

Ο Διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ 2001

<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

EL

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ 2001

Κύριο Pat Cox
Πρόεδρο
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου
rue Wiertz
B - 1047 Bruxelles

Στρασβούργο, 8 Απριλίου 2002

Κύριε Πρόεδρε,

Σύμφωνα με το άρθρο 195, εδάφιο 1 της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και το άρθρο 3, εδάφιο 8 της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, σας υποβάλλω την έκθεσή μου για το 2001.

Jacob Söderman
Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής

1	ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
2	ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ-ΒΗΤΗ	17
2.1	Η ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	17
2.2	Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	18
2.2.1	«Κακή διοίκηση»	18
2.2.2	Ο Κώδικας Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς	19
2.3	ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	20
2.4	ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ	21
2.5	ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	22
2.6	ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	22
2.7	ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΩΝ	23
2.7.1	Η ακρόαση μαρτύρων	23
2.7.2	Η επιθεώρηση εγγράφων	24
2.7.3	Αποσαφήνιση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή για τη διεξαγωγή ερευνών	25
2.8	ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥΣ	25
3	ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ	29
3.1	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗΚΕ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ	29
3.1.1	Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης	29
	ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΣΕΝΓΚΕΝ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ	29
	ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ	32
3.1.2	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	35
	ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ	35
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ (ΕΚ) ΑΡΙΘ. 1370/95 ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	41
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΕ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΣ ΓΙΑ ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ: ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΣΕ ΕΥΡΩ ΑΝΤΙ ΣΕ ΓΕΝ	46
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΦΟΡΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ – Ο ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΑΚΕΛΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	49
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΤΥΠΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ PHARE	53
3.1.3	Το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης	60
	ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ	60
3.1.4	Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων	66
	ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ	66
3.2	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ	74
3.2.1	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	74
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΥΠΙΩΝ ΣΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΜΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ PHARE	74
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΜΕΡΟΥΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ	77
	ΑΡΝΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ	80
	ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΣΕ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΤΟΥ AIDS	82
	ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΠΡΟΒΕΙ ΣΕ ΠΛΗΡΩΜΕΣ	84

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΟ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΣΧΕΔΙΟΥ	85
ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ	88
ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΙΚΑΖΟΜΕΝΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ	90
ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΠΛΗΡΩΜΗ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΕΡΓΑΣΙΑ	92
ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΙΑΣ ΔΟΣΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΡΓΟ ECOS-OUVERTURE	93
3.2.2 Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων	96
ΚΑΤΑΡΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ	96
3.3 ΦΙΛΙΚΟΙ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	103
ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΓΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΠΛΗΡΩΜΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ	103
ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΟΦΕΙΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΟΥ ΧΡΟΝΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ 1995	106
3.4 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	110
3.4.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	110
ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΑΠΟ ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ	110
3.4.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης	117
ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΠΟ ΥΠΟ ΕΞΕΛΙΞΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ	117
3.4.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	119
ΤΕΚΜΗΡΙΟ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΤΗΤΑ ΑΡΧΕΙΩΝ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ ΕΡΓΟΥ	119
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙ ΠΑΡΕΑΒΑΣΕΙ ΤΟΥ Αρ. 226: ΠΑΡΕΑΛΕΙΨΗ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΤΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΥΠΕΡΕΑΣΠΙΣΗΣ	128
ΜΑΤΑΙΩΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟ ΕΡΓΟ	132
ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΕΝΟΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΣΧΟ ΛΟΓΩ ΠΑΛΑΙΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ	141
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙ ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226	146
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΝ ΔΑΣΜΩΝ	151
ΜΗ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 94/90 ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	157
ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΠΑΡΕΧΕΙ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226	159
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑ	164
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗΣ	168
ΜΕΡΟΛΗΠΤΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ	171
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	178
ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ESIP	183
ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ	187
3.4.4 Η Επιτροπή των Περιφερειών	192
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΦΕΔΡΙΚΟ ΠΙΝΑΚΑ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΝ	192
ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΣΕ ΘΕΣΗ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΕΦΕΔΡΙΚΟ ΠΙΝΑΚΑ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΚΕ ΓΙΑ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΕΝΗ ΘΕΣΗ	197
3.4.5 Το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης	201
ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΕΝΗΣ ΘΕΣΗΣ/ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΑΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΙΡΕΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ..	201
3.4.6 Ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός για την Ασφάλεια και την Υγεία στον Χώρο Εργασίας	208
ΣΥΝΕΚΤΙΜΗΣΗ ΗΛΙΚΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΟΠΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ	208
3.5 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΔΕΚΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ	211
3.5.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	211
ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΕΧΕΙ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΑ ΔΙΟΡΘΩΜΕΝΑ ΓΡΑΠΤΑ ΤΟΥΣ	211
3.5.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης	214
ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ	214

3.5.3	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	221
	ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ ΓΙΑ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ	221
	ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΠΑΡΑΣΧΕΙ ΠΛΗΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΛΕΤΕΣ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΝ ΜΕ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙ	231
3.6	ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΕΡΑΤΩΘΕΙΣΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΥΠΟΒΟΛΗ ΕΙΔΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ	237
	ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ – ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΕΚΔΙΔΕΙ ΨΗΦΙΣΜΑ ΠΡΟΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	237
3.7	ΕΡΕΥΝΕΣ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	238
	ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ	238
	ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΡΑ	244
3.8	ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ	248
	ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΛΟΓΩ ΦΥΛΟΥ ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΠΑΣΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ	248
	ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ – ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΙΣΕΤΙ ΦΟΡΑ	249
4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ	253
4.1	ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ	253
4.2	Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	254
5	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙ-ΣΜΟΥΣ	259
5.1	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ	259
5.2	ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΠΑΦΗΣ	259
5.3	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ	259
5.4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΣΤΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΠΡΟΣ ΕΝΤΑΞΗ ΚΡΑΤΗ	260
6	ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ	265
6.1	ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ	265
6.2	ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ	270
6.3	ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	285
6.4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ	289
6.5	ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ	291
7	ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ	295
A	ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ	297
B	Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	303
Γ	ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	306
Δ	ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ	

1 ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1 ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

Στη διάρκεια του 2001 επιτεύχθηκε σημαντική πρόοδος σε δύο τομείς που είναι ζωτικής σημασίας για το έργο που επιτελεί ο Διαμεσολαβητής εξ ονόματος των ευρωπαίων πολιτών.

Κατά πρώτον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο ενέκριναν τον κανονισμό για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα, ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 255 της Συνθήκης ΕΚ. Έχοντας στα χέρια τους ένα ανεπαρκές προσχέδιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο κατόρθωσαν να διαπραγματευθούν ένα πολύ καλύτερο κείμενο και για την επιτυχία τους αυτή αξίζουν συγχαρητηρίων. Ο κανονισμός τέθηκε σε ισχύ μόλις τον Δεκέμβριο του 2001, με αποτέλεσμα να μην μπορεί ακόμη να εκτιμηθεί η πρακτική συμβολή του στην προώθηση της διαφάνειας. Η τήρηση της αρχής της διαφάνειας κατά την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού αναμένεται να προωθήσει σημαντικά την κατανόηση του έργου των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης από τους πολίτες. Αυτό θα δοκιμαστεί στην πράξη τα προσεχή έτη. Προσβλέπουμε στο καλύτερο.

Αναφορικά με τη διαφάνεια, είναι επίσης σημαντικό να παρακολουθήσει κανείς προσεκτικά τον αντίκτυπο των κανόνων για την προστασία των δεδομένων στη διοίκηση. Οι κανόνες αυτοί στοχεύουν στην προστασία της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής των πολιτών. Αν εφαρμοστούν για άλλους σκοπούς από τα θεσμικά όργανα, ενδέχεται να υπονομεύσουν τη διαφάνεια της διοίκησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αποδυναμώνοντας παράλληλα την αναγκαία προστασία του θεμελιώδους δικαιώματος στην ιδιωτική και οικογενειακή ζωή.

Ο δεύτερος τομέας που παρουσίασε θετική εξέλιξη για τους ευρωπαίους πολίτες είναι οι αρχές της χρηστής διοίκησης. Στις 6 Σεπτεμβρίου το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ομόφωνα τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς της ΕΕ και κάλεσε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να υποβάλει σχετική πρόταση κανονισμού. Απαντώντας σε ερώτημα του Roy Perry, BEK, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε εκ νέου να ικανοποιήσει το συγκεκριμένο αίτημα. Κατόπιν τούτου, είναι βέβαιο ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα εξετάσει το ενδεχόμενο ανάληψης νομοθετικής πρωτοβουλίας στο θέμα αυτό δυνάμει του άρθρου 192 της Συνθήκης.

Καθώς ανάλογες μορφές νομοθεσίας περί χρηστής διοίκησης προβλέπονται σε όλα σχεδόν τα κράτη μέλη, με στόχο την προαγωγή της καλής σχέσης μεταξύ των πολιτών και της διοίκησης, είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στην υιοθέτηση μιας τόσο επιφυλακτικής στάσης στο συγκεκριμένο θέμα.

Το Κοινοβούλιο κάλεσε επίσης τον Διαμεσολαβητή να εφαρμόζει τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς στη διεξαγωγή των ερευνών για ενδεχόμενα κρούσματα κακής διοίκησης. Εξάλλου, την προσεχή άνοιξη πρόκειται να δρομολογηθεί ενημερωτική εκστρατεία για το θέμα αυτό, και ο Κώδικας θα χρησιμοποιηθεί ως βάση για το χειρισμό των καταγγελιών και τις έρευνες ιδία πρωτοβουλία. Κρίνεται ότι αυτό θα ενισχύσει το θεμελιώδες δικαίωμα των πολιτών για χρηστή διοίκηση που περιέχεται στο άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης η διακήρυξη του οποίου έγινε από τους Προέδρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής στη σύνοδο κορυφής της Νίκαιας τον Δεκέμβριο του 2000.

Ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων πρέπει να εφαρμόζεται

Στην Ετήσια Έκθεση του προηγούμενου έτους, χαρακτήρισα το Χάρτη ως βήμα προόδου για τους ευρωπαίους πολίτες. Μετά λύτης διαπιστώνω ότι, με εξαίρεση την ως άνω εξέλιξη, τα τρία θεσμικά όργανα που προέβησαν στη διακήρυξη του Χάρτη δεν έχουν έως σήμερα επιδείξει σοβαρή πρόθεση εφαρμογής του στην πράξη. Σε επίπεδο δηλώσεων, τόσο ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Romano PRODI και ο αρμόδιος Επίτροπος για θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων κ. Antonio

VITORINO, όσο και οι πολιτικές αρχές του Κοινοβουλίου έχουν διακηρύξει ότι ο Χάρτης πρέπει να γίνει σεβαστός. Στην πράξη, αυτό δεν έχει μέχρι σήμερα συνοδευτεί από ανάλογα έργα. Τόσο το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όσο και η Επιτροπή συνεχίζουν για παράδειγμα να εφαρμόζουν τους παλαιούς κανόνες περί διακρίσεων στις προκηρύξεις θέσεων απασχόλησης, παραβλέποντας το γεγονός ότι ο Χάρτης προσέθεσε την ηλικία στις απαγορευμένες μορφές διάκρισης. Εξάλλου, μολονότι ο Διαμεσολαβητής, εμπνεόμενος από το Χάρτη, ξεκίνησε έρευνα ιδία πρωτοβουλία με αντικείμενο την ελευθερία έκφρασης των υπαλλήλων και πρότεινε στην Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 41 του Χάρτη, να εγκρίνει γραπτούς κανονισμούς στο πλαίσιο του ρόλου της ως «θεματοφύλακα της Συνθήκης», δεν φαίνεται να υπήρξε κάποια εξέλιξη στις θέσεις του οργάνου στη διάρκεια του έτους. Η νωθρή προσέγγιση της Επιτροπής στην αντιμετώπιση μιας υπόθεσης διάκρισης λόγω φύλου με οδήγησε στην υποβολή ειδικής έκθεσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Νοέμβριο, ενώ η εμφανής αδυναμία της να διασφαλίσει το δικαίωμα γονικής άδειας στους υπαλλήλους της είχε ως αποτέλεσμα τη δρομολόγηση μιας ακόμη έρευνας ιδία πρωτοβουλία, η απάντηση στην οποία αναμένεται τον Φεβρουάριο 2002.

Έχει υποστηριχθεί επανειλημμένα ότι ο Χάρτης πρέπει να περιληφθεί στη Συνθήκη ή σε ένα ενδεχόμενο σύνταγμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά την άποψή μου, το πιο επιτακτικό καθήκον των θεσμικών οργάνων είναι να αποδείξουν ότι τηρούν τις υποσχέσεις που έδωσαν στους ευρωπαίους πολίτες με τη διακήρυξη του Χάρτη. Είναι άσκοπο να δοθεί νομική υπόσταση σε ένα κείμενο, αν δεν υπάρχει πρόθεση εφαρμογής του στην πράξη. Ελπίζω, συνεπώς, ότι το προσεχές έτος τα θεσμικά όργανα θα αποδείξουν εμπράκτως το σεβασμό τους για το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Αυτό θα είναι θετικό για τους πολίτες και θα βελτιώσει αναμφίβολα τις σχέσεις τους με τα θεσμικά όργανα.

Διάδοση του έργου του Διαμεσολαβητή

Το 2001 διατυπώθηκε επίσης με έντονο τρόπο ο ισχυρισμός ότι οι ευρωπαίοι πολίτες δεν είναι εξοικειωμένοι με το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Το ίδιο ισχύει για το δικαίωμά τους υποβολής αναφορών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Επαναλαμβάνω σε αυτούς τους επικριτές ότι το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας στον Διαμεσολαβητή περιορίζεται στις δραστηριότητες των θεσμικών οργάνων και οργανισμών της Κοινότητας και ότι η εντολή του Διαμεσολαβητή δεν εκτείνεται στις δραστηριότητες των εθνικών, περιφερειακών και δημοτικών διοικήσεων των κρατών μελών, ούτε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις ή δραστηριότητες. Έτσι, επιδίωξή μας ήταν να διασφαλίσουμε ότι όσοι έρχονται πράγματι σε επαφή με τη διοίκηση της ΕΕ γνωρίζουν, ή τουλάχιστον μπορούν εύκολα να ανακαλύψουν, ότι έχουν δικαίωμα υποβολής καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή.

Επιδιώξαμε την ενημέρωση των πολιτών εφοδιάζοντας τις αντιπροσωπείες της Επιτροπής στα κράτη μέλη, τα γραφεία πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τα γραφεία των εθνικών και περιφερειακών Διαμεσολαβητών, καθώς και όλα τα κέντρα πληροφόρησης της ΕΕ, με το ενημερωτικό υλικό μας και δημιουργώντας ζεύξεις των ιστοσελίδων τους με τη δική μας. Ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του έλαβαν μέρος καθ' όλη τη διάρκεια του έτους σε πολλά συνέδρια, σεμινάρια και συναντήσεις στις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο, καθώς και στα κράτη μέλη, και αξιοποίησαν τις ευκαιρίες αυτές προκειμένου να ενημερώσουν για το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας και για τα αποτελέσματα που έχουν επιτευχθεί. Ενημερώσαμε επίσης τους ΒΕΚ και τους βοηθούς τους, καθώς έρχονται σε επαφή με πολλούς πολίτες που ενδέχεται να έχουν προβληματισμούς σε σχέση με τη διοίκηση της ΕΕ.

Καταφέραμε να έλθουμε σε επαφή με πολλούς πολίτες ενημερώνοντας διαρκώς την ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή, εφοδιάζοντάς την με καινούριες και χρήσιμες πληροφορίες και συνδέοντάς την με όλες τις ιστοσελίδες που θα μπορούσαν να ενδιαφέρουν τους πολίτες που αναζητούν πληροφορίες σχετικά με την ΕΕ. Αυτό αποδεικνύεται από τον αυξανόμενο αριθμό των καταγγελιών που λαμβάνονται μέσω του ηλεκτρονικού εντύπου καταγγελίας στην ιστοσελίδα. Αυτό δεν σημαίνει ότι

υποβαθμίστηκαν οι παραδοσιακού τύπου δημόσιες σχέσεις: δόθηκε σειρά συνεντεύξεων Τύπου και στάλθηκαν 24 δελτία Τύπου.

Το έργο αυτό πρόκειται να συνεχιστεί ενεργά και στο μέλλον. Στη διάρκεια του έτους παρατηρήθηκε κάποια πρόοδος, καθώς ο συνολικός αριθμός καταγγελιών βαίνει αύξων. Εξάλλου, το γεγονός ότι ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έλαβε το εγκυρότατο βραβείο Alexis de Tocqueville που απονέμεται από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης και προτάθηκε για την εκλογή του Ευρωπαίου της χρονιάς από την European Voice, καθώς και οι πολλές πανεπιστημιακές διατριβές με αντικείμενο το Διαμεσολαβητή, αποδεικνύουν ότι το μήνυμα έχει φτάσει τουλάχιστον σε ορισμένους κύκλους.

Πραγματικά δεν γνωρίζω άλλη υπηρεσία Διαμεσολαβητή παγκοσμίως ικανή να επιδείξει πιο έντονη δραστηριότητα στον τομέα της ενημέρωσης των πολιτών σχετικά με το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας, και δεν υπάρχει άλλη υπηρεσία που να είναι υποχρεωμένη να πράξει κάτι τέτοιο σε 15 κράτη μέλη και σε 12 επίσημες γλώσσες. Εξάλλου, έχουμε ήδη αρχίσει να παρέχουμε πληροφορίες στις υποψήφιες χώρες, να ενσωματώνουμε τις υπηρεσίες Διαμεσολαβητών των χωρών αυτών στο δίκτυο που συνδέει τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή με τους εθνικούς και περιφερειακούς Διαμεσολαβητές και τους ανάλογους φορείς στα κράτη μέλη.

Κάθε συμβουλή με στόχο τη βελτίωση της δράσης μας είναι πραγματικά πολύτιμη. Ακόμη πιο ευπρόσδεκτη είναι κάθε πρακτική βοήθεια και συνεργασία για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Τα αιτήματα για πιο θορυβώδη και λαϊκιστική δράση δεν θα εισακουστούν, καθώς αυτό θα μπορούσε να πλήξει την εικόνα του Διαμεσολαβητή ως επαγγελματία και σοβαρού παράγοντα στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προκειμένου να διατηρήσει στο ακέραιο τη δυνατότητά του να επιτυγχάνει ικανοποιητικά αποτελέσματα για τους πολίτες, ο Διαμεσολαβητής πρέπει να ενεργεί με γνώμονα τη δικαιοσύνη και τη συνέπεια, βασιζόμενος στην αμερόληπτη διερεύνηση των γεγονότων και στην τήρηση του νόμου.

Έγκαιρη διεκπεραίωση των καταγγελιών

Ένας από τους μείζονες στόχους μου είναι να αποτελώ πρότυπο δημόσιας υπηρεσίας διεκπεραιώνοντας τις καταγγελίες των πολιτών το ταχύτερο δυνατό. Εσωτερικοί διοικητικοί στόχοι της υπηρεσίας μου είναι η αποστολή της βεβαίωσης παραλαβής μιας καταγγελίας εντός μίας εβδομάδας, η ανάλυση του παραδεκτού της εντός ενός μηνός και η περάτωση της εξέτασης μιας υπόθεσης εντός ενός έτους, εκτός εάν ισχύουν εξαιρετικές συνθήκες που δικαιολογούν την παράταση της έρευνας.

Οι υποθέσεις στις οποίες η απόφαση περί του παραδεκτού καθυστερεί περισσότερο από ένα μήνα είναι κυρίως εκείνες στις οποίες ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει τη διενέργεια έρευνας. Οι υποθέσεις αυτές είναι συνήθως πιο χρονοβόρες, καθώς οι απαιτήσεις και οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντα πρέπει να διατυπωθούν με ακρίβεια, ενώ σε ορισμένες υποθέσεις απαιτείται επίσης η διεξαγωγή νομικής έρευνας. Το 1998 το διάστημα που μεσολαβούσε για τη λήψη θετικής απόφασης περί του παραδεκτού ξεπερνούσε κατά μέσο όρο τις 50 ημέρες. Ο αριθμός αυτός μειώθηκε σε 33 ημέρες το 1999, σε 32 ημέρες το 2000 ενώ το 2001 ανήλθε εκ νέου σε 33 ημέρες.

Ο απαιτούμενος χρόνος για την ολοκλήρωση μιας έρευνας ανήλθε κατά μέσο όρο σε 289 ημέρες για τις έρευνες που περατώθηκαν το 2001, σε σύγκριση με 316 ημέρες για τις υποθέσεις που περατώθηκαν το 2000. Στις 31 Δεκεμβρίου 2001 ο αριθμός των ερευνών η διάρκεια των οποίων είχε υπερβεί το ένα έτος ήταν 31. Σε 9 από αυτές τις υποθέσεις, η έρευνα παρατείνεται πέρα από το σύνθηες λόγω της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, η οποία απαιτεί τη διατύπωση σχεδίου συστάσεως ή την υποβολή ειδικής έκθεσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Επομένως, ο πραγματικός αριθμός εκκρεμουσών υποθέσεων ήταν μόλις 22, έναντι 35 υποθέσεων στις 31 Δεκεμβρίου 2000. Κατά συνέπεια, οι επιδόσεις μας βελτιώθηκαν σημαντικά στη διάρκεια

του προηγούμενου έτους, αλλά αυτό αναφέρεται χωρίς αυταρέσκεια και με δεδηλωμένη την αποφασιστικότητά μας για περαιτέρω βελτίωση.

Jacob Söderman

2 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗ

Το σημαντικότερο καθήκον του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή είναι να ασχολείται με τα κρούσματα κακής διοίκησης στις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση του δικαιοδοτικού τους ρόλου. Τα πιθανά κρούσματα κακής διοίκησης τίθενται υπόψη του Διαμεσολαβητή κυρίως μέσω καταγγελιών που υποβάλλουν οι ευρωπαίοι πολίτες. Ο Διαμεσολαβητής έχει επίσης τη δυνατότητα να διεξάγει έρευνες ίδια πρωτοβουλία.

Κάθε ευρωπαίος πολίτης ή πολίτης τρίτου κράτους που ζει σε κράτος μέλος μπορεί να προσφύγει στο Διαμεσολαβητή. Στο Διαμεσολαβητή μπορούν επίσης να προσφύγουν και επιχειρήσεις, ενώσεις και άλλοι συλλογικοί φορείς που έχουν έδρα στην Ένωση. Οι καταγγελίες μπορούν να υποβληθούν στο Διαμεσολαβητή είτε απευθείας είτε μέσω βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Οι καταγγελίες προς το Διαμεσολαβητή αντιμετωπίζονται δημοσία εκτός εάν ο καταγγέλλων ζητήσει εμπιστευτικότητα. Είναι σημαντικό να ενεργεί ο Διαμεσολαβητής όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και με διαφάνεια, ώστε αφ' ενός οι ευρωπαίοι πολίτες να μπορούν να παρακολουθήσουν και να κατανοήσουν το έργο του και αφ' ετέρου να αποτελεί καλό παράδειγμα για τους άλλους.

Το 2001 ο Διαμεσολαβητής διεκπεραίωσε 2179 υποθέσεις. Από αυτές 1874 ήταν νέες καταγγελίες που ελήφθησαν το 2001. 1694 είχαν αποσταλεί απ' ευθείας από μεμονωμένους πολίτες, 83 προέρχονταν από συλλόγους και 86 από εταιρείες. 4 καταγγελίες διαβιβάστηκαν από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. 301 υποθέσεις μεταφέρθηκαν από το 2000. Ο Διαμεσολαβητής άρχισε επίσης 4 έρευνες ίδια πρωτοβουλία.

Όπως σημειώθηκε για πρώτη φορά στην Ετήσια Έκθεση 1995 του Διαμεσολαβητή, υπάρχει συμφωνία μεταξύ της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Διαμεσολαβητή σχετικά με την αμοιβαία μεταβίβαση καταγγελιών και αναφορών, όπου αυτό κρίνεται σκόπιμο. Το 2001 δύο αναφορές μεταβιβάστηκαν στο Διαμεσολαβητή με τη συγκατάθεση του αναφέροντος, προκειμένου να αντιμετωπιστούν ως καταγγελίες. 9 καταγγελίες μεταβιβάστηκαν με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, για να αντιμετωπιστούν ως αναφορές. Επιπλέον, υπήρξαν και 167 περιπτώσεις στις οποίες ο Διαμεσολαβητής συνέστησε στον καταγγέλλοντα να υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (Βλέπε Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία).

2.1 Η ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Το έργο του Διαμεσολαβητή διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή¹ και τις εκτελεστικές διατάξεις που εγκρίνει ο Διαμεσολαβητής δυνάμει του άρθρου 14 του Καθεστώτος του. Το κείμενο των εκτελεστικών διατάξεων και του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή σε όλες τις επίσημες γλώσσες δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Τα κείμενα διατίθενται επίσης και από το γραφείο του Διαμεσολαβητή.

Οι εκτελεστικές διατάξεις έχουν ως αντικείμενο την εσωτερική λειτουργία της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή. Ωστόσο, προκειμένου να αποτελέσουν έγγραφο που θα είναι κατανοητό και χρήσιμο στους πολίτες, περιλαμβάνουν και κάποιο υλικό που αφορά άλλα θεσμικά όργανα και οργανισμούς και που περιλαμβάνεται ήδη στο Καθεστώς του Διαμεσολαβητή.

¹ Απόφαση 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994, L 113/15.

2.2 Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Όλες οι καταγγελίες που αποστέλλονται στον Διαμεσολαβητή καταχωρίζονται και πιστοποιείται η παραλαβή τους. Η επιστολή πιστοποίησης της παραλαβής ενημερώνει τον καταγγέλλοντα σχετικά με τη διαδικασία εξέτασης της καταγγελίας του (της) και αναγράφει το όνομα και τον αριθμό τηλεφώνου του νομικού υπαλλήλου που τη χειρίζεται. Το επόμενο βήμα είναι να εξεταστεί κατά πόσον η καταγγελία εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή.

Η εντολή του Διαμεσολαβητή, όπως ορίζει το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, τον καθιστά αρμόδιο να παραλαμβάνει καταγγελίες από κάθε πολίτη της Ένωσης ή από κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διαμένει ή έχει την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης κατά τις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων. Συνεπώς, μία καταγγελία βρίσκεται εκτός πεδίου εντολής εάν:

- 1 ο καταγγέλλον δεν δικαιούται να υποβάλει καταγγελία,
- 2 η καταγγελία δεν αφορά κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό,
- 3 η καταγγελία αφορά το Δικαστήριο ή το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων, ή
- 4 η καταγγελία δεν αφορά πιθανή περίπτωση κακής διοίκησης.

Παράδειγμα υπόθεσης στην οποία ο καταγγέλλον δεν είχε δικαίωμα υποβολής καταγγελίας

Τον Μάιο του 1999, ο κ. Α. υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή εξ ονόματος της εταιρείας του διατυπώνοντας ισχυρισμό περί κακοδιαχείρισης ενός δανείου που είχε χορηγηθεί από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων.

Καθώς ο κ. Α. δεν ήταν υπήκοος της Ένωσης ούτε μόνιμος κάτοικος κράτους μέλους, ο Διαμεσολαβητής τον ενημέρωσε εγγράφως στις 29 Ιουνίου 1999 ότι ο χειρισμός της καταγγελίας του δεν ενέπιπτε στο πεδίο της δικαιοδοσίας του Διαμεσολαβητή. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να διερευνήσει τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα στο πλαίσιο έρευνας ίδια πρωτοβουλία δυνάμει του άρθρου 195 της Συνθήκης ΕΚ.

Τον Μάιο του 2001 ο Διαμεσολαβητής ολοκλήρωσε την έρευνα ίδια πρωτοβουλία καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι δεν διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Υπόθεση ΟΙ/4/99/OV

2.2.1 «Κακή διοίκηση»

Ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να ορίσει με σαφήνεια τι σημαίνει κακή διοίκηση, ο Διαμεσολαβητής περιέλαβε τον εξής ορισμό στην Ετήσια Έκθεση 1997:

Περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με κανόνα ή αρχή που το δεσμεύει.

Το 1998 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο χαιρέτιζε τον ορισμό.

Κατά τη διάρκεια του 1999 αντηλλάγη αλληλογραφία μεταξύ του Διαμεσολαβητή και της Επιτροπής, από την οποία κατέστη σαφές ότι και η Επιτροπή συμφωνεί με τον εν λόγω ορισμό.

2.2.2 Ο Κώδικας Ορθής Διοικη- τικής Συμπερι- φοράς

Το ιστορικό του Κώδικα

Τον Νοέμβριο του 1998 ο Διαμεσολαβητής άρχισε έρευνα ιδία πρωτοβουλία για την ύπαρξη Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς για τους υπαλλήλους στις σχέσεις τους με το κοινό στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς και για την πρόσβαση του κοινού σε αυτόν. Στο πλαίσιο της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ερωτήθηκαν δεκαεννέα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί εάν είχαν ήδη εγκρίνει, ή θα συμφωνούσαν να εγκρίνουν, ανάλογο Κώδικα για τους υπαλλήλους τους στις σχέσεις τους με το κοινό.

Στις 28 Ιουλίου 1999 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς υπό μορφή σχεδίου συστάσεως προς την Επιτροπή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο. Παρόμοια σχέδια συστάσεων διατυπώθηκαν προς τα λοιπά θεσμικά όργανα και οργανισμούς τον Σεπτέμβριο του 1999.

Το δικαίωμα για χρηστή διοίκηση στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

Στις 2 Φεβρουαρίου 2000, σε δημόσια ακρόαση που οργανώθηκε από την αρμόδια συνέλευση για την εκπόνηση του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πρότεινε να συμπεριληφθεί στο Χάρτη ως θεμελιώδες δικαίωμα το δικαίωμα στη χρηστή διοίκηση.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2000 οι Πρόεδροι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής προέβησαν στη διακήρυξη του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στη Νίκαια. Ο Χάρτης περιλαμβάνει το δικαίωμα στη χρηστή διοίκηση ως άρθρο 41.

Προς μια ευρωπαϊκή διοικητική νομοθεσία

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο υιοθέτησε έναν Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς που πρέπει να τηρείται από τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από τις διοικήσεις και τους υπαλλήλους τους, στις σχέσεις τους με το κοινό. Το εν λόγω ψήφισμα του Κοινοβουλίου βασίζεται στον κώδικα του Διαμεσολαβητή της 28^{ης} Ιουλίου 1999, με ορισμένες τροποποιήσεις που επέφερε ο κ. PERRY ως εισηγητής για την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Παράλληλα με την ψήφιση του Κώδικα, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο καλούσε το Διαμεσολαβητή να τον εφαρμόζει στις περιπτώσεις κακής διοίκησης, ώστε να αποκτήσει πραγματικό περιεχόμενο το δικαίωμα των πολιτών στη χρηστή διοίκηση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ.

Επομένως, ο Διαμεσολαβητής πρέπει να εφαρμόζει τον ορισμό της κακής διοίκησης λαμβάνοντας υπόψη τους κανόνες και αρχές που περιέχονται στον Κώδικα.

Κατόπιν πρότασης που διατύπωσε αρχικά ο Jean-Maurice DEHOUSSE, εισηγητής για την Επιτροπή Νομικών Υποθέσεων και Εσωτερικής Αγοράς, το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 6^{ης} Σεπτεμβρίου 2001 σχετικά με τον Κώδικα καλεί επίσης την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να υποβάλλει πρόταση κανονισμού που να περιέχει τον Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, με βάση το άρθρο 308 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Η ενσωμάτωση του Κώδικα σε έναν κανονισμό θα υπογραμμίσει τόσο στους πολίτες όσο και στους υπαλλήλους το δεσμευτικό χαρακτήρα των κανόνων και των αρχών που περιέχει. Το άρθρο 192 της Συνθήκης ΕΚ παρέχει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το δικαίωμα κίνησης της νομοθετικής διαδικασίας, εφόσον κριθεί αναγκαίο.

2.3 ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Για να εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή, μια καταγγελία πρέπει να πληροί και άλλα κριτήρια παραδεκτού πριν ο Διαμεσολαβητής αναλάβει έρευνα. Τα κριτήρια, όπως τα ορίζει το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή, είναι τα εξής:

- 1 η ταυτότητα του συντάκτη και το αντικείμενο της καταγγελίας πρέπει να προσδιορίζονται (άρθρο 2.3 του Καθεστώτος)
- 2 ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παρέμβει σε υποθέσεις που βρίσκονται ενώπιον των δικαστηρίων ούτε να αμφισβητήσει το βάσιμο δικαστικής απόφασης (άρθρο 1.3)
- 3 η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο ετών από την ημερομηνία κατά την οποία τα γεγονότα στα οποία βασίζεται περιήλθαν σε γνώση του καταγγέλλοντος (άρθρο 2.4)
- 4 των καταγγελιών πρέπει να έχουν προηγηθεί τα δέοντα διοικητικά διαβήματα προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό (άρθρο 2.4)
- 5 σε περίπτωση καταγγελιών που αφορούν εργασιακές σχέσεις μεταξύ θεσμικών οργάνων και οργανισμών και των υπαλλήλων ή του λοιπού προσωπικού τους, πριν υποβληθεί η καταγγελία θα πρέπει να έχουν εξαντληθεί οι δυνατότητες υποβολής εσωτερικών διοικητικών διαβημάτων και προσφυγών (άρθρο 2.8).

Παράδειγμα υπόθεσης που δεν πληρούσε την απαίτηση εξάντλησης των διοικητικών διαβημάτων

Τον Απρίλιο του 2001, ένας BEK απευθύνθηκε εγγράφως στο Διαμεσολαβητή επισυνάπτοντας αντίγραφο της επιστολής που είχε στείλει την ίδια ημέρα στο Γενικό Διευθυντή της Διεύθυνσης Έρευνας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η επιστολή προς το Γενικό Διευθυντή αφορούσε αντιδικία με αντικείμενο την κατακύρωση μιας σύμβασης από την Επιτροπή. Ο BEK ζητούσε την άποψη του Διαμεσολαβητή για τα ζητήματα που έθετε στην επιστολή του προς το Γενικό Διευθυντή.

Στην απάντησή του ο Διαμεσολαβητής ανέφερε ότι μπορεί να εκφράζει τις απόψεις του σχετικά με αντιδικίες στις οποίες εμπλέκεται θεσμικό όργανο ή οργανισμός της Κοινότητας μόνον μετά τη διεξαγωγή έρευνας για πιθανό κρούσμα κακής διοίκησης, στο πλαίσιο της οποίας δίδεται και στα δύο μέρη η ευκαιρία να εκθέσουν τις απόψεις τους.

Επιπρόσθετα, το άρθρο 2 (4) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή ορίζει ότι της καταγγελίας πρέπει να έχουν προηγηθεί τα δέοντα διοικητικά διαβήματα προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Η επιστολή του BEK προς το Γενικό Διευθυντή θα μπορούσε να θεωρηθεί ως τέτοιο διάβημα, έπρεπε όμως να δοθεί στο εμπλεκόμενο όργανο εύλογο χρονικό διάστημα προκειμένου να απαντήσει. Συνεπώς, στο στάδιο αυτό ο Διαμεσολαβητής δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει το ερώτημα του BEK ως καταγγελία και ως εκ τούτου περάτωσε την εξέταση του θέματος.

Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε επίσης τον BEK ότι, αν η αναμενόμενη απάντηση της Επιτροπής δεν τον ικανοποιούσε ή αν δεν ελάμβανε απάντηση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, μπορούσε να εξετάσει το ενδεχόμενο υποβολής καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή.

Υπόθεση 557/2001/DJH

Παράδειγμα μη παραδεκτού λόγω διαδικασίας ενώπιον της δικαιοσύνης

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΩΝ

Στις 22 Δεκεμβρίου 2000, ιταλός δικηγόρος υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπώντας πέντε πελάτες του. Η καταγ-

γελία αφορούσε την πολιτική προσωπικού που ακολουθούσε η Επιτροπή στο Κοινό Κέντρο Ερευνών.

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη του. Στη γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο γεγονός ότι ο καταγγέλλων είχε προσφύγει για το ίδιο θέμα στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Σε τηλεφωνική συνομιλία μεταξύ των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή και του καταγγέλλοντα, ο τελευταίος επιβεβαίωσε ότι είχε υποβάλει καταγγελία ενώπιον του Πρωτοδικείου για τα γεγονότα που αναφέρονταν στην καταγγελία του προς τον Διαμεσολαβητή.

Συμφώνως προς το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ο Διαμεσολαβητής δεν διενεργεί έρευνες εάν τα καταγγελλόμενα περιστατικά αποτελούν αντικείμενο εκκρεμούσας ή περατωθείσας δικαστικής διαδικασίας.

Το άρθρο 2 (7) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή προβλέπει ότι, όταν ο Διαμεσολαβητής πρέπει να θέσει τέλος στην εξέταση καταγγελίας λόγω δικαστικής διαδικασίας, το αποτέλεσμα των ερευνών τις οποίες διενήργησε μέχρι αυτού του χρονικού σημείου τίθεται χωρίς περαιτέρω ενέργειες στο αρχείο. Συνεπώς ο Διαμεσολαβητής βάσει αυτού έκλεισε την υπόθεση.

Υποθέσεις 95/2001/IP, 138/2001/IP, 139/2001/IP, 140/2001/IP, 141/2001/IP

2.4 ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ

Ο Διαμεσολαβητής μπορεί να ασχοληθεί με καταγγελίες που εμπίπτουν στο πεδίο της εντολής του και πληρούν τα κριτήρια του παραδεκτού. Το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής «διεξάγει τις έρευνες που κρίνει δικαιολογημένες». Σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να μην υπάρχουν επαρκείς λόγοι για να αναλάβει ο Διαμεσολαβητής τη διεξαγωγή έρευνας, ακόμα και εάν η καταγγελία είναι παραδεκτή. Εάν μία καταγγελία έχει ήδη αντιμετωπισθεί ως αναφορά από την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής κανονικά θεωρεί ότι δεν υπάρχει λόγος να διενεργήσει έρευνα, εκτός εάν υποβληθούν νέα στοιχεία.

Παράδειγμα υπόθεσης στην οποία δεν συνέτρεχαν λόγοι για τη διεξαγωγή έρευνας

Τον Σεπτέμβριο του 2001, ιταλική δικηγορική εταιρεία υπέβαλε καταγγελία κατά της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Ανασυγκρότηση (EYA) εξ ονόματος μιας εταιρείας.

Η εταιρεία συμμετείχε σε ανοικτό διαγωνισμό που προκηρύχθηκε από την EYA. Η EYA ακύρωσε την ανοικτή διαδικασία αντικαθιστώντας την με μια διαδικασία με διαπραγμάτευση. Η εταιρεία κλήθηκε να συμμετάσχει στη διαδικασία με διαπραγμάτευση, αλλά η προσφορά της απορρίφθηκε, μολονότι, σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ήταν τεχνικά ορθή και οικονομικότερη από κάθε άλλη προσφορά.

Στην καταγγελία προς το Διαμεσολαβητή, η δικηγορική εταιρεία υποστήριξε ότι η EYA ενήργησε κατά παράβαση της ευρωπαϊκής νομοθεσίας και αντίθετα με τις αρχές της διαφάνειας και της χρηστής διοίκησης. Ως αιτιολογία της καταγγελίας, παρέπεμψε στην επισυναπτόμενη αλληλογραφία με την EYA.

Από την αλληλογραφία του καταγγέλλοντα με την EYA προκύπτουν δύο ισχυρισμοί για παράνομη δράση της EYA: (i) η EYA ερμήνευσε εσφαλμένα έναν από τους όρους του διαγωνισμού και (ii) με βάση τη δική της ερμηνεία περί της νομικής κατάστασης, η EYA όφειλε να εξαιρέσει την εταιρεία από τη διαδικασία με διαπραγμάτευση.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό (i) δεν διαπιστώθηκαν βάσιμοι λόγοι για τη διεξαγωγή έρευνας δυνάμει του άρθρου 195, καθώς ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε στοιχεία

που να αποδεικνύουν ότι η ΕΥΑ δεν εδικαιούτο να ερμηνεύσει τους όρους του διαγωνισμού με τον τρόπο που το έπραξε.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό (ii) δεν διαπιστώθηκαν βάσιμοι λόγοι για τη διεξαγωγή έρευνας δυνάμει του άρθρου 195, καθώς, ακόμη και αν ο καταγγέλλων είχε δίκιο, η εταιρεία δεν φαίνεται να υπέστη ζημία λόγω της μη εξαίρεσής της.

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε επίσης τον καταγγέλλοντα ότι η απόφασή του λήφθηκε με την επιφύλαξη κάθε ενδεχόμενου ένδικου μέσου που θα μπορούσε να ασκηθεί από την εταιρεία.

Υπόθεση 1323/2001/ΙΗ

2.5 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Από τις 8876 καταγγελίες που καταχωρίστηκαν από την έναρξη των δραστηριοτήτων του Διαμεσολαβητή 14% προερχόταν από τη Γαλλία, 16% από τη Γερμανία, 14% από την Ισπανία, 8% από τη Μεγάλη Βρετανία και 11% από την Ιταλία. Πλήρης ανάλυση της γεωγραφικής προέλευσης των καταγγελιών που καταχωρίστηκαν το 2001 παρατίθεται στο Παράρτημα Α, Στατιστικά Στοιχεία.

Κατά το 2001 η διαδικασία εξέτασης των καταγγελιών για το κατά πόσον αυτές επιίπτουν εντός του πεδίου εντολής του Διαμεσολαβητή, πληρούν τα κριτήρια περί παραδεκτού και δικαιολογούν την κίνηση διαδικασίας έρευνας, ολοκληρώθηκε στο 92% των υποθέσεων. Το 29% των καταγγελιών που εξετάστηκαν κρίθηκε ότι βρισκόταν εντός του πεδίου εντολής του Διαμεσολαβητή. Εξ αυτών, 313 πληρούσαν τα κριτήρια παραδεκτού, 109 όμως δεν φάνηκε να δικαιολογούν την κίνηση διαδικασίας έρευνας. Συνεπώς, άρχισε η διεξαγωγή έρευνας σε 204 υποθέσεις.

Οι περισσότερες από τις καταγγελίες που οδήγησαν σε διαδικασία έρευνας αφορούσαν την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (77%). Καθώς η Επιτροπή είναι το κύριο κοινοτικό θεσμικό όργανο το οποίο λαμβάνει αποφάσεις που έχουν άμεσο αντίκτυπο στους πολίτες, είναι φυσιολογικό να αποτελεί επίσης βασικό αντικείμενο των καταγγελιών των πολιτών. Υποβλήθηκαν 16 καταγγελίες κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και 5 καταγγελίες κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι κυριότερες μορφές κακής διοίκησης που καταγγέλθηκαν αφορούσαν την έλλειψη διαφάνειας (84 υποθέσεις), διακρίσεις (19 υποθέσεις), μη ικανοποιητικές διαδικασίες ή παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας (32 υποθέσεις), αδικία ή κατάχρηση εξουσίας (30 υποθέσεις), δυνάμει να αποφευχθεί καθυστέρηση (37 υποθέσεις), αμέλεια (32 υποθέσεις), παράλειψη διασφάλισης της εκπλήρωσης υποχρεώσεων, δηλαδή παράλειψη από την Επιτροπή να ανταποκριθεί στο ρόλο του «θεματοφύλακα των Συνθηκών» έναντι των κρατών μελών (3 υποθέσεις) και νομικό σφάλμα (19 υποθέσεις).

2.6 ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Εάν μια καταγγελία είναι εκτός του πεδίου εντολής ή είναι μη παραδεκτή, ο Διαμεσολαβητής προσπαθεί πάντοτε να συμβουλευτεί τον καταγγέλλοντα να προσφύγει σε άλλη υπηρεσία που θα μπορούσε να χειρισθεί την καταγγελία του. Όπου αυτό είναι δυνατόν, ο Διαμεσολαβητής μεταβιβάζει την καταγγελία απευθείας σε άλλη αρμόδια υπηρεσία με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος, υπό την προϋπόθεση ότι οι λόγοι της καταγγελίας φαίνονται βάσιμοι.

Το 2001 δόθηκαν συμβουλές σε 909 υποθέσεις, οι περισσότερες από τις οποίες αφορούσαν θέματα κοινοτικής νομοθεσίας. Σε 418 υποθέσεις δόθηκε συμβουλή στον καταγγέλλοντα να προβεί σε καταγγελία σε εθνικό ή περιφερειακό Διαμεσολαβητή ή συναφές όργανο. Σε 167 καταγγέλλοντες έγινε η υπόδειξη να υποβάλουν αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ενώ επιπροσθέτως 9 καταγγελίες διαβιβάστηκαν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος προκειμένου να αντιμετωπιστούν ως αναφορές, 8 υποθέσεις διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή και 12

υποθέσεις διαβιβάστηκαν σε εθνικό ή περιφερειακό Διαμεσολαβητή. Σε 157 υποθέσεις δόθηκε στους καταγγέλλοντες η συμβουλή να έλθουν σε επαφή με την Επιτροπή. Ο αριθμός αυτός περιλαμβάνει και ορισμένες υποθέσεις στις οποίες η καταγγελία κατά της Επιτροπής κρίθηκε απαράδεκτη, καθώς δεν είχαν προηγηθεί τα κατάλληλα διοικητικά διαβήματα προς την Επιτροπή. Σε 167 υποθέσεις δόθηκε στον καταγγέλλοντα η συμβουλή να έλθει σε επαφή με άλλες υπηρεσίες.

Παράδειγμα υπόθεσης που μεταβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΕΠΙΒΟΛΗ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΚΟΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΟΥΝ ΝΟΜΙΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΔΟΡΑ

Τον Νοέμβριο του 2001 ο Διαμεσολαβητής παρέλαβε καταγγελία από την κ. C. η οποία ενεργούσε εξ ονόματος του Συμβουλίου Ισπανών Νομίμων Κατοίκων Ανδόρας. Αντίγραφο της επιστολής αυτής διαβίβασε στο Διαμεσολαβητή και ο κ. Fiter, Διαμεσολαβητής της Ανδόρας. Η καταγγέλλουσα υποστήριζε ότι οι ισπανικές αρχές επέβαλαν εσφαλμένα φόρο εισοδήματος στους υπηκόους τους με νόμιμη κατοικία στην Ανδόρα. Εξέφρασε επίσης τη διαμαρτυρία της για την αντιμετώπιση του συγκεκριμένου προβλήματος από τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής ύστερα από αίτημα συμβουλής του Διαμεσολαβητή της Ανδόρας τον Μάιο του 2001.

Το αντικείμενο της καταγγελίας αφορούσε ενέργειες εθνικών αρχών. Δεν ενέπιπτε στην εντολή του Διαμεσολαβητή και, ως εκ τούτου, η καταγγελία κρίθηκε μη παραδεκτή. Ωστόσο, επειδή ενδεχομένως ορισμένες οδηγίες της ΕΚ ήταν σχετικές με τη νομική αξιολόγηση του προβλήματος, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να διαβιβάσει την υπόθεση στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή με το σκεπτικό ότι μπορεί να εμπίπτει στην εντολή της. Ο Διαμεσολαβητής της Ανδόρας ενημερώθηκε επίσης για την απόφαση αυτή.

Υπόθεση 1527/2001/JMA

2.7 ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΩΝ

Το 2001 έγινε επίκληση της εξουσίας του Διαμεσολαβητή να προβαίνει σε ακρόαση μαρτύρων σε 1 υπόθεση.

Σύμφωνα με το άρθρο 3.2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

«Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών υποχρεούνται να καταθέτουν ως μάρτυρες, εάν τους το ζητήσει ο Διαμεσολαβητής· ομιλούν εξ ονόματος και βάσει οδηγιών των διοικήσεων στις οποίες υπάγονται και δεσμεύονται από το επαγγελματικό απόρρητο».

2.7.1 Η ακρόαση μαρτύρων

Η γενική διαδικασία που εφαρμόζεται για την ακρόαση μαρτύρων έχει ως εξής:

- 1 Η ημερομηνία, ο χρόνος και ο τόπος λήψης των καταθέσεων συμφωνούνται μεταξύ των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή και της Γενικής Γραμματείας της Επιτροπής, η οποία ενημερώνει τον (τους) μάρτυρα(ες). Οι καταθέσεις λαμβάνονται στα γραφεία του Διαμεσολαβητή, συνήθως στις Βρυξέλλες.
- 2 Έκαστος μάρτυρας καταθέτει μόνος χωρίς να συνοδεύεται από άλλο άτομο.
- 3 Οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή και η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής συμφωνούν τη γλώσσα ή τις γλώσσες διεξαγωγής της διαδικασίας. Εάν ο μάρτυρας διατυπώσει εκ των προτέρων σχετικό αίτημα, η διαδικασία διεξάγεται στη μητρική γλώσσα του μάρτυρα.
- 4 Οι ερωτήσεις και απαντήσεις μαγνητοφωνούνται και μεταγράφονται από τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή.
- 5 Το κείμενο της μεταγραφής αποστέλλεται στο μάρτυρα προς υπογραφή. Ο μάρτυρας μπορεί να προτείνει γλωσσικές διορθώσεις των απαντήσεων. Εάν

επιθυμεί να διορθώσει ή να συμπληρώσει μίαν απάντηση, η αναθεωρημένη απάντηση και η σχετική αιτιολογία περιλαμβάνονται σε χωριστό έγγραφο που επισυνάπτεται στην κατάθεση.

- 6 Η υπογεγραμμένη κατάθεση, συμπεριλαμβανομένων τυχόν συνημμένων εγγράφων, αποτελεί μέρος του φακέλου του Διαμεσολαβητή για την υπόθεση.

Το σημείο 6 συνεπάγεται επίσης ότι αντίγραφο της υπογεγραμμένης κατάθεσης αποστέλλεται στον καταγγέλλοντα, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να υποβάλλει παρατηρήσεις.

2.7.2 Η επιθεώρηση εγγράφων

Κατά τη διάρκεια του 2001 σε 4 υποθέσεις έγινε επίκληση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή να επιθεωρεί έγγραφα και φακέλους που σχετίζονται με διενεργούμενη εξέταση.

Σύμφωνα με το άρθρο 3.2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

«Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή οργανισμοί υποχρεούνται να παρέχουν στον Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητεί και να του επιτρέπουν την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα. Μπορούν να αρνηθούν μόνο για λόγους απορρήτου δεόντως αιτιολογημένους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος και καλύπτονται από απόρρητο δυνάμει νομοθετικής ή κανονιστικής διάταξης μόνο με τη συγκατάθεση του εν λόγω κράτους μέλους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε άλλα έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος αφού ειδοποιήσουν σχετικά το εν λόγω κράτος μέλος.»

Οι οδηγίες του Διαμεσολαβητή προς το προσωπικό του σχετικά με την επιθεώρηση εγγράφων περιλαμβάνουν τα εξής σημεία:

Ο νομικός υπάλληλος δεν υπογράφει καμίας μορφής δέσμευση ή αναγνώριση, εκτός από έναν απλό κατάλογο των εγγράφων που επιθεωρούνται ή αντιγράφονται. Εάν οι υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού διατυπώσουν πρόταση ως ανωτέρω, ο νομικός υπάλληλος διαβιβάζει αντίγραφό της στο Διαμεσολαβητή.

Εάν οι υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού επιδιώξουν να αποτρέψουν την επιθεώρηση οιαδήποτε εγγράφου ή να επιβάλουν μη εύλογους όρους για τη διεξαγωγή της, ο νομικός υπάλληλος τις πληροφορεί ότι η συμπεριφορά αυτή θεωρείται άρνηση.

Εάν δεν επιτραπεί η επιθεώρηση οιαδήποτε εγγράφου, ο νομικός υπάλληλος ζητεί από τις υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού να δηλώσουν το δεόντως αιτιολογημένο λόγο απορρήτου στον οποίο βασίζεται η άρνηση.

Το πρώτο σημείο προστέθηκε ύστερα από μία υπόθεση στην οποία οι υπηρεσίες της Επιτροπής πρότειναν να αναλάβει εγγράφως το προσωπικό του Διαμεσολαβητή την υποχρέωση να αποζημιώσει την Επιτροπή για κάθε ζημία που θα μπορούσε να προκληθεί σε τρίτον από τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών που περιείχοντο στο έγγραφο.

2.7.3 Αποσαφήνιση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή για τη διεξαγωγή ερευνών

Στην Ετήσια Έκθεση 1998 ο Διαμεσολαβητής πρότεινε να διευκρινισθούν οι εξουσίες διεξαγωγής ερευνών που διαθέτει, όσον αφορά τόσο την επιθεώρηση εγγράφων όσο και την εξέταση μαρτύρων. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο καλούσε την Επιτροπή Συνταγματικών Υποθέσεων να εξετάσει το ενδεχόμενο τροποποίησης του άρθρου 3 (2) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, όπως προτείνεται στην έκθεση της Επιτροπής Αναφορών.²

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα για την τροποποίηση του άρθρου 3 (2) του Καθεστώτος, με βάση την έκθεση της Επιτροπής Συνταγματικών Υποθέσεων (εισηγήτρια Teresa Almeida Garrett A5-0240/2001).

Το κείμενο που εγκρίθηκε από το Κοινοβούλιο έχει ως εξής:

Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί υποχρεούνται να παρέχουν στον Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητεί και να του επιτρέπουν την επιθεώρηση και τη λήψη αντιγράφων από οιοδήποτε έγγραφο. Ως «έγγραφο» νοείται οποιοδήποτε περιεχόμενο ανεξάρτητα από το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα (γραμμένο σε χαρτί ή αποθηκευμένο υπό ηλεκτρονική μορφή, ή με ηχητική, οπτική ή οπτικοακουστική εγγραφή).

Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί επιτρέπουν την πρόσβαση σε όλα τα διαβαθμισμένα έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος αφού ειδοποιηθούν σχετικά το εν λόγω κράτος μέλος.

Σε όλες τις περιπτώσεις που τα έγγραφα έχουν χαρακτηριστεί «απόρρητα» ή «εμπιστευτικά», και σύμφωνα με το Άρθρο 4, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να κοινολογήσει το περιεχόμενο αυτών των εγγράφων.

Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των κοινοτικών, θεσμικών ή μη, οργάνων καταθέτουν τη μαρτυρία τους εάν τους το ζητήσει ο Διαμεσολαβητής, και είναι υποχρεωμένοι να παρέχουν πλήρεις και αληθείς πληροφορίες.

Σύμφωνα με το άρθρο 195, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή δύναται να εκθέσει τη γνώμη της επί του αναθεωρημένου κειμένου, το οποίο, για να τεθεί σε ισχύ, πρέπει επίσης να εγκριθεί με ειδική πλειοψηφία από το Συμβούλιο.

Κατά τη χρονική στιγμή της εκπόνησης της παρούσας έκθεσης, η Επιτροπή δεν είχε υποβάλει γνώμη.

2.8 ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥΣ

Όταν ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει να κινήσει διαδικασία έρευνας για μια καταγγελία, το πρώτο βήμα είναι να αποστείλει την καταγγελία και τα συνημμένα σε αυτήν έγγραφα στο εμπλεκόμενο κοινοτικό όργανο ή οργανισμό για την έκδοση γνώμης. Μόλις ληφθεί η γνώμη, αποστέλλεται στον καταγγέλλοντα για υποβολή παρατηρήσεων.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, το ίδιο το θεσμικό όργανο ή ο οργανισμός λαμβάνει μέτρα για τη διευθέτηση της υποθέσεως κατά τρόπον ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Εάν η γνώμη και οι παρατηρήσεις δείχνουν ότι τούτο επιτεύχθηκε, η υπόθεση περατώνεται ως «διευθετηθείσα από το όργανο». Σε ορισμένες άλλες περιπτώσεις, ο καταγγέλλων αποφασίζει να παραιτηθεί της καταγγελίας, οπότε περατώνεται η εξέταση του φακέλου.

Εάν η καταγγελία δεν διευθετηθεί από το όργανο ούτε αποσυρθεί από τον καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής συνεχίζει τις έρευνές του. Εάν οι έρευνες δεν αποκαλύψουν κρούσμα κακής διοίκησης, ο καταγγέλλων και το θεσμικό όργανο ή οργανισμός ενημερώνονται σχετικά και η εξέταση της υπόθεσης περατώνεται.

²

Έκθεση της Επιτροπής Αναφορών σχετικά με την ετήσια έκθεση για τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή κατά το 1998 (A4-0119/99) Εισηγήτρια: Laura de Esteban Martín

Εάν οι έρευνες του Διαμεσολαβητή αποκαλύψουν κρούσμα κακής διοίκησης, ο Διαμεσολαβητής επιζητεί διακανονισμό επί φιλικής βάσεως προκειμένου να επιλυθεί το θέμα και να ικανοποιηθεί ο καταγγέλλων.

Εάν ο διακανονισμός επί φιλικής βάσεως δεν είναι εφικτός ή η αναζήτηση διακανονισμού επί φιλικής βάσεως ήταν ανεπιτυχής, ο Διαμεσολαβητής είτε περατώνει την εξέταση της υπόθεσης με διατύπωση κριτικής παρατήρησης προς το θεσμικό όργανο ή οργανισμό ή διαπιστώνει επισήμως κρούσμα κακής διοίκησης και καταρτίζει σχέδιο συστάσεως.

Η διατύπωση κριτικής παρατήρησης θεωρείται κατάλληλο μέσο για υποθέσεις όπου το κρούσμα κακής διοίκησης φαίνεται να μην έχει γενικές επιπτώσεις και δεν κρίνεται απαραίτητο να προβεί σε ενέργειες ο Διαμεσολαβητής για να δώσει συνέχεια στο θέμα.

Σε περιπτώσεις όπου κρίνεται απαραίτητο να προβεί σε ενέργειες ο Διαμεσολαβητής για να δώσει συνέχεια στο θέμα (δηλαδή σε σοβαρότερες περιπτώσεις κακής διοίκησης ή σε υποθέσεις με γενικές επιπτώσεις) ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει να συντάξει σχέδιο συστάσεων προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Συμφώνως προς το άρθρο 3 (6) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, το θεσμικό όργανο ή οργανισμός πρέπει να αποστείλει εμπεριστατωμένη γνώμη εντός τριμήνου. Η εμπεριστατωμένη γνώμη δύναται να συνίσταται σε αποδοχή της αποφάσεως του Διαμεσολαβητή και περιγραφή των μέτρων που λαμβάνονται προς υλοποίηση των συστάσεων.

Εάν ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός δεν ανταποκριθεί ικανοποιητικά σε σχέδιο συστάσεως, το άρθρο 3 (7) προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής αποστέλλει έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το σχετικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Η έκθεση μπορεί να περιέχει συστάσεις.

Το 2001 ο Διαμεσολαβητής άρχισε τη διενέργεια 208 ερευνών, εκ των οποίων 204 σε σχέση με καταγγελίες και 4 ιδία πρωτοβουλία. (Για περαιτέρω λεπτομέρειες, βλέπε Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία).

80 υποθέσεις διευθετήθηκαν από το ίδιο το θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Εξ αυτών 53 ήταν υποθέσεις στις οποίες η παρέμβαση του Διαμεσολαβητή είχε αποτέλεσμα επιτυγχάνοντας απάντηση σε αναπάντητη αλληλογραφία (βλέπε Ετήσια Έκθεση 1998, τμήμα 2.9 για περαιτέρω λεπτομέρειες της διαδικασίας που ακολουθείται σε αυτές τις περιπτώσεις). Μία υπόθεση αποσύρθηκε από τον καταγγέλλοντα. Σε 114 υποθέσεις οι έρευνες του Διαμεσολαβητή δεν αποκάλυψαν κρούσμα κακής διοίκησης.

Κριτική παρατήρηση προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό διατυπώθηκε σε 46 υποθέσεις. Διακανονισμός επί φιλικής βάσεως επετεύχθη σε δύο υποθέσεις. Το 2001 διατυπώθηκαν 13 σχέδια συστάσεων προς τα εμπλεκόμενα θεσμικά όργανα και οργανισμούς. 10 σχέδια συστάσεως έγιναν δεκτά από τα σχετικά όργανα το 2001, με 6 σχέδια συστάσεων που είχαν διατυπωθεί το 2000 (υποθέσεις 367/98/GG, 1372/98/OV, 457/99/IP, 610/99/IP, 1000/99/IP και 25/2000/IP). Στην περίπτωση 4 άλλων σχεδίων συστάσεων που διατυπώθηκαν το 2001, η προθεσμία αποστολής εμπεριστατωμένης γνώμης από το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο δεν είχε λήξει έως τα τέλη του έτους.

Σε δύο υποθέσεις το σχέδιο συστάσεως ακολούθησε ειδική έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η μία υπόθεση αφορούσε την καταγγελία 242/2000/GG. Η άλλη αφορούσε την καταγγελία 917/2000/GG (βλέπε τμήμα 3.8).

Το πλήρες κείμενο των ειδικών εκθέσεων δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

3 ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ

3.1 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗΚΕ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

3.1.1 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΣΕΝΓΚΕΝ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Απόφαση επί της καταγγε-
λίας 579/99/JMA
(Εμπιστευτικό) κατά
του Συμβουλίου της
Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 17 Μαΐου 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή η οποία καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό καταγγελίας 534/99/JMA. Ισχυρίστηκε ότι η απόφαση 1999/307/EK του Συμβουλίου, της 1ης Μαΐου 1999, περί καθορισμού των λεπτομερών ρυθμίσεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου [στο εξής απόφαση του Συμβουλίου] ήταν αυθαίρετη και μεροληπτική, καθώς το στοιχείο (i) της παραγράφου (ε) του άρθρου 3 περιόριζε την ενσωμάτωση του προσωπικού στα άτομα που υπηρετούσαν στη γραμματεία Σένγκεν στις 2 Οκτωβρίου 1997. Ο καταγγέλλων διατύπωσε αρκετά επιχειρήματα προς επίρρωση της καταγγελίας του.

Από τις πληροφορίες που εξέθεσε ο καταγγέλλων στην επιστολή του, κατέστη εμφανές ότι δεν είχαν προηγηθεί διοικητικά διαβήματα προς το αρμόδιο θεσμικό όργανο. Όπως απαιτείται από την παράγραφο 4 του άρθρου 2 του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, η καταγγελία κρίθηκε μη παραδεκτή και ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε στις 26 Μαΐου 1999 πρόσθετες πληροφορίες, οι οποίες έδειχναν ότι πριν υιοθετηθεί η απόφαση είχε στην πραγματικότητα έρθει αρκετές φορές σε επαφή με τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου σχετικά με τον μεροληπτικό χαρακτήρα της απόφασης του Συμβουλίου. Βάσει των νέων αυτών πληροφοριών, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να ανοίξει το φάκελο νέας καταγγελίας (579/99/JMA) και να εγκαινιάσει σχετική έρευνα. Οι νέες πληροφορίες που κατέθεσε ο καταγγέλλων παρουσίαζαν την γραπτή αλληλογραφία του με τις Μόνιμες Αντιπροσωπείες διαφόρων κρατών μελών, καθώς και με τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου και συνοδεύονταν από αντίγραφα των εν λόγω επιστολών.

Εν συντομία, ο καταγγέλλων ζήτησε να επανεκτιμήσει το Συμβούλιο τη θέση του να μην τον θεωρήσει επιλέξιμο για ενσωμάτωση στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, αν και είχε αρχίσει να υπηρετεί στη Γραμματεία Σένγκεν μετά τις 2 Οκτωβρίου 1997.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Το Συμβούλιο αρχικά υποστήριξε ότι, κατά τη γνώμη του, η καταγγελία δεν ενέπιπτε στο πεδίο αρμοδιότητας του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Εξήγησε ότι ο καταγγέλλων είχε επικαλεστεί τον παράνομο χαρακτήρα μιας απόφασης του Συμβουλίου και, ως εκ τούτου, μιας πράξης γενικής ισχύος που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο με την ιδιότητά του ως νομοθετικού σώματος και όχι ως αρμόδιας για διορισμούς αρχής. Επιπλέον, το Συμβούλιο επεσήμανε ότι επίκληση του παράνομου χαρακτήρα της απόφασης αυτής είχε γίνει σε αρκετές άμεσες προσφυγές, οι οποίες εκκρεμούν ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση T-164/99 και υπόθεση T-166/99).

Το θεσμικό όργανο επεσήμανε ότι μετά την 1η Μαΐου 1999 όλες οι σχετικές αποφάσεις που ελήφθησαν από τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου υπό την ιδιότητά της ως αρχής αρμόδιας για διορισμούς είχαν επιχειρήσει να εφαρμόσουν την υπό αμφισβήτηση απόφαση του Συμβουλίου της 1ης Μαΐου 1999. Το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, κατά τη γνώμη του, το αποτέλεσμα των διαδικασιών ενώπιον του δικαστηρίου αποτελούν σημαντικό στοιχείο για να καθοριστεί εάν απαιτείται περαιτέρω δράση εκ μέρους της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επανέλαβε επιχειρήματα που είχε ήδη διατυπώσει στην καταγγελία του.

Σε ό,τι αφορά τις εκκρεμούσες ενώπιον του Πρωτοδικείου υποθέσεις, ο καταγγέλλων εξήγησε ότι ήταν ενήμερος για την άσκηση των εν λόγω προσφυγών και μάλιστα είχε έρθει σε επικοινωνία με έναν από τους ενάγοντες. Δεν ήταν σίγουρος, ωστόσο, για τις επιπτώσεις που θα μπορούσαν να έχουν οι αποφάσεις για τις δύο εκκρεμούσες υποθέσεις στην δική του ιδιαίτερη περίπτωση.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Απόφαση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή να αναστείλει την εξέταση της καταγγελίας

Βάσει των ερευνών του Διαμεσολαβητή, κατέστη εμφανές ότι υπήρχαν δύο διαφορετικές προσφυγές κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του Πρωτοδικείου (υποθέσεις T-164/99 και T-166/99). Οι προσφυγές αυτές περιείχαν καταγγελίες παρόμοιες με εκείνες που υπέβαλε ο καταγγέλλων προς τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

Παρότι οι προσφεύγοντες ενώπιον του Πρωτοδικείου και ο καταγγέλλων που προσέφυγε στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή ήταν διαφορετικοί ενδιαφερόμενοι, αμφότεροι ήγειραν τα ίδια νομικά ζητήματα. Υπό το πρίσμα αυτών των συνθηκών, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε τον Ιανουάριο του 2000 να αναστείλει τις έρευνες επί της καταγγελίας μέχρι την έκδοση των αποφάσεων επί των δύο υποθέσεων που εκκρεμούσαν ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Οι αποφάσεις του Πρωτοδικείου στις δύο σχετιζόμενες υποθέσεις

Στις 27 Ιουνίου 2001, το Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφαση του για τις υποθέσεις T-164/99 και T-166/99.

Η προσφυγή T-164/99 έχει συνεκδικαστεί με τις υποθέσεις T-37/00 και T-38/00. Αυτές οι υποθέσεις είχαν ξεκινήσει, μεταξύ άλλων, από έναν υπάλληλο του Συμβουλίου και έναν επιτυχόντα ανοικτού διαγωνισμού που οργάνωσε το Συμβούλιο. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι η απόφαση 1999/307/EK του Συμβουλίου της 1ης Μαΐου 1999 περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ήταν παράνομη και ότι, ως εκ τούτου, έπρεπε να ακυρωθεί. Στήριξαν τις καταγγελίες τους με τα ακόλουθα επιχειρήματα: (i) η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του Πρωτοκόλλου της Συνθήκης του Άμστερνταμ για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (άρθρο 7: ενσωμάτωση των λειτουργιών της Γραμματείας Σένγκεν), ορισμένων διατάξεων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης (άρθρα 7, 10, 27 και 29: πρόσληψη υπαλλήλων της Κοινότητας μέσω διαγωνισμών) και της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου και της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων, και (ii) ότι η απόφαση πάσχει από νομική πλάνη. Έχοντας εξετάσει τα επιχειρήματα των μερών, το δικαστήριο απέρριψε όλους τους λόγους που προβλήθηκαν προς στήριξη των αιτημάτων περί ακύρωσης και απέρριψε τις προσφυγές.

Η υπόθεση T-166/99 είχε κινηθεί από πρώην μέλη του προσωπικού της γραμματείας Σένγκεν που επίσης ζητούσαν την ακύρωση της απόφασης 1999/307/EK του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο, ωστόσο, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου και ζήτησε από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή χωρίς να προχωρήσει στην εξέταση των επιχειρημάτων επί της ουσίας. Το Πρωτοδικείο απεφάνθη ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει προσωπικά τους προσφεύγοντες και ως εκ τούτου απέρριψε την προσφυγή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η αρμοδιότητα του Διαμεσολαβητή να εξετάσει την καταγγελία.

1.1 Σύμφωνα με το Συμβούλιο, ο Διαμεσολαβητής δεν ήταν αρμόδιος να ασχοληθεί με την καταγγελία επειδή σε αυτή αμφισβητείτο η νομιμότητα μιας απόφασης του Συμβουλίου, η οποία είναι μια πράξη κανονιστικού χαρακτήρα που εγκρίνει το Συμβούλιο υπό την ιδιότητά του ως νομοθετικού οργάνου και όχι ως αρχής αρμόδιας για τους διορισμούς.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, είναι αρμόδιος να ερευνά πιθανές περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών, με την εξαίρεση του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων. Ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε ότι σύμφωνα με τον ορισμό της «κακής διοίκησης», όπως εγκρίθηκε από ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κακή διοίκηση σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει.

Στην συγκεκριμένη υπόθεση, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι το Συμβούλιο είχε παραβιάσει τη γενική αρχή της απαγόρευσης των αυθαίρετων διακρίσεων που διέπει το κοινοτικό δίκαιο. Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, θεώρησε ότι ενέπιπτε στις αρμοδιότητές του η εξέταση της καταγγελίας για την ύπαρξη περίπτωσης κακής διοίκησης.

2 Η ημερομηνία που τέθηκε για την πραγματοποίηση της ενσωμάτωσης

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση 1999/307/ΕΚ του Συμβουλίου της 1ης Μαΐου 1999 περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της γραμματείας Σένγκεν στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου ήταν αυθαίρετη και μεροληπτική, καθώς το στοιχείο (i) της παραγράφου (ε) του άρθρου 3 περιόριζε την ενσωμάτωση του προσωπικού της Γραμματείας Σένγκεν στα άτομα που υπηρετούσαν σε αυτή στις 2 Οκτωβρίου 1997.

2.2 Το Συμβούλιο εξήγησε ότι όλες οι αποφάσεις της Γενικής Γραμματείας του σχετικά με το πρώην προσωπικό της Γραμματείας Σένγκεν είχαν ληφθεί κατ' εφαρμογή της απόφασης 1999/307/ΕΚ του Συμβουλίου. Επεσήμανε ότι επίκληση του παράνομου χαρακτήρα της απόφασης αυτής είχε γίνει σε αρκετές άμεσες προσφυγές που ασκήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση T-164/99 και υπόθεση T-166/99). Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο απεφάνθη ότι, κατά τη γνώμη του, το αποτέλεσμα της δικαστικής διαδικασίας αποτελεί σημαντικό στοιχείο για τον καθορισμό της ουσίας της καταγγελίας.

2.3 Βάσει των ερευνών του Διαμεσολαβητή, διαπιστώθηκε ότι εκκρεμούσαν δύο διαφορετικές προσφυγές κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του Πρωτοδικείου (υποθέσεις T-164/99 και T-166/99), οι οποίες αφορούσαν νομικούς ισχυρισμούς παρόμοιους με εκείνους που περιείχε η καταγγελία προς τον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή.

Παρότι οι προσφεύγοντες ενώπιον του Πρωτοδικείου και ο καταγγέλλων που προσέφυγε στον Διαμεσολαβητή ήταν διαφορετικοί ενδιαφερόμενοι, αμφότεροι ήγειραν τα ίδια νομικά ζητήματα. Για τον λόγο αυτό και βάσει της παραγράφου 7 του άρθρου 2 του Καταστατικού του, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε τον Ιανουάριο του 2000 να αναστείλει τις έρευνες επί της καταγγελίας μέχρι την έκδοση των αποφάσεων επί των δύο συναφών υποθέσεων που εκκρεμούσαν ενώπιον του Πρωτοδικείου.

2.4 Στις 27 Ιουνίου 2001, το Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφασή του για τις υποθέσεις T-164/99 και T-166/99. Στην απόφαση του για την υπόθεση T-164/99, η οποία συνεκδικάστηκε με τις υποθέσεις T-37/00 και T-38/00, το Πρωτοδικείο εξέτασε ειδικά εάν η επιλογή της 2ας Οκτωβρίου 1997, ως χρόνου κατά τον οποίο το προσωπικό το οποίο θα ενσωματωνόταν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου θα έπρεπε να

απασχολείται από τη Γραμματεία Σένγκεν, ήταν αυθαίρετη και μεροληπτική. Το Πρωτοδικείο έκρινε ως ακολούθως:

74. “Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ημερομηνία της 2ας Οκτωβρίου 1997 είναι η ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης του Άμστερνταμ που περιέχει το Πρωτόκολλο. Επομένως, την ημέρα αυτή κατέστη προφανές ότι, υπό την επιφύλαξη της μετέπειτα επικυρώσεως της εν λόγω συνθήκης, το προσωπικό της Γραμματείας Σένγκεν θα ενσωματωνόταν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, βάσει συγκεκριμένων λεπτομερών διατάξεων που θα θέσπιζε το τελευταίο.

75. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο το ότι καθόρισε, στο πλαίσιο του αυτόνομου συστήματος προσλήψεως που θέσπισε με την απόφαση 1999/307, την κατηγορία των ατόμων που μπορούσαν να μετάσχουν στην ενσωμάτωση αυτή, ορίζοντας τη 2α Οκτωβρίου 1997 ως έναρξη της περιόδου κατά την οποία τα άτομα αυτά έπρεπε να εργάζονται στη Γραμματεία Σένγκεν. Συγκεκριμένα, εφόσον το Συμβούλιο είχε το δικαίωμα να καθορίσει τις λεπτομερείς διατάξεις της εν λόγω ενσωματώσεως ανεξάρτητα από τον ΚΥΚ και το ΚΛΠ, λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση των ατόμων που εργάζονταν στη Γραμματεία Σένγκεν, μπορούσε βασίμως να προβλέψει μια τεχνητή αύξηση του αριθμού των ατόμων αυτών, αφότου κατέστη γνωστή η αρχή της ενσωματώσεως στις 2 Οκτωβρίου 1997. Επομένως, η επιλογή της ημερομηνίας της 2ας Οκτωβρίου 1997 δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθαίρετη.”

2.5 Βάσει της ανωτέρω απόφασης, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η επιλογή της ημερομηνίας της 2ας Οκτωβρίου 1997, όπως ορίζεται στο στοιχείο (i) της παραγράφου (ε) του άρθρου 3 της απόφασης 1999/307/ΕΚ του Συμβουλίου, δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθαίρετη ή/και μεροληπτική. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή στην καταγγελία αυτή, δεν φαίνεται να υπάρχει κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου. Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής συνεπώς περατώνει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 327/2000/PB κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάρτιο του 2000 ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή κατά του Συμβουλίου. Η καταγγελία αφορούσε την απόρριψη από το Συμβούλιο, δυνάμει της απόφασης 93/731 του Συμβουλίου, του αιτήματος του καταγγέλλοντα για πρόσβαση στο έγγραφο 14238/99 (ενοποιημένο κείμενο της Προεδρίας, το οποίο υποβλήθηκε στην ομάδα εργασίας για την πνευματική ιδιοκτησία σχετικά με την τροποποιημένη πρόταση οδηγίας για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών των δικαιωμάτων δημιουργού και των σχετικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας).

Η πρώτη αίτηση του καταγγέλλοντα απορρίφθηκε βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, της απόφασης 93/731 του Συμβουλίου με το σκεπτικό ότι το έγγραφο περιείχε λεπτομερείς θέσεις εθνικών αντιπροσωπειών επί ενός ζητήματος του οποίου η συζήτηση εκκρεμούσε στο Συμβούλιο, ότι η δημοσιοποίησή του θα μπορούσε να βλάψει τη συζήτηση αυτή και ότι συνολικά το συμφέρον του αιτούντα για δημοσιοποίηση υστερούσε σε σύγκριση με το συμφέρον του Συμβουλίου για επιτυχή έκβαση των διαβουλεύσεών του, γεγονός το οποίο απαιτούσε στην περίπτωση αυτή την τήρηση του απορρήτου του εγγράφου.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε επιβεβαιωτική της απαίτησής του αίτηση, επισημαίνοντας ότι το Συμβούλιο του είχε ήδη παράσχει πρόσβαση σε έγγραφα εργασίας της ομάδας εμπειρογνομόνων, τα οποία περιείχαν σε μεγάλο βαθμό τις λεπτομερείς θέσεις των

κρατών μελών. Επιπλέον, το έγγραφο παρουσίαζε συνοπτικά τη θέση κατά τη λήξη της φινλανδικής προεδρίας με την επιφύλαξη ενδεχόμενων τροποποιήσεων των εθνικών θέσεων στη διάρκεια της επόμενης προεδρίας.

Το Συμβούλιο απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση με το σκεπτικό ότι η δημοσιοποίηση του εγγράφου, που συνόψιζε τις θέσεις των αντιπροσωπειών σε ορισμένα σημεία του κειμένου, θα μπορούσε να επηρεάσει τις υπό εξέλιξη συζητήσεις επί του θέματος. Διατυπώθηκε και πάλι ο ισχυρισμός ότι είχε γίνει στάθμιση όλων των παραγόντων.

Το Συμβούλιο αναφέρθηκε επίσης στη δυνατότητα μερικής πρόσβασης στο έγγραφο, διευκρινίζοντας ότι το εν λόγω θέμα εκκρεμούσε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κατόπιν αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε τα εξής:

- (i) το Συμβούλιο όφειλε να δημοσιοποιήσει το εν λόγω έγγραφο και
- (ii) το Συμβούλιο όφειλε να δημοσιοποιεί όλα τα νομοθετικά έγγραφα που τελούσαν υπό εξέταση στις διάφορες ομάδες εργασίας του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Συμβουλίου

Η καταγγελία διαβιάστηκε στο Συμβούλιο για να μπορέσει να διατυπώσει τη γνώμη του. Σε σχετική επιστολή του προς το Συμβούλιο, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το Συμβούλιο να συμπεριλάβει στην απάντηση του γνώμη

- (i) σχετικά με το εάν όφειλε να έχει εξηγήσει με ποίον τρόπο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το συμφέρον του καταγγέλλοντα για δημοσιοποίηση υστερούσε σε σύγκριση με το γενικό συμφέρον του Συμβουλίου για επιτυχή έκβαση των συζητήσεων που διεξάγονται στους κόλπους του, και
- (ii) σχετικά με το εάν, κατά τον χειρισμό της επιβεβαιωτικής αίτησης του καταγγέλλοντα, το Συμβούλιο όφειλε να έχει απαντήσει στα θέματα που έθεσε ο καταγγέλλων σχετικά με την αιτιολόγηση της απόρριψης της αρχικής αίτησής του.

Το Συμβούλιο υπέβαλε, συνοπτικά, την ακόλουθη γνώμη:

Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, το Συμβούλιο ανέφερε ότι μετά την υποβολή της παρούσας καταγγελίας επανεξέτασε την απόφασή του να αρνηθεί την πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο. Το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το έγγραφο μπορούσε πλέον να δημοσιοποιηθεί, καθώς οι συζητήσεις στους κόλπους του είχαν καταλήξει σε πολιτική συμφωνία. Το Συμβούλιο θα παρείχε ως εκ τούτου στον καταγγέλλοντα το έγγραφο που είχε ζητήσει. Κατόπιν τούτου, το Συμβούλιο θεωρούσε ότι, τα δύο ερωτήματα που ο Διαμεσολαβητής διατύπωνε στην επιστολή του προς το Συμβούλιο ήταν πλέον άνευ αντικειμένου.

Όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, το Συμβούλιο παρατήρησε πρώτα ότι ο συγκεκριμένος ισχυρισμός δεν αφορούσε στην εφαρμογή των κανόνων περί πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα. Αντίθετα ο ισχυρισμός αφορούσε ένα θέμα μάλλον πολιτικής παρά στη διοικητικής φύσεως, και ως τέτοιος δεν ενέπιπτε στη δικαιοδοσία του Διαμεσολαβητή να διεξάγει έρευνα.

Έχοντας διατυπώσει αυτές τις εισαγωγικές παρατηρήσεις σε σχέση με το δεύτερο ισχυρισμό, το Συμβούλιο εξήγησε ότι, με στόχο την καλύτερη ενημέρωση σχετικά με τις εργασίες του Συμβουλίου και τη διευκόλυνση της πρόσβασης στα έγγρατά του, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου δημοσιεύει στο Διαδίκτυο κατάλογο με τα θέματα της προσωρινής ημερήσιας διάταξης για τις συνεδριάσεις του Συμβουλίου

και των προπαρασκευαστικών οργάνων του, στα οποία το Συμβούλιο ενεργεί ασκώντας το νομοθετικό ρόλο του. Επιπλέον, στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας του Συμβουλίου για καλύτερη ενημέρωση σχετικά με τις νομοθετικές δραστηριότητές του, η Γενική Γραμματεία δημοσιεύει σε μηνιαία βάση σύνοψη των νομοθετικών πράξεων και των άλλων πράξεων που εκδίδονται από το Συμβούλιο, μαζί με δηλώσεις για τα πρακτικά, που το Συμβούλιο αποφάσισε να δημοσιοποιήσει. Η σύνοψη περιλαμβάνει επίσης τις ψήφους κατά μιας απόφασης, τις αποχές και τις αιτιολογήσεις της ψήφου. Η σύνοψη διατίθεται υπό τον τίτλο «Διαφάνεια – Πίνακας των πράξεων του Συμβουλίου» στην ιστοσελίδα του Συμβουλίου (<http://ue.eu.int>).

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε παρατηρήσεις.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Άρνηση δημοσιοποίησης του εγγράφου

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι το Συμβούλιο αρνήθηκε αδικαιολόγητα να του επιτρέψει την πρόσβαση σε έγγραφο. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το Συμβούλιο να διατυπώσει τη γνώμη του επί της καταγγελίας και συγκεκριμένα να απαντήσει σε δύο ερωτήματα που αφορούσαν την αντιμετώπιση του αιτήματος του καταγγέλλοντα σχετικά με το έγγραφο. Μετά την υποβολή της καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή, το Συμβούλιο αποφάσισε να επιτρέψει στον καταγγέλλοντα την πρόσβαση στο έγγραφο. Το Συμβούλιο έκρινε ότι η νέα του απόφαση καθιστούσε περιττή την απάντηση στα δύο ερωτήματα που είχε διατυπώσει ο Διαμεσολαβητής.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε αρχικά ότι φαινόταν να υπάρχει μια παρανόηση όσον αφορά την απάντηση του Συμβουλίου στα δύο ερωτήματα του Διαμεσολαβητή. Η έρευνα για ενδεχόμενα κρούσματα κακής διοίκησης σε παρελθούσες διαδικασίες ή αποφάσεις που έχουν επανεξεταστεί και τροποποιηθεί εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Διαμεσολαβητή. Επομένως, ήταν εσφαλμένο το συμπέρασμα του Συμβουλίου ότι τα ερωτήματα που του έθεσε ο Διαμεσολαβητής κατέστησαν άνευ αντικειμένου ως αποτέλεσμα της απόφασης του Συμβουλίου να παράσχει στον καταγγέλλοντα πρόσβαση στο έγγραφο. Ωστόσο, καθώς τελικά επιτράπηκε στον καταγγέλλοντα η πρόσβαση στο έγγραφο και δεδομένου ότι ο τελευταίος δεν εκδήλωσε την επιθυμία να δοθεί συνέχεια στο θέμα, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την έρευνά του σε σχέση με τον πρώτο ισχυρισμό.

2 Δημοσίευση των υπό συζήτηση νομοθετικών εγγράφων

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Συμβούλιο όφειλε να δημοσιοποιήσει όλα τα νομοθετικά έγγραφα που τελούσαν υπό εξέταση στις διάφορες ομάδες εργασίας του. Το Συμβούλιο εξήγησε τις πρακτικές που ακολουθεί σε σχέση με τη δημοσιοποίηση εγγράφων.

2.2 Με βάση τις διευκρινίσεις του Συμβουλίου σχετικά με τις πρακτικές που ακολουθεί σε σχέση με τη δημοσιοποίηση εγγράφων, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν στοιχειοθετείται κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1275/99/(ΟΝ-ΜΜ-JSA)ΙΙΗ (Εμπιστευτική) κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1999, ο Χ υπέβαλε καταγγελία με αντικείμενο τις συνθήκες της αναγκαστικής πρόωρης συνταξιοδότησής του από την Επιτροπή, την απαίτηση της Επιτροπής να επιστρέψει ορισμένες από τις δαπάνες μιας ιατρικής επιτροπής και την παράλειψη της Επιτροπής να απαντήσει σε τρεις επιστολές του προς αυτή.

Τα γεγονότα όπως παρουσιάζονται στην καταγγελία έχουν ως εξής:

Από το 1964 έως το 1979, ο καταγγέλλων εργάστηκε για τις υπηρεσίες της Επιτροπής στις Βρυξέλλες και στο Λουξεμβούργο ως υπάλληλος LA 5. Στο διάστημα μεταξύ 1965 και 1977 έπασχε από κατάθλιψη, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα τη συχνή απουσία του από την εργασία. Την 1η Μαρτίου 1979 εξαναγκάστηκε σε συνταξιοδότηση λόγω αναπηρίας. Στις 30 Μαΐου 1980, ο καταγγέλλων κατέθεσε προσφυγή προκειμένου να πετύχει το χαρακτηρισμό της νόσου του ως επαγγελματικής. Κατόπιν αιτήματός του, συστήθηκε ιατρική επιτροπή για την αξιολόγηση της περίπτωσης του. Στις 23 Δεκεμβρίου 1988, η ιατρική επιτροπή αποφάνθηκε ότι η νόσος του δεν είχε επαγγελματικό χαρακτήρα. Στις 13 Ιανουαρίου 1989, η υπεύθυνη για τους διορισμούς αρχή έλαβε ανάλογη απόφαση. Ο καταγγέλλων προσέβαλε την απόφαση αυτή με καταγγελία δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η εν λόγω καταγγελία καθώς και μεταγενέστερες προσφυγές του στο Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο απερρίφθησαν.

Στις 3 Απριλίου 1998, σχεδόν μια δεκαετία μετά την τελική απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής σχετικά με τον μη επαγγελματικό χαρακτήρα της νόσου του, η Επιτροπή έλαβε απόφαση ανάκτησης χρημάτων από τον καταγγέλλοντα, με την οποία τον καλούσε να επιστρέψει στην Επιτροπή το ποσό των 149 982 βελγικών φράγκων, που αντιστοιχούσε στην αμοιβή του ειδικευμένου ιατρού που είχε επιλέξει ο καταγγέλλων και στο ήμισυ των δαπανών για τον τρίτο ειδικό που κλήθηκε από την ιατρική επιτροπή να εξετάσει την περίπτωσή του. Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία εναντίον της απόφασης επιστροφής δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία του με απόφαση της 4^{ης} Μαρτίου 1999. Η απόφαση επιστροφής εκτελέστηκε με κρατήσεις από τη σύνταξη του καταγγέλλοντα.

Στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων διατύπωσε τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

(i) Στο διάστημα μεταξύ 1965 και 1975 υπήρξε θύμα ψυχολογικής παρενόχλησης από τον τότε προϊστάμενό του στην Επιτροπή. Η νόσος του ήταν αποτέλεσμα της εν λόγω ψυχολογικής παρενόχλησης.

(ii) Ως Ούγγρος αντικαθεστωτικός, μετά την επανάσταση του 1956, βρισκόταν υπό την παρακολούθηση των ουγγρικών μυστικών υπηρεσιών στο διάστημα μεταξύ 1960 και 1970. Ο τότε προϊστάμενός του στην Επιτροπή ήταν επίσης κομμουνιστής πράκτορας και βρισκόταν σε επαφή με τις ουγγρικές μυστικές υπηρεσίες.

(iii) Η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του με ημερομηνίες 3 Μαρτίου 1999, 16 Μαρτίου 1999 και 15 Απριλίου 1999 που είχαν ως παραλήπτη τον (πρώην) Γενικό Διευθυντή κ. Steffen SMIDT και τον προϊστάμενο μονάδας της ΓΔ ΙΧ (Προσωπικό και Διοίκηση) κ. G. KAHN. Στις επιστολές αυτές, ο καταγγέλλων προσκόμισε νέα στοιχεία επιδιώκοντας την επανεξέταση της υπόθεσής του από την Επιτροπή και την ανάκληση της απόφασης επιστροφής.

Με βάση τους ισχυρισμούς αυτούς, ο καταγγέλλων διατύπωσε τις ακόλουθες απαιτήσεις:

(α) Η Επιτροπή έπρεπε να τον αποκαταστήσει ηθικά και οικονομικά αναγνωρίζοντας τον επαγγελματικό χαρακτήρα της νόσου του και επανεξετάζοντας την απόφασή της να τον εξαναγκάσει σε συνταξιοδότηση το 1979.

(β) Η Επιτροπή έπρεπε να ανακαλέσει την απόφαση ανάκτησης χρημάτων που έλαβε εναντίον του σε σχέση με τις δαπάνες για τις εργασίες της ιατρικής επιτροπής το 1988.

Στις 13 Δεκεμβρίου 1999, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι έκρινε μη παραδεκτούς τους ανωτέρω ισχυρισμούς (i) και (ii) καθώς και την απαίτηση (α) βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, δεδομένου ότι τα εικαζόμενα γεγονότα είχαν λάβει χώρα την περίοδο 1960-1975.

Ως εκ τούτου, η έρευνα του Διαμεσολαβητή αφορούσε μόνο στον ισχυρισμό (iii) και στην απαίτηση (β) ανωτέρω.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Συνοπτικά, στη γνώμη της η Επιτροπή σημείωσε τα ακόλουθα:

Όσον αφορά στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα σχετικά με την επιστροφή των δαπανών για τις εργασίες της ιατρικής επιτροπής μια δεκαετία νωρίτερα:

Έλεγχος που διενεργήθηκε από την ιατρική υπηρεσία της Επιτροπής το 1998 αποκάλυψε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε εξοφλήσει τις ιατρικές δαπάνες που όφειλε, σύμφωνα με το άρθρο 23 των κανόνων των σχετικών με την υγειονομική ασφάλιση των υπαλλήλων των ΕΚ. Ο καταγγέλλων προσέφυγε κατά της απόφασης επιστροφής του σχετικού ποσού. Η προσφυγή του απορρίφθηκε με απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999. Η Επιτροπή έκρινε ότι η απόφαση αυτή συνιστούσε ενδεδειγμένη και επαρκή απάντηση στην από 3ης Μαρτίου 1999 επιστολή του καταγγέλλοντα.

Όσον αφορά στους ισχυρισμούς περί παράλειψης της Επιτροπής να απαντήσει στις άλλες επιστολές του καταγγέλλοντα:

Με επιστολή που απηύθυνε στο Γενικό Διευθυντή Προσωπικού και Διοίκησης στις 16 Μαρτίου 1999, ο καταγγέλλων αμφισβητούσε την απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999 και ζητούσε παράταση της προθεσμίας για προσφυγή κατά της απόφασης της 4ης Μαρτίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η Επιτροπή εξήγησε ότι η παράταση της προθεσμίας δεν ενέπιπτε στη δικαιοδοσία της και επισήμανε ότι στις 12 Μαΐου 1999 η εσωτερική διαμεσολαβητής της Επιτροπής για θέματα προσωπικού είχε ενημερώσει με επιστολή της τον καταγγέλλοντα ότι δεν μπορούσε να παρέμβει στην υπόθεσή του υποδεικνύοντάς του να προσφύγει στο Πρωτοδικείο πριν από τη λήξη της προθεσμίας στις 4 Ιουνίου 1999.

Σύμφωνα με την Επιτροπή, η επιστολή με ημερομηνία 15 Απριλίου 1999 και παραλήπτη τον κ. Kahn, στην οποία επισυναπτόταν επιστολή του ουγγρικού Υπουργείου Άμυνας, δεν περιείχε κανένα στοιχείο σχετικό με το ζήτημα του επαγγελματικού χαρακτήρα της νόσου του καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή παραδέχτηκε την παράλειψή της να απαντήσει στη συγκεκριμένη επιστολή και επανόρθωσε αποστέλλοντας στον καταγγέλλοντα απάντηση στις 21 Μαρτίου 2000.

Η Επιτροπή επισύναψε στη γνώμη της αντίγραφο της από 21ης Μαρτίου 2000 επιστολής της προς τον καταγγέλλοντα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέκρινε την απόφαση του Διαμεσολαβητή να χαρακτηρίσει μη παραδεκτούς τον πρώτο και δεύτερο ισχυρισμό καθώς και τη πρώτη απαίτησή του. Υποστήριξε ότι, καθώς η Υπηρεσία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή δημιουργήθηκε μόλις πρόσφατα, δεν ήταν δυνατό να υποβάλει καταγγελία νωρίτερα. Επιπλέον, οι γνώσεις μας σχετικά με την ψυχιατρική σημείωσαν σημαντική πρόοδο τα τελευταία χρόνια. Ο καταγγέλλων προσκόμισε επίσης στοιχεία τα οποία θεωρούσε ότι συνιστούσαν αποδείξεις για παράλειψη καθήκοντος εκ μέρους

της Ιατρικής Υπηρεσίας κατά τη διενέργεια γενικών ιατρικών εξετάσεων (check-up) στο διάστημα μεταξύ 1970 και 1974.

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής απέστειλε στην Επιτροπή, επιστολή με ημερομηνία 26 Οκτωβρίου 2000 επιδιώκοντας φιλικό διακανονισμό της απαίτησης που αφορούσε στην απόφαση ανάκτησης χρημάτων.

Η πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό αναφερόταν στους λόγους που προέβαλε η Επιτροπή στον καταγγέλλοντα για την απόρριψη της καταγγελίας που υπέβαλε δυνάμει του άρθρου 90 εναντίον της απόφασης επιστροφής. Η Επιτροπή είχε παραδεχτεί ότι κατέβαλε το σύνολο της αμοιβής των ειδικών της ιατρικής επιτροπής το 1998 και εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι χρειάστηκε να μεσολαβήσουν δέκα χρόνια για να αντιληφθεί ότι οι αμοιβές αυτές έπρεπε να είχαν χρεωθεί στον καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή αιτιολόγησε την απόφασή της να ζητήσει την επιστροφή του ποσού με καθυστέρηση δέκα ετών με τα ακόλουθα επιχειρήματα:

(i) Σύμφωνα με το άρθρο 23 των ισχυόντων κανονισμών, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να χρεώσει τις αμοιβές στον καταγγέλλοντα.

(ii) Ο καταγγέλλων είχε προσφύγει ενώπιον του Πρωτοδικείου και κατόπιν ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ως εκ τούτου η Επιτροπή ανέβαλε την απόφασή της να χρεώσει τις αμοιβές στον καταγγέλλοντα.

Όσον αφορά στο πρώτο επιχείρημα, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το άρθρο 23.2, παράγραφος 4, των ισχυόντων κανονισμών παρέχει στο θεσμικό όργανο διακριτική ευχέρεια καταβολής του συνολικού κόστους της ιατρικής επιτροπής ακόμη και όταν, όπως στην παρούσα περίπτωση, η γνώμη της ιατρικής επιτροπής επιβεβαιώνει το σχέδιο απόφασης της υπεύθυνης για τους διορισμούς αρχής.³

Όσον αφορά στο δεύτερο επιχείρημα, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν φαινόταν να είχε ενημερώσει τον καταγγέλλοντα ότι η καταβολή του συνολικού ποσού της αμοιβής αποτελούσε προκαταρκτική απόφαση, εν αναμονή της τελικής κρίσης των δικαστηρίων. Σύμφωνα με τη γνώμη της Επιτροπής, η ιατρική υπηρεσία της ανακάλυψε δέκα χρόνια αργότερα, κατά τη διενέργεια ενός ελέγχου, ότι δεν είχε χρεωθεί στον καταγγέλλοντα το μέρος των δαπανών που θα μπορούσε να του έχει χρεωθεί.

Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν, επομένως, ότι η Επιτροπή δεν είχε αιτιολογήσει επαρκώς την από 3ης Απριλίου 1998 απόφασή της να ζητήσει την επιστροφή των δαπανών από τον καταγγέλλοντα ύστερα από μια δεκαετία. Για τον λόγο αυτό πρότεινε στην Επιτροπή έναν φιλικό διακανονισμό στο πλαίσιο του οποίου η τελευταία θα ανακαλούσε την απόφαση επιστροφής και θα επέστρεφε στον καταγγέλλοντα τα ποσά που είχαν παρακρατηθεί από τη σύνταξή του.

Στην απάντησή της με ημερομηνία 21 Δεκεμβρίου 2000, η Επιτροπή προσκόμισε νέα στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι ο καταγγέλλων είχε ενημερωθεί επισήμως με επιστολή στις 23 Φεβρουαρίου 1989 ότι η διοίκηση δεν θα αναλάμβανε το σύνολο των δαπανών που αφορούσαν την ιατρική επιτροπή. Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρούσε την απόφαση επιστροφής, την οποία έλαβε τον Απρίλιο του 1998, νομικά και διοικητικά απρόσβλητη. Ωστόσο, η Επιτροπή δήλωσε ότι ήταν διατεθειμένη να προβεί κατ' εξαίρεση σε μια πράξη καλής θέλησης και, χωρίς αυτό να συνιστά κάποιον

3

«Ωστόσο, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, και με απόφαση της υπεύθυνης για τους διορισμούς αρχής ύστερα από διαβούλευση με τον διορισμένο από αυτή γιατρό, οι δαπάνες που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο είναι δυνατό να επιβαρύνουν στο σύνολό τους το θεσμικό όργανο».

είδους προηγούμενο, να ανακαλέσει την απόφαση επιστροφής και να επιστρέψει στον καταγγέλλοντα το ποσό των 149 982 βελγικών φράγκων.

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να αποδεχθεί έναν φιλικό διακανονισμό, ο οποίος θα ικανοποιούσε την απαίτησή του για ανάκληση της εντολής επιστροφής. Διαβίβασε επίσης στον καταγγέλλοντα αντίγραφο της απάντησης της Επιτροπής. Στην απάντησή του, ο καταγγέλλων ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειες που κατέβαλε στη συγκεκριμένη υπόθεση, αλλά επισήμανε ότι η Επιτροπή δήλωσε ότι η επιστροφή ήταν μια κατ' εξαίρεση πράξη καλής θέλησης. Ο καταγγέλλων διαφώνησε με τη θέση αυτή και πρότεινε στον Διαμεσολαβητή να προχωρήσει σε εξέταση του μυστικού φακέλου του ως ένα πρώτο βήμα προς μια πιο γενικευμένη έρευνα της κομμουνιστικής δράσης στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου. Ως εναλλακτική λύση, ο καταγγέλλων πρότεινε να καταβάλλει η Επιτροπή το ποσό των 149 982 βελγικών φράγκων στο Κολέγιο της Ευρώπης στη Bruges και ο ίδιος να λάβει επιστολή συγγνώμης από τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Απαντώντας σε περαιτέρω επιστολή του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι δεν αποδεχόταν το φιλικό διακανονισμό, μολονότι ήταν ευγνώμων στο Διαμεσολαβητή και στις υπηρεσίες του για τις προσπάθειές τους.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το παραδεκτό του πρώτου και δεύτερου ισχυρισμού και της πρώτης απαίτησης

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι μεταξύ 1965 και 1975 υπήρξε θύμα ψυχολογικής παρενόχλησης από τον προϊστάμενό του στην Επιτροπή, ότι η νόσος του ήταν αποτέλεσμα της ψυχολογικής αυτής παρενόχλησης και, τέλος, ότι ο προϊστάμενός του στην Επιτροπή ήταν κομμουνιστής πράκτορας, ο οποίος βρισκόταν σε επαφή με τις ουγγρικές μυστικές υπηρεσίες. Απαίτησε επίσης από την Επιτροπή να τον αποκαταστήσει ηθικά και οικονομικά αναγνωρίζοντας τον επαγγελματικό χαρακτήρα της νόσου του και επανεξετάζοντας την απόφασή της να τον εξαναγκάσει σε συνταξιοδότηση το 1979.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι έκρινε τους ανωτέρω ισχυρισμούς και την απαίτησή του μη παραδεκτούς βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του καταστατικού του Διαμεσολαβητή⁴, δεδομένου ότι τα καταγγελλόμενα γεγονότα είχαν λάβει χώρα την περίοδο 1960-1975.

1.3 Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, καθώς η Υπηρεσία του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή δημιουργήθηκε μόλις πρόσφατα, δεν ήταν δυνατό να υποβάλει καταγγελία νωρίτερα. Επιπλέον, οι γνώσεις μας σχετικά με την ψυχιατρική σημείωσαν σημαντική πρόοδο τα τελευταία χρόνια.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής αναγνωρίζει ότι η υπηρεσία του άρχισε να λειτουργεί μόλις τον Σεπτέμβριο του 1995. Ωστόσο, είναι σαφής η επιδίωξη του άρθρου 2, παράγραφος 4, του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, το οποίο αποτελεί απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, να αποκλείονται οι απαιτήσεις που βασίζονται σε γεγονότα τα οποία ο καταγγέλλων γνωρίζει για περισσότερο από δύο χρόνια. Ο Διαμεσολαβητής εμμένει στην απόφασή του ότι οι ανωτέρω ισχυρισμοί και απαίτηση, που βασίζονται σε γεγονότα τα οποία έλαβαν χώρα μεταξύ των ετών 1960-1975 δεν πληρούν τις προϋποθέσεις παραδεκτού βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του Καταστατικού.

4

«Η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο ετών από του καταγγέλλοντα έλαβε γνώση των γεγονότων, προηγουμένως δε πρέπει να έχουν πραγματοποιηθεί τα ενδεδειγμένα διοικητικά διαβήματα προς τα ενδιαφερόμενα θεσμικά όργανα και οργανισμούς».

2 Ο ισχυρισμός περί παράλειψης απάντησης στις επιστολές του καταγγέλλοντα

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του με ημερομηνίες 3 Μαρτίου 1999, 16 Μαρτίου 1999 και 15 Απριλίου 1999.

2.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή έκρινε ότι η από 4^{ης} Μαρτίου 1999 απόφασή της, την οποία ο καταγγέλλων έλαβε στις 12 Μαρτίου 1999, συνιστούσε απάντηση στην από 3^{ης} Μαρτίου 1999 επιστολή του τελευταίου. Όσον αφορά στην επιστολή της 16^{ης} Μαρτίου 1999, η Επιτροπή δήλωσε ότι η παράταση της προθεσμίας υποβολής προσφυγής που ζητούσε ο καταγγέλλων δεν ενέπιπτε στη δικαιοδοσία της και επισήμανε ότι, στις 12 Μαΐου 1999, η εσωτερική διαμεσολαβητής της Επιτροπής για θέματα προσωπικού ενημέρωσε με επιστολή της τον καταγγέλλοντα ότι δεν μπορούσε να παρέμβει στην υπόθεσή του υποδεικνύοντάς του να προσφύγει στο Πρωτοδικείο πριν από τη λήξη της προθεσμίας. Ο καταγγέλλων δεν αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς αυτούς στις παρατηρήσεις του.

2.3 Η Επιτροπή παραδέχτηκε και ζήτησε συγγνώμη από τον καταγγέλλοντα για την παράλειψή της να απαντήσει στην επιστολή του της 15^{ης} Απριλίου 1999 και επανόρθωσε με την από 21^{ης} Μαρτίου 2000 επιστολή της. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής δεν έκρινε απαραίτητη τη διατύπωση κριτικής παρατήρησης.

3 Η απαίτηση για ανάκληση της απόφασης της Επιτροπής για επιστροφή των δαπανών

3.1. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να ανακαλέσει την απόφαση ανακτήσεως για το ποσό των 149 982 βελγικών φράγκων, την οποία έλαβε εναντίον του το 1998 για δαπάνες σχετικές με τις εργασίες της ιατρικής επιτροπής που είχε εξετάσει την περίπτωση του δέκα χρόνια νωρίτερα. Η απόφαση επιστροφής εκτελέστηκε με κρατήσεις από τη σύνταξη του καταγγέλλοντα.

3.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι στη διάρκεια ελέγχου που διενεργήθηκε από την ιατρική υπηρεσία της το 1998 αποκαλύφθηκε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε εξοφλήσει τις ιατρικές δαπάνες που όφειλε σύμφωνα με το άρθρο 23 των κανόνων υγειονομικής ασφάλισης των υπαλλήλων των ΕΚ. Ο καταγγέλλων προσέφυγε κατά της απόφασης επιστροφής του σχετικού ποσού. Η προσφυγή του απορρίφθηκε με απόφαση της 4^{ης} Μαρτίου 1999. Η Επιτροπή αιτιολόγησε την απόφαση αυτή δηλώνοντας ότι σύμφωνα με το άρθρο 23 των ισχυόντων κανονισμών ήταν υποχρεωμένη να χρεώσει τις αμοιβές στον καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή εξήγησε ότι δεν προχώρησε στην ενέργεια αυτή το 1988, επειδή ο καταγγέλλων είχε προσφύγει ενώπιον του Πρωτοδικείου, και κατόπιν ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποχρεώνοντάς την να αναβάλλει τη χρέωση των αμοιβών στον καταγγέλλοντα.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το άρθρο 23.2, παράγραφος 4, των ισχυόντων κανονισμών παρέχει διακριτική ευχέρεια στο θεσμικό όργανο όσον αφορά την καταβολή του συνολικού κόστους της ιατρικής επιτροπής ακόμη και όταν, όπως στην παρούσα περίπτωση, η γνώμη της ιατρικής επιτροπής επιβεβαιώνει το σχέδιο απόφασης της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής.⁵ Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης ότι η Επιτροπή δεν φαίνεται να είχε ενημερώσει τον καταγγέλλοντα ότι η καταβολή του συνολικού ποσού της αμοιβής αποτελούσε προκαταρκτική απόφαση, εν αναμονή της τελικής κρίσης των δικαστηρίων.

3.4 Με βάση τα ανωτέρω, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι η Επιτροπή δεν είχε αιτιολογήσει επαρκώς την από 3^{ης} Απριλίου 1998 απόφασή της να ζητήσει επιστροφή των δαπανών από τον καταγγέλλοντα ύστερα από μια δεκα-

5

«Ωστόσο, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, και με απόφαση της υπεύθυνης για τους διορισμούς αρχής ύστερα από διαβούλευση με τον διορισμένο από αυτή γιατρό, οι δαπάνες που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο είναι δυνατό να επιβαρύνουν στο σύνολό τους το θεσμικό όργανο».

ετία. Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 5, του Καταστατικού⁶, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή έναν φιλικό διακανονισμό στο πλαίσιο του οποίου η Επιτροπή θα ανακαλούσε την απόφαση ανάκτησης και θα επέστρεφε στον καταγγέλλοντα τα ποσά που είχαν παρακρατηθεί από τη σύνταξή του.

3.5 Στην απάντησή της, η Επιτροπή προσκόμισε στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι ο καταγγέλλων είχε ενημερωθεί επισήμως με επιστολή στις 23 Φεβρουαρίου 1989 ότι η διοίκηση δεν θα αναλάμβανε το σύνολο των δαπανών που αφορούσαν την ιατρική επιτροπή. Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρούσε την απόφαση επιστροφής, την οποία έλαβε τον Απρίλιο του 1998, νομικά και διοικητικά απρόσβλητη. Ωστόσο, η Επιτροπή δήλωσε ότι ήταν διατεθειμένη να προβεί κατ' εξαίρεση σε μια πράξη καλής θέλησης και, χωρίς αυτό να συνιστά κάποιου είδους προηγούμενο, να ανακαλέσει την απόφαση ανάκτησης και να επιστρέψει στον καταγγέλλοντα το ποσό των 149 982 βελγικών φράγκων.

3.6 Ο καταγγέλλων δεν αποδέχτηκε την προσέγγιση της Επιτροπής που χαρακτήριζε την ανάκληση της απόφασης επιστροφής ως μια «κατ' εξαίρεση πράξη καλής θέλησης». Ο καταγγέλλων πρότεινε στο Διαμεσολαβητή να προχωρήσει σε εξέταση του μυστικού φακέλου του ως ένα πρώτο βήμα προς μια πιο γενικευμένη έρευνα της κομμουνιστικής δράσης στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου. Ως εναλλακτική λύση, ο καταγγέλλων πρότεινε να καταβάλει η Επιτροπή το ποσό των 149 982 βελγικών φράγκων στο Κολέγιο της Ευρώπης στη Bruges και ο ίδιος να λάβει επιστολή συγγνώμης από τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

3.7 Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι του υποβλήθηκαν οποιαδήποτε στοιχεία που να δικαιολογούν τη διεξαγωγή μιας πιο γενικευμένης έρευνας του είδους που υπέδειξε ο καταγγέλλων. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η δέσμευση της Επιτροπής να ανακαλέσει την απόφαση ανάκτησης και να επιστρέψει στον καταγγέλλοντα τα ποσά που παρακρατήθηκαν από τη σύνταξή του ικανοποιεί επαρκώς την απαίτηση που αποτέλεσε το αντικείμενο της έρευνας του Διαμεσολαβητή και θέτει τέλος σε κάθε ενδεχόμενο κρούσμα κακής διοίκησης.

4 Συμπέρασμα

Η Επιτροπή δεσμεύτηκε να ανακαλέσει την απόφαση ανάκτησης που είχε λάβει και να επιστρέψει 149 982 βελγικά φράγκα στον καταγγέλλοντα. Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας και την ανωτέρω δέσμευση, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημείωση: στις 2 Ιουλίου 2001 ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή τού κατέβαλε το ανωτέρω ποσό.

⁶

«Στο μέτρο του δυνατού, ο διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξαλείψει τις περιπτώσεις κακής διοίκησης και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα».

**ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ
ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΣ
ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ (ΕΚ)
ΑΡΙΘ. 1370/95 ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 1298/99/(ΙΗ)ΒΒ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Τον Οκτώβριο του 1999, ένα γαλλικό δικηγορικό γραφείο υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή κατά της Επιτροπής εξ ονόματος ενός πελάτη του, της εταιρείας C., σχετικά με τα πιστοποιητικά εξαγωγής για το χοίρειο κρέας, τα οποία εκδίδονται βάσει του καθεστώτος που θέσπισε ο κανονισμός (ΕΚ) 1370/95⁷ της Επιτροπής, όπως τροποποιήθηκε. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η εταιρεία C. υπέβαλε στις 3 Ιουλίου 1999 αιτήσεις για τρία πιστοποιητικά εξαγωγής ενώπιον του αρμόδιου γαλλικού εθνικού οργανισμού (OFIVAL), με σκοπό την εξαγωγή ορισμένων ποσοτήτων χοιρείου κρέατος στη Ρωσία. Ο OFIVAL εξέδωσε τα πιστοποιητικά στις 5 Ιουλίου 1999.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο κανονισμός 1370/95 της Επιτροπής της 16^{ης} Ιουνίου 1995 για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εξαγωγής στον τομέα του χοιρείου κρέατος, όπως τροποποιήθηκε⁸, ερμηνεύθηκε εσφαλμένα ότι εφαρμόζεται στα τρία πιστοποιητικά εξαγωγής που εκδόθηκαν για τους πελάτες του στις 5 Ιουλίου 1999.

Στις 13 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 1526/1999, ο οποίος ορίζει ότι:

«Όσον αφορά τις αιτήσεις χορηγήσεως πιστοποιητικών εξαγωγής που κατατίθενται έως τις 13 Ιουλίου 1999 δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1370/95 στον τομέα του χοιρινού κρέατος δεν δίνεται συνέχεια στις εκκρεμούσες αιτήσεις οι οποίες θα έπρεπε να εκδοθούν από τις 14 Ιουλίου και από τις 21 Ιουλίου 1999 για τις κατηγορίες 1, 2 και 3 που αναφέρονται στο παράρτημα Ι του εν λόγω κανονισμού».

Ο κανονισμός 1526/1999 τέθηκε σε ισχύ στις 14 Ιουλίου 1999.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή ερμήνευσε τον κανονισμό κατά τρόπο ώστε να ισχύει για τα τρία πιστοποιητικά εξαγωγής, τα οποία η C. έλαβε στις 5 Ιουλίου 1999. Αυτό προκάλεσε οικονομική ζημία στη C., καθώς έχασε τόσο τις επιστροφές κατά την εξαγωγή, τις οποίες επρόκειτο να εισπράξει, όσο και 60% του ποσού, που υποχρεώθηκε να καταβάλει ως εγγύηση με την κατάθεση των αιτήσεων για τη χορήγηση πιστοποιητικών.

Ο κανονισμός 1370/95, όπως τροποποιήθηκε, εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να «λαμβάνει ειδικά μέτρα» σχετικά με την ισχύ των πιστοποιητικών εξαγωγής για «την υπό κρίση εβδομάδα». Ο καταγγέλλων θεωρούσε ότι, για τα τρία πιστοποιητικά εξαγωγής που εκδόθηκαν στις 5 Ιουλίου 1999, η «υπό κρίση εβδομάδα» ήταν μεταξύ 5-11 Ιουλίου 1999. Συνεπώς, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, εφόσον η Επιτροπή δεν παρενέβη παρά στις 13 Ιουλίου 1999, η εφαρμογή του κανονισμού στα τρία εν λόγω πιστοποιητικά εξαγωγής αποτελούσε αναδρομικό μέτρο, αντίθετο στις γενικές αρχές του δικαίου.

Με βάση τα ανωτέρω, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο πελάτης του δικαιούνταν τις επιστροφές που του οφείλονταν βάσει των τριών επίμαχων πιστοποιητικών.

⁷ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1370/95 της Επιτροπής της 16ης Ιουνίου 1995 για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εξαγωγής στον τομέα του χοιρείου κρέατος, 1995 EE L 133/9

⁸ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1526/99 της Επιτροπής της 13ης Ιουλίου 1999 για τον καθορισμό του βαθμού στον οποίο μπορούν να γίνουν αποδεκτές οι απαιτήσεις πιστοποιητικών εξαγωγής στον τομέα του χοιρινού κρέατος, EE 1999 L 178/6.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της η Επιτροπή διατύπωσε τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

Ο καταγγέλλων εξέφρασε τη διαφωνία του όσον αφορά στα αποτελέσματα του κανονισμού (ΕΚ) 1526/99 της Επιτροπής της 13ης Ιουλίου 1999 για τον καθορισμό του βαθμού στον οποίο μπορούν να γίνουν αποδεκτές οι απαιτήσεις πιστοποιητικών εξαγωγής στον τομέα του χοιρινού κρέατος, και υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει εσφαλμένα τον εν λόγω κανονισμό.

Ως γενικός κανόνας, και σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2759/75 περί κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα του χοιρείου κρέατος, για κάθε εξαγωγή προϊόντων για την οποία ζητείται επιστροφή κατά την εξαγωγή, πρέπει να προσκομίζεται πιστοποιητικό εξαγωγής στο οποίο να προκαθορίζεται η επιστροφή.

Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του συστήματος αυτού (για την περίοδο κατά την οποία έλαβαν χώρα οι εν λόγω πράξεις) ορίζονται στον κανονισμό 1370/95 της Επιτροπής της 16ης Ιουνίου 1995 και στις διαδοχικές τροποποιήσεις του.

Οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1370/95 εξηγούν ότι «ο κίνδυνος κερδοσκοπίας που είναι εγγενής στο καθεστώς στον τομέα του χοιρείου κρέατος επιβάλλει η υπαγωγή των ενδιαφερομένων στο εν λόγω καθεστώς να γίνεται με τήρηση επακριβώς καθορισμένων όρων», και ότι «πριν από την ανακοίνωση των αποφάσεων επί των αιτήσεων για πιστοποιητικά εξαγωγής πρέπει να προβλέπεται μία προθεσμία για εξέταση· η προθεσμία αυτή πρέπει να επιτρέπει, στην Επιτροπή, να εκτιμά [...] και να προβλέπει [...] τη λήψη ειδικών μέτρων ιδίως για τις υπό εξέταση αιτήσεις...».

Οι αιτιολογικές σκέψεις αναφέρονται επίσης στην ανάγκη συμμόρφωσης με τις κοινοτικές υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες του Γύρου της Ουρουγουάης σχετικά με τον όγκο των εξαγωγών, ο οποίος «διασφαλίζεται με βάση τα πιστοποιητικά εξαγωγής».

Οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1122/96 καθορίζουν περαιτέρω ότι «είναι αναγκαίο να προβλεφθεί, όσον αφορά τα πιστοποιητικά που εκδίδονται αμέσως, μια περίοδος αναμονής για τη χορήγηση της επιστροφής κατά τη διάρκεια της οποίας τα πιστοποιητικά, ανάλογα με την περίπτωση, μπορούν να τροποποιηθούν σύμφωνα με τα ειδικά μέτρα που λαμβάνει η Επιτροπή».

Όσον αφορά τα σφάγια χοίρων και τα βασικά κομμάτια (τα οποία αφορούσε το αίτημα της C.), το ύψος των επιστροφών κατά την εξαγωγή ορίζεται με βάση την τιμή του χοιρείου κρέατος. Είναι υψηλότερες εάν οι τιμές είναι χαμηλές, και μειώνονται όσο οι τιμές αυξάνουν.

Οι αποφάσεις για το ύψος των επιστροφών κατά την εξαγωγή λαμβάνονται γενικά από την Επιτροπή ύστερα από διαβούλευση με την αρμόδια επιτροπή διαχείρισης. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, του προαναφερθέντος κανονισμού 2759/75, η Επιτροπή μπορεί ανά πάσα στιγμή, ανεξάρτητα και παρακάμπτοντας τη διαδικασία της επιτροπής διαχείρισης, να τροποποιήσει τα εγκεκριμένα ποσά.

Για το τρέχον έτος ΠΟΕ, η μέση ποσότητα χοιρείου κρέατος που μπορεί να εξάγεται με επιστροφή ανέρχεται περίπου στους 9 000 τόνους εβδομαδιαίως.

Στη διάρκεια της επίμαχης περιόδου (μέσα Ιουνίου έως μέσα Ιουλίου 1999), οι τιμές του χοιρείου κρέατος παρουσίαζαν ανοδικές τάσεις ύστερα από μια άσχημη περίοδο. Ήταν επομένως εύλογο να αναμένει κανείς ότι, στη συνεδρίαση της επιτροπής διαχείρισης που είχε οριστεί για τις 13 Ιουλίου 1999, θα εγκρινόταν μείωση της

επιστροφής. Ως εκ τούτου, προκειμένου να επωφεληθεί από τον ευνοϊκό συνδυασμό των ανοδικών τιμών και των υψηλών επιστροφών, ο κλάδος του χοίρειου κρέατος παρουσίασε τεράστιες ποσότητες κρέατος προς εξαγωγή, συγκεκριμένα περίπου 34 000 τόνους.

Στο πλαίσιο της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και των διεθνών δεσμεύσεων της, η Επιτροπή δεν μπορούσε να κάνει δεκτή μια ποσότητα τέτοιου μεγέθους.

Για τον λόγο αυτό, στις 13 Ιουλίου 1999 η Επιτροπή έκανε χρήση των εξουσιών της δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1370/95 και υιοθέτησε τον κανονισμό 1526/1999, με τον οποίο σχετίζεται η ένσταση του καταγγέλλοντα.

Ο κανονισμός αυτός, εκτιμώντας ότι «από την επικείμενη τροποποίηση των επιστροφών που εφαρμόζονται στα προϊόντα αυτά είναι δυνατόν να προκύψει ζήτηση πιστοποιητικών εξαγωγής για κερδοσκοπικούς σκοπούς», ορίζει (άρθρο 1) ότι «όσον αφορά στις αιτήσεις χορηγήσεως πιστοποιητικών εξαγωγής που κατατίθενται έως τις 13 Ιουλίου 1999 ... δεν δίνεται συνέχεια στις εκκρεμούσες αιτήσεις οι οποίες θα έπρεπε να εκδοθούν από τις 14 Ιουλίου και από τις 21 Ιουλίου 1999». Ο κανονισμός τέθηκε σε ισχύ στις 14 Ιουλίου 1999.

Ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντα ότι τα πιστοποιητικά που κατέθεσε δεν καλύπτονταν από την περίοδο που αναφέρεται στον κανονισμό 1526/1999 πρέπει να εξεταστεί σε συνάρτηση με το χρονοδιάγραμμα που ορίζεται στον κανονισμό 1370/95, όπως τροποποιήθηκε.

Δεν αμφισβητήθηκε το γεγονός ότι οι αιτήσεις που υποβλήθηκαν στην αρμόδια γαλλική αρχή στη διάρκεια του Σαββατοκύριακου καταχωρίστηκαν από την OFIVAL τη Δευτέρα 5 Ιουλίου 1999 και ότι εκδόθηκαν προσωρινά πιστοποιητικά εντός της ημέρας.

Όπως ήταν σαφές από τα φωτοαντίγραφα που προσκόμισε ο καταγγέλλων, η παράγραφος 22 του πιστοποιητικού αναφέρει: *Πιστοποιητικό υποκείμενο σε ειδικά μέτρα δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1370/95.*

Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 1 του κανονισμού 1370/95, «1. Οι αιτήσεις για τα πιστοποιητικά εξαγωγής πρέπει να υποβάλλονται στις αρμόδιες αρχές από τη Δευτέρα έως την Παρασκευή κάθε εβδομάδας.». Βάσει του άρθρου 3 παράγραφος 3, «Τα πιστοποιητικά εξαγωγής παραδίδονται την Τετάρτη που ακολουθεί την περίοδο που προβλέπεται στην παράγραφο 1» (δηλαδή την επόμενη εβδομάδα), «εφόσον εν τω μεταξύ δεν έχει ληφθεί από την Επιτροπή κανένα από τα ειδικά μέτρα που προβλέπονται στην παράγραφο 4». Το άρθρο 7 παράγραφος 1 ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, κάθε Παρασκευή από τη 1.00 μ.μ. με τηλεομοιοτυπία και για την περίοδο που προηγήθηκε:

α) τις αιτήσεις πιστοποιητικών εξαγωγής που περιλαμβάνουν προκαθορισμό της επιστροφής που αναφέρεται στο άρθρο 1, οι οποίες υποβλήθηκαν από τη Δευτέρα έως την Παρασκευή της τρέχουσας εβδομάδας...».

Τα πιστοποιητικά που είχε στην κατοχή της η εταιρεία C., τα οποία εκδόθηκαν στην αρχή της εβδομάδας, τη Δευτέρα 5 Ιουλίου 1999, παρέμειναν επομένως εκκρεμή ολόκληρη την εβδομάδα έως ότου οι πληροφορίες από όλα τα κράτη μέλη διαβιβαστούν στην Επιτροπή, κάτι που είχε προγραμματιστεί για την Παρασκευή 9 Ιουλίου, και από την ημερομηνία αυτή έως την Τετάρτη της επόμενης εβδομάδας.

Μετά τη διαβίβαση των πληροφοριών, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι την προηγούμενη εβδομάδα είχε παρατηρηθεί υποβολή ασυνήθιστα μεγάλου αριθμού αιτήσεων κερδοσκοπικού χαρακτήρα και, ως εκ τούτου εξέδωσε τον κανονισμό 1526/1999 την Τρίτη 13 Ιουλίου 1999, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την Τετάρτη 14 Ιουλίου 1999 και, προφανώς, κάλυπτε τα πιστοποιητικά που κατείχε η C.

Τέλος, η Επιτροπή επισήμανε ότι, κατόπιν αιτήματος του γραφείου BREIZE EUROPE, ο κ. Nagel δέχτηκε τον διευθυντή της C. σε συνέντευξη στις 21 Οκτωβρίου 1999. Στη διάρκεια της συνέντευξης αυτής, η εταιρεία εξέθεσε τα προβλήματα που αντιμετώπισε ως αποτέλεσμα των μέτρων της Επιτροπής. Ο κ. Nagel εξήγησε λεπτομερώς την κατάσταση που ώθησε την Επιτροπή να προχωρήσει στη λήψη των μέτρων που έλαβε τον Ιούλιο του 1999.

Επί τη ευκαιρία, η C. παρέδωσε στον κ. Nagel το σημείωμα που επισυνάφθηκε ως παράρτημα 2 στην καταγγελία και έλαβε αντίγραφο του εγγράφου εργασίας που επισυνάφθηκε επίσης στην καταγγελία ως παράρτημα 3.

Εκτός από την καταγγελία, ο δικηγόρος της C. απηύθυνε στις 16 Νοεμβρίου 1999 νέα επιστολή στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, την οποία ο τελευταίος διαβίβασε στην Επιτροπή στις 20 Δεκεμβρίου 1999.

Στην εν λόγω επιστολή ο καταγγέλλων διευκρίνιζε ότι η διαφωνία του αφορούσε επίσης τον χειρισμό των εγγυήσεων που καταβάλλονται σε σχέση με τα πιστοποιητικά εξαγωγής, τα οποία αποτελούσαν αντικείμενο της κύριας καταγγελίας, και υποστήριξε ότι οι εγγυήσεις αυτές θα έπρεπε να καταργηθούν αναδρομικά από την Επιτροπή.

Η Επιτροπή παρατήρησε ως προς αυτό ότι ο χειρισμός των εγγυήσεων υπήρξε άμεση συνέπεια της έναρξης ισχύος του κανονισμού 1526/1999, όπως είχε ήδη αναφερθεί στην παράγραφο 2 του εγγράφου εργασίας της Επιτροπής, το οποίο η C επισύναψε ως παράρτημα στην καταγγελία.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν απέστειλε παρατηρήσεις.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για εσφαλμένη ερμηνεία του κανονισμού (ΕΚ) 1370/95 της Επιτροπής, όπως τροποποιήθηκε

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένα τον κανονισμό (ΕΚ) 1370/95 της Επιτροπής της 16^{ης} Ιουνίου 1995, όπως τροποποιήθηκε, που αφορά τις λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εξαγωγής στον τομέα του χοιρείου κρέατος, ώστε να ισχύει για τα τρία πιστοποιητικά εξαγωγής που εκδόθηκαν για τον πελάτη του, την εταιρεία C., στις 5 Ιουλίου 1999. Ο κανονισμός 1370/95, όπως τροποποιήθηκε, εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να «*λαμβάνει ειδικά μέτρα*» σχετικά με τη ισχύ των πιστοποιητικών εξαγωγής για «*την υπό κρίση εβδομάδα*». Ο καταγγέλλων θεωρούσε ότι για τα τρία πιστοποιητικά εξαγωγής που εκδόθηκαν στις 5 Ιουλίου 1999, η «*υπό κρίση εβδομάδα*» ήταν μεταξύ 5-11 Ιουλίου 1999. Συνεπώς, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, εφόσον η Επιτροπή δεν παρενέβη παρά στις 13 Ιουλίου 1999, η εφαρμογή του κανονισμού στα τρία αυτά πιστοποιητικά εξαγωγής αποτελούσε αναδρομικό μέτρο, αντίθετο στις γενικές αρχές του δικαίου.

1.2 Στη γνώμη της προς το Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή εξήγησε ότι στη διάρκεια της επίμαχης περιόδου (μέσα Ιουνίου έως μέσα Ιουλίου 1999), οι τιμές του χοιρείου κρέατος παρουσίαζαν ανοδικές τάσεις ύστερα από μια άσχημη περίοδο. Ήταν επομένως εύλογο να υποθέσει κανείς ότι, στη συνεδρίαση της επιτροπής διαχείρισης που είχε οριστεί για τις 13 Ιουλίου 1999, θα εγκρινόταν μείωση της επιστροφής. Ως εκ τούτου, προκειμένου να επωφεληθεί από τον ευνοϊκό συνδυασμό των ανοδικών τιμών και των υψηλών επιστροφών, ο κλάδος του χοιρείου κρέατος παρουσίασε τεράστιες ποσότητες κρέατος προς εξαγωγή, συγκεκριμένα περίπου 34 000 τόνους. Στο πλαίσιο της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και των διεθνών δεσμεύσεών της, η Επιτροπή δεν μπορούσε να κάνει δεκτή μια ποσότητα τέτοιου μεγέθους. Για το λόγο αυτό, στις 13 Ιουλίου 1999 η Επιτροπή έκανε χρήση των εξουσιών της

δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 1370/95 και εξέδωσε τον κανονισμό 1526/1999, με τον οποίο σχετιζόταν η διαφωνία του καταγγέλλοντα.

1.3 Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντα ότι τα πιστοποιητικά που κατέθεσε δεν καλύπτονταν από την περίοδο που αναφέρεται στον κανονισμό 1526/1999 πρέπει να εξεταστεί σε συνάρτηση με το χρονοδιάγραμμα που ορίζεται στον κανονισμό 1370/95 όπως τροποποιήθηκε. Δεν αμφισβητήθηκε ότι οι αιτήσεις που υποβλήθηκαν στην αρμόδια γαλλική αρχή στη διάρκεια του Σαββατοκύριακου καταχωρίστηκαν από την OFIVAL τη Δευτέρα 5 Ιουλίου 1999 και ότι εκδόθηκαν προσωρινά πιστοποιητικά εντός της ημέρας.

1.4 Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1370/95 διευκρινίζεται ότι «ο κίνδυνος κερδοσκοπίας που είναι εγγενής στο καθεστώς στον τομέα του χοιρείου κρέατος επιβάλλει η υπαγωγή των ενδιαφερομένων στο εν λόγω καθεστώς να γίνεται με τήρηση επακριβώς καθορισμένων όρων», και ότι «πριν από την ανακοίνωση των αποφάσεων επί των αιτήσεων για πιστοποιητικά εξαγωγής πρέπει να προβλέπεται μία προθεσμία για εξέταση η προθεσμία αυτή πρέπει να επιτρέπει, στην Επιτροπή, να εκτιμά [...] και να προβλέπει [...] τη λήψη ειδικών μέτρων ιδίως για τις υπό εξέταση αιτήσεις...». Εξάλλου, στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1122/96 διευκρινίζεται επίσης ότι «είναι αναγκαίο να προβλεφθεί, όσον αφορά τα πιστοποιητικά που εκδίδονται αμέσως, μια περίοδος αναμονής για τη χορήγηση της επιστροφής κατά τη διάρκεια της οποίας τα πιστοποιητικά, ανάλογα με την περίπτωση, μπορούν να τροποποιηθούν σύμφωνα με τα ειδικά μέτρα που λαμβάνει η Επιτροπή».

1.5 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι το περιεχόμενο του κανονισμού 1370/95 της Επιτροπής σχετικά με τις αιτήσεις για πιστοποιητικά εξαγωγής είναι βασικά το εξής: Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1⁹, «Οι αιτήσεις για τα πιστοποιητικά εξαγωγής πρέπει να υποβάλλονται στις αρμόδιες αρχές από τη Δευτέρα έως την Παρασκευή κάθε εβδομάδας». Βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 3, «Τα πιστοποιητικά εξαγωγής παραδίδονται την Τετάρτη που ακολουθεί την περίοδο που προβλέπεται στην παράγραφο 1» (δηλαδή την επόμενη εβδομάδα), «εφόσον εν τω μεταξύ δεν έχει ληφθεί από την Επιτροπή κανένα από τα ειδικά μέτρα που προβλέπονται στην παράγραφο 4». Το άρθρο 7, παράγραφος 1, ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, κάθε Παρασκευή από τη 1.00 με τηλεομοιοτυπία και για την περίοδο που προηγήθηκε: α) τις αιτήσεις πιστοποιητικών εξαγωγής που περιλαμβάνουν προκαθορισμό της επιστροφής που αναφέρεται στο άρθρο 1, που υποβλήθηκαν από τη Δευτέρα έως την Παρασκευή της τρέχουσας εβδομάδας...».

1.6 Με βάση την ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων, η Επιτροπή έκρινε ότι τα πιστοποιητικά που είχε στην κατοχή της η εταιρεία C., τα οποία της χορηγήθηκαν στην αρχή της εβδομάδας, τη Δευτέρα 5 Ιουλίου 1999, παρέμειναν επομένως εκκρεμή ολόκληρη την εβδομάδα έως ότου οι πληροφορίες από όλα τα κράτη μέλη διαβιβαστούν στην Επιτροπή, κάτι που είχε προγραμματιστεί για την Παρασκευή 9 Ιουλίου, και από την ημερομηνία αυτή μέχρι την Τετάρτη της επόμενης εβδομάδας (δηλαδή τη 14η Ιουλίου 1999). Μετά τη διαβίβαση των πληροφοριών, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι την προηγούμενη εβδομάδα είχε παρατηρηθεί υποβολή ασυνήθιστα μεγάλου αριθμού αιτήσεων κερδοσκοπικού χαρακτήρα και, ως εκ τούτου εξέδωσε τον κανονισμό 1526/1999 την Τρίτη 13 Ιουλίου 1999, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την Τετάρτη 14 Ιουλίου 1999 και, προφανώς, κάλυπτε τα πιστοποιητικά που κατείχε η C.

1.7 Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή, η ερμηνεία της Επιτροπής σχετικά με τον κανονισμό 1526/1999 της Επιτροπής ήταν εύλογη. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στον κύριο ισχυρισμό που διατυπώθηκε από τον καταγγέλλοντα. Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι ανώτατη αρχή σε θέματα εφαρμογής και ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου είναι το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁹ Όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1122/96 της Επιτροπής της 21ης Ιουνίου 1996, ΕΕ 1996 L 149/17

2 Απαιτήσεις για καταβολή επιστροφής και για κατάργηση των εγγυήσεων

2.1 Ο καταγγέλλων διατύπωσε απαίτηση αποζημίωσης προκειμένου να αντισταθμιστεί η οικονομική ζημία που υπέστησαν οι πελάτες του από την απώλεια τόσο των επιστροφών κατά την εξαγωγή, τις οποίες επρόκειτο να εισπράξουν, όσο και του 60% του ποσού, που υποχρεώθηκαν να καταβάλουν ως εγγύηση με την κατάθεση των αιτήσεων για τα πιστοποιητικά. Επίσης, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι εγγυήσεις που κατέβαλαν οι πελάτες του έπρεπε να καταργηθούν αναδρομικά από την Επιτροπή.

2.2 Με βάση τα πορίσματα του Διαμεσολαβητή στο σημείο 1.7 της απόφασης, στην παρούσα υπόθεση δεν στοιχειοθετείται απαίτηση για καταβολή επιστροφής ούτε απαίτηση για κατάργηση των εγγυήσεων.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΕ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΣ ΓΙΑ ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ: ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΣΕ ΕΥΡΩ ΑΝΤΙ ΣΕ ΓΕΝ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 9 Νοεμβρίου 1999, ο κ. S. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος του ιδίου και άλλων 14 Ευρωπαίων ερευνητών οι οποίοι εργάζονται στην Ιαπωνία στο πλαίσιο προγράμματος υποτροφιών που οργανώνει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα οι ερευνητές υπέβαλαν αίτηση για τις υποτροφίες θεωρώντας ότι θα πληρώνονταν σε ιαπωνικά γιεν. Ωστόσο, τους προσφέρθηκαν, χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση, συμβάσεις που όριζαν ότι οι πληρωμές θα γίνονται σε ευρώ, τις οποίες και υπέγραψαν. Έκτοτε, το ευρώ υποτιμήθηκε έναντι του γιεν με αποτέλεσμα το ύψος των υποτροφιών να είναι μικρότερο από το προβλεπόμενο.

Απόφαση επί της καταγγελίας 1393/99/(ΙJH)/ΒΒ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Οι ερευνητές υποστήριξαν ότι έπεσαν θύματα διάκρισης, με το σκεπτικό ότι υπάρχουν ερευνητές, σε κατά τα άλλα ανάλογες περιστάσεις, που πληρώνονται σε γιεν και όχι σε ευρώ. Οι ερευνητές υποστηρίζουν ότι αποτελεί νομικό και ηθικό καθήκον της Επιτροπής να τους αποζημιώσει για τη συναλλαγματική διαφορά.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή, η οποία διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

1 Όπως αναφέρεται σε επιστολή με ημερομηνία 8 Οκτωβρίου 1999 του κ. Bouréne, πρώτου τη τάξει συμβούλου για την επιστήμη και την τεχνολογία στην Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ιαπωνία, προς τους υποτρόφους η Επιτροπή τήρησε στο ακέραιο την υπογραφείσα σύμβαση. Ως εκ τούτου, δεν υφίσταται νομική υποχρέωση αποζημίωσης των υποτρόφων.

2 Ωστόσο, όπως εξάλλου αναφερόταν και στην ανωτέρω επιστολή, οι υπηρεσίες της Επιτροπής έλαβαν δεόντως υπόψη τις επιπτώσεις των διακυμάνσεων στη συναλλαγματική ισοτιμία του ευρώ έναντι του γιεν στο εισόδημα των υποτρόφων και αναζήτησαν μια ικανοποιητική λύση στο πρόβλημα.

3 Στις 21 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή αποφάσισε να χορηγήσει σε 33 υποτρόφους συμπληρωματική αποζημίωση, η οποία αντιστοιχούσε στην οικονομική ζημία που υπέστησαν το 1999 (απόφαση C (1999)4774 της Επιτροπής). Η αποζημίωση αυτή καταβαλλόταν ήδη από την Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ιαπωνία.

4 Εντός των επόμενων εβδομάδων, η Επιτροπή επρόκειτο να προτείνει στους υποτρόφους τροποποίηση της σύμβασής τους, προκειμένου να υπάρξει διασφάλιση των εισοδημάτων τους από τις όποιες μελλοντικές διακυμάνσεις στη συναλλαγματική ισοτιμία του ευρώ έναντι του γιεν.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέμεινε στις καταγγελίες του. Σε ηλεκτρονικό μήνυμα με ημερομηνία 16 Μαΐου 2000, ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή είχε πράγματι καταβάλει μια συμπληρωματική αποζημίωση στους υποτρόφους στο τέλος Δεκεμβρίου 1999. Η αποζημίωση αυτή, ωστόσο, δεν κάλυπτε ολόκληρο το έτος 1999, αλλά μόνο την περίοδο έως τον Οκτώβριο του 1999. Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν είχαν παράσχει καμία ενημέρωση σχετικά με τις προτεινόμενες αλλαγές στις συμβάσεις τους. Σε ηλεκτρονικό μήνυμα της 18^{ης} Ιουνίου 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι στις 23 Μαΐου 2000 οι υπηρεσίες της Επιτροπής επικοινωνήσαν μαζί του και τον ενημέρωσαν ότι οι διαδικασίες έγκρισης από τις διάφορες αρχές για τη δεύτερη δόση της αποζημίωσης είχαν ξεκινήσει τον Απρίλιο του 2000. Αναμενόταν ότι θα χρειαστούν τουλάχιστον ένας έως δύο μήνες για την ολοκλήρωση της διαδικασίας και την εκτέλεση της πληρωμής. Ο καταγγέλλων πίστευε ότι η Επιτροπή θα εκμεταλλευόταν ενδεχομένως την κατάσταση και δεν θα κατέβαλλε τις οφειλόμενες πληρωμές πριν από το Νοέμβριο του 2000.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Προκειμένου να συνεχίσει τις έρευνές του επί της καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε στις 10 Ιουλίου 2000 να ζητήσει περαιτέρω πληροφορίες από την Επιτροπή για τα ακόλουθα σημεία:

«Σύμφωνα με το σημείο 3 της γνώμης της Επιτροπής, η Επιτροπή αποφάσισε στις 21 Δεκεμβρίου 1999 να καταβάλει συμπληρωματική αποζημίωση στον καταγγέλλοντα και σε άλλους υποτρόφους που εργάζονται στην Ιαπωνία για τη συναλλαγματική διαφορά που καταγράφηκε το 1999. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, το ποσό που καταβλήθηκε δεν καλύπτει το σύνολο του έτους 1999 αλλά μόνο την περίοδο έως τον Οκτώβριο του συγκεκριμένου έτους. Επιπλέον, ο καταγγέλλων επισημαίνει ότι η αποζημίωση δεν καλύπτει τις δύο αρχικές πληρωμές για τη μετάβαση και εγκατάσταση στην Ιαπωνία.

Σύμφωνα με το σημείο 4 της γνώμης της Επιτροπής, η Επιτροπή προτίθεται σύντομα να προτείνει στους υποτρόφους τροποποίηση της σύμβασής τους με στόχο την αποφυγή των αρνητικών επιπτώσεων από τις όποιες μελλοντικές διακυμάνσεις στη συναλλαγματική ισοτιμία του ευρώ/γιεν. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, δεν έχει ακόμη διατυπωθεί σχετική πρόταση. Ο καταγγέλλων θεωρεί ότι η καθυστέρηση στην υλοποίηση του εγχειρήματος αυτού από την Επιτροπή είναι υπερβολική».

Στις 21 Σεπτεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι οι ερευνητές εισέπραξαν τη δεύτερη δόση της αποζημίωσης στα μέσα Αυγούστου 2000 για την περίοδο από το Νοέμβριο του 1999 έως τον Απρίλιο του 2000. Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι δεν γνώριζε πότε θα καταβαλλόταν η πληρωμή για την τελευταία περίοδο από τον Μάιο του 2000 έως τον Νοέμβριο του 2000.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι αποφάσισε να χορηγήσει συμπληρωματικές αποζημιώσεις στους ερευνητές αποκλειστικά και μόνο σε σχέση με τις επιπτώσεις των διακυμάνσεων στη συναλλαγματική ισοτιμία του ευρώ έναντι του γιεν, ώστε να αποφευχθούν οι όποιες δυσμενείς συνέπειες στο βιοτικό τους επίπεδο και στην ικανότητά τους να επιτελέσουν το ερευνητικό τους έργο.

Ως αποτέλεσμα, οι αποζημιώσεις αυτές καλύπτουν μόνο το κατ' αποκοπή μηνιαίο επίδομα που καταβάλλεται ανά τρίμηνο για όλη τη διάρκεια της σύμβασης και όχι τα επιδόματα μετάβασης και εγκατάστασης που καταβλήθηκαν στην αρχή.

Η συμπληρωματική αποζημίωση που αποφασίστηκε από την Επιτροπή στις 21 Δεκεμβρίου 1999 αντιστοιχούσε στην οικονομική ζημία που υπέστησαν οι υπότροφοι στη διάρκεια των τριών τριμήνων που είχαν ολοκληρωθεί εντός του 1999 (από τον Φεβρουάριο έως τις 15 Νοεμβρίου 1999). Καθώς το υπόλοιπο 1999 περιλαμβανόταν στην πρώτη τριμηνία του 2000 που έληγε τον Φεβρουάριο, η ζημία δεν μπορούσε να υπολογιστεί αποτελεσματικά παρά μόνο μετά την ολοκλήρωσή της.

Για το έτος 2000, η Επιτροπή αποφάσισε ήδη από τις 24 Ιουλίου 2000 να χορηγήσει συμπληρωματική αποζημίωση για τις δύο πλήρεις τριμηνίες του έτους, δηλαδή για το διάστημα από τις 15 Νοεμβρίου 1999 έως τις 15 Μαΐου 2000. Η αποζημίωση αυτή καταβάλλεται ήδη από την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ιαπωνία.

Η Επιτροπή επιβεβαίωσε, όπως έχει γνωστοποιηθεί επανειλημμένα στους υποτρόφους, ότι θα συνεχίσει να ακολουθεί την ίδια προσέγγιση μέχρι τη λήξη των συμβάσεων. Εάν οι επιπτώσεις των ανωτέρω διακυμάνσεων επιμείνουν, θα καταβληθεί μια τελική συμπληρωματική αποζημίωση για τα δύο εναπομένοντα τρίμηνα με τη λήξη της σύμβασης.

Καθώς μια απόφαση της Επιτροπής είναι μεν αναγκαία αλλά και ικανή για κάθε μία από τις συμπληρωματικές αυτές αποζημιώσεις, δεν φαίνεται τελικά να χρειάζεται τροποποίηση της σύμβασης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν φαίνεται να έχει αποστείλει παρατηρήσεις. Η Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή απέστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στις 20 Φεβρουαρίου 2001 ζητώντας να ενημερωθεί αν ο καταγγέλλων είχε εισπράξει την αποζημίωση για το τελευταίο τρίμηνο, χωρίς όμως να λάβει απάντηση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για διακριτική συμπεριφορά στις συμβάσεις υποτροφίας για ερευνητές λόγω πληρωμής σε ευρώ αντί σε γιεν

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι έπεσε θύμα διάκρισης, με το σκεπτικό ότι υπήρχαν ερευνητές, σε κατά τα άλλα ανάλογες περιστάσεις, που πληρώνονταν σε γιεν και όχι σε ευρώ.

1.2 Σύμφωνα με την Επιτροπή, οι υπηρεσίες της έλαβαν δεόντως υπόψη τις επιπτώσεις των διακυμάνσεων στη συναλλαγματική ισοτιμία του ευρώ έναντι του γιεν στο εισόδημα των υποτρόφων και αναζήτησαν μια ικανοποιητική λύση στο πρόβλημα. Στις 21 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή αποφάσισε να χορηγήσει σε 33 υποτρόφους συμπληρωματική αποζημίωση, η οποία αντιστοιχούσε στην οικονομική ζημία που υπέστησαν το 1999 (απόφαση C (1999) 4774 της Επιτροπής).

1.3 Στη δεύτερη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι η συμπληρωματική αποζημίωση που αποφάσισε να χορηγήσει στις 21 Δεκεμβρίου 1999 αντιστοιχούσε στην οικονομική ζημία που υπέστησαν οι υπότροφοι στη διάρκεια των τριών τριμήνων που είχαν ολοκληρωθεί εντός του 1999 (από τον Φεβρουάριο έως τις 15 Νοεμβρίου 1999). Καθώς το υπόλοιπο 1999 περιλαμβανόταν στην πρώτη τριμηνία του 2000 που έληγε το Φεβρουάριο, η ζημία δεν μπορούσε να υπολογιστεί αποτελεσματικά παρά μόνο μετά την ολοκλήρωσή της. Για το έτος 2000, η Επιτροπή είχε ήδη αποφασίσει από τις 24 Ιουλίου 2000 να χορηγήσει συμπληρωματική αποζημίωση για τις δύο πλήρεις τριμηνίες του έτους, δηλαδή για το διάστημα από τις 15 Νοεμβρίου 1999 έως τις 15

Μαΐου 2000. Η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι η αποζημίωση καταβαλλόταν από την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ιαπωνία.

1.4 Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να χορηγήσει σε 33 ερευνητές συμπληρωματική αποζημίωση, η οποία αντιστοιχούσε στην οικονομική ζημία που υπέστησαν λόγω των διακυμάνσεων στη συναλλαγματική ισοτιμία του ευρώ έναντι του γιεν. Επίσης, η Επιτροπή διαβεβαίωσε ότι, εάν οι επιπτώσεις των διακυμάνσεων επιμείνουν, θα καταβληθεί μια τελική συμπληρωματική αποζημίωση για τα δύο εναπομένοντα τρίμηνα με τη λήξη της σύμβασης. Ως εκ τούτου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής, όσον αφορά στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Σύμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΦΟΡΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ – Ο ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΑΚΕΛΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

*Απόφαση επί των συνε-
ξετασθεισών καταγγε-
λιών 1554/99/ΜΕ και
227/2000/ΜΕ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

ΟΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Η καταγγελία υπ' αριθ. 1554/99/ΜΕ υποβλήθηκε στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή από τον πρόεδρο της σουηδικής ένωσης ελεύθερου εμπορίου "Norrbottens Frihandelsförening" εξ ονόματος της ένωσης αυτής τον Δεκέμβριο του 1999. Η καταγγελία υπ' αριθ. 227/2000/ΜΕ υποβλήθηκε από έναν πολίτη που κατοικούσε στη βόρεια Σουηδία κοντά στα σύνορα με τη Φινλανδία τον Φεβρουάριο του 2000. Εξάλλου, ο καταγγέλλων της υπ' αριθ. 227/2000/ΜΕ καταγγελίας είχε στενές επαφές με την ένωση "Norrbottens Frihandelsförening" με αποτέλεσμα οι δύο καταγγελίες να συσχετίζονται.

Συνδυαζόμενες οι δύο καταγγελίες υποστήριζαν συνοπτικά τα εξής:

Οι καταγγέλλοντες υποστήριζαν ότι η Σουηδία εφάρμοζε εσφαλμένα την οδηγία 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης. Συνεπώς, η Σουηδία παραβίαζε κατ' εξακολούθηση την κοινοτική νομοθεσία επιβάλλοντας ειδικό φόρο κατανάλωσης στη μεταφορά ορυκτελαίου από τη Φινλανδία στη Σουηδία.

Ο ένας από τους καταγγέλλοντες εξήγησε ότι στη βόρεια Σουηδία η εισαγωγή ορυκτελαίου για ιδιωτική χρήση από τη Φινλανδία είναι και ήταν κάτι σύνθετο εδώ και δεκαετίες. Μετά την ένταξη της Σουηδίας και της Φινλανδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ο έλεγχος επί του εμπορίου αυτού εντατικοποιήθηκε.

Σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ, τα κράτη μέλη μπορούν να απαιτούν ειδικό φόρο κατανάλωσης εάν η μεταφορά του ορυκτελαίου γίνεται με ανορθόδοξους τρόπους. Το άρθρο ορίζει επίσης ότι η μεταφορά στη δεξαμενή των οχημάτων ή σε κατάλληλο εφεδρικό δοχείο δεν θεωρείται ανορθόδοξος τρόπος μεταφοράς. Οι καταγγέλλοντες υποστήριζαν ότι η σουηδική φορολογική αρχή θεωρεί ότι ο όρος «ανορθόδοξοι τρόποι μεταφοράς» περιλαμβάνει όλες τις ιδιωτικές μεταφορές ορυκτελαίων. Απεναντίας, οι καταγγέλλοντες έκριναν ότι η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί στενά, εφόσον συνιστά εξαίρεση στη γενική αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας. Οι καταγγέλλοντες έκριναν ότι ένας ιδιώτης που μεταφέρει ορυκτέλαιο σε κατάλληλα εφεδρικά δοχεία πρέπει να μην παρεμποδίζεται και, κατά τη γνώμη τους, είναι νόμιμος σύμφωνα με τις διατάξεις της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ.

Η ένωση «Norrbottens Frihandelsförening» βοήθησε πολλά άτομα να προσφύγουν στα σουηδικά διοικητικά δικαστήρια κατά αποφάσεων της σουηδικής φορολογικής αρχής. Η ένωση είχε ως εκ τούτου διατυπώσει αίτημα ενώπιον των δικαστηρίων να ζητή-

σουν από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να εκδώσει προδικαστική απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 234 (πρώην άρθρο 177) της Συνθήκης ΕΚ. Τα αιτήματα αυτά δεν εισακούστηκαν ποτέ.

Οι καταγγέλλοντες απευθύνθηκαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή προκειμένου να διαμαρτυρηθούν για το θέμα αυτό. Οι καταγγέλλοντες είχαν επίσης συνάντηση με την Επιτροπή. Υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν διερευνήσε το θέμα. Ο ένας από τους καταγγέλλοντες απέδωσε το γεγονός αυτό σε πολιτικές πιέσεις.

Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή έπρεπε να διερευνήσει εκ νέου το θέμα και να εξετάσει εάν η Σουηδία παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο και συγκεκριμένα την οδηγία 92/12/ΕΟΚ.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Οι γνώμες της Επιτροπής

Οι καταγγελίες διαβιάστηκαν στην Επιτροπή. Η Επιτροπή παρείχε δύο ξεχωριστές γνώμες. Συνδυαζόμενες, οι δύο γνώμες ανέφεραν συνοπτικά τα εξής:

Η Επιτροπή ανέφερε ότι έλαβε επιστολή της ένωσης “Norrbottens Frihandelsförening” το 1997. Η επιστολή περιείχε πληροφορίες σχετικά με συστηματικούς και αυθαίρετους συνοριακούς ελέγχους και η Επιτροπή θεώρησε ότι αφορούσαν αποκλειστικά τους ελέγχους στα σύνορα μεταξύ Σουηδίας και Φινλανδίας. Έτσι, η καταγγελία εξετάστηκε από τη ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς. Με επιστολή της την 1η Σεπτεμβρίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε από την ένωση να προσκομίσει περαιτέρω στοιχεία. Κανένα στοιχείο δεν υποβλήθηκε εντός της προθεσμίας και η Επιτροπή έκλεισε το φάκελο στις 7 Οκτωβρίου 1998.

Με επιστολή της στις 28 Σεπτεμβρίου 1998, η οποία λήφθηκε από την Επιτροπή στις 13 Οκτωβρίου 1998, η ένωση προσκόμισε περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με ορισμένα νέα στοιχεία για τους συνοριακούς ελέγχους, αλλά και σχετικά με τους σουηδικούς κανονισμούς για τον ειδικό φόρο κατανάλωσης. Οι πληροφορίες αυτές ώθησαν την Επιτροπή να ασχοληθεί με το θέμα, το οποίο καταχωρίστηκε ως καταγγελία. Τον Μάιο του 1999, πραγματοποιήθηκε συνάντηση με τους καταγγέλλοντες. Σύμφωνα με την Επιτροπή, αυτή ήταν η πρώτη φορά που οι καταγγέλλοντες προσκόμισαν πιο ακριβή στοιχεία, γεγονός που βοήθησε την Επιτροπή να κατανοήσει καλύτερα τις ανησυχίες τους. Η Επιτροπή θεώρησε ότι η καταγγελία δεν αφορούσε μια συγκεκριμένη διάταξη, αλλά τις μεθόδους που χρησιμοποιούνταν στους συνοριακούς ελέγχους καθώς και την έκταση και το συστηματικό χαρακτήρα των ελέγχων αυτών.

Μετά τη συνάντηση αυτή και την ανάλυση της καταγγελίας, η Επιτροπή επικοινωνήσε με τις σουηδικές αρχές προκειμένου να εξηγήσει την καταγγελία και τις λεπτομέρειες της υπόθεσης. Οι σουηδικές αρχές απέρριψαν τους ισχυρισμούς της καταγγελίας.

Στις 19 Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή ζήτησε περαιτέρω στοιχεία από τους καταγγέλλοντες. Καθώς δεν έλαβε απάντηση, η Επιτροπή εξήγησε στους καταγγέλλοντες μέσω μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, στις 3 Ιανουαρίου 2000, ότι η πρότασή της σχετικά με τα μέτρα που επρόκειτο να ληφθούν θα βασιζόταν στο διαθέσιμο υλικό. Ακολούθησαν και άλλες επαφές μεταξύ της Επιτροπής και των καταγγελλόντων, χωρίς όμως πραγματικά να προσκομιστούν ουσιαστικά στοιχεία. Παρά ταύτα, με βάση τα στοιχεία που διέθετε η Επιτροπή, η ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς εισηγήθηκε την αποστολή επίσημου εγγράφου όχλησης στη Σουηδία. Η Επιτροπή εξέταζε το ενδεχόμενο να ληφθεί επίσημη απόφαση για την αποστολή εγγράφου όχλησης.

Ο ισχυρισμός ότι οι ενέργειες της Επιτροπής βασιζόνταν σε πολιτικές σταθμίσεις δεν έγινε δεκτός από την Επιτροπή.

Η Επιτροπή εξήγησε ότι σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ήταν πολύ δύσκολο να εξηγηθεί η νομική κατάσταση στους καταγγέλλοντες και ως εκ τούτου να προσκομιστούν, σε αντάλλαγμα, στοιχεία συναφή με το πρόβλημα.

Όσον αφορά τις συγκεκριμένες διατάξεις για τον ειδικό φόρο κατανάλωσης, η Επιτροπή ανέφερε ότι ο γενικός κανόνας επιτρέπει στους πολίτες να αγοράζουν αγαθά στο κράτος μέλος της επιλογής τους και να καταβάλλουν τον ειδικό φόρο κατανάλωσης στο ίδιο αυτό κράτος. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός έχει κάποιες εξαιρέσεις. Μια τέτοια εξαίρεση είναι ο ειδικός φόρος κατανάλωσης επί των ορυκτελαίων, ο οποίος πρέπει αντίθετως να καταβάλλεται στο κράτος μέλος στο οποίο μεταφέρεται το ορυκτέλαιο. Υπάρχει μία εξαίρεση στον κανόνα αυτό, η μεταφορά στη δεξαμενή οχήματος ή σε κατάλληλο εφεδρικό δοχείο. Η Σουηδία μπορεί συνεπώς να απαιτεί ειδικό φόρο κατανάλωσης εάν κάποιος ιδιώτης χρησιμοποιεί ανορθόδοξους τρόπους μεταφοράς, υπό την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ. Αυτό διευκρινίστηκε στους καταγγέλλοντες και ήταν ο λόγος που η Επιτροπή δεν έχει κινηθεί κατά της Σουηδίας έως σήμερα.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Οι δύο γνώμες διαβιάστηκαν αντίστοιχα στους καταγγέλλοντες που διατύπωσαν ξεχωριστές παρατηρήσεις.

Συνοπτικά, οι καταγγέλλοντες επέμειναν στις καταγγελίες τους. Αναφέρθηκαν στον όρο «ανορθόδοξοι τρόποι μεταφοράς» και στο γεγονός ότι η Επιτροπή ανέφερε στη γνώμη της ότι η μεταφορά σε ένα κατάλληλο εφεδρικό δοχείο θα επιτρεπόταν. Ως προς αυτό, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η οδηγία 92/12/ΕΟΚ δεν αναφέρει τον αριθμό των δοχείων και ότι η σουηδική μετάφραση αναφέρεται σε *δοχεία*. Οι καταγγέλλοντες επισήμαναν επίσης ότι τα δοχεία που επιτρέπονται για τη μεταφορά σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις πρέπει κατ' ανάγκη να θεωρηθούν ως κατάλληλα εφεδρικά δοχεία. Το αντίθετο θα αποτελούσε προφανή φραγμό στην ελεύθερη κυκλοφορία και θα αντίκειτο στις αρχές της συνθήκης ΕΚ.

Οι καταγγέλλοντες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε συνεκτιμήσει όλα τα συναφή στοιχεία.

Ο ένας από τους καταγγέλλοντες αναγνώρισε ότι είχε διεξαχθεί έρευνα κατά της Σουηδίας. Ωστόσο, δεν εμφανίστηκε ικανοποιημένος από τις ενέργειες της Επιτροπής εν γένει.

Ο ίδιος καταγγέλλων έθεσε επίσης ένα νέο ζήτημα, το οποίο αφορούσε τη συμπεριφορά των φινλανδικών τελωνείων που προέβαιναν στην κατάσχεση οχημάτων με σουηδικό αριθμό κυκλοφορίας με τον ισχυρισμό ότι ο ιδιοκτήτης του οχήματος είχε ζήσει μόνιμως στη Φινλανδία για διάστημα μεγαλύτερο των 185 ημερών. Η ένωση ισχυρίστηκε ότι στη συνάντηση του Μαΐου 1999 υπέβαλε γραπτή καταγγελία στην Επιτροπή, η οποία όμως δεν ανέλαβε καμία σχετική πρωτοβουλία. Καθώς αυτό ήταν ένα νέο στοιχείο που δεν συνδεόταν με τον ειδικό φόρο κατανάλωσης που επιβάλλεται στη Σουηδία, δεν ενέπιπτε στο πεδίο των αρχικών καταγγελιών και ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν όφειλε να το εξετάσει στο πλαίσιο της παρούσας έρευνας.

Ο άλλος καταγγέλλων διατύπωσε την άποψη ότι, εφόσον η οδηγία φαίνεται να αντίκειται στη συνθήκη ΕΚ, η Επιτροπή όφειλε να συμμορφωθεί με τη Συνθήκη και όχι με την οδηγία. Επίσης, ο ίδιος καταγγέλλων ζήτησε τη συμβουλή του Διαμεσολαβητή για το πού έπρεπε να απευθυνθεί σχετικά με το γεγονός ότι η οδηγία δεν ήταν σύμφωνη με τη Συνθήκη ΕΚ, στην περίπτωση που το θέμα αυτό δεν ενέπιπτε στο πεδίο της εντολής του. Ακολούθως, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι, όσον αφορά το συγκεκριμένο σημείο των παρατηρήσεών του, μπορούσε να υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και του παρείχε τη σχετική διεύθυνση.

Αίτημα για περαιτέρω παρατηρήσεις

Επειδή ο Διαμεσολαβητής διαπίστωσε ότι η γνώμη της Επιτροπής για την καταγγελία 1554/99/ΜΕ ήταν πιο εκτεταμένη από τη γνώμη για την καταγγελία 227/2000/ΜΕ, η γνώμη για την καταγγελία 1554/99/ΜΕ διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα της καταγγελίας 227/2000/ΜΕ για διατύπωση σχολίων. Ο Διαμεσολαβητής δεν έλαβε κανένα σχετικό σχόλιο.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 3 Απριλίου 2001, οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή κάλεσαν τον αρμόδιο υπάλληλο της Επιτροπής στη ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς, προκειμένου να ζητήσουν πληροφορίες σχετικά με την προτεινόμενη αποστολή επίσημου εγγράφου όχλησης στη Σουηδία. Ο αρμόδιος υπάλληλος ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι το επίσημο έγγραφο όχλησης είχε αποσταλεί στις 13 Ιουνίου 2000. Οι σουηδικές αρχές απάντησαν στο έγγραφο στις 29 Αυγούστου 2000. Επιπρόσθετα, η ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς της Επιτροπής είχε εισηγηθεί την αποστολή αιτιολογημένης γνώμης στη Σουηδία, πρόταση η έγκριση της οποίας εκκρεμούσε ενώπιον της Επιτροπής. Ο αρμόδιος υπάλληλος δήλωσε ότι οι καταγγέλλοντες ενημερώνονταν τακτικά μέσω τηλεφώνου και ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Διερεύνηση της επιβολής του ειδικού φόρου κατανάλωσης στη Σουηδία

1.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν διερεύνησε την καταγγελία που αφορούσε την εφαρμογή της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ από τη Σουηδία και την κατ' εξακολούθηση παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Ο ένας από τους καταγγέλλοντες απέδωσε το γεγονός αυτό σε πολιτικές πιέσεις. Οι καταγγέλλοντες ανέφεραν ότι η Σουηδία απαιτούσε εσφαλμένα ειδικό φόρο κατανάλωσης για τη μεταφορά ορυκτελαίου από τη Φινλανδία στη Σουηδία. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή έπρεπε να διερευνήσει εκ νέου το θέμα και να εξετάσει εάν η Σουηδία παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο και συγκεκριμένα την οδηγία 92/12/ΕΟΚ.

1.2 Η Επιτροπή απέρριψε τον ισχυρισμό ότι δεν ασχολήθηκε με την καταγγελία λόγω πολιτικών πιέσεων. Η Επιτροπή εξήγησε ότι στην πραγματικότητα προέβη σε ενέργειες ύστερα από την επιστολή του ενός καταγγέλλοντα, αλλά έκλεισε τον φάκελο καθώς δεν έλαβε περαιτέρω στοιχεία. Μεταγενέστερη επιστολή του ίδιου καταγγέλλοντα καταχωρίστηκε ως καταγγελία και η Επιτροπή εισηγήθηκε την αποστολή επίσημου εγγράφου όχλησης στη Σουηδία. Η Επιτροπή διευκρίνισε επίσης το νομοθετικό πλαίσιο του ειδικού φόρου κατανάλωσης επί του ορυκτελαίου.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι ανήκει στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής να αποφασίζει την κίνηση νομικών διαδικασιών βάσει του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΚ. Εντούτοις, στην έρευνα ίδια πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες της Επιτροπής για το χειρισμό των καταγγελιών που αφορούν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου από τα κράτη μέλη (303/97/PD), η οποία ολοκληρώθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή δεσμεύτηκε να τηρεί ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις που ίσχυαν για τους καταγγέλλοντες στη συγκεκριμένη διαδικασία. Δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις εγγυήσεις αυτές στις παρούσες υποθέσεις.

1.4 Όσο αναφορά στον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν ερεύνησε το θέμα για πολιτικούς λόγους, η Επιτροπή απέρριψε κάτι τέτοιο. Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι ο καταγγέλλων που διατύπωσε τον ισχυρισμό αυτό δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία για την τεκμηρίωσή του.

1.5 Αναφορικά με την απαίτηση των καταγγελλόντων για εκ νέου διερεύνηση, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι μετά την επιστολή της 28ης Σεπτεμβρίου 1998, η

Επιτροπή δρομολόγησε νέα έρευνα για το θέμα αυτό. Επίσης, η Επιτροπή είχε συνάντηση με τους καταγγέλλοντες και διατύπωσε πρόταση για αποστολή επίσημου εγγράφου όχλησης στη Σουηδία. Συνεπώς, η Επιτροπή ικανοποίησε την απαίτηση των καταγγελλόντων. Εξ άλλου ο Διαμεσολαβητής πληροφορήθηκε ότι το επίσημο έγγραφο όχλησης εστάλη στις 13 Ιουνίου 2000, ότι οι σουηδικές αρχές απάντησαν στις 29 Αυγούστου 2000 και, τέλος, ότι εκκρεμούσε η έγκριση πρότασης για αποστολή αιτιολογημένης γνώμης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί των καταγγελιών αυτών δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής. Κατά συνέπεια ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση των υποθέσεων.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΤΥΠΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ PHARE

Απόφαση επί της καταγγελίας 634/2000/JMA
(Εμπιστευτικό) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων είναι ένας διοικητικός σύμβουλος ο οποίος, μεταξύ του 1997 και του 1998, έλαβε μέρος στην ανάπτυξη ενός έργου PHARE. Εργάστηκε με την ιδιότητα του συμβούλου μιας κοινοπραξίας, η οποία δραστηριοποιούνταν ως ανάδοχος έργων PHARE. Τα καθήκοντα τα οποία του είχαν ανατεθεί συνίσταντο στην προετοιμασία εκπαιδευτικών επισκέψεων και την οργάνωση εργαστηρίων σύντομης διάρκειας.

Περί τα τέλη Μαρτίου 1998, ο καταγγέλλων υπέβαλε το φύλλο ωρών απασχόλησης για τη σχετιζόμενη με το πρόγραμμα PHARE εργασία που είχε φέρει εις πέρας κατά τη διάρκεια του μήνα εκείνου. Ο υπεύθυνος ομάδας της κοινοπραξίας, ωστόσο, αρνήθηκε να το εγκρίνει και, ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων δεν έλαβε αμοιβή για κάποια από τα έργα που ισχυρίζεται ότι είχε φέρει εις πέρας για τη σχετιζόμενη με το PHARE εργασία του. Κατά την άποψη του καταγγέλλοντα, η κατάσταση αυτή αποτελούσε συνέπεια της άρνησής του να δωροδοκήσει ένα ανώτερο στέλεχος της Μονάδας Διαχείρισης Έργου. Όπως εξήγησε, περί τα τέλη Μαρτίου 1998, και ενώ εργαζόταν στην ΜΔΠ, κλήθηκε στα γραφεία του Διευθυντή, όπου του ζητήθηκε να καταβάλει 3.000 δολάρια ως προϋπόθεση για την ανάληψη μίας από τις δραστηριότητες του προγράμματος.

Καθώς η κοινοπραξία αρνήθηκε να αναγνωρίσει μέρος της εργασίας του, ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολή στην Επιτροπή, με την οποία την καλούσε να αναγνωρίσει ότι η εργασία που παρουσιαζόταν στο φύλλο ωρών απασχόλησης που είχε υποβάλει για τον Μάρτιο του 1998 εντασσόταν στους στόχους του προγράμματος. Εξάλλου, πρότεινε να εισαχθούν στις μελλοντικές συμβάσεις κάποιες ρήτρες για την αντιμετώπιση του προβλήματος της διαφθοράς. Μετά την ανταλλαγή επιστολών μεταξύ του καταγγέλλοντα και των υπηρεσιών της Επιτροπής, ο αρμόδιος Διευθυντής της ΓΔ Διεύθυνσης, ο οποίος ήταν υπεύθυνος και για την εφαρμογή του προγράμματος PHARE, απεφάνθη σε μια επιστολή προς τον καταγγέλλοντα με ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 2000 ότι η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να κρίνει εάν το σύνολο της υπό αμφισβήτηση εργασίας σχετιζόταν όντως με το πρόγραμμα στρατηγικής διαχείρισης του PHARE.

Τον Φεβρουάριο του 2000, ο καταγγέλλων απάντησε στην Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι ορισμένα από τα έγγραφα που παρήχθησαν στο πλαίσιο του προγράμματος αποδείκνυναν ότι το φύλλο ωρών απασχόλησης που είχε καταθέσει για τον Μάρτιο του 1998 ήταν απολύτως σύμφωνο με την αποστολή και τους στόχους του PHARE. Δεν υπήρξε περαιτέρω απάντηση της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η στάση της Επιτροπής υπονόμει τις προσπάθειές του να λάβει αποζημίωση από την κοινοπραξία.

Στην καταγγελία που υπέβαλε προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων ανέφερε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει επέμβει στην υπόθεση, προκειμένου να διασφαλίσει

ότι τα φύλλα ωρών απασχόλησης που υπέβαλλε η κοινοπραξία δεν περιελάμβαναν ψευδείς δηλώσεις. Επεσήμανε ότι οι προσπάθειες συνεννόησης με την κοινοπραξία είχαν αποτύχει. Ο καταγγέλλων ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να αναγνωρίσει επισήμως ότι η εργασία που αναφερόταν στο φύλλο ωρών εργασίας για τον Μάρτιο του 1998 σχετιζόταν με τους σκοπούς του προγράμματος PHARE. Οι δραστηριότητες για τις οποίες δεν είχε αμειφθεί ακόμη συνίσταντο στον σχεδιασμό και την οργάνωση μιας αποστολής το 1998, όπως απαιτείτο από τη διαχείριση έργου, καθώς και στην εκπόνηση ενός εγγράφου για το πρόγραμμα.

Καθώς οι ισχυρισμοί για διαφθορά που είχε εκφράσει κατά ανώτερου στελέχους διαχείρισης του προγράμματος δεν είχαν προφανώς ληφθεί υπόψη, ήθελε να μάθει επίσης γιατί η Επιτροπή, πρώτον, δεν προέβη σε κάποια ενέργεια βάσει της πρότασής του για την εισαγωγή ρητρών για την αντιμετώπιση του προβλήματος της διαφθοράς στις μελλοντικές συμβάσεις, και δεύτερον, διόρισε εκ νέου στην ίδια θέση τον διευθυντή της ΜΔΠ παρά τις καταγγελίες για παράνομη δωροληψία.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων προέβαλε τους ακόλουθους ισχυρισμούς στην καταγγελία που υπέβαλε προς τον Διαμεσολαβητή: (i) δεν είχε αμειφθεί για μέρος της εργασίας του για το εν λόγω πρόγραμμα και (ii) οι ισχυρισμοί για απάτη σε σχέση με τη διαχείριση του σχεδίου, τους οποίους είχε παρουσιάσει στην Επιτροπή, δεν είχαν ερευνηθεί καταλλήλως από το θεσμικό όργανο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή αρχικά παρουσίασε μια γενική επισκόπηση της κατάστασης και έπειτα αναφέρθηκε στους συγκεκριμένους ισχυρισμούς που προέβαλε ο καταγγέλλων.

Ιστορικό

Η Επιτροπή εξήγησε ότι ο καταγγέλλων εργαζόταν ως σύμβουλος σε μια κοινοπραξία, η οποία παρείχε τεχνική βοήθεια για ένα πρόγραμμα PHARE. Η σύμβαση είχε υπογραφεί μεταξύ της κυβέρνησης της χώρας που ελάμβανε την ενίσχυση και της κοινοπραξίας διάφορων οργανισμών.

Μετά τη διατύπωση κατηγοριών για απάτη και κακή διοίκηση κατά της ΜΔΠ του προγράμματος, τόσο από τον καταγγέλλοντα όσο και από τον κ. Γ., πρώην επικεφαλής ομάδας έργου, η Επιτροπή αποφάσισε, τον Δεκέμβριο του 1998, να αναστείλει το πρόγραμμα και να ζητήσει τη διεξαγωγή ανεξάρτητου ελέγχου για την αξιολόγηση των ισχυρισμών.

Μια ανεξάρτητη εταιρεία λογιστών διεξήγαγε τον έλεγχο, τα αποτελέσματα του οποίου δημοσιεύθηκαν περί τα τέλη Οκτωβρίου 1999. Η εν λόγω εταιρεία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι περισσότεροι ισχυρισμοί και το σύνολο όσων σχετιζόνταν με την απάτη, ήταν αβάσιμοι. Διατύπωσε ορισμένες συστάσεις σχετικά με τη διαχείριση και τα οικονομικά, τις οποίες η ΜΔΠ και ο ανάδοχος συμφώνησαν να εφαρμόσουν. Κατά το τέλος αυτής της διαδικασίας, και βάσει των αποτελεσμάτων της, οι δραστηριότητες του προγράμματος επαναλήφθηκαν.

Τον Μάρτιο του 2000, μια ανεξάρτητη κοινοπραξία, η οποία διεξάγει αξιολογήσεις των προγραμμάτων PHARE της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ετοίμασε μια ετήσια έκθεση αξιολόγησης για το πρόγραμμα. Σε ό,τι αφορά τη συνολική βαθμολογία επίτευξης των στόχων του προγράμματος, η αξιολόγηση την έκρινε «πολύ ικανοποιητική».

Οι ισχυρισμοί που προέβαλε ο καταγγέλλων εξετάστηκαν συγκεκριμένα κατά τον έλεγχο. Σε ό,τι αφορά τις δραστηριότητες στις οποίες είχε αναφερθεί ο καταγγέλλων στο φύλλο ωρών απασχόλησης που υπέβαλε για τον Μάρτιο του 1998, ο έλεγχος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν εντάσσονταν στο άμεσο πεδίο του PHARE. Η Επιτροπή εξήγησε, ωστόσο, ότι οι εν λόγω δραστηριότητες ήταν διαφορετικές από

την προπαρασκευαστική εργασία του καταγγέλλοντα, η οποία σχετιζόταν με την αποστολή της στρατηγικής διαχείρισης, η οποία, αντιθέτως, αποτελούσε δραστηριότητα που ήταν μέρος του προγράμματος PHARE. Σε ό,τι αφορά στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα για δωροληψία και απάτη, η έκθεση εκτιμούσε ότι ήταν αβάσιμοι.

Η Επιτροπή επίσης αναφέρθηκε σε κάποια από τα ευρήματα που περιλαμβάνονταν στον έλεγχο και τα οποία σχετιζόνταν με τις εργασίες που είχε φέρει εις πέρας ο καταγγέλλων χωρίς σύμβαση. Βάσει των ευρημάτων αυτών, η σχέση του με την κοινοπραξία έπρεπε να επανακαθοριστεί. Παρότι, η κοινοπραξία είχε συμφωνήσει να τον απασχολεί με προσωρινή σύμβαση εργασίας, η ΜΑΠ αποφάσισε να διακόψει τις σχέσεις της με τον καταγγέλλοντα.

Οι συγκεκριμένοι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντα

Σε ό,τι αφορά στον πρώτο ισχυρισμό που προέβαλε ο καταγγέλλων σε σχέση με το υπό αμφισβήτηση φύλλο ωρών απασχόλησης, η Επιτροπή τόνισε ότι η διαφωνία είχε προκύψει μεταξύ ενός συμβούλου και ενός αναδόχου στο πλαίσιο ενός προγράμματος PHARE και ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να επέμβει σε τέτοιου είδους συμβατικές διαφορές. Το θεσμικό όργανο εξήγησε ότι το φύλλο ωρών απασχόλησης που είχε ετοιμάσει ο καταγγέλλων για την περίοδο Μαρτίου-Απριλίου 1998 περιελάμβανε δύο βασικές δραστηριότητες: (i) προπαρασκευαστική εργασία που πραγματοποιήθηκε για μια αποστολή στρατηγικής διαχείρισης και (ii) άλλες εργασίες σχετικές με εργαστήρια και ένα σεμινάριο. Όπως ζητήθηκε από τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή είχε επιβεβαιώσει με επιστολή που απέστειλε στις 27 Ιανουαρίου 2000 ότι η αποστολή στρατηγικής διαχείρισης ήταν όντως δραστηριότητα χρηματοδοτούμενη από το PHARE.

Η Επιτροπή εξήγησε ότι είχε ενημερωθεί από την κοινοπραξία ότι υπήρχε μια εσωτερική συμφωνία υπεργολαβίας μεταξύ των μελών της κοινοπραξίας, σύμφωνα με την οποία θα αμειβόταν μόνο η παράδοση των μαθημάτων, αποκλείοντας έτσι την προπαρασκευαστική εργασία. Βάσει αυτών των εξηγήσεων, η Επιτροπή είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η άρνηση της κοινοπραξίας να καταβάλει πληρωμή για τις προπαρασκευαστικές εργασίες αποτελούσε εσωτερική συμβατική διαφορά μεταξύ των μελών της κοινοπραξίας, στην οποία το θεσμικό όργανο δεν είχε καμία θέση.

Η Επιτροπή επεσήμανε ότι την ευθύνη για τις αμοιβές στο πλαίσιο του εν λόγω προγράμματος PHARE είχαν οι εθνικές αρχές και όχι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Οι υπηρεσίες της, ωστόσο, ζήτησαν περισσότερες λεπτομερείς για το θέμα του φύλλου ωρών απασχόλησης, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι σε αυτό περιέχονταν μόνο δραστηριότητες που ενέπιπταν στο πλαίσιο του PHARE και ότι υπήρχε κάποιος βαθμός συνοχής μεταξύ των φύλλων ωρών απασχόλησης που υπέβαλλαν οι διάφοροι σύμβουλοι.

Σε ό,τι αφορά στους ισχυρισμούς για απάτη, η Επιτροπή εξήγησε αρχικά ότι, μετά την επιστολή του καταγγέλλοντα, του Μαρτίου 1999, στην οποία συνιστούσε την εισαγωγή ρητρών για την καταπολέμηση της διαφθοράς σε νέες συμβάσεις PHARE, η πρόταση είχε τεθεί υπόψη των υπηρεσιών που έχουν την ευθύνη της δημοσιονομικής διαχείρισης PHARE (Κοινή Υπηρεσία Εξωτερικών Σχέσεων - SCR). Επιπλέον, το θεσμικό όργανο εξήγησε ότι προτίθετο να θέσει σε εφαρμογή νέους κανόνες για τις διαδικασίες σύναψης συμβάσεων ως μέρος ενός νέου εγχειριδίου για ένα «Αποκεντρωμένο Σύστημα Εφαρμογής» και να εισαγάγει μια ρήτρα περί δεοντολογίας στις μελλοντικές συμβάσεις.

Βάσει των εν λόγω ευρημάτων του ελέγχου, ο οποίος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ισχυρισμοί κατά της ΜΑΠ ήταν αβάσιμοι, οι δραστηριότητες του προγράμματος επαναλήφθηκαν από την ίδια διοίκηση ΜΑΠ. Η Επιτροπή επεσήμανε ότι οι ΜΑΠ αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της εθνικής διοίκησης και η Επιτροπή δεν εμπλέκεται στο διορισμό ή τον επαναδιορισμό εθνικών αξιωματούχων.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων απάντησε λεπτομερώς στις δηλώσεις που παρουσίασε η Επιτροπή, επαναλαμβάνοντας τη θέση του σε ό,τι αφορά το έργο που έφερε εις πέρας τον Μάρτιο του 1998 για το πρόγραμμα PHARE, καθώς και τους ισχυρισμούς του σχετικά με τις παράνομες απαιτήσεις της ΜΔΠ του προγράμματος. Στις παρατηρήσεις του, επισύναψε έγγραφα, ως αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία ζήτησε να κρατηθούν εμπιστευτικά.

Ο καταγγέλλων τόνισε ότι, όπως επεσήμανε η Επιτροπή, το ζήτημα της μη καταβολής αμοιβής για την προπαρασκευαστική εργασία ήταν ένα θέμα που πρέπει να διευθετηθεί μεταξύ του αναδόχου και του συμβούλου. Ωστόσο, επέμεινε στο γεγονός ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να γνωρίζει τις εργασίες που πρέπει να πραγματοποιούνται στο πλαίσιο του προγράμματος PHARE, και, ως εκ τούτου, εάν τα φύλλα ωρών απασχόλησης που υποβάλλονται αντανakλούν εργασία που όντως εντάσσεται στο πλαίσιο του PHARE, ή εάν είχαν τροποποιηθεί αδικαιολόγητα. Εξήγησε ότι το πρότυπο εργασίας ήταν πάντα το ίδιο και ότι η προπαρασκευαστική εργασία αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της .

Σε ό,τι αφορά το ζήτημα της απάτης, σημείωσε ότι η προθυμία της Επιτροπής να συμπεριλάβει ρήτρες για την καταπολέμηση της απάτης στις μελλοντικές συμβάσεις πρέπει γίνει δεκτή με ικανοποίηση, ως αποτελεσματικό μέσο αποτροπής των παράνομων πρακτικών. Ωστόσο, επέμεινε στους ισχυρισμούς περί απάτης που είχε διατυπώσει κατά της διοίκησης της ΜΔΠ, θεωρώντας ότι ο έλεγχος, ο οποίος είχε χρησιμοποιηθεί για να απορριφθούν οι ισχυρισμοί του, δεν ήταν παρά μέσο συγκαλύψεως. Κατά την άποψή του, ο ελεγκτής είχε επιλέξει να δεχτεί την ιστορία που παρουσίασε η ΜΔΠ χωρίς να εξετάσει τα σχετικά έγγραφα του έργου, και χωρίς να ζητήσει πρόσθετες πληροφορίες από τον ίδιο. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το γεγονός ότι οι δύο διαφορετικοί εμπειρογνώμονες, ο ίδιος και ο κ. Γ., πρώην επικεφαλής ομάδας έργου, είχαν υποβάλει ανεξάρτητες καταγγελίες θα έπρεπε να έχει προσδώσει μεγαλύτερη βαρύτητα στους ισχυρισμούς τους για ανάρμοστη συμπεριφορά.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αναγνώριση και αμοιβή μέρους της εργασίας του καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων είχε ισχυριστεί ότι ένας ανάδοχος PHARE (η κοινοπραξία) δεν κατέβαλε αμοιβή για μέρος της σχετιζόμενης με το PHARE εργασίας που περιλαμβάνεται στο φύλλο ωρών απασχόλησης που υπέβαλε για τον Μάρτιο του 1998. Καθώς οι προσπάθειες συνεννόησης με την κοινοπραξία είχαν αποτύχει, υποστήριξε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει επέμβει, προκειμένου να διασφαλίσει ότι τα φύλλα ωρών απασχόλησης που υπέβαλε ο ανάδοχος δεν περιείχαν ψευδείς δηλώσεις. Ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να αναγνωρίσει επίσημα ότι η εργασία που αναφέρεται στο φύλλο ωρών απασχόλησης είχε σχέση με τους στόχους του προγράμματος PHARE.

1.2. Η Επιτροπή είχε υπογραμμίσει ότι το πρόβλημα αποτελούσε συμβατική διαφωνία μεταξύ ενός αναδόχου του προγράμματος PHARE και ενός εκ των συμβούλων του και ότι η Επιτροπή δεν είχε καμία θέση σε αυτού του είδους την κατάσταση. Η αμοιβή για την υπό αμφισβήτηση εργασία ήταν, κατά την άποψη της Επιτροπής, ένα εσωτερικό ζήτημα που έπρεπε να λυθεί μεταξύ των μελών της κοινοπραξίας, η οποία δρούσε ως ανάδοχος για το πρόγραμμα PHARE. Επεσήμανε ότι την ευθύνη για τις αμοιβές στο πλαίσιο αυτής της αποκεντρωμένης σύμβασης είχαν οι εθνικές αρχές.

Εξάλλου, η Επιτροπή εξήγησε ότι στην απάντηση των υπηρεσιών της τον Ιανουάριο του 2000 σε ερώτημα του καταγγέλλοντα, είχε επιβεβαιωθεί ότι κάποιες από τις υπό

αμφισβήτηση δραστηριότητες, συγκεκριμένα η αποστολή στρατηγικής διαχείρισης, αποτελούσε όντως δραστηριότητα χρηματοδοτούμενη από το PHARE.

1.3 Προκειμένου να προσδιοριστεί κατ' αρχάς εάν η Επιτροπή είχε υποχρέωση να επέμβει, προκειμένου να διασφαλίσει ότι το πρόγραμμα δεν περιείχε ψευδείς δηλώσεις, είναι απαραίτητο να εξεταστεί το πεδίο των αρμοδιοτήτων του θεσμικού οργάνου και οι υποχρεώσεις του στο πλαίσιο μιας σύμβασης που χρηματοδοτείται από το πρόγραμμα PHARE.

1.4 Βάσει του βασικού κανονισμού του προγράμματος PHARE¹⁰, η ενίσχυση χορηγείται από την Κοινότητα είτε ανεξάρτητα είτε υπό τη μορφή συγχρηματοδότησης. Αυτή η δημοσιονομική βοήθεια χρηματοδοτείται από τον γενικό προϋπολογισμό των Κοινοτήτων σύμφωνα με τον δημοσιονομικό κανονισμό, όπως τροποποιήθηκε, ιδιαίτερα, από τον κανονισμό 610/90. Όπως ορίζεται στα άρθρα του 107, 108§2 και 109§2, όπως ερμηνεύτηκε από τα δικαστήρια της Κοινότητας, οι συμβάσεις που χρηματοδοτούνται από το πρόγραμμα PHARE πρέπει να θεωρούνται εθνικές συμβάσεις, οι οποίες είναι δεσμευτικές μόνο για τη δικαιούχο χώρα και τον οικονομικό φορέα¹¹. Η Επιτροπή, ωστόσο, είναι υπεύθυνη για τη χρηματοδότηση των έργων, και οφείλει ως εκ τούτου να διασφαλίζει ότι η διαχείριση των πόρων που διατίθενται στα έργα PHARE γίνεται κατά οικονομικά αποδοτικό τρόπο¹².

1.5 Η κατάσταση την οποία καταγγέλλει ο καταγγέλλων προέκυψε από μια διαφωνία στο πλαίσιο μιας εργασιακής σχέσης μεταξύ ενός αναδόχου PHARE και ενός συμβούλου ή υπεργολάβου. Αυτού του είδους οι καταστάσεις, από τη φύση τους, είναι απίθανο να επηρεάσουν τη γενική χρηματοδότηση του προγράμματος PHARE ή την οικονομική διαχείριση των μέτρων που σχετίζονται με το PHARE, και ως εκ τούτου σπάνια προκαλούν την επέμβαση της Επιτροπής.

Καθώς η σχέση μεταξύ του αναδόχου PHARE, της κοινοπραξίας, και του καταγγέλλοντα βασίζεται σε μια αμοιβαίως συμπεφωνηθείσα σύμβαση, οιαδήποτε διαφορά για τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών πρέπει να επιλύεται βάσει των συμβατικών κανόνων.

1.6 Ο καταγγέλλων εξέφρασε την άποψη ότι, παρά τη συμβατική φύση της διαφοράς, η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει παρέμβει. Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να διαμεσολαβεί σε συμβατική διαφορά μεταξύ εταιρών σε σύμβαση που σχετίζεται με το PHARE. Ωστόσο, η Επιτροπή είχε επέμβει ζητώντας περαιτέρω πληροφορίες από τον ανάδοχο. Όπως εξήγησε, η βάση για τη δράση αυτή συνίστατο στην ανάγκη να διασφαλιστεί ότι μόνο οι δραστηριότητες που σχετίζονταν με το PHARE είχαν περιληφθεί και ότι υπήρχε ορισμένος βαθμός συνάφειας μεταξύ των φύλλων ωρών απασχόλησης που υποβάλλονταν από τους διάφορους συμβούλους. Έχοντας εξετάσει αυτό το υλικό, η Επιτροπή δεν διαπίστωσε κάποιο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να έχει αμφισβητήσει τα περιεχόμενά του. Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, προκειμένου να καθορίσει τη θέση της, η Επιτροπή στηρίχτηκε στα ευρήματα του ελέγχου που πραγματοποιήθηκε από μια ανεξάρτητη εταιρεία λογιστών, η οποία κατέληξε σε παρόμοιο συμπέρασμα.

¹⁰ Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3906/89 του Συμβουλίου της 18.12.1989 σχετικά με την οικονομική ενίσχυση υπέρ της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Πολωνίας (ΕΕ 1989 L 375, σ.11), όπως τροποποιήθηκε από τους κανονισμούς του Συμβουλίου αριθ. 2698/90 της 17.09.1990 (ΕΕ 1990 L 257, σ. 1), αριθ. 3800/91 της 23.12.1991 (ΕΕ 1991 L 357, σ. 10), αριθ. 2334/92 της 7.08.1992 (ΕΕ 1992 L 227, σ. 1), αριθ. 1764/93 της 30.06.1993 (ΕΕ 1993 L 162, σ. 1), αριθ. 1366/95 της 12.06.1995 (ΕΕ 1995 L 133, σ. 1), αριθ. 463/96 της 11.03.1996 (ΕΕ 1996 L 65, σ. 3) και αριθ. 753/96 της 22.04.1996 (ΕΕ 1996 L 103, σ. 5).

¹¹ Υπόθεση T-231/97 New Europe Consulting κατά Επιτροπής [1999] ECR II-2403, παρ. 32· υπόθεση T-185/94 Geotronics κατά Επιτροπής [1995] ECR II-2795, παρ. 31· υπόθεση C-395/95 P Geotronics κατά Επιτροπής [1997] ECR I-2271, παρ. 12.

¹² Δημοσιονομικός Κανονισμός της 21.12.1977 που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 356 της 31.12.1977, σ.1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) αριθ. 610/90 του Συμβουλίου της 13.03.1990 (ΕΕ L 70 της 16.3.1990, σ.1).

1.7 Ο καταγγέλλων ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να αναγνωρίσει επίσημα ότι οι εργασίες που περιλαμβάνονταν στο φύλλο ωρών απασχόλησης του Μαρτίου 1998 σχετίζονταν με τους στόχους του προγράμματος PHARE.

Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι κατόπιν του αιτήματος που υπέβαλε ο καταγγέλλων, η Επιτροπή επιβεβαίωσε με επιστολή που απέστειλαν οι υπηρεσίες της τον Ιανουάριο του 2000 ότι κάποιες από τις δραστηριότητες που αναφέρονται στο φύλλο ωρών απασχόλησης του καταγγέλλοντα ήταν όντως δραστηριότητες χρηματοδοτούμενες από το PHARE. Σε ό,τι αφορά το ερώτημα εάν κάποια προπαρασκευαστική εργασία θα έπρεπε να έχει περιληφθεί και ως εκ τούτου να έχει αμειφθεί ή όχι, η Επιτροπή είχε ενημερωθεί από την κοινοπραξία ότι ο ανάδοχος είχε συμφωνήσει με τους συμβούλους του να μην λαμβάνεται υπόψη η προπαρασκευαστική εργασία. Επί τη βάση αυτή, η Επιτροπή είχε υιοθετήσει την άποψη ότι η υπό αμφισβήτηση εργασία ήταν ένα εσωτερικό θέμα μεταξύ του αναδόχου και του συμβούλου του, και ότι, ως εκ τούτου, έπρεπε να διευθετηθεί μεταξύ των μερών.

1.8 Λαμβάνοντας υπόψη τη φύση της σχετικής με το πρόγραμμα PHARE σύμβασης και τα μέρη και τα ζητήματα που τίθενται υπό αμφισβήτηση, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι στάση που υιοθέτησε η Επιτροπή σε σχέση με τις εργασίες που δεν είχαν διευθετηθεί και την αμοιβή τους, καθώς και με τις πληροφορίες που ζητήθηκαν από τον καταγγέλλοντα σε σχέση με τα ζητήματα αυτά, δεν φαινόταν να είναι παράλογη. Ως εκ τούτου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η έρευνα δεν είχε αποκαλύψει κρούσμα κακής διοίκησης σε ό,τι αφορά αυτή την πτυχή της καταγγελίας.

2 Έρευνα των καταγγελιών για απάτη που προέβαλε ο καταγγέλλων

2.1 Ο καταγγέλλων είχε ισχυριστεί ότι οι καταγγελίες για απάτη που υπέβαλε στην Επιτροπή σε σχέση με τη διαχείριση του προγράμματος PHARE δεν είχαν ερευνηθεί καταλλήλως από το εν λόγω θεσμικό όργανο. Θεώρησε ότι ο έλεγχος του προγράμματος PHARE που πραγματοποιήθηκε ως απάντηση ήταν μέσο συγκάλυψης, καθώς ο ελεγκτής ο οποίος είχε αναλάβει τη διεξαγωγή του δέχτηκε την ιστορία που παρουσίασε η ΜΔΠ χωρίς να την αντιπαράβει. Υποβλήθηκε μεγάλος αριθμός εμπιστευτικών εγγράφων με τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς του για απάτη.

Ο καταγγέλλων είχε επίσης προτείνει η Επιτροπή να εισαγάγει ρήτρες κατά της διαφθοράς στις μελλοντικές συμβάσεις PHARE.

2.2 Η Επιτροπή είχε εξηγήσει ότι, μετά τους εν λόγω ισχυρισμούς για απάτη και κακή διοίκηση κατά της ΜΔΠ του προγράμματος, είχε αποφασίσει να ζητήσει τη διεξαγωγή ενός ανεξάρτητου ελέγχου από εταιρεία ορκωτών λογιστών. Ο έλεγχος, ο οποίος δόθηκε στη δημοσιότητα στα τέλη Οκτωβρίου 1999, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι περισσότεροι από τους ισχυρισμούς και όλοι όσοι σχετίζονταν με περιπτώσεις απάτης, ήταν αβάσιμοι.

Η Επιτροπή είχε επισημάνει επίσης ότι σκόπευε να θέσει σε ισχύ νέους κανόνες για τις διαδικασίες σύναψης συμβάσεων ως τμήμα ενός νέου εγχειριδίου για το «Αποκεντρωμένο Σύστημα Εφαρμογής» της και να εισαγάγει μια ρήτρα περί δεοντολογίας στις μελλοντικές συμβάσεις.

2.3 Σε ό,τι αφορά το τελευταίο από τα ζητήματα αυτά, ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι απαντώντας στην πρόταση που υπέβαλε ο καταγγέλλων, η Επιτροπή είχε αναλάβει να εισαγάγει μια ρήτρα περί δεοντολογίας στις μελλοντικές συμβάσεις PHARE. Ο καταγγέλλων χαιρέτισε αυτή την πρωτοβουλία η οποία, κατά την άποψή του, θα δράσει ως μέσο αποτροπής παράνομων πρακτικών. Ο Διαμεσολαβητής υπογράμμισε ότι τον Δεκέμβριο του 2000, η Επιτροπή δημοσίευσε τον πρακτικό οδηγό για τις διαδικασίες συνάψεων σύμβασης στο πλαίσιο των PHARE, Ispra και Sapard, ο οποίος περιελάμβανε μια ρήτρα περί δεοντολογίας¹³ στο σημείο 2.4.11. Οι

ειδικές εγγυήσεις που περιλαμβάνονται στη ρήτρα αυτή θα πρέπει να έχουν τεθεί σε εφαρμογή για οιαδήποτε σύμβαση PHARE από την 1η Ιανουαρίου 2001.

Από τις άνωθι πληροφορίες, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η Επιτροπή είχε ακολουθήσει την πρόταση που είχε κάνει ο καταγγέλλων.

2.4 Σε ό,τι αφορά τους συγκεκριμένους ισχυρισμούς για απάτη που προέβαλε ο καταγγέλλων, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η Επιτροπή δεν είχε μείνει αδρανής ως προς αυτούς τους ισχυρισμούς. Σύντομα μετά την υποβολή των καταγγελιών, η Επιτροπή είχε προβεί σε ενέργειες για την αξιολόγηση του προγράμματος και είχε αναθέσει την πραγματοποίηση ελέγχου σε μια ανεξάρτητη εταιρεία λογιστών. Ο έλεγχος είχε εξετάσει ειδικά τις κατηγορίες για απάτη και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η διοίκηση του προγράμματος δεν είχε διαπράξει αδικοπραξία.

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι, βάσει των πορισμάτων του ελέγχου και των άλλων πληροφοριών που ήταν διαθέσιμες σε αυτήν, η Επιτροπή ήταν σε θέση να κρίνει ότι δεν χρειαζόταν περαιτέρω δράση σε αυτό το στάδιο. Η έρευνα, ως εκ τούτου, δεν είχε αποκαλύψει κρούσμα κακής διοίκησης από μέρους της Επιτροπής όσον αφορά σε αυτήν την πτυχή της καταγγελίας.

2.5 Μετά τον έλεγχο και τη γνώμη της Επιτροπής για την υπόθεση αυτή, ο καταγγέλλων είχε υποβάλει στον Διαμεσολαβητή έγγραφα, τα οποία περιείχαν πρόσθετα στοιχεία υπέρ των ισχυρισμών του κατά του προσωπικού της Μονάδας Διαχείρισης Προγράμματος. Ο καταγγέλλων, από ό,τι φαινόταν, δεν είχε υποβάλει τα έγγραφα αυτά στην Επιτροπή και ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να τα χειριστεί ως εμπιστευτικά.

2.6 Η Μονάδα Διαχείρισης Προγράμματος (ΜΔΠ) δεν αποτελεί θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Κοινότητας αλλά τμήμα της εθνικής διοίκησης. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι αρμόδιος να ασχολείται μόνο με κρούσματα κακής διοίκησης στις δραστηριότητες θεσμικών οργάνων και οργανισμών της Κοινότητας. Δεν είναι ως εκ τούτου αρμόδιος να ασχοληθεί με ισχυρισμούς που αφορούν την εθνική διοίκηση.

Καθώς ο καταγγέλλων είχε δώσει την άδειά του για κάθε πιθανή διαβίβαση, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε, ενόψει της φύσης των νέων πληροφοριών, να διαβιβάσει τα εν λόγω στοιχεία στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία καταπολέμησης της απάτης (OLAF). Ως εκ τούτου επαφίετο στην OLAF να αποφασίσει εάν απαιτείτο περαιτέρω δράση και να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για τυχόν νέες εξελίξεις.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

¹³ Μία από τις πλέον σχετικές παραγράφους σε αυτό το τμήμα αναφέρει τα εξής: «Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διατηρεί το δικαίωμα να αναστείλει ή να ακυρώσει την χρηματοδότηση προγραμμάτων εάν ανακαλυφθούν πρακτικές διαφθοράς παντός τύπου σε οιαδήποτε φάση της διαδικασίας ανάθεσης ή κατά την εφαρμογή μιας σύμβασης ή εάν η Αναθέτουσα Αρχή δεν λάβει όλα τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να διορθώσει την κατάσταση. Για τους σκοπούς της παρούσας διάταξης, «πρακτικές διαφθοράς» θεωρούνται η προσφορά δωροδοξίας, δώρου, φιλοδοWRήματος ή προμήθειας σε οιοδήποτε πρόσωπο ως δέλεαρ ή ανταμοιβή για την πραγματοποίηση ή την αποφυγή πραγματοποίησης οιαδήποτε πράξης που σχετίζεται με την ανάθεση μιας σύμβασης ή την εφαρμογή μιας σύμβασης που έχει ήδη συναφθεί με την Αναθέτουσα Αρχή».

3.1.3 Το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης

ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Απόφαση επί της καταγγελίας 664/99/BB κατά του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούνιο του 1999, ο κ. Κ. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος των Josupek Oy, StarSoft Oy και TAO-produktio Oy σχετικά με το χειρισμό των προσφορών για το Έργο T-4/ES9612.02.01 Προμήθεια λογισμικού διαχείρισης βάσεων δεδομένων για το σύστημα σχολικής διοίκησης της Εσθονίας. Η λήξη της προθεσμίας για την υποβολή των προσφορών είχε οριστεί στις 8 Φεβρουαρίου 1999. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι στα μέσα Μαρτίου 1999 πληροφορήθηκε από έναν άλλο μετέχοντα στο διαγωνισμό ότι η επιλογή είχε ήδη γίνει. Ο καταγγέλλων επικοινωνήσε αμέσως με τους διοργανωτές και ζήτησε να ενημερωθεί για την πορεία εξέτασης των προσφορών. Πληροφορήθηκε ότι η εξέταση των προσφορών είχε μεταφερθεί στο Τορίνο και ότι θα ενημερωνόταν εγγράφως για τα αποτελέσματα μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης των προσφορών. Στις 6 Απριλίου 1999, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στη διαχειρίστρια προγράμματος. Στις 8 Απριλίου 1999 έλαβε απάντηση, η οποία επιβεβαίωνε τις πληροφορίες που ήδη γνώριζε. Η διαχειρίστρια προγράμματος ανέφερε επίσης ότι δεν κατανοούσε τους λόγους της καταγγελίας του καταγγέλλοντα, καθώς όλα τα έγγραφα και στοιχεία που αφορούσαν την αξιολόγηση των προσφορών ήταν ακόμη απόρρητα. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ορισμένοι μετέχοντες στο διαγωνισμό ήταν περισσότερο ευνοημένοι όσον αφορά στη ροή πληροφοριών, γεγονός που συνιστούσε διάκριση.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που προσκομίστηκαν στον καταγγέλλοντα με επιστολή στις 22 Ιουνίου 1999, η προσφορά του αποκλείστηκε επειδή ο καταγγέλλων δεν είχε να επιδείξει τοπική εταιρική σχέση στην Εσθονία (σημείο 4.2.5 των όρων αναφοράς). Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι σε επιστολή του με ημερομηνία 6 Φεβρουαρίου 1999 ανέφερε ότι είχε συνάψει δοκιμαστική συμφωνία συνεργασίας με την Unikko Software από το Tallinn. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι η απαίτηση στο φάκελο του διαγωνισμού δεν μπορούσε να σημαίνει ότι μια επιχείρηση έπρεπε να έχει ήδη εγκατασταθεί σε άλλη χώρα σε ένα τόσο πρώιμο στάδιο της διαδικασίας υποβολής προσφορών. Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι το κείμενο στο σημείο 4.2.5 των όρων αναφοράς αναφερόταν σε «αναδόχους» και όχι σε «υποβάλλοντες προσφορές». Ο καταγγέλλων υπαινίχθηκε ότι ο αποκλεισμός της προσφοράς του συνιστούσε αυθαιρεσία.

Ο καταγγέλλων διατύπωσε τους ακόλουθους ισχυρισμούς περί κακής διοίκησης:

- έλλειψη ενημέρωσης και διακριτική μεταχείριση στο χειρισμό της διαδικασίας υποβολής προσφορών
- έλλειψη επαρκούς αιτιολόγησης
- αδικαιολόγητη καθυστέρηση στο χειρισμό της διαδικασίας υποβολής προσφορών.

Ο καταγγέλλων διατύπωσε τις ακόλουθες απαιτήσεις:

- απαίτηση για αποζημίωση
- απόδοση ευθυνών στον υπάλληλο που ήταν αρμόδιος για το χειρισμό της διαδικασίας υποβολής προσφορών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης. Ενημερωτικά, το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης εξήγησε ότι είναι οργανισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος ιδρύθηκε με σκοπό την προώθηση της συνεργασίας και του συντονισμού της συνδρομής στον τομέα της μεταρρύθμισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, στα Νέα

Ανεξάρτητα Κράτη και στη Μογγολία καθώς και στις χώρες που είναι επιλέξιμες για ενίσχυση στο πλαίσιο του προγράμματος MEDA. Μία σειρά συμβάσεων έχει υπογραφεί μεταξύ του Ιδρύματος και της Επιτροπής στις Βρυξέλλες για τη διαχείριση συγκεκριμένων προγραμμάτων μέσω συμβάσεων μεταξύ του Ιδρύματος και της Επιτροπής. Την πρακτική διαχείριση της διαδικασίας υποβολής προσφορών ανέλαβε η δικαιούχος χώρα μέσω της μονάδας διαχείρισης προγράμματος (ΜΔΠ) για λογαριασμό του αρμόδιου υπουργείου.

Με βάση τα στοιχεία αυτά, και σε πλήρη συμμόρφωση με τους κανονισμούς του PHARE, το Υπουργείο Παιδείας της Εσθονίας προκήρυξε διαγωνισμό υπό τον αριθμό T-4 ES9612.02/ES/9622.02.01 για την *«Προμήθεια λογισμικού διαχείρισης βάσεων δεδομένων για το σύστημα σχολικής διοίκησης της Εσθονίας»* στις 17 Νοεμβρίου 1998.

Το Ίδρυμα παρέθεσε λεπτομερή περιγραφή των διαφόρων φάσεων της διαδικασίας προμήθειας. Κλήθηκαν να συμμετάσχουν συνολικά επτά από τις οκτώ εταιρείες που είχαν υποβάλει αίτηση. Όλες έλαβαν, σύμφωνα με τους κανονισμούς PHARE, την ίδια σειρά εγγράφων υποβολής προσφοράς (στα οποία περιλαμβάνονταν επιστολή πρόσκλησης για υποβολή προσφοράς, οδηγίες προς τους υποβάλλοντες προσφορά, γενικός κανονισμός για τη σύναψη συμβάσεων παροχής υπηρεσιών PHARE, σχέδιο σύμβασης με παραρτήματα που περιλάμβαναν τους λεπτομερείς όρους αναφοράς καθώς και διάφορες πληροφορίες).

Οι τεχνικές προσφορές αναλύθηκαν ως προς τη συμμόρφωσή τους με τα κριτήρια που ορίζονταν στο φάκελο του διαγωνισμού. Από την ανάλυση αυτή διαπιστώθηκε ότι από την προσφορά του καταγγέλλοντα έλειπαν οι όροι αναφοράς δεόντως μονογραφημένοι, η περιγραφή των εταιρών με έδρα στην Εσθονία, τα βιογραφικά σημειώματα και οι δηλώσεις διαθεσιμότητας των εσθονών εμπειρογνομόνων, η περιγραφή των χαρακτηριστικών του επιχειρηματικού εταίρου και τα έγγραφα τα συναφή με τον χρήστη. Στις 8 Φεβρουαρίου 1999, η επιτροπή αξιολόγησης ζήτησε από την εταιρεία να διορθώσει τις παραλείψεις αυτές έως την 14:00 της 9^{ης} Φεβρουαρίου 1999. Όμως, η εταιρεία δεν προσκόμισε ούτε βιογραφικά εμπειρογνομόνων, ούτε δηλώσεις διαθεσιμότητας, ούτε υπογεγραμμένη συμφωνία εταιρικής σχέσης, ούτε, τέλος, περιγραφή των χαρακτηριστικών του επιχειρηματικού εταίρου. Για το λόγο αυτό, η επιτροπή αποφάσισε να απορρίψει την προσφορά του.

Όσον αφορά στην ανάλυση του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, οι αντιρρήσεις του καταγγέλλοντα αφορούν κυρίως τους λόγους αποκλεισμού, τη διαδικασία αξιολόγησης και την παροχή πληροφοριών. Εφόσον η διαδικασία διενεργήθηκε στο πλαίσιο των κανονισμών PHARE, η καταγγελία πρέπει να αξιολογηθεί σε σχέση με αυτούς.

Οι λόγοι αποκλεισμού

Βάσει των οδηγιών προς τους υποβάλλοντες προσφορά, παράγραφος Α (7) και τμήμα Γ 1.2 πρώτη παράγραφος «Δομή στήριξης και υπηρεσίες στήριξης», και του σημείου 4.2.5 των όρων αναφοράς, η σημασία της ύπαρξης τοπικού εταίρου ήταν θεμελιώδης για το συγκεκριμένο έργο. Η καταγγέλουσα εταιρεία δεν προσκόμισε υπογεγραμμένη συμφωνία που να αποδεικνύει τη νομική ύπαρξη μιας εταιρικής σχέσης με εσθονική εταιρεία ή κάποια περιγραφή των χαρακτηριστικών του τοπικού εταίρου. Στο αίτημα της επιτροπής αξιολόγησης για διευκρίνιση των σημείων αυτών, ο καταγγέλλων απάντησε εγγράφως ότι ο εσθονός εταίρος του ή η εταιρεία του στην Εσθονία, εφόσον συσταθεί, θα οργανώσει τις δραστηριότητες που περιγράφονται στους όρους αναφοράς».

Εξάλλου, το άρθρο 1.3 παράγραφος (2) των οδηγιών προς τους υποβάλλοντες προσφορά απαιτεί από τις εταιρείες να καταθέσουν βιογραφικά σημειώματα των τοπικών εμπειρογνομόνων. Παρά το ρητό έγγραφο αίτημα που διατυπώθηκε σχετικά, ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε τα εν λόγω βιογραφικά.

Διαδικασία αξιολόγησης

Η αξιολόγηση των προσφορών διενεργήθηκε σε πλήρη συμμόρφωση με τους κανονισμούς PHARE χρησιμοποιώντας τα τυποποιημένα έντυπα και τις κατευθυντήριες γραμμές που προβλέπονται για τους διαγωνισμούς περιορισμένης συμμετοχής. Η αυστηρή εφαρμογή των εντύπων αυτών δεν αφήνει κανένα περιθώριο για παρερμηνεία ή απόκλιση από τους κανονισμούς PHARE. Επιπρόσθετα, τα τυποποιημένα έντυπα περιλαμβάνουν πίνακες που έχουν ως στόχο τη σαφή και διαφανή σύγκριση των προσφορών. Το σύστημα βαθμολόγησης με προκαθορισμένες σταθμίσεις δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας ή αυθαίρετων επεμβάσεων. Όταν τα μέλη της επιτροπής αξιολόγησης ολοκληρώσουν τη συμπλήρωση του πίνακά τους η συνολική κατάταξη υπολογίζεται αυτόματα.

Παροχή πληροφοριών

Το δικαίωμα του καταγγέλλοντα για πλήρη και διεξοδική ενημέρωση έγινε απολύτως σεβαστό σε όλες τις φάσεις της διαδικασίας υποβολής προσφορών όσον αφορά το περιεχόμενο και στο χρόνο. Σύμφωνα με τα άρθρα 3, 9 και 23 του κανονισμού PHARE, η επικοινωνία μεταξύ του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και του καταγγέλλοντα διεξήχθη εγγράφως και εντός εύλογου χρονικού πλαισίου. Το αίτημα για ενημέρωση που απηύθυνε ο καταγγέλλων στις 6 Απριλίου 1999 απαντήθηκε εγγράφως από το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης στις 8 Απριλίου 1999. Σε συμφωνία με τους κανόνες, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι η προσφορά του είχε απορριφθεί. Η πληροφορία αυτή κοινοποιήθηκε στον καταγγέλλοντα με το τυποποιημένο έντυπο PHARE για τις απορριφθείσες προσφορές.

Με βάση τα γεγονότα που αναφέρθηκαν και σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διαχείρισης των δημοσίων κεφαλαίων και του σεβασμού των γενικών αρχών της διαφάνειας και της μη διάκρισης, το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, υπό την ιδιότητά του ως επικυρούσας αρχής στο συγκεκριμένο διαγωνισμό, θεωρεί ότι οι κανόνες και οι κανονισμοί PHARE τηρήθηκαν πλήρως κατά την αξιολόγηση της εν λόγω διαδικασίας υποβολής προσφορών και ιδίως κατά την αντιμετώπιση της προσφοράς του καταγγέλλοντα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Στις παρατηρήσεις του εξήγησε ότι ήταν έτοιμος να αποστείλει τα βιογραφικά σημειώματα, αλλά λόγω της μικρής προθεσμίας αποφάσισε να ρωτήσει τον επικεφαλής της μονάδας διαχείρισης προγράμματος πώς προτιμούσε να αποσταλούν τα βιογραφικά. Στις 10 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 13:11 ο επικεφαλής της ΜΔΠ έστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στο οποίο ανέφερε: «Δεν χρειάζεται να στείλετε βιογραφικά σημειώματα». Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων δεν απέστειλε τα βιογραφικά.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης του Ιδρύματος και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε αίτημα για συμπληρωματικές πληροφορίες στο Ίδρυμα στις 21 Ιουλίου 2000. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε τη γνώμη του Ιδρύματος για το κατά πόσο ο καταγγέλλων μπορούσε να βασίζεται στο ηλεκτρονικό μήνυμα του επικεφαλής της ΜΔΠ που είχε αποσταλεί στις 10 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 13:11.

Η απάντηση του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης

Όσον αφορά την ανταλλαγή ηλεκτρονικών μηνυμάτων μεταξύ του καταγγέλλοντα και της μονάδας διαχείρισης προγράμματος (ΜΔΠ) σχετικά με τον προαναφερόμενο διαγωνισμό, το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η επιτροπή αξιολόγησης έχει την εξουσία να απορρίπτει κάθε προσφορά, η οποία δεν πληροί τις απαιτήσεις που ορίζονται στο φάκελο προσφοράς που υποβάλλεται από τους μετέχοντες στο διαγωνισμό. Ωστόσο, η Επιτροπή δύναται να ζητήσει από τους υποβάλλοντες προσφορά να διευκρινίσουν στοιχεία της προσφοράς τους ή να προσκομίσουν έγγραφα που λείπουν και αποτελούν αναπόσπαστο στοιχείο της υποβαλλόμενης προσφοράς. Αυτό όμως δεν πρέπει να επηρεάζει δυσμενώς τους υπόλοιπους μετέχοντες. Πρέπει, επομένως, να τηρούνται οι αρχές της ίσης μεταχείρισης και της αποφυγής των διακρίσεων μεταξύ των υποβαλλόντων προσφορά. Ο χρόνος που παρέχεται για την προσκόμιση των εγγράφων που λείπουν ή των πληροφοριών πρέπει κανονικά να είναι περιορισμένος ώστε να αποφεύγονται καθυστερήσεις στην ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης, οι οποίες θα μπορούσαν να βλάψουν τους υπόλοιπους μετέχοντες.

Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, όταν ο καταγγέλλων έστειλε το ηλεκτρονικό του μήνυμα στον επικεφαλής της ΜΔΠ, η καταληκτική ημερομηνία που είχε ορίσει η επιτροπή αξιολόγησης για την ολοκλήρωση του φακέλου προσφοράς στις 9 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 14:00 είχε ήδη παρέλθει.

Ο καταγγέλλων έστειλε δύο ηλεκτρονικά μηνύματα στις 9 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 12:28 και στις 10 Φεβρουαρίου και ώρα 11:43. Ωστόσο, κανένα από τα δύο μηνύματα δεν προσκόμιζε στην επιτροπή αξιολόγησης τα σχετικά έγγραφα που αυτή είχε ζητήσει και ειδικότερα τα βιογραφικά σημειώματα. Καθώς η αξιολόγηση ήταν ακόμη υπό εξέλιξη, η επιτροπή αξιολόγησης ήταν υποχρεωμένη να διαφυλάξει το απόρρητο της διαδικασίας. Ως εκ τούτου, ο επικεφαλής της ΜΔΠ δεν μπορούσε στη συγκεκριμένη φάση να γνωστοποιήσει στον καταγγέλλοντα ότι η παράλειψη κατάθεσης των εγγράφων που του είχαν ζητηθεί εντός ευλόγου διαστήματος είχε ως συνέπεια της απόρριψη της προσφοράς του.

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω στοιχείων, το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης διαβεβαίωσε ότι το ηλεκτρονικό μήνυμα που έστειλε ο επικεφαλής της ΜΔΠ στον καταγγέλλοντα ήταν ακριβές και σύμφωνο με τον κανονισμό PHARE που ίσχυε για τη συγκεκριμένη διαδικασία υποβολής προσφορών.

Οι συμπληρωματικές παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του επί των συμπληρωματικών πληροφοριών ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Ο καταγγέλλων έκρινε ως μη αναγκαία την απαίτηση του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης για υποβολή αντιγράφων των βιογραφικών σημειωμάτων των εμπειρογνομόνων, καθώς δεν ήταν προφανής από το φάκελο του διαγωνισμού.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Έλλειψη ενημέρωσης και διάκριση στο χειρισμό της διαδικασίας υποβολής προσφορών

1.1 Ο καταγγέλλων επικαλέστηκε έλλειψη ενημέρωσης και διάκριση στη διεκπεραίωση της διαδικασίας υποβολής προσφορών. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ορισμένοι μετέχοντες στον διαγωνισμό ευνοήθηκαν περισσότερο όσον αφορά στη ροή πληροφοριών, γεγονός που συνιστούσε διάκριση.

1.2 Το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης υποστήριξε στη γνώμη του ότι το δικαίωμα του καταγγέλλοντα για πλήρη και διεξοδική ενημέρωση έγινε απολύτως σεβαστό σε όλες τις φάσεις της διαδικασίας υποβολής προσφορών όσον αφορά το περιεχόμενο και τον χρόνο. Το αίτημα για ενημέρωση που απηύθυνε ο

καταγγέλλων στις 6 Απριλίου 1999 απαντήθηκε εγγράφως από το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης στις 8 Απριλίου 1999. Σε συμφωνία με τους κανόνες, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι η προσφορά του είχε απορριφθεί. Η πληροφορία αυτή κοινοποιήθηκε στον καταγγέλλοντα με το τυποποιημένο έντυπο PHARE για τις απορριφθείσες προσφορές. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, οι γενικές αρχές της διαφάνειας και της μη διάκρισης τηρήθηκαν στην εξέταση της προσφοράς του καταγγέλλοντα.

1.3 Με βάση τα στοιχεία που προσκόμισε το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης σε σχέση με τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν στοιχειοθετούνταν κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2 Έλλειψη επαρκούς αιτιολόγησης

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η προσφορά του αποκλείστηκε χωρίς να αιτιολογηθεί επαρκώς, επειδή δεν είχε να επιδείξει τοπική εταιρική σχέση στην Εσθονία. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι στην επιστολή του με ημερομηνία 6 Φεβρουαρίου 1999 ανέφερε ότι είχε συνάψει δοκιμαστική συμφωνία συνεργασίας με την Unikko Software από το Tallinn. Ο καταγγέλλων έκρινε ως μη αναγκαία την απαίτηση του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης για υποβολή αντιγράφων των βιογραφικών σημειωμάτων των εμπειρογνομόνων, καθώς δεν ήταν προφανής από το φάκελο του διαγωνισμού. Επιπλέον, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι στις 10 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 13:11 ο επικεφαλής της ΜΔΠ έστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στο οποίο ανέφερε: «Δεν χρειάζεται να στείλετε βιογραφικά σημειώματα». Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων δεν απέστειλε τα απαιτούμενα βιογραφικά.

2.2 Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, οι οδηγίες προς τους υποβάλλοντες προσφορά, παράγραφος Α (7) και τμήμα Γ 1.2. πρώτη παράγραφος «Δομή στήριξης και υπηρεσίες στήριξης», και το σημείο 4.2.5 των όρων αναφοράς ορίζουν ότι η ύπαρξη τοπικού εταίρου είναι θεμελιώδους σημασίας για το συγκεκριμένο έργο. Η καταγγέλλουσα εταιρεία δεν προσκόμισε υπογεγραμμένη συμφωνία που να αποδεικνύει τη νομική ύπαρξη εταιρικής σχέσης με εσθονική εταιρεία ή κάποια περιγραφή των χαρακτηριστικών του τοπικού εταίρου. Στο αίτημα της επιτροπής αξιολόγησης για διευκρίνιση των σημείων αυτών, ο καταγγέλλων απάντησε εγγράφως ότι ο Εσθονός εταίρος του ή η εταιρεία του στην Εσθονία, εφόσον συσταθεί, θα οργανώσει τις δραστηριότητες που περιγράφονται στους όρους αναφοράς. Εξάλλου, το άρθρο 1.3 παράγραφος (2) των οδηγιών προς τους υποβάλλοντες προσφορά απαιτεί από τις εταιρείες να καταθέσουν βιογραφικά σημειώματα των τοπικών εμπειρογνομόνων. Παρά το ρητό έγγραφο αίτημα που διατυπώθηκε σχετικά από την επιτροπή αξιολόγησης, ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε τα εν λόγω βιογραφικά. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, όταν ο καταγγέλλων έστειλε το ηλεκτρονικό του μήνυμα στον επικεφαλής της ΜΔΠ, η καταληκτική ημερομηνία, που είχε ορίσει η επιτροπή αξιολόγησης για την ολοκλήρωση του φακέλου προσφοράς στις 9 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 14:00, είχε ήδη παρέλθει.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι το σημείο 4.2.5 των όρων αναφοράς ορίζει ότι Ο ανάδοχος πρέπει να διαθέτει είτε κατάλληλο εταίρο στην Εσθονία είτε να αποδείξει σαφώς τον τρόπο με τον οποίο προτίθεται να συνάψει μια τέτοια εταιρική σχέση.... Εξάλλου, το άρθρο 1.3 παράγραφος (2) των οδηγιών προς τους υποβάλλοντες προσφορά απαιτούσε από τους τελευταίους να υποβάλλουν τυποποιημένο βιογραφικό σημείωμα για κάθε μέλος της ομάδας. Στην περίπτωση αυτή, η επιτροπή αξιολόγησης είχε δώσει στον καταγγέλλοντα τη δυνατότητα να διαβιβάσει τα απαιτούμενα έγγραφα μετά τη λήξη της προθεσμίας. Καθώς ο καταγγέλλων δεν ανταποκρίθηκε, το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης κατέληξε ότι ο καταγγέλλων αδυνατούσε να παράσχει πληροφορίες σχετικά με την εσθονική τοπική εταιρική σχέση.

2.4 Από τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής προέκυπτε ότι με την από 22ας Ιουνίου 1999 επιστολή του προς τον καταγγέλλοντα και με τη γνώμη του το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης αιτιολόγησε επαρκώς τους λόγους αποκλεισμού της προσφοράς του καταγγέλλοντα. Κατά συνέπεια, έκρινε ότι δεν στοιχειοθετούνταν κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τον συγκεκριμένο ισχυρισμό.

3 Αδικοιολόγητη καθυστέρηση στο χειρισμό της διαδικασίας υποβολής προσφορών

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι σημειώθηκε αδικοιολόγητη καθυστέρηση στο χειρισμό της διαδικασίας υποβολής προσφορών. Η προθεσμία για την υποβολή προσφορών έληγε στις 8 Ιουνίου 1999. Η μονάδα διαχείρισης προγράμματος ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα στις 22 Ιουνίου 1999 ότι η προσφορά του είχε απορριφθεί.

3.2 Το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης ανέφερε στη γνώμη του ότι με βάση τα άρθρα 3, 9 και 23 του κανονισμού PHARE, η επικοινωνία μεταξύ του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και του καταγγέλλοντα διεξήχθη εγγράφως και εντός εύλογου χρονικού πλαισίου.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης χρειάστηκε τεσσερις μήνες για να ολοκληρώσει τη διαδικασία του διαγωνισμού για το Έργο T-4 ES9612.02/ES/9622.02.01 Προμήθεια λογισμικού διαχείρισης βάσεων δεδομένων για το σύστημα σχολικής διοίκησης της Εσθονίας. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι, λόγω της φύσης της διαδικασίας, το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπερβολικό. Κατά συνέπεια, έκρινε ότι δεν στοιχειοθετούνταν κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

4 Απαίτηση για αποζημίωση και απόδοση ευθυνών στον αρμόδιο υπάλληλο

Με βάση τα ανωτέρω συμπεράσματα ότι δεν στοιχειοθετείται κρούσμα κακής διοίκησης, δεν μπορεί να υποστηριχθεί απαίτηση για αποζημίωση και απόδοση ευθυνών στον αρμόδιο υπάλληλο.

5 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.4 Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύ- σεων

ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Απόφαση επί της κατα-
γελίας 1338/98/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Τράπεζας Επενδύσεων

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Δεκέμβριο του 1998 ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Γραφείου Περιβάλλοντος υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή εξ ονόματος του Γραφείου. Η καταγγελία αφορούσε την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων και τη χρηματοδότηση από αυτή της κατασκευής του βόρειου τμήματος του περιφερειακού αυτοκινητόδρομου M0 (αυτοκινητόδρομος M0-M2) γύρω από τη Βουδαπέστη στην Ουγγαρία. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο σχεδιασμός και η κατασκευή του αυτοκινητόδρομου παραβίαζε τόσο το συγγρικό σύνταγμα και άλλους συγγρικούς νόμους όσο και την οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ¹⁴.

Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι το βόρειο τμήμα του περιφερειακού αυτοκινητόδρομου M0 επρόκειτο να συνδέσει τον αυτοκινητόδρομο M3 με την οδό μεγάλης κυκλοφορίας αριθ. 11. Ο M0 θα διέσχιζε μια σχεδόν ακατοίκητη περιοχή κοντά στον M3 και κατόπιν θα ενωνόταν με τον νέο M2, ο οποίος χρηματοδοτείται επίσης από την Τράπεζα. Από εκεί, ο δρόμος θα διερχόταν από ένα υπερυψωμένο τμήμα ύψους 16 μέτρων και μήκους 270 μέτρων, που βρίσκεται σε απόσταση 250-300 μέτρων από τον οικισμό Káposztásmegyer II. Ο οικισμός αυτός έχει 500 κατοίκους. Ο κόμβος 2, που συνδέει τον νέο M0 με έναν οδικό άξονα με κατεύθυνση το κέντρο της Βουδαπέστης, είχε σχεδιαστεί σε απόσταση 150 μέτρων από ένα νηπιαγωγείο και 400 μέτρων από τις πολυκατοικίες. Η προβλεπόμενη υποστήριξη της κυκλοφορίας με οδούς δύο λωρίδων που θα οδηγούσαν στον οδικό άξονα σχεδιάστηκε σε απόσταση 15 μόλις μέτρων από τις πολυκατοικίες και διέρχεται από το τοπικό σχολείο, το νηπιαγωγείο και τις πολυκατοικίες. Ο κόμβος 3 και η περιφερειακή οδός, που θα συνέδεαν τον M0 με τον M2, θα διέρχονταν από προστατευόμενη περιοχή στην οποία ευδοκμεί το είδος *Hippophae rhamnoides*, ένας προστατευόμενος θάμνος. Επίσης δεν είχε προβλεφθεί περίφραξη για την προστασία της περιοχής στη διάρκεια της κατασκευής.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι εμπειρογνώμονες είχαν επισημάνει κινδύνους για την υγεία. Λόγου χάρι, η αυξημένη κυκλοφορία θα παράγει οξείδια του αζώτου και σωματίδια σε επίπεδο 25-30% πάνω από τα αντίστοιχα επίπεδα του αέρα στο περιβάλλον της Ουγγαρίας. Τα επίπεδα θορύβου αναμένεται να αυξηθούν και να ανέλθουν σε 70-76dB την ημέρα και σε 63-68dB τη νύχτα, ενώ τα επιτρεπόμενα όρια είναι της τάξης των 65dB την ημέρα και 55dB τη νύχτα. Η αύξηση της κυκλοφορίας θα έχει επιπτώσεις και στην ποιότητα του αέρα. Επιπλέον, το βόρειο τμήμα της περιφερειακής οδού M0 είναι ο διάδρομος μέσω του οποίου έρχεται καθαρός αέρας στη Βουδαπέστη.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι πολίτες έπρεπε να έχουν ενημερωθεί για το έργο σε σχετική εκδήλωση αλλά, επειδή η εκδήλωση δεν αναγγέλθηκε σωστά και δεν δημοσιεύθηκε σε μεγάλη εφημερίδα, δεν ειδοποιήθηκαν οι θιγόμενοι πολίτες και περιβαλλοντικές ομάδες. Αντ' αυτού, το υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων υπέγραψε τον Δεκέμβριο του 1997 σύμβαση με την UTIBER Ltd. για την έναρξη του έργου. Οι κάτοικοι ενημερώθηκαν για την κατασκευή μόλις στις αρχές της άνοιξης του 1998, όταν αντιλήφθηκαν ότι οι κατασκευαστικές εργασίες είχαν ξεκινήσει σε απόσταση 250 μέτρων από τα σπίτια τους.

Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι η Τράπεζα χρηματοδότησε την κατασκευή με δάνειο ύψους 46 εκατομμυρίων ECU. Συνοπτικά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η χρηματοδότηση από την Τράπεζα του βόρειου τμήματος του περιφερειακού αυτοκινητόδρομου γύρω από τη Βουδαπέστη παραβίαζε τόσο το συγγρικό σύνταγμα και άλλους συγγρικούς νόμους όσο και την οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι είχε απευθύνει επιστολή στην Τράπεζα ζητώντας να μη χορηγηθεί το δάνειο αυτό.

14

Οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ της 27 Ιουνίου 1985 για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, ΕΕ 1985 L 175/40.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Τράπεζα. Στη γνώμη της, η Τράπεζα εξήγησε ότι το δάνειο στο οποίο αναφέρθηκε ο καταγγέλλων ήταν μια πίστωση ύψους 72 εκατομμυρίων Ευρώ, η οποία χορηγήθηκε στη Δημοκρατία της Ουγγαρίας στα τέλη του 1993 για τη συγχρηματοδότηση ενός οδικού έργου που περιλάμβανε την κατασκευή 35 περίπου χιλιομέτρων του άξονα E77 βορείως της Βουδαπέστης και την επισκευή 350 περίπου χιλιομέτρων υφιστάμενων οδών. Η καταγγελία αφορούσε ένα τμήμα μήκους 270 μέτρων, το οποίο εντάσσεται σε ένα τμήμα 4,3 χιλιομέτρων της παρακαμπτήριας οδού – τη λεγόμενη φάση III (β) – εκεί όπου ο δρόμος υψώνεται πάνω από μια σιδηροδρομική γραμμή και έναν υφιστάμενο τοπικό δρόμο. Η ολοκλήρωση της φάσης III (β) θα αποσυμφορήσει τους τοπικούς δρόμους στον βορειοανατολικό τομέα της Βουδαπέστης από τη μεγάλη κυκλοφορία και θα αποτελέσει άμεση σύνδεση μεταξύ του E77 και του αυτοκινητόδρομου M3. Η φάση III (β) θα ενταχθεί τελικά στην υπό σχεδιασμό και μερικώς κατασκευασμένη περιφερειακή οδό M0 της Βουδαπέστης.

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και οι Πανευρωπαϊκές Διασκέψεις για τις Μεταφορές που πραγματοποιήθηκαν στην Κρήτη και στο Ελσίνκι όρισαν δέκα άξονες, οι οποίοι πρέπει κατά προτεραιότητα να αναβαθμιστούν και να αναπτυχθούν στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη στη διάρκεια της προενταξιακής περιόδου. Η περιφερειακή οδός M0 της Βουδαπέστης αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του «άξονα V της Κρήτης». Το 1993, η Ουγγαρία ζήτησε δάνειο από την Τράπεζα για τη συγχρηματοδότηση του οδικού έργου, που αποτελεί αντικείμενο της καταγγελίας.

Η Τράπεζα ανέφερε ότι οι δανειοδοτικές δραστηριότητές της διέπονται από το Καταστατικό της, ένα πρωτόκολλο προσαρτημένο στη Συνθήκη ΕΚ, και κατευθύνονται από τις κοινοτικές πολιτικές καθώς και από τις προτεραιότητες των χωρών στις οποίες λειτουργεί.

Σε συμφωνία με την πολιτική της Τράπεζας, οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις του έργου αναλύθηκαν όταν αξιολογήθηκε η αίτηση δανείου το 1993, πριν από την υποβολή της πρότασης δανείου στο Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας. Τα έγγραφα που κατατέθηκαν από την εκτελεστική αρχή του έργου, δηλαδή το υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων της Ουγγαρίας, αποδείκνυαν με ικανοποιητικό τρόπο στην Τράπεζα ότι μολονότι η Ουγγαρία δεν διέθετε περιβαλλοντική νομοθεσία ανάλογη της οδηγίας 85/337, οι επιπτώσεις της κατασκευής και λειτουργίας της παρακαμπτηρίου στο έδαφος, το νερό, τον αέρα, τις κατοικημένες περιοχές και την πανίδα είχαν διερευνηθεί πλήρως. Επιπρόσθετα, στον σχεδιασμό του έργου είχαν περιληφθεί μέτρα περιορισμού και άμβλυνσης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων (εξωραϊσμός τοπίου, περιφράξεις προστασίας θηραμάτων, ηχοπετάσματα κ.λπ.).

Η Τράπεζα επισήμανε ότι υπάρχουν όρια στις ευθύνες της στον τομέα αυτό και αναφέρθηκε στο άρθρο 16 της Δήλωσης Περιβαλλοντικής Πολιτικής της Τράπεζας. Είναι καθήκον του αναδόχου του εκάστοτε έργου να διασφαλίζει ότι το έργο είναι σύμφωνο με τις νομοθετικές υποχρεώσεις και τα πρότυπα που σχετίζονται με το περιβάλλον. Η Τράπεζα είχε εξάλλου επισημάνει ήδη στον καταγγέλλοντα ότι δεν είναι αρμόδια να σχολιάζει τις εθνικές νομοθετικές διαδικασίες για τη χορήγηση αδειών έργου και άλλων αδειών. Εάν ένα έργο πρόκειται να προσβληθεί ενώπιον δικαστηρίων αυτό συζητείται με τον ανάδοχο του έργου.

Επιπλέον, η Τράπεζα δήλωσε ότι ακολουθεί απαρέγκλιτα μια ενεργή πολιτική πληροφόρησης, μολονότι ο ρόλος της ως χρηματοπιστωτικού οργανισμού, σε συνδυασμό με τη φύση των εμπορικών δραστηριοτήτων της, επιβάλλει ένα βαθμό διακριτικότητας σε σχέση με ορισμένες εργασίες.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η περιφερειακή οδός Μ0 αποτελούσε, σύμφωνα με την Τράπεζα, μέρος των αξόνων του Ελσίνκι (αναφέρθηκε ως «άξονας V της Κρήτης» από την Τράπεζα). Ο καταγγέλλων υποστήριξε, ωστόσο, ότι το συγκεκριμένο τμήμα της περιφερειακής οδού Μ0, που αποτελεί αντικείμενο της καταγγελίας, δεν περιλαμβάνόταν στους άξονες του Ελσίνκι.

Όσον αφορά στην περιβαλλοντική παράμετρο, ο καταγγέλλων ανέφερε ότι σύμφωνα με ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες, τα αποτελέσματα των μελετών που είχαν διεξαχθεί μέχρι τότε βασίζονταν σε εσφαλμένους υπολογισμούς. Ειδικότερα, δεν είχε πραγματοποιηθεί ικανοποιητική διερεύνηση και ανάλυση των δυσμενών επιπτώσεων από την κατασκευή του συγκεκριμένου τμήματος του αυτοκινητοδρόμου στην ποιότητα του αέρα και στις κατοικημένες περιοχές.

Ο καταγγέλλων σχολίασε επίσης την υποχρέωση πληροφόρησης που βαρύνει εν γένει την Τράπεζα σε σχέση με τα έργα που χρηματοδοτεί.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Τράπεζας και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Τράπεζα να εξηγήσει πιο διεξοδικά τον τρόπο με τον οποίο εξέτασε στη συγκεκριμένη περίπτωση την υφιστάμενη και ενδεχόμενη μελλοντική περιβαλλοντική νομοθεσία και τις εκτιμήσεις περιβαλλοντικών επιπτώσεων που διενεργήθηκαν από τον ανάδοχο του έργου. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε επίσης από την Τράπεζα να προσκομίσει τα έγγραφα που κατέθεσε για το έργο η εκτελεστική αρχή (δηλαδή το Υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων) καθώς, όπως φαίνεται, επρόκειτο για τα έγγραφα που έλαβε κατά κύριο λόγο υπόψη η Τράπεζα κατά την απόφασή της να προβεί στη χορήγηση δανείου, όσον αφορά στις περιβαλλοντικές πτυχές του έργου.

Η δεύτερη γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Στη δεύτερη γνώμη της, η Τράπεζα ανέφερε ότι η απόφαση για τη χρηματοδότηση του συγκεκριμένου έργου ελήφθη από το Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας ύστερα από ευνοϊκή γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Καταστατικού της Τράπεζας. Οι αποφάσεις αυτές του Διοικητικού Συμβουλίου ενέχουν την άσκηση ευρείας διακριτικής ευχέρειας, η οποία παραχωρείται στο Διοικητικό Συμβούλιο από το Καταστατικό της Τράπεζας. Αυτό αντικατοπτρίζεται στο γεγονός ότι οι αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου της Τράπεζας δεν υπόκεινται, βάσει του άρθρου 237 (γ) της Συνθήκης ΕΚ, σε δικαστικό έλεγχο με τις ελάχιστες εξαιρέσεις των θεμάτων που άπτονται της εφαρμογής του άρθρου 21 του Καταστατικού της Τράπεζας, όπως επιβεβαίωσε το Πρωτοδικείο¹⁵.

Εξάλλου, η Τράπεζα έκρινε ότι η υποβληθείσα καταγγελία και το αίτημα διερεύνησης δεν ενέπιπταν στο πεδίο της έρευνας για κρούσματα κακής διοίκησης, υπό την έννοια που όρισε ο Διαμεσολαβητής στην Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για το 1997 (Ενότητα 2.2.1). Ως εκ τούτου, η Τράπεζα δεν θεωρούσε ενδεδειγμένο τον περαιτέρω σχολιασμό του συγκεκριμένου θέματος.

Τέλος, η Τράπεζα διαβεβαίωσε τον Διαμεσολαβητή ότι ήταν διατεθειμένη να συνεργαστεί στο πλαίσιο των θεσμικών αρμοδιοτήτων του.

Μετά τη δεύτερη γνώμη της Τράπεζας, την οποία ο Διαμεσολαβητής ερμήνευσε ως άρνηση για περαιτέρω συνεργασία στην έρευνα επί της καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε νέα επιστολή στην Τράπεζα επαναλαμβάνοντας το αίτημά του για

¹⁵ T-460/93, *Tête και λοιποί κατά ΕΤΕ*, Συλλογή 1993, σ. II-1257.

περαιτέρω πληροφορίες. Παράλληλα, επισήμανε ότι οι δραστηριότητές του δεν διέπονται από το άρθρο 237, αλλά από το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ. Εξάλλου, αντικείμενο της έρευνάς του ήταν ένα ενδεχόμενο κρούσμα κακής διοίκησης στη διοικητική διαδικασία που οδήγησε στην απόφαση της Τράπεζας να χρηματοδοτήσει το έργο.

Η τρίτη γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Στην τρίτη γνώμη της, η Τράπεζα αρνήθηκε ότι ήταν απρόθυμη να συνεργαστεί στην έρευνα. Ωστόσο, δεν συμφώνησε ότι η καταγγελία είχε ως αντικείμενο ένα κρούσμα κακής διοίκησης υπό την έννοια του άρθρου 195 της Συνθήκης ΕΚ και παρέπεμψε στον ορισμό που περιλαμβάνεται στην Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή για το 1997. Σύμφωνα με την Τράπεζα, η εντολή του Διαμεσολαβητή δεν εκτείνεται στην αξιολόγηση των δανειοδοτικών πρακτικών της Τράπεζας, ούτε στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που συνεπάγεται η εφαρμογή τους, τόσο στο επίπεδο των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου, της αξιολόγησης που διενεργείται από τις υπηρεσίες της Τράπεζας όσο και στο επίπεδο των προτάσεων που εγκρίνονται από τη διευθύνουσα επιτροπή προς υποβολή στο Διοικητικό Συμβούλιο. Η Τράπεζα επισύναψε επίσης κάποια έγγραφα που σχετίζονταν με την καταγγελία, όπως πληροφορίες από μια πρόσφατη επίσκεψη στο έργο, με την ελπίδα ότι τα στοιχεία αυτά θα συνέβαλαν στην καλύτερη κατανόηση από το Διαμεσολαβητή του γενικού πλαισίου του έργου που αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα επί της τρίτης γνώμης

Η τρίτη γνώμη της Τράπεζας απεστάλη στον καταγγέλλοντα. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία και υποστήριξε συνοπτικά τα εξής: το βόρειο τμήμα του αυτοκινητόδρομου Μ0 δεν αναφερόταν καν στο ουγγρικό διάταγμα, που απαριθμεί τις προς κατασκευή εθνικές οδούς μεγάλης κυκλοφορίας. Δεν υπήρχαν αποδείξεις ότι ο δρόμος θα περιορίζε την υφιστάμενη περιβαλλοντική υποβάθμιση που προκαλείται από την κυκλοφορία που διασχίζει το κέντρο της Βουδαπέστης. Εξάλλου, το ουγγρικό Υπουργείο Μεταφορών αναγνώρισε τον Αύγουστο του 1999 ότι δεν διέθετε στοιχεία για τις αναμενόμενες περιβαλλοντικές επιπτώσεις στο βόρειο τμήμα του αυτοκινητόδρομου.

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης γενικά στις δανειοδοτικές πολιτικές της Τράπεζας. Υποστήριξε ότι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της δραστηριότητας της Τράπεζας ήταν το γεγονός ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένη περιβαλλοντική πολιτική η οποία ακολουθείται και, επίσης, ότι η σημασία των περιβαλλοντικών προβληματισμών ενδέχεται να είναι δευτερεύουσας προτεραιότητας σε σχέση με τη σημασία των οικονομικών ή άλλων προβληματισμών. Δεν υπάρχει κατάλληλο νομοθετικό πλαίσιο που θα καθιστούσε την Τράπεζα περισσότερο υπόλογη έναντι των πολιτών για τα δάνειά της.

Μετά την τρίτη γνώμη της Τράπεζας και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής θεωρούσε ότι η Τράπεζα δεν είχε ακόμη παράσχει τις πληροφορίες που της είχαν ζητηθεί. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε νέα επιστολή στην Τράπεζα δηλώνοντας ότι ήταν η τελευταία φορά που της ζητούσε να προσκομίσει τις πληροφορίες. Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε επίσης την Τράπεζα ότι, εάν επέμενε στην άρνησή της να συνεργαστεί, θα ενημέρωνε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4 του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

Η τέταρτη γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Στην τέταρτη γνώμη της, η Τράπεζα δεν αμφισβήτησε την εντολή του Διαμεσολαβητή για διερεύνηση της καταγγελίας. Η Τράπεζα υποστήριξε ότι η καταγγελία αφορούσε την αξιολόγηση της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας που ενέχει η εφαρμογή των δανειοδοτικών πολιτικών της Τράπεζας κατά τη λήψη αποφάσεων από το Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας, εκφράζοντας έτσι μια διαφωνία με τις αποφάσεις που ελήφθησαν σε σχέση με το συγκεκριμένο έργο στο πλαίσιο της διακριτικής αυτής ευχέρειας. Οι εν λόγω αποφάσεις υπόκεινται στους περιορισμούς της νόμιμης εξου-

σίας της Τράπεζας και στους γενικούς περιορισμούς της νόμιμης εξουσίας όπως καθορίζονται από τη νομολογία του Δικαστηρίου που υποχρεώνουν την Τράπεζα να ενεργεί σύμφωνα με τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου. Η Τράπεζα θεωρούσε ότι η έρευνα του Διαμεσολαβητή αφορούσε το κατά πόσο η Τράπεζα είχε ενεργήσει εντός των ορίων αυτών όταν αποφάσισε να χρηματοδοτήσει το εν λόγω έργο.

Όσον αφορά στο έργο που αποφάσισε να χρηματοδοτήσει το 1993, η Τράπεζα συνεκτίμησε τις επενδυτικές προτεραιότητες του πελάτη της, δηλαδή της ουγγρικής κυβέρνησης, στις οποίες περιλαμβάνονταν ο εκσυγχρονισμός του υφιστάμενου οδικού δικτύου και η κατασκευή νέων οδικών αρτηριών, με στόχο, *μεταξύ άλλων*, τη μείωση της κυκλοφοριακής συμφόρησης των πόλεων και, συνεπώς, τη βελτίωση της ποιότητας του περιβάλλοντος. Κατόπιν, η Τράπεζα εφάρμοσε τα συνήθη κριτήριά της κατά την εξέταση της βιωσιμότητας του έργου από οικονομική, τεχνική, περιβαλλοντική και χρηματοπιστωτική άποψη. Η Τράπεζα επισύναψε κατάλογο όλων των εγγράφων που είχαν ληφθεί υπόψη κατά την αξιολόγηση του έργου.

Η Τράπεζα αναφέρθηκε εκ νέου στο γεγονός ότι, μολοντί η Ουγγαρία δεν διέθετε περιβαλλοντική νομοθεσία ανάλογη της οδηγίας 85/337, τα έγγραφα που κατατέθηκαν από το Υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων αποδείκνυαν ότι ο αντίκτυπος της κατασκευής και λειτουργίας της παρακαμπτηρίου στο έδαφος, το νερό, τον αέρα, τις κατοικημένες περιοχές και την πανίδα είχε διερευνηθεί πλήρως, και ότι στο σχεδιασμό του έργου είχαν περιληφθεί και κατάλληλα μέτρα περιορισμού και άμβλυνσης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Η Τράπεζα συνέχισε την παρακολούθηση των περιβαλλοντικών παραμέτρων και μετά την απόφαση χρηματοδότησης του έργου. Το 1995, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ξεκίνησε ειδική μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων σε συντονισμό με την Τράπεζα. Στόχος της μελέτης ήταν η σύγκριση των προδιαγραφών της ουγγρικής και της κοινοτικής περιβαλλοντικής νομοθεσίας ως προς το συγκεκριμένο οδικό έργο. Τα πορίσματα και οι συστάσεις της μελέτης αυτής συνεκτιμήθηκαν δεόντως κατά τον τελικό σχεδιασμό και την υλοποίηση του έργου. Εξάλλου, η Τράπεζα είχε συνδέσει την εκταμίευση του δανείου της με την παραλαβή επιβεβαιώσης από τις ουγγρικές αρχές ότι τα σχετικά στοιχεία του έργου είχαν λάβει την τελική περιβαλλοντική έγκριση και χορήγηση άδειας, γεγονός που έλαβε χώρα την περίοδο 1993-96, και για τη φάση III και τη σχετική παρακαμπτήριο τον Ιούλιο του 1996 όσον αφορά στην τελική περιβαλλοντική άδεια και το Σεπτέμβριο του 1996 όσον αφορά στην άδεια κατασκευής.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα επί της τέταρτης γνώμης

Η τέταρτη γνώμη της Τράπεζας διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα που κλήθηκε να υποβάλει τυχόν παρατηρήσεις. Ο καταγγέλλων δεν απέστειλε παρατηρήσεις.

Έλεγχος εγγράφων

Ύστερα από προσεκτική εξέταση των στοιχείων που προσκόμισαν η Τράπεζα και ο καταγγέλλων, ο Διαμεσολαβητής έκρινε αναγκαίο να ελέγξει τα έγγραφα που υποβλήθηκαν στην Τράπεζα από το ουγγρικό Υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής γνωστοποίησε με επιστολή του στην Τράπεζα την εξέταση των εν λόγω εγγράφων. Κατόπιν του αιτήματος αυτού, η Τράπεζα προτίμησε να στείλει φωτοαντίγραφα των εγγράφων στο Διαμεσολαβητή. Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Τράπεζα είχε συνεργαστεί πλήρως στην έρευνά του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Εισαγωγική παρατήρηση

1.1 Υπό το πρίσμα του γεγονότος ότι στη διάρκεια της έρευνας η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων αμφισβήτησε αρχικά την εντολή του Διαμεσολαβητή να διενεργεί έρευνες για ισχυρισμούς που αφορούσαν αποφάσεις στο πλαίσιο διακρι-

τικής ευχέρειας, ο Διαμεσολαβητής κρίνει αναγκαίο να διατυπώσει τις εξής εισαγωγικές παρατηρήσεις.

1.2 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, ο Διαμεσολαβητής διεξάγει έρευνες, είτε ιδία πρωτοβουλία είτε ύστερα από καταγγελίες που υποβάλλονται στην υπηρεσία του, σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης στο πλαίσιο της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαστικών τους καθηκόντων. Το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ δεν προβλέπει εξαιρέσεις παρά μόνο σε σχέση με τα κοινοτικά δικαστήρια κατά την άσκηση των δικαστικών τους καθηκόντων. Συγκεκριμένα, δεν προβλέπει καμία εξαίρεση σε σχέση με την Τράπεζα.

1.3 Η Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για το 1997¹⁶ περιελάμβανε τον ακόλουθο ορισμό της κακής διοίκησης: *Περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει.*

1.4 Στις 16 Ιουλίου 1998, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέδωσε ψήφισμα προσυπογράφοντας τον ορισμό αυτό¹⁷.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης στην ετήσια έκθεσή του για το 1997 ότι υπάρχουν όρια στο τί μπορεί να θεωρηθεί κακή διοίκηση. Κατά την εκτέλεση των διοικητικών καθηκόντων που τους έχουν ανατεθεί από τη Συνθήκη ΕΚ, τα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή οργανισμοί μπορεί να έχουν τη νόμιμη εξουσία να επιλέγουν μεταξύ δύο ή περισσότερων τρόπων ενέργειας. Ο Διαμεσολαβητής δεν επιδιώκει να αμφισβητήσει τέτοιου είδους διακριτικές διοικητικές αποφάσεις, υπό την προϋπόθεση ότι το εκάστοτε όργανο έχει ενεργήσει εντός των ορίων της νόμιμης εξουσίας του. Συνεπώς, η διακριτική ευχέρεια δεν ισοδυναμεί με απόλυτη εξουσία. Οι γενικοί περιορισμοί στη διακριτική ευχέρεια καθορίζονται από τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, η οποία απαιτεί, λόγου χάρη, από τις διοικητικές αρχές να ενεργούν με συνέπεια και καλή πίστη, να αποφεύγουν τις διακρίσεις, να τηρούν τις αρχές της αναλογικότητας, της ισότητας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και να σέβονται τα ανθρωπίνια δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες¹⁸.

2 Η χρηματοδότηση από την Τράπεζα του βόρειου τμήματος του αυτοκινητόδρομου Μ0 στην Ουγγαρία

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων του βόρειου τμήματος του περιφερειακού αυτοκινητόδρομου Μ0 γύρω από τη Βουδαπέστη παραβίαζε τόσο το συγγρικό σύνταγμα και άλλους συγγρικούς νόμους όσο και την οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι είχε απευθύνει επιστολή στην Τράπεζα ζητώντας να μη χορηγηθεί το δάνειο αυτό.

2.2 Η Τράπεζα εξήγησε ότι εφάρμοσε τα συνήθη κριτήριά της κατά την εξέταση της βιωσιμότητας του έργου από οικονομική, τεχνική, περιβαλλοντική και χρηματοπι-

¹⁶ Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για το 1999, Ενότητα 2.2.1, ΕΕ 1998 C 380/14.

¹⁷ ΕΕ 1998 C 292/168.

¹⁸ Επίσης σχετική με το θέμα αυτό είναι και η σύσταση του Συμβουλίου της Ευρώπης αριθ. R (80) 2 που αναφέρει ότι η διοικητική αρχή κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας:

1. στοχεύει μόνο στο σκοπό για τον οποίον της έχει ανατεθεί η εξουσία αυτή·

2. σέβεται τις αρχές της αντικειμενικότητας και της αμεροληψίας, λαμβάνοντας υπόψη μόνο τα στοιχεία που αφορούν τη συγκεκριμένη υπόθεση·

3. σέβεται την αρχή της ισονομίας, αποφεύγοντας τις άδικες διακρίσεις·

4. διατηρεί σωστή ισορροπία μεταξύ των αρνητικών συνεπειών που η απόφασή του μπορεί να επιφέρει στα δικαιώματα, τις ελευθερίες ή τα συμφέροντα ατόμων αφενός και του στόχου της αφετέρου·

5. λαμβάνει την απόφασή της εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο·

6. εφαρμόζει κάθε γενική διοικητική κατευθυντήρια αρχή κατά συνεκτικό τρόπο ενώ ταυτόχρονα λαμβάνει υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες για κάθε περίπτωση.

Βλέπε: «Η Διοίκηση και εσείς: εγχειρίδιο», 1996, σ. 362.

στωτική άποψη. Τα έγγραφα που κατατέθηκαν από το Υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων της Ουγγαρίας αποδείκνυαν ότι οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις της κατασκευής και λειτουργίας της παρακαμπτηρίου στο έδαφος, το νερό, τον αέρα, τις κατοικημένες περιοχές και την πανίδα είχαν διερευνηθεί πλήρως. Η παρακολούθηση των περιβαλλοντικών πτυχών συνεχίστηκε και μετά την απόφαση χρηματοδότησης του έργου και τα πορίσματά της συνεκτιμήθηκαν στη διάρκεια της τελικής υλοποίησης του έργου.

2.3 Κατά πρώτον, πρέπει να οριοθετηθούν οι ευθύνες της Τράπεζας όσον αφορά στις περιβαλλοντικές παραμέτρους κατά τη χορήγηση δανείων. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι δεν υπάρχουν καθιερωμένοι σχετικοί κανόνες. Ωστόσο, υπάρχουν κανόνες, αρχές και κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να ληφθούν υπόψη προκειμένου να οριοθετηθούν οι αρμοδιότητες αυτές. Το Καταστατικό της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων¹⁹ δεν παρέχει ιδιαίτερη καθοδήγηση όσον αφορά στην περιβαλλοντική διάσταση, αλλά ορίζει ότι το Διοικητικό Συμβούλιο είναι το μόνο αρμόδιο για τη χορήγηση δανείων κατόπιν αιτήσεων που του υποβάλλει η διευθύνουσα επιτροπή (άρθρα 11 και 21). Η ίδια η Τράπεζα ανέφερε ότι οι δανειοδοτικές δραστηριότητες της κατευθύνονται από τις κοινοτικές πολιτικές, όπως είναι φυσικό και εύλογο. Ως προς αυτό, είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 174 της Συνθήκης ΕΚ αναφέρει το περιβάλλον ως κοινοτική πολιτική. Εξάλλου, υπάρχει σειρά παράγωγων νομοθετικών πράξεων σε σχέση με την προστασία του περιβάλλοντος, μεταξύ των οποίων η οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ²⁰.

2.4 Η Τράπεζα εξέδωσε Δήλωση Περιβαλλοντικής Πολιτικής και δημοσίευσε κατευθυντήριες γραμμές για το περιβάλλον στην ιστοσελίδα της. Από τα έγγραφα αυτά καθίσταται σαφές ότι η βιωσιμότητα ενός έργου αξιολογείται από οικονομική, τεχνική, περιβαλλοντική και χρηματοπιστωτική άποψη, ότι η συνεκτίμηση των περιβαλλοντικών παραγόντων αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της αξιολόγησης του έργου, ανεξαρτήτως του τομέα και, τέλος, ότι η αξιολόγηση ελέγχει τη συμμόρφωση των έργων με την κοινοτική ή/και την εθνική νομοθεσία. Σε χώρες που προσβλέπουν στην ένταξή τους στην ΕΕ, όπως η Ουγγαρία, η κοινοτική νομοθεσία μπορεί προφανώς να λειτουργήσει ως κατευθυντήρια γραμμή.

2.5 Συνήθως, ως βάση για την περιβαλλοντική αξιολόγηση θεωρείται η Εκτίμηση Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΕΠΕ) και άλλες περιβαλλοντικές μελέτες που διεξάγονται από τον ανάδοχο του έργου ή για λογαριασμό του. Αν η ΕΠΕ ή άλλες μελέτες αποκαλύψουν κάποιο συγκεκριμένο περιβαλλοντικό πρόβλημα, η Τράπεζα αναθεωρεί τα προτεινόμενα μέτρα μείωσής του και μπορεί, εφόσον κρίνεται αναγκαίο, να εισαγάγει σχετικές ρήτρες στη δανειακή σύμβαση μεταξύ της Τράπεζας και του δανειολήπτη. Σύμφωνα με τη Δήλωση Περιβαλλοντικής Πολιτικής, υπάρχουν όρια στο ρόλο και στις ευθύνες της στον περιβαλλοντικό τομέα. Έτσι, ο ανάδοχος του έργου φέρει την ευθύνη της συμμόρφωσης με τις νομικές υποχρεώσεις και τα πρότυπα που σχετίζονται με το περιβάλλον, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης για διενέργεια της ΕΠΕ.

2.6 Στο πλαίσιο αυτό, ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει το συμπέρασμα ότι κατά τη χορήγηση ενός δανείου αποτελεί ευθύνη της Τράπεζας να ελέγξει εάν έχει διενεργηθεί η ενδεδειγμένη ΕΠΕ ή άλλες επαρκείς περιβαλλοντικές μελέτες για το συγκεκριμένο έργο. Το τί θεωρείται ενδεδειγμένη ΕΠΕ ή περιβαλλοντική μελέτη πρέπει υποχρεωτικά να εξαρτάται από το πλαίσιο, ωστόσο για τις υποψήφιες χώρες πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι σχετικές προδιαγραφές της κοινοτικής νομοθεσίας.

2.7 Στην παρούσα περίπτωση, η Τράπεζα αξιολόγησε τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις του οδικού έργου το 1993. Όσον αφορά στις περιβαλλοντικές επιπτώσεις της παρακαμπτήριας οδού, που αποτελεί αντικείμενο της συγκεκριμένης καταγγελίας, το

¹⁹ Πρωτόκολλο (αριθ. Α) στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας

²⁰ Οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ της 27 Ιουνίου 1985 για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, ΕΕ 1985 L 175/40.

Υπουργείο Μεταφορών, Επικοινωνιών και Διαχείρισης Υδάτων κατέθεσε στην Τράπεζα σύνοψη περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Σύμφωνα με την Τράπεζα, τα έγγραφα αποδείκνυαν ότι ο αντίκτυπος της κατασκευής και λειτουργίας της παρακαμπτήριου στο έδαφος, το νερό, τον αέρα, τις κατοικημένες περιοχές και την πανίδα είχε διερευνηθεί πλήρως, και ότι στο σχεδιασμό του έργου είχαν περιληφθεί κατάλληλα μέτρα περιορισμού και άμβλυνσης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Ο καταγγέλλων υποστήριξε, εντούτοις, ειδικότερα ότι δεν είχε διερευνηθεί σε ικανοποιητικό βαθμό η ποιότητα του αέρα και οι κατοικημένες περιοχές. Η επιθεώρηση της σύνοψης περιβαλλοντικών επιπτώσεων από τον Διαμεσολαβητή αποκάλυψε ότι η εκτίμηση αφορούσε το τμήμα μήκους 35 περίπου χιλιομέτρων της οδού Ε77 βόρεια της Βουδαπέστης, στην οποία ανήκε η παρακαμπτήριος, και ότι οι περιβαλλοντικές συνέπειες του έργου στο έδαφος, το νερό, τον αέρα, τις κατοικημένες περιοχές και την πανίδα είχαν εξεταστεί στη σύνοψη, και ότι είχαν επίσης προβλεφθεί μέτρα άμβλυνσης.

2.8 Σύμφωνα με τη Δήλωση Περιβαλλοντικής Πολιτικής, η Τράπεζα εξετάζει τα προτεινόμενα μέτρα μείωσης των επιπτώσεων, εφόσον η ΕΠΕ ή άλλες μελέτες αποκαλύψουν κάποιο συγκεκριμένο περιβαλλοντικό πρόβλημα. Μολονότι ο Διαμεσολαβητής κατέληξε ότι η σύνοψη περιβαλλοντικών επιπτώσεων δεν αποκάλυψε κάποιο ιδιαίτερο περιβαλλοντικό πρόβλημα, η σύνοψη έχει ημερομηνία Αυγούστου 1993, ενώ ορισμένα σχέδια έγκρισης για κάποια τμήματα του οδικού έργου επρόκειτο να τεκμηριωθούν και να ολοκληρωθούν τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο του 1993. Επισημαίνεται, ωστόσο, ότι μια δεύτερη λεπτομερής μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων διενεργήθηκε το 1995 με πρωτοβουλία της Επιτροπής και της Τράπεζας. Στόχος της μελέτης ήταν η σύγκριση των προδιαγραφών της ουγγρικής και της κοινοτικής περιβαλλοντικής νομοθεσίας ως προς το συγκεκριμένο έργο. Τα πορίσματα και οι συστάσεις της μελέτης αυτής συνεκτιμήθηκαν δεόντως κατά τον τελικό σχεδιασμό και υλοποίηση του έργου, η δε Τράπεζα συνέδεσε την εκταμίευση του δανείου της με την παραλαβή επιβεβαίωσης από τις ουγγρικές αρχές ότι τα σχετικά στοιχεία του έργου έχουν λάβει την τελική περιβαλλοντική έγκριση και χορήγηση άδειας. Για την παρακαμπτήριο που αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας, η άδεια χορηγήθηκε τον Ιούλιο και Σεπτέμβριο του 1996.

2.9 Όσον αφορά τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα ότι οι ειδικοί επισήμαναν ορισμένους κινδύνους, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι το γεγονός και μόνον ότι υπάρχουν διιστάμενες απόψεις σχετικά με τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις ενός έργου δεν συνεπάγεται αυτομάτως ότι η Τράπεζα είναι υποχρεωμένη να απόσχει από τη χορήγηση ενός δανείου υπό την ιδιότητά της ως χρηματοπιστωτικού οργάνισμού.

2.10 Με βάση τα ανωτέρω πορίσματα ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η Τράπεζα τεκμηρίωσε τη διενέργεια της ενδεδειγμένης ΕΠΕ. Εξάλλου, η Τράπεζα διασφάλισε επίσης τη διενέργεια μιας δεύτερης μελέτης και συνέδεσε το δάνειό της με την παραλαβή επιβεβαίωσης από τις ουγγρικές αρχές για την τελική περιβαλλοντική έγκριση. Συνεπώς, η Τράπεζα έλαβε δεόντως υπόψη τις περιβαλλοντικές πτυχές, όπως απαιτείται, και φαίνεται ότι ενήργησε στο πλαίσιο της νόμιμης εξουσίας της. Ως εκ τούτου, οι έρευνες του Διαμεσολαβητή δεν διαπίστωσαν κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.2 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

3.2.1 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΥΠΙΩΝ ΣΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΜΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ PHARE

Απόφαση επί της καταγγελίας 471/99/ΜΕ κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Απρίλιο του 1999, ο καταγγέλλων, ο Διευθυντής του Κέντρου Μελετών Ευρωπαϊκής Πολιτικής (CEPS) υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή σχετικά με τη σύμβαση Phare αριθ.95-1111.00. Η σύμβαση αφορούσε στην προσέγγιση της νομοθεσίας στη Ρουμανία και το 1995 ανατέθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε μια κοινοπραξία, επικεφαλής της οποίας ήταν το CEPS.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, το σχέδιο αποτελούνταν από δύο αρκετά διαφορετικές φάσεις. Κατά τη διάρκεια των πρώτων δεκαοκτώ μηνών, η κοινοπραξία αντιμετώπιζε σημαντικές δυσκολίες στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών της. Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων επενέβη άμεσα στο σχέδιο το 1997. Επιτεύχθηκε μια συμφωνία με περικοπή των εισφορών κατά 20% περίπου. Ο επικεφαλής σύμβουλος αντικαταστάθηκε και η Επιτροπή συμφώνησε σε παράταση του προγράμματος για άλλους έξι μήνες έως τον Ιούνιο του 1998, ώστε να ολοκληρωθεί το μεγαλύτερο μέρος του έργου.

Ο βαθμός δέσμευσης και η ποιότητα της εργασίας βελτιώθηκαν θεαματικά κατά την τελευταία αυτή περίοδο και η ρουμανική κυβέρνηση επάινεσε αρκετές φορές την κοινοπραξία, τον επικεφαλής σύμβουλό της, καθώς και το CEPS. Δυστυχώς, την ίδια στιγμή, η Επιτροπή έπαψε να διαχειρίζεται το πρόγραμμα ορθολογικά ή συνετά. Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι το CEPS ουδέποτε αμφισβήτησε το δικαίωμα και την υποχρέωση της Επιτροπής να ελέγχει τα αποτελέσματα και την οικονομική διαχείριση της κοινοπραξίας. Το βασικό πρόβλημα κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαπέντε μηνών, ωστόσο, ήταν το γεγονός ότι το CEPS δεν ελάμβανε λεπτομερή έγγραφη τεκμηρίωση στην οποία να αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή δεν ήταν ικανοποιημένη από το έργο της κοινοπραξίας. Ο καταγγέλλων είχε επιχειρήσει να επικοινωνήσει με την Επιτροπή αρκετές φορές και απέστειλε ένα ιστορικό των επαφών του με την Επιτροπή από το τέλος του 1997 έως τον Απρίλιο του 1999, στο οποίο παρουσιαζόταν η συμπεριφορά της Επιτροπής.

Με βάση το ιστορικό αυτό, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι (i) η Επιτροπή δεν είχε πληρώσει κανένα τιμολόγιο και (ii) η Επιτροπή δεν είχε παράσχει καμία πληροφορία για τα προβλήματα που υπήρχαν ή τους λόγους για τους οποίους δεν είχαν πληρωθεί τα τιμολόγια.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή αρχικά εξήγησε ότι στο πλαίσιο της «προενταξιακής στρατηγικής» της Κοινότητας, η Επιτροπή σύναπτε συμβάσεις με συμβούλους, προκειμένου να παράσχουν βοήθεια και συμβουλευτικές υπηρεσίες στις κυβερνήσεις των υποψήφιων προς ένταξη χωρών στην Κεντρική και την Ανατολική Ευρώπη για όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με την προσέγγιση της εσωτερικής τους νομοθεσίας και του «κοινοτικού κεκτημένου» των Κοινοτήτων. Η σύμβαση για τη Ρουμανία ανατέθηκε στο CEPS.

Προβλήματα ως προς την υλοποίηση του σχεδίου παρουσιάστηκαν από την αρχή. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η παροχή κατάρτισης και εγγράφων τεκμηρίωσης στις ρουμανικές αρχές μπορούσε να θεωρηθεί αποδεκτή, αλλά οι εκθέσεις που εκπονούνταν για διάφορους τομείς της ρουμανικής νομοθεσίας ήταν κακής ποιότητας. Το 1997, αυτό οδήγησε σε μείωση του πεδίου εφαρμογής του CEPS, αντικατάσταση του επικεφαλής συμβούλου και μείωση της αμοιβής που κατέβαλε η Επιτροπή για τις υπηρεσίες που είχαν παρασχεθεί μέχρι τον Ιούνιο του 1997.

Παρότι η Επιτροπή παραδέχτηκε ότι η απόδοση του CEPS βελτιώθηκε έκτοτε, η κακή ποιότητα των περισσότερων εκθέσεων που υποβλήθηκαν και η απαράδεκτη ποιότητα άλλων εκθέσεων παράμενε το βασικό ζήτημα αντιδικίας μεταξύ των μερών. Οι

βασικές αντιρρήσεις της Επιτροπής συνοψίστηκαν σε μια επιστολή που απέστειλε στον καταγγέλλοντα στις 13 Ιουνίου του 1999. Κατόπιν ειδικού ελέγχου που διεξήχθη το 1998 και κατόπιν λεπτομερούς ανάλυσης του συνόλου των εκθέσεων που είχαν υποβληθεί, η Επιτροπή είχε προτείνει έναν τελικό διακανονισμό σε ό,τι αφορά τα υπό αμφισβήτηση τιμολόγια για την περίοδο μεταξύ Ιουλίου 1997 και Ιουνίου 1998. Σύμφωνα με την Επιτροπή, κανένα τιμολόγιο δεν εκκρεμούσε στα βιβλία της Επιτροπής.

Σε ό,τι αφορά τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι η Επιτροπή δεν παρείχε πληροφορίες σχετικά με τους λόγους για τους οποίους δεν πληρώνονταν τα τιμολόγια, η Επιτροπή τον απέρριψε και παρέπεμψε στο συνημμένο στη καταγγελία ιστορικό και στον έλεγχο του 1998, δηλώνοντας έτσι ότι το CEPS είχε πάντοτε πλήρη γνώση των ζητημάτων.

Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το CEPS μπορεί να μην είναι ικανοποιημένο με την πρόταση για τον διακανονισμό αλλά γνωρίζει πολύ καλά γιατί έγινε.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Σε πρόσθετες επιστολές του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων διατύπωσε διάφορα σχόλια σχετικά με τη συμπεριφορά της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων μεταξύ άλλων, αναφέρθηκε στο γεγονός ότι τα τιμολόγια σχετικά με την κατάρτιση δεν είχαν ποτέ αμφισβητηθεί από την Επιτροπή, ωστόσο πληρώθηκαν μόλις τον Ιούλιο του 1999. Η σημαντικότερη καθυστέρηση σημειώθηκε ως προς την επί της ουσίας έκθεση, για την οποία η Επιτροπή χρειάστηκε οκτώ μήνες προκειμένου να κάνει μικρές τροποποιήσεις, παρότι ο καταγγέλλων είχε επανειλημμένως ζητήσει το κείμενο.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να υποβάλει πρόσθετες πληροφορίες σε σχέση με (i) τους λόγους για τους οποίους η πληρωμή για τα τμήματα της σύμβασης που δεν είχαν τεθεί υπό αμφισβήτηση (εργασία που είχε πραγματοποιηθεί σε σχέση με την κατάρτιση και την τεκμηρίωση) δεν είχε καταβληθεί νωρίτερα αλλά αντιθέτως συμπεριλήφθηκε στον δημοσιονομικό έλεγχο, (ii) το γεγονός ότι η Επιτροπή κλήθηκε να δώσει εξηγήσεις για το χρόνο που χρειάστηκε για να εκδώσει δύο πληρωμές, (iii) το γεγονός ότι ηγήθη το ζήτημα της καταβολής τόκου για τις καθυστερημένες πληρωμές και (iv) το γεγονός ότι η Επιτροπή κλήθηκε να σχολιάσει τον ισχυρισμό ότι κατά τη διάρκεια οκτώ μηνών δεν έγιναν σημαντικές αλλαγές στην επί της ουσίας έκθεση.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής

Στη δεύτερη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε συνοπτικά τα ακόλουθα επιχειρήματα.

Σε ό,τι αφορά τις δαπάνες που έγιναν κατά τη διάρκεια της περιόδου από την 1^η Ιουλίου 1997 έως την 31^η Μαρτίου 1998 (οι οποίες περιελάμβαναν τις δαπάνες σε σχέση με την κατάρτιση), οι πληρωμές δεν μπορούσαν να καταβληθούν λόγω διαφόρων δυσκολιών, για τις οποίες έδωσε λεπτομερέστερες εξηγήσεις. Είχε αποφασίσει ότι ο δημοσιονομικός έλεγχος έπρεπε να συμπεριλάβει την πλήρη εξέταση της σύμβασης. Σε ό,τι αφορά τις δύο πληρωμές, η Επιτροπή παραδέχτηκε ότι χρειάστηκε περισσότερο χρόνο από τον συνήθη για να καταβάλει τις πληρωμές και αιτιολόγησε εν μέρει αυτό το γεγονός. Σε ό,τι αφορά το ζήτημα της καταβολής τόκου για τις καθυστερημένες πληρωμές, η Επιτροπή δήλωσε ότι επαφίετο στον ανάδοχο να ζητήσει τόκο.

Οι δεύτερες παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα για να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Όπως φαίνεται, ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε καμία παρατήρηση.

Πρόσθετες πληροφορίες

Τον Μάιο του 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι, κατόπιν συναντήσεων με τον καταγγέλλοντα τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο του 2001, τα δύο μέρη ενέκριναν άτυπα μια συμφωνία διακανονισμού στις 26 Απριλίου 2001. Η Επιτροπή θα επεξεργαζόταν την εν λόγω συμφωνία, η οποία έπειτα θα υποβαλλόταν στον καταγγέλλοντα προκειμένου να την υπογράψει και εκείνος.

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τις πληροφορίες αυτές στον καταγγέλλοντα προκειμένου να τις σχολιάσει. Ο καταγγέλλων ακολούθως ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι είχε δεχτεί τον διακανονισμό που είχε προτείνει η Επιτροπή και ότι η συμφωνία είχε υπογραφεί στις 15 Μαΐου 2001. Ως μέρος της συμφωνίας, ο καταγγέλλων είχε δεσμευτεί να μην δώσει συνέχεια στην καταγγελία που είχε υποβάλει στον Διαμεσολαβητή. Τέλος, ο καταγγέλλων ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειές του σε αυτή την υπόθεση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντα σχετικά με την έλλειψη πληρωμών, την έλλειψη πληροφόρησης και την επί της ουσίας έκθεση

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν είχε πληρώσει κανένα τιμολόγιο και ότι δεν είχε παράσχει πληροφορίες σχετικά με τα προβλήματα που υπήρχαν ή τους λόγους για τους οποίους τα τιμολόγια δεν είχαν πληρωθεί. Επιπλέον, σε ό,τι αφορά την επί της ουσίας έκθεση, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι δεν είχαν γίνει σημαντικές αλλαγές κατά τη διάρκεια οκτώ μηνών.

1.2 Η Επιτροπή απέρριψε τις κατηγορίες και εξήγησε τη στάση της τόσο στην πρώτη όσο και στη δεύτερη γνώμη της. Ανέφερε ότι τα τιμολόγια είχαν πληρωθεί και ότι είχε ενημερώσει τον καταγγέλλοντα. Ως προς την επί της ουσίας έκθεση, η Επιτροπή δεν διατύπωσε συγκεκριμένα σχόλια.

1.3 Τον Μάιο του 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι τα δύο μέρη είχαν εγκρίνει άτυπα μια συμφωνία διακανονισμού στις 26 Απριλίου 2001. Τον Ιούλιο του 2001, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι ο διακανονισμός είχε υπογραφεί στις 15 Μαΐου 2001. Ως μέρος αυτής της συμφωνίας, ο καταγγέλλων είχε δεσμευτεί να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία που είχε υποβάλει στον Διαμεσολαβητή.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι έχει επιτευχθεί διακανονισμός μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, κρίθηκε ότι το ζήτημα έχει ρυθμιστεί.

2 Συμπέρασμα

Από τα σχόλια της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ
ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΜΕΡΟΥΣ
ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ**

*Απόφαση επί της καταγγελίας 1364/99/ΟΝ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Νοέμβριο του 1999 ο κ. D. υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή εξ ονόματος του Μ., ενός ευρωπαϊκού ερευνητικού ινστιτούτου, με αντικείμενο την καθυστέρηση καταβολής μιας επιδότησης για το έτος 1998, η οποία ανερχόταν στο ποσό των 48 679 Ευρώ. Ο καταγγέλλων είναι γενικός διευθυντής του Μ., το οποίο συνάπτει ετήσιες συμβάσεις επιδότησης με την Επιτροπή (ΓΔ I-B, Εξωτερικές σχέσεις), για τις δραστηριότητές του.

Τα προβλήματα πρωτοπαρουσιάστηκαν με την υπογραφή της τρίτης σύμβασης (Μάρτιος 1998 -Μάρτιος 1999). Τον Νοέμβριο του 1998, το Μ. υπέβαλε στη ΓΔ I-B τους χρηματοοικονομικούς λογαριασμούς του για τις προηγούμενες συμβάσεις. Ο δημοσιονομικός ελεγκτής της ΓΔ I-B διενήργησε έλεγχο των εν λόγω λογαριασμών τον Ιανουάριο του 1999. Ο ελεγκτής της Επιτροπής δεν έμεινε ικανοποιημένος από τους λογαριασμούς που προσκομίστηκαν και η μεταφορά κεφαλαίων στο Μ. διακόπηκε προσωρινά έως την ολοκλήρωση του ελέγχου. Τελικά, υπογράφηκε νέα σύμβαση στις 15 Ιουλίου 1999.

Η τελική έκθεση ελέγχου κοινοποιήθηκε στον καταγγέλλοντα στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 και κατέληγε ότι θα καταβάλλονταν στο Μ. 48 679 Ευρώ (καταβολή στο Μ. για τις επιδοτήσεις των ετών 1996 και 1997, σε αντιστάθμιση της επιδότησης του 1998 που δεν είχε ακόμη καταβληθεί) μόλις το Μ. ενέκρινε τα συμπεράσματα του ελέγχου.

Στις 8 Οκτωβρίου 1999 το Μ. απευθύνθηκε με επιστολή στη ΓΔ I-B ζητώντας τροποποιήσεις σε δύο σημεία του ελέγχου. Στην από 22ας Οκτωβρίου 1999 επιστολή της, η Επιτροπή απέρριψε τις αλλαγές αυτές. Το Μ. έκανε τότε δεκτή τη θέση της Επιτροπής σε επιστολή του με ημερομηνία 22 Οκτωβρίου 1999.

Στις 29 Οκτωβρίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε εντούτοις το Μ. ότι το ποσό των 48 679 Ευρώ θα εξοφλείτο σε δύο ξεχωριστές δόσεις ύψους 26 879 Ευρώ (άμεσα καταβαλλόμενη) και 21 800 Ευρώ. Η δεύτερη δόση, που αντιστοιχούσε στις δαπάνες υλοποίησης ενός βιβλίου/μελέτης (στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του 1997) θα καταβαλλόταν με την οριστικοποίηση του έργου αυτού, για το οποίο η προθεσμία έληγε στο τέλος του 1999.

Στην καταγγελία του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε συνεπώς ότι, όπως οριζόταν στην επιστολή της 30^{ης} Σεπτεμβρίου 1999, η ΓΔ I-B της Επιτροπής όφειλε να καταβάλει το συνολικό ποσό των 48 679 Ευρώ της επιδότησης και όχι μόνο την πρώτη δόση των 26 879 Ευρώ, όπως ανέφερε η μεταγενέστερη επιστολή της 29^{ης} Οκτωβρίου 1999.

Στις από 7^{ης} Δεκεμβρίου 1999 και 5ης Ιανουαρίου 2000 επιστολές του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων προέβαλε ένα δεύτερο ισχυρισμό. Παρατήρησε ότι, ως αποτέλεσμα της καταγγελίας του προς το Διαμεσολαβητή, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής επέβαλαν τιμωρία στο Μ. αρνούμενες περαιτέρω συζητήσεις όχι μόνον για τις πληρωμές που αποτελούσαν αντικείμενο της καταγγελίας, αλλά και για το πρόγραμμα εργασιών για το έτος 2000. Ο καταγγέλλων δήλωσε επίσης ότι το βιβλίο/μελέτη θα παραδιδόταν στην Επιτροπή στις 5 Ιανουαρίου 2000.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρατήρησε ότι από το έτος 1996 το Μ. λαμβάνει ετήσια επιδότηση για τη χρηματοδότηση των δαπανών του. Τα ποσά καταβάλλονταν με μια προκαταβολή και μια τελική πληρωμή. Η τελική εξόφληση πραγματοποιούνταν μετά τον έλεγχο των δικαιολογητικών εγγράφων για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε ο δικαιούχος για το εν λόγω έτος. Αδυνατώντας να προσδιορίσει το ακριβές ύψος

των επιλέξιμων δαπανών για τις επιδοτήσεις των ετών 1996 και 1997 λόγω σφαλμάτων και ανακριβειών στα ποσά που παρουσίαζε ο καταγγέλλων, ο δημοσιονομικός διευθυντής αποφάσισε στο τέλος του 1998 να προχωρήσει σε έλεγχο των επιδοτήσεων για τα έτη 1996 και 1997.

Η έκθεση ελέγχου της 20ης Μαΐου 1999 διαπίστωσε κακή διαχείριση των κοινοτικών κονδυλίων και όρισε τα ποσά που έπρεπε να επιστραφούν (97 928 Ευρώ για το 1996 και 37 022 Ευρώ για το 1997). Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε τα ποσά αυτά.

Στη διάρκεια των μηνών Ιουνίου και Ιουλίου 1999 πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις μεταξύ του καταγγέλλοντα, της υπηρεσίας ελέγχου και της πρώην ΓΔ I-B ώστε να μπορέσει ο καταγγέλλων να προσκομίσει νέα στοιχεία και συμπληρωματικά οικονομικά δικαιολογητικά έγγραφα για τις δηλωθείσες δαπάνες και να διευκρινίσει τα θέματα που προέκυψαν από τον έλεγχο. Ωστόσο, καθώς ο καταγγέλλων δεν μπόρεσε να προσκομίσει τα απαιτούμενα δικαιολογητικά προκειμένου να τεκμηριώσει την ακρίβεια των παρεχόμενων χρηματοοικονομικών πληροφοριών, τα οριστικά συμπεράσματα του ελέγχου όρισαν το ύψος των αχρεωστήτως καταβληθέντων για την επιδότηση του 1996 (91 794 Ευρώ) και του 1997 (13 460 Ευρώ).

Στο ενδιαμέσο διάστημα αποφασίστηκε να τηρηθεί επιφυλακτική στάση και να καταβληθεί μέρος μόνο της επιδότησης του 1998 στο Μ. Παρά ταύτα, στις 19 Ιουλίου 1999 υπογράφηκε η σύμβαση επιδότησης του 1999 και το Μ. έλαβε εντός του Ιουλίου προκαταβολή της τάξης του 80% προκειμένου να μπορέσει να συνεχίσει τη λειτουργία του. Όσον αφορά στις προοπτικές για το 2000, η Επιτροπή συμπεριέλαβε στο προσχέδιο προϋπολογισμού της ποσό ύψους 200 000 Ευρώ για το Μ., το οποίο επικυρώθηκε από το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Το αίτημα του καταγγέλλοντα για επιδότηση θα αντιμετωπιζόταν σύμφωνα με τις συνήθεις δημοσιονομικές διαδικασίες.

Εξ άλλου η έκθεση ελέγχου όρισε ότι το ποσό των 21 800 Ευρώ, που αφορούσε στην εκπόνηση μελέτης στο πλαίσιο του προγράμματος δραστηριοτήτων του 1997, η οποία δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί στα τέλη Ιουλίου 1999, έπρεπε να επιστραφεί. Καθώς ο καταγγέλλων είχε δηλώσει ότι η ολοκλήρωση του έργου ήταν επικείμενη, η ΓΔ I-B παρενέβη προκειμένου να καθυστερήσει η επιστροφή του συγκεκριμένου ποσού και να παραχωρηθεί ένα συμπληρωματικό χρονικό διάστημα για την ολοκλήρωση της μελέτης έως το τέλος του 1999.

Τα οριστικά συμπεράσματα του ελέγχου και η πρόταση για αντιστάθμιση των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών του 1996 και 1997 με την επιδότηση του 1998 κοινοποιήθηκαν στον καταγγέλλοντα στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 ύστερα από διαβούλευση με το δημοσιονομικό ελεγκτή. Καθώς ο καταγγέλλων αμφισβήτησε ορισμένα σημεία των οριστικών συμπερασμάτων, τον Οκτώβριο του 1999 έλαβε χώρα ανταλλαγή επιστολών.

Όσον αφορά στο βιβλίο/μελέτη, η Επιτροπή ενημέρωσε το Μ. με την από 29ης Νοεμβρίου 1999 επιστολή της ότι θα προχωρούσε στην καταβολή του ποσού των 11 000 Ευρώ, αλλά ότι το ποσό των 10 800 Ευρώ θα εξοφλούνταν μετά την ολοκλήρωση του έργου. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής θεώρησαν ότι έπρεπε να επιδειχθεί μία ορισμένη οικονομική προσοχή πριν καταβληθεί το σύνολο του ποσού για ένα έργο που έπρεπε να είχε παραδοθεί έως τα τέλη του 1998. Στις 5 Ιανουαρίου 2000, το έργο παραδόθηκε μεν στην Επιτροπή, ύστερα όμως από έλεγχο διαπιστώθηκε ότι δεν ανταποκρινόταν στις προδιαγραφές της σύμβασης. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορούσε να προχωρήσει στην τελική πληρωμή. Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε με επιστολή στις 19 Ιανουαρίου 2000.

Όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρατήρησε ότι δεν επιχείρησε ποτέ να επιβάλει τιμωρία στο Μ. λόγω της καταγγελίας του στον Διαμεσολαβητή. Παραδέχτηκε ότι ακυρώθηκε μια συνάντηση με τον καταγγέλλοντα τον Δεκέμβριο του 1999. Η απόφαση αυτή ελήφθη προκειμένου να τηρηθεί η διαδικασία καταγγελίας που κινήθηκε από τον καταγγέλλοντα (το κείμενο του καταγγέλλοντα δεν είχε

ακόμη παραληφθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες). Όταν ολοκληρώθηκε η ανάλυση της καταγγελίας, οι επαφές με το Μ. ξανάρχισαν στις 4 Ιανουαρίου 2000 και ο καταγγέλλων έγινε δεκτός στις 5 Ιανουαρίου 2000, δηλαδή μία ημέρα πριν από την αποστολή της δεύτερης καταγγελίας στον Πρόεδρο της Επιτροπής. Στη διάρκεια της συνάντησης αυτής προγραμματίστηκε μια δεύτερη συνάντηση για τις 13 Ιανουαρίου 2000 προκειμένου να συζητηθεί το πρόγραμμα δραστηριοτήτων για το 2000. Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι το σχέδιο του προγράμματος δραστηριοτήτων για το 2000 και η έκθεση δραστηριοτήτων του 1999 της παραδόθηκαν μόλις στις 12 Ιανουαρίου 2000. Στη συνάντηση αυτή, η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να επιφέρει ορισμένες τροποποιήσεις στο πρόγραμμα δραστηριοτήτων. Με την παραλαβή και έγκριση των τροποποιήσεων αυτών, οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα προχωρούσαν, σύμφωνα με τις ισχύουσες διαδικασίες, στην υπογραφή της επιδότησης για το 2000.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι η Επιτροπή είχε πιστώσει το Μ. με 10 800 Ευρώ που αντιστοιχούσαν στο ανεξόφλητο ποσό που εκκρεμούσε για την υλοποίηση της μελέτης. Ο καταγγέλλων ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για τη συνδρομή του στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό ότι του επιβλήθηκε τιμωρία επειδή υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων παρατήρησε στην επιστολή του με ημερομηνία 21 Ιανουαρίου 2000 ότι, μετά την επιστολή του Διαμεσολαβητή της 6ης Ιανουαρίου 2000 οι σχέσεις του με την Επιτροπή παρουσίασαν σημαντική βελτίωση. Αnéφερε ότι στις 13 Ιανουαρίου 2000 θα μπορούσε να παρουσιάσει το πρόγραμμα εργασιών του Μ. για το έτος 2000 στον προϋστάμενο μονάδας της ΓΔ Εξωτερικές Σχέσεις και ότι η Επιτροπή είχε παράσχει διαβεβαιώσεις ότι οι δυσκολίες σύντομα θα εξέλιπαν.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός για μη καταβολή του ανεξόφλητου μέρους της επιδότησης

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, όπως οριζόταν στην επιστολή της 30^{ης} Σεπτεμβρίου 1999, η ΓΔ I-B της Επιτροπής όφειλε να καταβάλει το συνολικό ποσό των 48 679 Ευρώ της επιχορήγησης και όχι μόνο την πρώτη δόση των 26 879 Ευρώ, όπως ανέφερε η μεταγενέστερη επιστολή της 29^{ης} Οκτωβρίου 1999. Ο καταγγέλλων ζητούσε επομένως να καταβληθεί επίσης από την Επιτροπή το ανεξόφλητο ποσό των 21 800 Ευρώ που αντιστοιχούσε στις δαπάνες της μελέτης. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι θα προχωρούσε στην καταβολή του ποσού των 11 000 Ευρώ, αλλά ότι το ποσό των 10 800 Ευρώ θα εξοφλούνταν μετά την ολοκλήρωση του έργου. Ωστόσο, ύστερα από έλεγχο διαπιστώθηκε ότι το έργο δεν ανταποκρινόταν στις προδιαγραφές της σύμβασης. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορούσε να προχωρήσει στην πληρωμή.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, όπως φάνηκε από τη γνώμη της Επιτροπής, ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή δεν κατέβαλε αμέσως το ποσό που αντιστοιχούσε στις δαπάνες για το έργο της μελέτης ήταν ότι ο καταγγέλλων δεν είχε ολοκληρώσει το εν λόγω έργο εντός της προθεσμίας που είχε αρχικά καθοριστεί για το τέλος Ιουλίου του 1999. Αφού αρχικά επισήμανε ότι το ποσό αυτό έπρεπε να της επιστραφεί, η Επιτροπή συμφώνησε τελικά να παραχωρηθεί ένα συμπληρωματικό χρονικό διάστημα στον καταγγέλλοντα για την ολοκλήρωση του έργου έως το τέλος του 1999. Το έργο παραδόθηκε τελικά στην Επιτροπή στις 5 Ιανουαρίου 2000.

1.3 Τον Νοέμβριο του 1999 η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι επρόκειτο να του καταβάλει ήδη την πρώτη δόση των 11 000 Ευρώ. Ωστόσο, επειδή το τελικό έργο δεν ανταποκρινόταν στις προδιαγραφές της σύμβασης, η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει το ανεξόφλητο ποσό των 10 800 Ευρώ.

1.4 Ωστόσο, τον Μάιο του 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή κατέβαλε τελικά το ανεξόφλητο ποσό των 10 800 Ευρώ και τον ευχα-

ρίστηκε για τη συνδρομή του στο συγκεκριμένο θέμα. Κατά συνέπεια ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, όσον αφορά σε αυτή τη πτυχή της υπόθεσης, η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

2 Ο ισχυρισμός περί επιβολής τιμωρίας λόγω της υποβολής καταγγελίας

2.1 Ο καταγγέλλων διατύπωσε τον ισχυρισμό ότι, ως αποτέλεσμα της καταγγελίας του προς το Διαμεσολαβητή, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής επέβαλαν τιμωρία στο Μ. αρνούμενες περαιτέρω συζητήσεις όχι μόνον για τις πληρωμές που αποτελούσαν αντικείμενο της καταγγελίας, αλλά και για το πρόγραμμα εργασιών για το έτος 2000.

2.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν επιχείρησε ποτέ να επιβάλει τιμωρία στο Μ. λόγω της καταγγελίας του στο Διαμεσολαβητή. Η Επιτροπή ανέφερε ότι είχε ακυρωθεί μια συνάντηση με τον καταγγέλλοντα τον Δεκέμβριο του 1999, προκειμένου να τηρηθεί η διαδικασία καταγγελίας που κινήθηκε από τον καταγγέλλοντα και δεδομένου ότι το κείμενο του καταγγέλλοντα δεν είχε ακόμη παραληφθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες. Ωστόσο, στη συνέχεια η Επιτροπή έκανε δεκτό τον καταγγέλλοντα στις 5 Ιανουαρίου και στις 13 Ιανουαρίου 2000 προκειμένου να συζητηθεί το πρόγραμμα δραστηριοτήτων για το 2000. Εξάλλου, στις 21 Ιανουαρίου 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι μετά την επιστολή του με ημερομηνία 6 Ιανουαρίου 2000 προς τον Πρόεδρο Prodi, οι σχέσεις του με τις υπηρεσίες της Επιτροπής βελτιώθηκαν σημαντικά.

2.3 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, όσον αφορά σε αυτή τη πτυχή της υπόθεσης, η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

3 Συμπέρασμα

Από τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΡΝΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα είναι εικονογράφος. Κλήθηκε να παράσχει στη Γενική Διεύθυνση Χ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής 8 εικονογραφήσεις προκειμένου να χρησιμοποιηθούν σε ενημερωτικά φυλλάδια σχετικά με την Ευρωπαϊκή Ένωση («Ερωτήματα και απαντήσεις σχετικά με την ΕΕ»). Τα εν λόγω φυλλάδια εκδόθηκαν πρώτη φορά το 1996. Κάποια εξ αυτών επανεκδόθηκαν, χωρίς η καταγγέλλουσα να ενημερωθεί σχετικά ούτε να αμειφθεί για αυτά.

Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 81/2000/ADB
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, το αρχικό έντυπο παραγγελίας προέβλεπε μόνο μία έκδοση. Δεν προέβλεπε την πληρωμή περαιτέρω εκδόσεων, ούτε τη μεταφορά των πνευματικών δικαιωμάτων στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ως εκ τούτου, η καταγγέλλουσα επικοινωνήσε με την Επιτροπή για να συμφωνήσει πρόσθετες πληρωμές σε ό,τι αφορά τα πνευματικά της δικαιώματα για τις επανεκδόσεις. Η Επιτροπή αρνήθηκε επειδή δεν προβλεπόταν στην αρχική συμφωνία.

Η καταγγέλλουσα ως εκ τούτου υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή σχετικά με την άρνηση της Επιτροπής να την πληρώσει σε σχέση με τα πνευματικά της δικαιώματα για τις εικονογραφήσεις που εξέδωσε η ΓΔ Χ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Σύμφωνα με το έντυπο παραγγελίας, η καταγγέλλουσα κλήθηκε να δημιουργήσει 8 εικονογραφήσεις προς 6.000 γαλλικά φράγκα εκάστη. Στο τιμολόγιό της η καταγγέλλουσα ανέφερε απλώς ότι η καλλιτέχνίδα θα παρέμενε ιδιοκτήτρια των εικονογραφήσεων, που θα έπρεπε να επιστραφούν σε άριστη κατάσταση. Το ποσό των 48.000 γαλλικών φράγκων καταβλήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1996. Η καταγγέλλουσα δεν είχε ουδέποτε αναφέρει ότι η πληρωμή αυτή ήταν μόνο για τη δημιουργία και όχι για τη δημοσίευση της εικονογράφησης. Η Επιτροπή δεν θα είχε ποτέ πληρώσει μόνο για τη δημιουργία έργων χωρίς να έχει το δικαίωμα να τα εκδώσει. Έξι εικονογραφήσεις είχαν όντως επανεκδοθεί με ένα ελαφρώς τροποποιημένο κείμενο. Οι νέες εκδόσεις ήταν σχεδόν πανομοιότυπες με τις προηγούμενες. Για το λόγο αυτό, η καταγγέλλουσα δεν είχε ενημερωθεί.

Ωστόσο, παρά τη διαφορά των ερμηνειών μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής, η Επιτροπή θα επικοινωνούσε με την καταγγέλλουσα προκειμένου να επιτευχθεί ένας φιλικός διακανονισμός.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στην καταγγέλλουσα προσκαλώντας την να κάνει παρατηρήσεις. Σε απάντησή της που απέστειλε στις 14 Ιουνίου 2000, η καταγγέλλουσα χαιρέτισε την επιθυμία της Επιτροπής για επίτευξη φιλικού διακανονισμού.

Σύμφωνα με τον Γαλλικό Κώδικα των Δικαιωμάτων Πνευματική Ιδιοκτησίας, η Επιτροπή έχει νομικές υποχρεώσεις προς την καλλιτέχνίδα. Ο διακανονισμός δεν θα μπορούσε βεβαίως να βασιστεί στην προηγούμενη μη ικανοποιητική συμφωνία. Θα έπρεπε να βασίζεται στις πληρωμές που γίνονται συνήθως για πνευματικά δικαιώματα έργων που τυπώνονται σε 6 εκατομμύρια φυλλάδια και διανέμονται σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 16 Αυγούστου 2000, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή σχετικά με το γεγονός ότι, παρά τη δέσμευση που είχε αναλάβει η Επιτροπή στις 11 Μαΐου 2000 να επικοινωνήσει μαζί της, προκειμένου να διαπραγματευθούν έναν φιλικό διακανονισμό, δεν είχε γίνει καμία σχετική ενέργεια. Ως εκ τούτου, στις 8 Σεπτεμβρίου 2000, ο Διαμεσολαβητής επικοινωνήσε με την Επιτροπή για να ρωτήσει σχετικά με την καθυστέρηση. Στις 16 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι οι καθυστερήσεις οφείλονταν σε αλλαγές στο ανθρώπινο δυναμικό της αρμόδιας ΓΔ και λόγω των καλοκαιρινών διακοπών. Εν τω μεταξύ, η Επιτροπή είχε επικοινωνήσει με την καταγγέλλουσα. Στις 31 Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή για την προσφορά της να καταβάλει 36.000 γαλλικά φράγκα στην καταγγέλλουσα.

Στις 26 Μαρτίου 2001, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι στην πρότασή της, η Επιτροπή είχε παραλείψει σημαντικά κριτήρια κατά τον υπολογισμό του ποσού που έπρεπε να καταβληθεί στην καταγγέλλουσα. Η καταγγέλλουσα θεώρησε ανεπαρκή την προσφορά της Επιτροπής και ανέφερε ότι θα συμφωνούσε για 50.000 γαλλικά φράγκα. Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε αυτές τις πληροφορίες στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Στις 15 Μαΐου 2001 η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι προκειμένου να τεθεί ένα τέλος στη διαφωνία, είχε δεχτεί την τελευταία πρόταση της Επιτροπής να της καταβάλει 42.000 γαλλικά φράγκα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Άρνηση πληρωμής της καταγγέλλουσας για τα πνευματικά της δικαιώματά της

1.1 Η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σχετικά με την άρνηση της Επιτροπής να την αμείψει σε σχέση με τα πνευματικά της δικαιώματα για εικονογραφήσεις που εκδόθηκαν από τη ΓΔ Χ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

1.2 Η Επιτροπή παραδέχτηκε ότι είχε υπάρξει διαφορά μεταξύ της ερμηνείας που είχε δώσει στην αρχική σύμβαση η Επιτροπή και εκείνης που είχε δώσει η καταγγέλλουσα. Ωστόσο, είχε την πρόθεση να επιτύχει φιλικό διακανονισμό για το ζήτημα.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι, στις 11 Μαΐου 2001, η καταγγέλλουσα αποδέχθηκε έναν οικονομικό διακανονισμό για το ζήτημα, τον οποίο πρότεινε η Επιτροπή.

2 Συμπέρασμα

Όπως φαίνεται, η Επιτροπή έκανε τις ενέργειες για τη ρύθμιση του ζητήματος και έτσι ικανοποίησε την καταγγέλλουσα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημείωση: Στις 31 Αυγούστου 2001, η καταγγέλλουσα ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή και τον ενημέρωσε ότι η Επιτροπή είχε προχωρήσει στην καταβολή της πληρωμής που είχε υποσχεθεί.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΣΕ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΤΟΥ AIDS

Απόφαση επί της καταγγελίας
423/2000/(ΙJH)JMA
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ενεργώντας εξ ονόματος του Δικτύου GAP, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή τον Ιανουάριο του 2000, η οποία καταχωρίστηκε ως 52/2000/RI. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει την τελευταία δόση για ένα χρηματοδοτούμενο από την Κοινότητα σχέδιο που είχε αναλάβει ο οργανισμός του (Πρόγραμμα αξιολόγησης για την πρόληψη του AIDS στοχοθετημένο στους σεξουαλικά ενεργούς ομοφυλόφιλους άνδρες στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέσω ενός δικτύου ευρωπαϊκών ομοφυλοφιλικών οργανισμών).

Ο καταγγέλλων εξήγησε ότι το Δίκτυο GAP είχε προκαταβάλει ένα μεγάλο ποσό για την ολοκλήρωση του προγράμματος έως το τέλος του 1998, σύμφωνα με το αρχικό χρονοδιάγραμμα. Παρά τις επίσημες διαβεβαιώσεις ότι το σχέδιο που υλοποιήθηκε από τον καταγγέλλοντα είχε αξιολογηθεί θετικά, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη αποδώσει τα οφειλόμενα ποσά. Από τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων στο πρώτο ηλεκτρονικό του μήνυμα, δεν φαινόταν να είχαν προηγηθεί διοικητικά διαβήματα προς το υπεύθυνο θεσμικό όργανο. Ελλείψει προηγούμενων διοικητικών διαβημάτων, όπως απαιτείται από το άρθρο 2, παράγραφος 4, του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, η καταγγελία κρίθηκε μη παραδεκτή και ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Όταν ο καταγγέλλων διαβίβασε συμπληρωματικές πληροφορίες τον Μάρτιο του 2000, οι οποίες αποδείκνυαν ότι είχε μεσολαβήσει σειρά επαφών με την Επιτροπή για το θέμα της καταβολής των οφειλόμενων ποσών, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να ανοίξει φάκελο για μια νέα καταγγελία (423/2000/(ΙJH)JMA) και να εγκαινιάσει σχετική έρευνα. Τα νέα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων περιέγραφαν τη γραπτή αλληλογραφία με τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής, ενώ επισυνάπτονταν και αντίγραφα των επιστολών αυτών.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων ζήτησε να εξοφληθούν από την Επιτροπή τα ποσά που του οφείλονταν για την ολοκλήρωση του χρηματοδοτούμενου από αυτή έργου.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η Επιτροπή εξέθεσε αρχικά το πλαίσιο του προβλήματος. Εξήγησε ότι η Επιτροπή και το Δίκτυο GAP είχαν υπογράψει σύμβαση για την υλοποίηση του σχεδίου «Πρόγραμμα αξιολόγησης για την πρόληψη του AIDS στοχοθετημένο στους σεξουαλικά ενεργούς ομοφυλόφιλους άνδρες στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέσω ενός δικτύου ευρωπαϊκών ομοφυλόφιλικών οργανισμών», με ισχύ από τον Δεκέμβριο του 1997 έως τον Δεκέμβριο του 1998. Η οικονομική ενίσχυση για το σχέδιο αυτό χορηγούνταν στο πλαίσιο του κοινοτικού προγράμματος για την πρόληψη του AIDS και άλλων μεταδοτικών νόσων. Η σύμβαση όριζε ότι το Δίκτυο GAP όφειλε να υποβάλει την τελική έκθεση σχεδίου στα μέσα Μαρτίου 1999.

Η Επιτροπή γνώριζε ότι, όπως υποστηρίχθηκε και από τον καταγγέλλοντα, η τρίτη και τελευταία δόση για την υλοποίηση του σχεδίου δεν είχε ακόμη καταβληθεί και εξέφρασε τη λύπη της για τις παρατεταμένες διαπραγματεύσεις που σχετίζονταν με το κλείσιμο του φακέλου.

Η Επιτροπή εξήγησε ότι τον Απρίλιο του 1998, καθώς και τον Φεβρουάριο του 1999, είχε επέλθει σειρά αλλαγών στη σύμβαση. Εξάλλου, μέρος του προβλήματος συνδεόταν με την υπηρεσία Euroskills, η οποία είναι αρμόδια για την παρακολούθηση της υλοποίησης του σχεδίου. Έως το τέλος του Ιουλίου 1999, το γραφείο τεχνικής βοήθειας Euroskills συνέδραμε τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής στην υλοποίηση του προγράμματος πρόληψης του AIDS, λόγω έλλειψης διαθέσιμου δυναμικού εντός της Επιτροπής για την καθημερινή διοικητική και τεχνική διαχείριση των φακέλων του έργου.

Η τελική έκθεση έργου έφερε ημερομηνία Μαρτίου 1999. Ωστόσο, η υπηρεσία Euroskills ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες από το Δίκτυο GAP, οι οποίες διαβιβάστηκαν πάραυτα. Λόγω του μεγάλου αριθμού των φακέλων έργου, η Euroskills δεν μπόρεσε να διεκπεραιώσει το αίτημα τελικής εξόφλησης πριν από τη λήξη της σύμβασης του Δικτύου με την Επιτροπή, στο τέλος Ιουλίου 1999. Εκείνη την εποχή, προσωπικό από τη Διεύθυνση Δημόσιας Υγείας ανέλαβε τα καθήκοντα που εκτελούνταν προηγουμένως από τη Euroskills.

Η Επιτροπή επισήμανε ότι οι υπηρεσίες της έπρεπε να ελέγξουν και να εγκρίνουν τις πραγματικές δαπάνες με βάση τα δικαιολογητικά, σύμφωνα με τις διατάξεις της δημοσιονομικής διαχείρισης. Στο τέλος Ιουνίου 2000, είχε ολοκληρωθεί η εξέταση του αιτήματος για την τελευταία πληρωμή, που συνδεόταν και με την ολοκλήρωση των συμβατικών αλλαγών. Καθώς το αίτημα εξόφλησης δεν περιείχε επαρκή δικαιολογητικά, απεστάλη σχετική επιστολή στο Δίκτυο GAP. Τον Ιούλιο του 2000 η Επιτροπή έλαβε επιστολή του Δικτύου GAP με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά.

Με βάση τα στοιχεία που προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή κατέβαλε την τρίτη και τελευταία δόση για το σχέδιο. Η Επιτροπή δήλωσε ότι το Δίκτυο GAP έπρεπε να έχει ήδη εισπράξει την τελευταία δόση, η οποία είχε καταβληθεί από τις υπηρεσίες της Επιτροπής στις αρχές Αυγούστου του 2000.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Τον Ιούνιο του 2000 ο καταγγέλλων απέστειλε συμπληρωματικές πληροφορίες στο Διαμεσολαβητή σχετικά με τις τελευταίες εξελίξεις στην υπόθεση. Ανέφερε ότι η Επιτροπή είχε έλθει σε επαφή με το Δίκτυο GAP τον Ιούνιο, ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα ότι η καθυστέρηση στην εξόφληση της σύμβασης οφειλόταν στην ανάγκη ολοκλήρωσης των διατυπώσεων που απέρρεαν από τις τροποποιήσεις που επήλθαν, δύο μάλιστα φορές, επί της αρχικής σύμβασης. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν ζητήσει επίσης σειρά εγγράφων που αφορούσαν την οικονομική έκθεση του σχεδίου. Ο καταγγέλλων διαβίβασε τα έγγραφα αυτά στην Επιτροπή τον Ιούλιο του 2000 και ενημέρωσε σχετικά τον Διαμεσολαβητή.

Με ηλεκτρονικό μήνυμα τον Δεκέμβριο του 2000 ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι η Επιτροπή είχε τελικά εξοφλήσει τα οφειλόμενα ποσά και εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τον Διαμεσολαβητή για τη συνδρομή του στην επίλυση του προβλήματος.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Με βάση τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων και τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η υπόθεση διευθετήθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΠΡΟΒΕΙ ΣΕ ΠΛΗΡΩΜΕΣ

Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 469/2000/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάρτιο του 2000, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενος παράλειψη της Επιτροπής να καταβάλει ποσά που συνδέονταν με το θάνατο της κόρης του, πρώην υπαλλήλου της Επιτροπής. Ο δικηγόρος του καταγγέλλοντα προσπαθούσε επί σειρά μηνών να εισπράξει τα οφειλόμενα ποσά, χωρίς όμως επιτυχία. Ο καταγγέλλων απαιτούσε: 1) επιστροφή των εξόδων κηδείας, 2) καταβολή μισθού και 3) εξόφληση ιατρικών δαπανών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι οι πληρωμές είχαν γίνει τους μήνες Ιανουάριο, Μάιο και Ιούνιο του 2000 και ότι η υπόθεση είχε συνεπώς κλείσει.

Η Επιτροπή εξήγησε επίσης τους λόγους των καθυστερήσεων. Όσον αφορά στις δαπάνες για τη μεταφορά της σορού, τα τιμολόγια προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα στις 19 Νοεμβρίου 1999 και εγκρίθηκαν από τη μονάδα μισθοδοσίας στις 8 Δεκεμβρίου 1999. Στις 13 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή ζήτησε μέσω τηλεομοιοτυπίας πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό λογαριασμού του καταγγέλλοντα. Έλαβε σχετική απάντηση στις 14 Δεκεμβρίου 1999, καθώς όμως τα στοιχεία ήταν ακόμη ελλιπή, η Επιτροπή έστειλε νέο σχετικό αίτημα με τηλεομοιοτυπία στις 17 Ιανουαρίου 2000. Στις 27 Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα τηλεομοιοτυπία με τις παρατηρήσεις της Γενικής Διεύθυνσης Προϋπολογισμού και, επίσης, ένα καινούριο έντυπο οικονομικών πληροφοριών που έπρεπε να συμπληρωθεί από τον καταγγέλλοντα. Καμία απάντηση δεν υπήρξε στην ανωτέρω τηλεομοιοτυπία. Τον Απρίλιο του 2000 απεστάλη εκ νέου το έντυπο οικονομικών πληροφοριών. Η Επιτροπή έλαβε το συμπληρωμένο έντυπο από τον καταγγέλλοντα στις 2 Μαΐου 2000 και ο φάκελος επικυρώθηκε τελικά στις 16 Μαΐου 2000.

Όσον αφορά τις άλλες απαιτήσεις, παρουσιάστηκαν προβλήματα σε σχέση με την επιβεβαίωση του τραπεζικού λογαριασμού του καταγγέλλοντα και με το γεγονός ότι οι δαπάνες αυτές δεν ήταν δυνατό να καταβληθούν πριν από την εξόφληση των δαπανών μεταφοράς της σορού.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων δήλωσε ότι και ο ίδιος θεωρούσε την υπόθεση λήξασα. Ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για το ενδιαφέρον που έδειξε για το θέμα που αφορούσε το θάνατο της κόρης του και για την παρέμβασή του στην υπόθεση. Ο καταγγέλλων συμφώνησε ότι προβλήματα με την τράπεζά του και ορισμένα άλλα άτομα είχαν προκαλέσει κάποια καθυστέρηση, αλλά εξέφρασε αμφιβολίες για τον

ισχυρισμό της Επιτροπής περί αποστολής τηλεομοιοτυπιών, αφού δεν διέθετε αριθμό τηλεομοιοτυπίας.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η παράλειψη της Επιτροπής να προβεί σε πληρωμές

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε προβεί στην καταβολή κάποιων ποσών που συνδέονταν με το θάνατο της κόρης του και ζητούσε την καταβολή των ποσών αυτών. Η Επιτροπή εξήγησε τα αίτια της καθυστέρησης και διευκρίνισε ότι όλα τα ποσά είχαν στο μεταξύ καταβληθεί. Ο καταγγέλλων συμφώνησε ότι η υπόθεση μπορούσε να θεωρηθεί λήξασα και ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για την παρέμβασή του.

2 Συμπέρασμα

Από τη γνώμη της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΟ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΣΧΕΔΙΟΥ

*Απόφαση επί της κατα-
γελίας 562/2000/PB
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Απρίλιο του 2000 ο καταγγέλλων διατύπωσε ορισμένους ισχυρισμούς κατά της Επιτροπής εξ ονόματος του IWB (Institut für Wirtschaftswissenschaftliche Bildung Radolfzell e.V.). Ο καταγγέλλων ήταν συντονιστής σχεδίου σε δύο χρηματοδοτούμενα από την ΕΕ σχέδια, και ειδικότερα στο πιλοτικό σχέδιο SERVITEC (<http://www.eduvinet.de/servitec>) στο πλαίσιο του LEONARDO DA VINCI και του πιλοτικού σχεδίου (25202-CP-2-97-1-DE-ODL-ODL) στο πλαίσιο του SOCRATES. Αμφότερα τα σχέδια σχετίζονταν με εκπαιδευτικές πολιτικές της ΕΕ.

Όσον αφορά το σχέδιο LEONARDO DA VINCI ο καταγγέλλων παρέθεσε την ακόλουθη επισκόπηση:

Στις 27 Απριλίου 1998, ο καταγγέλλων παρέλαβε τη σύμβαση του σχεδίου από την Επιτροπή. Ως ημερομηνία έναρξης ισχύος της σύμβασης οριζόταν η 8η Δεκεμβρίου 1997.

Στις 30 Ιουνίου 1998, ο καταγγέλλων εισέπραξε την πρώτη δόση της ενίσχυσης για το σχέδιο (80 000 Ευρώ) επτά περίπου μήνες μετά την έναρξη ισχύος της σύμβασης.

Στις 12 Αυγούστου 1999, δημοσιεύθηκαν στο Διαδίκτυο νέα έντυπα για τις ενδιάμεσες εκθέσεις των πιλοτικών σχεδίων. Ωστόσο, οι εκθέσεις αυτές έπρεπε να είχαν υποβληθεί έως τις 31 Αυγούστου 1999 και επιπλέον απαιτούσαν την υπογραφή νέων συμβολαίων από τον κάθε συμβαλλόμενο εταίρο. Όπως αποδείχθηκε, δεν ήταν δυνατό να εξασφαλιστούν οι απαιτούμενες υπογραφές των συμβαλλομένων στο σχέδιο εταίρων στη διάρκεια των θερινών διακοπών. Έτσι, ο καταγγέλλων ζήτησε παράταση της προθεσμίας για την υποβολή της ενδιάμεσης έκθεσης. Η Επιτροπή έδωσε παράταση έως την 31η Δεκεμβρίου 1999.

Στις 19 Νοεμβρίου 1999 ο καταγγέλλων υπέβαλε την ενδιάμεση έκθεση στην Επιτροπή.

Στις 22 Δεκεμβρίου 1999 ο καταγγέλλων έλαβε απόδειξη παραλαβής από την Επιτροπή. Η απόδειξη ανέφερε ότι η ενδιάμεση έκθεση είχε παραληφθεί στις 26 Νοεμβρίου 1999. Σύμφωνα με τη σύμβαση, η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει τη δεύτερη δόση της ενίσχυσης εντός 60 ημερών από την παραλαβή της ενδιάμεσης έκθεσης (ποσό που στη συγκεκριμένη περίπτωση ανερχόταν σε 60 000 Ευρώ).

Ύστερα από αρκετά αιτήματα, ο κ. van Neuss της Γενικής Διεύθυνσης XXII ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα στις 9 Μαρτίου 2000 (δηλαδή 104 ημέρες μετά την παραλαβή της ενδιάμεσης έκθεσης από την Επιτροπή) ότι η αξιολόγηση της ενδιάμεσης έκθεσης δεν είχε ολοκληρωθεί και ότι είχε υποβληθεί από τον ίδιο αίτηση για καταβολή μιας δεύτερης δόσης για ενίσχυση.

Ως συνέπεια των καθυστερήσεων αυτών, ο καταγγέλλων υποχρεώθηκε να επιφέρει τροποποιήσεις στις προγραμματισμένες συναντήσεις με τους εταίρους του σχεδίου. Σε μια περίπτωση μάλιστα χρειάστηκε να ακυρώσει κρατήσεις σε ξενοδοχείο, επειδή το τραπεζικό πιστωτικό όριο που προβλεπόταν για το σχέδιο (30 000 Ευρώ) είχε εξαντληθεί.

Η περαιτέρω ανταλλαγή επιστολών με την Επιτροπή τον Μάρτιο και τον Απρίλιο 2000 αποδείχθηκε άκαρπη.

Όσον αφορά στο σχέδιο SOCRATES, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι χρειάστηκε να περιμένει περισσότερο από 1 ½ έτος για την τελευταία δόση της ενίσχυσης (20 000 Ευρώ).

Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η σύμβασή τους με την Επιτροπή δεν προβλέπει την επιβάρυνση της Επιτροπής ή του προϋπολογισμού του σχεδίου με τόκους για τις αναγκαίες τραπεζικές πιστώσεις, λόγω καθυστερημένης πληρωμής από την ΕΕ. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις δεν είναι πλέον σε θέση να υλοποιούν πιλοτικά σχέδια χωρίς να αντιμετωπίζουν προβλήματα πληρωμών και χρηματοδότησης. Εξάλλου, τα προβλήματα στις πληρωμές δυσχεραίνουν σημαντικά ή καθιστούν αδύνατη την υλοποίηση των θετικών ιδεών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου όσον αφορά την ευρωπαϊκή εκπαιδευτική πολιτική.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η Επιτροπή υπέβαλε την ακόλουθη γνώμη:

Το σχέδιο LEONARDO DA VINCI επιλέχθηκε το 1997 και είχε χρονοδιάγραμμα τριών ετών. Η σύμβαση υπογράφηκε τον Απρίλιο του 1998. Η πρώτη δόση της κοινοτικής μη επιστρεπτέας ενίσχυσης καταβλήθηκε τον Ιούνιο του 1998: 80 000 Ευρώ, ποσό που αντιστοιχούσε στο 40% του συνόλου της κοινοτικής μη επιστρεπτέας ενίσχυσης για το σχέδιο.

Η καταληκτική ημερομηνία για την υποβολή της ενδιάμεσης έκθεσης ήταν η 31η Αυγούστου 1999. Ωστόσο, ο ανάδοχος ζήτησε παράταση, την οποία η Επιτροπή αποδέχθηκε με την από 15^{ης} Νοεμβρίου 1999 επιστολή της, παρατείνοντας την προθεσμία έως τις 31 Δεκεμβρίου 1999. Στις 31 Δεκεμβρίου 1999, ο ανάδοχος έστειλε τα απαιτούμενα συμπληρωματικά έγγραφα, και ειδικότερα τα πρωτότυπα των συμβάσεων με δύο από τους εταίρους του και τα πρωτότυπα των υπογραφών όλων των εταίρων σε σχέση με τους οικονομικούς πίνακες. Η Επιτροπή έλαβε τα έγγραφα στις 7 Ιανουαρίου 2000.

Η αξιολόγηση του χρηματοπιστωτικού μέρους της έκθεσης πραγματοποιήθηκε τον Φεβρουάριο του 2000 και κατόπιν τούτου απεστάλη στον ανάδοχο τηλεομοιοτυπία, η οποία περιείχε τη σύσταση να ζητήσει μία πρόσθετη πράξη για την τροποποίηση του προϋπολογισμού της σύμβασης, καθώς είχε σημειωθεί υπέρβαση σε ένα κονδύλιο του προϋπολογισμού. Η αξιολόγηση του περιεχομένου της έκθεσης ολοκληρώθηκε στις 8 Μαρτίου 2000. Στις 9 Μαρτίου 2000 ο ανάδοχος ενημερώθηκε από τον πυρήνα LEONARDO (PILEO) ότι η αξιολόγηση της ενδιάμεσης έκθεσης είχε ολοκληρωθεί και ότι ο αξιολογητής είχε προτείνει την καταβολή της δεύτερης δόσης.

Στις 20 Μαρτίου 2000 η υπηρεσία συμβάσεων του ΠΛΕΟ ζήτησε με τηλεομοιοτυπία από τον ανάδοχο να ελέγξει τον αριθμό λογαριασμού για το σχέδιο. Η σχετική διόρθωση παραλήφθηκε από τον ΠΛΕΟ στις 21 Μαρτίου 2000. Στο μεταξύ, ο ανάδοχος απηύθυνε νέα επιστολή στον ΠΛΕΟ στις 6 Ιουνίου 2000 ζητώντας καταβολή της εν λόγω δόσης. Ο ΠΛΕΟ τον ενημέρωσε προφορικά στις 7 Ιουνίου 2000 ότι η δόση θα καταβαλλόταν στις 8 Ιουνίου 2000.

Το διάστημα που μεσολάβησε από την έγκριση της ενδιάμεσης έκθεσης έως την καταβολή της δεύτερης δόσης ήταν 3 μήνες. Βάσει των όρων του άρθρου 5 της σύμβασης, η καταληκτική ημερομηνία για την καταβολή της δεύτερης δόσης είναι 60 ημέρες από την έγκριση της ενδιάμεσης έκθεσης, και όχι 60 ημέρες από την παραλαβή της. Η Επιτροπή παραδέχτηκε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση σημειώθηκε καθυστέρηση 30 ημερών.

Όσον αφορά στο σχέδιο SOCRATES, η καθυστέρηση που σημειώθηκε στη διεκπεραίωση της παρούσας σύμβασης ήταν απαράδεκτη (η Επιτροπή υπέβαλε λεπτομερές χρονοδιάγραμμα του σχεδίου). Οι υπηρεσίες της Επιτροπής ζήτησαν συγγνώμη από τον καταγγέλλοντα και εφάρμοσαν επείγοντα μέτρα. Κατόπιν τούτου, η πληρωμή διευθετήθηκε στις 7 Ιουλίου 2000.

Οι υπηρεσίες της Επιτροπής έλαβαν μέτρα για την εισαγωγή των αναγκαίων στοιχείων στο νέο σύστημα διαχείρισης του σχεδίου, τα οποία πιστεύεται ότι θα συμβάλουν στο να μη διαφεύγουν πλέον της προσοχής τέτοιου είδους καθυστερήσεις.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέλεξε να μην υποβάλει παρατηρήσεις. Τον Ιανουάριο του 2001, ο Διαμεσολαβητής επικοινωνήσε με τον καταγγέλλοντα ζητώντας να πληροφορηθεί εάν ο τελευταίος θεωρούσε το θέμα λήξαν. Ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι όντως θεωρούσε το θέμα λήξαν και ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για την παρέμβασή του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι ισχυρισμοί περί αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην πληρωμή του καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι είχε σημειωθεί:

α) αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην καταβολή της δεύτερης δόσης της ενίσχυσης για το σχέδιο «Servitec» στο πλαίσιο του Leonardo da Vinci. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η πληρωμή έπρεπε να έχει γίνει εντός 60 ημερών από την ημερομηνία παραλαβής της ενδιάμεσης έκθεσης από την Επιτροπή (26 Νοεμβρίου 1999). Ωστόσο, έως την ημερομηνία της καταγγελίας η πληρωμή δεν είχε καταβληθεί και δεν είχε δοθεί εξήγηση για την καθυστέρηση.

β) αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην καταβολή της τελικής δόσης της ενίσχυσης για το πιλοτικό σχέδιο 25202-CP-2-97-1-DE-ODL-ODL στο πλαίσιο του Socrates. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η πληρωμή καθυστέρησε 1 ½ έτος.

1.2 Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι σημειώθηκαν αδικαιολόγητες καθυστερήσεις και προέβη σε ενέργειες για την εξόφληση του καταγγέλλοντα. Ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι θεωρούσε πως το θέμα είχε ρυθμιστεί από την Επιτροπή.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις πληροφορίες που προσκόμισαν ο καταγγέλλων και η Επιτροπή, συνάγεται ότι η υπόθεση διευθετήθηκε από την Επιτροπή. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 833/2000/ΒΒ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούνιο του 2000, υποβλήθηκε καταγγελία εναντίον του Κοινού Κέντρου Ερευνών (εφεξής καλούμενου «ΚΚΕ») της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ίσπρα. Το ΚΚΕ έκανε υπό όρους δεκτό τον καταγγέλλοντα για την παροχή επιστημονικής και τεχνικής επιχορήγησης. Το ΚΚΕ ζήτησε από τον καταγγέλλοντα ορισμένα έγγραφα και ιατρικές εξετάσεις. Ζήτησε επίσης να ενημερωθεί από τον καταγγέλλοντα εάν η καθορισμένη ημερομηνία άφιξης ήταν βολική γι' αυτόν και ποια ήταν τα σχέδιά του για τη διαμονή. Επί τέσσερις μήνες, ο καταγγέλλων προετοίμαζε τη μετακόμισή του στην Ίσπρα. Κάποια στιγμή πληροφορήθηκε, χωρίς καμία επίσημη εξήγηση, ότι το ΚΚΕ δεν μπορούσε να του παράσχει επιχορήγηση.

Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων:

- (i) υποστήριξε ότι το ΚΚΕ δεν τον ενημέρωσε για τους λόγους απόρριψης της αίτησής του για επιστημονική επιχορήγηση·
- (ii) υποστήριξε ότι, κατόπιν αιτήματος του ΚΚΕ, υπέβαλε τα αποτελέσματα μιας ιατρικής εξέτασης, για την οποία πλήρωσε ο ίδιος χωρίς να λάβει αποζημίωση από το ΚΚΕ·
- (iii) απαίτησε τις άσκοπες δαπάνες μετακόμισης στις οποίες υποβλήθηκε.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

Στις 3 Φεβρουαρίου 2000, ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση για επιχορήγηση μετεκπαίδευσης στην έρευνα από το ΚΚΕ. Στις 7 Μαρτίου 2000, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε εγγράφως ότι η αίτησή του είχε γίνει υπό όρους δεκτή. Στις 14 Ιουνίου 2000, πληροφορήθηκε ότι το ΚΚΕ δεν μπορούσε να του παράσχει την επιχορήγηση.

Η Επιτροπή δήλωσε ότι ο καταγγέλλων ενημερώθηκε για την απόφαση με επιστολή στις 14 Ιουνίου 2000. Όσον αφορά στην παράλειψη επιστροφής των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο καταγγέλλων για τις απαιτούμενες ιατρικές εξετάσεις, οι αμοιβές που χρεώνονται για τις ιατρικές εξετάσεις επιστρέφονται μόνο με προσκόμιση των σχετικών αποδείξεων. Ο καταγγέλλων κατέθεσε τις αποδείξεις του μόλις την 5η Ιουνίου 2000. Το λογιστήριο του ΚΚΕ πραγματοποίησε την πληρωμή ύστερα από έλεγχο των προσκομισθέντων εγγράφων. Η εντολή πληρωμής έχει ημερομηνία 19 Ιουνίου 2000.

Όσον αφορά στις άσκοπες δαπάνες μετακόμισης, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν μπορούσε να θεωρείται υπεύθυνη για την ενδεχόμενη απόφαση υποψηφίων επιχορήγησης να μετακομίσουν πριν από την υπογραφή της σχετικής σύμβασης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή υπέβαλε συμπληρωματική γνώμη χωρίς σχετικό αίτημα του Διαμεσολαβητή, στην οποία ανέφερε ότι, ύστερα από περαιτέρω εις βάθος εξέταση του εν λόγω φακέλου, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο τρόπος με τον οποίο έγινε ο χειρισμός της αίτησης επιχορήγησης του καταγγέλλοντα δεν ήταν ικανοποιητικός.

Στις αρχές του 2001 αποδεσμεύθηκαν οι πιστώσεις που διευκόλυναν την παροχή επιχορηγήσεων μετεκπαίδευσης στην έρευνα εντός του ΚΚΕ. Έτσι, στις αρχές

Φεβρουαρίου 2001, μία από τις μονάδες του Ινστιτούτου Διαστημικών Εφαρμογών του ΚΚΕ εισηγήθηκε τη σύναψη σύμβασης επιχορήγησης με τον καταγγέλλοντα, η οποία επρόκειτο να υπογραφεί την 1η Μαΐου 2001.

Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την αναστάτωση στην οποία υποβλήθηκε ο καταγγέλλων και την ικανοποίησή της για το γεγονός ότι βρέθηκε τελικά λύση.

Οι συμπληρωματικές παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι τα αποτελέσματα της έρευνας τον ικανοποιούσαν πλήρως. Η σύμβαση υπογράφηκε, κατά τα λεγόμενά του, στις 2 Μαΐου 2001.

Ο καταγγέλλων εξέφρασε τις ειλικρινείς ευχαριστίες του προς το Διαμεσολαβητή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Απόφαση μη καταβολής επιστημονικής επιχορήγησης

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το ΚΚΕ δεν τον ενημέρωσε για τους λόγους απόρριψης της αίτησής του για επιστημονική επιχορήγηση. Επίσης, υποστήριξε ότι δεν είχε αποζημιωθεί για τις ιατρικές δαπάνες του και ότι είχε υποβληθεί σε άσκοπες δαπάνες μετακόμισης.

1.2 Η Επιτροπή ανέφερε στην αρχική γνώμη της ότι ο καταγγέλλων έλαβε ειδοποίηση με ημερομηνία 14 Ιουνίου 2000 και ότι οι ιατρικές δαπάνες του επιστράφηκαν στις 19 Ιουνίου 2000, αφού είχε προσκομίσει τις σχετικές αποδείξεις στο ΚΚΕ. Επίσης, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι δεν μπορεί να θεωρείται υπεύθυνη για την ενδεχόμενη απόφαση υποψηφίων επιχορήγησης να μετακομίσουν πριν από την υπογραφή της σχετικής σύμβασης.

1.3 Στη συμπληρωματική γνώμη της, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την αναστάτωση στην οποία υποβλήθηκε ο καταγγέλλων. Ενημέρωσε επίσης τον Διαμεσολαβητή ότι είχε προταθεί στον καταγγέλλοντα επιστημονική επιχορήγηση και ότι η σύμβαση επρόκειτο να υπογραφεί την 1η Μαΐου 2001.

1.4 Στις συμπληρωματικές παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι τα αποτελέσματα της έρευνας τον ικανοποιούσαν πλήρως. Η σύμβαση υπογράφηκε, κατά τα λεγόμενά του, στις 2 Μαΐου 2001. Ο καταγγέλλων εξέφρασε τις ειλικρινείς ευχαριστίες του προς το Διαμεσολαβητή.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, συνάγεται από τα σχόλια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΥΨΗ
ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ
ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΑΣΘΕ-
ΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚ
ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΙΚΑ-
ΖΟΜΕΝΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ**

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 1139/2000/JMA
(Εμπιστευτική) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα, που είναι γεννημένη στην Αφρική, μετακόμισε στο Λουξεμβούργο το 1986 προκειμένου να εργαστεί για τον Χ, υπάλληλο της Επιτροπής από το Λουξεμβούργο. Παντρεύτηκαν στην Αφρική τον Φεβρουάριο του 1994 και λίγο αργότερα επισημοποίησαν το γάμο τους ενώπιον των λουξεμβουργιανών αρχών. Ύστερα από αίτημα του Χ στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής, η σύζυγός του εντάχθηκε στο κοινό καθεστώς ασφάλισης ασθενείας από τον Ιούνιο του 1994.

Τον Μάρτιο του 1999, ύστερα από αίτημα του Χ, πρωτοδικείο στην Αφρική κήρυξε το γάμο του με την καταγγέλλουσα άκυρο. Ωστόσο, ένα χρόνο αργότερα η απόφαση αυτή ανατράπηκε από δευτεροβάθμιο δικαστήριο και επικυρώθηκε η εγκυρότητα του γάμου. Το θέμα εκκρεμούσε ενώπιον των δικαστηρίων, καθώς είχε ήδη ασκηθεί ένδικο μέσο κατά της τελευταίας αυτής απόφασης.

Βάσει της πρώτης δικαστικής απόφασης, ο Χ απηύθυνε επιστολή στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής στο τέλος Απριλίου 1999, γνωστοποιώντας τη μεταβολή της οικογενειακής του κατάστασης και ζητώντας τον αποκλεισμό της πρώην συζύγου του από το κοινό καθεστώς ασφάλισης ασθενείας της Κοινότητας. Τον Ιούνιο του 1999, οι υπηρεσίες της Επιτροπής τον ενημέρωσαν ότι είχαν λάβει γνώση της μεταβολής της οικογενειακής του κατάστασης και ότι οι ασφαλιστικές παροχές της πρώην συζύγου του θα έληγαν από την 1η Απριλίου 1999. Ζήτησαν, ωστόσο, κάποιες πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με την καταχώριση του διαζυγίου στο αρμόδιο ληξιαρχείο, καθώς και αποδεικτικά στοιχεία για τη μεταβολή της οικογενειακής του κατάστασης στο Λουξεμβούργο. Η καταγγέλλουσα επισήμανε ότι είχε αποκλειστεί από το κοινό καθεστώς ασφάλισης ασθενείας, παρά το γεγονός ότι ο Χ δεν προσκόμισε τα πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία.

Η καταγγέλλουσα απηύθυνε σειρά επιστολών στην Επιτροπή ενημερώνοντας τις υπηρεσίες της για την εγκυρότητα του γάμου της, όπως αυτή αναγνωρίστηκε από τα αρμόδια αφρικανικά δικαστήρια. Ως αποτέλεσμα της κατάστασης αυτής, η καταγγέλλουσα υποχρεώθηκε να ενταχθεί ατομικά στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου.

Στην καταγγελία της προς το Διαμεσολαβητή, η δικηγόρος που εκπροσωπούσε την καταγγέλλουσα ζήτησε από την Επιτροπή

- 1) να επανεξετάσει την απόφαση αποκλεισμού της καταγγέλλουσας από το κοινό καθεστώς ασφάλισης ασθενείας από τον Ιούλιο του 1999·
- 2) να αποζημιώσει την καταγγέλλουσα για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε ως αποτέλεσμα της εξαίρεσης και να της αναγνωρίσει εκ νέου όλα τα κατά το νόμο δικαιώματά της ως συζύγου κοινοτικού υπαλλήλου.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή εξήγησε ότι η επιστολή του Χ παρέσυρε τις υπηρεσίες της στην εσφαλμένη εντύπωση ότι η οικογενειακή του κατάσταση είχε μεταβληθεί. Κατόπιν αυτού, προέβησαν σε τροποποίηση των αρχείων τους, μόνο όμως προκαταρκτικά αφού απαιτούνταν ακόμη κάποια πρόσθετα έγγραφα. Καθώς ο Χ δεν έχει προσκομίσει επί του παρόντος τα απαραίτητα έγγραφα, η Επιτροπή αποφάνθηκε ότι η καταγγέλλουσα πρέπει να συνεχίσει να θεωρείται σύζυγος του Χ.

Ως συνέπεια της κατάστασης αυτής, η Επιτροπή αποφάσισε να αποκαταστήσει την έγγαμη οικογενειακή κατάσταση του Χ και, ως εκ τούτου, να αναγνωρίσει στην καταγγέλλουσα εκ νέου όλα τα κατά το νόμο δικαιώματά της ως συζύγου κοινοτικού υπαλλήλου από την 1η Απριλίου 1999, ειδικότερα όσον αφορά στις ασφαλιστικές παροχές στο πλαίσιο του κοινού καθεστώτος ασφάλισης ασθενείας.

Η Επιτροπή συμφώνησε επίσης να την αποζημιώσει για το σύνολο των εισφορών που κατέβαλε στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου, υπό την προϋπόθεση ότι οι δαπάνες αυτές ήταν δεόντως πιστοποιημένες.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Τον Δεκέμβριο του 2000, η δικηγόρος που εκπροσωπούσε την καταγγέλλουσα απήλυνε επιστολή στον Διαμεσολαβητή, εσωκλείοντας στην επιστολή αντίγραφο της απόφασης του αρμόδιου δικαστηρίου, η οποία επικύρωνε την απόφαση του κατώτερου δικαστηρίου και κήρυξε το γάμο έγκυρο. Η καταγγέλλουσα επαναβεβαίωσε την επιθυμία της να της αναγνωριστούν εκ νέου από την Επιτροπή όλα τα κατά το νόμο δικαιώματά της ως συζύγου κοινοτικού υπαλλήλου από τον Ιούνιο του 1999.

Στις παρατηρήσεις της σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, η δικηγόρος της καταγγέλλουσας εξέφρασε την ικανοποίησή της για της επιτυχή ρύθμιση της υπόθεσης από τον Διαμεσολαβητή. Ωστόσο, με την επιστολή της έθεσε σειρά ερωτημάτων με αποδέκτη την Επιτροπή, και ειδικότερα κατά πόσο η Επιτροπή είχε διαβιβάσει στοιχεία για τη μεταβολή της οικογενειακής κατάστασης της καταγγέλλουσας (i) στο κοινό καθεστώς ασφάλισης ασθενείας και (ii) στις σχετικές υπηρεσίες της Επιτροπής· (iii) κατά πόσο η αναδρομική μεταβολή της οικογενειακής κατάστασης θα επηρέαζε τα κατά το νόμο δικαιώματα του X, ιδίως όσον αφορά στην καταβολή ορισμένων επιδομάτων· και (iv) κατά πόσο η Επιτροπή εξέταζε το ενδεχόμενο κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας κατά του X.

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε, εντούτοις, ότι δεν ήταν ενδεδειγμένο να ζητήσει από την Επιτροπή να σχολιάσει τα ζητήματα που έθεσε η καταγγέλλουσα. Όσον αφορά στα ερωτήματα i) και (ii), ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή συμφώνησε επισήμως να αναγνωρίσει εκ νέου στην καταγγέλλουσα όλα τα κατά το νόμο δικαιώματά της ως συζύγου κοινοτικού υπαλλήλου από την 1 Απριλίου 1999. Επρόκειτο για επίσημη ανάληψη υποχρέωσης εκ μέρους της Επιτροπής και, ως εκ τούτου, έπρεπε να θεωρείται δεσμευτική για όλες τις υπηρεσίες της. Όσον αφορά τα ερωτήματα (iii) και (iv), ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι έθεταν νέα ζητήματα τα οποία δεν ενέλιπταν στο αντικείμενο της παρούσας υπόθεσης, όπως προσδιορίστηκε στην αρχική καταγγελία. Ως εκ τούτου, δεν θεώρησε σκόπιμη τη διενέργεια έρευνας σε σχέση με τα ζητήματα αυτά. Τα ερωτήματα αυτά έπρεπε να έχουν πρώτα απευθυνθεί στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής, ως ενδεδειγμένα διοικητικά διαβήματα βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Με βάση τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων και τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η υπόθεση διευθετήθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ
ΠΛΗΡΩΜΗ ΓΙΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗ-
ΘΕΙΣΑ ΕΡΓΑΣΙΑ**

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 1591/2000/GG
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το 1999 και το 2000, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πραγματοποίησε ευρωπαϊκή εκστρατεία με στόχο την αύξηση της ευαισθητοποίησης για το θέμα της «Βίας κατά των γυναικών». Στις 2 Δεκεμβρίου του 1999, η Επιτροπή σύναψε μια συμφωνία με την καταγγέλλουσα, μια ένωση στεγών για γυναίκες, σύμφωνα με την οποία η ένωση θα λάμβανε μέρος στην προαναφερθείσα εκστρατεία, ενώ η Επιτροπή συμφώνησε να συμβάλει καλύπτοντας ένα μέρος των δαπανών έως και 50.871 ευρώ. Στην καταγγελία που υπέβαλε τον Δεκέμβριο του 2000, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει την τελική πληρωμή των 350.000 αυστριακών σελινιών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή για σχολιασμό.

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι μια πρώτη δόση της τάξεως των 25.436 ευρώ είχε καταβληθεί στις 25 Μαΐου 2000. Η Επιτροπή είχε λάβει στις 17 Ιουλίου 2000 την τελική έκθεση και την τελική οικονομική κατάσταση του έργου, μαζί με το αίτημα για την τελική πληρωμή των 25.435 ευρώ, και τα είχε εγκρίνει στις 29 Σεπτεμβρίου 2000. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι λόγω εσωτερικών προβλημάτων, η πληρωμή δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί εκείνη τη στιγμή. Προσέθεσε, ωστόσο, ότι η πληρωμή των 25.435 ευρώ είχε γίνει στις 6 Φεβρουαρίου 2001.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Ο Διαμεσολαβητής δεν έλαβε καμία παρατήρηση από την καταγγέλλουσα. Εντούτοις, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι είχε λάβει ήδη την εκκρεμούσα πληρωμή και ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για την προσπάθειά του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ**1 Μη καταβολή της τελικής δόσης**

1.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει την τελική δόση των 350.000 αυστριακών σελινιών που της οφείλονταν βάσει της σύμβασης που είχε συνάψει με την Επιτροπή τον Δεκέμβριο του 1999.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε ότι έλαβε στις 17 Ιουλίου 2000 την τελική έκθεση και την τελική οικονομική κατάσταση του έργου, μαζί με το αίτημα για την τελική πληρωμή των 25.435 ευρώ, και την ενέκρινε στις 29 Σεπτεμβρίου 2000. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι, λόγω εσωτερικών προβλημάτων, η πληρωμή δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί εκείνη τη στιγμή. Προσέθεσε ωστόσο ότι η πληρωμή των 25.435 ευρώ είχε καταβληθεί στις 6 Φεβρουαρίου 2001.

1.3 Όπως φαίνεται, η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του θέματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, κρίθηκε ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του θέματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΚΑΤΑ- ΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥ- ΤΑΙΑΣ ΔΟΣΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟ- ΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΡΓΟ ECOS-OUVERTURE

Απόφαση επί της καταγ-
γελίας 457/2001/ΟΝ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Φεβρουάριο του 2001, ο κ. Τ. υπέβαλε καταγγελία στο γραφείο του κ. van den Bos (BEK) εκ μέρους του δήμου του Zutphen (Κάτω Χώρες) σε σχέση με κάποιες περιπλοκές σε ένα έργο στο Tartu (Εσθονία), το οποίο χρηματοδοτούνταν από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο των προγραμμάτων Phare/ECOS-Ouverture. Η καταγγελία αυτή διαβιβάστηκε στον Διαμεσολαβητή στις 27 Μαρτίου 2001. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα γεγονότα είχαν ως εξής:

Το εν λόγω έργο εγκρίθηκε τον Δεκέμβριο του 1995. Προκλήθηκαν πολλές περιπλοκές λόγω καθυστερήσεων. Τον Ιούνιο του 1997, ο καταγγέλλων είχε ήδη υποβάλει καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή για κακή διοίκηση του έργου (592/97/PD)²¹.

Η παρούσα καταγγελία αφορά τα ποσά που έπρεπε να είχε καταβάλει η Επιτροπή στο πρόγραμμα ECOS Ouverture, το οποίο με τη σειρά του πληρώνει τον δήμο του Zutphen, κύριο εταίρο του εν λόγω έργου.

Την 7η Δεκεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων έλαβε επιστολή από τον διευθυντή του προγράμματος ECOS Ouverture, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν επρόκειτο να καταβάλει την τελευταία δόση της χρηματοδότησης (συνολικού ύψους € 2 749). Ο λόγος ήταν ότι, με βάση μια έκθεση ελέγχου που είχε ζητήσει η Επιτροπή, ο καταγγέλλων είχε μεταβάλει τον στόχο του έργου και δεν είχε τηρήσει το χρονοδιάγραμμα του έργου.

Ο καταγγέλλων δεν ήταν σύμφωνος με την άρνηση αυτή και έτσι απευθύνθηκε εγγράφως στην Επιτροπή (ΓΔ Περιφερειακής Πολιτικής, Διεύθυνση ΣΤ) στις 19 Φεβρουαρίου 2001. Στην επιστολή του παρατήρησε ότι το έργο είχε τηρήσει τους βραχυπρόθεσμους στόχους της πρότασης έργου. Δεν έλαβε καμία απάντηση.

Έτσι, ο καταγγέλλων υπέβαλε την παρούσα καταγγελία, ζητώντας να του καταβάλει η Επιτροπή την τελευταία δόση του έργου, δηλαδή το ποσό των € 2 749, σύμφωνα με την από 19^{ης} Φεβρουαρίου 2001 επιστολή του καταγγέλλοντα προς την Επιτροπή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή τον Απρίλιο του 2001. Στη γνώμη της, η Επιτροπή περιέγραψε αρχικά το ιστορικό της υπόθεσης. Η καταγγελία σχετίζεται με ένα έργο με την ονομασία Tartu, το οποίο εκτελείται στο πλαίσιο του προγράμματος ECOS-Ouverture Energy (σύμβαση Energy II) και συγχρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ). Αφορά ένα έργο συνεργασίας μεταξύ των πόλεων Zutphen, Deventer, Dronten (Κάτω Χώρες), Uppsala (Σουηδία) και Tartu (Εσθονία). Ο καταγγέλλων είναι ανάδοχος έργου στο πλαίσιο του εν λόγω προγράμματος. Η σύμβαση Energy II συνήφθη το 1998 μεταξύ, αφενός, της Επιτροπής και, αφετέρου, του Συμβουλίου των Κοινοτήτων και Περιφερειών της Ευρώπης (CEMR) και του Δημοτικού Συμβουλίου της Γλασκόβης (των οργανισμών διαχείρισης), που με τη σειρά τους προχώρησαν στη σύναψη σύμβασης με το έργο Tartu, επίσης το 1998.

Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η παρούσα καταγγελία είναι η δεύτερη που υποβάλλεται για το έργο Tartu. Η πρώτη αφορούσε μια σύμβαση που είχε συναφθεί το 1995 από τους ίδιους συμβαλλόμενους και κατηγορούσε την Επιτροπή για κακή διοίκηση. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής δεν είχε διαπιστώσει κρούσμα κακής διοίκησης.

²¹ Η εξέταση της υπόθεσης περατώθηκε στις 16 Απριλίου 1999. Δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης, καθώς η Επιτροπή παραδέχθηκε τη δυσλειτουργία του έργου και εξέφρασε τη λύπη της σχετικά. Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι είχαν ληφθεί πρόσθετα μέτρα για τη βελτίωση της ομαλής εκτέλεσης του έργου. Η απόφαση διατίθεται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.

Ύστερα από τη σύμβαση του 1995, η Επιτροπή χορήγησε παράταση σε ορισμένα έργα Energy που διατύπωσαν σχετικό αίτημα (εξ ου και η σύμβαση Energy II). Το Tartu ήταν ένα από τα έργα για τα οποία ζητήθηκε παράταση.

Σε αυτή (τη δεύτερη) καταγγελία, ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν κατέβαλε τη δόση για το τελευταίο μέρος του έργου, ύψους _2 749. Κατόπιν αιτήματός του, η Επιτροπή είχε ήδη ενημερώσει λεπτομερώς τον καταγγέλλοντα για τους λόγους μη καταβολής της πληρωμής. Τα βασικά σημεία της από 3ης Απριλίου 2001 επιστολής της Επιτροπής είναι τα εξής:

Όπως προαναφέρθηκε, η σύμβαση της Επιτροπής για το πρόγραμμα ECOS-Ouverture Energy II είχε συναφθεί με το CEMR και το Δημοτικό Συμβούλιο της Γλασκόβης. Οι φορείς αυτοί διαχειρίζονται το πρόγραμμα σύμφωνα με τους συμβατικούς κανόνες. Οι πληρωμές από την Επιτροπή γίνονται απευθείας σε αυτούς τους φορείς και όχι σε κάθε μεμονωμένο ανάδοχο έργου. Είναι έργο του CEMR και του Δημοτικού Συμβουλίου της Γλασκόβης να καταβάλουν στους συντονιστές έργου τις πληρωμές, συμπεριλαμβανομένης της τελευταίας δόσης, εφόσον αιτιολογούνται από τις πραγματοποιηθείσες επιλέξιμες δαπάνες.

Συνάγεται από τα ανωτέρω ότι ο καταγγέλλων δεν μπορεί να απαιτήσει άμεση πληρωμή από την Επιτροπή και ότι πρέπει να απευθυνθεί στους οργανισμούς διαχείρισης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων παρατήρησε αρχικά ότι η πρώτη του καταγγελία προς τον Διαμεσολαβητή ήταν επαρκώς τεκμηριωμένη, αφού δύο Επίτροποι απηύθυναν επιστολές συγγνώμης.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι στόχοι του έργου είχαν παραμείνει αμετάβλητοι αλλά ότι η εκτέλεση απαιτούσε κάποιες αλλαγές προκειμένου να δώσει ικανοποιητικά αποτελέσματα. Η από 3^{ης} Απριλίου 2001 επιστολή της Επιτροπής αφορούσε την άδεια τροποποίησης της ονομασίας του έργου, όχι όμως και των στόχων ή των αποτελεσμάτων. Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι το έργο είχε στεφθεί με επιτυχία και ότι υπήρχε εξαιρετική συνεργασία μεταξύ των τοπικών αρχών και του πληθυσμού.

Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι τον ενημέρωσαν από τη Γλασκόβη ότι θα καταβαλλόταν τελικά η τελευταία δόση.

Όσον αφορά στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι η διαχείριση του έργου ανήκε στο CEMR και στο Δημοτικό Συμβούλιο της Γλασκόβης και ότι ο καταγγέλλων έπρεπε να απαιτήσει την πληρωμή από τους εν λόγω οργανισμούς και όχι από την Επιτροπή, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν ευσταθούσε: τόσο το CEMR όσο και το Δημοτικό Συμβούλιο της Γλασκόβης δήλωσαν ότι δεν μπορούσαν να πληρώσουν επειδή οι «Βρυξέλλες» δεν είχαν παράσχει τα σχετικά μέσα. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε πιο συγκεκριμένα σε επιστολή του ECOS-Ouverture με ημερομηνία 11 Απριλίου 2001, σύμφωνα με την οποία η μη καταβολή οφειλόταν στο γεγονός ότι η Επιτροπή προέβη σε μείωση της χρηματοδότησης των συμβάσεων ECOS-Ouverture ύψους €2 εκατ. Αυτό ερχόταν σε αντίφαση με τους ισχυρισμούς της Επιτροπής στην από 3^{ης} Απριλίου 2001 επιστολή της. Τόσο το CEMR όσο και το Δημοτικό Συμβούλιο της Γλασκόβης διατύπωσαν παράπονα για την κατάσταση αυτή στην Επιτροπή. Ένας γερμανός ανάδοχος έφτασε μάλιστα στο σημείο να αποσυρθεί επειδή δεν ήταν δυνατό να συνεργαστεί με την Επιτροπή.

Σε τηλεφωνική συνομιλία με τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή στις 26 Οκτωβρίου 2001, ο καταγγέλλων ανέφερε ότι το ποσό των €2 479 είχε τελικά εξοφληθεί στις 24 Οκτωβρίου 2001. Ο καταγγέλλων δήλωσε ικανοποιημένος με το από αυτό αποτέλεσμα. Ωστόσο, επέμεινε στο γεγονός ότι ήταν γενικά πολύ δυσαρεστημένος με τις καθυστερήσεις και την όλη οργάνωση του προγράμματος από τις αρμόδιες υπηρε-

σίες της Επιτροπής. Διατύπωσε δε την άποψη ότι ο Διαμεσολαβητής έπρεπε να διερευνήσει τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή διηύθυνε το έργο.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η απαίτηση για καταβολή της τελευταίας δόσης του έργου

1.1 Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή οφείλει να καταβάλει την τελευταία δόση του έργου, δηλαδή το ποσό των €2 749, σύμφωνα με την από 19^{ης} Φεβρουαρίου 2001 επιστολή του καταγγέλλοντα προς την Επιτροπή.

1.2 Η Επιτροπή ανέφερε ότι η σύμβαση για το πρόγραμμα ECOS-Ouverture Energy II είχε συναφθεί με το Συμβούλιο Ευρωπαϊκών Δήμων και Περιφερειών (CEMR) και το Δημοτικό Συμβούλιο της Γλασκόβης (GCC) και ότι ήταν οι τελευταίοι που, ως οργανισμοί διαχείρισης του προγράμματος, όφειλαν να καταβάλουν τις πληρωμές στον καταγγέλλοντα. Ο καταγγέλλων δεν μπορούσε να απαιτήσει άμεση πληρωμή από την ίδια την Επιτροπή.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, στο πλαίσιο του προγράμματος ECOS-Ouverture, οι χρηματικές συνεισφορές καταβάλλονται πρώτα από την Επιτροπή στους οργανισμούς με τους οποίους έχουν συναφθεί συμβάσεις ύστερα από πρόσκληση υποβολής προσφορών. Στη συνέχεια, οι οργανισμοί αυτοί – που στην ουσία λειτουργούν ως χρηματοδοτικοί ενδιάμεσοι – μεταβιβάζουν τα ποσά στους τελικούς δικαιούχους των έργων. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή όφειλε επομένως να καταβάλει τις συνεισφορές στο CEMR και στο GCC που με τη σειρά τους όφειλαν να μεταβιβάσουν τα ποσά στον καταγγέλλοντα.

1.4 Από τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα και την τηλεφωνική συνομιλία με την υπηρεσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, φαίνεται ότι ο καταγγέλλων εισέπραξε τελικά, στις 24 Οκτωβρίου 2001, το οφειλόμενο ποσό των €2 479. Ο καταγγέλλων δήλωσε ικανοποιημένος με το από αυτό αποτέλεσμα. Φαίνεται, ως εκ τούτου, ότι η συγκεκριμένη απαίτηση διευθετήθηκε κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα.

2 Συμπέρασμα

Από τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Αναφορικά με το σχόλιο που διατύπωσε ο καταγγέλλων στις παρατηρήσεις του, ότι δηλαδή ήταν γενικά πολύ δυσαρεστημένος με τις καθυστερήσεις και την όλη οργάνωση του προγράμματος ECOS-Ouverture από τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τις παρατηρήσεις στην Επιτροπή προς ενημέρωση και προβληματισμό της σε σχέση με την ενδεχόμενη ανάληψη περαιτέρω δράσης.

3.2.2 Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 863/99/ΜΕ κατά της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, συνταξιούχος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων από το 1986, υπέβαλε τον Ιούνιο του 1999 καταγγελία στον Διαμεσολαβητή με αντικείμενο την απόφαση της Τράπεζας να καταργήσει τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής και να καταβάλει τη σύνταξή του σε ευρώ αντί σε λίρες στερλίνες.

Η Τράπεζα εφάρμοξε από το 1982 έναν ειδικό συντελεστή μετατροπής, ο οποίος λάμβανε υπόψη τις διαφορές στο κόστος ζωής των κρατών μελών. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Τράπεζα είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει το συγκεκριμένο σύστημα και να εισάγει ένα νέο σύστημα πληρωμών αποκλειστικά σε ευρώ. Για τους συνταξιούχους προβλέφθηκε μια μεταβατική περίοδος τριών ετών από την 1η Ιανουαρίου 1999. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, ήδη από το πρώτο έτος, το σύστημα είχε ως συνέπεια απώλειες της τάξης του 14% για τους συνταξιούχους του Ηνωμένου Βασιλείου. Μέχρι την 1η Ιανουαρίου 2001, οι απώλειες αυτές θα μπορούσαν να ανέλθουν σε 35%.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ένα ανάλογο επίδομα διαβίωσης με βάση τον τόπο διαμονής καταβάλλεται και στους συνταξιούχους άλλων κοινοτικών θεσμικών οργάνων. Δεν διατυπώθηκαν προτάσεις από άλλα θεσμικά όργανα για κατάργηση του συστήματος, επομένως οι μόνοι που επηρεάζονταν ήταν οι συνταξιούχοι της Τράπεζας. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στο λεγόμενο «Εγχειρίδιο των συνταξιούχων της ΕΤΕ», στο οποίο αναφέρεται:

“Εάν έχετε επιλέξει το νόμισμα της χώρας διαμονής σας, η σύνταξή σας θα υπολογίζεται αυτομάτως με βάση τον ειδικό συντελεστή μετατροπής που έχει οριστεί από το Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σε περίπτωση που είναι πιο ευνοϊκός από τον μέσο όρο των Βρυξελλών.”

Ο καταγγέλλων θεώρησε συνεπώς ότι η Τράπεζα όφειλε να συνεχίσει να αποζημιώνει τους συνταξιούχους της σύμφωνα με τη δέσμευση που αναφέρεται στο εγχειρίδιο. Ο καταγγέλλων προσπαθούσε επί έξι μήνες να πείσει την Τράπεζα, χωρίς όμως επιτυχία.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Τράπεζα αποφάσισε μονομερώς να καταργήσει το παλαιό σύστημα συντάξεων, παρόλο που όλα τα υπόλοιπα θεσμικά όργανα συνέχισαν την εφαρμογή του αντισταθμιστικού συστήματός τους. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, αυτό προκάλεσε οικονομική ζημία στους συνταξιούχους με τόπο διαμονής το Ηνωμένο Βασίλειο. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης στις διατάξεις του λεγόμενου «Εγχειριδίου για τους συνταξιούχους της ΕΤΕ».

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση που είχε ως αποτέλεσμα την περικοπή των συντάξεων από την Τράπεζα έπρεπε να ανακληθεί ή τουλάχιστον να ανασταλεί μέχρι να βρεθεί μια κοινά αποδεκτή λύση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων. Στη γνώμη της, η Τράπεζα εξήγησε την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής. Αρχικά, η Τράπεζα επισήμανε ότι το προσωπικό της δεν έχει το καθεστώς δημόσιου υπαλλήλου, αλλά διέπεται από μία εργασιακή σχέση συμβατικού χαρακτήρα με την Τράπεζα. Αυτό έχει αναγνωριστεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η σχέση απασχόλησης μεταξύ της Τράπεζας και του προσωπικού της υπάγεται επομένως σε ένα νομοθετικό πλαίσιο που διαφέρει από το πλαίσιο που ορίζεται στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων της Τράπεζας προβλέπει ένα συνταξιοδοτικό σύστημα για το προσωπικό της. Το σύστημα αυτό

διέπεται από τον κανονισμό για το συνταξιοδοτικό σύστημα του προσωπικού που έχει εγκριθεί από το Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας. Σύμφωνα με τον κανονισμό, οι παροχές του συνταξιοδοτικού συστήματος καταβάλλονται στην έδρα της Τράπεζας είτε σε ευρώ είτε σε νόμισμα κράτους μέλους κατ' επιλογή του δικαιούχου. Στις περιπτώσεις που οι παροχές καταβάλλονται σε νόμισμα άλλο από αυτό στο οποίο εκφράζεται η μισθολογική κλίμακα της Τράπεζας, η μετατροπή γίνεται με βάση το συντελεστή που ισχύει για τις μεταφορές των μισθών του προσωπικού.

Το 1982 η Τράπεζα καθιέρωσε ένα σύστημα βάσει του οποίου τα ενεργά μέλη του προσωπικού είχαν τη δυνατότητα να εισπράττουν μέρος του μισθού τους σε νόμισμα εκτός του βελγικού φράγκου ή του φράγκου Λουξεμβούργου με συντελεστή μετατροπής πιο ευνοϊκό από τη συναλλαγματική ισοτιμία της αγοράς. Οι ειδικοί συντελεστές μετατροπής εφαρμόζονταν επίσης στην καταβολή των παροχών στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος της Τράπεζας, όταν ο δικαιούχος επέλεγε καταβολή στο νόμισμα του τόπου διαμονής του και όχι σε βελγικά φράγκα ή φράγκα Λουξεμβούργου.

Οι ειδικοί συντελεστές μετατροπής υπολογίζονταν με βάση τις «σταθμίσεις» που είχαν ορίσει τα κοινοτικά θεσμικά όργανα για τη μετατροπή της αμοιβής των κοινοτικών υπαλλήλων που υπηρετούσαν σε χώρες εκτός του Βελγίου και του Λουξεμβούργου. Το 1982, τα μέλη του προσωπικού μπορούσαν να εισπράττουν έως 35% του μισθού τους σε νόμισμα εκτός του βελγικού φράγκου ή του φράγκου Λουξεμβούργου. Το 1996, το ποσοστό μειώθηκε σε 16% του μισθού για μεταφορές στο κράτος μέλος προέλευσης, ενώ με την προσκόμιση δικαιολογητικών για επιλέξιμες προσωπικές δαπάνες σε άλλο κράτος μέλος μπορούσε να ανέλθει έως και σε 35%.

Οι συνταξιούχοι μπορούσαν να επωφεληθούν από τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής για το σύνολο της σύνταξής του και κάθε μήνα ίσχυε η πιο ευνοϊκή από τις δύο τιμές – η συναλλαγματική τιμή της αγοράς ή ο ειδικός συντελεστής μετατροπής. Η Τράπεζα υπογράμμισε ότι, τόσο για το ενεργό προσωπικό όσο και για τους συνταξιούχους, η παροχή των ειδικών συντελεστών μετατροπής καθιερώθηκε και διατηρήθηκε μονομερώς από την Τράπεζα και δεν συμπεριλήφθηκε ποτέ στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης ή στις επιμέρους συμβάσεις εργασίας. Η ύπαρξη των ειδικών συντελεστών μετατροπής αναφερόταν στο «Εγχειρίδιο για τους συνταξιούχους της ΕΤΕ», ένα καθαρά ενημερωτικό και μη νομικά δεσμευτικό φυλλάδιο που διανέμεται στα μέλη του προσωπικού κατά την αποχώρησή τους από την Τράπεζα.

Τον Ιούνιο του 1998, ύστερα από διαβούλευση με το σώμα των εκπροσώπων του προσωπικού και την Ένωση συνταξιούχων, η Τράπεζα ανακοίνωσε ότι το σύστημα των ειδικών συντελεστών μετατροπής θα καταργούνταν την 1η Ιανουαρίου 1999, μετά την εισαγωγή του ευρώ, που θα ήταν επίσης το νόμισμα στο οποίο θα καταβάλλονταν οι μισθοί του προσωπικού της Τράπεζας. Η απόφαση για την καθιέρωση του ευρώ ως νομίσματος καθορισμού και καταβολής των μισθών του προσωπικού και των συντάξεων ελήφθη από το Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας τον Ιούνιο του 1998. Ταυτόχρονα, η διευθύνουσα επιτροπή της Τράπεζας αποφάσισε να καταργήσει το σύστημα των ειδικών συντελεστών μετατροπής, καθώς οι συντελεστές μετατροπής για τα κράτη μέλη που μετέχουν στη Νομισματική Ένωση επρόκειτο να καθοριστούν από το Συμβούλιο στις 31 Δεκεμβρίου 1998 (κανονισμός του Συμβουλίου 2866/98). Το σύστημα μπορούσε συνεπώς να μην εφαρμοστεί για τα νομίσματα αυτά από την 1η Ιανουαρίου 1999. Με βάση την αρχή της ίσης μεταχείρισης και της αμεροληψίας προς όλο το προσωπικό, οι ειδικοί συντελεστές μετατροπής καταργήθηκαν και για τα νομίσματα των κρατών μελών που δεν μετείχαν στη νομισματική ένωση. Η απόφαση αυτή εγκρίθηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας τον Φεβρουάριο του 1999. Η κατάργηση των ειδικών τιμών μετατροπής κοινοποιήθηκε τόσο στο ενεργό προσωπικό όσο στους συνταξιούχους με ενημερωτικό δελτίο που απεστάλη ατομικά στα μέλη του προσωπικού και στους συνταξιούχους τον Ιούνιο του 1998. Κάθε συνταξιούχος έλαβε προσωπική επιστολή στην οποία εξηγούνταν οι συνέπειες της απόφασης στο προσωπικό τους καθεστώς.

Όσον αφορά τους συνταξιούχους, η διευθύνουσα επιτροπή της Τράπεζας αποφάσισε να καταργήσει σταδιακά την παροχή των ειδικών συντελεστών μετατροπής σε διάστημα τριών ετών. Έτσι, ο ειδικός συντελεστής μετατροπής επρόκειτο να εφαρμοστεί σε ποσοστό έως 75% για το 1999, 50% για το 2000 και 25% για το 2001.

Η Τράπεζα υπογράμμισε ότι, κατά την άποψή της, η αμφισβητούμενη απόφαση δεν κατάργησε μονομερώς το παλαιό συνταξιοδοτικό σύστημα, όπως υποστήριξε ο καταγγέλλων, αλλά απλώς τροποποίησε μια πρόσθετη παροχή που πρόσφερε η Τράπεζα. Το συνταξιοδοτικό σύστημα και το νομοθετικό πλαίσιο που το διέπει παρέμεναν σε ισχύ και αμετάβλητα.

Η Τράπεζα ενημέρωσε κατόπιν τον Διαμεσολαβητή ότι όσον αφορά στην κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής για τις αιμιβές των ενεργών μελών του προσωπικού της Τράπεζας – ύστερα από διαδικασία συνδιαλλαγής όπως προβλέπεται από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης της Τράπεζας – μια ομάδα τριών μελών από το προσωπικό της Τράπεζας κατέθεσε αγωγή στο Πρωτοδικείο στις 31 Αυγούστου 1999, αμφισβητώντας τη νομιμότητα της απόφασης της Τράπεζας. Σύμφωνα με την Τράπεζα, δεδομένου ότι οι ειδικοί συντελεστές μετατροπής για το ενεργό προσωπικό και για τους συνταξιούχους ήταν αλληλένδετοι, η έκβαση της εκκρεμούσας δικαστικής υπόθεσης θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει συνέπειες και για τους συνταξιούχους της Τράπεζας.

Όσον αφορά ειδικότερα στο καθεστώς των συνταξιούχων, η Τράπεζα ενημέρωσε επίσης τον Διαμεσολαβητή ότι κινήθηκε διαδικασία συνδιαλλαγής από τον καταγγέλλοντα και μερικούς άλλους συνταξιούχους από το Ηνωμένο Βασίλειο. Συστήθηκε επιτροπή συνδιαλλαγής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης της Τράπεζας, το οποίο διατύπωσε τις συστάσεις του στις 30 Ιουλίου 1999. Η διευθύνουσα επιτροπή της Τράπεζας αποφάσισε να μην εγκρίνει τα μέτρα που πρότεινε η επιτροπή συνδιαλλαγής και αντ' αυτών πρότεινε δύο συμπληρωματικές παροχές στους συνταξιούχους, και ειδικότερα την αντιστάθμιση έως έναν ορισμένο βαθμό των επιπτώσεων από την απροσδόκητη άνοδο νομισμάτων εκτός της ζώνης του ευρώ, όπως η αγγλική στερλίνα, έναντι του ευρώ και, δεύτερον, την παροχή ενός εφάπαξ ποσού κοινωνικής εισφοράς. Η ομάδα των βρετανών συνταξιούχων εξέφρασε ακολούθως την απογοήτευσή της για την πρόταση της διευθύνουσας επιτροπής. Ωστόσο, οι συζητήσεις με στόχο τον καθορισμό των πρόσθετων παροχών που πρέπει να προσφέρονται στους συνταξιούχους ήταν ακόμη υπό εξέλιξη.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε εν συντομία τα εξής:

Σε ορισμένους συνταξιούχους, όχι σε όλους, η Τράπεζα προσέφερε την καταβολή μιας εφάπαξ ενιαίας «κοινωνικής» πληρωμής. Επρόκειτο για μια μορφή αποζημίωσης που ήταν ωστόσο ανεπαρκής, ακόμη και για την αντιστάθμιση των απωλειών που υπέστησαν στη διάρκεια της τριετούς μεταβατικής περιόδου. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ο Πρόεδρος της Τράπεζας είχε δηλώσει επανειλημμένα ότι η κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής δεν αποσκοπούσε στη μείωση του εισοδήματος των συνταξιούχων και ότι οι επιπτώσεις αυτές ήταν τυχαίες.

Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι η Τράπεζα είχε παρουσιάσει την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής ως αναπόφευκτη αλλαγή, ως ανωτέρα βία την οποία επέβαλε η εισαγωγή του ευρώ. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι η ενημέρωση αυτή υπήρξε παραπλανητική, καθώς τα υπόλοιπα θεσμικά όργανα, τα οποία θεωρητικά τελούσαν υπό την ίδια πίεση, αντέδρασαν πολύ διαφορετικά και συνεχίζουν να πληρώνουν τους συνταξιούχους τους με σταθμίσεις ανάλογα με τη χώρα διαμονής τους διασφαλίζοντας έτσι τη διατήρηση της αγοραστικής δύναμης των συνταξιούχων και μετά την εισαγωγή του ευρώ. Η Τράπεζα θα μπορούσε τουλάχιστον να διασφαλίσει μια εναλλακτική λύση για τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής που να αντιστοιχεί κατά το δυνατόν στο συνταξιοδοτικό καθεστώς που έχει υιοθετηθεί από τα

άλλα θεσμικά όργανα. Εξάλλου, οι συντελεστές θεσπίστηκαν προκειμένου να συνεκτιμηθούν οι αποκλίσεις στο κόστος διαβίωσης. Δεν υπήρξε καμία αλλαγή στο κόστος διαβίωσης την 1η Ιανουαρίου 1999.

Ο συνταξιοδοτικός κανονισμός της Τράπεζας τροποποιήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1999. Το άρθρο 33 του κανονισμού ορίζει πλέον ότι οι παροχές θα καταβάλλονται σε ευρώ και το άρθρο 81 ορίζει ότι ο «νέος» κανονισμός τίθεται σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1999. Ωστόσο τα δικαιώματα των ασφαλισμένων που αποχώρησαν από την Τράπεζα πριν από την έναρξη ισχύος του διέπονται από τον κανονισμό που ίσχυε κατά την αποχώρησή τους. Συνεπώς, η Τράπεζα εσφαλμένα θεώρησε ότι η τροποποίηση αφορούσε όλους τους συνταξιούχους. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι όταν το Συμβούλιο έλαβε την απόφαση τροποποίησης του κανονισμού τον Ιούνιο του 1998, η διοίκηση της τράπεζας δεν αποκάλυψε στο Συμβούλιο ότι η κύρια συνέπεια της προτεινόμενης απόφασης δεν αφορούσε το νόμισμα καθορισμού των συντάξεων, αλλά την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής.

Όταν η Τράπεζα τροποποίησε το σύστημα των ειδικών συντελεστών μετατροπής το 1995 και το 1996, σκοπός της ήταν η ευθυγράμμιση με τους κανόνες που ίσχυαν στα άλλα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Είναι επομένως σαφές ότι η Τράπεζα αποφάσισε να ασκήσει το δικαίωμά της να ευθυγραμμιστεί με τα άλλα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Το 1998, με την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής, η Τράπεζα παρέκκλινε από αυτή την πολιτική ευθυγράμμισης.

Αποτελεί κοινή αρχή του δικαίου των κρατών μελών ότι οι μονομερείς παροχές στο προσωπικό είναι δυνατό να παγιωθούν ως κεκτημένα δικαιώματα. Για να καταργηθεί ένα τέτοιο δικαίωμα, η κατάργηση πρέπει να είναι δίκαιη και αμερόληπτη, πρέπει δηλαδή να υπάρχει επαρκής αιτιολόγηση και να προβλέπονται διαβουλεύσεις, αντισταθμίσεις και μια μεταβατική περίοδος.

Όσον αφορά το παραδεκτό της καταγγελίας, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Καταστατικό του Διαμεσολαβητή δεν εμποδίζει το Διαμεσολαβητή να χειριστεί την υπόθεση.

Ο καταγγέλλων κατέληξε ότι οι λόγοι για τους οποίους υπέβαλε την καταγγελία είναι οι εξής: η παύση την 1η Ιανουαρίου 1999 (ύστερα από 16 χρόνια) της καταβολής συντάξεων από την Τράπεζα σε λίρες στεργλίνες· η παρέκκλιση ύστερα από 16 χρόνια από ένα καθεστώς προστασίας της αγοραστικής δύναμης, το οποίο έκανε χρήση κοινοτικών σταθμίσεων· η αθέτηση των υποσχέσεων που περιλαμβάνονται στο «Εγχειρίδιο για τους συνταξιούχους της ΕΤΕ»· η άρνηση της Τράπεζας να αναγνωρίσει την απόφαση της επιτροπής συνδιαλλαγής της 30^{ης} Ιουλίου 1999· και η διάκριση κατά των συνταξιούχων της Τράπεζας σε σχέση με το σύνολο του συνταξιοδοτημένου προσωπικού όλων των υπόλοιπων κοινοτικών θεσμικών οργάνων.

Αναστολή της έρευνας

Από τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής, φαίνεται ότι στις 31 Αυγούστου 1999, τρία μέλη του προσωπικού της Τράπεζας προσέφυγαν στο Πρωτοδικείο κατά της Τράπεζας για την απόφασή της να καταργήσει τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής, υπόθεση T-192/99, *Dunnett και άλλοι κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων*.

Το καταστατικό του Διαμεσολαβητή²² εξαιρεί από την εντολή του τελευταίου καταγγελίες που αφορούν διαδικασίες εκκρεμούσες ενώπιον δικαστικής αρχής ή δικαστικές αποφάσεις (άρθρο 1, παράγραφος 3) ή δραστηριότητες του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, όταν ασκούν τα δικαιοδοτικά τους καθήκοντα (άρθρο 2, παράγραφος 1). Σε περίπτωση που τα γεγονότα μιας καταγγελίας αποτελούν αντικείμενο εκκρεμώσας δικαστικής διαδικασίας, ο Διαμεσολαβητής οφείλει να κηρύξει την καταγ-

²² Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113/15.

γελία απαράδεκτη ή να θέσει τέλος στην εξέτασή της, τα δε αποτελέσματα των ερευνών τις οποίες ενδεχομένως διεξήγαγε προηγουμένως τίθενται στο αρχείο (άρθρο 2, παράγραφος 7).

Με δεδομένο ότι το περιεχόμενο της καταγγελίας ήταν στενά συνδεδεμένο με την εκκρεμούσα καταγγελία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε δυνατή τη συνέχιση της διερεύνησης της υπόθεσης χωρίς να λάβει θέση σε θέματα που εκκρεμούν ακόμη ενώπιον του Πρωτοδικείου. Προκειμένου να αποφευχθεί αυτό το ενδεχόμενο και να γίνει σεβαστό το γράμμα και το πνεύμα των ανωτέρω διατάξεων του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε στις 22 Μαΐου 2000 να αναστείλει τις έρευνες επί της καταγγελίας μέχρι την έκδοση απόφασης επί της σχετικής υπόθεσης που εκκρεμούσε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Απόφαση του Πρωτοδικείου

Στις 6 Μαρτίου 2001, το Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφασή του επί της υπόθεσης T-192/99²³. Το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή όσον αφορά στο αίτημα ακύρωσης των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των προσφευγόντων για τον Ιανουάριο του 1999. Αποφάνθηκε ότι η Τράπεζα είχε παραβεί μια γενική αρχή του εργασιακού δικαίου με το να μην προχωρήσει καλή τη πίστει σε διαβουλεύσεις με τους εκπροσώπους του προσωπικού πριν από τη λήψη της απόφασης της 11^{ης} Ιουνίου 1998. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο κήρυξε παράνομη την απόφαση της 11^{ης} Ιουνίου 1998 περί κατάργησης του συστήματος ειδικών συντελεστών μετατροπής.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση του φακέλου της καταγγελίας και της απόφασης του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-192/99, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Τράπεζα να τον ενημερώσει για τα μέτρα που θα λάμβανε για το θέμα αυτό μετά την απόφαση του Πρωτοδικείου.

Η δεύτερη γνώμη της Τράπεζας

Απαντώντας στις περαιτέρω έρευνες του Διαμεσολαβητή, η Τράπεζα εξήγησε ότι με την απόφαση του Πρωτοδικείου ακυρώθηκαν τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των τριών προσφευγόντων. Ως εκ τούτου, οι τελευταίοι θα αντιμετωπίζονταν ως να μην είχε μεσολαβήσει ποτέ η απόφαση του Ιουνίου 1998 για την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής.

Η Τράπεζα δεν θεώρησε ότι η απόφαση την υποχρέωνε να επεκτείνει την εφαρμογή της σε όλα τα υπόλοιπα μέλη του προσωπικού ή τους συνταξιούχους. Ωστόσο, προκειμένου να διασφαλίσει ισότιμη μεταχείριση, η Τράπεζα αποφάσισε ότι όλα τα μέλη του προσωπικού που δικαιούνταν τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής έπρεπε να αντιμετωπίζονταν στην ίδια βάση και ότι η ίδια αρχή έπρεπε να ισχύει και για τους συνταξιούχους από τον Ιανουάριο του 1999. Η ρύθμιση των πρακτικών λεπτομερειών που απορρέουν από την απόφαση αυτή είχε ήδη δρομολογηθεί.

Η Τράπεζα ενημέρωσε επίσης το Διαμεσολαβητή ότι είχαν ήδη αρχίσει εκτεταμένες διαβουλεύσεις με τους συνταξιούχους πριν από την υποβολή της υπόθεσης στο Πρωτοδικείο. Με στόχο την καλύτερη εκτίμηση της κατάστασης των συνταξιούχων, διεξάγονταν περαιτέρω διαβουλεύσεις με την Ένωση συνταξιούχων, οι οποίες προχωρούσαν ικανοποιητικά. Η Τράπεζα διαβεβαίωσε το Διαμεσολαβητή ότι η επικείμενη απόφαση επί του θέματος ασφαλώς θα λάμβανε δεόντως υπόψη την απόφαση του Πρωτοδικείου κατά τρόπο που να εγγυάται την ισότιμη μεταχείριση όλων των ενδιαφερομένων.

²³ Υπόθεση T-192/99, *Dunnett και λοιποί κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων*, Συλλογή 2001, ΙΑ-65, σ. ΙΙ-313.

Οι δεύτερες παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ιδιαίτερη ικανοποίησή του για το γεγονός ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου για τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής θα εφαρμόζοταν από την Τράπεζα στο σύνολο του προσωπικού, συμπεριλαμβανομένων των συνταξιούχων, και χαιρέτησε τη δέσμευση της Τράπεζας. Ο καταγγέλλων ήταν συνεπώς ικανοποιημένος όσον αφορά στις παρελθούσες συνταξιοδοτικές παροχές, θεωρούσε όμως ότι οι διαβεβαιώσεις της Τράπεζας για τις μελλοντικές συνταξιοδοτικές παροχές χαρακτηρίζονταν από αοριστία. Ο καταγγέλλων παραδέχτηκε ότι διεξάγονταν διαβουλεύσεις με την Ένωση συνταξιούχων, επισήμανε όμως ότι στην ένωση αυτή δεν ανήκουν όλοι οι συνταξιούχοι. Κατά συνέπεια, ζήτησε οι μελλοντικές αποφάσεις της Τράπεζας να ισχύουν για όλους τους συνταξιούχους. Τέλος, ο καταγγέλλων ζήτησε να διευκρινιστεί αν η Τράπεζα αποδεχόταν την ισχύ της δέσμευσής της στο λεγόμενο «Εγχειρίδιο για τους συνταξιούχους της ΕΤΕ» καθώς και να κοινοποιηθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου, με πρωτοβουλία της Τράπεζας, σε όλο το προσωπικό και τους συνταξιούχους της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Τράπεζα αποφάσισε μονομερώς να καταργήσει το παλαιό σύστημα συντάξεων, μολονότι όλα τα υπόλοιπα θεσμικά όργανα συνέχισαν την εφαρμογή του αντισταθμιστικού συστήματός τους. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, αυτό προκάλεσε οικονομική ζημία στους συνταξιούχους με τόπο διαμονής το Ηνωμένο Βασίλειο. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης στις διατάξεις του λεγόμενου «Εγχειριδίου για τους συνταξιούχους της ΕΤΕ». Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση που είχε ως αποτέλεσμα την περικοπή των συντάξεων έπρεπε να ανακληθεί ή τουλάχιστον να ανασταλεί μέχρι να βρεθεί μια κοινά αποδεκτή λύση.

1.2 Καθώς στο Πρωτοδικείο εκκρεμούσε μια υπόθεση σχετικά με το ίδιο νομικό ζήτημα, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε στις 22 Μαΐου 2000 να αναστείλει τις έρευνες επί της καταγγελίας μέχρι την έκδοση απόφασης επί του θέματος.

1.3 Στις 6 Μαρτίου 2001, το Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφασή του επί της απόφασης T-192/99²⁴. Το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή όσον αφορά στο αίτημα ακύρωσης των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των προσφευγόντων για τον Ιανουάριο του 1999. Αποφάνθηκε ότι η Τράπεζα είχε παραβεί μια γενική αρχή του εργασιακού δικαίου με το μην προχωρήσει καλή τη πίστει σε διαβουλεύσεις με τους εκπροσώπους του προσωπικού πριν από τη λήψη της απόφασης στις 11 Ιουνίου 1998 για την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο κήρυξε παράνομη την απόφαση της 11^{ης} Ιουνίου 1998 για κατάργηση του συστήματος ειδικών συντελεστών μετατροπής.

1.4 Μετά την απόφαση του Πρωτοδικείου, η Τράπεζα δήλωσε ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου ακύρωσε τα σχετικά εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των τριών προσφευγόντων. Ως εκ τούτου, οι τελευταίοι θα αντιμετωπίζονταν ως να μην είχε ληφθεί ποτέ η απόφαση του Ιουνίου 1998 για την κατάργηση των ειδικών συντελεστών μετατροπής. Προκειμένου να διασφαλίσει ισότιμη μεταχείριση, η Τράπεζα αποφάσισε ότι όλα τα μέλη του προσωπικού και οι συνταξιούχοι που δικαιούνταν τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής έπρεπε να αντιμετωπίζονται στην ίδια βάση και είχε ήδη δρομολογήσει τη ρύθμιση των πρακτικών λεπτομερειών που απέρρεαν από την απόφαση αυτή. Επίσης βρισκόνταν σε εξέλιξη διαβουλεύσεις με την Ένωση συνταξιούχων. Η Τράπεζα διαβεβαίωσε το Διαμεσολαβητή ότι η επικείμενη απόφαση επί του θέματος θα λάμβανε δεόντως υπόψη την απόφαση του Πρωτοδικείου κατά τρόπο που να διασφαλίζει την ισότιμη μεταχείριση όλων των ενδιαφερομένων.

²⁴ Απόφαση στην υπόθεση T-192/99, *Dunnett και λοιποί κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων*, Συλλογή 2001, ΙΑ-65, σ. ΙΙ-313.

1.5 Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ικανοποίησή του για το γεγονός ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου για τους ειδικούς συντελεστές μετατροπής θα εφαρμοζόταν από την Τράπεζα στο σύνολο του προσωπικού, συμπεριλαμβανομένων των συνταξιούχων, και χαιρέτησε τη δέσμευση της Τράπεζας. Ωστόσο, εξέφρασε κάποια ανησυχία σε σχέση με τις διαβεβαιώσεις της Τράπεζας και για το εάν η τελευταία είχε την πρόθεση να εφαρμόσει την απόφασή της σε όλους συνταξιούχους.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε τη νομιμότητα της απόφασης που έλαβε η Τράπεζα στις 11 Ιουνίου 1998 για την κατάργηση του συστήματος ειδικών συντελεστών μετατροπής και ότι την κήρυξε παράνομη. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει επίσης ότι η Τράπεζα δεσμεύτηκε να λάβει δεόντως υπόψη την απόφαση του Πρωτοδικείου. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής πιστεύει ότι η Τράπεζα θα προχωρήσει στη λήψη νέας απόφασης σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Ο Διαμεσολαβητής ενημερώθηκε επίσης τόσο από την Τράπεζα όσο και από τον καταγγέλλοντα ότι συνεχίζονται οι διαβουλεύσεις μεταξύ της Τράπεζας και της Ένωσης συνταξιούχων. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Τράπεζα ικανοποίησε την απαίτηση του καταγγέλλοντα.

1.7 Όσον αφορά στον προβληματισμό του καταγγέλλοντα σχετικά με τις διαβεβαιώσεις της Τράπεζας και με το εάν η τελευταία είχε την πρόθεση να εφαρμόσει την απόφασή της σε όλους συνταξιούχους, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η Τράπεζα δήλωσε ότι θα διασφαλίσει την ισότιμη μεταχείριση όλων των ενδιαφερομένων.

1.8 Όσον αφορά το αίτημα του καταγγέλλοντα να του διευκρινιστεί εάν η Τράπεζα αποδεχόταν την ισχύ της δέσμευσής της που περιέχεται στο «Εγχειρίδιο για τους συνταξιούχους της ΕΤΕ» και να κοινοποιηθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου με πρωτοβουλία της Τράπεζας σε όλο το προσωπικό και τους συνταξιούχους της, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για συνέχιση των ερευνών επί των εν λόγω ζητημάτων που τέθηκαν από τον καταγγέλλοντα στις παρατηρήσεις του επί της δεύτερης γνώμης της Τράπεζας.

2 Συμπέρασμα

Από τη δεύτερη γνώμη της Τράπεζας και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι η Τράπεζα προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.3 ΦΙΛΙΚΟΙ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΓΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΠΛΗΡΩΜΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ

Απόφαση επί της κατα-
γελίας 860/99/(ΙJH)ΜΜ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων (επιχείρηση) ανέφερε ότι συμμετείχε στο πρόγραμμα Διεθνείς Εταίροι Επενδύσεων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ECIP) τον Νοέμβριο του 1995 και του χορηγήθηκε μη επιστρεπτέα ενίσχυση από κοινοτικούς πόρους. Το πρώτο τμήμα της ενίσχυσης καταβλήθηκε εγκαίρως από την Επιτροπή. Όμως, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η τελική πληρωμή έγινε δύο χρόνια αργότερα στις 15 Ιουνίου 1998 και ότι η Επιτροπή δεν είχε εξηγήσει τους λόγους της καθυστέρησης. Λόγω της καθυστερημένης πληρωμής, ο καταγγέλλων υποχρεώθηκε να συνάψει τραπεζικό δάνειο προκειμένου να καλύψει τις δαπάνες του.

Στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή στις 25 Ιουνίου 1999, ο καταγγέλλων ζήτησε αποζημίωση για την καθυστέρηση που παρατηρήθηκε στην καταβολή της τελικής πληρωμής από την Επιτροπή. Η απαίτηση ανερχόταν στο ποσό των 13 132 ECU, που αντιστοιχούσε στους τόκους του τραπεζικού δανείου.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα εξής σχόλια:

Στο πλαίσιο του προγράμματος ECIP χορηγήθηκε στον καταγγέλλοντα ενίσχυση για τη διοργάνωση συνάντησης, με αντικείμενο την προώθηση των επενδύσεων, μεταξύ αντιπροσωπειών επιχειρηματιών από τη Χιλή και την Αργεντινή. Με βάση την εκτίμηση προϋπολογισμού του καταγγέλλοντα, η Επιτροπή συμφώνησε να καταβάλει 50% των πραγματικών δαπανών ή 92 080 ECU, ανάλογα με το ποιο από τα δύο ποσά ήταν μικρότερο.

Καθώς οι τελικοί λογαριασμοί του καταγγέλλοντα παρουσίαζαν σημαντική απόκλιση από τις καθορισμένες εκτιμήσεις, η Επιτροπή περιορίσε την πληρωμή στο συνολικό ποσό των 78 541 ECU, εφαρμόζοντας έτσι το συνήθη τύπο πληρωμής σε κάθε κονδύλιο εξόδων. Ωστόσο, ο καταγγέλλων απαίτησε το συνολικό ποσό των 92 080 ECU, καθώς ο συγκεκριμένος τύπος μπορούσε – κατά την άποψή του – να εφαρμοστεί μόνο στη συνολική δαπάνη του έργου, η οποία υπερέβη τον αρχικό προϋπολογισμό.

Η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν όφειλε τίποτε περισσότερο. Ύστερα από μακρά αντιδικία σχετικά με την ερμηνεία της σύμβασης, κυρίως δε αφού η Επιτροπή είχε παρακάμψει τον κανόνα και κατά το παρελθόν, η Επιτροπή κατέβαλε επιπλέον το ποσό των 13 438 ECU ώστε να δοθεί τέλος στην αντιδικία, τονίζοντας ταυτόχρονα τον εξαιρετικό χαρακτήρα της πληρωμής.

Ως αποτέλεσμα, η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει στον καταγγέλλοντα το ποσό των 13 132 ECU εν είδει αποζημίωσης για την φερόμενη καθυστέρηση στην πληρωμή των διαφιλονικούμενων 13 438 ECU. Η Επιτροπή χαρακτήρισε αβάσιμη την απαίτηση για περαιτέρω αποζημίωση.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων ανέπτυξε πιο διεξοδικά τον ισχυρισμό περί αδικαιολόγητης καθυστέρησης και προσκόμισε πρόσθετα στοιχεία που συνοψίζονται ως εξής:

(i) Ο καταγγέλλων τόνισε ότι σε προηγούμενη δράση που επιδοτήθηκε από το πρόγραμμα ECIP η Επιτροπή συμφώνησε στη διατύπωση «35% των πραγματικών δαπανών ή 59 366 ECU, ανάλογα με το ποίο από τα δύο ποσά είναι μικρότερο» και κατέβαλε 59 366 ECU εντός έξι μηνών. Η δεύτερη δράση βασίστηκε στην ίδια σύμβαση με την Επιτροπή με εξαίρεση τη ρήτρα «50% των πραγματικών δαπανών ή 92 080 ECU, ανάλογα με το ποίο από τα δύο ποσά είναι μικρότερο». Καθώς το

50% των πραγματικών αναγκών ανήλθε σε 95 392 ECU, η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει 92 080 ECU. Ωστόσο, στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή συμφώνησε να καταβάλει μόνον 78 541 ECU. Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η Επιτροπή είχε τροποποιήσει τις διαδικασίες χωρίς να τον ενημερώσει και εξέλαβε το γεγονός ότι η Επιτροπή κατέβαλε λιγότερα από 92 080 ECU ως παράβαση των όρων της σύμβασης. Ο καταγγέλλων επέκρινε την αιτιολόγηση που δόθηκε από την Επιτροπή για τις παρεκκλίσεις στην εφαρμογή των διαδικασιών κατά το παρελθόν.

(ii) Ο καταγγέλλων ανέπτυξε περαιτέρω τον ισχυρισμό περί αδικαιολόγητης καθυστέρησης από την Επιτροπή και έλλειψης εξηγήσεων για την καθυστέρηση. Διευκρίνισε ότι έστειλε την έκθεση στην Επιτροπή στις 22 Φεβρουαρίου 1996 με υπηρεσία ταχυμεταφοράς. Η Επιτροπή δεν απάντησε έως τον Δεκέμβριο του 1996 όταν ζήτησε εκ νέου τα έγγραφα, τα οποία είχαν προφανώς χαθεί. Στις 22 Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα για τη διαφωνία της με τα υποβληθέντα τιμολόγια. Το γεγονός αυτό σηματοδότησε την έναρξη της αντιδικίας, η οποία έλαβε τέλος στις 3 Μαρτίου 1998 με την πρώτη μερική πληρωμή από την Επιτροπή. Στις 18 Ιουνίου 1998, ο καταγγέλλων εισέπραξε το υπόλοιπο ποσό. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, δεν υπήρξε καμία αντίδραση από την Επιτροπή στη διάρκεια των 20 μηνών πριν από την έναρξη της πραγματικής αντιδικίας και χρειάστηκαν άλλοι οκτώ μήνες έως την εξόφληση του συνόλου του οφειλόμενου ποσού.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Η ανάλυση των αμφισβητούμενων θεμάτων από το Διαμεσολαβητή

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα.

Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό σχετικά με την αδράνεια και την απουσία αιτιολόγησης εκ μέρους της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η καθυστέρηση οφειλόταν μάλλον στην αδράνεια της Επιτροπής παρά στην αντιδικία μεταξύ των δύο μερών.

Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν, συνεπώς, ότι υπό το πρίσμα των γεγονότων, η αδράνεια και η απουσία αιτιολόγησης εκ μέρους της Επιτροπής για διάστημα 20 μηνών μπορούσε να στοιχειοθετήσει κρούσμα κακής διοίκησης.

Ο δεύτερος ισχυρισμός, που αφορούσε στην αποζημίωση για την καθυστερημένη καταβολή της ενίσχυσης, έθετε το ακανθώδες ζήτημα του εάν υπήρξε παράβαση των όρων της σύμβασης από κάποιον εκ των δύο συμβαλλομένων. Καθώς το ζήτημα αυτό έπρεπε τελικώς να κριθεί από το αρμόδιο δικαστήριο, ο Διαμεσολαβητής περιόρισε την έρευνά του στο κατά πόσο το συγκεκριμένο κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός είχε παράσχει στον ίδιο συνεκτική και εύλογη ανάλυση της νομικής βάσης των πράξεών του. Μολονότι η Επιτροπή έκανε δεκτή την απαίτηση του καταγγέλλοντα και κατέβαλε τη διαφορά των 13 438 ECU, υπήρξε καθυστέρηση 28 μηνών στην καταβολή του εν λόγω ποσού χωρίς να δοθούν εξηγήσεις από την πλευρά της Επιτροπής.

Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν, συνεπώς, ότι υπό το πρίσμα των γεγονότων, η άρνηση της Επιτροπής να καταβάλει τόκους σε μια περίπτωση καθυστερημένης πληρωμής θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει κρούσμα κακής διοίκησης.

Η δυνατότητα για φιλικό διακανονισμό

Στις 7 Δεκεμβρίου 2000, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση για φιλικό διακανονισμό στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή

να εξετάσει το ενδεχόμενο καταβολής στον καταγγέλλοντα οφειλόμενων τόκων για καθυστερημένη πληρωμή.

Στην απάντηση της με ημερομηνία 13 Φεβρουαρίου 2001, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε την καθυστέρηση καθαυτή, αλλά την αιτιολόγησε ως εξής:

(i) η Επιτροπή έχασε την οικονομική έκθεση, πιθανώς ως αποτέλεσμα της μετακίνησης·

(ii) το γραφείο τεχνικής βοήθειας καθυστέρησε να διεκπεραιώσει το αίτημα εξόφλησης.

Μολονότι η σύμβαση δεν περιελάμβανε πρόβλεψη για το ενδεχόμενο καθυστερημένης πληρωμής, η Επιτροπή έλαβε υπόψη την ανακοίνωσή της με ημερομηνία 10 Ιουνίου 1997 (SEC(97)1205), η εφαρμογή της οποίας επεκτάθηκε στις τυποποιημένες συμβάσεις ενίσχυσης για εξωτερική βοήθεια²⁵ που περιέχουν τυποποιημένες διατάξεις για τις συμβάσεις που διέπονται από τους κανόνες του ECIP. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της Επιτροπής, οι οφειλόμενοι τόκοι ανέρχονταν σε 3 541,45 Ευρώ. Στις 3 Απριλίου 2001, ο καταγγέλλων αποδέχθηκε την πρόταση της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Καταβολή αποζημίωσης για την καθυστερημένη πληρωμή της επιχορήγησης

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε στις παρατηρήσεις του ότι για διάστημα 20 μηνών δεν υπήρξε καμία δραστηριοποίηση από την πλευρά της Επιτροπής αναφορικά με την έκθεση για τη δράση ECIP που υποβλήθηκε από τον καταγγέλλοντα και ότι δεν δόθηκε καμία εξήγηση για την καθυστέρηση. Ο καταγγέλλων ζήτησε αποζημίωση για την καθυστέρηση στην είσπραξη της τελικής πληρωμής της επιχορήγησης από την Επιτροπή. Λόγω της καθυστερημένης πληρωμής, ο καταγγέλλων αναγκάστηκε να συνάψει τραπεζικό δάνειο προκειμένου να καλύψει τις δαπάνες του. Κατόπιν τούτου, διεκδικούσε το ποσό των 13 132 ECU που αντιστοιχούσε στους τόκους του τραπεζικού δανείου.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή έκανε απλή αναφορά στον εν λόγω ισχυρισμό χαρακτηρίζοντάς τον «μακρά αντιδικία». Η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν όφειλε κανένα ποσό επιπλέον. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι, επειδή υπήρχε σημαντική απόκλιση μεταξύ των εκτιμήσεων και των τελικών λογαριασμών που υπέβαλε ο καταγγέλλων, εφάρμοσε το συνήθη τύπο σε κάθε κονδύλιο εξόδων. Έτσι, το ποσό που η Επιτροπή συμφώνησε να καταβάλει ανερχόταν σε 78 541 ECU. Ακολούθησε μακρά αντιδικία με τον καταγγέλλοντα σχετικά με την ερμηνεία της σύμβασης, κυρίως αφού η Επιτροπή είχε παρακάμψει τον κανόνα και κατά το παρελθόν. Προκειμένου να δοθεί τέλος στην αντιδικία, η Επιτροπή συμφώνησε κατ' εξαίρεση να καταβάλει επίσης το ποσό των 13 438 ECU στον καταγγέλλοντα, τονίζοντας παράλληλα τον εξαιρετικό χαρακτήρα της πληρωμής.

1.3 Φαίνεται ότι δεν υπήρξε καμία αντίδραση από την Επιτροπή έως τον Δεκέμβριο του 1996 όταν ζήτησε εκ νέου τα έγγραφα, που είχαν ήδη αποσταλεί από τον καταγγέλλοντα στις 22 Φεβρουαρίου 1996. Μόλις στις 22 Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή εξέφρασε τη διαφωνία της με το τιμολόγιο. Το γεγονός αυτό σηματοδότησε την έναρξη της πραγματικής «αντιδικίας», η οποία έλαβε τέλος οκτώ μήνες αργότερα με την καταβολή του τελικού ποσού. Κατά συνέπεια, φαίνεται ότι η καθυστέρηση οφειλόταν μάλλον στην αδράνεια της Επιτροπής παρά στην αντιδικία μεταξύ των δύο μερών. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή δεν έδωσε εξηγήσεις για τη συμπεριφορά της.

²⁵ Παράρτημα II στους γενικούς όρους που ισχύουν στις συμβάσεις μη επιστρεπτέας ενίσχυσης που συνάπτονται από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα σε περίπτωση της εξωτερικής βοήθειας, σ. 8-9.

1.4 Στην πρότασή του για φιλικό διακανονισμό, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 5, του Καταστατικού του, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο καταβολής οφειλόμενων τόκων για καθυστερημένη πληρωμή στην καταγγέλλουσα ένωση. Στην απάντησή της, η Επιτροπή αποδέχθηκε την πρόταση του καταγγέλλοντα και προσφέρθηκε να καταβάλει εν είδει αποζημίωσης για την καθυστερημένη καταβολή της επιχορήγησης στο πλαίσιο του ECIP το ποσό των 3 541,45 Ευρώ. Στις 3 Απριλίου 2001, ο καταγγέλλων αποδέχθηκε την πρόταση της Επιτροπής.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας επιτεύχθηκε φιλικός διακανονισμός μεταξύ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΟΦΕΙΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΟΥ ΧΡΟΝΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ 1995

Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 780/2000/GG
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το 1994, μια γερμανική εταιρεία συμβούλων που εκπροσωπείται από την καταγγέλλουσα, γερμανίδα υπήκοο, συνήψε σύμβαση με την Επιτροπή για παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών στο πλαίσιο του προγράμματος «Force» (έργο D/93B/1/3120/Q-FPC). Σύμφωνα με τη σύμβαση, το συνολικό κόστος του έργου ήταν € 88 000, ενώ η μέγιστη συνεισφορά της Κοινότητας ανερχόταν σε € 65 000. Η σύμβαση προέβλεπε επίσης ότι το 80% της κοινοτικής συνεισφοράς επρόκειτο να καταβληθεί εντός 30 ημερών από την παραλαβή της δεόντως υπογεγραμμένης σύμβασης. Το υπόλοιπο 20% επρόκειτο να εξοφληθεί μετά την παραλαβή και έγκριση από την Επιτροπή της έκθεσης και του δημοσιονομικού δελτίου που όφειλε να υποβάλει ο ανάδοχος έως και τις 14 Νοεμβρίου 1994.

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν κατέβαλε την τελευταία δόση της οφειλής στην εταιρεία της. Υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει στα ερωτήματα που είχε υποβάλει μέσω τηλεφώνου, τηλεομοιοτυπίας και συστημένης επιστολής. Σύμφωνα με τα λεγόμενα της καταγγέλλουσας, ο κ. P. Louis, υπάλληλος της Επιτροπής, τη διαβεβαίωσε κατά τη διάρκεια επίσκεψής της στην Επιτροπή στις 5 Νοεμβρίου 1999, ότι η πληρωμή φαινόταν να έχει καταβληθεί, ότι αυτό έπρεπε να εξακριβωθεί με ηλεκτρονική έρευνα στους φακέλους του «Force» και ότι θα την κρατούσαν ενήμερη. Η καταγγέλλουσα υποστηρίζει, ωστόσο, ότι η μόνη ενημέρωση που έλαβε ήταν ότι οι φάκελοι του «Force» δεν ήταν προσπελάσιμοι ηλεκτρονικά. Κατόπιν τούτου, ζήτησε αντίγραφο της απόδειξης κατάθεσης χωρίς όμως να λάβει απάντηση.

Στην καταγγελία που υπέβαλε στον Διαμεσολαβητή τον Ιούνιο 2000, η καταγγέλλουσα διατύπωσε τα εξής αιτήματα:

- (1) να της αποστείλει η Επιτροπή αντίγραφο της απόδειξης κατάθεσης,
- (2) να της καταβάλει η Επιτροπή το σχετικό ποσό, εφόσον αυτό δεν είχε ήδη γίνει.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Το πρόγραμμα «Force» ολοκληρώθηκε επισήμως το 1995. Οι φάκελοι που σχετίζονταν με το πρόγραμμα ανατέθηκαν στην S.A. Agenor, το γραφείο τεχνικής βοήθειας της Επιτροπής για την υλοποίηση του προγράμματος «Leonardo da Vinci» (1995-1999) εν όψει της ολοκλήρωσης των έργων που εκκρεμούσαν. Ωστόσο, μέχρι τον Φεβρουάριο του 1999 οπότε έκλεισε το συγκεκριμένο γραφείο τεχνικής βοήθειας, ορισμένοι φάκελοι, μεταξύ άλλων και της καταγγέλλουσας, δεν είχαν κλείσει ακόμη.

Δυστυχώς, η Επιτροπή δεν είχε στην κατοχή της τους σχετικούς φακέλους που είχαν σφραγιστεί από τα βελγικά δικαστήρια τον Φεβρουάριο του 1999 και δεν είχαν ακόμη επιστραφεί. Έτσι, η Επιτροπή δεν είχε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή πρόσβαση στους εν λόγω φακέλους και δεν μπορούσε, ως εκ τούτου, να ανταποκριθεί στα αιτήματα της καταγγέλλουσας.

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή απηύθυνε επιστολή στον βέλγο *juge d'instruction* ζητώντας πρόσβαση στους φακέλους που αφορούσαν την υπόθεση της καταγγέλλουσας. Η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να δώσει μια πραγματική εξήγηση για το τι είχε συμβεί στη συγκεκριμένη περίπτωση εάν δεν συμβουλευόταν τους σχετικούς φακέλους. Η Επιτροπή απευθύνθηκε επίσης εγγράφως στην καταγγέλλουσα στις 20 Οκτωβρίου 2000 για να της ζητήσει αντίγραφα των εγγράφων που είχε η ίδια στην κατοχή της σε σχέση με την υπόθεση.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της (που απευθύνθηκαν στον Διαμεσολαβητή μετά την παραλαβή της από 20^{ης} Οκτωβρίου 2000 επιστολής της Επιτροπής από την καταγγέλλουσα), η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι είχε ήδη προσκομίσει επανειλημμένα στην Επιτροπή αντίγραφα των εγγράφων που είχε στην κατοχή της. Ισχυρίστηκε επίσης ότι, στη διάρκεια της επίσκεψής της στην Επιτροπή τον Νοέμβριο του 1999, είχε διαπιστώσει ότι τα έγγραφα ήταν στην κατοχή της Επιτροπής. Εν πάση περιπτώσει, τα έγγραφα που σχετίζονταν με την πληρωμή έπρεπε να βρίσκονται στην υπηρεσία της Επιτροπής που είναι αρμόδια για την καταβολή των ποσών αυτών.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για περαιτέρω πληροφορίες

Όταν έλαβε τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι χρειαζόταν περαιτέρω στοιχεία προκειμένου να χειριστεί την καταγγελία. Ζήτησε λοιπόν από την Επιτροπή να τον ενημερώσει (1) εάν όλα τα σχετικά έγγραφα ήταν στην κατοχή των βελγικών δικαστηρίων και (2) εάν τα βελγικά δικαστήρια είχαν απαντήσει στην από 6^{ης} Σεπτεμβρίου 2000 επιστολή της και, εάν όχι, ποια μέτρα πρότεινε η Επιτροπή για την αντιμετώπιση την υπόθεσης της καταγγέλλουσας.

Η απάντηση της Επιτροπής

Η απάντηση της Επιτροπής περιλάμβανε συνοπτικά τα εξής:

Η Επιτροπή είχε καταφέρει στο μεταξύ να εξασφαλίσει αντίγραφο του σχετικού φακέλου από τα αρχεία της Γενικής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης και Πολιτισμού. Στον φάκελο αυτό δεν περιλαμβανόταν απόδειξη πληρωμής για το σχετικό ποσό. Ούτε όμως και στο εσωτερικό λογιστικό σύστημα της Επιτροπής υπήρχε κάποιο ίχνος εξόφλησης από το γραφείο τεχνικής βοήθειας. Έτσι, οι υπηρεσίες της Επιτροπής προχώρησαν σε νέα αξιολόγηση του φακέλου. Ωστόσο, η αξιολόγηση αυτή δεν κατέστησε δυνατό το κλείσιμο του φακέλου και κρίθηκε αναγκαίο να ζητηθούν περαιτέρω πληροφορίες από την καταγγέλλουσα, κυρίως σε σχέση με τα ερωτήματα που τέθηκαν από τους ελεγκτές της Επιτροπής ως αποτέλεσμα μιας έκθεσης αποστολής με αντικείμενο ένα άλλο έργο «Force» στο οποίο η καταγγέλλουσα ήταν επίσης συντονίστρια. Έτσι, η Επιτροπή απευθύνθηκε εγγράφως στην καταγγέλλουσα στις 29 Ιανουαρίου 2001. Ο χειρισμός του φακέλου θα γινόταν με βάση τις συμπληρωματικές πληροφορίες που ζητήθηκαν. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα έδιναν προτεραιότητα στην εν λόγω υπόθεση.

Οι βελγικές αρχές απάντησαν στις 24 Ιανουαρίου 2001, παρέχοντας στην Επιτροπή πρόσβαση στους σχετικούς φακέλους. Η Επιτροπή βρισκόταν ακριβώς στη φάση της διασταύρωσης των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της με εκείνα που περιείχονταν στον πρωτότυπο φάκελο.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα τόνισε ότι είχε ήδη διαβιβάσει επανειλημμένα τα έγγραφά της στον κ. Louis. Σχετικά με το άλλο έργο που ανέφερε η Επιτροπή (έργο E/92/2/1608), η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι δεν έλαβε ποτέ την έκθεση αξιολόγησης που η Επιτροπή είχε αναγγείλει ότι θα της έστελνε.

Η καταγγέλλουσα προσκόμισε αντίγραφο της από 29^{ης} Ιανουαρίου 2001 επιστολής της Επιτροπής με την οποία της ζητήθηκε να προσκομίσει διάφορα στοιχεία εντός 30 ημερών. Επισήμανε ότι η συγκέντρωση των πληροφοριών αυτών απαιτούσε μεγάλο κόπο, δεδομένου του διαστήματος που είχε παρέλθει. Έτσι, η καταγγέλλουσα ζήτησε παράταση της προθεσμίας²⁶.

Στις 31 Μαρτίου 2001, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε παράσχει τις πληροφορίες που της ζητήθηκαν.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ανάλυση των υπό αντιδικία θεμάτων από τον Διαμεσολαβητή

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων καθώς και των αποτελεσμάτων της περαιτέρω έρευνας, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας δεν ήταν επαρκής.

Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι σύμφωνα με το άρθρο 5.1 της σύμβασης, η πληρωμή του υπόλοιπου 20% έπρεπε να γίνει εντός 60 ημερών από την υποβολή της έκθεσης και του δημοσιονομικού δελτίου του αναδόχου «προς έγκριση» από την Επιτροπή. Φαίνεται ότι, στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή δεν ήταν πεπεισμένη ότι το δημοσιονομικό δελτίο μπορούσε να γίνει αποδεκτό. Εφόσον η απαίτηση της καταγγέλλουσας για καταβολή της πληρωμής εξαρτιόταν από την έγκριση αυτή, φαίνεται ότι η Επιτροπή δεν ήταν ακόμη υποχρεωμένη να προβεί σε περαιτέρω πληρωμή.

Ωστόσο, σύμφωνα με τη σύμβαση, ο ανάδοχος ήταν υποχρεωμένος να υποβάλει την έκθεση και το δημοσιονομικό δελτίο έως και την 14η Νοεμβρίου 1994. Η Επιτροπή δεν υποστήριξε ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε τηρήσει την υποχρέωση αυτή. Συνάγεται ότι έξι και πλέον έτη μετά την ανωτέρω ημερομηνία, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη καταφέρει να χειριστεί την απαίτηση της καταγγέλλουσας. Το γεγονός ότι μέρος της καθυστέρησης οφειλόταν ενδεχομένως σε παράλειψη προώθησης του θέματος από την Agenor δεν απάλλασσε την Επιτροπή. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε επίσης ότι, ενώ η Επιτροπή είχε αρχικά υποστηρίξει ότι δεν μπορούσε να χειριστεί την υπόθεση επειδή τα σχετικά έγγραφα είχαν σφραγιστεί από τα βελγικά δικαστήρια, στην απάντησή της στο αίτημα για περαιτέρω πληροφορίες ανέφερε ότι είχε στο μεταξύ εξασφαλίσει αντίγραφο του σχετικού φακέλου από τα αρχεία της Γενικής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης και Πολιτισμού.

Το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή με βάση τα ανωτέρω ήταν ότι η παράλειψη επίλυσης του θέματος αυτού εντός εύλογου διαστήματος θα μπορούσε να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Η δυνατότητα επίτευξης φιλικού διακανονισμού

Στις 10 Απριλίου 2001, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση φιλικού διακανονισμού στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής εισηγήθηκε ότι η Επιτροπή έπρεπε να οριστικοποιήσει την αξιολόγηση της απαίτησης της καταγγέλλουσας το ταχύτερο δυνατό και να καταβάλει το σχετικό ποσό (εφόσον την έκανε τελικά δεκτή).

²⁶

Σε τηλεφωνική επικοινωνία με την Υπηρεσία του Διαμεσολαβητή στις 26 Φεβρουαρίου 2001, συστήθηκε στην καταγγέλλουσα να απευθύνει το συγκεκριμένο αίτημα στην Επιτροπή.

Στην απάντησή της με ημερομηνία 28 Ιουνίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι, με βάση τα έγγραφα που υπέβαλε η καταγγέλλουσα, οι απαιτήσεις της τελευταίας όσον αφορά στις δαπάνες προσωπικού φαίνονταν ορθές και πειστικές. Ο Διαμεσολαβητής θα ενημερωνόταν για την καταβολή του οφειλόμενου υπόλοιπου στην καταγγέλλουσα. Στις 16 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι καταβλήθηκε στην καταγγέλλουσα το ποσό των 7 403 ευρώ και ότι η τελευταία είχε ενημερωθεί δεόντως.

Στις παρατηρήσεις της με ημερομηνία 24 Αυγούστου 2001, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι έκρινε ικανοποιητικό το ποσό που της κατέβαλε η Επιτροπή. Θεωρούσε, ωστόσο, ότι η Επιτροπή έπρεπε επίσης να καταβάλει τόκο για την καθυστερημένη πληρωμή και για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε η καταγγέλλουσα κατά την επιδίωξη της απαίτησής της.

Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η πρόσθετη απαίτηση της καταγγέλλουσας υποβλήθηκε στην Επιτροπή προκειμένου η τελευταία να διατυπώσει τη γνώμη της. Στις 12 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι έπρεπε να καταβληθούν τόκοι για την περίοδο από τις 27 Φεβρουαρίου 1995 έως τις 25 Ιουνίου 2001 (ημερομηνία εξόφλησης της πληρωμής) με επιτόκιο 7,5%. Το τελικό ποσό των € 3 422,62 θα καταβαλλόταν στην καταγγέλλουσα.

Στις 23 Νοεμβρίου 2001, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι θεωρούσε αποδεκτό το ποσό που υπολόγισε η Επιτροπή. Επέμεινε, ωστόσο, για την καταβολή του ποσού αυτού πριν από το τέλος του έτους.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Παράλειψη καταβολής του σχετικού ποσού

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να καταβάλει το οφειλόμενο υπόλοιπο βάσει της σύμβασης που είχε συναφθεί το 1994 μεταξύ μιας γερμανικής εταιρείας συμβούλων, την οποία και εκπροσωπούσε η καταγγέλλουσα, και της Επιτροπής για παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών στο πλαίσιο του προγράμματος «Force» (έργο D/93B/1/3120/Q-FPC).

1.2 Στις 16 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι καταβλήθηκε στην καταγγέλλουσα το ποσό των € 7 403 και ότι η τελευταία είχε ενημερωθεί δεόντως.

1.3 Η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι έκρινε ικανοποιητικό το ποσό που της κατέβαλε η Επιτροπή.

1.4 Από τα σχόλια της Επιτροπής και από τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας, φαίνεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση της συγκεκριμένης πτυχής της καταγγελίας κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα.

2 Καταβολή τόκου

2.1 Στις παρατηρήσεις της σε σχέση με την απάντηση της Επιτροπής στην πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να καταβάλει τόκο για την καθυστερημένη πληρωμή και για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε η καταγγέλλουσα κατά την επιδίωξη της απαίτησής της.

2.2 Στις 12 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι έπρεπε να καταβληθούν στην καταγγέλλουσα τόκοι ύψους € 3 422,62.

2.3 Στις 23 Νοεμβρίου 2001, η καταγγέλλουσα ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι θεωρούσε αποδεκτό το ποσό που υπολόγισε η Επιτροπή. Επέμεινε, ωστόσο, για την καταβολή του ποσού αυτού πριν από το τέλος του έτους.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής ευελπιστεί ότι η Επιτροπή θα καταβάλει το σχετικό ποσό το ταχύτερο δυνατό.

2.5 Συνάγεται επομένως ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, συνάγεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος, κατά τρόπο ικανοποιητικό για την καταγγέλλουσα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

3.4.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΑΠΟ ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

Απόφαση επί της καταγγελίας
1250/2000/(USA)/JH
κατά του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 2000, ένας δικηγόρος υπέβαλε καταγγελία κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκ μέρους ενός βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του κ. Koldo GOROSTIAGA, και ενός πρώην BEK, του κ. Karmelo LANDA.

Σύμφωνα με την καταγγελία, ο κ. GOROSTIAGA προσκάλεσε τον κ. LANDA, για να τον βοηθήσει στις εργασίες του κατά την πρώτη περίοδο συνόδου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο τον Οκτώβριο του 2000. Ως πρώην BEK, ο κ. LANDA διέθετε άδεια εισόδου, η οποία του έδινε το δικαίωμα πρόσβασης στους χώρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η υπηρεσία ασφαλείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είχε επικοινωνήσει με τον κ. LANDA προκειμένου να του παραδώσει την εν λόγω άδεια εισόδου τον Ιούνιο του 2000.

Την Πέμπτη 5 Οκτωβρίου 2000, δύο υπάλληλοι της υπηρεσίας ασφαλείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προσήλθαν στο γραφείο του BEK κ. GOROSTIAGA, προκειμένου να εκτελέσουν μια εντολή σύμφωνα με την οποία έπρεπε να απομακρύνουν τον κ. LANDA από τους χώρους του Κοινοβουλίου. Οι υπάλληλοι της ασφαλείας ανέφεραν ότι η σχετική απόφαση είχε ληφθεί από τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ωστόσο, δεν ήταν σε θέση να επιδείξουν αντίγραφο της απόφασης όταν τους ζητήθηκε. Οι υπάλληλοι της ασφαλείας τηλεφώνησαν στις υπηρεσίες της Προεδρίας. Οι εν λόγω υπηρεσίες τότε απέστειλαν τηλεμοιτυπία της απόφασης του Προεδρείου του Κοινοβουλίου, με ημερομηνία 14 Ιουλίου 1997, σχετικά με την αφαίρεση όλων των δικαιωμάτων του κ. LANDA ως πρώην BEK. Η απόφαση αυτή δεν είχε κοινοποιηθεί ποτέ στον κ. LANDA, ο οποίος δεν είχε λάβει προηγούμενη ειδοποίηση.

Τελικά, δύο ανώτεροι υπάλληλοι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προσήλθαν στο γραφείο του κ. GOROSTIAGA. Αφαίρεσαν την άδεια εισόδου του κ. LANDA ως πρώην BEK, όπως ισχυρίστηκαν κατ' εφαρμογή της από 14^{ης} Ιουλίου 1997 απόφασης του Προεδρείου. Παρείχαν στον κ. LANDA μια άδεια εισόδου επισκέπτη, με ισχύ από τις 5 Οκτωβρίου 2000.

Βάσει των ανωτέρω γεγονότων, η καταγγελία συνίσταται στα εξής:

- η από 14^{ης} Ιουλίου 1997 απόφαση του Προεδρείου είναι άκυρη για τους ακόλουθους λόγους: στερείται οποιασδήποτε νομικής βάσης, δεν έφερε υπογραφή, ούτε κοινοποιήθηκε στο θιγόμενο πρόσωπο· και ελήφθη χωρίς να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα υπεράσπισης, καθώς δεν δόθηκε στον κ. LANDA η ευκαιρία να προβεί σε προφορικές ή γραπτές παρατηρήσεις·

- ο κ. LANDA είχε το δικαίωμα να βρίσκεται στους χώρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και η απόφαση να τον απομακρύνουν στις 5 Οκτωβρίου 2000 δεν έφερε

υπογραφή, δεν ανέφερε κανένα λόγο και δεν είχε κοινοποιηθεί όπως έπρεπε στον ίδιο, καθώς δεν ήταν καν έγγραφη.

Οι καταγγέλλοντες ισχυρίζονται ότι:

- ο κ. LANDA πρέπει να ανακτήσει όλα τα δικαιώματά του ως πρώην BEK
- τα πρόσωπα που ευθύνονται για το επεισόδιο πρέπει να υποστούν παραδειγματικές κυρώσεις προκειμένου να αποφευχθούν τέτοιου είδους πράξεις στο μέλλον.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, περιελάμβανε, συνοπτικά, τα ακόλουθα σχόλια.

Η απόφαση για την αφαίρεση της άδειας εισόδου του κ. LANDA

Στη συνεδρίασή του στις 16 Ιουλίου 1997, το Σώμα των Κοσμητόρων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες και οι διαδικασίες που εφαρμόζονται για τα επίτιμα μέλη έπρεπε να επεκταθούν στους πρώην BEK, των οποίων τα δικαιώματα και τα προνόμια είναι ουσιαστικά παρόμοια με εκείνα που παραχωρούνται στα επίτιμα μέλη. Το άρθρο 4 του Κανονισμού σχετικά με τα επίτιμα μέλη, ο οποίος εγκρίθηκε από το Προεδρείο στις 30 Νοεμβρίου 1988, προβλέπει ότι ο τίτλος και τα προνόμια ενός επίτιμου μέλους μπορούν να αφαιρεθούν σε περιπτώσεις κατάχρησης, με απόφαση του Προέδρου, κατόπιν πρότασης του Σώματος των Κοσμητόρων, μετά από διαβούλευση με το Προεδρείο.

Κατά τη συνεδρίαση του Προεδρείου στις 17 Ιουλίου 1997, ο κ. BALFE, κοσμήτορας υπενθύμισε ότι τα δικαιώματα που παραχωρούνται σε πρώην BEK είναι κοινωνικού χαρακτήρα και σε καμία περίπτωση δεν τους παρέχουν το δικαίωμα να συνεχίζουν τις πολιτικές τους δραστηριότητες στο Κοινοβούλιο. Ο κ. GUTIÉRREZ DÍAZ, αντιπρόεδρος, δήλωσε ότι ο κ. LANDA είχε επιχειρήσει να δικαιολογήσει τις δολοφονίες που εκτελούνταν στη Χώρα των Βάσκων από μια τρομοκρατική οργάνωση. Ο κ. VERDE I ALDEA, αντιπρόεδρος, κατηγόρησε τον κ. LANDA ότι χρησιμοποιούσε το Κοινοβούλιο για την επιδίωξη αντιδημοκρατικών δραστηριοτήτων. Το Προεδρείο τότε αποφάσισε ομόφωνα να αφαιρέσει τα προνόμια που είχαν παραχωρηθεί στον κ. LANDA ως πρώην BEK.

Σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική, τα πρακτικά των συνεδριάσεων του Προεδρείου της 14^{ης} Ιουλίου 1997 διαβιβάστηκαν στην υπηρεσία ασφαλείας, προκειμένου να τα εφαρμόσει. Τα πρακτικά πιθανόν να μην διαβιβάστηκαν απευθείας στον κ. LANDA.

Η υπηρεσία ασφαλείας δεν αφαίρεσε την άδεια εισόδου του κ. LANDA μετά την απόφαση του Προεδρείου καθότι δεν είχε τη διεύθυνσή του και δεν παρατήρησε την παρουσία του στους χώρους του Κοινοβουλίου. Η υπηρεσία ασφαλείας διέπραξε σφάλμα κάνοντας δεκτό το αίτημα του κ. LANDA για νέα άδεια εισόδου τον Ιούνιο του 2000.

Η εντολή του Διαμεσολαβητή

Αντίθετα με όσα φαίνεται πως πιστεύουν οι καταγγέλλοντες, οι πρώην BEK δεν έχουν δικαίωμα να χρησιμοποιούν τις διευκολύνσεις που παραχωρεί το Κοινοβούλιο. Αυτές οι διευκολύνσεις τους παραχωρούνται κατ' άσκηση της εξουσίας του Κοινοβουλίου περί εσωτερικής οργάνωσης.

Από νομική άποψη, η απόφαση αφαίρεσης των προνομίων που είχαν παραχωρηθεί σε έναν πρώην BEK, και, ειδικότερα, η απόφαση ως προς το τι συνιστά κατάχρηση των εν λόγω προνομίων αποτελεί πολιτική δραστηριότητα του Ευρωπαϊκού Κοινο-

βουλίου, με την οποία ασχολείται ένα πολιτικό όργανο σύμφωνα με πολιτικά κριτήρια.

Στον βαθμό που η καταγγελία αμφισβητεί την ισχύ μιας απόφασης που ελήφθη το 1997 για την αφαίρεση των προνομίων του κ. LANDA ως πρώην BEK, δεν εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή.

Η ισχύς της απόφασης της 14ης Ιουλίου 1997

Τα κοινοτικά δικαστήρια αναγνωρίζουν τα δικαιώματα υπεράσπισης ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου. Ωστόσο, εφαρμόζουν το δικαίωμα της ακρόασης μόνο στις υποθέσεις που αφορούν σε νομική σχέση μεταξύ ενός φυσικού ή νομικού προσώπου και του ενδιαφερομένου θεσμικού οργάνου. Η παρούσα σχέση αφορά μόνο στις διευκολύνσεις τις οποίες επιθυμεί να απολαμβάνει ο κ. LANDA.

Ο κ. LANDA δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει την απόφαση του Προεδρείου δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ επειδή δεν παρήγαγε έννομα αποτελέσματα δεσμευτικά για εκείνον και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά του μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση.²⁷

Εξάλλου, το Προεδρείο δεν μπορεί να συγκριθεί με έναν διοικητικό φορέα που εφαρμόζει κανόνες, οι οποίοι δημιουργούν δικαιώματα και υποχρεώσεις. Ούτε τα συμφέροντα του κ. LANDA εθίγησαν σοβαρά, καθώς στις 5 Οκτωβρίου 2000 ήταν σε θέση να εισέρχεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και να παραμένει εντός αυτού ακόμη και μετά την αφαίρεσή της άδειας εισόδου που κατείχε ως πρώην BEK.

Σε ό,τι αφορά την υποχρέωση αιτιολόγησης των αποφάσεων, το άρθρο 253 ΕΚ, το οποίο αναφέρεται ως πηγή της εν λόγω υποχρέωσης στον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ισχύει μόνο για τις πράξεις που έχουν έννομα αποτελέσματα. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία, σκοπός της υποχρέωσης αιτιολόγησης είναι να παράσχει την ευκαιρία στο ενδιαφερόμενο άτομο να διαπιστώσει εάν η απόφαση πάσχει από ελάττωμα που μπορεί να επιτρέψει την προσβολή της και να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να επανεξετάσει τη νομιμότητα της απόφασης. Καθώς η απόφασή του δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί νομικά, το Προεδρείο δεν ήταν υποχρεωμένο να την αιτιολογήσει.

Σε ό,τι αφορά το επιχείρημα των καταγγελλόντων ότι όλες οι αποφάσεις που είναι δυσμενείς προς κάποιο άτομο πρέπει να φέρουν υπογραφή και να κοινοποιούνται στο θιγόμενο πρόσωπο, με αιτιολόγηση, δεν προβλέπεται τέτοια γενική υποχρέωση στο κοινοτικό δίκαιο. Σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, οι αποφάσεις του Προεδρείου κοινοποιούνται στους BEK μέσω των πρακτικών, αντίγραφο των οποίων λαμβάνει κάθε βουλευτής.

Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση του Προεδρείου ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και το κείμενο της απόφασης κοινοποιήθηκε στους καταγγέλλοντες στις 5 Οκτωβρίου 2000. Ως εκ τούτου, οι καταγγέλλοντες δεν είχαν πλέον έννομο συμφέρον σε ό,τι αφορά σε αυτήν την πτυχή της καταγγελίας.

Εάν το Προεδρείο ελάμβανε μια παρόμοια απόφαση σήμερα, θα ήταν υποχρεωμένο, τουλάχιστον πολιτικά, να λάβει υπόψη το δικαίωμα χρηστής διοίκησης του άρθρου 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει το δικαίωμα κάθε ατόμου σε προηγούμενη ακρόαση, προτού ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του, καθώς και την υποχρέωση της διοίκησης να δικαιολογεί τις αποφάσεις της. Ωστόσο, οι συντάκτες του Χάρτη δεν περιορίστηκαν σε κωδικοποίηση των υφιστάμενων δικαιωμάτων και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν μπορεί να κατηγορηθεί για μη συμμόρφωση το 1997 ως προς μια διάταξη η οποία συντάχθηκε και δημοσιεύθηκε μόλις το έτος 2000.

²⁷

Υπόθεση 60/81 IBM κατά Επιτροπής 1981 ECR 2639 παρ.9.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Στις παρατηρήσεις του, ο νόμιμος εκπρόσωπος των καταγγελλόντων κατήγγειλε ότι δεν είχε λάβει απάντηση από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο αίτημα να του διαβιβαστεί ο πλήρης φάκελος του υλικού και των εγγράφων σχετικά με την έγκριση των υπό αμφισβήτηση αποφάσεων. Ισχυρίστηκε ότι η μη απάντηση παραβίαζε το άρθρο 255 ΕΚ, την από 10ης Ιουλίου 1997 απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί της πρόσβασης στα έγγραφα του καθώς και τα άρθρα 171 και 172 του Κανονισμού του Κοινοβουλίου.

Ο νόμιμος εκπρόσωπος αμφισβήτησε το νομικό επιχείρημα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι η καταγγελία δεν εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή δεν έχει εντολή να ασχοληθεί με την καταγγελία. Επεσήμανε συγκεκριμένα ότι τα άρθρα 22 και 25 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αφορούν σε διοικητικές λειτουργίες του Προεδρείου και των Κοσμητόρων, αντίστοιχα. Επιπλέον, σύμφωνα με τον νόμιμο εκπρόσωπο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει, όταν του ζητείται, να αναγνωρίζει σε έναν πρώην BEK την ιδιότητά του αυτή και να του χορηγεί δελτίο στοιχείων ταυτότητας και τα συνεπαγόμενα δικαιώματα. Αυτό διασφαλίζει ότι όλοι οι πρώην BEK τυγχάνουν της ίδιας μεταχείρισης. Η αφαίρεση της άδειας εισόδου από έναν πρώην BEK αποτελεί διοικητική πράξη, την οποία μπορεί να επιβλέψει ο Διαμεσολαβητής.

Σε ό,τι αφορά τα γεγονότα της 5^{ης} Οκτωβρίου 2000, ο νόμιμος εκπρόσωπος ισχυρίστηκε ότι κανείς από τους καταγγέλλοντες δεν είχε διαπράξει οιαδήποτε κατάχρηση και ότι η εντολή για την απομάκρυνση ήταν ως εκ τούτου δυσανάλογη και συνιστούσε κατάχρηση εξουσίας.

Ο νόμιμος εκπρόσωπος παρατήρησε επίσης ότι το αρμόδιο όργανο για να αποφασίζει επί υποθέσεων κατάχρησης από πρώην BEK είναι η Προεδρία, η οποία ενεργεί κατόπιν προτάσεως των Κοσμητόρων, μετά από διαβούλευση με το Προεδρείο. Το Προεδρείο δεν είχε αρμοδιότητα να αποφασίσει επί του ζητήματος. Εξάλλου, υπήρχαν ανακολουθίες στις ημερομηνίες, καθώς το Προεδρείο είχε προφανώς λάβει μια απόφαση στις 14 Ιουλίου 1997, η οποία έλαβε υπόψη μια συνεδρίαση των Κοσμητόρων της 16^{ης} Ιουλίου 1997 και ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν στις 17 Ιουλίου 1997.

Ο νόμιμος εκπρόσωπος επανέλαβε επίσης ότι η απόφαση δεν είχε διαβιβαστεί στον κ. LANDA εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος και ότι δεν του είχε παρασχεθεί το δικαίωμα ακρόασης. Σε ό,τι αφορά την αιτιολόγηση της απόφασης του Προεδρείου, ήταν ασαφής, αόριστη και ανακριβής.

Ο νόμιμος εκπρόσωπος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπόθεση έπρεπε να επιλυθεί μέσω φιλικού διακανονισμού δυνάμει της παραγράφου 5 του άρθρου 3 του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, που θα οδηγούσε σε αποκατάσταση των δικαιωμάτων του πρώην BEK και την έκφραση συγγνώμης από μέρους της προεδρίας προς τους καταγγέλλοντες.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η αρμοδιότητα του Διαμεσολαβητή να ασχοληθεί με την καταγγελία

1.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αμφισβητεί την αρμοδιότητα του Διαμεσολαβητή να ασχοληθεί με την καταγγελία, στον βαθμό που η καταγγελία θέτει υπό αμφισβήτηση την απόφαση του Προεδρείου να αφαιρέσει την άδεια εισόδου από έναν πρώην BEK. Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, οι πρώην BEK δεν έχουν δικαίωμα να απολαμβάνουν τις διευκολύνσεις που τους παραχωρεί δυνάμει της εξουσίας του περί εσωτερικής οργάνωσης. Από νομικής άποψης, η απόφαση για την αφαίρεση ενός προνομίου από έναν πρώην BEK και, ιδιαίτερα, η απόφαση ως προς τι αποτελεί κατάχρηση προνομίου αποτελεί πολιτική δραστηριότητα, με την οποία ασχολείται ένα πολιτικό

όργανο σύμφωνα με πολιτικά κριτήρια: ο Διαμεσολαβητής ως εκ τούτου δεν έχει αρμοδιότητα στο θέμα αυτό.

1.2 Σύμφωνα με Δικαστήριο, η εξουσία εσωτερικής οργάνωσης παρέχει στα θεσμικά όργανα τη δυνατότητα να οργανώνουν τη λειτουργία τους σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως.²⁸ Ο Διαμεσολαβητής ως εκ τούτου θεωρεί ότι είναι αρμόδιος να ασχοληθεί με την καταγγελία η οποία αφορά πιθανό κρούσμα κακής διοίκησης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά την άσκηση της εξουσίας του περί εσωτερικής οργάνωσης.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η εξουσία περί εσωτερικής οργάνωσης περιλαμβάνει εκτεταμένη διακριτική ευχέρεια και επισημαίνει ότι δεν αμφισβητεί τις διακριτικές διοικητικές αποφάσεις, υπό την προϋπόθεση ότι το θεσμικό όργανο έχει ενεργήσει στο πλαίσιο των ορίων της νομικής του εξουσίας.

2 Η απόφαση για την αφαίρεση της άδειας εισόδου από έναν πρώην BEK

2.1 Σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες, η απόφαση του Προεδρείου να αφαιρέσει την άδεια εισόδου από έναν πρώην BEK είναι άκυρη. Υποστηρίζουν ότι η απόφαση δεν έχει νομική βάση· δεν έφερε υπογραφή και δεν κοινοποιήθηκε στο θιγόμενο πρόσωπο· και δεν είχε ληφθεί από το αρμόδιο όργανο του Κοινοβουλίου. Ισχυρίζονται ότι τα δικαιώματα του πρώην BEK θα έπρεπε να αποκατασταθούν.

2.2 Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, οι πρώην BEK δεν έχουν δικαίωμα να απολαμβάνουν τις διευκολύνσεις που τους παραχωρεί το Κοινοβούλιο. Το Προεδρείο δεν μπορεί να συγκριθεί με ένα διοικητικό όργανο που εφαρμόζει κανόνες οι οποίοι δημιουργούν δικαιώματα και υποχρεώσεις. Η απόφαση του να αφαιρέσει την άδεια εισόδου από έναν πρώην BEK δεν παράγει έννομα αποτελέσματα δεσμευτικά για εκείνον και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά του μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι ο ρόλος των BEK ως δημοκρατικά εκλεγμένων εκπροσώπων των λαών των κρατών κατοχυρώνεται στη Συνθήκη ΕΚ και στο άρθρο 39 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αντιθέτως, το καθεστώς των πρώην BEK αναγνωρίζεται μόνο στα μέτρα του Κοινοβουλίου περί εσωτερικής οργάνωσης. Τα μέτρα αυτά προβλέπουν την δυνατότητα αφαίρεσης μιας άδειας εισόδου σε περίπτωση κατάχρησης.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής δεν γνωρίζει κάποιον κανόνα ή αρχή που θα μπορούσε να εμποδίζει το Κοινοβούλιο να χρησιμοποιεί τις συνήθεις διοικητικές διαδικασίες για την εφαρμογή των μέτρων τα οποία έχει υιοθετήσει σχετικά με τις άδειες εισόδου των πρώην BEK. Οι συνήθεις διοικητικές διαδικασίες περιλαμβάνουν τις απαιτήσεις που εξετάζονται στο επόμενο τμήμα της παρούσας απόφασης. Ωστόσο, δεν περιλαμβάνουν όλες τις διατυπώσεις οι οποίες συνοδεύουν μια απόφαση που αφορά σε έννομα δικαιώματα και υποχρεώσεις.

2.5 Η έρευνα του Διαμεσολαβητή δεν έχει αποκαλύψει στοιχεία τα οποία θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη νόμιμη εξουσία του Κοινοβουλίου, ως θεσμικού οργάνου, να αφαιρέσει την άδεια εισόδου του πρώην BEK. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί πως είναι απαραίτητο ή αρμόζον, στην περίπτωση αυτή, να ερευνηθεί τον καταμερισμό των αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων οργάνων του Κοινοβουλίου ή τις ακριβείς ημερομηνίες κατά τις οποίες τα εν λόγω όργανα ασχολήθηκαν με την υπόθεση.

2.6 Η έρευνα του Διαμεσολαβητή δεν έχει ως εκ τούτου αποκαλύψει κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με αυτή την πτυχή της υπόθεσης.

²⁸

Υπόθεση C-58/94, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, [1996] ECR I-2169, παράγραφος 37.

3 Το δικαίωμα της ακρόασης και η υποχρέωση αιτιολόγησης.

3.1 Οι καταγγέλλοντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση του Προεδρείου να αφαιρέσει από τον πρώην BEK την άδεια εισόδου ελήφθη χωρίς να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα υπεράσπισης, καθώς δεν είχε την ευκαιρία να προβεί σε προφορικές ή γραπτές παρατηρήσεις, ούτε ενημερώθηκε για την απόφαση ή για τους λόγους για τους οποίους αυτή ελήφθη.

3.2 Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, τα Δικαστήρια της Κοινότητας εφαρμόζουν το δικαίωμα ακρόασης μόνο στις υποθέσεις που αφορούν σε νομική σχέση μεταξύ ενός φυσικού ή νομικού προσώπου και του ενδιαφερόμενου θεσμικού οργάνου. Η παρούσα υπόθεση αφορά απλώς στις διευκολύνσεις τις οποίες επιθυμεί να απολαμβάνει ο πρώην BEK και δεν είναι δυνατό να τεθεί υπό αμφισβήτηση η απόφαση του Προεδρείου δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ.

3.3 Επίσης, σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, η υποχρέωση αιτιολόγησης υφίσταται μόνο στις περιπτώσεις όπου η απόφαση θα μπορούσε να προσβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Η απόφαση του Προεδρείου στην περίπτωση αυτή δεν θα μπορούσε να προσβληθεί και, ως εκ τούτου, το Προεδρείο δεν είχε υποχρέωση να αιτιολογήσει την απόφασή του. Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση του Προεδρείου ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και το κείμενο της απόφασης κοινοποιήθηκε στους καταγγέλλοντες στις 5 Οκτωβρίου 2000.

3.4 Το Κοινοβούλιο επίσης παραδέχτηκε ότι, εάν το Προεδρείο ελάμβανε μια παρόμοια απόφαση σήμερα, θα ήταν υποχρεωμένο, τουλάχιστον πολιτικά, να λάβει υπόψη το δικαίωμα της χρηστής διοίκησης του άρθρου 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ωστόσο το Κοινοβούλιο, θεωρεί ότι οι συντάκτες του Χάρτη δεν περιορίστηκαν σε κωδικοποίηση των υφιστάμενων δικαιωμάτων και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν μπορεί να κατηγορηθεί για μη συμμόρφωση το 1997 ως προς διάταξη η οποία συντάχθηκε και δημοσιεύθηκε μόλις το έτος 2000.

3.5 Το επιχείρημα του Κοινοβουλίου, επομένως, φαίνεται πως είναι ότι ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων μπορεί να θεωρηθεί ένα αμιγώς πολιτικό κείμενο, οπότε οι πολίτες δεν έχουν δικαίωμα σε προηγούμενη ακρόαση προτού ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος τους, ή δικαίωμα να γνωρίζουν τους λόγους για τη λήψη της εν λόγω απόφασης, εκτός και εάν έχουν το δικαίωμα να την προσβάλλουν ενώπιον του Δικαστηρίου.

3.6 Κατά τη γνώμη του Διαμεσολαβητή, το επιχείρημα του Κοινοβουλίου ενέχει νομικό σφάλμα.

3.7 Σε ό,τι αφορά το δικαίωμα ακρόασης, το Δικαστήριο έχει δηλώσει ότι, σύμφωνα με μια γενική αρχή περί χρηστής διοίκησης, μια διοίκηση η οποία λαμβάνει αποφάσεις, ακόμη και νόμιμα, οι οποίες προκαλούν σοβαρή βλάβη στο ενδιαφερόμενο άτομο, πρέπει να του επιτρέπει να γνωστοποιεί την άποψή του εκτός και εάν υπάρχει σοβαρός λόγος να μην συμβεί αυτό.²⁹ Επιπλέον, η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, επί του άρθρου 6 της Σύμβασης, θεωρεί ότι μια δίκαιη ακρόαση κατά τη διάρκεια μιας διοικητικής διαδικασίας είναι περισσότερο και όχι λιγότερο σημαντική στις περιπτώσεις όπου η απόφαση δεν υπόκειται σε δικαστική επανεξέταση.

3.8 Σε ό,τι αφορά την υποχρέωση αιτιολόγησης, είναι αλήθεια ότι ένας από τους σκοπούς αυτής της υποχρέωσης είναι να παράσχει τη δυνατότητα στα κοινοτικά δικαστήρια να εξετάζουν τη νομιμότητα της απόφασης. Αυτό, ωστόσο, δεν δικαιολογεί το συμπέρασμα ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης υπάρχει μόνο όταν είναι δυνατή η προσφυγή στα δικαστήρια. Η νομολογία των δικαστηρίων αναφέρει επίσης και

²⁹ Συνεχδικαζόμενες υποθέσεις 33 και 75/79, R. Kuhner κατά της Επιτροπής 1980 ECR 1677 παράγραφος 25. Βλέπε επίσης υπόθεση 17/74 *Transocean Marine Paint* [1974] ECR 1063 στο 1081: «σε άτομο, τα συμπεριφέροντα του οποίου ζημιώνονται εμφανώς από απόφαση που λαμβάνεται από μια δημόσια αρχή, πρέπει να δίνεται η ευκαιρία να εκφράζει τη γνώμη του»

έναν ακόμη σκοπό ο οποίος εξυπηρετείται από την υποχρέωση αιτιολόγησης, ήτοι «να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου».³⁰

3.9 Η άποψη του Διαμεσολαβητή, ως εκ τούτου, είναι ότι κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους λαμβάνεται μια διοικητική απόφαση η οποία επηρεάζει αρνητικά τα συμφέροντά του/της και πρέπει να έχει το δικαίωμα σε ακρόαση προτού ληφθεί μια τέτοια απόφαση. Πριν αφαιρέσει τα προνόμια από τον πρώην BEK, το Κοινοβούλιο θα έπρεπε ως εκ τούτου να τον είχε ενημερώσει για τα σφάλματά του και να του είχε δώσει την ευκαιρία να παρουσιάσει τα επιχειρήματά του για την υπόθεση. Θα έπρεπε επίσης να του είχε κοινοποιήσει την αιτιολογημένη απόφασή του εγκαίρως. Το γεγονός ότι δεν το έπραξε συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

4 Οι λοιποί ισχυρισμοί και απαιτήσεις των καταγγελλόντων

4.1 Στις παρατηρήσεις επί της γνώμης του Κοινοβουλίου, ο νόμιμος εκπρόσωπος των καταγγελλόντων υποστήριξε ότι κανείς από τους καταγγέλλοντες δεν είχε διαπράξει κατάχρηση το πρωί της 5^{ης} Οκτωβρίου του 2000 και ότι η εντολή για την απομάκρυνση ήταν ως εκ τούτου δυσανάλογη και αποτελούσε κατάχρηση εξουσίας. Υποστήριξε ότι η Προεδρία θα έπρεπε να ζητήσει συγγνώμη από τους καταγγέλλοντες. Στην αρχική καταγγελία, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι τα άτομα που ευθύνονταν για το επεισόδιο θα έπρεπε να υποστούν παραδειγματικές κυρώσεις προκειμένου να αποτραπούν τέτοιου είδους πράξεις στο μέλλον.

4.2 Τα στοιχεία που διαθέτει ο Διαμεσολαβητής δείχνουν ότι κανείς από τους καταγγέλλοντες δεν απομακρύνθηκε από τους χώρους του Κοινοβουλίου στις 5 Οκτωβρίου 2000. Δεν φαίνεται επίσης να υπάρχουν ερείσματα ώστε να τεθεί υπό αμφισβήτηση η συμπεριφορά των μελών της υπηρεσίας ασφαλείας ή των υπηρεσιών της Προεδρίας την ημέρα εκείνη.

4.3 Στις παρατηρήσεις του επί της γνώμης του Κοινοβουλίου, ο νόμιμος εκπρόσωπος των καταγγελλόντων κατήγγειλε ότι δεν είχε λάβει απάντηση από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο αίτημα να του διαβιβαστεί ο πλήρης φάκελος του υλικού και των εγγράφων σχετικά με την έγκριση των υπό αμφισβήτηση αποφάσεων.

4.4 Ο Διαμεσολαβητής υπενθυμίζει ότι η παράλειψη απάντησης σε αλληλογραφία θα μπορούσε να αποτελεί κρούσμα κακής διοίκησης. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί πως είναι απαραίτητο ή αρμόζον να εξετάσει τον νέο ισχυρισμό των καταγγελλόντων στο πλαίσιο της έρευνάς του για την παρούσα καταγγελία. Εάν χρειαστεί, μπορεί να υποβληθεί νέα καταγγελία.

4.5 Στις παρατηρήσεις επί της γνώμης του Κοινοβουλίου, ο νόμιμος εκπρόσωπος των καταγγελλόντων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπόθεση θα έπρεπε να επιλυθεί μέσω φιλικού διακανονισμού δυνάμει της παραγράφου 5 του άρθρου 3 του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή, με αποκατάσταση των δικαιωμάτων του πρώην BEK.

4.6 Παρότι ο Διαμεσολαβητής έχει διαπιστώσει κρούσμα κακής διοίκησης στην παράγραφο 3.9 ανωτέρω, η έρευνα του δεν έχει αποκαλύψει στοιχεία, τα οποία θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη νομική εξουσία του Κοινοβουλίου, ως θεσμικού οργάνου, να αφαιρέσει την άδεια εισόδου από τον πρώην BEK. Η διαπίστωση κρούσματος κακής διοίκησης δεν παρέχει, ως εκ τούτου, βάση για την αναζήτηση φιλικού διακανονισμού κατά τρόπο ικανοποιητικό προς τον καταγγέλλοντα, σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 3 του Καταστατικού του Διαμεσολαβητή.

5 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

³⁰

Βλέπει επί παραδείγματι υπόθεση 108/81 *Amylum κατά Επιτροπής* [1982] ECR 3107, παράγραφος 19.

Κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους λαμβάνεται μια διοικητική απόφαση η οποία επηρεάζει αρνητικά τα συμφέροντά του/της καθώς και το δικαίωμα σε ακρόαση προτού ληφθεί μια τέτοια απόφαση. Πριν αφαιρέσει τα προνόμια του πρώην ΒΕΚ, το Κοινοβούλιο θα έπρεπε, επομένως, να τον έχει ενημερώσει για τα όσα του προσάπτει και να του έχει παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσει τη δική του άποψη. Θα έπρεπε επίσης να του έχει κοινοποιήσει την αιτιολογημένη απόφασή του εγκαίρως. Το γεγονός ότι δεν το έπραξε συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Για τους λόγους που παρουσιάζονται στην παράγραφο 4.6 της απόφασης, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΠΟ ΥΠΟ ΕΞΕΛΙΞΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 206/2000/ΜΜ κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Φεβρουάριο του 2000 η κ. Τ, φοιτήτρια από την Πολωνία, υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή με αντικείμενο την απόφαση του Συμβουλίου να αποκλείσει τους υποψήφιους από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης από την υπό εξέλιξη διαδικασία επιλογής ασκούμενων για το 2000.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Συμβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο.

Στη γνώμη του, το Συμβούλιο αναφέρθηκε στους κανόνες που ισχύουν για την πρακτική άσκηση στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου. Σύμφωνα με αυτούς, οι υποψήφιοι πρέπει να υποβάλουν τις αιτήσεις τους έως τις 30 Σεπτεμβρίου, προκειμένου να είναι υποψήφιοι για μια θέση ασκούμενου διάρκειας τριών έως τεσσάρων μηνών το επόμενο έτος. Τα αποτελέσματα της διαδικασίας επιλογής ανακοινώνονται στην αρχή κάθε έτους.

Αναφορικά με τον ισχυρισμό για μεταχείριση που αποτελεί διάκριση κατά των υποψηφίων από χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, το Συμβούλιο κατέστησε σαφές ότι, σύμφωνα με τον εσωτερικό κανονισμό του, κατ' αρχήν υπήκοοι τόσο της ΕΕ όσο και των υποψηφίων χωρών είναι επιλέξιμοι για το πρόγραμμα πρακτικής άσκησης. Ωστόσο, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου είχε τη διακριτική ευχέρεια να οργανώσει το πρόγραμμα πρακτικής άσκησης του θεσμικού οργάνου. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, πρωταρχικός σκοπός του προγράμματος ήταν να δοθεί σε υπηκόους της ΕΕ η δυνατότητα να αποκτήσουν επαγγελματική εμπειρία στα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Ωστόσο, επειδή οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις διεξάγονταν στο πλαίσιο του Συμβουλίου, αυτό θα απέφευγε για λόγους ασφαλείας να προσφέρει τη δυνατότητα πρακτικής άσκησης σε άτομα από τις υποψήφιες χώρες. Στη βάση αυτή, στη διάρκεια των ενταξιακών διαπραγματεύσεων οι αιτήσεις από τις υποψήφιες χώρες θα εξετάζονταν μόνο κατ' εξαίρεση και θα απαιτούσαν τη σύναψη συμφωνίας με την κυβέρνηση του συγκεκριμένου υποψηφίου, προκειμένου να διασφαλίζεται η τήρηση όλων των παραμέτρων ασφαλείας.

Το Συμβούλιο εξέφρασε τη λύπη του για την απόρριψη της αίτησης της καταγγέλουσας και δεσμεύτηκε στο μέλλον να ενημερώνει τους υποψηφίους πιο έγκαιρα σχετικά με το αποτέλεσμα των διαδικασιών επιλογής.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η καταγγέλλουσα δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σχετικά με τη γνώμη του Συμβουλίου.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί μεταχείρισης των υποψηφίων από την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη κατά τρόπον που συνιστά διάκριση εις βάρος τους

1.1 Η καταγγέλλουσα θεώρησε ότι η απόφαση του Συμβουλίου να αποκλείσει τους υποψηφίους από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, λόγω του μεγάλου αριθμού των αιτήσεων, ήταν άδικη και συνιστούσε μεροληπτική μεταχείριση. Κατά την άποψή της, αυτό που θα έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη είναι τα ατομικά προσόντα του κάθε υποψηφίου.

1.2 Στη γνώμη του, το Συμβούλιο εξήγησε ότι μολονότι ο ισχύων εσωτερικός κανονισμός στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου προβλέπει ότι οι υπήκοοι τόσο των κρατών μελών της ΕΕ όσο και των υποψηφίων χωρών είναι επιλέξιμοι για το πρόγραμμα πρακτικής άσκησης, η Γενική Γραμματεία διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά στην οργάνωση του προγράμματος αυτού. Το Συμβούλιο επισήμανε ότι οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις διεξάγονται στις εγκαταστάσεις του. Κατά τη διεξαγωγή ενταξιακών διαπραγματεύσεων, αποτελεί γενική πολιτική του Συμβουλίου να επιλέγει, για λόγους ασφαλείας, ασκούμενους κυρίως μεταξύ των υπηκόων της ΕΕ. Οι αιτούντες από υποψήφιες χώρες δεν εξετάζονται παρά μόνο κατ' εξαίρεση. Στις περιπτώσεις αυτές, απαιτείται σύναψη συμφωνίας με την κυβέρνηση της υποψήφιας χώρας, ώστε να διασφαλίζεται η τήρηση όλων των παραμέτρων ασφαλείας.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, σύμφωνα με τον εσωτερικό κανονισμό που διέπει την πρακτική άσκηση στο Συμβούλιο, αίτηση για πρακτική άσκηση μπορούν να υποβάλλουν υπήκοοι τόσο των κρατών μελών της ΕΕ όσο και των υποψηφίων χωρών. Με βάση τους κανόνες αυτούς, το Συμβούλιο έκανε δεκτή την υποβολή αιτήσεων πρακτικής άσκησης από υποψηφίους με προέλευση την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη για το έτος 2000.

1.4 Καθώς ο αριθμός των αιτήσεων που υποβλήθηκαν (περίπου 900 αιτήσεις για το έτος 2000) υπερέβη τον αναμενόμενο, το Συμβούλιο αποφάσισε να κάνει χρήση της διακριτικής του ευχέρειας αποκλείοντας από την υπό εξέλιξη διαδικασία επιλογής τους υποψηφίους από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

1.5 Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν τη συνέπεια στις ενέργειες της διοίκησης. Ο αποκλεισμός των αιτήσεων από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης κατά τη διάρκεια μιας υπό εξέλιξη διαδικασίας επιλογής δεν ήταν συμβατός με την πολιτική του Συμβουλίου να επεκτείνει το πρόγραμμα πρακτικής άσκησης του σε υποψηφίους από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Επομένως, η ενέργεια αυτή συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε επίσης ότι δεν ήταν ορθό εκ μέρους του Συμβουλίου στην παρούσα περίπτωση να αναφερθεί σε λόγους ασφαλείας όσον αφορά στους αιτούντες από τις υποψήφιες χώρες, καθώς ο λόγος αυτός δεν γνωστοποιήθηκε στην καταγγέλλουσα όταν αποκλείστηκε από τη διαδικασία.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν τη συνέπεια στις ενέργειες της διοίκησης. Ο αποκλεισμός των αιτήσεων από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης κατά τη διάρκεια μιας υπό εξέλιξη διαδικασίας επιλογής δεν ήταν συμβατός με την πολιτική του Συμβουλίου να επεκτείνει το πρόγραμμα πρακτικής άσκησης του σε υποψηφίους από τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Επομένως, η ενέργεια αυτή συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Σεπτέμβριο του 1998 ο καταγγέλλων εξέφρασε αιτιάσεις σχετικά με την επανεξέταση έργου χρηματοδοτούμενου από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

ΤΕΚΜΗΡΙΟ ΑΘΩΟ- ΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟ- ΤΗΤΑ ΑΡΧΕΙΩΝ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ ΕΡΓΟΥ

*Απόφαση επί της καταγ-
γελίας 960/98/PB (εμπι-
στευτική) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Λόγω της διάρκειας της έρευνας και των περιστατικών που συνδέονται με αυτή, κρίθηκε αναγκαία η ακόλουθη παράθεση του ιστορικού και των κύριων γεγονότων.

Το 1992 η Επιτροπή και ο οργανισμός του καταγγέλλοντα συνήψαν σύμβαση με αντικείμενο την κατασκευή γεννήτριας για την εκμετάλλευση της αιολικής ενέργειας. Η διάρκεια ισχύος της σύμβασης ήταν από την 1η Ιανουαρίου 1993 έως την 29η Φεβρουαρίου 1996.

Τον Μάρτιο του 1996 η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι το έργο που παραδόθηκε από τον οργανισμό του ήταν ανεπαρκές. Τον Απρίλιο του 1996, και κατόπιν αιτημάτων του, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η σύμβαση δεν μπορούσε να παραταθεί πέραν της ημερομηνίας που προβλεπόταν στις διατάξεις της.

Τον Απρίλιο του 1996 η Επιτροπή έλαβε από τον καταγγέλλοντα ένα προσχέδιο τελικής έκθεσης σχετικά με το έργο, η οποία είχε συνταχθεί σύμφωνα με τη σύμβαση. Η Επιτροπή έστειλε απόδειξη παραλαβής της έκθεσης και υπενθύμισε στον καταγγέλλοντα ότι η σύμβαση θα έληγε την προβλεπόμενη στη σύμβαση ημερομηνία. Τρεις μήνες αργότερα, η Επιτροπή έστειλε στον καταγγέλλοντα απάντηση σε σχέση με το σχέδιο τελικής έκθεσης.

Στις 26 Μαΐου 1997 η Επιτροπή ενημέρωσε με επιστολή της τον καταγγέλλοντα ότι η μονάδα συντονισμού για την καταπολέμηση της απάτης (η πρώην UCLAF) επρόκειτο να διεξαγάγει έλεγχο στους χώρους του οργανισμού του καταγγέλλοντα. Φαίνεται ότι η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με τον έλεγχο και τηλεφωνικώς στις 12 Μαΐου 1997. Από τις 26 έως 28 Μαΐου 1997, διενεργήθηκε οικονομικός και τεχνικός έλεγχος στις εγκαταστάσεις του καταγγέλλοντα.

Στις 30 Ιουλίου 1997 η Επιτροπή έστειλε την έκθεση ελέγχου στον καταγγέλλοντα για σχολιασμό. Η έκθεση ελέγχου πληροφορούσε τον καταγγέλλοντα ότι λόγω μη εκτέλεσης της σύμβασης και εσφαλμένων ή ελλιπών καταστάσεων, η Επιτροπή είχε την πρόθεση να απαιτήσει επιστροφή του συνόλου της προκαταβληθείσας εισφοράς. Ο καταγγέλλων υπέβαλε στην Επιτροπή τα σχόλιά του επί της έκθεσης ελέγχου στις 11 Σεπτεμβρίου 1997. Ο καταγγέλλων έλαβε από την Επιτροπή μία επιστολή, η οποία περιείχε, εκτός των άλλων, την απόδειξη παραλαβής των σχολίων του της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1997.

Τα προβλήματα που σχετίζονταν με τη συγκεκριμένη σύμβαση οδήγησαν την Επιτροπή στο να αποκλείσει, τον Απρίλιο του 1998, τον καταγγέλλοντα από τις διαπραγματεύσεις που αφορούσαν δύο νέα έργα. Αποφασίστηκε επίσης να μην συμπεριληφθεί το έργο της περιόδου 1993-1996 σε έκδοση με θέμα τα ερευνητικά προγράμματα της Επιτροπής.

Στις 6 Ιουλίου 1998 η UCLAF ενημέρωσε τον εθνικό αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης σχετικά με τις υποψίες της ότι ο καταγγέλλων είχε διαπράξει απάτη στο πλαίσιο της σύμβασης του 1993-1996. Φαίνεται ότι η UCLAF είχε υπόνοιες για σοβαρή απάτη με συνεργούς σε άλλα κράτη μέλη της ΕΕ. Ο αρμόδιος εισαγγελέας για σοβαρές υποθέσεις απάτης ξεκίνησε έρευνα επί της υπόθεσης, η οποία απασχόλησε επανειλημμένα τον εγχώριο Τύπο καθώς και το κοινοβούλιο της

χώρας. Η υπόθεση έθεσε επίσης το γενικότερο θέμα του εάν το συγκεκριμένο κράτος μέλος έχει εφαρμόσει κατάλληλα μέτρα πρόληψης της απάτης σε σχέση με τις κοινοτικές χρηματοδοτήσεις. Η υπόθεση του καταγγέλλοντα αναφέρθηκε σε αρκετά άρθρα εφημερίδων ως πρόσφατη αφορμή έντονης αντιδικίας μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών αρχών. Δηλώσεις αξιωματούχων της Επιτροπής επιβεβαίωσαν ότι η υπηρεσία της Επιτροπής για την καταπολέμηση της απάτης (πρώην UCLAF, νυν OLAF - Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης) ήταν πεπεισμένη για τη βασιμότητα των υποψιών της περί απάτης, η οποία διαπράχθηκε από τον οργανισμό του καταγγέλλοντα. Κάποια στιγμή, η Επιτροπή άρχισε απευθείας διαβουλεύσεις με το εθνικό υπουργείο Δικαιοσύνης, το οποίο φαίνεται ότι θέσπισε ακολούθως νέους κανόνες. Επίσης, κατέστη προφανές από τα δημοσιευμένα άρθρα ότι ορισμένες εθνικές εφημερίδες είχαν αποκτήσει πρόσβαση σε απόρρητη έκθεση, η οποία είχε διαβιβαστεί από την UCLAF στον αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης.

Στις 20 Δεκεμβρίου 1999, ο εθνικός αρμόδιος εισαγγελέας για σοβαρές υποθέσεις απάτης αποφάσισε ότι δεν είχαν προκύψει στοιχεία ικανά να στοιχειοθετήσουν δίωξη. Φαίνεται ότι εισαγγελέας έκρινε ότι οι οικονομικές παρατυπίες συνοψίζονταν κατά κύριο λόγο σε λογιστικά λάθη.

Στις 5 Ιανουαρίου 2000 η νέα υπηρεσία της Επιτροπής για την καταπολέμηση της απάτης (OLAF) υπέβαλε επίσημη καταγγελία στον εθνικό Διευθυντή Εισαγγελίας, ζητώντας επανεξέταση της απόφασης του αρμόδιου εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης. Το αίτημα υποβλήθηκε σύμφωνα με τις καθιερωμένες διαδικασίες της εθνικής νομοθεσίας. Την επόμενη ημέρα, η καταγγελία της OLAF σχολιάστηκε στον εθνικό Τύπο. Ένα τουλάχιστον άρθρο εφημερίδας παρέθεσε αυτούσιες ή αναφέρθηκε σε δηλώσεις υπαλλήλων της OLAF καθώς και του καταγγέλλοντα. Ένας υπάλληλος της OLAF επιβεβαίωσε την ύπαρξη της καταγγελίας και δήλωσε ότι η OLAF δεν θεωρούσε απολύτως επαρκώς αιτιολογημένη την απόφαση του εισαγγελέα.

Στις 13 Ιουνίου 2000 ο εθνικός Διευθυντής Εισαγγελίας αποφάνθηκε ότι δεν υπήρχαν λόγοι ανατροπής της απόφασης του αρμόδιου εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης. Η απόφαση του Διευθυντή Εισαγγελίας είναι, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, οριστική.

Στα μέσα του 2000, εκπρόσωποι της OLAF επιβεβαίωσαν με δηλώσεις τους στον Τύπο ότι η Επιτροπή σκόπευε, όπως είχε ήδη αποφασιστεί, να απαιτήσει επιστροφή της οικονομικής εισφοράς της ΕΚ από τον καταγγέλλοντα με την άσκηση αστικής αγωγής.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε την καταγγελία του στον Διαμεσολαβητή την ίδια περίπου εποχή που ένας συνάδελφός του υπέβαλε μια πολύ παρόμοια καταγγελία. Ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να αντιμετωπίσει τις δύο καταγγελίες με κοινή έρευνα. Τον Σεπτέμβριο του 2000, η καταγγελία που υποβλήθηκε από τον συνάδελφο του καταγγέλλοντα αποσύρθηκε. Η παρούσα έρευνα και η τελική απόφαση παρέμειναν εν πολλοίς ανεπηρέαστες από το γεγονός αυτό.

Οι ισχυρισμοί που αποτέλεσαν αντικείμενο έρευνας ήταν, συνοπτικά, οι εξής:

A) Βασικοί ισχυρισμοί σε σχέση με τα πορίσματα της Επιτροπής για δόλια και μη συμβατική συμπεριφορά:

(i) Τα συμπεράσματα της Επιτροπής περί αθέτησης της σύμβασης και απάτης ήταν εσφαλμένα.

(ii) Ήταν σφάλμα της Επιτροπής να μην ενημερώσει τον καταγγέλλοντα πριν καταγγείλει τον οργανισμό στον εθνικό αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης τον Ιούλιο του 1998.

(iii) Η Επιτροπή δεν μπόρεσε να διασφαλίσει το απόρρητο της έκθεσης που είχε διαβιβάσει η UCLAF στον εθνικό αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης.

Αυτό κατέστη προφανές από το γεγονός ότι οι εθνικές εφημερίδες κατάφεραν να έχουν πρόσβαση στην έκθεση.

(iv) Ήταν σφάλμα των υπαλλήλων της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης της Επιτροπής να δίνουν συνεντεύξεις στον εθνικό Τύπο αναφερόμενοι στις υποψίες τους περί απάτης εκ μέρους του καταγγέλλοντος και του οργανισμού του. Ο καταγγέλλων υποπτευόταν πως η Επιτροπή αποσκοπούσε στην άσκηση πίεσης από το κοινό στις εθνικές εισαγγελικές αρχές. (Ο τέταρτος αυτός ισχυρισμός υποβλήθηκε μετά την αρχική καταγγελία, αλλά συμπεριλήφθηκε στην έρευνα και υποβλήθηκε στην Επιτροπή για σχολιασμό).

B) Άλλοι ισχυρισμοί:

(v) Ήταν σφάλμα της Επιτροπής το γεγονός ότι δεν προέβη σε σχολιασμό του σχεδίου τελικής έκθεσης η οποία υποβλήθηκε στο τέλος Απριλίου 1996. Η σύμβαση όριζε ότι τα σχόλια έπρεπε να υποβληθούν εντός διμήνου.

(vi) Ο έλεγχος της Επιτροπής από τις 26 έως 28 Μαΐου 1997 ανακοινώθηκε ως αποκλειστικά οικονομικός έλεγχος. Ήταν επομένως σφάλμα της Επιτροπής να διενεργήσει επίσης τεχνικό έλεγχο.

(vii) Οι υπάλληλοι που διενήργησαν τον έλεγχο τον Μάιο του 1997 συμπεριφέρονταν με επιθετικό τρόπο, λ.χ. διατυπώνοντας άμεσα κατηγορίες κατά των υπαλλήλων του καταγγέλλοντα.

(viii) Η Επιτροπή δεν απάντησε εντός ευλόγου διαστήματος στην από 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1997 επιστολή του καταγγέλλοντα.

(ix) Η απόφαση της Επιτροπής τον Απρίλιο του 1998 να αποκλείσει τον οργανισμό του καταγγέλλοντα από τη διαπραγμάτευση νέων έργων έπρεπε να είχε ληφθεί νωρίτερα. Το γεγονός ότι αυτό δεν έγινε είχε ως αποτέλεσμα να διαθέσει ο καταγγέλλων άσκοπο χρόνο και ενέργεια στη διαπραγμάτευση των νέων έργων.

(x) Η απόφαση της Επιτροπής να μην συμπεριλάβει το επίμαχο έργο στην ερευνητικού περιεχομένου έκδοσή της ήταν αδικαιολόγητη.

H ΕΡΕΥΝΑ

Οι γνώμες της Επιτροπής

Εκτός από την πρώτη γνώμη της επί της καταγγελίας, η Επιτροπή κλήθηκε αργότερα να υποβάλει πρόσθετα σχόλια και πληροφορίες, κυρίως σε απάντηση του τέταρτου ισχυρισμού ανωτέρω, ο οποίος διατυπώθηκε μετά την αρχική καταγγελία.

Εισαγωγικά, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή του Διαμεσολαβητή στο γεγονός ότι ο εθνικός εισαγγελέας διερευνούσε το ενδεχόμενο απάτης από τον οργανισμό του καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή επισήμανε ότι αυτό θα μπορούσε να συνιστά κατάσταση «sub judice» (δηλαδή υπόθεση εκκρεμούσα ενώπιον των δικαστηρίων), γεγονός που ο Διαμεσολαβητής θα επιθυμούσε ενδεχομένως να λάβει υπόψη ως παράμετρο που θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις στο παραδεκτό της καταγγελίας.

Οι βασικές απαντήσεις της Επιτροπής στα αιτήματα του Διαμεσολαβητή για γνώμες και πληροφορίες μπορούν να συνοψιστούν ως εξής (με βάση τη σειρά των ισχυρισμών, όπως παρατέθηκαν ανωτέρω):

(i) Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν τηρήθηκαν οι όροι της σύμβασης, περιγράφοντας με λεπτομέρειες τα σχετικά τεχνικά θέματα. Υποστήριξε επίσης ότι ο έλεγχος του Μαΐου 1997 αποκάλυψε ότι είχαν υποβληθεί εσφαλμένες ή ελλιπείς καταστάσεις. Θεωρούσε δε ότι το γεγονός αυτό συνιστούσε επαρκή βάση για παραπομπή του θέματος στις εθνικές εισαγγελικές αρχές.

(ii) Κατά την εκτέλεση του καθήκοντος παραπομπής υποθέσεων ενδεχόμενης απάτης στις εθνικές δικαστικές αρχές, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει εκ των προτέρων τον καταγγέλλοντα.

(iii) Όσον αφορά στη διαρροή της έκθεσης της UCLAF στον εθνικό Τύπο, η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε ακολουθήσει με επιμέλεια τους κανόνες του απορρήτου και ότι, επομένως δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη. Εξάλλου, όταν σημειώθηκε η διαρροή, η έκθεση (ή αντίγραφα αυτής) βρισκόταν στην κατοχή της μόνιμης αντιπροσωπείας του κράτους μέλους στις Βρυξέλλες, του εισαγγελέα και του ίδιου του καταγγέλλοντα.

(iv) Οι δηλώσεις που έγιναν από τους υπαλλήλους της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης στις εθνικές εφημερίδες δεν ήταν τέτοιες που να θέτουν σε κίνδυνο τα δικαιώματα υπεράσπισης του καταγγέλλοντα. Εξάλλου, οι υπάλληλοι αυτοί δεν ανέλαβαν οι ίδιοι την πρωτοβουλία ενημέρωσης του κοινού, αλλά τους προσέγγισαν δημοσιογράφοι στα ερωτήματα των οποίων οι υπάλληλοι απάντησαν σε εύθετο χρόνο.

Όσον αφορά στους ισχυρισμούς (v) έως (x), η Επιτροπή υποστήριξε ότι:

(v) Υπό κανονικές συνθήκες, το σχέδιο της τελικής έκθεσης έπρεπε να σχολιαστεί άμεσα εντός διμήνου, η δε απουσία σχολιασμού ισοδυναμούσε με αποδοχή της έκθεσης. Ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή απλώς έστειλε απόδειξη παραλαβής της έκθεσης χωρίς περαιτέρω σχόλια εντός του προβλεπόμενου διμήνου, καθώς είχε ήδη υποδείξει στον καταγγέλλοντα ότι το έργο δεν είχε υλοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους της λήγουσας σύμβασης.

(vi) Το άρθρο 5.1 των γενικών όρων της σύμβασης παρείχε στην Επιτροπή το δικαίωμα να διεξάγει τόσο τεχνικό όσο και οικονομικό έλεγχο, στη διάρκεια καθώς και μετά την ολοκλήρωση του έργου. Ο οργανισμός ενημερώθηκε τηλεφωνικά και με επιστολή ότι επρόκειτο να διενεργηθεί έλεγχος τόσο από τον δημοσιονομικό ελεγκτή όσο και από τον αρμόδιο επιστημονικό υπάλληλο. Ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε αντιρρήσεις επ' αυτού στη διάρκεια του ελέγχου.

(vii) Οι υπάλληλοι που διενήργησαν τον έλεγχο δεν συμπεριφέρθηκαν απρεπώς.

(viii) Η Επιτροπή δεν έκρινε αρχικά αναγκαίο να απαντήσει στην επιστολή της 11ης Σεπτεμβρίου 1997, καθώς θεώρησε ότι η απάντηση του οργανισμού στην έκθεση δεν προσέθετε κανένα νέο στοιχείο.

(ix) Δύο νέα έργα είχαν γίνει δεκτά στη διάρκεια της φάσης επιστημονικής αξιολόγησης. Ωστόσο, στη διάρκεια της επακόλουθης οικονομικής και διοικητικής αξιολόγησης και, επίσης λόγω της μη εκπλήρωσης των συμβατικών υποχρεώσεων στην παρούσα σύμβαση, η Επιτροπή συνέστησε στους άλλους συμβαλλόμενους να αποκλείσουν ή να αναβάλουν τη σύναψη συμβάσεων με τον οργανισμό του καταγγέλλοντα.

(x) Η ερευνητική έκδοση είχε ως στόχο να προβάλει τα αποτελέσματα έργων που είχαν χρηματοδοτηθεί από το πρόγραμμα μη πυρηνικής ενέργειας και ολοκληρώθηκαν με επιτυχία. Καθώς το πρόγραμμα του καταγγέλλοντα δεν πληρούσε τα κριτήρια αυτά, δεν συνέτρεχε λόγος συμπερίληψής του στην έκδοση.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με τις γνώμες της Επιτροπής, ο καταγγέλλων επέμεινε στους ισχυρισμούς του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί εσφαλμένων συμπερασμάτων όσον αφορά στην παράβαση των όρων της σύμβασης και την απάτη

1.1 Αναφορικά με τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή εσφαλμένα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο οργανισμός του καταγγέλλοντα δεν εκπλήρωσε τους όρους της σύμβασης, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, μολονότι ενδέχεται να διαπιστωθούν κρούσματα κακής διοίκησης κατά την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμβάσεις που συνάπτονται από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή οργανισμούς, ο ίδιος θεωρεί ότι το πεδίο του ελέγχου που μπορεί να διεξάγει σε ανάλογες περιπτώσεις είναι αναγκαστικά περιορισμένο. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι επιδίωξή του δεν πρέπει να είναι να διαπιστώνει κατά πόσο υπήρξε αθέτηση της σύμβασης από κάποιον από τους δύο συμβαλλόμενους, εάν υπάρχει αντιδικία γύρω από το θέμα αυτό. Αυτό θα μπορούσε να επιλυθεί αποτελεσματικά μόνον από ένα αρμόδιο δικαστήριο, που θα ήταν σε θέση να ακούσει τα επιχειρήματα των δύο μερών ως προς τη σχετική εθνική νομοθεσία και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία για τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά.

1.2 Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι στις περιπτώσεις που σχετίζονται με συμβατικές διαφορές είναι θεμιτό να περιορίζει την έρευνά του στο εάν το κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός έχει παράσχει συνεκτική και λογική ερμηνεία της νομικής βάσης των ενεργειών του και στο γιατί πιστεύει ότι η άποψή του για τη συμβατική θέση είναι δικαιολογημένη. Στην περίπτωση αυτή, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης. Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζει το δικαίωμα των μερών να προσφύγουν στα αρμόδια δικαστήρια για την εξέταση και την επίλυση της διαφοράς τους.

1.3 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι το έργο δεν είχε υλοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης, παραθέτοντας τις συγκεκριμένες διατάξεις της σύμβασης. Η Επιτροπή έκρινε ότι αυτό επιβεβαιώθηκε με τον επιτόπιο έλεγχο που πραγματοποιήθηκε τον Μάιο του 1997.

1.4 Με την επιφύλαξη του κατά πόσο κάποιος από τους συμβαλλόμενους είχε αθετήσει τη σύμβαση, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή εξήγησε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε δικαιολογημένες τις ενέργειές της. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

1.5 Όσον αφορά στον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή εσφαλμένα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο καταγγέλλων και ο οργανισμός του είχαν ενεργήσει δολίως, το γεγονός αυτό διερευνήθηκε διεξοδικά από δύο βαθμούς δικαιοδοσίας σε εθνικό επίπεδο, δηλαδή τον αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης και τον εθνικό Διευθυντή Εισαγγελίας. Αμφότεροι αποφάνθηκαν ότι δεν συνέτρεχαν λόγοι δίωξης του καταγγέλλοντα ή του οργανισμού του.

1.6 Το γεγονός ότι οι υποψίες της Επιτροπής αποδείχθηκαν εσφαλμένες επί της ουσίας δεν συνεπάγεται αφ' εαυτού ότι οι ενέργειες της Επιτροπής συνιστούσαν κρούσμα κακής διοίκησης. Το ζητούμενο είναι εάν η Επιτροπή είχε επιδείξει τη δέουσα επιμέλεια όταν έλαβε την απόφαση για παραπομπή στις εθνικές εισαγγελικές αρχές.

1.7 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή είχε επιδείξει ικανό βαθμό δέουσας επιμέλειας όταν αποφάσισε να παραπέμψει το θέμα στις εθνικές εισαγγελικές αρχές για περαιτέρω έρευνα και τελική αξιολόγηση της υπόθεσης. Ως εκ τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

2 Ο ισχυρισμός σχετικά με την καταγγελία της Επιτροπής στον εθνικό εισαγγελέα

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να ενημερώσει τον οργανισμό του πριν τον καταγγείλει στον εθνικό αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις οικονομικής απάτης. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν είναι υποχρεωμένη να ενημερώνει τους ενδιαφερόμενους προτού προβεί σε ανάλογες καταγγελίες.

2.2 Φαίνεται ότι η Επιτροπή δεν δεσμεύεται συγκεκριμένα να ενημερώνει τα άτομα που καταγγέλλει στις εθνικές αρχές για έρευνα λόγω υποψίας απάτης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η Επιτροπή, αναφέροντας τις υποψίες της περί απάτης στην εθνική ομοσπονδιακή αστυνομία χωρίς προηγουμένως να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα, δεν παραβίασε κάποιον δεσμευτικό για την ίδια κανόνα ή αρχή. Ως εκ τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

3 Ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή δεν διασφάλισε το απόρρητο

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν διασφάλισε το απόρρητο της έκθεσης που είχε διαβιβάσει η UCLAF στον εθνικό αρμόδιο εισαγγελέα για σοβαρές υποθέσεις απάτης. Η Επιτροπή αρνήθηκε τον ισχυρισμό αυτό και υποστήριξε ότι δεν υπήρχαν αποδείξεις για διαρροή.

3.2 Είναι αδιαμφισβήτητο το γεγονός ότι οι εφημερίδες κατόρθωσαν να αποκτήσουν πρόσβαση στην έκθεση. Φαίνεται επίσης ότι όταν συνέβη αυτό, η έκθεση βρισκόταν στην κατοχή της Επιτροπής, του εισαγγελέα, της μόνιμης αντιπροσωπείας του κράτους μέλους στις Βρυξέλλες και του καταγγέλλοντα.

3.3 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν ότι οι πολίτες πρέπει να είναι βέβαιοι ότι η Επιτροπή σέβεται το απόρρητο των ευαίσθητων δεδομένων που τους αφορούν και, συνεπώς, λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση του απορρήτου. Στην παρούσα περίπτωση, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι δεν προσκομίστηκαν στοιχεία που να υποδεικνύουν σαφώς ότι η διαρροή της έκθεσης οφειλόταν σε λανθασμένες ενέργειες της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

4 Ο ισχυρισμός για ανάρμοστες δηλώσεις στις εθνικές εφημερίδες

4.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ήταν σφάλμα των υπαλλήλων της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης της Επιτροπής να δίνουν συνεντεύξεις στον εθνικό Τύπο αναφερόμενοι στις υποψίες τους περί απάτης εκ μέρους του καταγγέλλοντος και του οργανισμού του. Η Επιτροπή απάντησε ότι οι δηλώσεις που έγιναν από τους υπαλλήλους της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης στις εθνικές εφημερίδες δεν ήταν τέτοιες που να θέτουν σε κίνδυνο τα δικαιώματα υπεράσπισης του καταγγέλλοντα. Τόνισε επίσης ότι οι υπάλληλοι αυτοί δεν ανέλαβαν οι ίδιοι την πρωτοβουλία ενημέρωσης του κοινού, αλλά τους προσέγγισαν δημοσιογράφοι στα ερωτήματα των οποίων απάντησαν σε εύθετο χρόνο.

4.2 Με βάση τα στοιχεία που προσκομίστηκαν στο Διαμεσολαβητή φαίνεται ότι μέλη της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης προέβησαν επανειλημμένα σε δηλώσεις στον εθνικό Τύπο σχετικά με τη βεβαιότητά τους ότι ο καταγγέλλων και ο οργανισμός του είχαν ενεργήσει δολίως. Ο οργανισμός του καταγγέλλοντα αναφέρθηκε ως πρόσφατη αφορμή για τη γενική δυσανεμία της Επιτροπής όσον αφορά τους χειρισμούς για την καταπολέμηση της απάτης από τις εθνικές αρχές σχετικά με κοινωτικές χρηματοδοτήσεις. Φαίνεται ότι το προσωπικό της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης της Επιτροπής είχε υπαινιχθεί στον Τύπο της χώρας ότι οι εθνικοί εισαγγελείς συχνά αποφεύγουν να προχωρήσουν σε δίωξη, ακόμη και όταν είναι προφανές ότι ο εμπλεκόμενος είναι ένοχος απάτης.

4.3 Το θεμελιώδες ερώτημα που τίθεται εδώ είναι εάν οι ενέργειες των υπαλλήλων της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης της Επιτροπής παραβίασαν την αρχή ότι

όλοι θεωρούνται αθώοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου, αρχή την οποία είναι δυνατό να παραβιάζουν όχι μόνον οι δικαστές ή τα δικαστήρια αλλά και άλλες δημόσιες αρχές³¹.

4.4 Το Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έχει ορίσει ότι, μολονότι οι δημόσιες αρχές δύνανται να ενημερώνουν τους πολίτες σχετικά με τις υπό εξέλιξη ποινικές έρευνες, η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας επιτάσσει να το πράττουν με την αναγκαία διακριτικότητα και περίσκεψη για να γίνεται σεβαστό το τεκμήριο της αθωότητας³².

4.5 Στην παρούσα περίπτωση ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι οι υπάλληλοι της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης της Επιτροπής δεν συμμορφώθηκαν με την ανωτέρω απαίτηση. Το προσωπικό της Επιτροπής έπρεπε να έχει περιοριστεί στην ενημέρωση του Τύπου σχετικά με τις βασικές διαδικαστικές ενέργειες που είχαν πραγματοποιηθεί επί του θέματος. Η αυτοσυγκράτηση ήταν ιδιαίτερα σημαντική λόγω της παραπομπής του θέματος στις εθνικές εισαγγελικές αρχές για την τελική κρίση. Ως εκ τούτου, διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας και κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η κατωτέρω κριτική παρατήρηση.

5 Ο ισχυρισμός για παράλειψη σχολιασμού του σχεδίου τελικής έκθεσης

5.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ήταν σφάλμα της Επιτροπής το γεγονός ότι δεν πρόβη σε σχολιασμό του σχεδίου τελικής έκθεσης, η οποία υποβλήθηκε στο τέλος Απριλίου 1996. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν θεώρησε αναγκαία τη διατύπωση σχολίων, καθώς είχε ήδη υποδείξει στον καταγγέλλοντα ότι το έργο δεν είχε υλοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους της λήγουσας σύμβασης.

5.2 Φαίνεται εύλογο το επιχείρημα ότι οι υποχρεώσεις της Επιτροπής εξαρτιόνταν από την εκπλήρωση και την ύπαρξη της σύμβασης. Βάσει του πορίσματος που αφορά τον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής.

6 Η μη ενδεδειγμένη ανακοίνωση του ελέγχου

6.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ήταν σφάλμα της Επιτροπής να διενεργήσει τεχνικό έλεγχο του έργου, εφόσον είχε προαναγγείλει ότι θα επρόκειτο μόνο για οικονομικό έλεγχο. Η Επιτροπή ανέφερε ότι ήταν συμβατικό δικαίωμά της να διεξάγει τόσο τεχνικό όσο και οικονομικό έλεγχο, στη διάρκεια καθώς και μετά την ολοκλήρωση του έργου, και ότι ο καταγγέλλων ενημερώθηκε τηλεφωνικώς και με επιστολή για τη διενέργεια ελέγχου τόσο από το δημοσιονομικό ελεγκτή όσο και από τον αρμόδιο επιστημονικό υπάλληλο. Εξάλλου, ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε αντιρρήσεις επ' αυτού στη διάρκεια του ελέγχου.

6.2 Η έρευνα του Διαμεσολαβητή επιβεβαίωσε την άποψη του καταγγέλλοντα ότι η εν λόγω επιστολή αναφερόταν αποκλειστικά σε οικονομικό έλεγχο. Ωστόσο, καθώς η Επιτροπή διαθέτει το συμβατικό δικαίωμα διεξαγωγής τεχνικού ελέγχου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν στοιχειοθετείται κρούσμα κακής διοίκησης.

7 Η κατηγορία για ανάρμωση συμπεριφορά των υπαλλήλων της Επιτροπής

7.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι οι υπάλληλοι που διενήργησαν τον έλεγχο τον Μάιο του 1997 συμπεριφέρθηκαν με επιθετικό τρόπο, λ.χ. διατυπώνοντας άμεσα κατηγορίες κατά των υπαλλήλων του καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή αρνήθηκε τους ισχυρισμούς.

7.2 Η γενική αρχή της χρηστής διοίκησης, σύμφωνα με την οποία οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να συμπεριφέρονται με αρμόζοντα τρόπο, όχι μόνον εξυπηρετεί την

³¹ Allenet de Ribemont κατά Γαλλίας, Υπόθεση 3/1994/450/529, παράγραφος 36.

³² Όπ.π. παράγραφος 38.

αποφυγή της προσβολής ατόμων, αλλά μπορεί να συμβάλλει και στην αποφυγή παρεξηγήσεων. Για να μπορούν οι εποπτικές υπηρεσίες να διαπιστώνουν εάν η αρχή αυτή γίνεται σεβαστή, η Επιτροπή πρέπει κανονικά να διασφαλίζει ότι οι επιτόπιοι έλεγχοι συνοδεύονται με τήρηση αρχείου που περιλαμβάνει επαρκή περιγραφή όσων έλαβαν χώρα στη διάρκεια του ελέγχου. Η απουσία ενός τέτοιου αρχείου μπορεί να δημιουργήσει τεκμήριο υπέρ της εκδοχής του καταγγέλλοντα για το τί ειπώθηκε στη διάρκεια του ελέγχου. Ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η αδυναμία της Επιτροπής να διασφαλίσει τη σύνταξη αρχείου ελέγχου συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η κατωτέρω κριτική παρατήρηση.

8 Ο ισχυρισμός περί παράλειψης απάντησης εντός ευλόγου διαστήματος

8.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε εντός ευλόγου διαστήματος στην από 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1997 επιστολή του. Η Επιτροπή απάντησε ότι αρχικά δεν έκρινε αναγκαίο να απαντήσει στην εν λόγω επιστολή, καθώς θεώρησε ότι η απάντηση του οργανισμού στην έκθεση δεν προσέθετε κανένα νέο στοιχείο.

8.2 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν ότι η Επιτροπή πρέπει να απαντά στις επιστολές των πολιτών εντός εύλογου διαστήματος. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή δεν απάντησε στην εν λόγω επιστολή, επειδή θεώρησε ότι το περιεχόμενό της δεν έχρηζε απάντησης. Έχοντας εξετάσει την επιστολή της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1997, η άποψη αυτή δεν φαίνεται αβάσιμη. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης ότι σε μεταγενέστερο στάδιο η Επιτροπή έστειλε απόδειξη παραλαβής της εν λόγω επιστολής. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η Επιτροπή συμμορφώθηκε με την ανωτέρω απαίτηση. Ως εκ τούτου δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

9 Η απόφαση της Επιτροπής να αποκλείσει τον καταγγέλλοντα από νέα έργα

9.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση της Επιτροπής τον Απρίλιο του 1998 να αποκλείσει τον οργανισμό του από τη διαπραγμάτευση νέων έργων έπρεπε να είχε ληφθεί νωρίτερα. Η Επιτροπή απέρριψε τους ισχυρισμούς περί καθυστέρησης.

9.2 Αρχικά, πρέπει να επισημανθεί ότι η ύπαρξη συμβατικής διαφοράς μεταξύ ενός αναδόχου και της Επιτροπής δεν υποχρεώνει την τελευταία να αποφύγει την έναρξη νέων διαπραγματεύσεων με τον ανάδοχο. Η διοίκηση πρέπει, ωστόσο, να αποφύγει την αδικαιολόγητη καθυστέρηση λήψης μιας απόφασης αποκλεισμού ενός υποψήφιου αναδόχου όταν τα σχετικά στοιχεία είναι γνωστά και έχουν αξιολογηθεί. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή άρχισε διαπραγματεύσεις για τη σύναψη νέων συμβάσεων την άνοιξη του 1998. Η απόφαση αποκλεισμού του οργανισμού του καταγγέλλοντα από τις νέες συμβάσεις ελήφθη επίσης την άνοιξη του 1998. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής διαπιστώνει ότι η Επιτροπή ενήργησε χωρίς καθυστέρηση. Ως εκ τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

10 Η απόφαση να μη συμπεριληφθεί το έργο στην έκδοση ερευνητικού περιεχομένου

10.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η απόφαση της Επιτροπής να μην συμπεριλάβει το επίμαχο έργο στην ερευνητικού περιεχομένου έκδοσή της ήταν αδικαιολόγητη. Η Επιτροπή απάντησε ότι η ερευνητική έκδοση είχε ως στόχο να προβάλει τα αποτελέσματα έργων που είχαν χρηματοδοτηθεί από το πρόγραμμα μη πυρηνικής ενέργειας και ολοκληρώθηκαν με επιτυχία. Δεδομένου ότι το πρόγραμμα του καταγγέλλοντα δεν πληρούσε τα κριτήρια αυτά, δεν συνέτρεχε λόγος να περιληφθεί στην έκδοση.

10.2 Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή είχε ευρεία διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει τη γραμμή πολιτικής για την έκδοση. Η Επιτροπή δεν φαίνεται να ενήργησε εκτός των ορίων της νόμιμης εξουσίας της ασκώντας την ευχέρεια αυτή. Ως εκ

τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τον δέκατο ισχυρισμό.

11 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες κριτικές παρατηρήσεις:

1 Το Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έχει ορίσει ότι, μολονότι οι δημόσιες αρχές δύνανται να ενημερώνουν τους πολίτες σχετικά με τις υπό εξέλιξη ποινικές έρευνες, η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας επιτάσσει να το κάνουν με την αναγκαία διακριτικότητα και περίσκεψη προκειμένου να γίνεται σεβαστό το τεκμήριο της αθωότητας.

Στην παρούσα περίπτωση, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι οι υπάλληλοι της υπηρεσίας καταπολέμησης της απάτης της Επιτροπής δεν συμμορφώθηκαν με την ανωτέρω απαίτηση. Το προσωπικό της Επιτροπής έπρεπε να έχει περιοριστεί στην ενημέρωση του Τύπου σχετικά με τις βασικές διαδικαστικές ενέργειες που είχαν πραγματοποιηθεί. Η αυτοσυγκράτηση ήταν ιδιαίτερα σημαντική λόγω της παραπομπής του θέματος στις εθνικές εισαγγελικές αρχές για την τελική κρίση. Ως εκ τούτου, διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

2 Η γενική αρχή της χρηστής διοίκησης, σύμφωνα με την οποία οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να συμπεριφέρονται ορθά, όχι μόνον εξυπηρετεί την αποφυγή της προσβολής ατόμων, αλλά μπορεί να συμβάλει και στην αποφυγή παρεξηγήσεων. Για να μπορούν οι εποπτικές υπηρεσίες να διαπιστώνουν εάν η αρχή αυτή γίνεται σεβαστή, η Επιτροπή πρέπει κανονικά να διασφαλίζει ότι οι επιτόπιοι έλεγχοι συνοδεύονται με την τήρηση αρχείου που περιλαμβάνει επαρκή περιγραφή όσων έλαβαν χώρα στη διάρκεια του ελέγχου. Η απουσία ενός τέτοιου αρχείου μπορεί να δημιουργήσει τεκμήριο υπέρ της εκδοχής του καταγγέλλοντα για το τί ειπώθηκε στη διάρκεια του ελέγχου. Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αδυναμία της Επιτροπής να διασφαλίσει τη σύνταξη αρχείου ελέγχου συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμη η επιδίωξη φιλικού διακανονισμού του ζητήματος. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημείωση: στις 27 Απριλίου 2001, η Επιτροπή απάντησε στις κριτικές παρατηρήσεις του Διαμεσολαβητή.

Η Επιτροπή επέστησε την προσοχή του Διαμεσολαβητή στο γεγονός ότι συντάχθηκε εσωτερικό εγχειρίδιο διαδικασίας για την παροχή συγκεκριμένων οδηγιών στην OLAF. Το εγχειρίδιο αυτό καλύπτει, μεταξύ άλλων, το ζήτημα των σχέσεων με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Η Επιτροπή εξέφρασε επίσης την άποψη ότι η πρώτη κριτική παρατήρηση του Διαμεσολαβητή δεν ήταν δικαιολογημένη. Όσον αφορά τη δεύτερη κριτική παρατήρηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι μετά την υποβολή της καταγγελίας οι διαδικασίες ελέγχου στη σχετική υπηρεσία της Επιτροπής είχαν αναθεωρηθεί σύμφωνα με τη βέλτιστη διεθνή πρακτική. Η Επιτροπή παρέθεσε παραδείγματα των βελτιώσεων αυτών.

Στις 5 Ιουλίου 2001 ο καταγγέλλων απάντησε στην απόφαση του Διαμεσολαβητή. Εξέφρασε την ικανοποίησή του για το γεγονός ότι ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε κριτικές παρατηρήσεις κατά της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων θα επιθυμούσε, ωστόσο, να έχει τη δημόσια συγγνώμη της Επιτροπής.

**ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΒΑΣΕΙ ΤΟΥ
ΑΡΘΡΟΥ 226:
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΙΤΙΟ-
ΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ
ΠΕΡΑΤΩΣΗΣ ΤΗΣ
ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΤΗΣ
ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ**

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 995/98/ΟΝ κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Σεπτέμβριο και τον Νοέμβριο του 1998 ο κ. Ε. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εκ μέρους της Κοινοπραξίας Μακεδονικό Μετρό. Η καταγγελία αφορούσε την έρευνα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και την περάτωση της εξέτασης μιας καταγγελίας που κατέθεσε ο καταγγέλλων στην Επιτροπή στις 23 Ιανουαρίου 1997 εκ μέρους της Κοινοπραξίας Μακεδονικό Μετρό (αριθ. 97/4188 SG (97) Α/3897). Στην καταγγελία του προς την Επιτροπή ο κ. Ε. ισχυριζόταν ότι οι ελληνικές αρχές παραβίασαν το κοινοτικό δίκαιο περί δημοσίων συμβάσεων κατά την ανάθεση του έργου για το μετρό Θεσσαλονίκης στην Κοινοπραξία Μετρό Θεσσαλονίκης, ανταγωνιστή της Κοινοπραξίας Μακεδονικό Μετρό.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής:

Τον Ιούνιο του 1992 το ελληνικό Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (ΥΠΕΧΩΔΕ) είχε προκηρύξει διεθνή δημόσιο διαγωνισμό για τη δημοπράτηση του έργου «Μελέτη, κατασκευή, αυτοχρηματοδότηση και εκμετάλλευση του μετρό Θεσσαλονίκης». Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντος, η τεχνική και οικονομική προσφορά του ανταγωνιστή του «Μετρό Θεσσαλονίκης», που εγκρίθηκε τελικά από την αναθέτουσα αρχή, παρέκκλινε σε μεγάλο βαθμό από τις υποχρεωτικές προδιαγραφές και όρους των τευχών δημοπράτησης. Η αναθέτουσα αρχή παραβίασε επομένως την αρχή της ίσης μεταχείρισης των ανταγωνιστών. Με απόφαση που εξέδωσε το Υπουργείο Δημοσίων Έργων στις 29 Νοεμβρίου 1996 οι διαπραγματεύσεις με τον καταγγέλλοντα (που είχε οριστεί προσωρινός ανάδοχος) τερματίστηκαν ξαφνικά και η Κοινοπραξία «Μετρό Θεσσαλονίκης» κλήθηκε για διαπραγματεύσεις με σκοπό τη σύναψη της οριστικής σύμβασης.

Σε αυτό το πλαίσιο, το «Μακεδονικό Μετρό» κατέθεσε καταγγελία στην Επιτροπή στις 23 Ιανουαρίου 1997, ισχυριζόμενο πως η διαδικασία που ακολούθησαν οι ελληνικές αρχές παραβίαζε τις διατάξεις των οδηγιών 93/37 και 89/665 καθώς και θεμελιώδεις αρχές της Συνθήκης ΕΚ όπως η μη διάκριση, η διαφάνεια και η αναλογικότητα. Κατά συνέπεια, ο καταγγέλλων κάλεσε την Επιτροπή να κινήσει άμεσα διαδικασία επί παραβάσει κατά των ελληνικών αρχών.

Εν συνεχεία ο κ. Ε. κατέθεσε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή κατά της Επιτροπής για τον χειρισμό της καταγγελίας του κατά των ελληνικών αρχών. Οι ισχυρισμοί του κατά της Επιτροπής, όπως παρουσιάζονται στην αρχική καταγγελία και μετά από διαδοχικές ανταλλαγές γνωμών και παρατηρήσεων κατά τη διάρκεια της έρευνας που πραγματοποίησε ο Διαμεσολαβητής, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

1 Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι αρμόδιες για την εξέταση της υπόθεσης υπηρεσίες της Επιτροπής (ΓΔ XV, ΓΔ VII, ΓΔ XVI και η Νομική Υπηρεσία) είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα πως υπήρξε σαφής παράβαση των διατάξεων της οδηγίας 93/37/ΕΟΚ καθώς και της αρχής της ίσης μεταχείρισης, και πρότειναν κατά συνέπεια να αποσταλεί προειδοποιητική επιστολή στις ελληνικές αρχές. Εντούτοις, όταν η υπόθεση τέθηκε ενώπιον του Σώματος των Επιτρόπων, στις 7 Απριλίου 1998, σημειώθηκε ριζική και ανεξήγητη μεταβολή θέσης. Συνεπώς, ο καταγγέλλων θεώρησε πως το Σώμα των Επιτρόπων είχε αποφασίσει να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης με βάση πολιτικά κριτήρια τα οποία στερούνταν νομικής βάσης και δεν είχαν ως κίνητρο το δημόσιο συμφέρον, ασκώντας ως εκ τούτου ανάρμοστα και καταχρηστικά τη διακριτική του ευχέρεια στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 226.

2 Στις 30 Ιουλίου 1998 η Επιτροπή ενημέρωσε με επιστολή τον καταγγέλλοντα ότι προτίθετο να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης εάν αυτός δεν ήταν σε θέση να παράσχει πρόσθετα στοιχεία που να αποδεικνύουν σαφή παράβαση του κοινοτικού δικαίου περί δημοσίων συμβάσεων. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η επιστολή αυτή υπογράμμιζε ότι τα τεύχη δημοπράτησης ήταν ογκώδη και είχαν συνταχθεί με τρόπο διφορούμενο, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε διαφορετικές ερμηνείες εκ μέρους των υποβαλλόντων προσφορά ως προς τις απαιτήσεις των εν λόγω τευχών. Ωστόσο,

στη συνέχεια της επιστολής διατυπωνόταν η άποψη πως ακριβώς λόγω του πολύπλοκου χαρακτήρα της διαδικασίας και των τευχών δημοπράτησης δεν μπορούσε να υποστηριχθεί πως η αναθέτουσα αρχή δεν είχε επιτρέψει να διεξαχθεί μια πραγματικά ανταγωνιστική διαδικασία ή πως είχε παραβιαστεί η αρχή της ίσης μεταχείρισης. Ο καταγγέλλων παρατήρησε επίσης ότι ένας επιπλέον λόγος τον οποίο επικαλέστηκε η Επιτροπή για να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης, και συγκεκριμένα οι διαβεβαιώσεις της ελληνικής κυβέρνησης για τη μελλοντική της πολιτική, σήμαινε ουσιαστικά πως οι ελληνικές αρχές μπορούσαν να αποφύγουν τις συνέπειες παλαιών παραβάσεων αναλαμβάνοντας απλά την υποχρέωση να τροποποιήσουν τη συμπεριφορά τους στο μέλλον. Κατά συνέπεια, ο καταγγέλλων έκρινε ανεπαρκείς και αντιφατικούς τους λόγους που προέβαλε η Επιτροπή για να αιτιολογήσει την απόφασή της να περατώσει την εξέταση της καταγγελίας.

3 Ο καταγγέλλων ισχυρίζεται πως έλαβε την επιστολή της Επιτροπής με ημερομηνία 30 Ιουλίου 1998 στις 19 Αυγούστου 1998. Εξέφρασε διαφωνία ως προς την πρόταση να περατωθεί η εξέταση της υπόθεσης υποβάλλοντας νέα στοιχεία με επιστολή στις 10 Σεπτεμβρίου 1998, ενώ απέστειλε συμπληρωματικές επιστολές στις 7 και 21 Οκτωβρίου 1998 καθώς και στις 25 Νοεμβρίου 1998. Εντούτοις, η Επιτροπή είχε ήδη περατώσει οριστικά την εξέταση της υπόθεσης με την απόφασή της αριθ. Η/98/3262 της 27 Αυγούστου 1998. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο καταγγέλλων κατηγόρησε την Επιτροπή για παραβίαση του δικαιώματός του να ακουστούν οι απόψεις του πριν από την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης.

4 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε πως χρειάστηκε να μεσολαβήσουν 18 μήνες για να ενημερωθεί επισήμως για το αποτέλεσμα της καταγγελίας του, και θεώρησε πως επρόκειτο για υπερβολικά μεγάλη καθυστέρηση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε την καταγγελία στην Επιτροπή, η οποία απέστειλε τη γνώμη της στις 9 Μαρτίου 1999. Στις 19 Απριλίου 1999 ο καταγγέλλων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής. Στις 24 Ιουνίου οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή εξέτασαν τον φάκελο της Επιτροπής για την υπόθεση στα γραφεία της ΓΔ XV στις Βρυξέλλες. Την ίδια ημέρα έλαβαν προφορικές καταθέσεις από τρεις υπαλλήλους της ΓΔ XV. Στις 26 Ιουλίου 1999 οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή διενήργησαν δεύτερη εξέταση του φακέλου της Επιτροπής στα γραφεία της ΓΔ XV στις Βρυξέλλες, κατά την οποία έλαβαν αντίγραφο του φακέλου. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1999 εστάλησαν στον καταγγέλλοντα αντίγραφα των καταθέσεων που ελήφθησαν από τους τρεις μάρτυρες στις 24 Ιουνίου 1999. Στις 18 και 29 Οκτωβρίου 1999 ο καταγγέλλων διαβίβασε συμπληρωματικές παρατηρήσεις για τον χειρισμό της υπόθεσής του εκ μέρους της Επιτροπής καθώς και σχόλια για τις τρεις καταθέσεις. Στις 18 Νοεμβρίου 1999 ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από τον Πρόεδρο της Επιτροπής να διατυπώσει συμπληρωματική γνώμη επί των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος. Στις 3 Ιανουαρίου 2000 ο Πρόεδρος της Επιτροπής απέστειλε τη γνώμη του επί των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος. Στις 11 Ιανουαρίου 2000 η Επιτροπή απέστειλε επίσης τη γνώμη των τριών μαρτύρων επί των συμπληρωματικών παρατηρήσεων του καταγγέλλοντος. Στις 12 Ιανουαρίου 2000 ο Διαμεσολαβητής και οι υπηρεσίες του έλαβαν προφορικές καταθέσεις από τρεις υπαλλήλους της ΓΔ XV. Στις 27 Μαρτίου 2000 ο καταγγέλλων διαβίβασε τις τελικές παρατηρήσεις του σχετικά με τον χειρισμό της καταγγελίας του εκ μέρους της Επιτροπής και στις 7 Ιουνίου 2000 η Επιτροπή διαβίβασε την οριστική γνώμη της επί του θέματος.

Λεπτομέρειες για τα στοιχεία και τα έγγραφα που υποβλήθηκαν από τα εμπλεκόμενα μέρη περιλαμβάνονται στο πλήρες κείμενο της απόφασης, το οποίο διατίθεται στην αγγλική γλώσσα στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή: <http://www.euro-ombudsman.eu.int/decision/en/980995.htm>

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Με βάση τις έρευνές του επί της συγκεκριμένης καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε τις παρακάτω επικρίσεις:

1 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί πως η επιστολή της Επιτροπής προς τον καταγγέλλοντα με την οποία τον ενημερώνει σχετικά με την περάτωση της εξέτασης της καταγγελίας του, παρά την περίπλοκη διατύπωσή της, είναι φυσικό να οδηγήσει στην ερμηνεία πως η Επιτροπή περάτωσε την υπόθεση επειδή έκρινε πως δεν υπήρξε παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Σύμφωνα με το πόρισμα του Διαμεσολαβητή, δεν ήταν αυτός ο λόγος που οδήγησε στην απόφαση της Επιτροπής να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης του μετρό Θεσσαλονίκης. Φαίνεται πως η Επιτροπή άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια και αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης παρά τις ενδείξεις για πιθανή παραβίαση. Η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επομένως επαρκώς στον καταγγέλλοντα την απόφασή της να περατώσει την εξέταση της καταγγελίας του, γεγονός που στοιχειοθετεί περίπτωση κακής διοίκησης.

2 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η δυνατότητα του καταγγέλλοντος να υποβάλει παρατηρήσεις προϋποθέτει κατ' ανάγκη μεταξύ άλλων τα εξής:

(i) επαρκή χρόνο για την προετοιμασία και την υποβολή των παρατηρήσεων

(ii) επαρκείς πληροφορίες ως προς τη βάση της προτεινόμενης απόφασης περάτωσης, ούτως ώστε ο καταγγέλλων να μπορεί να θίξει τα σχετικά ζητήματα στις παρατηρήσεις του.

Στην παρούσα υπόθεση η Επιτροπή απέστειλε επιστολή λίγο πριν από την καθιερωμένη περίοδο θερινών διακοπών ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα για την προτεινόμενη περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης και καλώντας τον να υποβάλει συμπληρωματικά στοιχεία. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι στην επιστολή της Επιτροπής δεν καθοριζόταν προθεσμία γι' αυτή την υποβολή: επομένως θα έπρεπε να έχει διατεθεί εύλογο χρονικό διάστημα. Επιπλέον, εάν η Επιτροπή επιθυμούσε ταχεία δράση, θα έπρεπε αφενός να καθορίσει προθεσμία και αφετέρου να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα χρησιμοποιώντας ένα σύγχρονο μέσο επικοινωνίας αντί να εμπιστευτεί το ταχυδρομείο. Υπό αυτές τις συνθήκες, η περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης οκτώ μόλις ημέρες μετά τη λήψη της επιστολής της Επιτροπής από τον καταγγέλλοντα δεν του άφησε αρκετό χρόνο για να υποβάλει παρατηρήσεις.

Ο Διαμεσολαβητής υπενθυμίζει επίσης ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς στον καταγγέλλοντα την προτεινόμενη απόφασή της να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν παρείχε στον καταγγέλλοντα πραγματικά τη δυνατότητα να θίξει όλα τα σχετικά ζητήματα στις παρατηρήσεις του.

Με βάση τα ανωτέρω, η Επιτροπή στέρησε από τον καταγγέλλοντα την ευκαιρία που δικαιούτο, βάσει της αρχής της ίσης μεταχείρισης, να ακουστούν οι απόψεις του προτού η Επιτροπή περατώσει την εξέταση της καταγγελίας του. Τούτο στοιχειοθετεί περίπτωση κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι αυτές οι πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες αναφερόμενες σε συγκεκριμένα γεγονότα του παρελθόντος, δεν ενδείκνυτο να επιδιωχθεί διακανονισμός του ζητήματος επί φιλικής βάσεως. Επομένως, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε την περάτωση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, εάν η επιστολή με την οποία η Επιτροπή ενημερώνει τον καταγγέλλοντα σχετικά με την απόφασή της να περατώσει την εξέταση της καταγγελίας του θεωρηθεί απόφαση απευθυνόμενη στον καταγγέλλοντα, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έδωσε στον καταγγέλλοντα την ευκαιρία που δικαιούτο βάσει της αρχής της ίσης μεταχείρισης να ακουστούν οι απόψεις του πριν περατωθεί

η εξέταση της καταγγελίας καθώς και η ανεπαρκής αιτιολόγηση της απόφασης εκ μέρους της Επιτροπής θα μπορούσαν να θεωρηθούν αιτίες ακυρώσεως στην προκειμένη υπόθεση.

Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής είχε ήδη αναφέρει τη νομολογία του Δικαστηρίου, όπου ορίζεται ότι η διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής να αποφασίζει για την παραπομπή ή μη μιας παράβασης στο Δικαστήριο αποκλείει το δικαίωμα των ιδιωτών να απαιτήσουν από την Επιτροπή να λάβει συγκεκριμένη θέση και να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της άρνησής της να κινήσει διαδικασία.³³

Ο Διαμεσολαβητής υπογράμμισε ότι η προαναφερθείσα νομολογία δεν εμποδίζει την Επιτροπή να λάβει μέτρα για την αποφυγή ενδεχόμενων μελλοντικών κρουσμάτων κακής διοίκησης στο πλαίσιο του χειρισμού των καταγγελιών βάσει του άρθρου 226. Συγκεκριμένα, ο Διαμεσολαβητής υπέδειξε στην Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο κατάρτισης ενός σαφούς κώδικα διαδικασίας για τη διαχείριση παρόμοιων καταγγελιών, ανάλογο προς τους υφιστάμενους κώδικες που αφορούν τα ζητήματα ανταγωνισμού.

Στην έρευνα ίδια πρωτοβουλία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για τις διοικητικές διαδικασίες της Επιτροπής όσον αφορά την αντιμετώπιση καταγγελιών με θέμα την παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από τα κράτη μέλη (303/97/PD³⁴) η Επιτροπή αναγνώρισε ήδη ότι, κατά την περίοδο που προηγείται της ενδεχόμενης έναρξης δικαστικής διαδικασίας, οι καταγγέλλοντες απολαμβάνουν διαδικαστικών διασφαλίσεων τις οποίες η Επιτροπή εξελίσσει και βελτιώνει διαρκώς. Η Επιτροπή δήλωσε επίσης έτοιμη να συνεχίσει αυτή την πορεία.

Ως προς αυτό, η Επιτροπή θα πρέπει να διευκρινίσει ιδιαίτερα τις διαδικαστικές πτυχές του διοικητικού σταδίου που προηγείται της ενδεχόμενης απόφασης να διατυπωθεί αιτιολογημένη γνώμη, σταδίου με το οποίο ολοκληρώνεται η προ της ασκήσεως ένδικης προσφυγής διαδικασία.

Με την κατάρτιση ενός τέτοιου κώδικα θα σημειωθεί ένα σημαντικό βήμα προκειμένου να καταστεί πραγματικότητα το δικαίωμα των πολιτών στη χρηστή διοίκηση, όπως αναγνωρίζεται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η διακήρυξη του οποίου πραγματοποιήθηκε στη Νίκαια στις 7 Δεκεμβρίου 2000.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ

Στις 15 Μαΐου 2001 η Επιτροπή πληροφόρησε τον διαμεσολαβητή σχετικά με τη συνέχεια που έδωσε στην επίκριση και τις περαιτέρω παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν.

Η Επιτροπή παρατήρησε ότι η πρακτική ένεκα της οποίας διατυπώθηκε επίκριση είχε ήδη ευρέως τροποποιηθεί: νέοι κανόνες οι οποίοι θεσπίστηκαν προς το συμφέρον του κοινού γνωστοποιήθηκαν προς αυτό με το επεξηγηματικό σημείωμα που συνοδεύει την ανακοίνωσή της της 30^{ης} Απριλίου 1999 με τίτλο “Έντυπο καταγγελίας προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για παράβαση του κοινοτικού δικαίου από κράτος μέλος” (ΕΕ 1999 C 119/5).

Η Επιτροπή πληροφόρησε επίσης τον διαμεσολαβητή ότι επί του παρόντος οι υπηρεσίες της επιδίδονται σε ενοποίηση των εσωτερικών κανόνων της σχετικά με τη

³³ Υπόθεση 247/87 Star Fruit κατά Επιτροπής [1989] ECR 291· Υπόθεση 87/89 Sonito κατά Επιτροπής, [1990] ECR-I-1981· Διάταξη του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-182/97, Hubert Ségauδ και Monique Ségauδ κατά Επιτροπής 1998 ECR II-0271.

³⁴ 303/97/PD, που αναφέρεται στην Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για το 1997, σελ. 270-274.

διαχείριση των διαδικασιών επί παραβάσει· ευθύς ως η ενοποίηση ολοκληρωθεί, ο εν λόγω κώδικας διαδικασίας θα κοινοποιηθεί στον Διαμεσολαβητή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, θα τεθεί δε στη διάθεση του κοινού μέσω της ιστοθέσεως “Europa”.

ΜΑΤΑΙΩΣΗ ΧΡΗΜΑ- ΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟ ΕΡΓΟ

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 511/99/GG κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 10 Μαΐου 1999 γερμανικό ίδρυμα υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή σχετικά με τον τρόπο χειρισμού από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή μιας αίτησης για τη χρηματοδότηση ενός αναπτυξιακού έργου στη Χιλή.

Το 1995 η Sternenkinder e.V., φιλανθρωπική οργάνωση από τη Γερμανία (στο εξής «η οργάνωση»), υπέβαλε αίτημα στην Επιτροπή με στόχο τη συγχρηματοδότηση ενός αναπτυξιακού έργου στη Χιλή (ενός κέντρου για παιδιά με νοητική υστέρηση). Με χειρόγραφη σημείωσή του πάνω στην επιστολή, ο αρμόδιος υπάλληλος της Επιτροπής επισήμανε ότι η οργάνωση (που είχε ιδρυθεί ένα μόλις έτος πριν) δεν ήταν ακόμη επιλέξιμη για ενίσχυση. Υπέδειξε, ωστόσο, ότι η οργάνωση μπορούσε να λάβει μη επιστρεπτέα ενίσχυση μέσω άλλης ΜΚΟ που πληρούσε τα σχετικά κριτήρια. Ο καταγγέλλων δέχθηκε ακολούθως να παρέμβει και να υποβάλει την αίτηση στο δικό του όνομα. Η αίτηση διαβιβάστηκε στην Επιτροπή τον Ιούλιο του 1996. Τον Ιούνιο του 1997 υπογράφηκε σύμβαση μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα με την οποία η Επιτροπή συμφωνούσε να καταβάλει 70 443 Ευρώ για τις δαπάνες του έργου. Με βάση τη σύμβαση αυτή, η οργάνωση άρχισε να υλοποιεί το έργο της.

Ωστόσο, η Επιτροπή δεν προέβη σε καμία πληρωμή παρά τις επανειλημμένες υπενθυμίσεις. Ο καταγγέλλων απευθύνθηκε ακολούθως σε έναν βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο οποίος έστειλε επιστολή στην Επιτροπή. Στην από 17^{ης} Ιουνίου 1998 απάντησή της στον ΒΕΚ, η Επιτροπή υποστήριξε ότι το σχετικό ποσό δεν μπορούσε να αποδεσμευτεί πριν ο καταγγέλλων επιστρέψει διάφορα ποσά τα οποία είχαν καταβληθεί από την Επιτροπή στην Verein der Freunde und Förderer [του καταγγέλλοντα] (στο εξής οι «Φίλοι»). Όταν πληροφορήθηκε τη στάση της Επιτροπής, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε επανειλημμένα με την Επιτροπή, προκειμένου να επιτύχει την αποδέσμευση των κεφαλαίων. Ωστόσο, σε επιστολή της με ημερομηνία 15 Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι δεν επρόκειτο να προβεί στην καταβολή του ποσού. Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι δεν είχε καμία ένσταση για το έργο καθαυτό. Θεωρούσε, ωστόσο, ότι είχε η ίδια εκκρεμότητες απαιτήσεις κατά του καταγγέλλοντα οι οποίες θα μπορούσαν να αντισταθμιστούν με το σχετικό ποσό. Σύμφωνα με την Επιτροπή, οι απαιτήσεις αυτές προέκυπταν από συμβάσεις για άλλα αναπτυξιακά έργα, τις οποίες είχε συνάψει με τους Φίλους. Η Επιτροπή θεώρησε ότι ο καταγγέλλων ευθυνόταν για τα χρέη των Φίλων που τελούσαν υπό εκκαθάριση ή είχαν ήδη εκκαθαριστεί.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στον Διαμεσολαβητή ζητώντας τη συνδρομή του.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να αποδεσμεύσει τα σχετικά κεφάλαια. Κατά την άποψή του, η Επιτροπή υποσχέθηκε τον Ιούνιο του 1997 ότι θα αποδέσμευε το σχετικό ποσό. Ισχυρίστηκε επίσης ότι η Επιτροπή γνώριζε ότι ενεργούσε ως καταπιστευματοδόχος της οργάνωσης. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, ως εκ τούτου, οι απαιτήσεις έναντι ενός τρίτου μέρους δεν μπορούσαν να αντισταθμιστούν με το επίμαχο ποσό. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι δεν αποτελούσε την κατά το νόμο διάδοχη κατάσταση των Φίλων, που κατά την άποψή του αποτελούσαν διακριτό νομικό πρόσωπο. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η άρνηση της Επιτροπής να καταβάλλει το συμφωνημένο ποσό είχε φέρει την οργάνωση στα πρόθυρα της χρεοκοπίας και, κατά συνέπεια, έθετε σε κίνδυνο τη συνέχιση του έργου στη Χιλή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η Επιτροπή είχε εκκρεμούσες απαιτήσεις για επιστροφή χρημάτων που ανέρχονταν συνολικά στο ποσό των 210 000 Ευρώ κατά των Φίλων λόγω εσφαλμένων υπολογισμών σε σχέση με δύο έργα από τους τελευταίους. Αμφότερα τα έργα είχαν αρχικώς υποβληθεί στην Επιτροπή από τον ίδιο τον καταγγέλλοντα που ενεργούσε εξ ονόματός του, με τη συμφωνία ωστόσο ότι οι μη συσταθέντες ακόμη Φίλοι θα ήταν στη συνέχεια υπεύθυνοι για την υλοποίηση των έργων. Έτσι, οι συμβάσεις μη επιστρεπτέας ενίσχυσης συνάφθηκαν στη συνέχεια με τους Φίλους, οι οποίοι εκπροσωπούνταν από το ίδιο πρόσωπο που εκπροσωπούσε και τον καταγγέλλοντα. Οι εντολές επιστροφής για διεκδικούμενα ποσά που είχαν εκδοθεί το 1995 κατά των Φίλων δεν είχαν φέρει αποτέλεσμα. Φαίνεται ότι οι Φίλοι δεν διέθεταν περιουσιακά στοιχεία. Ο ίδιος ο καταγγέλλων αρνείτο να αναλάβει την ευθύνη για τις οικονομικές υποχρεώσεις που είχαν αναλάβει οι Φίλοι, παρά το γεγονός ότι, σύμφωνα με το καταστατικό του, οι εισπράξεις από τις δραστηριότητες των Φίλων μεταβιβάζονταν τακτικά στον καταγγέλλοντα. Ο καταγγέλλων είχε συστήσει τους Φίλους με σκοπό να διευκολύνει τις δραστηριότητές του. Το προσωπικό και τα μέλη των δύο οργανισμών ήταν αλληλένδετα, οι δε Φίλοι χρησιμοποιούσαν την επαγγελματική διεύθυνση του καταγγέλλοντα, συμπεριλαμβανομένου του αριθμού τηλεφώνου και του λογότυπου.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Διατύπωσε επίσης δύο νέους ισχυρισμούς, οι οποίοι μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

(1) Η Επιτροπή δεν έπρεπε να χορηγήσει μη επιστρεπτέα ενίσχυση στον καταγγέλλοντα (ο οποίος απλώς ενεργούσε για λογαριασμό της οργάνωσης) το 1997, εφόσον θεωρούσε ότι είχε απαιτήσεις για επιστροφή ορισμένων ποσών έναντι του καταγγέλλοντα.

(2) Η Επιτροπή δεν έπρεπε να αφήσει να μεσολαβήσουν 18 μήνες προτού να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για τους λόγους μη αποδέσμευσης των κεφαλαίων που είχε συμφωνήσει να καταβάλει στον καταγγέλλοντα.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η οργάνωση, η οποία αντιμετώπιζε κίνδυνο χρεοκοπίας, ήταν τώρα υποχρεωμένη να υποστεί τις συνέπειες λόγω των απαιτήσεων της Επιτροπής έναντι του καταγγέλλοντα. Ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή οδήγησε εν γνώσει της την οργάνωση στην καταστροφή.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Όταν έλαβε τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής έκρινε σκόπιμο να εξετάσει τους νέους ισχυρισμούς που διατύπωσε ο καταγγέλλων στο πλαίσιο της παρούσας έρευνας. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής απευθύνθηκε εγγράφως στην Επιτροπή στις 3 Δεκεμβρίου 1999 ζητώντας της να υποβάλλει γνώμη επί των νέων ισχυρισμών του καταγγέλλοντα.

Στη γνώμη της με ημερομηνία 3 Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η Επιτροπή δεν γνώριζε την οργάνωση και δεν είχε διαπραγματευτεί το έργο ούτε είχε χορηγήσει τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση σε αυτή. Όλες οι διαπραγματεύσεις είχαν διεξαχθεί με τον καταγγέλλοντα. Στις σχέσεις της με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή καθοδηγούνταν από την αρχή ότι το γεγονός ότι τα δύο μέρη βρίσκονταν σε αντιδικία για κάποιο έργο δεν απέκλειε αφ' εαυτού τη συνέχιση της υφιστάμενης επιχει-

ρηματικής συνεργασίας σε άλλες περιπτώσεις, εφόσον η Επιτροπή έκρινε ότι είχε απέναντί της έναν έντιμο επιχειρηματικό εταίρο, με τον οποίο θα μπορούσε να επιτευχθεί μια αποδεκτή συμφωνία. Η Επιτροπή σκλήρυνε τη στάση της όταν κατέστη σαφές ότι ο καταγγέλλων είχε καταχραστεί την εμπιστοσύνη αυτή.

Η Επιτροπή αρνήθηκε εξαρχής, σε σειρά επαφών, να αποδεσμεύσει τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση για το έργο της Χιλής, ακριβώς επειδή υπήρχε προφανής σχέση με τα άλλα έργα. Στην πραγματικότητα, τα μέρη διαβουλευόνταν για τους επίμαχους λογαριασμούς από το φθινόπωρο του 1997. Την 1η Ιουλίου 1998 πραγματοποιήθηκε κοινή σύσκεψη. Ένα μεταγενέστερο αίτημα προς τον καταγγέλλοντα για παροχή πληροφοριών απαντήθηκε ελλιπώς τον Νοέμβριο του 1998. Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι η οργάνωση υπήρξε θύμα του επιχειρηματικού ήθους του καταγγέλλοντα. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν ήταν υπεύθυνη ούτε για την έναρξη ούτε για ενθάρρυνση των επαφών της οργάνωσης με τον καταγγέλλοντα.

Στις παρατηρήσεις του επί της γνώμης, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε γνώση του γεγονότος ότι η αίτηση είχε υποβληθεί προς όφελος της οργάνωσης. Ο καταγγέλλων εξακολουθούσε να πιστεύει ότι η Επιτροπή έπρεπε είτε να μην είχε αναλάβει τη σχετική υποχρέωση είτε να είχε αποδεσμεύσει τα κεφάλαια, εφόσον οι απαιτήσεις της έναντι των Φίλων δεν είχαν καμία σχέση με το συγκεκριμένο έργο και εφόσον ήταν γνωστό ότι η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να χορηγήσει τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση για το έργο στη Χιλή. Επέμεινε επίσης ότι παρήλθαν 18 μήνες από την υπογραφή της σύμβασης έως ότου η Επιτροπή εξηγήσει εγγράφως τη θέση της στον καταγγέλλοντα.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Η ανάλυση των αμφισβητούμενων θεμάτων από το Διαμεσολαβητή

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων καθώς και των πορισμάτων της περαιτέρω έρευνας, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα.

Ο Διαμεσολαβητής παραδέχτηκε ότι ο πρώτος ισχυρισμός του καταγγέλλοντα, σύμφωνα με τον οποίο η Επιτροπή όφειλε να αποδεσμεύσει το ποσό που είχε συμφωνήσει, έθετε το δύσκολο ζήτημα του κατά πόσο ο καταγγέλλων ευθυνόταν για τα χρέη των Φίλων. Καθώς το ζήτημα αυτό έπρεπε τελικά να κριθεί από αρμόδιο δικαστήριο, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο προσωρινό συμπέρασμα ότι δεν διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα.

Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής είχε διαφορετική άποψη όσον αφορά τον δεύτερο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, σύμφωνα με τον οποίο η Επιτροπή δεν έπρεπε να συνάψει τη σχετική σύμβαση εάν πίστευε ότι είχε απαίτηση για επιστροφή ορισμένων ποσών από τον καταγγέλλοντα. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι όλα τα γεγονότα στα οποία στηρίχτηκε η Επιτροπή για να αιτιολογήσει τη θέση της ότι ο καταγγέλλων ευθυνόταν για την εξόφληση των χρεών που όφειλαν οι Φίλοι στην Επιτροπή φαίνεται να ήταν γνωστά την εποχή που υπογράφηκε η σύμβαση τον Ιούνιο του 1997. Η Επιτροπή γνώριζε επίσης την εποχή εκείνη ότι ο καταγγέλλων αρνείτο να αποδεχθεί την ευθύνη για τα εν λόγω χρέη. Τέλος, η Επιτροπή γνώριζε ή έπρεπε να γνώριζε ότι από την οικονομική ενίσχυση που θα καταβάλλετο βάσει της σύμβασης δεν επρόκειτο να επωφεληθεί ο καταγγέλλων, αλλά η οργάνωση και το έργο της στη Χιλή.

Ως εκ τούτου το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι με βάση τα γεγονότα, η απόφαση της Επιτροπής να συνάψει τη σύμβαση θα μπορούσε ενδεχομένως να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να αφήσει να μεσολαβήσουν 18 μήνες προτού τον ενημερώσει για τους λόγους μη αποδέσμευσης των κεφαλαίων που είχε συμφωνήσει να καταβάλλει, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι φαίνεται πως ο καταγγέλλων ενημερώθηκε εγγράφως για τους λόγους αυτούς μόλις τον Δεκέμβριο του 1998. Ως εκ τούτου, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους αρνείτο να εκπληρώσει μια υποχρέωση που είχε αναλάβει η ίδια παρά ένα περίπου έτος (ή και περισσότερα) μετά τη σύναψη της σχετικής σύμβασης θα μπορούσε ενδεχομένως να συνιστά περαιτέρω κρούσμα κακής διοίκησης.

Το ενδεχόμενο φιλικού διακανονισμού

Στις 8 Ιουνίου 2000 η οργάνωση Sternenkinder e.V. απηύθυνε επιστολή στο Διαμεσολαβητή στην οποία επιχειρούσε να περιγράψει και να υπολογίσει τη ζημία που υπέστη λόγω της στάσης της Επιτροπής.

Στις 5 Ιουλίου 2000 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση για φιλικό διακανονισμό στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο αποζημίωσης της οργάνωσης για τη ζημία που η τελευταία υπέστη ως αποτέλεσμα της άρνησης της Επιτροπής να αποδεσμεύσει το χρηματικό ποσό που είχε συμφωνήσει να χορηγήσει για ένα αναπτυξιακό έργο στη Χιλή σε σύμβαση που είχε συνάψει με τον καταγγέλλοντα τον Ιούνιο του 1997.

Στην απάντησή της με ημερομηνία 3 Οκτωβρίου 2000 η Επιτροπή υποστήριξε ότι η οργάνωση απευθύνθηκε στον καταγγέλλοντα, προκειμένου ο τελευταίος να ενεργήσει ως μεσολαβητής με δική του πρωτοβουλία, και χωρίς παρότρυνση εκ μέρους της Επιτροπής. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι όταν υπογράφηκε η σύμβαση θεωρούσε ακόμη ότι μπορούσε να καταλήξει σε μια έντιμη συμφωνία με τον καταγγέλλοντα και ότι δεν πληροφορήθηκε παρά ένα χρόνο αργότερα ότι είχε πέσει θύμα των δόλιων επιχειρηματικών τακτικών του. Σύμφωνα με την Επιτροπή, το πραγματικό πρόβλημα ξεκινούσε από το γεγονός ότι ο καταγγέλλων δεν είχε μεταβιβάσει στην οργάνωση «τα κεφάλαια που εισπράχθηκαν στο πλαίσιο της αποζημίωσης». Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι δεν ήταν δυνατόν να δεχθεί να υποστηρίξει με χρήματα των φορολογουμένων τις παρατυπίες του καταγγέλλοντα και μάλιστα να αυξήσει τη ζημία που είχε υποστεί από τον τελευταίο. Κατά την άποψη της Επιτροπής, το αποτέλεσμα της πρότασης του Διαμεσολαβητή «για πλήρη αποζημίωση» της οργάνωσης θα υποχρέωνε την Επιτροπή να καταβάλει για δεύτερη φορά την επιδότηση. Αυτό θεωρήθηκε από την Επιτροπή απαράδεκτο.

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και αρνήθηκε ότι χρησιμοποίησε δόλιες επιχειρηματικές πρακτικές.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Η επιστολή του Διαμεσολαβητή της 26ης Οκτωβρίου 2000

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή στις 26 Οκτωβρίου 2000 με την εξής διατύπωση:

“Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή οφείλει να εξετάσει το ενδεχόμενο καταβολής αποζημίωσης στην οργάνωση Sternenkinder e.V για τη ζημία που υπέστη ως αποτέλεσμα της άρνησης της Επιτροπής να αποδεσμεύσει το χρηματικό ποσό που συμφώνησε να χορηγήσει για ένα αναπτυξιακό έργο στη Χιλή σε σύμβαση που είχε συνάψει με τον καταγγέλλοντα τον Ιούνιο του 1997.”

Η λεπτομερής γνώμη της Επιτροπής

Στη λεπτομερή γνώμη της με ημερομηνία 19 Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή αρνήθηκε να κάνει δεκτή την πρόταση σύστασης του Διαμεσολαβητή. Διατύπωσε τα ακόλουθα

πρόσθετα σχόλια, ορισμένα από τα οποία είναι αρκετά σημαντικά ώστε να παρατεθούν αυτολεξεί:

Ο καταγγέλλων επικρίνει ως κακή διοίκηση το γεγονός ότι η Επιτροπή αρνείται την καταβολή των κεφαλαίων που διατέθηκαν σε ένα από τα έργα του στη Χιλή εφόσον δεν έχει λογοδοτήσει για τη χρήση άλλων κοινοτικών κονδυλίων, τα οποία εξαφανίστηκαν από ένα άλλο έργο του στη Βραζιλία. Από την πλευρά του, ο [καταγγέλλων] αρνείται να εξοφλήσει τον υπεργολάβο του, Verein Sternenkinder, για την εργασία του στο έργο της Χιλής. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αναγνωρίζει κατ' αρχήν ότι η Επιτροπή έχει μια νομικά ισχυρή απαίτηση έναντι του [καταγγέλλοντα], αλλά παραπέμπει την επιβολή της στα αρμόδια δικαστήρια.

Επί σειρά ετών, ο καταγγέλλων είχε εισπράξει χρηματοδοτήσεις της ΕΕ για σειρά αναπτυξιακών έργων, μεταξύ των οποίων ένα έργο στη Βραζιλία, το οποίο δεν υλοποιήθηκε ποτέ. Έγινε κατάχρηση της προκαταβολής της Επιτροπής ύψους 120 000 Ευρώ και η τελευταία είχε επανειλημμένα ζητήσει από τον καταγγέλλοντα εξηγήσεις για τη χρήση των χρημάτων αυτών. Ο καταγγέλλων αρνήθηκε να παράσχει οποιαδήποτε σχετική πληροφορία, δηλώνοντας ανίκανος να πράξει κάτι τέτοιο καθώς η σύμβαση μη επιστρεπτέας ενίσχυσης, η διαπραγμάτευση της οποίας είχε γίνει με δικούς του αντιπροσώπους, είχε υπογραφεί από τους «Φίλους». Όταν η Επιτροπή παρά ταύτα επέμεινε, ο καταγγέλλων αρνήθηκε κάθε ευθύνη και συμβούλευσε την Επιτροπή να ασκήσει αγωγή κατά των «Φίλων», που έχουν στο μεταξύ πτωχεύσει, αφού ο καταγγέλλων σφετερίστηκε τους λογαριασμούς τους ύψους 120 000 γερμανικών μάρκων και 170 000 γερμανικών μάρκων το 1990 και 1991.

Ούτε η Επιτροπή ούτε ο καταγγέλλων συνέδεσαν τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση για το έργο στη Χιλή με τη διευθέτηση της διαφοράς σε σχέση με το έργο της Βραζιλίας, “αλλά η σύνδεση έγινε αναπόφευκτα όταν ο [καταγγέλλων] ζήτησε στη συνέχεια την αποδέσμευση της μη επιστρεπτέας ενίσχυσης, χωρίς καμία παραχώρηση σε σχέση με το έργο της Βραζιλίας.”

Η Επιτροπή δεν είχε συνάψει διοικητική ή εμπορική σχέση με την οργάνωση ούτε είχε προβεί σε δηλώσεις από τις οποίες θα μπορούσε να συναχθεί ως αιτία ενδεχόμενου κρούσματος κακής διοίκησης η τυχόν υποχρέωσή της να προστατεύσει τα οικονομικά συμφέροντα της οργάνωσης. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε παρά ταύτα ότι η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει αποζημίωση στην οργάνωση, εφόσον γνώριζε ότι το σύνολο ή μέρος των χρημάτων της μη επιστρεπτέας ενίσχυσης προορίζονταν τελικώς για την τελευταία. Ωστόσο, ήταν κοινή πρακτική να χρησιμοποιούνται υπεργολάβοι για έργα αυτού του είδους. Εφόσον η Επιτροπή δεν είχε άμεση σχέση με τους υπεργολάβους αυτούς, δεν ήταν υποχρεωμένη να τους πληρώνει άμεσα, στην περίπτωση που ο εργολάβος και οφειλέτης τους δεν τηρούσε τις υποχρεώσεις του.

Στην παρούσα περίπτωση, η οργάνωση ήταν υπεργολάβος του καταγγέλλοντα, ο δε καταγγέλλων έπρεπε να τηρήσει τις υποσχέσεις του, δηλαδή να αναλάβει πλήρη ευθύνη για το έργο ως δικό του δεσμευόμενος να πληρώσει τους υπεργολάβους.

Εξ όσων γνώριζε η Επιτροπή, η οργάνωση δεν είχε προβεί σε οποιαδήποτε ενέργεια για τη δικαστική ικανοποίηση των απαιτήσεών της έναντι του καταγγέλλοντα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε μεταξύ άλλων τα ακόλουθα περαιτέρω σχόλια:

Η Επιτροπή είχε παρερμηνεύσει τα γεγονότα στη λεπτομερή γνώμη της. Η οργάνωση δεν ήταν υπεργολάβος του καταγγέλλοντα. Όσον αφορά στο έργο της Βραζιλίας, εισαγγελέας στη Γερμανία είχε ξεκινήσει έρευνα κατά του υπεύθυνου διαχειριστή. Ωστόσο, η έρευνα αυτή είχε περατωθεί. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προχώρησε περαιτέρω ασκώντας αγωγή κατά του διαχειριστή. Όμως, η αγωγή αυτή απορρίφθηκε από τα γερμανικά δικαστήρια. Ο καταγγέλλων δεν σφετερίστηκε χρήματα από τους λογαριασμούς των «Φίλων». Τα σχετικά ποσά προέρχονταν από

φιланθρωπικές εκδηλώσεις και είχαν συγκεντρωθεί από τους «Φίλους» για λογαριασμό του καταγγέλλοντα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Άρνηση αποδέσμευσης των κεφαλαίων

1.1 Ο καταγγέλλων, γερμανικό ίδρυμα, υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να αποδεσμεύσει το ποσό των 70 443 Ευρώ που είχε συμφωνήσει να καταβάλλει, σε σύμβαση που συνάφθηκε τον Ιούνιο του 1997 για ένα αναπτυξιακό έργο στη Χιλή.

1.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι είχε δικαίωμα να αρνηθεί την καταβολή αυτή, καθώς εκκρεμούσαν απαιτήσεις της ύψους 210 000 Ευρώ κατά της Verein der Freunde und Förderer (οι «Φίλοι») σε σχέση με ένα έργο στη Βραζιλία, υπεύθυνος του οποίου ήταν ο καταγγέλλων, και οι απαιτήσεις θα μπορούσαν να αντισταθμιστούν με το ποσό που διεκδικούσε ο καταγγέλλων.

1.3 Η Επιτροπή, προκειμένου να υποστηρίξει την άποψη ότι ο καταγγέλλων μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνος για τα χρέη των Φίλων, ανέφερε αρκετά στοιχεία τα οποία κατέτειναν στην ύπαρξη στενής σχέσης μεταξύ του καταγγέλλοντα και των Φίλων, λόγου χάρη το γεγονός ότι το προσωπικό και τα μέλη των δύο οργανισμών ήταν αλληλένδετα, οι δε Φίλοι χρησιμοποιούσαν την επαγγελματική διεύθυνση του καταγγέλλοντα, συμπεριλαμβανομένου του αριθμού τηλεφώνου και του λογότυπου.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής δεν ήταν σε θέση να αποφανθεί εάν ο καταγγέλλων έπρεπε πράγματι να θεωρείται υπεύθυνος για τις απαιτήσεις της Επιτροπής έναντι των Φίλων. Το θέμα αυτό μπορούσε τελικώς να κριθεί μόνον από καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο. Ωστόσο, τα επιχειρήματα που διατύπωσε η Επιτροπή δεν έμοιαζαν ασήρικτα εκ πρώτης όψεως. Ως εκ τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

2 Σύναψη σύμβασης παρά την ύπαρξη απαιτήσεων εναντίον του καταγγέλλοντα

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι απλώς ενεργούσε για λογαριασμό της Sternenkind e.V., μικρής γερμανικής φιланθρωπικής οργάνωσης (στο εξής «η οργάνωση»), η οποία υπέβαλε αρχικά το σχετικό έργο στην Επιτροπή. Η τελευταία ενημέρωσε την οργάνωση ότι δεν ήταν ακόμη επιλέξιμη για ενίσχυση. Ωστόσο, η Επιτροπή υπέδειξε ότι η οργάνωση θα μπορούσε ενδεχομένως να λάβει μη επιστρεπτέα ενίσχυση μέσω άλλης ΜΚΟ που πληρούσε τα σχετικά κριτήρια. Ο καταγγέλλων δέχθηκε ακολουθώντας να παρέμβει και να υποβάλει την αίτηση στο όνομά του. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, με βάση τα γεγονότα, η Επιτροπή δεν έπρεπε να προβεί στη σύναψη της εν λόγω σύμβασης με τον καταγγέλλοντα το 1997, εφόσον θεωρούσε ότι είχε απαιτήσεις για επιστροφή ορισμένων ποσών έναντι του καταγγέλλοντα.

2.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι δεν γνώριζε την οργάνωση και δεν είχε διαπραγματευτεί το έργο ούτε χορηγήσει τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση σε αυτή. Όλες οι διαπραγματεύσεις είχαν διεξαχθεί με τον καταγγέλλοντα. Στις σχέσεις της με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή καθοδηγείτο από την αρχή ότι το γεγονός ότι τα μέρη βρίσκονταν σε αντιδικία για κάποιο έργο δεν απέκλειε αφ' εαυτού τη συνέχιση της υφιστάμενης επιχειρηματικής συνεργασίας σε άλλες περιπτώσεις, εφόσον η Επιτροπή έκρινε ότι είχε απέναντί της έναν έντιμο επιχειρηματικό εταίρο, με τον οποίο θα μπορούσε να επιτευχθεί μια αποδεκτή συμφωνία. Η Επιτροπή σκλήρυνε τη στάση της όταν κατέστη σαφές ότι ο καταγγέλλων είχε καταχραστεί την εμπιστοσύνη αυτή.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι όλα τα γεγονότα στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή για να αιτιολογήσει τη θέση της, σύμφωνα με την οποία ο καταγγέλλων ήταν υπεύθυνος για την εξόφληση των χρεών που είχαν συνάψει οι Φίλοι έναντι της Επιτροπής, φαίνεται να ήταν γνωστά την εποχή που υπογράφηκε η σύμβαση τον Ιούνιο του 1997.

2.4 Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή δεν ήταν δυνατό, την εποχή σύναψης της σχετικής σύμβασης τον Ιούνιο του 1997, να έχει πλέον καμία αμφιβολία ότι ο καταγγέλλων δεν αποδεχόταν την άποψη της Επιτροπής ότι ήταν υπεύθυνος για τα χρέη των Φύλων. Η ίδια η Επιτροπή ανέφερε ότι εντολές επιστροφής έναντι των Φύλων είχαν ήδη εκδοθεί τον Οκτώβριο του 1995 (δηλαδή πολύ πριν από τη σύναψη της σύμβασης) χωρίς ωστόσο να καταστεί δυνατή η ανάκτηση των σχετικών ποσών. Πέραν τούτου, ο καταγγέλλων είχε διευκρινίσει, σε επιστολή του προς την Επιτροπή με ημερομηνία 28 Φεβρουαρίου 1997, ότι η αίτηση χορήγησης μη επιστρεπτέας ενίσχυσης είχε υποβληθεί από τον ίδιο και όχι από τους Φύλους. Στην εν λόγω επιστολή, ο καταγγέλλων τόνιζε επίσης ότι οι Φύλοι βρισκόνταν υπό εκκαθάριση και ότι ήταν «τελείως χωριστοί» από τον καταγγέλλοντα. Είχε επίσης καλέσει σαφώς την Επιτροπή να κάνει διάκριση μεταξύ των δύο αυτών οντοτήτων. Η Επιτροπή δεν μπορούσε επομένως σε καμία περίπτωση να πιστεύει ότι ο καταγγέλλων θα ήταν πρόθυμος να καλύψει τα χρέη που είχαν συναφθεί από τους Φύλους.

2.5 Στη γνώμη της επί του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή για την παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή παραδέχτηκε ότι ούτε η ίδια ούτε ο καταγγέλλων συνέδεσαν τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση για το έργο στη Χιλή με τη διευθέτηση της διαφοράς σε σχέση με το έργο της Βραζιλίας, αλλά υποστήριξε ότι “η σύνδεση έγινε αναπόφευκτα όταν ο [καταγγέλλων] ζήτησε στη συνέχεια την αποδέσμευση της μη επιστρεπτέας ενίσχυσης, χωρίς καμία παραχώρηση σε σχέση με το έργο της Βραζιλίας”. Ο Διαμεσολαβητής δεν μπορούσε να κάνει αποδεκτό τον ισχυρισμό αυτό, ο οποίος διατυπώθηκε σε πολύ προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας και δεν βασιζόταν σε αποδεικτικά στοιχεία.

2.6 Ακόμη πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι τα έγγραφα που υποβλήθηκαν από τον καταγγέλλοντα αποδείκνυαν ότι η Επιτροπή, αντίθετα με τους ισχυρισμούς της στην παρούσα διαδικασία, γνώριζε ή έπρεπε να γνωρίζει ότι από την οικονομική ενίσχυση δεν επρόκειτο να επωφεληθεί ο καταγγέλλων, αλλά η οργάνωση και το έργο της στη Χιλή. Η οργάνωση απηύθυνε στις 15 Σεπτεμβρίου 1995 επιστολή στην Επιτροπή ζητώντας να πληροφορηθεί εάν μπορούσε να υποβάλει αίτηση χορήγησης μη επιστρεπτέας ενίσχυσης για το εν λόγω έργο. Η Επιτροπή είχε απαντήσει ότι αυτό δεν ήταν εφικτό, αλλά ότι η οργάνωση μπορούσε να απευθυνθεί σε μια άλλη ΜΚΟ που μπορούσε να υποβάλει την αίτηση. Ο καταγγέλλων δέχθηκε ακολούθως να παρέμβει και να υποβάλει την αίτηση στο δικό του όνομα. Τα έγγραφα που προσκομίστηκαν από τον καταγγέλλοντα κατέδειξαν ότι αυτό είχε συζητηθεί με την Επιτροπή. Πράγματι, η επωνυμία της οργάνωσης αναφέρεται τόσο στην ίδια την αίτηση όσο και στη σύντομη συνοδευτική επιστολή που απηύθυνε ο καταγγέλλων στην Επιτροπή στις 17 Ιουλίου 1996.

2.7 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή γνώριζε ή έπρεπε να γνωρίζει ότι η απόφασή της να μην αποδεσμεύσει τα κονδύλια που είχε συμφωνήσει να καταβάλει θα είχε δυσμενείς συνέπειες για τα συμφέροντα της οργάνωσης. Επίσης η Επιτροπή γνώριζε ή έπρεπε να γνωρίζει ότι ο καταγγέλλων δεν ήταν πρόθυμος να εξοφλήσει τα χρέη των Φύλων. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν έπρεπε να προβεί στη σύναψη της εν λόγω σύμβασης, εφόσον δεν είχε την πρόθεση να αποδεσμεύσει τα σχετικά κεφάλαια. Εξάλλου, το ίδιο συμπέρασμα θα έπρεπε να συναχθεί εάν η Επιτροπή είχε συνάψει τη σύμβαση χωρίς να έχει προηγουμένως εξακριβώσει τη νομική κατάσταση. Η Επιτροπή όφειλε εν πάση περιπτώσει να αποφύγει να γίνει η αντιδικία της με τον καταγγέλλοντα για τα χρέη των Φύλων αιτία για πρόκληση ζημίας στην οργάνωση και στο έργο της Χιλής, για το οποίο η Επιτροπή δεν φαινόταν να έχει αντιρρήσεις.

2.8 Στη γνώμη της επί του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η οργάνωση είχε ενεργήσει ως υπεργολάβος του καταγγέλλοντα και ότι ήταν, επομένως, ευθύνη του καταγγέλλοντα να εξοφλήσει την οργάνωση. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η άποψη αυτή (που δεν είχε έως τότε διατυπωθεί από την Επιτροπή) δεν παρουσίαζε με αντικειμενικό τρόπο τα συγκεκριμένα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης. Ο καταγγέλλων δεν είχε υποβάλει δικό του έργο στην

Επιτροπή, αλλά απλώς παρενέβη καθώς η ίδια η οργάνωση δεν ήταν ακόμη επιλέξιμη για ενίσχυση.

2.9 Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι με βάση τα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης η απόφαση της Επιτροπής να συνάψει συμφωνία δεν ήταν συμβατή με την ορθή διοικητική πρακτική και, ως εκ τούτου, συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Καθυστέρωση ενημέρωσης του καταγγέλλοντα

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να αφήσει να μεσολαβήσουν 18 μήνες προτού τον ενημερώσει για τους λόγους μη αποδέσμευσης των κεφαλαίων που η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να καταβάλει.

3.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι είχε αρνηθεί εξαρχής, σε σειρά επαφών, να αποδεσμεύσει τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση για το έργο της Χιλής, και ότι τα συμβαλλόμενα μέρη διαβουλευόνταν για τους επίμαχους λογαριασμούς από το φθινόπωρο του 1997.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, με βάση τα στοιχεία που του προσκομίστηκαν, η Επιτροπή εξήγησε για πρώτη φορά εγγράφως την πρόθεσή της να μην αποδεσμεύσει τη μη επιστρεπτέα ενίσχυση πριν εξοφληθούν τα χρέη των Φίλων στην από 17^{ης} Ιουνίου 1998 επιστολή της προς τον BEK. Εξάλλου, το πρώτο έγγραφο με το οποίο ο ίδιος ο καταγγέλλων ενημερώθηκε για τη θέση της Επιτροπής φαίνεται να είναι η επιστολή της 15^{ης} Δεκεμβρίου 1998. Η Επιτροπή δεν προσκόμισε στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι ο καταγγέλλων είχε ενημερωθεί για τη θέση αυτή πριν από τις συγκεκριμένες αυτές ημερομηνίες. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, δεν μπορούσε να θεωρηθεί χρηστή διοικητική πρακτική εκ μέρους της Επιτροπής το γεγονός ότι δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους αρνιόταν να εκπληρώσει μια υποχρέωση που είχε αναλάβει παρά μόνο ένα περίπου έτος μετά τη σύναψη της σχετικής σύμβασης. Ως εκ τούτου, το γεγονός αυτό συνιστούσε περαιτέρω κρούσμα κακής διοίκησης.

4 Συμπέρασμα

4.1 Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες επικρίσεις:

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή γνώριζε ή έπρεπε να γνώριζε ότι η απόφασή της να μην αποδεσμεύσει τα κονδύλια που είχε συμφωνήσει να καταβάλει θα είχε δυσμενείς συνέπειες για τα συμφέροντα της οργάνωσης. Η Επιτροπή επίσης γνώριζε ή έπρεπε να γνώριζε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε πρόθεση να εξοφλήσει τα χρέη των Φίλων. Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν ότι η συνέπεια και η δικαιοσύνη πρέπει να χαρακτηρίζουν τις ενέργειες της διοίκησης. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν έπρεπε να προβεί στη σύναψη της εν λόγω σύμβασης, εφόσον δεν είχε την πρόθεση να αποδεσμεύσει τα σχετικά κεφάλαια. Όφειλε εν πάση περιπτώσει να αποφύγει να γίνει η αντιδικία της με τον καταγγέλλοντα για τα χρέη των Φίλων αιτία για πρόκληση ζημίας στην οργάνωση και στο έργο της Χιλής, για το οποίο η Επιτροπή δεν φαινόταν να έχει αντιρρήσεις.

Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, με βάση τα στοιχεία που του προσκομίστηκαν, η Επιτροπή εξήγησε για πρώτη φορά εγγράφως την πρόθεσή της να μην εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της στο πλαίσιο της σύμβασης που είχε συνάψει τον Ιούνιο του 1997 πριν εξοφληθούν τα χρέη των Φίλων στην από 17^{ης} Ιουνίου 1998 επιστολή της προς τον BEK. Εξάλλου, το πρώτο έγγραφο με το οποίο ο ίδιος ο καταγγέλλων ενημερώθηκε για τη θέση της Επιτροπής φαινόταν να είναι η επιστολή της 15^{ης} Δεκεμβρίου 1998. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, δεν μπορούσε να θεωρηθεί χρηστή διοικητική πρακτική εκ μέρους της Επιτροπής το γεγονός ότι δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους αρνιόταν να εκπληρώσει μια υποχρέωση που είχε αναλάβει παρά ένα περίπου έτος μετά τη σύναψη της σχετικής σύμβασης. Ως εκ τούτου, το γεγονός αυτό συνιστούσε περαιτέρω κρούσμα κακής διοίκησης.

4.2 Στην πρότασή του για φιλικό διακανονισμό, ο Διαμεσολαβητής εισηγήθηκε στην Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο αποζημίωσης της οργάνωσης για τη ζημία που υπέστη. Στην απάντησή της, η Επιτροπή απέρριψε την πρόταση αυτή, υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων ότι αυτό θα την υποχρέωνε να καταβάλει για δεύτερη φορά το σύνολο της επιδότησης. Ο Διαμεσολαβητής επανέλαβε ακολούθως την πρότασή του υπό μορφή σχεδίου σύστασης προς την Επιτροπή. Επισήμανε ότι η ερμηνεία της πρότασής του από την Επιτροπή ήταν εσφαλμένη, καθώς αυτό που πρότεινε ήταν η αποζημίωση της οργάνωσης για τη ζημία που είχε πράγματι υποστεί. Στη λεπτομερή γνώμη της, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι επέμενε στην απόρριψη της συγκεκριμένης πρότασης. Αυτή τη φορά, η Επιτροπή φάνηκε να υποστηρίζει ότι δεν είχε κάνει κάτι που θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως ένδειξη κακής διοίκησης εκ μέρους της έναντι της οργάνωσης. Και στην περίπτωση αυτή, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η ερμηνεία αυτή ήταν εσφαλμένη. Έχοντας καταλήξει στο συμπέρασμα ότι διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης στην παρούσα υπόθεση, ο Διαμεσολαβητής έπρεπε να εξετάσει και τον τρόπο αποκατάστασής του. Λόγω της αντιδικίας μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα και δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε προβάλει αντιρρήσεις για τον τρόπο με τον οποίο είχε υλοποιηθεί το έργο στη Χιλή, κρίθηκε ενδεδειγμένο να προταθεί στην Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο αποζημίωσης του συμβαλλόμενου που είχε υποστεί το μεγαλύτερο πλήγμα στην παρούσα υπόθεση, δηλαδή της οργάνωσης που χρηματοδότησε εκ των προτέρων το έργο.

4.3 Ο Διαμεσολαβητής αποδοκίμασε την Επιτροπή για την απόρριψη της πρότασής του. Η εν λόγω απόφαση της Επιτροπής έπληττε τα συμφέροντα μιας μικρής φιλανθρωπικής οργάνωσης και, εν τέλει, των δικαιούχων του έργου, για το οποίο η ίδια είχε συμφωνήσει ότι άξιζε της συνδρομής της ΕΕ.

5 Έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

5.1 Το άρθρο 3, παράγραφος 7, του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή³⁵ ορίζει ότι μετά τη σύνταξη σχεδίου σύστασης και την παραλαβή της λεπτομερούς γνώμης του ενδιαφερόμενου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού, ο Διαμεσολαβητής υποβάλλει έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό.

5.2 Στην Ετήσια Έκθεσή του για το 1998, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η δυνατότητά του να υποβάλλει ειδικές εκθέσεις στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ήταν πολύτιμη για το έργο του. Πρόσθεσε ότι για αυτόν ακριβώς το λόγο ειδικές εκθέσεις δεν πρέπει να υποβάλλονται πολύ συχνά, και μόνον σε σχέση με σημαντικά θέματα στα οποία το Κοινοβούλιο είναι σε θέση να αναλάβει δράση, προκειμένου να συνδράμει τον Διαμεσολαβητή³⁶. Η Ετήσια Έκθεση για το 1998 υποβλήθηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και εγκρίθηκε από αυτό.

5.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η παρούσα υπόθεση που αφορούσε τις υποχρεώσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σε σχέση με μια συγκεκριμένη σύμβαση, παρά τη σπουδαιότητά της για τους συμβαλλόμενους, δεν έθετε ζητήματα αρχής. Εξάλλου, δεν ήταν προφανείς οι ενέργειες στις οποίες θα μπορούσε να προβεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προκειμένου να συνδράμει τον Διαμεσολαβητή στην παρούσα υπόθεση. Δεδομένων των συνθηκών αυτών, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμο να υποβάλει ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

5.4 Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να διαβιβάσει αντίγραφο της απόφασης στην Επιτροπή και να τη συμπεριλάβει στην Ετήσια Έκθεση για το 2001, η οποία θα υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

³⁵ Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

³⁶ Ετήσια Έκθεση για το 1998, σ. 27-28.

5.5 Ο καταγγέλλων διατηρεί βεβαίως το δικαίωμα να υποβάλει τη συμβατική του απαίτηση έναντι της Επιτροπής για την καταβολή του ποσού των 70 443 Ευρώ ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων.

**ΛΥΣΗ ΤΗΣ
ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΕΝΟΣ
ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝ
Α ΜΕ ΤΗΝ ΕCHO
ΛΟΓΩ ΠΑΛΑΙΩΝ
ΙΑΤΡΙΚΩΝ
ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ**

*Απόφαση επί της καταγγελίας 1033/99/ΙΜΑ
(Εμπιστευτικό) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Σεπτέμβριο του 1997, ο καταγγέλλων άρχισε να εργάζεται ως εμπειρογνώμονας για την υπηρεσία ανθρωπιστικής βοήθειας της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ECHO), η οποία αποτελεί τμήμα της Επιτροπής. Από αυτή την ημερομηνία, απασχολήθηκε ως σύμβουλος δυνάμει τεσσάρων διαδοχικών συμβάσεων. Κλήθηκε να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση πριν από την πρώτη σύμβαση. Τότε, ο καταγγέλλων είχε γνωστοποιήσει στις υπηρεσίες της Επιτροπής τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε, συγκεκριμένα τα καρδιολογικά του προβλήματα, καθώς και την αγωγή που του είχε χορηγηθεί.

Περί τα τέλη Μαρτίου 1999, ο καταγγέλλων ενημέρωσε την ECHO ότι επιθυμούσε να εγκαταλείψει τη θέση που κατείχε τότε στην Κολομβία και ότι ήταν πρόθυμος να μετακομίσει στην Αφρική. Τον Απρίλιο του 1999, η ECHO του προσέφερε μια θέση στην Κινσάσα (Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό), την οποία αποδέχτηκε.

Τον Ιούλιο του 1999, ο καταγγέλλων υπέγραψε νέα σύμβαση με την ECHO και υποβλήθηκε σε ιατρική εξέταση. Η ιατρική εξέταση περιελάμβανε ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα, το οποίο δεν απεκάλυψε κανένα πρόβλημα. Ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον υπεύθυνο ιατρό για τα καρδιολογικά προβλήματα που είχε παρουσιάσει παλαιότερα και συμφώνησε να υποβάλει το τελευταίο του ηχοκαρδιογράφημα, το οποίο είχε πραγματοποιηθεί τον Φεβρουάριο του 1999 και έδειχνε πλήρη αποκατάσταση του προβλήματος που είχε παρουσιάσει παλαιότερα στη στεφανιαία αρτηρία.

Κατά λάθος, ο καταγγέλλων έστειλε στον υπεύθυνο ιατρό ένα παλαιότερο ηχοκαρδιογράφημα, το οποίο είχε διεξαχθεί τον Ιανουάριο του 1999, αμέσως μετά την εκδήλωση της στεφανιαίας νόσου.

Ο καταγγέλλων ταξίδεψε στην Κινσάσα στις 15 Ιουλίου 1999. Την επόμενη ημέρα δέχθηκε ένα τηλεφώνημα από τις υπηρεσίες της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, οι οποίες ζητούσαν την άμεση επιστροφή του. Ο καταγγέλλων επέστρεψε στις Βρυξέλλες και πληροφορήθηκε από την ECHO ότι η σύμβασή του είχε ακυρωθεί. Αυτή η απόφαση του κοινοποιήθηκε επισήμως μέσω επιστολής της Επιτροπής, στην οποία δικαιολογούσε την ενέργειά της για ιατρικούς λόγους.

Ο καταγγέλλων επέστρεψε στο σπίτι του όπου βρήκε μια επιστολή με ημερομηνία 9 Ιουλίου 1999 από τον υπεύθυνο ιατρό. Η επιστολή ενημέρωνε τον καταγγέλλοντα ότι, βάσει του ηχοκαρδιογραφήματος του Ιανουαρίου του 1999, το οποίο είχε υποβάλει, ο ιατρός είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η κατάσταση της υγείας του καταγγέλλοντα δεν ήταν ικανοποιητική για την εκτέλεση των καθηκόντων που του είχαν ανατεθεί.

Περί τα τέλη Ιουλίου, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε εγγράφως με τον διευθυντή της ECHO, κ. Alberto Navarro, τον υπεύθυνο ιατρό και την αρμόδια για τη στήριξη των μη κρατών μελών υπηρεσία της Επιτροπής. Στις επιστολές του κατήγγελλε την αγωγή που είχε λάβει και ζητούσε επανεξέταση της ιατρικής του κατάστασης υπό το φως των πλέον πρόσφατων ιατρικών εξετάσεών του. Στο αίτημά δεν δόθηκε καμία απάντηση.

Ο καταγγέλλων έλαβε ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου από την αρμόδια για τη στήριξη μη κρατών μελών υπηρεσία της Επιτροπής με ημερομηνία 4 Αυγούστου 1999, το οποίο δήλωνε ότι η ακύρωση της σύμβασης για ιατρικούς λόγους προβλεπόταν στη σύμβαση και επομένως δεν είχε δικαίωμα να διεκδικήσει οποιαδήποτε αποζημίωση (άρθρο 22, Γενικές διατάξεις της σύμβασης).

Με βάση τα ανωτέρω γεγονότα, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε:

(i) ότι η Επιτροπή είχε λύσει αιφνίδια τη σύμβασή του ως εμπειρογνώμονα (απεσταλμένος τεχνικός βοηθός) με την ECHO λόγω παλαιών ιατρικών εξετάσεων που δεν ισχύουν πλέον, χωρίς ειδοποίηση ή προηγούμενη διαβούλευση και ότι, πράττοντας με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει τους όρους της σύμβασης, οι οποίοι προέβλεπαν ότι η σύμβαση θα μπορούσε να τεθεί σε ισχύ μόνο εφόσον είχε αξιολογηθεί θετικά η ιατρική κατάσταση του έτερου συμβαλλομένου μέρους. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε επίσης ότι η υπηρεσία θα έπρεπε να γνωρίζει τα προηγούμενα ιατρικά του προβλήματα καθώς ήδη εργαζόταν για αυτήν.

(ii) η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του σε ό,τι αφορά το θέμα αυτό.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή εξήγησε ότι, κατά κανόνα, οι ιατρικές εξετάσεις πρέπει να πραγματοποιούνται πριν από την υπογραφή οποιασδήποτε σύμβασης. Ωστόσο, αυτός ο κανόνας δεν μπορεί να τηρείται πάντοτε σε περίπτωση αποστολών που αφορούν επείγουσα ανθρωπιστική βοήθεια. Η σύμβαση, όμως, περιελάμβανε μια ρήτρα σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή μπορούσε να την ακυρώσει σε περίπτωση που η ιατρική κατάσταση του συμβαλλόμενου μέρους τον καθιστά ακατάλληλο για τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί.

Στην προκειμένη περίπτωση, εξαιτίας του επείγοντος χαρακτήρα της αποστολής που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί, η Επιτροπή παραδέχτηκε ότι δεν ήταν δυνατόν να προβεί εγκαίρως στην ιατρική εξέταση πριν από την υπογραφή της σύμβασης.

Όταν ο υπεύθυνος για την ιατρική εξέταση ιατρός διαπίστωσε ότι ο καταγγέλλων δεν ήταν ικανός να εκτελέσει τα καθήκοντα που όριζε η σύμβαση, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής δεν είχαν λόγο να αμφισβητήσουν το συμπέρασμά του και ήταν επομένως υποχρεωμένες να λύσουν τη σύμβαση. Αυτή η απόφαση σε καμία περίπτωση δεν εμποδίζει τον καταγγέλλοντα να επιδιώξει τη σύναψη μελλοντικών συμβάσεων με την Επιτροπή εάν η κατάσταση της υγείας του δεν το επέτρεπε.

Όσο για τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε διεξαγάγει πρόσθετη ιατρική εξέταση πριν ακυρώσει τη σύμβαση, η Επιτροπή δεν το θεώρησε σκόπιμο εξαιτίας της βραχυπρόθεσμης φύσης της σύμβασης. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι οι αποφάσεις της στο πλαίσιο μιας σύμβασης μπορούν πάντοτε να προσβληθούν από το αντισυμβαλλόμενο μέρος ενώπιον της αρμόδιας δικαιοδοτικής αρχής.

Η Επιτροπή αναγνώρισε ότι το γεγονός ότι δεν είχε λάβει την ιατρική γνωμάτευση πριν από την αναχώρηση του καταγγέλλοντα ήταν ένα ατυχές συμβάν και δήλωσε ότι θα επιδιώξει να αποφύγει παρόμοιες περιπτώσεις στο μέλλον.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων δήλωσε ότι η Επιτροπή είχε ήδη συμφωνήσει να τον μεταθέσει στην Αφρική πολύ καιρό πριν από τη λήξη της ισχύος της προηγούμενης σύμβασής του στην Κολομβία και, επομένως, είχε άφθονο χρόνο να πραγματοποιήσει ιατρική εξέταση.

Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η επιστολή του υπεύθυνου ιατρού είχε ημερομηνία 9 Ιουλίου 1999. Καθώς ο καταγγέλλων έπρεπε να ταξιδέψει στις 15 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή, κατά την άποψη του καταγγέλλοντα, δεν είχε εξηγήσει γιατί δεν ήταν ενήμερη για τα ιατρικά συμπεράσματα μέχρι τότε. Υποστήριξε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε επιτρέψει τη διεξαγωγή νέας ιατρικής εξέτασης, εφόσον είχε εξηγήσει τους λόγους που οδήγησαν στα λανθασμένα ιατρικά συμπεράσματα.

Επανάλαβε ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τους όρους της σύμβασης, οι οποίοι όριζαν ότι θα μπορούσε να τεθεί σε ισχύ μόνο εφόσον η ιατρική κατάσταση του αντισυμβαλλόμενου μέρους είχε αξιολογηθεί θετικά.

Τέλος, ο καταγγέλλων δήλωσε ότι η Επιτροπή είχε αρνηθεί να τον αποζημιώσει για τις αρνητικές συνέπειες της έλλειψης επιμέλειας που επέδειξε. Υποστήριξε ότι δικαιούταν την εν λόγω αποζημίωση.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε ότι η Επιτροπή είχε απαντήσει επαρκώς στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα.

1 Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή ασφαλώς δεν μπορεί να κριθεί υπεύνη για το γεγονός ότι ο καταγγέλλων υπέβαλε το λανθασμένο ηχοκαρδιογράφημα. Ωστόσο, οι αρνητικές επιπτώσεις αυτού του σφάλματος θα μπορούσαν να είχαν ελαχιστοποιηθεί ή αποφευχθεί εάν η ιατρική εξέταση είχε πραγματοποιηθεί νωρίτερα. Η Επιτροπή υπέγραψε τη νέα σύμβαση στις 30 Ιουνίου 1999 και κανόνισε να πραγματοποιηθεί η ιατρική εξέταση την επόμενη ημέρα. Ωστόσο, οι υπηρεσίες της είχαν ήδη συμφωνήσει ανεπισημώς στο αίτημα του καταγγέλλοντα να μετατεθεί σε νέα θέση στην Αφρική τον Απρίλιο του 1999. Η ιατρική εξέταση, επομένως, θα μπορούσε να είχε πραγματοποιηθεί πριν από την υπογραφή της σύμβασης, εάν η Επιτροπή είχε ενεργήσει πιο άμεσα. Σε αυτή την περίπτωση, το σφάλμα του καταγγέλλοντα θα μπορούσε να είχε ανακαλυφθεί και διορθωθεί πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία για την αναχώρησή του στην Αφρική.

2 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι είχε υποστεί σημαντική οικονομική ζημία από το γεγονός ότι είχε ήδη μετακομίσει στην Αφρική όταν γνωστοποιήθηκαν τα αποτελέσματα της ιατρικής εξέτασης. Δήλωσε επίσης ότι η Επιτροπή είχε αρνηθεί να τον αποζημιώσει. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, πρότεινε στην Επιτροπή να αναθεωρήσει τη θέση της και να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για τη ζημία που είχε υποστεί ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης.

3 Στην απάντησή της τον Οκτώβριο του 2000, η Επιτροπή εξέφρασε την προθυμία της να εξετάσει μια πιθανή αποζημίωση, αλλά υπό ορισμένες προϋποθέσεις, κυρίως η εν λόγω ευθύνη να καθοριστεί σύμφωνα με τα κριτήρια που ορίζονται στο άρθρο 288 της Συνθήκης ΕΚ, όπως ερμηνεύεται από τα δικαστήρια της Κοινότητας. Η Επιτροπή προσέθεσε, ωστόσο, ότι δεν θεωρούσε ότι φέρει οποιαδήποτε ευθύνη σε αυτή την περίπτωση, εφόσον οι υπηρεσίες της συμμορφώθηκαν αυστηρά προς τους όρους της σύμβασης. Ανακάλεσε, προς επίρρωση των επιχειρημάτων της, τις σχετικές συμβατικές διατάξεις και τα γεγονότα που οδήγησαν στην απόφασή της να ακυρώσει τη σύμβαση.

4 Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε την απάντηση της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα, ο οποίος έδωσε τότε στον Διαμεσολαβητή λεπτομέρειες για τη ζημία που ισχυριζόταν ότι είχε υποστεί (αναπάντεχη απώλυση, ξαφνική παλιννόστηση, απώλεια ιατρικής κάλυψης, επιστροφή στην πατρίδα), η οποία, κατά την άποψή του, ανήρχετο στο ποσό των 19.567,41 ευρώ.

5 Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε στην Επιτροπή την εκτίμηση του καταγγέλλοντα σε ό,τι αφορά τη ζημία που υπέστη. Απαντώντας, η Επιτροπή επανέλαβε την προθυμία της να εξετάσει την καταβολή αποζημίωσης, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που η ευθύνη της είχε σαφώς καθοριστεί και όχι για τις περιπτώσεις που οι υπηρεσίες της είχαν ενεργήσει ορθά στο πλαίσιο των συμβατικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεών της. Η Επιτροπή κατέληξε στην απόρριψη των αξιώσεων του καταγγέλλοντα για αποζημίωση.

6 Τον Μάρτιο του 2001, ο καταγγέλλων απέστειλε τις παρατηρήσεις του. Θεώρησε ότι το σκεπτικό της Επιτροπής ήταν εξοργιστικό και άσκησε κριτική στην πρόταση της υπηρεσίας για επίλυση της διαφοράς δικαστικώς εξαιτίας του υψηλού κόστους της εν λόγω διαδικασίας. Υπό το πρίσμα των διαθέσιμων αποδείξεων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ήταν πλέον στη διακριτική ευχέρεια του Διαμεσολαβητή να λάβει θέση επί του θέματος.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η λύση της σύμβασης του καταγγέλλοντα με την ECHO

1.1 Ο καταγγέλλων είχε ισχυριστεί ότι η Επιτροπή έλυσε αιφνίδια τη σύμβασή του ως εμπειρογνώμονα (απεσταλμένος τεχνικός βοηθός) με την ECHO λόγω παλαιών ιατρικών εξετάσεων που δεν ισχύουν πλέον, χωρίς ειδοποίηση ή προηγούμενη διαβούλευση. Πράττοντας με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει τους όρους της σύμβασης, οι οποίοι προέβλεπαν ότι η σύμβαση θα μπορούσε να τεθεί σε ισχύ μόνο εφόσον είχε αξιολογηθεί θετικά η ιατρική κατάσταση του αντισυμβαλλομένου μέρους. Επιπλέον, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η υπηρεσία θα έπρεπε να γνωρίζει τα προηγούμενα ιατρικά του προβλήματα, καθώς ήδη εργαζόταν για αυτήν.

1.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι κατ' εξαίρεση σε αυτή την περίπτωση, δεν ήταν δυνατόν να προβεί εντός εύλογου διαστήματος στην ιατρική εξέταση πριν από την υπογραφή της σύμβασης, λόγω του επείγοντος χαρακτήρα της αποστολής που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί. Δικαιολόγησε την ενέργειά της στηριζόμενη στο γεγονός ότι η σύμβαση περιελάμβανε διάταξη σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή μπορούσε να ακυρώσει τη σύμβαση σε περίπτωση που η ιατρική κατάσταση του συμβαλλόμενου μέρους τον καθιστούσε ακατάλληλο για τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί. Η υπηρεσία εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι δεν μπορούσε να λάβει την ιατρική γνωμάτευση πριν από την αναχώρηση του καταγγέλλοντα, παρότι δεσμεύτηκε να επιδιώξει την αποφυγή παρόμοιων καταστάσεων στο μέλλον.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι θα έπρεπε να γνωρίζει τα προηγούμενα ιατρικά του προβλήματα, καθώς ήδη εργαζόταν για την υπηρεσία.

1.4 Σε ό,τι αφορά τα γεγονότα, κρίθηκε αδιαμφισβήτητο το γεγονός ότι, μετά την ιατρική εξέταση, ο καταγγέλλων υπέβαλε ένα παλαιότερο ηχοκαρδιογράφημα στον υπεύθυνο ιατρό. Βάσει των λανθασμένων πληροφοριών, ο ιατρός σχημάτισε την άποψη ότι ο καταγγέλλων δεν ήταν σε θέση να εκτελέσει τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί.

1.5 Παρότι ο καταγγέλλων ήταν υπεύθυνος για την υποβολή του παλαιότερου ηχοκαρδιογραφήματος, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι οι αρνητικές επιπτώσεις του σφάλματός του θα μπορούσαν να είχαν ελαχιστοποιηθεί ή αποφευχθεί εάν η ιατρική εξέταση είχε πραγματοποιηθεί νωρίτερα, ή εάν η Επιτροπή είχε ενεργήσει πιο άμεσα μόλις είχαν γνωστοποιηθεί τα αποτελέσματα. Και στις δύο περιπτώσεις, το σφάλμα του καταγγέλλοντα θα μπορούσε να έχει ανακαλυφθεί και να έχει διορθωθεί πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία για την αναχώρησή του για την Αφρική.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν ήδη συμφωνήσει ανεπισημώς στο αίτημα του καταγγέλλοντα να μετατεθεί σε νέα θέση στην Αφρική τον Απρίλιο του 1999. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, δεν μπόρεσε να αποδεχθεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι ο επείγων χαρακτήρας της αποστολής κατέστησε αδύνατη τη διεξαγωγή της ιατρικής εξέτασης πριν από την υπογραφή της σύμβασης στις 30 Ιουνίου 1999. Η παράλειψη της διεξαγωγής της ιατρικής εξέτασης πριν από την υπογραφή της σύμβασης, όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 του παραρτήματος I της σύμβασης, συνιστούσε, επομένως, κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Η απαίτηση για αποζημίωση του καταγγέλλοντα

2.1 Ο καταγγέλλων είχε ισχυριστεί ότι είχε υποστεί σημαντική οικονομική ζημία ως αποτέλεσμα των ενεργειών της Επιτροπής. Σύμφωνα με τα κατά νόμο καθήκοντά του³⁷, ο Διαμεσολαβητής επεδίωξε να επιτύχει ένα φιλικό διακανονισμό για τον καταγγέλλοντα. Ο Διαμεσολαβητής εξέφρασε τη λύπη του για την παράλειψη της Επιτροπής να υποβάλει οιαδήποτε εποικοδομητική πρόταση σε απάντηση της εκτίμησης από τον καταγγέλλοντα της φύσης και του ποσού της ζημίας που είχε υποστεί.

2.2 Με βάση το γεγονός ότι η Επιτροπή αμφισβήτησε τη φύση και το ποσό της ενδεχόμενης ευθύνης για αποζημίωση του καταγγέλλοντα και είχε αρνηθεί να διαπραγματευτεί προς την επίτευξη ενός πιθανού φιλικού διακανονισμού, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η απαίτηση για αποζημίωση του καταγγέλλοντα θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί καλύτερα από ένα καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, που θα ήταν σε θέση να ακούσει τα επιχειρήματα ως προς τη σχετική εθνική νομοθεσία και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία για τα επίμαχα πραγματικά γεγονότα. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε, επομένως, ότι ήταν θεμιτές περαιτέρω έρευνες σχετικά με αυτή την απαίτηση.

3 Απάντηση στις επιστολές του καταγγέλλοντα

3.1 Ο καταγγέλλων είχε επισημάνει ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του με ημερομηνία 21 Ιουλίου 1999 και 5 Αυγούστου 1999. Αυτές οι επιστολές αναφέρονταν στην άδικη μεταχείριση που φερόταν να έχει υποστεί και απαιτούσε επανεξέταση της ιατρικής του κατάστασης υπό το φως των πλέον πρόσφατων ιατρικών εξετάσεών του. Παρότι έλαβε ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου από τις υπηρεσίες της Επιτροπής με ημερομηνία 4 Αυγούστου 1999, αυτή η επιστολή δεν αναφερόταν καθόλου στα αιτήματα του καταγγέλλοντος.

3.2 Όπως ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είχε αναφέρει σε παρόμοιες περιπτώσεις, η Επιτροπή, ως δημόσια διοίκηση, έχει υποχρέωση να απαντά καταλλήλως στις επιστολές των πολιτών.

3.3 Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής σημείωσε, ωστόσο, ότι στη γνώμη της, η Επιτροπή είχε λάβει θέση στα ουσιαστικά θέματα που έθιξε ο καταγγέλλων. Επομένως, δεν κρίθηκε απαραίτητη καμία περαιτέρω έρευνα από τον Διαμεσολαβητή ως προς αυτό το σκέλος της καταγγελίας.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν ήδη συμφωνήσει ανεπισήμως στο αίτημα του καταγγέλλοντα να μετατεθεί σε μια νέα θέση στην Αφρική τον Απρίλιο του 1999. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, δεν μπόρεσε να δεχθεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι ο επείγων χαρακτήρας της αποστολής κατέστησε αδύνατη τη διεξαγωγή της ιατρικής εξέτασης πριν από την υπογραφή της σύμβασης στις 30 Ιουνίου 1999. Η παράλειψη της διεξαγωγής της ιατρικής εξέτασης πριν από την υπογραφή της σύμβασης, όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 του παραρτήματος I της σύμβασης, συνιστούσε, επομένως, κρούσμα κακής διοίκησης.

Η Επιτροπή αμφισβήτησε τη φύση και το ύψος οιασδήποτε ευθύνης για αποζημίωση του καταγγέλλοντα και αρνήθηκε να διαπραγματευτεί προς την επίτευξη ενός φιλικού διακανονισμού.

³⁷

Άρθρο 3 § 5 της απόφασης 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994, L 113/15.

Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, θεώρησε ότι η απαίτηση του καταγγέλλοντα για αποζημίωση θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί καλύτερα από αρμόδια δικαστική αρχή που θα ήταν σε θέση να ακούσει τα επιχειρήματα ως προς τη σχετική εθνική νομοθεσία και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία για τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά.

Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙ ΜΙΑ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ
ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ
ΑΡΘΡΟΥ 226**

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 1267/99/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος της ένωσης Fria Åland, σχετικά με μια καταγγελία που είχε υποβάλει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ΓΔ XXI (νυν Γενική Διεύθυνση Φορολογίας και Τελωνειακής Ένωσης), τον Μάρτιο του 1998.

Στην καταγγελία της προς την Επιτροπή, η καταγγέλλουσα είχε ισχυριστεί ότι το εμπόριο μεταξύ του νησιού Åland και της ηπειρωτικής Φινλανδίας ευνοούταν κατά αδικαιολόγητο τρόπο σε σύγκριση με το εμπόριο μεταξύ του Åland και άλλων κρατών μελών. Σύμφωνα με το άρθρο 3 του πρωτοκόλλου 2 της πράξης προσχώρησης της Φινλανδίας, το νησί Åland αποκλείεται από το έδαφος της Φινλανδίας σε ό,τι αφορά την εφαρμογή της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που σημαίνει ότι για τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ του Åland και οποιουδήποτε κράτους μέλους πρέπει να καταβάλλεται ο φόρος που επιβάλλεται στα σύνορα. Οι φινλανδικές τελωνειακές αρχές είχαν θέσει σε εφαρμογή μια ειδική απλοποιημένη διαδικασία για το εμπόριο μεταξύ του Åland και της ηπειρωτικής Φινλανδίας, η οποία, σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, παραβίαζε τα άρθρα 90 (πρώην 95) και 12 (πρώην 6) της Συνθήκης ΕΚ καθώς ευνοούσε το εμπόριο με την Φινλανδία και επομένως εισήγαγε διακρίσεις κατά του εμπορίου με άλλα κράτη μέλη.

Στην καταγγελία του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων ανέφερε ότι λίγο καιρό μετά την υποβολή της καταγγελίας στην Επιτροπή, η ένωση έλαβε ένα τηλεφώνημα από υπάλληλο της Επιτροπής, ο οποίος προσπάθησε να την πείσει να αποσύρει την καταγγελία. Από τότε, καθώς η ένωση δεν είχε κανένα νέο από την Επιτροπή, υποψιάστηκε ότι η Επιτροπή καθυστέρουσε σκόπιμα την εξέταση της καταγγελίας ή ακόμη ότι η Επιτροπή είχε καταστρέψει τα έγγραφα. Η ένωση ισχυρίστηκε αδικαιολόγητη καθυστέρηση εκ μέρους της Επιτροπής στην αντιμετώπιση της καταγγελίας.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι είχε λάβει μια επιστολή με ημερομηνία 6 Μαρτίου 1998 από την καταγγέλλουσα που αφορούσε την εικαζόμενη παράβαση του κοινοτικού δικαίου σε σχέση με τις φορολογικές διατυπώσεις στα σύνορα μεταξύ του νησιού Åland και της ηπειρωτικής Φινλανδίας. Η επιστολή συνδεόταν με αρκετά άλλα θέματα σχετικά με το τελωνειακό σύνορο μεταξύ της ηπειρωτικής Φινλανδίας και του Åland. Για διάφορες καταγγελίες σχετικά με διαφορετικές πτυχές της δημιουργίας του τελωνειακού συνόρου μεταξύ του Åland και της ηπειρωτικής Φινλανδίας, ως κύριος φάκελος είχε χρησιμοποιηθεί ο φάκελος IN/P/95/4812 και η επιστολή της καταγγέλλουσας ενσωματώθηκε στο φάκελο αυτό. Αυτός ο φάκελος είχε κλείσει στις 15 Οκτωβρίου 1997. Η επιστολή δεν καταχωρήθηκε ως ξεχωριστή καταγγελία επειδή δεν ήταν εμφανής κάποια παράβαση του κοινοτικού δικαίου βάσει των ειδικών συνθηκών στις οποίες γινόταν αναφορά στην επιστολή.

Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι δεν απεστάλη απάντηση στην καταγγέλλουσα, ωστόσο δήλωσε ότι σε ένα τηλεφώνημα στις 9 Οκτωβρίου 1998, η καταγγέλλουσα είχε ενημερωθεί για το γενικό νομικό πλαίσιο και για τις πληροφορίες που χρειάζονταν για να αποδειχθεί εάν υπήρχε παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Κατόπιν αυτού του τηλεφωνήματος, δεν ελήφθη καμία περαιτέρω πληροφορία από την καταγγέλλουσα και, καθώς δεν ήταν δυνατόν να αποδειχθεί κάποια παράβαση του κοινοτικού δικαίου βάσει των πληροφοριών που ήδη είχαν δοθεί από την καταγγέλλουσα, δεν δόθηκε συνέχεια στην συγκεκριμένη άποψη που παρουσίασε η καταγγέλλουσα.

Επίσης, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η επιστολή από την καταγγέλλουσα αφορούσε μία πτυχή του γενικού ζητήματος της θέσπισης του τελωνειακού συνόρου μεταξύ της ηπειρωτικής Φινλανδίας και του Åland. Με βάση διάφορες καταγγελίες, η Επιτροπή εξέτασε και συνεχίζει να εξετάζει τις διάφορες πτυχές αυτού του ζητήματος. Καθώς ο σκοπός της διαδικασίας επί παραβάσει είναι η συμμόρφωση ενός κράτους μέλους προς το κοινοτικό δίκαιο, η γενική διαδικασία εξέτασης συνεχίζεται ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα μεμονωμένων καταγγελιών που σχετίζονται με αυτήν.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή έδειχνε μια σαφή συμπεριφορά των φινλανδικών αρχών, την οποία η καταγγέλλουσα θεωρούσε παράβαση των άρθρων 12 και 90 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 3 του πρωτοκόλλου 2 της πράξης προσχώρησης της Φινλανδίας. Επομένως, ήταν αξιοσημείωτο το γεγονός ότι η επιστολή δεν είχε καταχωρηθεί ως επίσημη καταγγελία. Η Επιτροπή θα έπρεπε, τουλάχιστον, να καταχωρήσει την επιστολή ως καταγγελία και να χειριστεί την καταγγελία κατά τρόπο όμοιο με τις άλλες καταγγελίες. Εάν η Επιτροπή διαφωνούσε με την άποψη της καταγγέλλουσας σε ό,τι αφορά τις ενέργειες της Φινλανδίας προς το Åland, ο καταγγέλλων κάλεσε την Επιτροπή να αποστείλει εντός ευλόγου διαστήματος μια αιτιολογημένη άποψη σχετικά. Τέλος, ο καταγγέλλων απηύθυνε έκκληση στον Διαμεσολαβητή να διασφαλίσει ότι η Επιτροπή θα ενεργήσει σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και θα απαντήσει τουλάχιστον στην επιστολή της καταγγελίας εντός ευλόγου διαστήματος.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, ζήτησε από την Επιτροπή να προσδιορίσει με περισσότερες λεπτομέρειες το λόγο για τον οποίο δεν θεώρησε απαραίτητο να καταχωρήσει την επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία και να την αντιμετωπίσει σύμφωνα με τις αρχές που ορίζονται στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή 303/97/PD σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες της Επιτροπής για το χειρισμό των καταγγελιών που αφορούν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου από τα κράτη μέλη.

Η συμπληρωματική άποψη της Επιτροπής

Στη συμπληρωματική άποψή της, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι στα σχόλιά της για την έρευνα ιδίας πρωτοβουλίας 303/97/PD, ανέφερε ότι όλες οι καταγγελίες που ελάμβανε η Επιτροπή καταχωρούνταν, χωρίς εξαιρέσεις. Αυτό δεν σήμαινε, ωστόσο, ότι όλες οι επιστολές καταχωρούνταν ως καταγγελίες, αλλά ότι η Επιτροπή, σύμφωνα με τις εσωτερικές της διαδικασίες, καταχωρούσε ως καταγγελίες μόνο εκείνες τις επιστολές που ήταν πιθανόν να ερευνηθούν ως τέτοιες. Πραγματοποιήθηκε διεξοδική εξέταση της επιστολής της καταγγέλλουσας. Ωστόσο, δεν αποκαλύφθηκαν καινούριες συνθήκες συγκριτικά με την έρευνα που είχε περατώσει πρόσφατα η Επιτροπή σχετικά με το θέμα αυτό (IN/P/95/4812). Ως εκ τούτου, η κριτική που περιελάμβανε η επιστολή θεωρήθηκε καταφανώς αβάσιμη και η Επιτροπή, επομένως, δεν είχε πρόθεση να καταχωρήσει την επιστολή ή να την αντιμετωπίσει ως καταγ-

γελία. Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την παρανόηση που είχε προκύψει σε αυτή την περίπτωση, αλλά κατέληξε στο συμπέρασμα ότι θεωρούσε ότι είχε ενεργήσει σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης.

Οι περαιτέρω παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις περαιτέρω παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι κατά τη γνώμη του η δήλωση της Επιτροπής, ότι η κριτική της ήταν καταφανώς αβάσιμη, υποδήλωνε αμέλεια και υπογράμμισε ότι η Επιτροπή είχε επίσης αποφύγει να αναφέρει τους λόγους που την οδήγησαν στο συμπέρασμά της. Σε ό,τι αφορά την ουσία της επιστολής, η καταγγέλλουσα εξεπλάγη που η Επιτροπή δεν έφερε αντιρρήσεις σχετικά με την συμπεριφορά των φινλανδικών αρχών ως προς τα ζητήματα του τελωνειακού συνόρου που ισχύουν για το Åland.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα.

Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, υπέβαλε την ακόλουθη πρόταση στην Επιτροπή για φιλικό διακανονισμό:

Η Επιτροπή θα πρέπει να καταχωρήσει την από 6ης Μαρτίου 1998 επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία και να την αντιμετωπίσει σύμφωνα με τις εγγυήσεις που ορίζονται στην έρευνα ιδίας πρωτοβουλίας του Διαμεσολαβητή 303/97/PD. Εάν η Επιτροπή έχει αιτιολογημένη εξήγηση για την μη καταχώρηση της επιστολής ως καταγγελίας, θα πρέπει να απαντήσει στην επιστολή σαν να επρόκειτο για κανονική ανταλλαγή επιστολών, δηλώνοντας τους λόγους της απόφασής της.

Η απάντηση της Επιτροπής

Στην απάντησή της, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι θεώρησε ότι είχε ενεργήσει σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Παρόλα αυτά, ήταν έτοιμη να καταλήξει σε φιλικό διακανονισμό με την καταγγέλλουσα. Η Επιτροπή, ως εκ τούτου, είχε αποστείλει στις 28 Μαρτίου 2001 επιστολή στην καταγγέλλουσα στην οποία εξηγούσε τη θέση της.

Η αποστολή προς την καταγγέλλουσα προσδιόριζε τους τέσσερις βασικούς λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στο να μην καταχωρήσει επίσημα την από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία. Οι λόγοι σχετιζόνταν με το γεγονός ότι (i) το Åland, σε ό,τι αφορά τη φορολογία, θεωρείται ότι δεν εντάσσεται εντός της κοινοτικής επικράτειας, (ii) δεν μπορούσε να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι το εμπόριο μεταξύ του Åland και της Φινλανδίας ευνοούταν συγκριτικά προς το εμπόριο μεταξύ του Åland και άλλων κρατών μελών, (iii) δεν μπορούσε να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι τα εμπορεύματα από άλλα κράτη μέλη υπόκειντο σε υψηλότερη φορολογία συγκριτικά προς τα εμπορεύματα από τη Φινλανδία, και (iv) το άρθρο 3 του πρωτοκόλλου 2 της πράξης προσχώρησης της Φινλανδίας αφορά φυσικά και νομικά πρόσωπα και όχι εμπορεύματα. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, από τότε είχε λάβει μια παρόμοια καταγγελία η οποία βρισκόταν υπό εξέταση. Η Επιτροπή ανέλαβε να πληροφορήσει την καταγγέλλουσα εάν η εξέταση οδηγούσε σε αλλαγή της θέσης της.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα ως προς την απάντηση της Επιτροπής

Ο καταγγέλλων δήλωσε ότι από την απάντηση της Επιτροπής κατάλαβε ότι δεν θα ενεργούσε σύμφωνα με την από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή της για τους λόγους που ανέφερε. Επί της ουσίας, ο καταγγέλλων ανέφερε ότι είχε παράσχει πληροφορίες σχετικά με ότι το εμπόριο μεταξύ του Åland και της Φινλανδίας ευνοούταν συγκρι-

τικά προς το εμπόριο μεταξύ του Åland και άλλων κρατών μελών, ότι τα εμπορεύματα από το Åland υπόκειντο σε χαμηλότερη φορολογία από ό,τι τα εμπορεύματα που προέρχονταν από μέρη εκτός του νησιού, και ότι τα φυσικά και νομικά πρόσωπα που αγόραζαν τα εμπορεύματα θίγονταν από τη φορολογία. Ο καταγγέλλων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής και ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να ενεργήσει σύμφωνα με την καταγγελία του.

Κρίθηκε, επομένως, ότι δεν μπορούσε να επιτευχθεί φιλικός διακανονισμός ως προς την καταγγελία.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αδικοιολόγητη καθυστέρηση και παράλειψη καταχώρησης της επιστολής της καταγγέλλουσας

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε αδικοιολόγητη καθυστέρηση εξ ονόματος της Επιτροπής σε ό,τι αφορά το χειρισμό της καταγγελίας που είχε υποβάλει η καταγγέλλουσα στις 6 Μαρτίου 1998. Όταν ο καταγγέλλων ανακάλυψε ότι η επιστολή δεν είχε καταχωρηθεί ως καταγγελία, εξέφρασε την άποψη ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να καταχωρήσει την επιστολή ως καταγγελία και να απαντήσει τουλάχιστον στην επιστολή εντός ευλόγου διαστήματος. Ο καταγγέλλων επεσήμανε επίσης ότι η Επιτροπή δεν είχε αιτιολογήσει τα συμπεράσματά της.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι η από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή δεν είχε καταχωρηθεί ως καταγγελία αλλά είχε ενσωματωθεί στον κλειστό φάκελο καταγγελιών IN/P/95/4812. Η Επιτροπή είχε ενημερώσει την καταγγέλλουσα σε ένα τηλεφώνημα για το γενικό νομικό πλαίσιο των διαδικασιών επί παραβάσει. Η επιστολή δεν είχε καταχωρηθεί ως ξεχωριστή καταγγελία καθώς από την επιστολή δεν προέκυπταν νέα στοιχεία σε σχέση προς την έρευνα που είχε περατώσει πρόσφατα η Επιτροπή σχετικά με το θέμα αυτό. Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι, σύμφωνα με τις εσωτερικές της διαδικασίες, καταχωρεί ως καταγγελίες μόνο εκείνες τις επιστολές που είναι πιθανόν να ερευνηθούν ως τέτοιες. Σε απάντηση στην πρόταση του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό, η Επιτροπή ανέφερε τους τέσσερις βασικούς λόγους για τους οποίους δεν είχε καταχωρήσει επίσημα την από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία.

1.3 Στην πρότασή του για φιλικό διακανονισμό, ο Διαμεσολαβητής δήλωσε ότι οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν την απάντηση στις επιστολές των πολιτών εντός ευλόγου διαστήματος και την αναφορά των λόγων που έχουν οδηγήσει σε κάποια απόφαση. Ο Διαμεσολαβητής αναγνώρισε ότι η Επιτροπή είχε πλέον απαντήσει στην επιστολή της καταγγέλλουσας αναφέροντας τους τέσσερις βασικούς λόγους που την είχαν οδηγήσει να μην καταχωρήσει επίσημα την από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι αυτοί οι λόγοι σχετίζονταν με την ουσία της καταγγελίας. Παρά την καθυστέρηση της απάντησης, ο Διαμεσολαβητής αναγνώρισε την καλή πρόθεση της Επιτροπής να προσκομίσει μια απάντηση στην καταγγέλλουσα. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης σε ό,τι αφορά αυτή την πτυχή της καταγγελίας.

1.4 Σε ό,τι αφορά το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν καταχώρησε επίσημα την από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε τα ακόλουθα.

1.5 Στην έρευνα ιδίας πρωτοβουλίας σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες της Επιτροπής για το χειρισμό των καταγγελιών που αφορούν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου από τα κράτη μέλη (303/97/PD), η οποία περατώθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι καταγγέλλοντες έχουν θέση στις διαδικασίες επί παραβάσει, καθώς οι καταγγελίες από ιδιώτες παραμένουν η σημα-

ντικότερη πηγή στην οποία βασίζεται η Επιτροπή για την εκτέλεση του καθήκοντός της για παρακολούθηση της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου. Κατά την περίοδο πριν από την έναρξη των δικαστικών διαδικασιών, οι καταγγέλλοντες απολαμβάνουν διοικητικών εγγυήσεων, τις οποίες η Επιτροπή ανέπτυξε και βελτίωνε διαρκώς. Η Επιτροπή δήλωσε έτοιμη να συνεχίσει στο πλαίσιο αυτό. Εξάλλου, η Επιτροπή ανέφερε ότι όλες οι καταγγελίες που φτάνουν στην Επιτροπή καταχωρούνται και ότι δεν γίνεται καμία εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα. Μόλις η Επιτροπή λάβει μια καταγγελία, βεβαιώνει την παραλαβή της μέσω επιστολής και, μόλις καταχωρηθεί, ο καταγγέλλων ενημερώνεται ως προς τις ενέργειες που γίνονται σχετικά.

1.6 Η Επιτροπή έκρινε ότι η επιστολή της καταγγέλλουσας δεν ήταν καταγγελία. Ο Διαμεσολαβητής συμφώνησε ότι η Επιτροπή είχε τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίζει ποιες επιστολές θα πρέπει να καταχωρούνται ως καταγγελίες. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής δεν είναι πεπεισμένος ότι η Επιτροπή έδωσε επαρκείς εξηγήσεις ως προς τη μη καταχώρηση της επιστολής είτε ως νέας καταγγελίας, είτε στο πλαίσιο του παρόντος φακέλου καταγγελιών και την μη περαιτέρω αντιμετώπισή της σύμφωνα με τις εγγυήσεις που ορίζονται στην έρευνα ιδίας πρωτοβουλίας 303/97/PD. Σε απάντηση της πρότασης του Διαμεσολαβητή για φιλικό διακανονισμό, η Επιτροπή δεν εξήγησε επίσης το λόγο για τον οποίο δεν είχε καταχωρήσει την επιστολή ως καταγγελία.

1.7 Η από 6^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή της καταγγέλλουσας ανέφερε ότι αφορούσε σε παράβαση της Συνθήκης ΕΚ και του πρωτοκόλλου 2 της πράξης προσχώρησης της Φινλανδίας και ζητούσε από την Επιτροπή να κινηθεί κατά της Φινλανδίας. Πρέπει, επομένως, να ήταν σαφές στην Επιτροπή ότι πρόθεση της καταγγέλλουσας ήταν η υποβολή επίσημης καταγγελίας δυνάμει του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΚ. Για το λόγο αυτό, θα πρέπει να επισημανθεί ότι η επίσημη καταχώρηση της επιστολής δεν θα είχε εμποδίσει την Επιτροπή να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν θα ερευνούσε περαιτέρω το ζήτημα για τους λόγους που αναφέρονται στην από 28^{ης} Μαρτίου 2001 επιστολή της προς την καταγγέλλουσα.

1.8 Η Επιτροπή θα πρέπει ενεργήσει σύμφωνα με τις δεσμεύσεις που απορρέουν από την έρευνα ιδίας πρωτοβουλίας 303/97/PD³⁸. Παράλειψη τήρησης των εν λόγω εγγυήσεων αποτελεί κρούσμα κακής διοίκησης. Στην παρούσα καταγγελία, η Επιτροπή δεν καταχώρησε την επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία και, άρα, δεν ενήργησε σύμφωνα με τους κανόνες της χρηστής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θα διατυπώσει μια κριτική παρατήρηση στην Επιτροπή.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Η Επιτροπή θα πρέπει να ενεργήσει σύμφωνα με τις δεσμεύσεις που απορρέουν από την έρευνα ιδίας πρωτοβουλίας 303/97/PD³⁹. Παράλειψη τήρησης των εν λόγω εγγυήσεων αποτελεί κρούσμα κακής διοίκησης. Στην παρούσα καταγγελία, η Επιτροπή δεν καταχώρησε την επιστολή της καταγγέλλουσας ως καταγγελία και, επομένως, δεν ενήργησε σύμφωνα με τους κανόνες της χρηστής διοίκησης.

Όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης, ο Διαμεσολαβητής προσπάθησε να επιδιώξει φιλικό διακανονισμό του ζητήματος. Ωστόσο, δεν μπόρεσε να επιτευχθεί φιλικός διακανονισμός της καταγγελίας. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

³⁸ Βλέπε επίσης την απόφαση της 7ης Ιουνίου 2001 του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας 1194/2000/JMA κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Διαθέσιμη στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>

³⁹ Βλέπε επίσης την απόφαση της 7ης Ιουνίου 2001 του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας 1194/2000/JMA κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Διαθέσιμη στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΝ ΔΑΣΜΩΝ

*Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 1278/99/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, ο αντιπρόεδρος της British Importers Association (Ένωσης Βρετανών Εισαγωγέων), υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο του 1999 εξ ονόματος ενός εκ των μελών της ένωσης, της South Lodge (Imports) Ltd. Η καταγγελία αφορούσε τους δασμούς που επιβάλλονται στην εισαγωγή ενδυμάτων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη στο πλαίσιο του συστήματος γενικευμένων προτιμήσεων (ΣΓΠ). Το ΣΓΠ επέτρεπε την είσπραξη μειωμένου δασμού.

Από τις 23 Αυγούστου 1994 έως τις 9 Απριλίου 1996, η South Lodge έκανε 51 εισαγωγές από τέσσερις διαφορετικούς προμηθευτές στην Καμπότζη. Κάθε αποστολή συνοδευόταν από ένα πιστοποιητικό καταγωγής τύπου Α, και έτσι απαλλασσόταν από την καταβολή δασμού δυνάμει του ΣΓΠ.

Προκειμένου να ελεγχθεί ότι τηρούνταν οι κανόνες καταγωγής, η South Lodge επισκέφθηκε τους προμηθευτές στην Καμπότζη, οι οποίοι διαβεβαίωσαν την South Lodge ότι τα ενδύματα που έφτιαχναν πληρούσαν τους κανόνες καταγωγής. Το 1996, η South Lodge πληροφορήθηκε ότι ενδύματα από υφαντικές ύλες που δήθεν προέρχονταν από την Καμπότζη δεν πληρούσαν στην πραγματικότητα τους απαιτούμενους κανόνες καταγωγής. Η South Lodge κατά συνέπεια κλήθηκε ενώπιον του VAT and Duties Tribunal του Ηνωμένου Βασιλείου από τους Commissioners of Customs and Excise στο Ηνωμένο Βασίλειο. Στην από 1999 απόφασή του, το δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι κανόνες καταγωγής δεν πληρούνταν και ότι η South Lodge έπρεπε να καταβάλει το δασμό και τον φόρο προστιθέμενης αξίας που όφειλε, τα οποία ανέρχονταν σε 336.000 στερλίνες.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή ήδη γνώριζε το 1994 ότι ενδύματα από υφαντικές ύλες δεν θα μπορούσαν να προέρχονται από την Καμπότζη και, επομένως, δεν πληρούσαν τους απαιτούμενους κανόνες καταγωγής. Κρίθηκε ότι αυτές οι πληροφορίες ήταν διαθέσιμες μόνο στην Επιτροπή. Ο καταγγέλλων δήλωσε ότι η South Lodge δεν θα είχε αγοράσει ενδύματα από τους εν λόγω προμηθευτές εάν γνώριζε τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή. Η South Lodge ενημερώθηκε μόλις το 1996, ύστερα από μια επίσκεψη της Επιτροπής στην Καμπότζη.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή είχε υποχρέωση να ειδοποιήσει τους οικονομικούς φορείς το 1994 όταν πληροφορήθηκε ότι ενδύματα από υφαντικές ύλες δεν μπορούσαν να προέρχονται από την Καμπότζη και επομένως δεν πληρούσαν τους κανόνες σχετικά με την απαιτούμενη καταγωγή. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς αυτή την υποχρέωση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή δήλωσε ότι τον Αύγουστο του 1994 απέστειλε ένα μήνυμα προειδοποιώντας τα κράτη μέλη για πιθανά προβλήματα σχετικά με την εισαγωγή ορισμένων προϊόντων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη. Το μήνυμα δημοσιεύτηκε στο πλαίσιο του κανονισμού αριθ. 1468/81 περί της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και της συνεργασίας των αρχών αυτών με την Επιτροπή, με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής του νόμου περί τελωνειακών και γεωργικών ρυθμίσεων (ο οποίος αργότερα αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό αριθ. 515/97).

Το άρθρο 19⁴⁰ του κανονισμού αριθ. 1468/81 προβλέπει ότι «Οι πληροφορίες που κοινοποιούνται με οποιαδήποτε μορφή σε εφαρμογή του παρόντος κανονισμού έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα. Καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο (...) δεν

⁴⁰ Άρθρο 45 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 515/97 του Συμβουλίου, ο οποίος ισχύει σήμερα.

μπορούν ιδίως να διαβιβαστούν σε πρόσωπα διάφορα εκείνων που στα κράτη μέλη ή στα κοινοτικά όργανα, πρέπει σύμφωνα με τα καθήκοντά τους να τις γνωρίζουν.» Βάσει αυτής της διάταξης, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε να αποστείλει το μήνυμα αμοιβαίας συνδρομής που δημοσιεύτηκε το 1994 στον καταγγέλλοντα. Εξάλλου, η Επιτροπή ανέφερε ότι το μήνυμα δεν περιείχε ούτε διαπιστωθέντα γεγονότα ούτε αξιολόγηση της κλίμακας πιθανών παρατυπιών. Στο μήνυμα, η Επιτροπή ζητούσε από τα κράτη μέλη να ξεκινήσουν έρευνες με σκοπό τον προσδιορισμό της πραγματικής καταγωγής των εμπορευμάτων, η οποία θα μπορούσε να είναι η Καμπότζη, μέχρι αποδείξεως του εναντίου.

Κατόπιν του μηνύματος και των ερευνών των κρατών μελών, η Επιτροπή απέστειλε αντιπροσωπεία στην Καμπότζη τον Μάρτιο του 1996. Σκοπός αυτής της αποστολής ήταν ο έλεγχος της εγκυρότητας των πιστοποιητικών καταγωγής. Η αποστολή απέδειξε ότι 1463 πιστοποιητικά καταγωγής ήταν πλαστά και 1716 πιστοποιητικά καταγωγής είχαν εκδοθεί εσφαλμένα.

Τα αποτελέσματα ανακοινώθηκαν στα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη τον Απρίλιο του 1996, σύμφωνα με τον κανονισμό αριθ. 1468/81, έτσι ώστε να είναι δυνατόν να ξεκινήσουν οι διαδικασίες είσπραξης. Η Επιτροπή επεσήμανε ότι οι οικονομικοί φορείς ενημερώνονται σύμφωνα με τις εθνικές νομικές διατάξεις από τις αρμόδιες εθνικές αρχές. Η Επιτροπή υπογράμμισε επίσης ότι ο καταγγέλλων είχε ενημερωθεί από την υπηρεσία δασμών και τελωνείων του Ηνωμένου Βασιλείου τον Οκτώβριο του 1995 και τον Ιανουάριο και τον Απρίλιο του 1996, πριν και μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων της αποστολής στην Καμπότζη.

Η Επιτροπή αποφάνθηκε ότι είχε ενεργήσει σύμφωνα με το ισχύον νομικό πλαίσιο.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Θεώρησε γελοία τη δήλωση της Επιτροπής ότι το μήνυμά της, που διαβιβάστηκε το 1994 στα κράτη μέλη, ήταν εμπιστευτικό και καλυπτόταν από το επαγγελματικό απόρρητο. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε προειδοποιήσεις που δημοσιεύθηκαν από την Επιτροπή στην Επίσημη Εφημερίδα σε σχέση με πιστοποιητικά καταγωγής από το Ισραήλ και το Μπανγκλαντές. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε επίσης ότι το Συμβούλιο είχε δώσει οδηγίες στην Επιτροπή το 1996 να εξετάσει επειγόντως το πρόβλημα του ΣΓΠ (απόφαση του Συμβουλίου της 28^{ης} Μαΐου 1996, ΕΕ 1996 C 170/1), αλλά η Επιτροπή δεν είχε προβεί ακόμα σε καμία ενέργεια. Λόγω της παράλειψης της Επιτροπής να ενημερώσει την South Lodge, η επιχείρηση είχε ουσιαστικά κλείσει και 46 από τους 50 εργαζόμενους είχαν απολυθεί. Ο καταγγέλλων αποφάνθηκε ότι το κεντρικό σημείο της καταγγελίας ήταν ότι η Επιτροπή γνώριζε ότι υπήρχε πρόβλημα αλλά δεν ειδοποίησε τους οικονομικούς φορείς, παρότι είχε υποχρέωση να το πράξει.

Πρόσθετες πληροφορίες

Σε νέα επιστολή που εστάλη στις 20 Ιανουάριο του 2000, ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στο γεγονός ότι η από 28^{ης} Μαρτίου 1996 έκθεση της Επιτροπής για την αποστολή στην Καμπότζη αναφερόταν σε έρευνες που διεξήχθησαν από κράτη μέλη το 1994. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι οι εν λόγω έρευνες πρέπει να είχαν προειδοποιήσει την Επιτροπή σχετικά με παρατυπίες στη λειτουργία του συστήματος ΣΓΠ. Ο καταγγέλλων δήλωσε επίσης ότι η Επιτροπή δεν ενημέρωσε τους οικονομικούς φορείς σχετικά με τα ευρήματά της στην έκθεση της αποστολής το 1996, παρά τρεις μήνες αργότερα. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στην επίσκεψη της South Lodge στην Καμπότζη το 1995, όπου συνάντησε τον πρωθυπουργό και άλλα υψηλόβαθμα κυβερνητικά στελέχη και διαβεβαιώθηκε ότι τα ενδύματα πληρούσαν τα πρότυπα καταγωγής του ΣΓΠ. Παρά τις ανυστερήσεις έρευνες, η South Lodge δεν θα μπορούσε να έχει διαπιστώσει την αλήθεια.

Σε άλλη επιστολή που απέστειλε στις 2 Αυγούστου του 2000, ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι στο Μπανγκλαντές τα τελευταία χρόνια είχαν εκδοθεί άκυρα πιστοποιητικά καταγωγής. Οι αρχές του Μπανγκλαντές είχαν αρνηθεί να απαντήσουν στις

έρευνες επαλήθευσης. Η υπηρεσία δασμών και τελωνείων του Ηνωμένου Βασιλείου πρότεινε να μην συλλέξουν καθυστερούμενους δασμούς, πρόταση που χαιρέτισε ο καταγγέλλων, καθώς οι εισαγωγείς της ΕΕ δεν μπορούσαν να ελέγξουν την ισχύ ενός πιστοποιητικού προτιμησησιακής καταγωγής. Ωστόσο, σε ό,τι αφορά την κατάσταση της παρούσας καταγγελίας, καθώς οι αρχές της Καμπότζης συνεργάστηκαν με την Επιτροπή, η South Lodge έπρεπε να επιστρέψει δασμούς και καταστράφηκε εντελώς. Επειδή οι αρχές του Μπανγκλαντές δεν συνεργάστηκαν με την Επιτροπή, οι εισαγωγείς της ΕΕ δεν χρειάστηκε να καταβάλουν καμία επιστροφή δασμού. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι έγινε άδικη μεταχείριση.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων και των πρόσθετων επιστολών του καταγγέλλοντα, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, ζήτησε από την Επιτροπή να σχολιάσει τα ακόλουθα τρία σημεία:

1 Ο Διαμεσολαβητής αναφέρθηκε στην απόφαση του Συμβουλίου της 28^{ης} Μαΐου περί της εκ των υστέρων είσπραξης των τελωνειακών οφειλών, σύμφωνα με την οποία Επιτροπή καλείται να πραγματοποιήσει μια μελέτη για την εξεύρεσης λύσης στα προβλήματα είσπραξης και να υποβάλει μια πρόταση που να καλύπτει τόσο τις παρελθούσες όσο και τις μελλοντικές περιπτώσεις. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να τον πληροφορήσει εάν διεξήχθη κάποια μελέτη και, σε τέτοια περίπτωση, να τον ενημερώσει σχετικά με τα αποτελέσματα και τις επιπτώσεις της μελέτης για τη South Lodge. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να τον ενημερώσει σχετικά με οιαδήποτε άλλη εξέλιξη σε αυτόν τον τομέα, η οποία θα είχε συνέπειες για την South Lodge.

2 Σύμφωνα με την απόφαση του Συμβουλίου της 28^{ης} Μαΐου 1996, το σύστημα και οι κανόνες που ίσχυαν τον Μάιο του 1996 θεωρήθηκαν άδικοι για τις επιχειρήσεις της Κοινότητας. Η απόφαση του Συμβουλίου ανέφερε επίσης ότι η πρόταση της Επιτροπής θα έπρεπε να καλύπτει τις παρελθούσες καταστάσεις. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να σχολιάσει αυτές τις δηλώσεις.

3 Ο Διαμεσολαβητής, τέλος, ζήτησε από την Επιτροπή να σχολιάσει τις πληροφορίες που περιείχονταν στις επιστολές του καταγγέλλοντα με ημερομηνίες 20 Ιανουαρίου και 2 Αυγούστου 2000.

Στην Επιτροπή εστάλη επίσης αντίγραφο των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής

Στη δεύτερη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε συνοπτικώς τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με την απόφαση του Συμβουλίου της 28^{ης} Μαΐου 1996 περί της εκ των υστέρων είσπραξης των τελωνειακών οφειλών, η Επιτροπή ενέκρινε στις 23 Ιουλίου 1997 μια ανακοίνωση σχετικά με τη διαχείριση προτιμησησιακών δασμολογικών καθεστώτων, έγγραφο COM (97) 402 τελικό. Στην ανακοίνωση σκιαγραφείται η δράση που μπορεί να ληφθεί. Σε ό,τι αφορά παρελθούσες καταστάσεις, η ανακοίνωση αναφέρει ότι θα είναι αναγκαίο να ρυθμιστούν προηγούμενες υποθέσεις βάσει των κανονισμών που ίσχυαν κατά το χρόνο που έγιναν τα γεγονότα, σύμφωνα με το νομικό προηγούμενο που αναφέρει ότι η πίστη στην εγκυρότητα του πιστοποιητικού καταγωγής δεν προστατεύεται συνήθως, αλλά αποτελεί «συνήθη επιχειρηματικό κίνδυνο».

Η Επιτροπή εξήγησε ότι ο κοινοτικός τελωνειακός κώδικας τροποποιήθηκε, προκειμένου να λάβει υπόψη τα προβλήματα που σχετίζονταν με την καλή πίστη⁴¹. Στο

⁴¹ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, ΕΕ 2000 L 311/17.

άρθρο 220 παράγραφος 2, το στοιχείο β τροποποιήθηκε για να συμπεριληφθούν οι ορισμοί των εννοιών του σφάλματος των τελωνειακών αρχών και της καλής πίστωσης του υπόχρεου. Οι εισαγωγείς που ενεργούν με καλή πίστη θα απολαμβάνουν στο μέλλον υψηλότερο επίπεδο προστασίας και υπό ορισμένες προϋποθέσεις, οι δασμοί δεν θα επιβάλλονται.

Σε ό,τι αφορά τις επιστολές που είχε αποστείλει ο καταγγέλλων τον Ιανουάριο και τον Αύγουστο του 2000, η Επιτροπή επεσήμανε αρχικά ότι οι οικονομικοί φορείς που επωφελούνται των προτιμυσιακών δασμών και οι τελωνειακές αρχές των κρατών μελών που επαληθεύουν εισαγωγές και τελωνειακές διασαφήσεις είναι οι αρμόδιοι για τη διαχείριση των προτιμυσιακών ρυθμίσεων φορείς. Η Επιτροπή δεν εμπλέκεται άμεσα σε αυτές τις λειτουργίες, αλλά, εάν ενημερωθεί για απάτη ή κακή διαχείριση (δυνάμει των ερευνών που διεξάγονται με τους τελωνειακούς υπαλλήλους των κρατών μελών ή μέσω πληροφόρησης των οικονομικών φορέων), τίποτε δεν μπορεί να αποτρέψει τη δημοσίευση μιας κοινοποίησης για τους εισαγωγείς σύμφωνα με την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την πληροφόρηση των οικονομικών φορέων και των διοικήσεων των κρατών μελών σε περίπτωση βάσιμης αμφιβολίας σχετικά με την καταγωγή των εμπορευμάτων, έγγραφο COM (2000) 550. Σε αυτό το πλαίσιο και σύμφωνα με το δεύτερο θέμα που έθιξε ο Διαμεσολαβητής στις περαιτέρω έρευνές του, η Επιτροπή δήλωσε, όπως επισημάνθηκε στην ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τη διαχείριση προτιμυσιακών δασμολογικών καθεστώτων, ότι πρέπει να ρυθμιστούν προηγούμενες υποθέσεις βάσει των κανονισμών που ίσχυαν την περίοδο που επιβλήθηκε ο εν λόγω δασμός.

Η Επιτροπή κατέληξε συμπεραίνοντας ότι το τροποποιημένο στοιχείο β της παραγράφου 2 του άρθρου 220 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα τέθηκε σε ισχύ στις 19 Δεκεμβρίου 2000. Περιπτώσεις κατά τις οποίες η τελωνειακή οφειλή επιβλήθηκε πριν από τις 19 Δεκεμβρίου 2000 θα πρέπει να αντιμετωπιστούν σύμφωνα με την παλιά νομοθεσία, η οποία έχει αποτελέσει σε διάφορες περιπτώσεις αντικείμενο ερμηνείας από το Δικαστήριο.

Οι δεύτερες παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του όσον αφορά στη δεύτερη γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων υπογράμμισε εκ νέου ότι ήταν εξωφρενικό το γεγονός ότι η Επιτροπή απεφάνθη ότι ήταν εμπιστευτικές οι πληροφορίες που κατείχε το 1994 για προβλήματα σχετικά με πιστοποιητικά καταγωγής που εκδόθηκαν στην Καμπότζη. Η Επιτροπή έχει καθήκον να προστατεύει τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις της ΕΕ και πρέπει να διασφαλίζει ότι τα εν λόγω ζητήματα κοινοποιούνται στην επιχειρηματική κοινότητα. Ο καταγγέλλων δήλωσε ότι σε καμία από τις απόψεις της Επιτροπής δεν εντόπισε κάποια αναφορά σχετικά με το πώς δικαιολογεί την μη ενημέρωση της επιχειρηματικής κοινότητας. Επιπλέον, ο καταγγέλλων είχε παράσχει αποδείξεις ως προς το ότι η Επιτροπή γνώριζε ήδη από το 1994 τα προβλήματα, αλλά η Επιτροπή δεν έκανε κάποιο σχόλιο επ' αυτού.

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στην επιστολή του Υπουργού Εμπορίου της Καμπότζης προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής, με την οποία οι αρχές της Καμπότζης αποδέχτηκαν την ευθύνη για τα σφάλματα των πιστοποιητικών καταγωγής. Στην περίπτωση του Μπανγκλαντές, καθώς οι αρχές δεν συνεργάστηκαν με την Επιτροπή, δεν εκδόθηκε αίτηση για επιστροφή δασμού. Ο καταγγέλλων έκρινε πως ήταν άδικο.

Ο καταγγέλλων επεσήμανε ότι η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής αφορούσε το ζήτημα των μελλοντικών καταστάσεων που είχαν τώρα αντιμετωπιστεί στον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 19 Δεκεμβρίου 2000, τέσσερα χρόνια αφότου το Συμβούλιο ζήτησε από την Επιτροπή να αντιμετωπίσει το ζήτημα. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν ακολούθησε την οδηγία για εξεύρεση λύσης για τις παρελθούσες καταστάσεις.

Ο καταγγέλλων δήλωσε επίσης ότι η Επιτροπή δεν σχολίασε το γεγονός ότι η κατάσταση που προέκυψε για τις επιχειρήσεις που έκαναν εισαγωγές από το Μπαν-

γκλαντές αντιμετωπίστηκε με διαφορετικό τρόπο από ό,τι η κατάσταση στην Καμπότζη.

Ο καταγγέλλων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα βασικά σημεία της καταγγελίας ήταν κατ' αρχάς ότι η Επιτροπή γνώριζε το 1994 ότι υπήρχε πρόβλημα ως προς τα πιστοποιητικά καταγωγής που εκδίδονταν στην Καμπότζη και, κατά δεύτερον, ότι το Συμβούλιο ζήτησε από την Επιτροπή να βρει λύση τόσο για τα παρελθόντα όσο και για τα μελλοντικά προβλήματα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί παράλειψης της Επιτροπής να ενημερώσει τους οικονομικούς φορείς

1.1 Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή είχε υποχρέωση να ενημερώσει τους οικονομικούς φορείς το 1994 όταν έλαβε γνώση του γεγονότος ότι ενδύματα από υφαντικές ύλες δεν μπορούσαν να προέρχονται από την Καμπότζη και, επομένως, δεν πληρούσαν τους κανόνες σχετικά με την απαιτούμενη καταγωγή. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση αυτή. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε προειδοποιήσεις που δημοσιεύτηκαν από την Επιτροπή στην Επίσημη Εφημερίδα όσον αφορά σε πιστοποιητικά καταγωγής από το Ισραήλ και το Μπανγκλαντές. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η South Lodge ως οικονομικός φορέας υπέστη άδικη μεταχείριση εξαιτίας της παράλειψης της Επιτροπής να δημοσιεύσει μια παρόμοια προειδοποίηση σχετικά με τα ενδύματα από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι, τον Αύγουστο του 1994, απέστειλε μήνυμα προειδοποιώντας τα κράτη μέλη για πιθανά προβλήματα σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων προϊόντων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη. Το μήνυμα δεν μπορούσε να αποσταλεί στον καταγγέλλοντα, καθώς εκδόθηκε κατ' εφαρμογή του κανονισμού αριθ. 1468/81, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του οποίου οι πληροφορίες αυτές είναι εμπιστευτικές και καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Αφότου η Επιτροπή είχε στείλει αντιπροσωπεία στην Καμπότζη και είχε ελέγξει την ισχύ των πιστοποιητικών καταγωγής, ενημέρωσε σχετικά τα κράτη μέλη. Σύμφωνα με την Επιτροπή, οι οικονομικοί φορείς ενημερώνονται από τις αρμόδιες εθνικές αρχές σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία. Η Επιτροπή δεν σχολίασε ειδικά τις προειδοποιήσεις σε ό,τι αφορά το Μπανγκλαντές και το Ισραήλ, αλλά δήλωσε ότι τίποτε δεν μπορεί να αποτρέψει τη δημοσίευση μιας κοινοποίησης για τους εισαγωγείς σύμφωνα με την από 8^{ης} Σεπτεμβρίου 2000 ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την πληροφόρηση των οικονομικών φορέων και των διοικήσεων των κρατών μελών σε περίπτωση βάσιμης αμφιβολίας σχετικά με την προέλευση των εμπορευμάτων.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι από τις σχετικές νομικές διατάξεις προκύπτει το καθήκον της Επιτροπής να ανακοινώνει πληροφορίες στα κράτη μέλη. Η νομοθεσία δεν περιέχει, ωστόσο, οποιοδήποτε ρητό καθήκον της Επιτροπής να ενημερώνει τους οικονομικούς φορείς⁴².

1.4 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει επίσης ότι η Επιτροπή αποδέχεται ότι το απόρρητο που προβλέπεται στον κανονισμό αριθ. 1468/81 δεν την εμποδίζει να δημοσιεύει προειδοποιήσεις για τους οικονομικούς φορείς σύμφωνα με την ανακοίν-

⁴² Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 του Συμβουλίου της 12ης Οκτωβρίου 1992 περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, ΕΕ 1992 L 302/1, και κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1468/81 του Συμβουλίου της 19ης Μαΐου 1981 (όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 945/87, ΕΕ 1987 L 90/3) περί της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και της συνεργασίας των αρχών αυτών με την Επιτροπή με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής των τελωνειακών και γεωργικών ρυθμίσεων, ΕΕ 1981 L 144/1. (Ο κανονισμός στην εκάστοτε ισχύουσα διατύπωσή του, ο οποίος, ωστόσο, αντικαταστάθηκε αργότερα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 515/97 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 1997 περί της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και της συνεργασίας των αρχών αυτών με την Επιτροπή με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής των τελωνειακών και γεωργικών ρυθμίσεων, ΕΕ 1997 L 82/1.)

νωση της Επιτροπής επί του θέματος, η οποία εκδόθηκε το έτος 2000⁴³. Καθώς μια ανακοίνωση δεν τροποποιεί τη νομοθεσία, η Επιτροπή θα μπορούσε να είχε δημοσιεύσει τις εν λόγω προειδοποιήσεις νωρίτερα, όπως έκανε και στις περιπτώσεις του Μπανγκλαντές και του Ισραήλ⁴⁴. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει επίσης ότι το Συμβούλιο ζήτησε από την Επιτροπή να εξετάσει τα προβλήματα το 1996, προκειμένου να βρει μια λύση για την άδικη μεταχείριση των εμπορών της Κοινότητας που δεν μπορούσαν εύλογα να εντοπίσουν παρατυπίες στις ενέργειες των αρχών τρίτης χώρας⁴⁵. Επιπλέον, η ανάγκη δημοσίευσης των προειδοποιήσεων είχε επισημανθεί ήδη το 1997 στην ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τη διαχείριση προτιμηςιακών δασμολογικών καθεστώτων⁴⁶, καθώς και στο ψήφισμα του Κοινοβουλίου σχετικά με την εν λόγω ανακοίνωση⁴⁷.

1.5 Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν την ύπαρξη συνοχής στις πραγματοποιούμενες ενέργειες. Κατά τη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, η Επιτροπή δεν έδωσε καμία εξήγηση ως προς τον λόγο για τον οποίο δεν δημοσίευσε μια ειδοποίηση το 1994 σχετικά με τις εισαγωγές ενδυμάτων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη, παρότι δημοσίευσε παρόμοιες ειδοποιήσεις προς όφελος των εισαγωγέων ορισμένων εμπορευμάτων από το Μπανγκλαντές και το Ισραήλ το 1997. Επομένως, το ορθό θα ήταν η Επιτροπή να είχε δημοσιεύσει και ειδοποίηση σχετικά με τις εισαγωγές ενδυμάτων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη εντός ευλόγου διαστήματος.

2 Η απόφαση του Συμβουλίου με την οποία η Επιτροπή καλείται να διεξαγάγει έρευνα

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι το Συμβούλιο είχε καλέσει την Επιτροπή το 1996 να εξετάσει επείγοντως το πρόβλημα του ΣΓΠ (απόφαση του Συμβουλίου της 28ης Μαΐου 1996, ΕΕ 1996 C 170/1), αλλά η Επιτροπή δεν έχει προβεί ακόμη σε καμία ενέργεια.

2.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε εγκρίνει μια ανακοίνωση σχετικά με τη διαχείριση των προτιμηςιακών δασμολογικών καθεστώτων, έγγραφο COM (97) 402 τελικό. Σε ό,τι αφορά παλαιότερες περιπτώσεις, η ανακοίνωση αναφέρει ότι αυτές θα πρέπει να ρυθμίζονται βάσει των κανονισμών που ίσχυαν κατά το χρόνο που έγιναν τα γεγονότα, σύμφωνα με το νομικό προηγούμενο που αναφέρει ότι η πίστη στην εγκυρότητα του πιστοποιητικού καταγωγής δεν προστατεύεται συνήθως, αλλά αποτελεί «συνήθη επιχειρηματικό κίνδυνο».

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, κατόπιν της απόφασης του Συμβουλίου περί της εκ των υστέρων είσπραξης των τελωνειακών οφειλών⁴⁸, η Επιτροπή ενέκρινε στις 23 Ιουλίου 1997 μια ανακοίνωση σχετικά με τη διαχείριση των προτιμηςιακών δασμολογικών καθεστώτων, έγγραφο COM (97) 402 τελικό. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει το συμπέρασμα αυτής της ανακοίνωσης και παρατηρεί ότι το νομικό πλαίσιο έχει προσαρμοστεί ώστε να αντιμετωπίζονται καλύτερα παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον. Δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης σχετικά με την παρούσα πτυχή της καταγγελίας.

⁴³ Ανακοίνωση COM (2000) 550, της 8ης Σεπτεμβρίου 2000, της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για καθορισμό των όρων πληροφόρησης των οικονομικών φορέων και των διοικήσεων των κρατών μελών όσον αφορά τα προτιμηςιακά δασμολογικά καθεστώτα σε περίπτωση βάσιμης αμφιβολίας σχετικά με την καταγωγή των εμπορευμάτων, ΕΕ 2000 C 348/4.

⁴⁴ Βλέπε: Ειδοποίηση της Επιτροπής προς τους εισαγωγείς - Κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα εισαγόμενα από το Μπανγκλαντές στην Κοινότητα βάσει του συστήματος γενικευμένων προτιμήσεων (ΣΓΠ), ΕΕ 1997 C 107/16 και ειδοποίηση προς τους εισαγωγείς, Εισαγωγές στην Κοινότητα από το Ισραήλ, ΕΕ 1997 C 338/13.

⁴⁵ Απόφαση του Συμβουλίου της 28ης Μαΐου 1996 περί της εκ των υστέρων είσπραξης των τελωνειακών οφειλών, ΕΕ 1996 C 170/1.

⁴⁶ Έγγραφο COM (97) 402 τελικό.

⁴⁷ Ψήφισμα σχετικά με την ανακοίνωση της Επιτροπής για τη διαχείριση των προτιμηςιακών δασμολογικών καθεστώτων (COM(97)0402 C4-0447/97), ΕΕ 1998 C 341/145.

⁴⁸ Απόφαση του Συμβουλίου της 28ης Μαΐου 1996 περί της εκ των υστέρων είσπραξης των τελωνειακών οφειλών, ΕΕ 1996 C 170/1.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν την ύπαρξη συνοχής στις πραγματοποιούμενες ενέργειες. Κατά τη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, η Επιτροπή δεν έδωσε καμία εξήγηση ως προς τον λόγο για τον οποίο δεν δημοσίευσε ειδοποίηση το 1994 σχετικά με τις εισαγωγές ενδυμάτων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη, παρότι δημοσίευσε παρόμοιες ειδοποιήσεις προς όφελος των εισαγωγέων ορισμένων εμπορευμάτων από το Μπανγκλαντές και το Ισραήλ το 1997. Επομένως, το ορθό θα ήταν η Επιτροπή να είχε δημοσιεύσει επίσης μια ειδοποίηση σχετικά με τις εισαγωγές ενδυμάτων από υφαντικές ύλες από την Καμπότζη εντός ευλόγου διαστήματος.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΜΗ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 94/90 ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 374/2000/ADB (εμπιστευτική) κατά της Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων είναι υπήκοος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μεταβαίνει τακτικά για διαμονή σε νήσο της Καραϊβικής. Πληροφορήθηκε για ένα έργο που είχε ως στόχο την αποκατάσταση ενός τμήματος του οδικού δικτύου της νήσου. Πεισμένος ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση σχεδίαζε να χρηματοδοτήσει την αποκατάσταση αυτή, επικοινωνήσε με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή προκειμένου να ενημερωθεί σχετικά με το δημόσιο συμφέρον του έργου και να ζητήσει να του αποσταλούν σχετικά έγγραφα.

Ο καταγγέλλων θεωρούσε ότι ο συγκεκριμένος δρόμος δεν ήταν αναγκαίος στη συγκεκριμένη περιοχή του νησιού, ότι υπήρχαν άλλες προτεραιότητες, ότι το τοπικό κοινοβούλιο δεν διέθετε τους αναγκαίους πόρους για τη συντήρηση του δρόμου αυτού και, τέλος, ότι το έργο συνολικά θα είχε αρνητικές περιβαλλοντικές και κοινωνιολογικές επιπτώσεις. Συνοπτικά, ο καταγγέλλων ήταν της άποψης ότι το έργο δεν έπρεπε να χρηματοδοτηθεί από την ΕΕ.

Θεωρώντας ότι δεν του δόθηκε πρόσβαση στα έγγραφα που είχε ζητήσει και ότι το έργο δεν είχε αξιολογηθεί σωστά, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η γνώμη της Επιτροπής επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Η αποκατάσταση του δρόμου στον οποίο αναφερόταν ο καταγγέλλων είχε προσδιοριστεί από την τοπική κυβέρνηση ως πιθανώς επιλέξιμη για χρηματοδότηση από τους πόρους του ΕΤΑ (Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης). Σκοπός του συγκεκριμένου έργου ήταν η βελτίωση της οικονομικής δραστηριότητας σε μια όμορφη περιοχή της νήσου, που είχε καταδικαστεί σε υποβάθμιση λόγω του δύσβατου χωματόδρομου.

Ο καταγγέλλων διατύπωνε καταγγελίες για το συγκεκριμένο έργο από τα τέλη του 1998. Τα ζητήματα που έθεσε στις επιστολές του απαντήθηκαν σε τρεις περιπτώσεις, συγκεκριμένα στις 26 Ιανουαρίου, στις 15 Φεβρουαρίου και στις 8 Μαρτίου 1999. Δεδομένης της προπαρασκευαστικής φάσης του έργου, ο καταγγέλλων έλαβε επαρκείς πληροφορίες:

Σύμφωνα με την Επιτροπή: “Τα έγγραφα που ζητήθηκαν [από τον καταγγέλλοντα] είναι όλα εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής προοριζόμενα για τη διευκόλυνση του προσδιορισμού και της εξέτασης του έργου [...]. Τα έγγραφα που αφορούν αυτό το στάδιο προσδιορισμού του έργου είναι προκαταρκτικά έγγραφα σχετικά με τις διάφορες πτυχές της ιδέας του έργου. Έως ότου το έργο φτάσει σε έναν ορισμένο βαθμό ωριμότητας, η δημοσιοποίησή τους μπορεί να είναι αντιπαραγωγική και ενδεχομένως παραπλανητική”.

Η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε γνώση των ενδεχόμενων αρνητικών συνεπειών του έργου και ότι δε σκόπευε να χρηματοδοτήσει το έργο υπό τις συνθήκες αυτές. Οι εργασίες που είχαν πραγματοποιηθεί στο συγκεκριμένο σημείο πρέπει να είχαν χρηματοδοτηθεί με τοπικά κεφάλαια.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε παρατηρήσεις.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι πληροφορίες που παρασχέθηκαν στον καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να του παράσχει τα έγγραφα που ζήτησε.

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο καταγγέλλων είχε ενημερωθεί επαρκώς και ότι η δημοσιοποίηση προκαταρκτικών εγγράφων μπορεί να είναι αντιπαραγωγική και ενδεχομένως παραπλανητική.

1.3 Με απόφασή της στις 8 Φεβρουαρίου 1994, η Επιτροπή ενέκρινε κώδικα συμπεριφοράς σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής και του Συμβουλίου⁴⁹. Σκοπός της απόφασης αυτής ήταν να υλοποιήσει την αρχή της όσο το δυνατόν ευρύτερης πρόσβασης των πολιτών στις πληροφορίες, με στόχο την ενίσχυση της δημοκρατικότητας των θεσμικών οργάνων και της εμπιστοσύνης του κοινού προς το διοικητικό μηχανισμό. Σύμφωνα με τα κοινοτικά δικαστήρια, η απόφαση 94/90 είναι ένα μέτρο με το οποίο απονέμονται στους πολίτες νόμιμα δικαιώματα πρόσβασης στα έγγραφα της Επιτροπής⁵⁰, και προορίζεται να έχει εφαρμογή γενικά στα αιτήματα πρόσβασης σε έγγραφα⁵¹.

1.4 Ο κώδικας συμπεριφοράς σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής και του Συμβουλίου προβλέπει έναν περιορισμένο κατάλογο εξαιρέσεων στο δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα. Η Επιτροπή δεν βασίστηκε σε κάποια από αυτές, προκειμένου να αιτιολογήσει την άρνησή της να δημοσιοποιήσει τα έγγραφα που ζήτησε ο καταγγέλλων. Δεδομένης της απουσίας τέτοιας αιτιολόγησης, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν είχε εξετάσει το αίτημα του καταγγέλλοντα υπό το πρίσμα της απόφασης 94/90. Το γεγονός αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Καταλληλότητα του έργου και χρηματοδότηση από την Επιτροπή

2.1 Ο καταγγέλλων έκρινε ότι το έργο είχε αρνητικές συνέπειες και ότι δεν έπρεπε να χρηματοδοτηθεί με κονδύλια του ΕΤΑ. Η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι είχε γνώση της κατάστασης αυτής και ότι το έργο δεν είχε χρηματοδοτηθεί.

2.2 Ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με τις συγκεκριμένες πτυχές της υπόθεσης.

⁴⁹ Απόφαση της Επιτροπής της 8ης Φεβρουαρίου 1994 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (94/90/EKAX, ΕΚ, Ευρατόμ), Επίσημη Εφημερίδα L 046, 18/02/1994 σ. 0058 - 0061

⁵⁰ Υπόθεση T-105/95, WWF UK κατά Επιτροπής Συλλογή 1997 σ. II-0313, αιτιολογική σκέψη 55.

⁵¹ Υπόθεση T-124/96, Interporc κατά Επιτροπής Συλλογή 1998 σ. II-0231, αιτιολογική σκέψη 48.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στην παρούσα υπόθεση κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Ο κώδικας συμπεριφοράς σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής και του Συμβουλίου προβλέπει έναν περιορισμένο κατάλογο εξαιρέσεων στο δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα. Η Επιτροπή δεν βασίστηκε σε κάποια από αυτές, προκειμένου να αιτιολογήσει την άρνησή της να δημοσιοποιήσει τα έγγραφα που ζήτησε ο καταγγέλλων. Δεδομένης της απουσίας τέτοιας αιτιολόγησης, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν είχε εξετάσει το αίτημα του καταγγέλλοντα υπό το πρίσμα της απόφασης 94/90. Το γεγονός αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι ο καταγγέλλων μετά τις πληροφορίες που έλαβε στη διάρκεια της παρούσας έρευνας δεν φαινόταν να επιδεικνύει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την απόκτηση των εγγράφων που είχε αρχικώς ζητήσει, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΠΑΡΕΧΕΙ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 226

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα, η πρόεδρος της ένωσης «Väst kustbanans Framtid», υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή τον Απρίλιο του 2000. Η καταγγέλλουσα είχε υποβάλει καταγγελία στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά με τη συμμόρφωση της Σουηδίας προς την οδηγία 85/337/ΕΟΚ⁵² και την οδηγία 92/43/ΕΟΚ⁵³ σχετικά με τη διατήρηση των φυσικών ενδιαιτημάτων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας. Η καταγγελία της προς τον Διαμεσολαβητή αφορούσε τον χειρισμό της καταγγελίας της εκ μέρους της Επιτροπής.

Απόφαση επί της καταγγελίας 493/2000/ΜΕ κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Στις 2 Ιουνίου 1997, η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή σχετικά με την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων (ΕΙΑ) η οποία είχε πραγματοποιηθεί για τη σιδηροδρομική σύνδεση Väst kustbanan στη Νότια Σουηδία. Είχαν πραγματοποιηθεί δύο εκτιμήσεις περιβαλλοντικών επιπτώσεων για τη σύνδεση, (i) Väst kustbanan Förslöv-Ängelholm, Miljökonsekvensbeskrivning för sträckan Förslöv-Norra delen av Skälderviken, με ημερομηνία 10 Φεβρουαρίου 1995, και (ii) Väst kustbanan Förslöv-Ängelholm, Miljökonsekvensbeskrivning för sträckan Lingvallen-Ängelholms stationsområde, με ημερομηνία 21 Μαΐου 1996. Η καταγγελία αφορούσε κυρίως τη δεύτερη εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Η καταγγελία καταχωρίστηκε από την Επιτροπή υπό τον αριθμό καταγγελίας P-97/4837. Με τις από 19 Ιανουαρίου και 9 Φεβρουαρίου 1998 επιστολές, η καταγγέλλουσα κατήγγειλε επίσης την ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken, η οποία βρίσκεται επίσης στη Νότια Σουηδία, στο πλαίσιο της λεγόμενης «οδηγίας για τους οικότοπους». Η καταγγελία αυτή αντιμετωπίστηκε από την Επιτροπή μαζί με εκείνη της 2^{ας} Ιουνίου 1997. Από τον Μάρτιο έως τον Ιούνιο του 1998, η καταγγέλλουσα απέστειλε περαιτέρω πληροφορίες στην Επιτροπή.

Σε επιστολή που απέστειλε στις 10 Αυγούστου 1998, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας για το περιβάλλον και πρότεινε την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης εντός ενός μήνα, εκτός εάν η καταγγέλλουσα υπέβαλε νέες πληροφορίες.

Τον Απρίλιο του 2000, η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή. Στην καταγγελία της προς τον Διαμεσολαβητή, δήλωνε ότι η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων της σιδηροδρομικής σύνδεσης Väst kustbanan, τμήματος

⁵² Οδηγία 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1985 για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, ΕΕ 1985 L 175/40.

⁵³ Οδηγία 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1992 σχετικά με τη διατήρηση των φυσικών ενδιαιτημάτων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, ΕΕ 1992 L 206/7.

Lingvallen-Ängelholms stationsområde, ήταν ανεπαρκής, καθώς η εκτίμηση δεν κάλυπτε όλους τους σχετικούς παράγοντες. Επομένως, η Σουηδία παραβίαζε την οδηγία 85/337/ΕΟΚ. Επιπλέον, η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων για το τμήμα Lingvallen-Ängelholms stationsområde έχει υποβληθεί κατά τα φαινόμενα με μεγάλη καθυστέρηση από τις σουηδικές αρχές. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να έχει δεχτεί την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Η καταγγέλλουσα, εξάλλου, ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή έπρεπε να επιβεβαιώσει τον χαρακτηρισμό της περιοχής Skälderviken ως τόπου του δικτύου Natura στο πλαίσιο της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ.

Η καταγγελία περιείχε λεπτομερείς περιγραφές του περιβάλλοντος και των περιοχών των εν λόγω περιοχών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή δήλωσε ότι η παραλαβή της καταγγελίας που της υποβλήθηκε στις 2 Ιουνίου 1997 είχε επιβεβαιωθεί στις 25 Νοεμβρίου 1997. Η καταγγέλλουσα είχε ενημερωθεί περαιτέρω για τις έρευνες και τις ενέργειες της Επιτροπής με επιστολές με ημερομηνίες 9 και 23 Φεβρουαρίου, 10 Αυγούστου, 3 και 10 Σεπτεμβρίου 1998, 15 Φεβρουαρίου και 8 Ιουνίου 1999. Η Επιτροπή επεσήμανε επίσης ότι η κίνηση ή μη των διαδικασιών επί παραβάσει κατά ενός κράτους μέλους εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής και ότι η καταγγέλλουσα είχε ενημερωθεί επ' αυτού. Η Επιτροπή έκρινε ότι η καταγγελία δεν αφορούσε τον χειρισμό της καταγγελίας που της υποβλήθηκε, αλλά μάλλον την αξιολόγησή της.

Σε ό,τι αφορά τις εκτιμήσεις περιβαλλοντικών επιπτώσεων που διεξήχθησαν από τις σουηδικές αρχές, με ημερομηνίες 10 Φεβρουαρίου 1995 και 21 Μαΐου 1996, η Επιτροπή θεώρησε ότι πληρούσαν τις απαιτήσεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ σχετικά με το εν λόγω σιδηροδρομικό έργο. Εξάλλου, τα στοιχεία που υπέβαλε στη συνέχεια η καταγγέλλουσα δεν έδειξαν ότι οι εκτιμήσεις ήταν ανεπαρκείς. Η Επιτροπή ανέφερε ότι, όταν εξέτασε τις εκτιμήσεις περιβαλλοντικών επιπτώσεων, έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στα ζητήματα που αφορούσαν τις διαδικασίες, καθώς η οδηγία 85/337/ΕΟΚ ρυθμίζει μάλλον τη διαδικασία παρά την ουσία ή την ποιότητα της εκτίμησης.

Σε ό,τι αφορά την ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken στο πλαίσιο της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, η Επιτροπή θεώρησε ότι οι πληροφορίες που παρέχονταν από την καταγγέλλουσα δεν αποδείκνυαν παράβαση της οδηγίας.

Στις 10 Αυγούστου 1998, η Επιτροπή κοινοποίησε στην καταγγέλλουσα τη θέση της σχετικά με τις δύο οδηγίες 85/337/ΕΟΚ και 92/43/ΕΟΚ και της έδωσε την ευκαιρία να υποβάλει νέες πληροφορίες πριν από την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης. Τον Αύγουστο, τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο του 1998, η καταγγέλλουσα απέστειλε στην Επιτροπή περαιτέρω πληροφορίες. Στις 15 Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή κοινοποίησε και πάλι στην καταγγέλλουσα τη θέση της, σύμφωνα με την οποία δεν υπήρχε παράβαση του κοινοτικού δικαίου και ζήτησε από την καταγγέλλουσα να υποβάλει περαιτέρω αποδεικτικά στοιχεία μέσα σε ένα μήνα. Η επόμενη επιστολή της καταγγέλλουσας, με ημερομηνία 12 Μαρτίου 1999, δεν περιείχε κανένα νέο αποδεικτικό στοιχείο και, στις 8 Ιουνίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι είχε περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Η Επιτροπή, ως εκ τούτου, θεώρησε ότι είχε εκπληρώσει τα καθήκοντά της σε ό,τι αφορά την ενημέρωση της καταγγέλλουσας.

Η Επιτροπή, τέλος, αναφέρθηκε στις πληροφορίες που περιείχε η καταγγελία προς τον Διαμεσολαβητή σχετικά με ορισμένα προηγούμενα γεγονότα και περιγραφές του

τρόπου με τον οποίο το ζήτημα είχε αντιμετωπιστεί από τις εθνικές αρχές. Η Επιτροπή δήλωσε ότι θα εξέταζε τις πρόσθετες πληροφορίες και θα ενημέρωνε την καταγγέλλουσα εάν απεκαλύπταν οιαδήποτε στοιχεία τα οποία θα μετέβαλλαν τα προηγούμενα συμπεράσματα της Επιτροπής.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα επέμεινε στην καταγγελία της και περιέγραψε με λεπτομέρειες το περιβάλλον της περιοχής, προσδιορίζοντας σε ποιο βαθμό δεν είχαν τηρηθεί οι οδηγίες 85/337/ΕΟΚ και 92/43/ΕΟΚ από τις σουηδικές αρχές. Η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είναι σε θέση να εντοπίσει τις προσδιορισμένες παραβάσεις από τις απαντήσεις που έλαβε από τις σουηδικές αρχές στις ερωτήσεις της.

Η καταγγέλλουσα υπογράμμισε το γεγονός ότι η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων που είχε πραγματοποιηθεί για τη σιδηροδρομική σύνδεση Väst kustbanan, τμήμα Lingvallen-Ängelholms stationsområde, ολοκληρώθηκε στις 21 Μαΐου 1996, ενώ η απόφαση έγκρισης της κατασκευής της εν λόγω σύνδεσης είχε ήδη ληφθεί στις 15 Μαΐου 1995 από τις σουηδικές αρχές. Αυτό το γεγονός από μόνο του αποτελούσε παράβαση. Εάν οι αρχές είχαν τηρήσει την κοινοτική νομοθεσία, η ένωση Väst kustbanans Framtid και άλλοι ενδιαφερόμενοι θα είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν σχόλια για την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων που πραγματοποιήθηκε.

Η καταγγέλλουσα δήλωσε επίσης ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε προσδιορίσει τη νομική βάση στην οποία στήριζε την άποψή της ότι δεν υπήρχε παράβαση.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων της καταγγέλλουσας, κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών.

Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, ζήτησε από την Επιτροπή να σχολιάσει αρχικά το γεγονός ότι η απόφαση έγκρισης της κατασκευής της σιδηροδρομικής σύνδεσης Väst kustbanan είχε ληφθεί από τις σουηδικές αρχές στις 15 Μαΐου 1995, ενώ η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων για το τμήμα Lingvallen-Ängelholms stationsområde ολοκληρώθηκε μόλις στις 21 Μαΐου 1996. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι επρόκειτο για παράβαση του κοινοτικού δικαίου (οδηγία 85/337/ΕΟΚ). Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να σχολιάσει τον ισχυρισμό αυτόν και να εξηγήσει το συμπέρασμά της ότι δεν υπήρχε παράβαση. Δεύτερον, σε ό,τι αφορά τους ισχυρισμούς σχετικά με την ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken στο πλαίσιο της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να τον ενημερώσει για οιαδήποτε εξέταση είχε διεξαχθεί μέχρι εκείνη τη στιγμή, όπως αναφέρθηκε από την Επιτροπή στη γνώμη της.

Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε επίσης από την Επιτροπή ένα αντίγραφο της εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων που είχε πραγματοποιηθεί για το τμήμα Lingvallen-Ängelholms stationsområde και απέστειλε αντίγραφο των παρατηρήσεων της καταγγέλλουσας στην Επιτροπή για πιθανά σχόλια.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής

Σε ό,τι αφορά το γεγονός ότι η απόφαση έγκρισης της κατασκευής της σιδηροδρομικής σύνδεσης Väst kustbanan ελήφθη από τις σουηδικές αρχές στις 15 Μαΐου 1995 και ότι η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων για το τμήμα Lingvallen-Ängelholms stationsområde ολοκληρώθηκε στις 21 Μαΐου 1996, η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε ενημερώσει την καταγγέλλουσα για την διακριτική της ευχέρεια να κινεί διαδικασίες επί παραβάσει. Αφού έλαβε τις σχετικές εκτιμήσεις από τη Σουηδία και τις εξέτασε, η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα στις 10 Αυγούστου 1998 και στις 15 Φεβρουαρίου 1999 ότι δεν είχε υποβληθεί κανένα στοιχείο που να αποδείκνυε ότι οι

πραγματοποιηθείσες εκτιμήσεις δεν πληρούσαν τις απαιτήσεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ.

Σε ό,τι αφορά την ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken, η Επιτροπή δήλωσε ότι, αφού εξέτασε τις πληροφορίες που υποβλήθηκαν μέσω της καταγγελίας στον Διαμεσολαβητή, καθώς και μιας συγκεκριμένης καταγγελίας που υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 31 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή άνοιξε νέο φάκελο καταγγελίας με αριθμό P-00/5160/Σουηδία. Η νέα καταγγελία αφορούσε διάφορα ζητήματα, συμπεριλαμβανομένης της ταξινόμησης της περιοχής Skälderviken ως τόπου του δικτύου Natura 2000, στο πλαίσιο της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ. Στις 6 Δεκεμβρίου 2000, η καταγγέλλουσα υπέβαλε νέες λεπτομερείς πληροφορίες και με τις από 29 Νοεμβρίου και 12 Δεκεμβρίου 2000 επιστολές, η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα σχετικά με την εξέταση των στοιχείων που είχε υποβάλει και της γνωστοποίησε ότι δεν είχε ακόμη ολοκληρώσει την εκτίμησή της όσον αφορά στους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν. Η Επιτροπή τόνισε ότι, αφού εξέταζε πλήρως τις πληροφορίες, θα ενημέρωνε την καταγγέλλουσα σχετικά με τη δράση που θα αναλάμβανε.

Επιπλέον, σε ό,τι αφορά τη γενική αξιολόγηση της σουηδικής πρότασης για τη δημιουργία καταλόγου τόπων του δικτύου Natura 2000 στο πλαίσιο της οδηγίας για τους οικοτόπους, η Επιτροπή αποφάσισε στις 22 Δεκεμβρίου 2000 να κινηθεί διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικά με την παράλειψη της Σουηδίας να προτείνει έναν πλήρη κατάλογο. Η Επιτροπή από τότε είχε λάβει πληροφορίες ότι η Σουηδία προετοίμαζε την εποχή εκείνη ένα νέο χαρακτηρισμό του τόπου και νέα πρόταση για την περιοχή Skälderviken.

Στη γνώμη επισυνάφθηκαν αντίγραφα των δύο εκτιμήσεων περιβαλλοντικών επιπτώσεων που αναφέρονταν στην καταγγελία.

Οι δεύτερες παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις δεύτερες παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα ανέφερε και πάλι λεπτομερείς πληροφορίες ως προς τον βαθμό στον οποίο οι εκτιμήσεις δεν πληρούσαν τις απαιτήσεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ και περιέγραψε επίσης ορισμένες διαδικαστικές επαφές με τις σουηδικές αρχές σχετικά με την ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken στο πλαίσιο της οδηγίας για τους οικοτόπους.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι δεν υπήρχε παράβαση της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ

1.1 Η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων που είχε πραγματοποιηθεί για την σιδηροδρομική σύνδεση Väst kustbanan, τμήμα Lingvalle-Ängelholms stationsområde, ήταν ανεπαρκής, καθώς η εκτίμηση δεν κάλυπτε όλους τους σχετικούς παράγοντες. Ως εκ τούτου, η Σουηδία παραβίαζε την οδηγία 85/337/ΕΟΚ. Επιπλέον, η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων φαίνεται ότι είχε υποβληθεί με μεγάλη καθυστέρηση από τις σουηδικές αρχές. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν θα έπρεπε επομένως να είχε δεχτεί την εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι, σε ό,τι αφορούσε τις δύο εκτιμήσεις περιβαλλοντικών επιπτώσεων που διεξήχθησαν από τις σουηδικές αρχές, η Επιτροπή θεωρούσε ότι πληρούσαν τις απαιτήσεις της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ σχετικά με το εν λόγω σιδηροδρομικό έργο. Σύμφωνα με την Επιτροπή, δεν είχε υποβληθεί κανένα στοιχείο που να αποδείκνυε το αντίθετο. Όταν η καταγγέλλουσα επεσήμανε ότι η απόφαση έγκρισης της κατασκευής της σιδηροδρομικής σύνδεσης Väst kustbanan ελήφθη από τις σουηδικές αρχές στις 15 Μαΐου 1995 και ότι η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων για το τμήμα Lingvalle-Ängelholms stationsområde ολοκληρώθηκε μόλις

στις 21 Μαΐου 1996, η Επιτροπή απάντησε πληροφορώντας την καταγγέλλουσα για τη διακριτική της ευχέρεια να κινεί διαδικασίες επί παραβάσει.

1.3 Σε ό,τι αφορά τα επιχειρήματα της καταγγέλλουσας σχετικά με την επάρκεια της εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η οδηγία 85/337/ΕΟΚ απαιτούσε άσκηση κριτικής από το κράτος μέλος ως προς το ποιες πληροφορίες έπρεπε να παρασχεθούν. Στην παρούσα υπόθεση, η έρευνα του Διαμεσολαβητή δεν αποκάλυψε στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να θεωρεί ότι το κράτος μέλος είχε τηρήσει την υποχρέωσή του δυνάμει της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ ως προς την επάρκεια των παρεχόμενων στην εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων πληροφοριών.

1.4 Σε ό,τι αφορά τα επιχειρήματα της καταγγέλλουσας σχετικά με την ημερομηνία κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η Επιτροπή αναφέρθηκε στη διακριτική της ευχέρεια να κινεί διαδικασίες επί παραβάσει. Εάν αυτό σήμαινε ότι η Επιτροπή είχε λάβει την απόφαση να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης στο πλαίσιο της διακριτικής της ευχέρειας, παρά τα αποδεικτικά στοιχεία ότι υπήρχε παράβαση, τότε η Επιτροπή θα έπρεπε να το είχε διατυπώσει με σαφήνεια. Εάν, πάλι, η Επιτροπή θεωρούσε ότι δεν υπήρξε παράβαση, τότε δεν ετίθετο θέμα διακριτικής ευχέρειας. Πρέπει να συναχθεί ότι οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή περάτωσε την έρευνα της υπόθεσης ήταν ασαφείς.

1.5 Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν την αιτιολόγηση κάθε απόφασης που λαμβάνεται. Οι λόγοι που δίδονται πρέπει να είναι ικανοποιητικοί, σαφείς και επαρκείς. Στην παρούσα υπόθεση, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την απόφασή της. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, θα διατυπώσει μια κριτική παρατήρηση προς την Επιτροπή.

2 Η ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken δυνάμει της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ

2.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να διασφαλίσει το χαρακτηρισμό της περιοχής Skälderviken ως τόπου του δικτύου Natura, δυνάμει της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ.

2.2 Αρχικά, η Επιτροπή εξήγησε ότι οι πληροφορίες που δόθηκαν από την καταγγέλλουσα δεν αποδείκνυαν παράβαση της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ. Ωστόσο, με βάση τις πληροφορίες που υποβλήθηκαν μέσω της καταγγελίας προς τον Διαμεσολαβητή, καθώς και επακόλουθων υποβολών, η Επιτροπή είχε ανοίξει νέο φάκελο καταγγελίας όσον αφορά στην ταξινόμηση της περιοχής Skälderviken ως τόπου του δικτύου «Natura 2000» δυνάμει της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ. Η Επιτροπή δεν είχε ολοκληρώσει ακόμη την εκτίμησή της, αλλά τόνισε ότι, αφού εξέταζε πλήρως τις πληροφορίες, θα ενημέρωνε την καταγγέλλουσα σχετικά με τη δράση που θα αναλάμβανε.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η εν λόγω πτυχή της καταγγελίας βρισκόταν ακόμη υπό εκτίμηση από την Επιτροπή βάσει περαιτέρω πληροφοριών που υποβλήθηκαν από την καταγγέλλουσα. Η Επιτροπή έχει αναλάβει να ενημερώσει την καταγγέλλουσα για το αποτέλεσμα. Δεν υπήρξε, επομένως, κρούσμα κακής διοίκησης σε ό,τι αφορά αυτό το σημείο της υπόθεσης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Σε ό,τι αφορά τα επιχειρήματα της καταγγέλλουσας σχετικά με την ημερομηνία κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι η Επιτροπή αναφέρθηκε στη διακριτική της ευχέρεια να κινεί διαδικασίες επί παραβάσει. Εάν αυτό σήμαινε ότι η Επιτροπή είχε λάβει την απόφαση να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης στο πλαίσιο της διακριτικής της ευχέρειας, παρά τα αποδεικτικά στοιχεία ότι υπήρχε παράβαση, τότε η Επιτροπή θα

έπρεπε να το είχε διατυπώσει με σαφήνεια. Εάν, πάλι, η Επιτροπή θεωρούσε ότι δεν υπήρξε παράβαση, τότε δεν ετίθετο θέμα διακριτικής ευχέρειας. Πρέπει να συναχθεί ότι οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή περάτωσε την έρευνα της υπόθεσης ήταν ασαφείς.

Οι κανόνες της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν την αιτιολόγηση κάθε απόφασης που λαμβάνεται. Οι λόγοι που δίδονται πρέπει να είναι ικανοποιητικοί, σαφείς και επαρκείς. Στην παρούσα υπόθεση, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την απόφασή της.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑ

Απόφαση επί της κατα-
γελίας 729/2000/ΟΝ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάιο του 2000 ο κ. J. υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή στρεφόμενος κατά της Επιτροπής με αντικείμενο το γενικό διαγωνισμό COM/A/12/98, στον οποίο είχε λάβει μέρος. Στις 30 Απριλίου 1999, ο προϊστάμενος της μονάδας διαγωνισμών ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η βαθμολογία που είχε συγκεντρώσει στη δοκιμασία (α) ήταν μόλις 19,967/40 (με βάση τα 20/40) και ότι κατόπιν τούτου αποκλειόταν από τις γραπτές δοκιμασίες. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι προκειμένου να διασφαλιστεί η ισότιμη μεταχείριση των υποψηφίων, η Επιτροπή κατάργησε ορισμένα ζητήματα (μεταξύ των οποίων το ζήτημα 27) της δοκιμασίας (α), τα οποία δεν ήταν διατυπωμένα με σαφήνεια. Ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι το ζήτημα 27 που είχε καταργηθεί, το οποίο είχε απαντηθεί σωστά από τον ίδιο, ήταν απολύτως σαφές και δεν άφηνε κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Υποστήριξε ότι ήταν άδικο να αποκλειστεί από την επόμενη φάση του διαγωνισμού, λόγω σφάλματος της Επιτροπής (της ακύρωσης ενός ασαφούς ζητήματος). Σε προηγούμενο γενικό διαγωνισμό, το αμφισβητούμενο ζήτημα δεν είχε ακυρωθεί, αλλά δόθηκε σε όλους τους υποψήφιους ένας πρόσθετος βαθμός.

Στις 13 Ιουλίου 1999 ο καταγγέλλων, που κατείχε θέση επικουρικού υπαλλήλου στην Επιτροπή, υπέβαλε προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης (R 463/99), κατά της απόφασης της Επιτροπής να ακυρώσει κάποια ζητήματα. Εκτός από τη διυπηρεσιακή διαβούλευση στις 29 Σεπτεμβρίου 1999 στην οποία έλαβε μέρος προκειμένου να εκθέσει τις απόψεις του, ο καταγγέλλων διευκρίνισε την αρχική καταγγελία του με συμπληρωματική επιστολή στις 14 Οκτωβρίου 1999. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή απέρριψε την προσφυγή του στις 18 Φεβρουαρίου 2000, επικυρώνοντας τον αποκλεισμό του καταγγέλλοντα από το διαγωνισμό. Ο καταγγέλλων υποστήριξε, ωστόσο, ότι η τελική απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής δεν είχε λάβει υπόψη τα στοιχεία από τη διυπηρεσιακή διαβούλευση και από την τελευταία επιστολή του καταγγέλλοντα. Επιπρόσθετα, η Επιτροπή δεν απάντησε εντός τεσσάρων μηνών.

Κατόπιν τούτου ο καταγγέλλων απευθύνθηκε εγγράφως στον Διαμεσολαβητή διατυπώνοντας τους ισχυρισμούς ότι 1) η Επιτροπή ακύρωσε παρατύπως το ζήτημα 27 από τη δοκιμασία προεπιλογής (α) και όφειλε να έχει αιτιολογήσει την ενέργεια αυτή, πολλώ δε μάλλον τη στιγμή που παρεμφερές ζήτημα δεν είχε ακυρωθεί σε προηγούμενο γενικό διαγωνισμό, 2) η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 18^{ης} Φεβρουαρίου 2000 δεν είχε συνεκτιμήσει τα στοιχεία από τη διυπηρεσιακή διαβούλευση και από την επιστολή του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 14 Οκτωβρίου 1999 και 3) η Επιτροπή δεν απάντησε εντός τεσσάρων μηνών στην από 13^{ης} Ιουλίου 1999 προσφυγή του καταγγέλλοντα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό σχετικά με την εικαζόμενη παράτυπη ακύρωση του ζητήματος 27 από τη δοκιμασία προεπιλογής (α), η Επιτροπή παρέπεμψε στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας 761/99/BB κατά της Επιτροπής. Η εν λόγω καταγγελία, που είχε υποβληθεί από συμμετέχοντα στο γενικό διαγωνισμό COM/A/11/98, παρουσίαζε ομοιότητες με την παρούσα. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή στο σημείο 2.3 της απόφασης του Διαμεσολαβητή ότι με βάση την έρευνά του στο πλαίσιο της καταγγελίας «δεν φαίνεται να διαπιστώνεται κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής». Η Επιτροπή παρατήρησε ότι η εξεταστική επιτροπή είχε αποφασίσει να ακυρώσει το ζήτημα 27 από τη δοκιμασία προεπιλογής (α) για όλους του υποψήφιους επειδή είχε αποδειχθεί ασαφές. Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι η κάθε εξεταστική επιτροπή είναι ανεξάρτητη.

Όσον αφορά στον δεύτερο και στον τρίτο ισχυρισμό, η Επιτροπή υποστήριξε ότι δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Η καταγγελία αυτή καταχωρίστηκε από τη Γενική Γραμματεία στις 23 Ιουλίου 1999. Το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης ορίζει ότι «η αρχή κοινοποιεί στον ενδιαφερόμενο την αιτιολογημένη απόφασή της εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημέρα της υποβολής της ενστάσεως. Μετά τη λήξη της προθεσμίας αυτής η παράλειψη απαντήσεως στην ένσταση σημαίνει σιωπηρή απορριπτική απόφαση, κατά της οποίας δύναται να ασκηθεί προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 91».

Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε με επιστολή στις 30 Νοεμβρίου 1999 ότι το αίτημά του είχε απορριφθεί με σιωπηρή απόφαση στις 23 Νοεμβρίου 1999 και ότι θα ακολουθούσε επίσημη απάντηση. Μετά την παραλαβή της επιστολής αυτής, ο καταγγέλλων είχε τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή στο Πρωτοδικείο, ενδεχόμενο στο οποίο αναφέρθηκε και ο ίδιος στην από 14^{ης} Οκτωβρίου 1999 επιστολή του.

Ακολούθως, η καταγγελία απορρίφθηκε με ρητή απόφαση στις 18 Φεβρουαρίου 2000. Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο, της παραγράφου 3, του άρθρου 91, η προθεσμία για κατάθεση προσφυγής στο Πρωτοδικείο ανανεώθηκε με αφετηρία τη συγκεκριμένη ημερομηνία. Ως εκ τούτου, εάν ο καταγγέλλων έκρινε ότι η απάντηση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή ήταν μη ικανοποιητική ή ελλιπής, είχε επίσης τη δυνατότητα να προσφύγει στο Πρωτοδικείο εντός τριών μηνών από την ημερομηνία αυτή. Ο καταγγέλλων επέλεξε και πάλι να μην προχωρήσει.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σε σχέση με τη γνώμη της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί παράτυπης ακύρωσης του ζητήματος 27 από τη δοκιμασία προεπιλογής α)

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή ακύρωσε παρατύπως το ζήτημα 27 από τη δοκιμασία προεπιλογής (α) και ότι όφειλε να αιτιολογήσει την ενέργεια αυτή στον καταγγέλλοντα, πολλώ δε μάλλον τη στιγμή που παρεμφερές ζήτημα δεν είχε ακυρωθεί σε προηγούμενο γενικό διαγωνισμό. Η Επιτροπή παρέπεμψε στην απόφαση του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας 761/99/BB κατά της Επιτροπής, η οποία αφορούσε ανάλογη περίπτωση υποψηφίου που είχε συμμετάσχει στο γενικό διαγωνισμό COM/A/11/98, και στην οποία ο Διαμεσολαβητής δεν είχε διαπιστώσει κρούσμα κακής διοίκησης.

1.2 Στην απόφασή του επί της καταγγελίας 761/99/BB ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, εάν κάποιο από τα ζητήματα μιας δοκιμασίας αποδειχθεί ασαφές, η απόφαση αφαίρεσής του από τη δοκιμασία είναι θεμιτή υπό την προϋπόθεση ότι η ακύρωση γίνεται με τρόπο που διασφαλίζει ότι δεν πλήττεται το συμφέρον των διαγωνιζομένων. Με βάση τα στοιχεία που είχαν προσκομιστεί, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι η προϋπόθεση αυτή δεν τηρήθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η Επιτροπή φαινόταν να αφαιρέσει το εν λόγω ζήτημα για όλους τους υποψήφιους.

1.3 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Ο ισχυρισμός περί μη συνεκτίμησης των στοιχείων από τη διυτηρεσιακή διαβούλευση

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 18^{ης} Φεβρουαρίου 2000 δεν είχε συνεκτιμήσει τα στοιχεία από τη διυτηρεσιακή διαβούλευση και από την επιστολή του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 14 Οκτωβρίου 1999. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι εάν ο καταγγέλλων έκρινε ότι η απάντηση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή ήταν μη ικανοποιητική ή ελλιπής, μπορούσε να είχε επιλέξει να προσφύγει στο Πρωτοδικείο εντός τριών μηνών.

2.2 Με βάση τα έγγραφα του φακέλου, φαίνεται ότι στις 13 Ιουλίου 1999 ο καταγγέλλων υπέβαλε προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Η προσφυγή του καταχωρίστηκε στις 23 Ιουλίου 1999 (R 463/99). Στις 29 Σεπτεμβρίου 1999 ο καταγγέλλων έλαβε μέρος σε διυτηρεσιακή διαβούλευση, στη διάρκεια της οποίας είχε τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις του. Εκτός από αυτή τη διυτηρεσιακή διαβούλευση, ο καταγγέλλων διευκρίνισε την αρχική προσφυγή του με συμπληρωματική επιστολή στις 14 Οκτωβρίου 1999.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής ανέλυσε προσεκτικά την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή με ημερομηνία 18 Φεβρουαρίου 2000. Ήταν αλήθεια ότι η εν λόγω απόφαση δεν περιείχε αναφορά ούτε στη διυτηρεσιακή διαβούλευση ούτε στη συμπληρωματική επιστολή του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 14 Οκτωβρίου 1999. Ωστόσο, η συμπληρωματική επιστολή του καταγγέλλοντα εστάλη 3 μήνες μετά την υποβολή της αρχικής προσφυγής.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής ξεκινούσε περιγράφοντας αναλυτικά τα γεγονότα που βρίσκονταν στη βάση της καταγγελίας. Στη συνέχεια η απόφαση εξέθετε τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα όπως περιλαμβάνονταν στην επιστολή του της 13^{ης} Ιουλίου 1999. Τέλος, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή παρέθετε μια δισέλιδη νομική εκτίμηση των ισχυρισμών του καταγγέλλοντα πριν απορρίψει την προσφυγή του. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής παρείχε στον καταγγέλλοντα πλήρη αιτιολόγηση για την απόρριψη της προσφυγής του. Ως εκ τούτου, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

3 Ο ισχυρισμός περί παράλειψης απάντησης στην από 13ης Ιουλίου 1999 προσφυγή του καταγγέλλοντα

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε εντός τεσσάρων μηνών στην από 13^{ης} Ιουλίου 1999 προσφυγή του. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι ο καταγγέλλων ενημερώθηκε με επιστολή στις 30 Νοεμβρίου 1999 ότι η προσφυγή του είχε απορριφθεί με σιωπηρή απόφαση στις 23 Νοεμβρίου 1999 και ότι θα ακολουθούσε επίσημη απάντηση. Η Επιτροπή επισήμανε ότι, μετά την παραλαβή της επιστολής αυτής, ο καταγγέλλων είχε τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή στο Πρωτοδικείο. Η ρητή απορριπτική απόφαση εστάλη στον καταγγέλλοντα στις 18 Οκτωβρίου 2000.

3.2 Σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης « (...) Η αρχή κοινοποιεί στον ενδιαφερόμενο την αιτιολογημένη απόφασή της εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημέρα της υποβολής της ενστάσεως. Μετά τη λήξη της προθεσμίας αυτής η παράλειψη απαντήσεως στην ένσταση σημαίνει σιωπηρή απορριπτική απόφαση, κατά της οποίας δύναται να ασκηθεί προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 91».

3.3 Στην απόφασή του επί της καταγγελίας 1479/99/(ΟV)ΜΜ, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κοινοποιεί στον ενδιαφερόμενο την αιτιολογημένη απόφασή της εντός τεσσάρων μηνών. Η εν λόγω πρακτική συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς. Εάν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν ακολουθήσει τη διαδικασία αυτή, εάν δηλαδή δεν συμμορφωθεί με τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, ο ενδιαφερόμενος προστατεύεται από πρόσθετες καθυστερήσεις με την εφαρμογή του κανόνα ότι η παράλειψη απάντησης ισοδυναμεί με αρνητική απάντηση. Ο κανόνας αυτός στοχεύει να παράσχει στους πολίτες τη δυνατότητα ενός ένδικου μέσου, ακόμη και όταν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν τηρεί τις εκ του νόμου υποχρεώσεις της. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να καταστρατηγεί τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς.

3.4 Στην παρούσα περίπτωση, η προσφυγή ασκήθηκε στις 13 Ιουλίου 1999. Στις 30 Νοεμβρίου 1999, δηλαδή δύο εβδομάδες μετά τη λήξη της τετράμηνης περιόδου που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η προσφυγή του είχε απορριφθεί σιωπηρώς στις 23 Νοεμβρίου 1999. Η ρητή απόφαση απεστάλη στον καταγγέλλοντα στις 18 Φεβρουαρίου 2000, δηλαδή περισσότερο από 7 μήνες μετά την υποβολή της καταγγελίας και περισσότερο από 3 μήνες μετά τη λήξη της προθεσμίας που ορίζεται στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η καθυστερημένη αυτή απάντηση συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης και διατύπωσε την ακόλουθη κριτική παρατήρηση.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο σκέλος 3 της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η εξής κριτική παρατήρηση:

Σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κοινοποιεί στον ενδιαφερόμενο την αιτιολογημένη απόφασή της εντός τεσσάρων μηνών. Η εν λόγω πρακτική συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς. Αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν ακολουθήσει τη διαδικασία αυτή, αν δηλαδή δεν συμμορφωθεί με τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, ο ενδιαφερόμενος προστατεύεται από πρόσθετες καθυστερήσεις με την εφαρμογή του κανόνα ότι η παράλειψη απάντησης ισοδυναμεί με αρνητική απάντηση. Ο κανόνας αυτός στοχεύει να παράσχει στους πολίτες τη δυνατότητα ενός ένδικου μέσου, ακόμη και όταν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν τηρεί τις εκ του νόμου υποχρεώσεις της. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να καταστρατηγεί τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 821/2000/GG
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Τον Ιανουάριο του 1998, η καταγγέλλουσα, μια πορτογαλική εταιρεία, συνήψε σύμβαση για τον εφοδιασμό της Αγκόλα με 1.800 μετρικούς τόνους ηλιελαίου, στο πλαίσιο μιας δράσης επισιτιστικής βοήθειας της ΕΕ. Το ηλιέλαιο έπρεπε να παραδοθεί σε αποθήκες στην Αγκόλα. Για τον έλεγχο της εφαρμογής της σύμβασης, η Επιτροπή διόρισε ως επόπτη μια εταιρεία με την επωνυμία Socotec. Η καταβολή του ποσού της σύμβασης από την Επιτροπή εξαρτιόταν από την παρουσίαση του εκδοθέντος από την Socotec πιστοποιητικού εφοδιασμού. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η Socotec έπρεπε να θεωρείται εκπρόσωπος ή πράκτορας της Επιτροπής. Για την κάλυψη των κινδύνων απωλειών, η καταγγέλλουσα έπρεπε να συνάψει ασφαλιστική σύμβαση.

Το πιστοποιητικό που εκδόθηκε στη συνέχεια από τη Socotec ανέφερε έλλειμμα 8.089 χαρτοκιβωτίων των 12 λίτρων (ήτοι 97.068 φιαλών περιεκτικότητας 1 λίτρου έκαστης) αξίας 83.820 ευρώ, ποσό το οποίο η Επιτροπή, ως εκ τούτου, αρνιόταν να καταβάλει. Η Επιτροπή επέβαλε ακόμη πρόστιμο 7.916 ευρώ λόγω του ελλείμματος.

Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι είχε αποστείλει όλες τις προβλεπόμενες από τη σύμβαση ποσότητες. Στο πλαίσιο αυτό, η καταγγέλλουσα τόνισε ότι είχε λάβει αποδεικτικά παραλαβής εκδοθέντα από το πρακτορείο μεταφορών της στην Αγκόλα και δεόντως υπογεγραμμένα από τους «εργαζόμενους του παραλήπτη» στη Λουάντα (όπου βρισκόταν μία εκ των αποθηκών). Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ακόμη ότι ο έλεγχος που διεξήχθη από τη Socotec δεν ήταν σωστός. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η Socotec δεν την ενημέρωσε για τα ελλείμματα παρά στις 5 Μαΐου 1998 (ενώ η παράδοση των σχετικών συσκευασιών είχε πραγματοποιηθεί στις 5 Απριλίου) και στις 19 Μαΐου 1998 (ενώ ο μεγάλος όγκος των σχετικών εμπορευματοκιβωτίων είχε παραδοθεί κατά τη διάρκεια του Απριλίου και το μικρό υπόλοιπο στις 14 Μαΐου). Αυτό σήμαινε ότι η ασφαλιστική εταιρεία δεν μπορούσε να ερευνήσει τις αιτίες του ελλείμματος. Κατά συνέπεια, η ασφαλιστική εταιρεία δέχτηκε να καταβάλει μόνο ένα ποσό της τάξεως των 30.510 ευρώ για τα χαρτοκιβώτια που έλλειπαν από ορισμένα εμπορευματοκιβώτια για τα οποία η Socotec είχε αναφέρει ότι είχαν παραβιαστεί κατά τη διάρκεια της μεταφοράς. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι τόσο η Socotec όσο και η αντιπροσωπεία της ΕΕ στη Λουάντα ήταν ενήμερες για το γεγονός ότι ήταν ζωτικής σημασίας για την Socotec η άμεση ενημέρωση της καταγγέλλουσας.

Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να καταβάλει το ποσό που ακόμη εκκρεμεί, ήτοι 53.310 ευρώ, και να της επιστρέψει το πρόστιμο που της είχε ζητηθεί να πληρώσει. Επίσης κατήγγειλε ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε ποτέ εγγράφως τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να πληρώσει, παρότι η καταγγέλλουσα την είχε καλέσει πολλές φορές να το πράξει.

Στην καταγγελία που υπέβαλε στον Διαμεσολαβητή τον Ιούνιο του 2000, η καταγγέλλουσα υποστήριξε τα εξής:

- (1) Η Επιτροπή θα έπρεπε να της καταβάλει το ποσό των 61.226 ευρώ που εκκρεμούσε ακόμη για τη σύμβαση για τον εφοδιασμό της Αγκόλα με ηλιέλαιο
- (2) Η Επιτροπή δεν είχε εξηγήσει εγγράφως τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να καταβάλει το σχετικό ποσό.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή έκανε τα ακόλουθα σχόλια:

Το ζήτημα του εάν και για ποιους λόγους η Επιτροπή όφειλε πραγματικά να πληρώσει την καταγγέλλουσα για την ποσότητα ηλιελαίου που δεν παραδόθηκε ποτέ

στους δικαιούχους δυνάμει της σύμβασης έπρεπε τελικά να συζητηθεί και να κριθεί από τα αρμόδια δικαστήρια. Η Επιτροπή, επομένως, περιόρισε τα σχόλιά της στο ζήτημα της κακής διοίκησης που μπορεί να αποδοθεί σε οιαδήποτε από τις υπηρεσίες της.

Η Socotec είχε ελέγξει τα φορτία κατά την άφιξη και είχε επισημάνει ένα έλλειμμα της τάξεως των 102,5 τόνων περίπου που είτε είχαν καταστραφεί είτε είχαν χαθεί κατά τη διάρκεια της μεταφοράς ή δεν είχαν εξαρχής φορτωθεί προς αποστολή. Στην καταγγέλλουσα είχε καταβληθεί ολόκληρο το ποσό της σύμβασης για τις προμήθειες που είχαν παραδοθεί, πλην μικρού συμβατικού προστίμου για καθυστερημένη και μη ολοκληρωμένη παράδοση.

Η Socotec είχε επιλεγεί και πληρωθεί για τις υπηρεσίες της από την Επιτροπή, αλλά ενεργούσε ως ανεξάρτητος παροχέας υπηρεσιών που ασκούσε επιχειρηματική δραστηριότητα με δική του επαγγελματική ευθύνη. Ενδεχόμενα λάθη και ενδεχόμενες παραλείψεις της εν λόγω εταιρείας κατά την επιτέλεση των καθηκόντων της δεν μπορούσαν να αποδοθούν ως διοικητική παράβαση καθήκοντος στην Επιτροπή.

Η αντίδραση της Επιτροπής στην αξίωση της καταγγέλλουσας για πλήρη πληρωμή αποτέλεσε αντικείμενο έντονης αλληλογραφίας μεταξύ των μερών. Η άποψη της Επιτροπής είχε συζητηθεί επίσης με τον εκπρόσωπο της καταγγέλλουσας σε συνάντηση στις 25 Νοεμβρίου 1999 και είχε επιβεβαιωθεί σε τηλεομοιοτυπία με ημερομηνία 12 Μαΐου 2000.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, η καταγγέλλουσα αποφάσισε ότι, ακόμη κι αν η Socotec ενεργούσε ανεξάρτητα δυνάμει των όρων της σύμβασής της με την Επιτροπή, διατηρούσε την υποχρέωση να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις της ως επόπτης. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η Επιτροπή αγνόησε εντελώς το γεγονός ότι η Socotec δεν τις είχε εκπληρώσει. Η καταγγέλλουσα επίσης επέμεινε ότι η Επιτροπή δεν είχε ποτέ κοινοποιήσει εγγράφως τη θέση της και τους λόγους για τους οποίους αρνιόταν να πληρώσει.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Παράλειψη καταβολής ποσού 61.226 ευρώ

1.1 Η καταγγέλλουσα, μια πορτογαλική εταιρεία, συνήψε σύμβαση για τον εφοδιασμό της Αγκόλα με 1.800 τόνους ηλιελαίου στο πλαίσιο μιας δράσης επισιτιστικής βοήθειας της ΕΕ. Οι ύλες έπρεπε να παραδοθούν σε αποθήκες στην Αγκόλα. Η καταβολή του ποσού της σύμβασης από την Επιτροπή εξαρτιόταν από την παρουσία ενός πιστοποιητικού παράδοσης που θα εξέδιδε η Socotec, επόπτης διορισμένος από την Επιτροπή. Αφού η Socotec είχε αναφέρει ότι υπήρξαν ελλείμματα, η Επιτροπή πλήρωσε την καταγγέλλουσα μόνο για τις ποσότητες που είχαν παραδοθεί σύμφωνα με το πιστοποιητικό του επόπτη, πλην ενός προστίμου λόγω του ελλείμματος. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η Socotec την ενημέρωσε για τα ελλείμματα πολύ αργά, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα η ασφάλεια της καταγγέλλουσας να πληρώσει μόνο για μέρος του ελλείμματος. Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να την πληρώσει για το υπόλοιπο του ελλείμματος (53.310 ευρώ) και να της επιστρέψει το πρόστιμο που είχε καταβάλει (7.916 ευρώ).

1.2 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η Socotec είχε επιλεγεί και πληρωθεί για τις υπηρεσίες της από την Επιτροπή, αλλά ενεργούσε ως ανεξάρτητος φορέας παροχής υπηρεσιών που ασκούσε επιχειρηματική δραστηριότητα με δική του επαγγελματική ευθύνη. Ενδεχόμενα λάθη και ενδεχόμενες παραλείψεις της εν λόγω εταιρείας κατά την επιτέλεση των καθηκόντων της δεν μπορούσαν να θεωρηθούν διοικητική παράβαση καθήκοντος εκ μέρους της Επιτροπής.

1.3 Ο παρών ισχυρισμός αφορούσε ουσιαστικά τις υποχρεώσεις που προέκυπταν από τη σύμβαση που συνάφθηκε μεταξύ της Επιτροπής και της καταγγέλλουσας.

1.4 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι εξουσιοδοτημένος να παραλαμβάνει καταγγελίες «σχετικές με περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών οργάνων ή οργανισμών». Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει⁵⁴. Επομένως, κρούσματα κακής διοίκησης μπορούν να διαπιστωθούν, αντίθετα με ό,τι φαίνεται να πιστεύει η Επιτροπή, και κατά την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμβάσεις που συνάπτονται από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή τους οργανισμούς.

1.5 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το πεδίο του ελέγχου που μπορεί να διεξάγει σε ανάλογες περιπτώσεις είναι αναγκαστικά περιορισμένο. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι επιδίωξή του δεν πρέπει να είναι να διαπιστώνει κατά πόσο υπήρξε αθέτηση της σύμβασης από κάποιον από τους δύο συμβαλλόμενους, εάν υπάρχει αντιδικία γύρω από το θέμα αυτό. Αυτό θα μπορούσε να επιλυθεί αποτελεσματικά μόνον από ένα καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο, που θα ήταν σε θέση να ακούσει τα επιχειρήματα των μερών ως προς τη σχετική εθνική νομοθεσία και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία για τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά.

1.6 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι στις περιπτώσεις που σχετίζονται με συμβατικές διαφορές είναι θεμιτό να περιορίζει την έρευνά του στο αν το κοινοτικό θεσμικό όργανο ή ο οργανισμός έχει παράσχει συνεκτική και λογική ερμηνεία της νομικής βάσης των ενεργειών του και στο γιατί πιστεύει ότι η άποψή του για τη συμβατική θέση είναι δικαιολογημένη. Στην περίπτωση αυτή, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης. Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζει το δικαίωμα των μερών να προσφύγουν στα αρμόδια δικαστήρια για την εξέταση και την επίλυση της διαφοράς τους.

1.7 Στην παρούσα περίπτωση, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι ο επόπτης που διορίστηκε από την Επιτροπή δεν την ενημέρωσε εγκαίρως σχετικά με την ύπαρξη ελλειμμάτων. Ωστόσο, η Επιτροπή θεώρησε ότι η Socotec ήταν ανεξάρτητος φορέας παροχής υπηρεσιών που ασκούσε επιχειρηματική δραστηριότητα με δική του επαγγελματική ευθύνη και ότι ενδεχόμενα λάθη και ενδεχόμενες παραλείψεις της εν λόγω εταιρείας δεν θα μπορούσαν να αποδοθούν στην Επιτροπή.

1.8 Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η θέση της Επιτροπής δεν φαινόταν αβάσιμη.

1.9 Υπό αυτές τις συνθήκες, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να στοιχειοθετήσει κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής σε ό,τι αφορά τον πρώτο ισχυρισμό.

2 Παράλειψη παροχής γραπτών εξηγήσεων

2.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν κοινοποίησε εγγράφως τη θέση της και τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να πληρώσει.

2.2 Η Επιτροπή παραπέμπει στην αλληλογραφία σχετικά με τους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας. Επίσης, θεώρησε ότι η άποψή της είχε συζητηθεί με τον εκπρόσωπο της καταγγέλλουσας σε συνάντηση που έγινε στις 25 Νοεμβρίου 1999 και είχε επιβεβαιωθεί σε τηλεομοιοτυπία με ημερομηνία 12 Μαΐου 2000.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, μεταξύ των διαφόρων εγγράφων που υποβλήθηκαν σε αυτόν από την Επιτροπή, υπήρχαν μόνο τέσσερις επιστολές που εστάλησαν από την τελευταία στη καταγγέλλουσα. Η πρώτη εξ αυτών (με ημερομηνία 22 Οκτωβρίου 1998) είναι επιστολή εν αναμονή εξελίξεων. Η δεύτερη (με ημερομηνία 1 Μαρτίου 1999) εξέθετε συνοπτικά τη θέση που υιοθέτησε η Socotec και ζητούσε από

⁵⁴ Βλ. ετήσια έκθεση 1997, σ. 22 και εξής

την καταγγέλλουσα να έρθει σε επαφή με την εν λόγω εταιρεία. Η τρίτη (με ημερομηνία 29 Ιουνίου 1999) ήταν επίσης επιστολή εν αναμονή εξελίξεων. Η τελευταία επιστολή της 12^{ης} Μαΐου 2000 ήταν η απάντηση της Επιτροπής στην από 8^{ης} Μαΐου 2000 επιστολή της καταγγέλλουσας, στην οποία ζητούσε να σταλεί η «έγγραφο και τελική θέση» της Επιτροπής. Στη δική της επιστολή, η Επιτροπή περιορίστηκε στο να αναφέρει ότι η θέση της Επιτροπής είχε ήδη διατυπωθεί στη συνάντηση της 25^{ης} Νοεμβρίου 1999.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε κοινοποιήσει εγγράφως τους λόγους για τους οποίους απέρριψε τις αξιώσεις της καταγγέλλουσας, παρότι η καταγγέλλουσα την είχε καλέσει πολλές φορές να το πράξει. Η Επιτροπή δεν έχει αιτιολογήσει την παράλειψη αυτή.

2.5 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν η διοίκηση να παρέχει γραπτές εξηγήσεις στις περιπτώσεις που της ζητείται από πολίτη ή εταιρεία. Επομένως, η παράλειψη παροχής τέτοιων γραπτών εξηγήσεων από την Επιτροπή στην παρούσα περίπτωση συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε απαραίτητη τη διατύπωση σχετικής κριτικής παρατήρησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, πρέπει να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν η διοίκηση να παρέχει γραπτές εξηγήσεις στις περιπτώσεις που της ζητείται από πολίτη ή εταιρεία. Επομένως, η παράλειψη παροχής τέτοιων γραπτών εξηγήσεων από την Επιτροπή στην παρούσα περίπτωση συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος και ότι στη θέση της Επιτροπής περιέχονταν γραπτές εξηγήσεις, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΜΕΡΟΛΗΠΤΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1043/2000/GC κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ιστορικό

Ο καταγγέλλων είναι διευθύνων σύμβουλος ολλανδικής εταιρείας που δραστηριοποιείται στον τομέα του περιβάλλοντος.

Το 1996, η Επιτροπή δημοσίευσε πρόσκληση υποβολής προσφορών για παροχή συμβουλών στον τομέα του πόσιμου νερού, συγκεκριμένα σε σχέση με την οδηγία 80/778/ΕΟΚ για το πόσιμο νερό. Στο σημείο 4 του τεχνικού παραρτήματος οριζόταν ότι ο ανάδοχος που θα επιλεγόταν έπρεπε να έχει «ευρεία πείρα και γνώσεις, και τεκμηριωμένο παρελθόν στον τομέα της επιστήμης του ύδατος, περιλαμβανομένης της μικροβιολογίας, της τοξικολογίας και της μηχανικής του ύδατος και των υγιονομικών εγκαταστάσεων». Απαιτούνταν επίσης σε βάθος γνώση της οδηγίας και της πρότασης αναθεώρησής της. Ένα από τα κριτήρια επιλογής που ορίζονται στο σημείο 5 του τεχνικού παραρτήματος προέβλεπε ότι οι προσφέροντες έπρεπε να αποδείξουν ότι κατείχαν την «απαραίτητη πείρα στον τομέα της υδάτινης έρευνας». Ο καταγγέλλων υπέβαλε προσφορά. Στις 7 Ιανουαρίου 1997, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η πρόταση της εταιρείας του είχε απορριφθεί. Με επιστολές του στις 13 Ιανουαρίου, 31 Ιανουαρίου και 15 Φεβρουαρίου, ο καταγγέλλων ζήτησε εξηγήσεις.

Στις 13 Μαρτίου 1997, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η επιχείρησή του δεν προκρίθηκε για τη σύναψη της σύμβασης επειδή της έλειπε η απαραίτητη πείρα στον τομέα της υδάτινης έρευνας. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι ζητούσε συγκε-

κρινόμενα μια εταιρεία με «πείρα στην έρευνα και ανάπτυξη και στο σχεδιασμό έργων επεξεργασίας του ύδατος». Σε άλλη επιστολή, με ημερομηνία 10 Απριλίου 1997, η Επιτροπή επισήμανε ότι αναζητούσε μια εταιρεία με «πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό έργων επεξεργασίας του ύδατος».

Εν τω μεταξύ, ο καταγγέλλων είχε απευθυνθεί στον Διαμεσολαβητή (καταγγελία 199/97/PD). Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι έπρεπε να είναι σαφές ότι οι υποψήφιοι όφειλαν να αποδείξουν την αναγκαία τεχνική εμπειρία στη μηχανική του ύδατος και των υγειονομικών εγκαταστάσεων σε σχέση με το σχέδιο οδηγίας. Σύμφωνα με την Επιτροπή, αυτό σήμαινε ότι οι υποψήφιοι έπρεπε, λόγου χάρη, να αποδείξουν ότι κατείχαν το αναγκαίο επίπεδο εμπειρίας για την ανάπτυξη προτύπων, βάσει των κανόνων της μηχανικής, σχετικά με τα τριαλομεθάνια στο πόσιμο νερό, χωρίς υποβάθμιση της απολύμανσης.

Στην απόφασή του της 3^{ης} Δεκεμβρίου 1997, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ως εξής σε σχέση με τους τρεις ισχυρισμούς που είχαν διατυπωθεί:

(1) *Λαμβάνοντας υπόψη την πείρα στον τομέα της μηχανικής του ύδατος και των υγειονομικών εγκαταστάσεων, η Επιτροπή είχε παρερμηνεύσει τα κριτήρια επιλογής: ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η ερμηνεία των κριτηρίων επιλογής από την Επιτροπή ήταν αποδεκτή.*

(2) *Η Επιτροπή εσφαλμένα θεώρησε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε την απαραίτητη πείρα: ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι η αξιολόγηση της Επιτροπής δεν είχε διεξαχθεί ορθώς.*

(3) *Η Επιτροπή δεν τήρησε το χρονικό όριο που οριζόταν στην οδηγία 92/50: ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η εν λόγω οδηγία δεν είχε εφαρμογή στη συγκεκριμένη υπόθεση.*

Ως εκ τούτου, η καταγγελία απορρίφθηκε.

Στις 7 Δεκεμβρίου 1997 και στις 20 Φεβρουαρίου 1998, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε εγγράφως στο Διαμεσολαβητή ζητώντας να επανεξετάσει τη θέση του. Στην απάντησή του με ημερομηνία 24 Μαρτίου 1998 ο Διαμεσολαβητής απέρριψε τα επιχειρήματα του καταγγέλλοντα σε σχέση με την ερμηνεία των κριτηρίων επιλογής. Παραδέχθηκε, ωστόσο, ότι η οδηγία 92/50 ίσχυε πράγματι και ότι η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει το χρονικό όριο που οριζόταν σε αυτή. Πάντως, κατά την άποψή του, αυτό δεν δικαιολογούσε το εκ νέου άνοιγμα της υπόθεσης.

Στις 30 Μαρτίου 1998 και στις 12 Ιανουαρίου 1999, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε και πάλι εγγράφως στο Διαμεσολαβητή ζητώντας να επανεξετάσει τη θέση του. Ο Διαμεσολαβητής απέρριψε το αίτημά του στις 6 Μαΐου 1999.

Η καταγγελία

Στη νέα καταγγελία του, που υποβλήθηκε τον Ιούλιο του 2000, ο καταγγέλλων επανέλαβε το αίτημά του ότι ο Διαμεσολαβητής έπρεπε να ανοίξει εκ νέου την υπόθεση. Διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς:

- (1) η εφαρμογή των κριτηρίων επιλογής από την Επιτροπή ήταν παράτυπη
- (2) η διαδικασία επιλογής χαρακτηριζόταν από αδιαφάνεια
- (3) δεν υπήρξε ισότιμη μεταχείριση των συμμετεχόντων στη διαδικασία υποβολής προσφορών
- (4) η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει το χρονικό όριο που προβλεπόταν στο άρθρο 12 της οδηγίας 92/50.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο σχετικός εμπειρογνώμονας στην εταιρεία στην οποία κατακυρώθηκε η σύμβαση είχε καλή προσωπική σχέση με τουλάχιστον έναν

από τους υπαλλήλους της Επιτροπής που ήταν αρμόδιοι για τη σύμβαση. Θεωρούσε επίσης ότι τα κριτήρια επιλογής και κατακύρωσης που χρησιμοποιούσε η Επιτροπή για τη σύναψη των συμβάσεων αυτών συχνά δεν ήταν αρκετά σαφή και διαφανή, συν το γεγονός ότι εφαρμόζονταν με αυθαίρετο και αδιαφανή τρόπο. Ο καταγγέλλων κατέθεσε επίσης αντίγραφο της προσφοράς που η EDC, ένας από τους ανταγωνιστές του καταγγέλλοντα, είχε υποβάλει στην Επιτροπή, η οποία έκρινε ότι η συγκεκριμένη προσφορά πληρούσε τα κριτήρια επιλογής. Υποστήριξε ότι το έγγραφο αποδείκνυε ότι η EDC δεν διέθετε την εμπειρία που υποτίθεται ότι έλειπε από τον καταγγέλλοντα με αποτέλεσμα τον αποκλεισμό της προσφοράς του. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι το ίδιο ίσχυε και για έναν άλλο ανταγωνιστή, την EUNICE, και κάλεσε τον Διαμεσολαβητή να εξασφαλίσει αντίγραφο της προσφοράς της εν λόγω εταιρείας.

Η θέση του Διαμεσολαβητή

Στην επιστολή του με ημερομηνία 31 Αυγούστου 2000, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα για τα αποτελέσματα της προκαταρκτικής εξέτασης της καταγγελίας του, που ήταν τα εξής:

Ο ισχυρισμός (1) είχε ήδη εξεταστεί από τον Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της έρευνάς του επί της καταγγελίας 199/97/PD. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε νέα στοιχεία ικανά να οδηγήσουν σε αναθεώρηση της θέσης του. Συνεπώς, δεν συνέτρεχαν λόγοι επανεξέτασης του συγκεκριμένου ζητήματος.

Ο ισχυρισμός (4) είχε επίσης εξεταστεί από τον Διαμεσολαβητή στην απόφασή του επί της καταγγελίας 199/97/PD. Ο Διαμεσολαβητής πρόβη σε περαιτέρω σχολιασμό του εν λόγω ισχυρισμού στην από 24^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή του προς τον καταγγέλλοντα. Έκρινε επομένως ότι δεν συνέτρεχαν λόγοι για διεξαγωγή έρευνας όσον αφορά τον συγκεκριμένο ισχυρισμό.

Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για διεξαγωγή έρευνας σε σχέση με τους ισχυρισμούς (2) και (3) που περιέχονταν στην καταγγελία.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε την άποψη ότι ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία για τον ισχυρισμό ότι η διαδικασία χαρακτηριζόταν από αδιαφάνεια. Η Επιτροπή αναφέρθηκε στις σχετικές ενότητες του τεχνικού παραρτήματος και επισήμανε ότι ο τρόπος με τον οποίο είχε εφαρμόσει τα κριτήρια επιλογής είχε υποβληθεί σε εξονυχιστική έρευνα και εγκριθεί από τη Συμβουλευτική Επιτροπή Αγορών και Συμβάσεων (ΣΕΑΣ). Συνεπώς, η Επιτροπή θεωρούσε ότι είχε ενεργήσει σύμφωνα με τα καθορισμένα κριτήρια και εντός των ορίων της διακριτικής της ευχέρειας κατά την αξιολόγηση των σχετικών παραγόντων.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα περί άνισης μεταχείρισης των προσφερόντων, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να στηρίξει τον ισχυρισμό του ότι υπήρχε καλή προσωπική σχέση μεταξύ ατόμων που εργάζονται για τον επιλεγέντα προσφέροντα και ατόμων που ανήκουν στο προσωπικό της Επιτροπής ή να αποδείξει τις επιπτώσεις που θα μπορούσε να έχει αυτό στην ισότιμη μεταχείριση των προσφερόντων. Η Επιτροπή παρέθεσε επίσης τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η προσφορά της εταιρείας του καταγγέλλοντα δεν πληρούσε τα κριτήρια επιλογής.

Όσον αφορά στην προσφορά που υποβλήθηκε από την EDC, η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο εμπειρογνώμονας που πρότεινε η εν λόγω εταιρεία διέθετε γνώση και πείρα σε όλο το φάσμα των απαιτούμενων θεμάτων, συμπεριλαμβανομένων των τεχνικών τομέων της μηχανικής του ύδατος και των υγειονομικών εγκαταστάσεων. Σύμφωνα με την Επιτροπή, το συμπέρασμα αυτό

είχε βασιστεί στην αξιολόγηση της γνώσης, της πείρας και της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του εμπειρογνώμονα. Η Επιτροπή τόνισε ότι η προσφορά της EDC αναφερόταν σαφώς περισσότερο στην εμπειρία σε τεχνικούς τομείς, όπως η επεξεργασία του ύδατος και περιελάμβανε μελέτες με αντικείμενο τη ρύπανση των ποταμών και το πόσιμο νερό με προέλευση τους ποταμούς αυτούς και αξιολογήσεις των εναλλακτικών λύσεων για τον έλεγχο των πηγών ρύπανσης και για πιο εξελιγμένες τεχνολογίες επεξεργασίας του ύδατος.

Υποστήριξε επίσης ότι αυτό την οδήγησε, ύστερα από προσεκτική μελέτη όλων των μερών της προσφοράς, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσφορά της EDC πληρούσε τις απαιτήσεις των κριτηρίων επιλογής.

Η Επιτροπή τόνισε ότι το ίδιο ίσχυε και για την προσφορά που είχε υποβληθεί από τη Eunice. Οι σκέψεις που ανέπτυξε η Επιτροπή ως προς το θέμα αυτό ήταν ουσιαστικά πανομοιότυπες με εκείνες που αφορούσαν την προσφορά της EDC.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η γνώμη της Επιτροπής καταδείκνυε ότι τα κριτήρια επιλογής δεν είχαν εφαρμοστεί με διαφανή, ενιαίο, συνεπή και αμερόληπτο τρόπο. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η προσφορά της εταιρείας του ανέφερε με σαφήνεια ότι στη διάρκεια της 20ετούς εμπειρίας του ως ειδικού στον τομέα της παροχής πόσιμου ύδατος είχε, μεταξύ άλλων, κληθεί να αξιολογήσει και να εγκρίνει συστήματα επεξεργασίας, να ελέγξει προμηθευτές πόσιμου νερού, κ.λπ. Κατά την άποψή του, επρόκειτο για το είδος ακριβώς των δραστηριοτήτων που απαιτούσαν εμπειρία και επάρκεια στους τομείς της τεχνικής και της μηχανικής.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι δεν ευσταθούσε το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η επάρκεια της εταιρείας του δεν ήταν ισάξια με την αντίστοιχη των δύο άλλων υποψηφίων, δεδομένου ότι τα κριτήρια ποιοτικής επιλογής δεν αποσκοπούσαν στην αξιολογική κατάταξη των προσφερόντων αλλά απλώς στην καθιέρωση των ελάχιστων κριτηρίων που έπρεπε να πληρούνται προκειμένου να καταστεί κανείς επιλέξιμος για τη σύμβαση.

Κατά την άποψη του καταγγέλλοντα, με βάση την προσφορά που είχε υποβάλει η EDC, ήταν φανερό ότι ο εμπειρογνώμονας που πρότεινε η συγκεκριμένη εταιρεία δεν είχε ο ίδιος καμία εμπειρία μηχανικού. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, εάν συνέκρινε κανείς τη δική του εμπειρία και επάρκεια με την αντίστοιχη του εν λόγω εμπειρογνώμονα, δεν θα μπορούσε να καταλάβει γιατί η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφορά της EDC πληρούσε τα κριτήρια ενώ η προσφορά της εταιρείας του καταγγέλλοντα όχι.

Με βάση τα ανωτέρω, ο καταγγέλλων ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να απορρίψει την απάντηση της Επιτροπής και να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είχε σημειωθεί κρούσμα κακής διοίκησης. Εναλλακτικά, ο καταγγέλλων ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να διεξάγει εις βάθος έρευνα σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή αξιολόγησε όλες τις προσφορές που έλαβε, τόσο σε διαδικαστικό όσο και σε επίπεδο ουσίας.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για περαιτέρω πληροφορίες

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι χρειαζόταν πρόσθετα στοιχεία προκειμένου να χειριστεί την καταγγελία. Ζήτησε επομένως από την Επιτροπή (1) να επιβεβαιώσει ότι οι επιλεγέντες προσφέροντες έπρεπε να έχουν «πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος» και (2) να προσδιορίσει, με ακριβείς αναφορές στα σχετικά μέρη των προσφορών, τους λόγους που την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι η EDC και η Eunice πληρούσαν τον συγκεκριμένο όρο.

Η απάντηση της Επιτροπής

Στην απάντησή της, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι οι επιλεγέντες προσφέροντες έπρεπε να έχουν «πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος».

Η Επιτροπή παρέθεσε κατόπιν τα σημεία των προσφορών της EDC και της Eunice βάσει των οποίων έκρινε ότι οι δύο αυτές εταιρείες πληρούσαν τον συγκεκριμένο όρο. Πρόκειται για τα εξής:

EDC

- «[ο A] εργάστηκε επί μία δεκαετία στη [X εταιρεία] ως ερευνητικός και τεχνικός σύνδεσμος όπου η μόλυνση και η ασφάλεια των τροφίμων και η ποιότητα των πρώτων υλών (συμπεριλαμβανομένου του ύδατος) αποτελούσαν παράγοντες κρίσιμης σημασίας»
- «Το εργαστήριο ίδρυσε επίσης μια υπηρεσία επείγουσας ανάγκης για παροχή συμβουλών στις εταιρείες υδροδότησης σε σχέση με ατυχήματα που είχαν ως συνέπεια την πρόκληση μόλυνσης»
- «[Ο A] εξοικειώθηκε επίσης με τις μεθόδους επεξεργασίας που χρησιμοποιούνται για το πόσιμο νερό ...»
- «Η τεχνική σκοπιμότητα της επεξεργασίας του ύδατος για την απομάκρυνση φυτοφαρμάκων, ...κ.λπ.»

Eunice

- «Παροχή τεχνικών συμβουλών σχετικά με την εφαρμογή μιας σειράς οδηγιών για την ποιότητα του ύδατος»
- «Συνδρομή στην προετοιμασία της διάσκεψης για το πόσιμο νερό, που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 23 και 24 Σεπτεμβρίου 1993, παρακολούθηση της διάσκεψης και αξιολόγηση των εργασιών»
- «Σύνταξη των τεχνικών παρατηρημάτων που επρόκειτο να περιληφθούν σε πρόταση αναθεώρησης της οδηγίας 80/778/ΕΟΚ για το πόσιμο νερό»
- «Παροχή επιστημονικών και τεχνικών συμβουλών κατά την παρουσίαση της εν λόγω πρότασης στην ΟΚΕ και την Επιτροπή των Περιφερειών»
- «Σύνταξη του τεχνικού διαπραγματευτικού δελτίου για την οδηγία 91/271/ΕΟΚ σχετικά με τα αστικά λύματα»
- «Παροχή συμβουλών σε σχέση με την αδειοδότηση της απόρριψης αποχετευτικών λυμάτων σε επιφανειακά ύδατα».

Η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι, ύστερα από επανεξέταση του βιογραφικού σημειώματος του καταγγέλλοντα, δεν βρήκε στοιχεία που να τεκμηριώνουν προηγούμενη εμπειρία συγκεκριμένα στους τομείς της μηχανικής του ύδατος και των υγειονομικών εγκαταστάσεων, ούτε στοιχεία που να επιβεβαιώνουν τον ισχυρισμό ότι στη διάρκεια της 20ετούς εμπειρίας του ως ειδικού στον τομέα της παροχής πόσιμου ύδατος είχε, μεταξύ άλλων, κληθεί να αξιολογήσει και να εγκρίνει συστήματα επεξεργασίας, να ελέγξει προμηθευτές πόσιμοι νερού, κ.λπ. Σύμφωνα με την Επιτροπή, το βιογραφικό σημείωμα του καταγγέλλοντα αναφέρει ως αντικείμενο εργασίας «συντονισμό και επιτήρηση σε εθνικό επίπεδο σε σχέση με προβλήματα υγιεινής».

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απάντηση της Επιτροπής καθιστούσε σαφές ότι ούτε η EDC ούτε η Eunice είχαν πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Πεδίο εφαρμογής της απόφασης

1.1 Η καταγγελία αφορά την κατακύρωση σύμβασης για παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών σε σχέση με την οδηγία 80/778/ΕΟΚ για το πόσιμο νερό, για την οποία η εταιρεία του καταγγέλλοντα είχε υποβάλει προσφορά. Ωστόσο, η σύμβαση κατακυρώθηκε τελικά σε ανταγωνιστική εταιρεία. Ο Διαμεσολαβητής είχε ήδη εξετάσει πτυχές της υπόθεσης αυτής στην απόφασή του επί της καταγγελίας 199/97/PD με ημερομηνία 3 Δεκεμβρίου 1997.

1.2 Ο καταγγέλλων διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς: (1) η εφαρμογή των κριτηρίων επιλογής από την Επιτροπή ήταν παράτυπη, (2) η διαδικασία επιλογής χαρακτηριζόταν από αδιαφάνεια, (3) δεν υπήρξε ισότιμη μεταχείριση των συμμετεχόντων στη διαδικασία υποβολής προσφορών, και (4) η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει το χρονικό όριο που προβλεπόταν στο άρθρο 12 της οδηγίας 92/50.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι ο ισχυρισμός (1) είχε ήδη εξεταστεί από το Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της έρευνάς του επί της καταγγελίας 199/97/PD. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε νέα στοιχεία ικανά να οδηγήσουν σε αναθεώρηση της θέσης του. Συνεπώς, δεν συνέτρεχαν λόγοι επανεξέτασης του συγκεκριμένου ζητήματος.

1.4 Ο ισχυρισμός (4) είχε επίσης εξεταστεί από τον Διαμεσολαβητή στην απόφασή του επί της καταγγελίας 199/97/PD. Ο Διαμεσολαβητής προέβη σε περαιτέρω σχολιασμό του εν λόγω ισχυρισμού στην από 24^{ης} Μαρτίου 1998 επιστολή του προς τον καταγγέλλοντα. Έκρινε επομένως ότι δεν συνέτρεχαν λόγοι για διεξαγωγή έρευνας όσον αφορά στον συγκεκριμένο ισχυρισμό.

1.5 Ως εκ τούτου, η παρούσα έρευνα αφορά μόνο τους ισχυρισμούς (2) και (3) που περιείχονταν στην καταγγελία.

2 Αδιαφάνεια της διαδικασίας επιλογής

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η διαδικασία επιλογής χαρακτηριζόταν από αδιαφάνεια, αφού η προσφορά που υπέβαλε η εταιρεία του απορρίφθηκε από την Επιτροπή με το σκεπτικό ότι δεν διέθετε «πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος», τη στιγμή που τα κριτήρια επιλογής ζητούσαν από τις υποψήφιες εταιρείες να κατέχουν την «απαραίτητη πείρα στον τομέα της υδάτινης έρευνας».

2.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ενήργησε σύμφωνα με τα καθορισμένα κριτήρια και εντός των ορίων της διακριτικής της ευχέρειας κατά την αξιολόγηση των σχετικών παραγόντων.

2.3 Οι διαδικασίες υποβολής προσφορών πρέπει να χαρακτηρίζονται από διαφάνεια. Συνεπώς, οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν ότι σε τέτοιου είδους διαδικασίες η αρμόδια διοικητική υπηρεσία πρέπει να ορίζει με τη μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια τους όρους που οφείλουν να πληρούν οι αιτούντες. Στην παρούσα υπόθεση, το αποφασιστικό κριτήριο ήταν ότι οι αιτούντες έπρεπε να διαθέτουν «πρακτική εμπειρία στον σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος». Η απαίτηση αυτή δεν αναφέρεται πουθενά ρητώς στην πρόσκληση υποβολής προσφορών. Ούτε ήταν προφανές ότι επρόκειτο να αποτελέσει το αποφασιστικό κριτήριο για τους αιτούντες. Παραλείποντας να διατυπώσει ρητώς το συγκεκριμένο

κριτήριο, η Επιτροπή δεν κατάφερε να προσδώσει στη διαδικασία επιλογής το επίπεδο διαφάνειας που θα μπορούσε και θα έπρεπε να έχει. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί αναγκαία τη διατύπωση κριτικής παρατήρησης.

3 Άνιση μεταχείριση των προσφερόντων

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή αντιμετώπισε άνισα τους προσφέροντες. Στο πλαίσιο αυτό, προέβαλε τρία επιχειρήματα: (1) ο σχετικός εμπειρογνώμονας στην εταιρεία στην οποία κατακυρώθηκε η σύμβαση είχε καλή προσωπική σχέση με τουλάχιστον έναν από τους αρμόδιους για τη σύμβαση υπαλλήλους της Επιτροπής· (2) η εταιρεία του καταγγέλλοντα διέθετε την απαραίτητη πείρα ώστε να πληροί την απαίτηση της Επιτροπής βάσει της οποίας οι αιτούντες έπρεπε να διαθέτουν «πρακτική εμπειρία στον σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος»· και (3) ούτε η EDC ούτε η Eunice πληρούσαν την εν λόγω απαίτηση.

3.2 Η Επιτροπή απορρίπτει τους ανωτέρω ισχυρισμούς. Θεωρεί ότι δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία τα οποία να στηρίζουν τον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα. Αρνείται επίσης την ορθότητα του ισχυρισμού του καταγγέλλοντα ότι η εταιρεία του πληρούσε το σχετικό κριτήριο. Τέλος, θεωρεί ότι, τόσο η EDC όσο και η Eunice, πληρούσαν το εν λόγω κριτήριο. Υπογραμμίζει επίσης ότι η σύμβαση δεν κατακυρώθηκε σε καμία από τις δύο αυτές εταιρείες.

3.3 Οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν την ισότιμη μεταχείριση των προσφερόντων. Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού του ότι ο σχετικός εμπειρογνώμονας στην εταιρεία στην οποία κατακυρώθηκε η σύμβαση είχε καλή προσωπική σχέση με τουλάχιστον έναν από τους υπαλλήλους της Επιτροπής που ήταν αρμόδιοι για τη σύμβαση. Συνεπώς, ο συγκεκριμένος ισχυρισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί βάσιμος.

3.4 Ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντα ότι η εταιρεία του πληρούσε το σχετικό κριτήριο βασίζεται σε ένα απόσπασμα της προσφοράς που υπέβαλε η συγκεκριμένη εταιρεία, στο οποίο αναφερόταν, κατά τα λεγόμενά του, ότι διέθετε πείρα στην αξιολόγηση και έγκριση συστημάτων επεξεργασίας. Η Επιτροπή αρνείται ότι το σχετικό απόσπασμα αποδεικνύει ότι η εταιρεία του καταγγέλλοντα πληρούσε την απαίτηση βάσει της οποίας οι εταιρείες έπρεπε να διαθέτουν «πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος». Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί λογικό τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή ερμήνευσε την προσφορά που υποβλήθηκε από την εταιρεία του καταγγέλλοντα.

3.5 Όσον αφορά στις εταιρείες EDC και Eunice, είναι αλήθεια ότι η σύμβαση δεν κατακυρώθηκε σε καμία εξ αυτών. Ωστόσο, η Επιτροπή έκρινε ότι οι προσφορές αμφοτέρων των εταιρειών πληρούσαν το σχετικό κριτήριο. Εάν δε συνέβαινε αυτό, η Επιτροπή θα είχε πράγματι μεταχειριστεί τους προσφέροντες με άνισο τρόπο, όπως υποστηρίζει ο καταγγέλλων.

3.6 Αποτελεί ασφαλώς ευθύνη της διοικητικής υπηρεσίας που οργανώνει μια πρόσκληση υποβολής προσφορών να εκτιμήσει εάν οι συμμετέχοντες πληρούν τα κριτήρια που ορίζονται στην εν λόγω πρόσκληση. Ο Διαμεσολαβητής δεν υποκαθιστά την αξιολόγηση αυτή διατυπώνοντας μια δική του αλλά απλώς ελέγχει εάν η αξιολόγηση της διοίκησης είναι καταφανώς παράλογη. Όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι συμβαίνει ακριβώς αυτό. Κατά την άποψή του, κανένα από τα αποσπάσματα των προσφορών που υπέβαλαν η EDC και η Eunice δεν αποδεικνύει ότι οι εταιρείες αυτές διέθεταν «πρακτική εμπειρία στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος». Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι στα συγκεκριμένα αποσπάσματα δεν υπάρχει καν αναφορά στο σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας ύδατος. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι τα στοιχεία στα οποία προφανώς βασίστηκε η Επιτροπή δεν οδηγούν κατ' ανάγκη στο συμπέρασμα ότι οι δυο αυτές εταιρείες πληρούσαν τον σχετικό όρο. Ως εκ

τούτου, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει ότι η Επιτροπή δεν μεταχειρίστηκε, όπως όλα δείχνουν, με ισότιμο τρόπο τους προσφέροντες. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και, συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί αναγκαία τη διατύπωση σχετικής κριτικής παρατήρησης.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες κριτικές παρατηρήσεις:

Οι διαδικασίες υποβολής προσφορών πρέπει να χαρακτηρίζονται από διαφάνεια. Συνεπώς, οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν ότι, σε τέτοιου είδους διαδικασίες, η αρμόδια διοικητική υπηρεσία πρέπει να ορίζει με τη μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια τους όρους που οφείλουν να πληρούν οι αιτούντες. Στην παρούσα υπόθεση, το αποφασιστικό κριτήριο ήταν ότι οι αιτούντες έπρεπε να διαθέτουν «πρακτική εμπειρία στον σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος». Η απαίτηση αυτή δεν αναφέρεται πουθενά ρητώς στην πρόσκληση υποβολής προσφορών. Ούτε ήταν προφανές ότι επρόκειτο να αποτελέσει το αποφασιστικό κριτήριο για τους αιτούντες. Παραλείποντας να διατυπώσει ρητώς το συγκεκριμένο κριτήριο, η Επιτροπή δεν κατάφερε να προσδώσει στη διαδικασία επιλογής το επίπεδο διαφάνειας που θα μπορούσε και θα έπρεπε να έχει. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Οι αρχές της ορθής διοικητικής πρακτικής επιτάσσουν την ισότιμη μεταχείριση των προσφερόντων. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, κανένα από τα αποσπάσματα των προσφορών που υπέβαλαν η EDC και η Eunice δεν αποδεικνύει ότι οι εταιρείες αυτές διέθεταν «πρακτική εμπειρία στον σχεδιασμό εγκαταστάσεων επεξεργασίας του ύδατος». Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι τα στοιχεία στα οποία προφανώς βασίστηκε η Επιτροπή δεν οδηγούν κατ' ανάγκη στο συμπέρασμα ότι οι δυο αυτές εταιρείες πληρούσαν τον σχετικό όρο. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει ότι η Επιτροπή δεν μεταχειρίστηκε, όπως όλα δείχνουν, με ισότιμο τρόπο τους προσφέροντες. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1194/2000/JMA κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Οι καταγγέλλοντες, αμφότεροι δικηγόροι στη νομική εταιρεία SJ Berwin & Co, ενεργώντας εξ ονόματος μιας ομάδας Γάλλων εφοπλιστών με ισπανικό πλειοψηφικό κεφάλαιο, υπέβαλαν επίσημη καταγγελία στην Επιτροπή τον Δεκέμβριο του 1999. Η καταγγελία τους, που αφορούσε στο ρόλο της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 226 της συνθήκης ΕΚ, υποστήριζε ότι η γαλλική νομοθεσία, βάσει της οποίας η γαλλική υπηκοότητα συνιστά προϋπόθεση για τους υποβάλλοντες αίτηση για θέσεις πλοιάρχου ή πρώτου αξιωματικού σε γαλλικά αλιευτικά σκάφη, αντίκειται στο κοινοτικό δίκαιο.

Οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής (ΓΔ Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων) απάντησαν τον Φεβρουάριο του 2000 υποστηρίζοντας ότι οι ισχυρισμοί που διατυπώθηκαν στην επιστολή των καταγγελλόντων δεν στοιχειοθετούσαν παράβαση του κοινοτικού δικαίου και προτείνοντας την υποβολή του αιτήματός τους ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων. Οι καταγγέλλοντες θεωρούσαν ότι η Επιτροπή δεν έδωσε την πρέπει σημασία στους ισχυρισμούς τους και ότι δεν τήρησε τη διαδικασία που ορίζεται για τον χειρισμό των επίσημων καταγγελιών. Τον Μάιο του 2000 απηύθυναν νέα επιστολή στις υπηρεσίες της Επιτροπής. Στην απάντησή της τον Ιούνιο του 2000, η Επιτροπή επανέλαβε τα προηγούμενα επιχειρήματά της.

Στην επιστολή τους προς τον Διαμεσολαβητή, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι ο τρόπος με τον οποίο η Επιτροπή χειρίστηκε την καταγγελία τους ήταν απαράδεκτος, τόσο όσον αφορά (i) στη διαδικασία που ακολουθήθηκε όσο και (ii) στα επιχειρήματα που χρησιμοποιήθηκαν.

Αναφορικά με τη διαδικασία, οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι η επιστολή που απηύθυναν στην Επιτροπή τον Δεκέμβριο του 1999 διαβιβάστηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής ως επίσημη καταγγελία βάσει του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΚ. Θεωρούσαν δεδομένο ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα καταχωρίζαν την επιστολή ως καταγγελία και ότι στη συνέχεια θα τηρούνταν τις διαδικασίες που ισχύουν για τις καταγγελίες που υποβάλλονται από τους πολίτες. Επισήμαναν ότι η Επιτροπή, απαντώντας στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή με αντικείμενο τις διοικητικές διαδικασίες για την αντιμετώπιση των καταγγελιών ((ΟΠ 303/97/PD), είχε δεσμευθεί ότι όλες οι καταγγελίες που λαμβάνει η Επιτροπή καταχωρίζονται, μηδεμίας εξαιρουμένης. Υποστήριξαν ότι οι απαιτήσεις αυτές δεν είχαν τηρηθεί στην περίπτωση τους. Επιπλέον, οι καταγγέλλοντες θεωρούσαν ότι η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής, εκτός από τη διαβίβαση της επιστολής της στη ΓΔ που ήταν αρμόδια για την Απασχόληση και τις Κοινωνικές Υποθέσεις, έπρεπε να έχει συμβουλευθεί και άλλες σχετικές υπηρεσίες όπως η ΓΔ Ενέργειας και Μεταφορών ή η ΓΔ Αλιείας.

Όσον αφορά στα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή για το γεγονός ότι δεν διενεργήθηκε έρευνα σχετικά με το θέμα που κατήγγειλε η επιστολή, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή είχε αγνοήσει τη σχετική νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων. Προσέθεσαν ότι η στάση της Επιτροπής ερχόταν σε ευθεία αντίθεση με την πρακτική που έχει επικρατήσει για τους πιλότους αεροσκαφών. Ωστόσο, οι καταγγέλλοντες υπογράμμισαν ότι η συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης δεν αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας τους προς τον Διαμεσολαβητή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή παρέθεσε αρχικά το ιστορικό της υπόθεσης. Αναφέρθηκε στους δύο ισχυρισμούς των καταγγελλόντων, συγκεκριμένα ότι οι υπηρεσίες της δεν είχαν χειριστεί όπως έπρεπε την επιστολή τους, τόσο όσον αφορά στη διαδικασία που ακολουθήθηκε όσο και στα επιχειρήματα που προτάθηκαν.

Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι τα επιχειρήματα που διατυπώθηκαν από τη ΓΔ Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων στην παρούσα περίπτωση ήταν ενδεικτικά της σταθερής θέσης της επί του θέματος. Σε μια σειρά προσφυγών επί παραβάσει εναντίον διαφόρων κρατών μελών στις αρχές της δεκαετίας του 1990, η Επιτροπή είχε υποστηρίξει ότι κάθε περιορισμός λόγω εθνικότητας στην απασχόληση των ναυτικών είναι ασύμβατος με την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Προσέθεσε, ωστόσο, ότι στα πλαίσια των διαδικασιών επί παραβάσει που είχε κινήσει κατά διάφορων κρατών μελών, πάντοτε υπογράμμιζε ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν πρέπει να ισχύουν για τις θέσεις του πλοιάρχου και του πρώτου αξιωματικού. Οι περισσότερες από τις σχετικές υποθέσεις ρυθμίστηκαν από τα αρμόδια κράτη μέλη, με εξαίρεση την περίπτωση της Γαλλίας που έπρεπε να αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η απόφαση του δικαστηρίου σχετικά με το θέμα αυτό στις 7 Μαρτίου 1996 είχε ως αποτέλεσμα να γίνουν ευρέως γνωστά τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

Όσον αφορά στις εσωτερικές διαβουλεύσεις με άλλες υπηρεσίες, η Επιτροπή θεώρησε ότι το θέμα αυτό εμπίπτει αποκλειστικά στις αρμοδιότητές της. Ωστόσο, προσέθεσε ότι είχε ζητηθεί η γνώμη άλλων υπηρεσιών, και κυρίως των αρμόδιων για την ενέργεια και τις μεταφορές, όσον αφορά στη γενική θέση της Επιτροπής, καθώς και για τη συγκεκριμένη καταγγελία.

Τέλος, η Επιτροπή εξήγησε ότι οι υπηρεσίες της αποφάσισαν να μην καταχωρίσουν την επιστολή των καταγγελλόντων ως επίσημη καταγγελία, με το σκεπτικό ότι η Επιτροπή είχε μια κατηγορηματική και αταλάντευτη θέση όσον αφορά στο αντικείμενο της καταγγελίας.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Στις παρατηρήσεις τους σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι δεν δόθηκε ικανοποιητική απάντηση στον ισχυρισμό τους, δηλαδή σε σχέση με το γεγονός ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής παρέλειψαν να καταχωρίσουν την επίσημη καταγγελία τους. Εξήγησαν ότι η καταχώριση αυτή παρέχει στον πολίτη αρκετές διαδικαστικές διασφαλίσεις, οι οποίες δεν τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση.

Οι καταγγέλλοντες αντέκρουσαν επίσης τα ουσιαστικά επιχειρήματα που διατύπωσε η Επιτροπή για το γεγονός ότι δεν προέβη σε έρευνα επί της καταγγελίας τους. Εξήγησαν ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο έχει εφαρμόσει ανομοιογενή κριτήρια όσον αφορά στους αποδεκτούς περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, ανάλογα με το επάγγελμα και την εμπλεκόμενη υπηρεσία της Επιτροπής. Κατά την άποψή τους, η Επιτροπή δεν έχει αξιολογήσει δεόντως την εφαρμογή των εξαιρέσεων στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων όπως ορίζεται στο άρθρο 39 παράγραφοι 3 και 4 της Συνθήκης ΕΚ για το επάγγελμα του πλοιάρχου. Σημείωσαν, ωστόσο, ότι η σκέψης τους σχετικά με τα επιχειρήματα της Επιτροπής ήταν επουσιώδεις και δευτερεύουσας σημασίας σε σχέση με τον ένα και μοναδικό ισχυρισμό τους προς το Διαμεσολαβητή, συγκεκριμένα τον εσφαλμένο χειρισμό της επιστολής επίσημης καταγγελίας τους από την Επιτροπή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται για το χειρισμό των καταγγελιών

1.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν είχε τηρήσει τις προβλεπόμενες διαδικασίες για το χειρισμό της καταγγελίας τους. Δεν προέβη σε καταχώριση της ως επίσημη καταγγελία, κατά παράβαση των δημόσιων δεσμεύσεων της ύστερα από την έρευνα ίδια πρωτοβουλία 303/97/PD του Διαμεσολαβητή, ενώ δεν υπήρξε επαρκής διαβούλευση μεταξύ των αρμόδιων υπηρεσιών της Επιτροπής.

1.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι οι υπηρεσίες της αποφάσισαν να μην καταχωρίσουν την επιστολή των καταγγελλόντων ως επίσημη καταγγελία, επειδή έκριναν ότι το αντικείμενό της δεν συνιστούσε παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Όσον αφορά στην απουσία εσωτερικής διαβούλευσης, η Επιτροπή έκρινε ότι το θέμα αυτό εμπίπτει αποκλειστικά στις αρμοδιότητές της. Προσέθεσε, ωστόσο, ότι στην πραγματικότητα είχε υπάρξει διαβούλευση.

1.3 Ένα από τα πρωταρχικά καθήκοντα της Επιτροπής στο πλαίσιο του ρόλου της ως «θεματοφύλακα της Συνθήκης» βάσει του άρθρου 211 της Συνθήκης ΕΚ είναι η ορθή εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου σε όλα τα κράτη μέλη. Επιτελώντας το καθήκον αυτό, η Επιτροπή διερευνά ενδεχόμενες παραβάσεις της κοινοτικής νομοθεσίας, οι οποίες υποπίπτουν στην αντίληψή της σε μεγάλο βαθμό ύστερα από καταγγελίες πολιτών.

Εφόσον, στο πλαίσιο της έρευνάς της, η Επιτροπή κρίνει ότι ένα κράτος μέλος δεν ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις του βάσει της Συνθήκης, το άρθρο 226 την εξουσιοδοτεί να κινήσει διαδικασίες επί παραβάσει κατά του υπεύθυνου κράτους μέλους και, εφόσον χρειαστεί, να προσφύγει στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι σοβαρές συνέπειες της διαδικασίας αυτής επιτάσσουν την αυστηρή τήρηση, κατά την εφαρμογή της, των ισχυόντων ουσιαστικών και διαδικαστικών κανόνων ώστε να προστατεύονται τα δικαιώματα όλων των εμπλεκόμενων.

1.4 Όσον αφορά τους διαδικαστικούς κανόνες που πρέπει να ακολουθεί η Επιτροπή για τον χειρισμό των επίσημων καταγγελιών των πολιτών, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι τα σχετικά κριτήρια καθορίστηκαν από την Επιτροπή στο πλαίσιο της απάντησής της στην έρευνα του Διαμεσολαβητή ίδια πρωτοβουλία σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες για τον χειρισμό των καταγγελιών που αφορούν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου⁵⁵, καθώς και στο παράρτημα που επισυνάπτεται στο πρότυπο έντυπο καταγγελίας της⁵⁶.

Απαντώντας στην έρευνα ίδια πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή είχε αναλάβει την ακόλουθη δέσμευση:

«[...] οι καταγγελίες μεμονωμένων ατόμων [...]απολαμβάνουν διαδικαστικών διασφαλίσεων που η Επιτροπή σταθερά αναπτύσσει και βελτιώνει [...].

[..Ό]λες οι καταγγελίες που παραλαμβάνονται στην Επιτροπή καταχωρίζονται χωρίς εξαίρεση. Αφ' ης στιγμής η Επιτροπή παραλαμβάνει μία καταγγελία, κοινοποιεί την παραλαβή της με επιστολή προς τον καταγγέλλοντα, επισυνάπτοντας παράρτημα όπου εξηγεί τις λεπτομέρειες της διαδικασίας επί παραβάσει».

Το παράρτημα που επισυνάπτεται στο έντυπο καταγγελίας της Επιτροπής εξηγεί αναλυτικά τις διαδικαστικές διασφαλίσεις που απορρέουν από την καταχώριση μιας επιστολής ως καταγγελίας:

«(α) Μετά την καταχώριση της καταγγελίας στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής, σε κάθε καταγγελία [...] θα χορηγείται ένας επίσημος αριθμός πρωτοκόλλου. Αποδεικτικό παραλαβής το οποίο προσδιορίζει αυτόν τον αριθμό, ο οποίος θα πρέπει να αναφέρεται σε κάθε αλληλογραφία, απευθύνεται στη συνέχεια στον καταγγέλλοντα [...].

(β) Στο μέτρο κατά το οποίο οι υπηρεσίες της Επιτροπής θα αναγκασθούν να παρέμβουν στις αρχές του κράτους μέλους κατά του οποίου στρέφεται η καταγγελία, θα το πράξουν σεβόμενες την επιλογή που γίνεται από τον καταγγέλλοντα στο σημείο 15 του παρόντος εντύπου [εμπιστευτικός χαρακτήρας].

(γ) Η Επιτροπή καταβάλλει προσπάθειες να αποφανθεί επί της ουσίας [...] εντός δώδεκα μηνών από την ημερομηνία καταχώρισης της καταγγελίας [...].

(δ) Ο καταγγέλλων ενημερώνεται προηγουμένως από την αρμόδια υπηρεσία, όταν αυτή προτίθεται να προτείνει στην Επιτροπή να αποφασίσει τη θέση του φακέλου στο αρχείο».

1.5 Ωστόσο, οι διαδικαστικές αυτές διασφαλίσεις δεν έχουν άμεση επίπτωση στο είδος των ενεργειών που πρέπει να αναληφθούν από την Επιτροπή σε απάντηση των ισχυρισμών που διατυπώνονται στην καταγγελία.

Όπως επισημαίνει η ίδια η Επιτροπή στο παράρτημά της στο πρότυπο έντυπο καταγγελίας:

«Προσδιορίζεται εξάλλου ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής μπορούν να εκτιμήσουν, υπό το φως των κανόνων και των προτεραιοτήτων που ορίζονται από την Επιτροπή, το κατά πόσον πρέπει να δοθεί συνέχεια ή όχι σε μία καταγγελία».

Ανεξάρτητα από τη φύση της δράσης που προτίθεται να αναλάβει η Επιτροπή, η ύπαρξη κάποιων διαδικαστικών διασφαλίσεων εγγυάται το σωστό χειρισμό των καταγγελιών.

⁵⁵ Απόφαση επί της έρευνας ίδιας πρωτοβουλίας 303/97/PD, Ετήσια έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή για το 1997, σσ. 271-272.

⁵⁶ Μη συμμόρφωση κράτους μέλους προς την κοινοτική νομοθεσία: πρότυπο έντυπο καταγγελίας για υποβολή στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή· ΕΕ C 119, 30.04.1999, σ.5.

1.6 Οι καταγγέλλοντες υπέβαλαν επίσημη καταγγελία στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΚ. Στην απάντησή της στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες για το χειρισμό των καταγγελιών, η Επιτροπή ανέλαβε να καταχωρίζει όλες τις καταγγελίες που παραλαμβάνει χωρίς εξαίρεση. Παρά τη δημόσια αυτή δέσμευση, οι αρμόδιες υπηρεσίες παρέβησαν τον εν λόγω κανόνα στην παρούσα περίπτωση.

Παραλείποντας να καταχωρίσει την καταγγελία, η Επιτροπή αγνόησε τις διαδικαστικές διασφαλίσεις που η ίδια καθιέρωσε με στόχο να διασφαλιστεί η ορθότητα της διαδικασίας.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η συγκεκριμένη παράλειψη της Επιτροπής συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

1.7 Όσον αφορά στον ισχυρισμό για παράλειψη διαβούλευσης μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι θέματα όπως ο συντονισμός των διαφόρων τμημάτων της Επιτροπής και ο βαθμός συμμετοχής τους σε μια συγκεκριμένη απόφαση εμπίπτουν, από τη φύση τους, στην εξουσία που διαθέτει το θεσμικό όργανο σε ό,τι αφορά στην εσωτερική του οργάνωση.

Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής πιστεύει ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, μια έρευνα είναι δικαιολογημένη μόνον εφόσον τα θέματα αυτά αποτελούν άμεση αιτία της παράλειψης του οργάνου να συμμορφωθεί με έναν δεσμευτικό κανόνα ή αρχή.

Ωστόσο, στην παρούσα περίπτωση, φαίνεται ότι η Επιτροπή είχε πράγματι διενεργήσει εσωτερική διαβούλευση μεταξύ των υπηρεσιών της. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

2 Εξέταση των ισχυρισμών των καταγγελλόντων

2.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν αξιολόγησε σφαιρικά τους ισχυρισμούς που διατυπώνονταν στην επίσημη καταγγελία τους, και κυρίως ότι δεν έλαβε δεόντως υπόψη την υπάρχουσα νομολογία. Ωστόσο, στις παρατηρήσεις τους, οι καταγγέλλοντες ανέφεραν ότι η άποψή τους σχετικά με την ορθότητα των επιχειρημάτων της Επιτροπής δεν αποτελούσε αντικείμενο της καταγγελίας τους προς τον Διαμεσολαβητή και ήταν απλώς επουσιώδης και δευτερεύουσας σημασίας σε σχέση με τον ισχυρισμό τους.

2.2 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν συνέτρεχαν βάσιμοι λόγοι για διενέργεια έρευνας όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι καταγγέλλοντες υπέβαλαν επίσημη καταγγελία στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΚ. Στην απάντησή της στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία 303/97/PD του Διαμεσολαβητή σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες για το χειρισμό των καταγγελιών, η Επιτροπή ανέλαβε να καταχωρίζει όλες τις καταγγελίες που παραλαμβάνει χωρίς εξαίρεση. Παρά τη δημόσια αυτή δέσμευση, οι αρμόδιες υπηρεσίες παρέβησαν τον εν λόγω κανόνα στην παρούσα περίπτωση.

Παραλείποντας να καταχωρίσει την καταγγελία, η Επιτροπή αγνόησε τις διαδικαστικές διασφαλίσεις που η ίδια καθιέρωσε με στόχο να διασφαλιστεί η ορθότητα της διαδικασίας.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η συγκεκριμένη παράλειψη της Επιτροπής συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τον Οκτώβριο του 2001, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέβη σε σχολιασμό της επικρίσεως του Διαμεσολαβητή.

Αρχικά, αναφέρθηκε στις δεσμεύσεις που ανέλαβε σε απάντηση στα συμπεράσματα του Διαμεσολαβητή στην απόφαση 995/98/OV (υπόθεση Κοινοπραξίας Μακεδονικού Μετρό)⁵⁷. Η Επιτροπή ανέλαβε ακολούθως τη δέσμευση ότι θα συντάξει ενοποιημένους κανόνες με αντικείμενο τις σχέσεις μεταξύ του καταγγέλλοντα και των υπηρεσιών της Επιτροπής όσον αφορά στη διοικητική διαδικασία που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής βάσει του άρθρου 226.

Η Επιτροπή συμφώνησε να αντιμετωπίσει το θέμα της κριτικής παρατήρησης που διατυπώθηκε στη συγκεκριμένη υπόθεση στο πλαίσιο του υπό σύνταξη διαδικαστικού κώδικα.

ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΕΠΙ- ΧΟΡΗΓΗΣΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟ- ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ECIP

Απόφαση επί της κατα-
γγελίας 396/2001/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων απευθύνθηκε εγγράφως στο Διαμεσολαβητή τον Μάρτιο του 2001 εξ ονόματος της μαροκινής εταιρείας Suède-Maroc Marzipan. Η καταγγελία σχετιζόταν με το πρόγραμμα «EC Investment Partners» (ECIP), το οποίο υπάγεται στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή βάσει του κανονισμού 213/96⁵⁸. Στις 20 Μαρτίου 1998 ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση επιχορήγησης από το ECIP μέσω του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος με το οποίο συνεργαζόταν, την τράπεζα BMCE με έδρα το Μαρόκο, για την ίδρυση υφαντουργικής βιομηχανίας με σουηδική τεχνολογία στο Μαρόκο. Στις 26 Νοεμβρίου 1998, αποφασίστηκε η χρηματοδότηση του καταγγέλλοντα (αριθ. αναφ. 3495) και στις 15 Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε σχετικά το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, την τράπεζα BMCE.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, παρά την απόφαση της Επιτροπής στις 26 Νοεμβρίου 1998, η επιχορήγηση δεν καταβλήθηκε ποτέ. Η εγκατάσταση στο Μαρόκο έπρεπε να έχει ξεκινήσει τον Ιούνιο του 1999, αντιμετώπιζε όμως πλέον σοβαρές καθυστερήσεις. Ο καταγγέλλων προσπάθησε να έλθει σε επαφή με την Επιτροπή μέσω τηλεφώνου, χωρίς όμως να λάβει εξηγήσεις. Απευθύνθηκε εγγράφως στην Επιτροπή στις 27 Ιανουαρίου και στις 28 Μαρτίου 2000, χωρίς να λάβει απάντηση. Στις 2 Νοεμβρίου 2000, η Suède-Maroc Marzipan απηύθυνε νέα επιστολή στην Επιτροπή. Στις 15 Νοεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων προσέφυγε στον Διαμεσολαβητή σε σχέση με την παράλειψη απάντησης εκ μέρους της Επιτροπής (καταγγελία αριθ. 1467/2000/ΜΕ). Ύστερα από την παρέμβαση του Διαμεσολαβητή στην υπόθεση, η Επιτροπή έστειλε ενδιάμεση απάντηση στις 23 Νοεμβρίου και επί της ουσίας απάντηση στα γαλλικά στις 30 Νοεμβρίου 2000 και στα σουηδικά στις 21 Δεκεμβρίου 2000. Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι το έργο ήταν επιλέξιμο για χρηματοδότηση στις 26 Νοεμβρίου 1998, αλλά εξήγησε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να προχωρήσει στη σύναψη της σύμβασης καθώς η συμφωνία πλαίσιο μεταξύ της Επιτροπής και του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος, της τράπεζας BMCE, είχε λήξει τον Ιούνιο του 1997.

Στις 21 Νοεμβρίου και στις 4 Δεκεμβρίου 2000, η Επιτροπή απηύθυνε επιστολή στην τράπεζα BMCE εξηγώντας ότι δεν υφίστατο πλέον η συμφωνία πλαίσιο μεταξύ τους. Στις 15 Ιανουαρίου 2001, η τράπεζα BMCE έστειλε επιστολή στην Επιτροπή δηλώ-

⁵⁷ Βλέπε δεύτερη απόφαση του παρόντος κεφαλαίου

νοντας ότι ήταν έτοιμη να υπογράψει συμφωνία προκειμένου καταστεί δυνατή η χρηματοδότηση του έργου του καταγγέλλοντα. Επίσης, στις 26 Ιανουαρίου 2001, ο καταγγέλλων έστειλε επίσης επιστολή στην Επιτροπή ενημερώνοντάς την ότι η τράπεζα BMCE ήταν έτοιμη να υπογράψει συμφωνία. Στις 9 Μαρτίου 2001, η Επιτροπή έστειλε επιστολές τόσο στον καταγγέλλοντα όσο και στην τράπεζα BMCE. Στις επιστολές υπογραμμιζόταν ότι το πρόγραμμα ECIP βασιζόταν στον κανονισμό 231/96 που έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1999. Συνεπώς, δεν υπήρχε νομική βάση ώστε να προχωρήσει η Επιτροπή στη χρηματοδότηση του έργου του καταγγέλλοντα.

Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέλειψε (i) να ενημερώσει το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, την τράπεζα BMCE, ότι ήταν αναγκαία η ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ αυτής και της Επιτροπής, (ii) να στείλει νέα συμφωνία στην τράπεζα και (iii) να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για τους λόγους της μη καταβολής της εγκριθείσας επιχορήγησης.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η πληρωμή έπρεπε να καταβληθεί.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στον κανονισμό 213/96, ο οποίος αποτελούσε τη νομική βάση για το ECIP και στο γεγονός ότι ο κανονισμός έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1999. Στις 22 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή αποφάσισε να μην εισηγηθεί παράταση του κανονισμού στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, γεγονός που σήμαινε ότι το πρόγραμμα έπαινε να υπάρχει. Τον Απρίλιο του 2001 εγκρίθηκε νέος κανονισμός⁵⁹ στον οποίο όμως προβλέπεται μόνο η χρηματοδότηση της περάτωσης και εκκαθάρισης των υπό εξέλιξη έργων.

Στις 20 Μαρτίου 1998, η Suède-Maroc Marzipan υπέβαλε αίτηση επιχορήγησης στο πλαίσιο του προγράμματος ECIP (διευκόλυνση αριθ. 4) μέσω του χρηματοδοτικού ιδρύματός της, της τράπεζας BMCE. Ύστερα από την ευνοϊκή γνώμη της οργανωτικής επιτροπής του ECIP στις 26 Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε στις 15 Δεκεμβρίου 1998 την τράπεζα BMCE ότι είχε αποφασίσει να επιχορηγήσει το έργο του καταγγέλλοντα με € 150 000. Η εξέταση του φακέλου αποκάλυψε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να προχωρήσει στην υπογραφή της σύμβασης επιχορήγησης καθώς η απαραίτητη συμφωνία πλαίσιο μεταξύ της Επιτροπής και της τράπεζας BMCE είχε λήξει στις 30 Ιουνίου 1997 και δεν είχε ανανεωθεί. Η Επιτροπή δεν μπορούσε επομένως ούτε να υπογράψει τη σύμβαση με την τράπεζα BMCE ούτε να αποφασίσει να χρηματοδοτήσει το πρόγραμμα που υπέβαλε η Suède-Maroc Marzipan. Επιπλέον, καθώς ο κανονισμός 213/96 είχε λήξει και δεν υφίστατο νομική βάση, δεν ήταν δυνατή η ανάληψη νέας χρηματοδοτικής υποχρέωσης, στοιχείο για το οποίο η Επιτροπή ενημέρωσε την τράπεζα BMCE και τη Suède-Maroc Marzipan με επιστολές στις 21 και 30 Νοεμβρίου, στις 4 και 21 Νοεμβρίου και στις 9 Μαρτίου 2001.

Η Επιτροπή επισήμανε ότι η συμφωνία πλαίσιο που είχε υπογραφεί στο πλαίσιο του κανονισμού 213/96 μεταξύ του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος και της ίδιας δεν συνεπαγόταν νομική σχέση μεταξύ της Επιτροπής και του τελικού δικαιούχου, στην προκειμένη περίπτωση του καταγγέλλοντα. Επιπλέον, η συμφωνία δεν συνεπαγόταν δικαιώματα, όπως το δικαίωμα είσπραξης επιχορήγησης ή αποζημίωσης σε περίπτωση απόρριψης της αίτησης, για τον τελικό δικαιούχο. Η επιστολή της 15ης Δεκεμβρίου 1998 ανέφερε ρητά ότι ήταν υποκείμενη στην επίσημη έγκριση της

⁵⁹

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 772/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 4ης Απριλίου 2001 σχετικά με την περάτωση και εκκαθάριση των έργων που είχαν εγκριθεί από την Επιτροπή δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 213/96 του Συμβουλίου σχετικά με την εφαρμογή του χρηματοδοτικού μέσου «EC Investment Partners» που προορίζεται για τις χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, της Μεσογείου και της Νότιας Αφρικής, ΕΕ L [2001] 112/1.

πρότασης από την Επιτροπή και ως τέτοια δεν συνιστούσε δέσμευση εκ μέρους της Επιτροπής.

Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ενημερώσει την τράπεζα BMCE ότι ήταν απαραίτητη η ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ αυτής και της Επιτροπής, η Επιτροπή επισήμανε ότι υπήρχε πράγματι συμφωνία, η οποία όπως έληξε στις 30 Ιουνίου 1997. Αναφέρθηκε στο άρθρο 13 παράγραφος 4 της συμφωνίας που όριζε ότι «Μετά τη λήξη της παρούσας συμφωνίας, το XI [χρηματοπιστωτικό ίδρυμα] δεν θα δύναται πλέον να υποβάλει νέες δράσεις». Η Επιτροπή θεωρούσε επομένως ότι η τράπεζα BMCE, ως χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, γνώριζε ότι καμία αίτηση έργου δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή χωρίς ύπαρξη συμφωνίας.

Όσον αφορά τον δεύτερο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αποστείλει νέα συμφωνία στην τράπεζα BMCE, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο άρθρο XI της συμφωνίας, που όριζε ότι «Η παρούσα συμφωνία τίθεται σε ισχύ την ημέρα της υπογραφής της και θα ισχύσει έως τις 30 Ιουνίου 1997. Υπάρχει δυνατότητα ανανέωσής της για διαδοχικές περιόδους διάρκειας ενός έτους με ειδική ανταλλαγή επιστολών μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών της παρούσας συμφωνίας». Η Επιτροπή θεωρούσε ότι η τράπεζα έπρεπε επομένως να γνωρίζει πότε έληγε η συμφωνία. Η τράπεζα BMCE δεν ενημέρωσε σε καμία περίπτωση την Επιτροπή ότι επιθυμούσε ανανέωση της συμφωνίας. Καθώς η Επιτροπή χειριζόταν την εποχή εκείνη 150 ανάλογες συμφωνίες, δεν πήρε την πρωτοβουλία να ανανεώσει τη συμφωνία, θεωρώντας ότι η διαδικασία αυτή έπρεπε κανονικά να κινηθεί από το ενδιαφερόμενο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα.

Όσον αφορά στον τρίτο ισχυρισμό, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για τους λόγους μη καταβολής της εγκριθείσας επιχορήγησης, η Επιτροπή δήλωσε ότι, με βάση τη συμφωνία πλαίσιο, οι επαφές που είχε ήταν με το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, στην προκειμένη περίπτωση την τράπεζα BMCE, και όχι με τον καταγγέλλοντα ως τελικό δικαιούχο.

Συνάγεται από τη γνώμη της Επιτροπής ότι η απαίτηση του καταγγέλλοντα για καταβολή της πληρωμής απορρίφθηκε.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Επισήμανε ότι η από 15^{ης} Δεκεμβρίου 1998 επιστολή της Επιτροπής, η οποία ενέκρινε την επιχορήγηση δεν ανέφερε το γεγονός ότι η συμφωνία πλαίσιο είχε λήξει. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή όφειλε, αμέσως μόλις παρέλαβε την αίτηση, να ενημερώσει την τράπεζα BMCE ότι η συμφωνία είχε λήξει. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης στο γεγονός ότι, από τον Ιανουάριο έως τον Σεπτέμβριο του 2000, προσπαθούσε να επικοινωνήσει με τον αρμόδιο για το πρόγραμμα ECIP. Μόνο μετά την παρέμβαση του Διαμεσολαβητή υπήρξε αντίδραση από την πλευρά της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων θεωρούσε ότι η επιστολή της 15^{ης} Δεκεμβρίου 1998 συνιστούσε νομικά δεσμευτική σύμβαση, την οποία η Επιτροπή όφειλε να τηρήσει.

Εξάλλου, σε τηλεφωνική συνομιλία με τη γραμματεία του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων πρότεινε, σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, να υπάρξει χρηματοδότηση του έργου μέσω άλλου προγράμματος της Επιτροπής.

Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητές του η προσπάθεια εξασφάλισης χρηματοδότησης για τα συγκεκριμένα έργα των καταγγελλόντων. Ο ίδιος ο καταγγέλλων είναι ασφαλώς ελεύθερος να υποβάλει αίτηση για χρηματοδότηση από την Επιτροπή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Παράλειψη ενημέρωσης σχετικά με την αναγκαιότητα της συμφωνίας

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ενημερώσει το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, την τράπεζα BMCE, ότι ήταν αναγκαία η ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ αυτής και της Επιτροπής.

1.2 Η Επιτροπή επισήμανε ότι υπήρχε πράγματι συμφωνία, η οποία όπως έληξε στις 30 Ιουνίου 1997. Αναφέρθηκε στο άρθρο 13 παράγραφος 4 της συμφωνίας που όριζε ότι «Μετά τη λήξη της παρούσας συμφωνίας, το XI [χρηματοπιστωτικό ίδρυμα] δεν θα δύναται πλέον να υποβάλει νέες δράσεις». Η Επιτροπή θεωρούσε επομένως ότι η τράπεζα BMCE, ως χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, γνώριζε ότι καμία αίτηση έργου δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή χωρίς ύπαρξη συμφωνίας.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τον κανονισμό 213/96⁶⁰, η Επιτροπή υπογράφει συμφωνία πλαίσιο με το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα. Η συμφωνία που είχε υπογραφεί με την τράπεζα BMCE έληξε τον Ιούνιο του 1997. Και μόνον η υπογραφή της συμφωνίας έπρεπε να αποτελέσει για την τράπεζα BMCE σαφή ένδειξη για την αναγκαιότητά της· όμως και στο ίδιο το κείμενό της αναφέρεται ότι η συμφωνία αποτελεί προϋπόθεση. Επιπλέον, ο κανονισμός δεν ορίζει ότι είναι καθήκον της Επιτροπής να ενημερώνει για την αναγκαιότητα της ύπαρξης συμφωνίας.

1.4 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

2 Παράλειψη αποστολής νέας συμφωνίας

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέλειψε να στείλει νέα συμφωνία στην τράπεζα.

2.2 Η Επιτροπή αναφέρθηκε στο άρθρο XI της συμφωνίας, που όριζε ότι «Η παρούσα συμφωνία τίθεται σε ισχύ την ημέρα της υπογραφής της και θα ισχύσει έως τις 30 Ιουνίου 1997. Υπάρχει δυνατότητα ανανέωσής της για διαδοχικές περιόδους διάρκειας ενός έτους με ειδική ανταλλαγή επιστολών μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών της παρούσας συμφωνίας». Η Επιτροπή θεωρούσε ότι η τράπεζα BMCE έπρεπε επομένως να γνωρίζει τότε έληγε η συμφωνία. Η τράπεζα BMCE δεν ενημέρωσε σε κανένα στάδιο της διαδικασίας την Επιτροπή ότι επιθυμούσε ανανέωση της συμφωνίας.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ούτε ο κανονισμός 231/96 ούτε η συμφωνία πλαίσιο φαίνεται να υποχρεώνουν την Επιτροπή να ανανεώσει τη συμφωνία. Η συμφωνία αναφέρεται σε «ειδική ανταλλαγή επιστολών μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών». Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να επικριθεί η Επιτροπή για το γεγονός ότι δεν έστειλε νέα συμφωνία στην τράπεζα BMCE.

2.4 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

3 Παράλειψη ενημέρωσης σχετικά με τους λόγους μη καταβολής της πληρωμής

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέλειψε να τον ενημερώσει για τους λόγους μη καταβολής της εγκριθείσας επιχορήγησης.

3.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι, με βάση τη συμφωνία πλαίσιο, οι επαφές που είχε ήταν με το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, στην προκειμένη περίπτωση την τράπεζα BMCE, και όχι με τον καταγγέλλοντα ως τελικό δικαιούχο.

⁶⁰

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 213/96 του Συμβουλίου της 29ης Ιανουαρίου 1996 σχετικά με την εφαρμογή του χρηματοδοτικού μέσου «EC Investment Partners» που προορίζεται για τις χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, της Μεσογείου και της Νότιας Αφρικής, ΕΕ L [1996] 28/2.

3.3 Σύμφωνα με τον Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή έχει ευθύνη όχι μόνο έναντι του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος αλλά και έναντι του καταγγέλλοντα ως δικαιούχου⁶¹. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή ενημέρωσε την τράπεζα BMCE στις 15 Δεκεμβρίου 1998 ότι το έργο του καταγγέλλοντα μπορούσε να χρηματοδοτηθεί ύστερα από υπογραφή σύμβασης. Ο καταγγέλλων επικοινωνήσε εγγράφως με την Επιτροπή στις 27 Ιανουαρίου και στις 28 Μαρτίου 2000. Η Επιτροπή δεν απάντησε παρά τον Νοέμβριο και Δεκέμβριο του 2000, αφού είχε μεσολαβήσει άλλη μία επιστολή καθώς και η παρέμβαση του Διαμεσολαβητή.

3.4 Ο Διαμεσολαβητής αναγνωρίζει ότι η Επιτροπή έχει πλέον ενημερώσει τον καταγγέλλοντα, στις επιστολές της του Νοεμβρίου και του Δεκεμβρίου του 2000 και του Μαρτίου του 2001, για τους λόγους μη καταβολής της επιχορήγησης. Ωστόσο, η ενημέρωση αυτή δεν έγινε εγκαίρως.

3.5 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης ορίζουν ότι τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Κοινότητας πρέπει να απαντούν στα γράμματα των πολιτών. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του καταγγέλλοντα και, συνεπώς, παρέλειψε να τον ενημερώσει εγκαίρως για τις σημαντικές δυσχέρειες που ήταν πιθανό να πλήξουν τα συμφέροντά του. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί, συνεπώς, αναγκαία τη διατύπωση σχετικής κριτικής παρατήρησης προς την Επιτροπή.

3.6 Συνάγεται από την απόφαση αυτή ότι η απαίτηση του καταγγέλλοντα δεν ήταν δυνατό να ικανοποιηθεί.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης ορίζουν ότι τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Κοινότητας πρέπει να απαντούν στα γράμματα των πολιτών. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή δεν απάντησε στις επιστολές του καταγγέλλοντα και, συνεπώς, παρέλειψε να τον ενημερώσει εγκαίρως για τις σημαντικές δυσχέρειες που ήταν πιθανό να πλήξουν τα συμφέροντά του. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 866/2001/GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, επαγγελματίας μεταφραστής, υπέβαλε προσφορά ανταποκρινόμενος σε πρόσκληση υποβολής προσφορών (αριθ. 2000/S 144-094468 - Μεταφράσεις στη γερμανική γλώσσα) που δημοσίευσε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Το σημείο 2.1 των «Προδιαγραφών» ζητούσε από τους προσφέροντες να προσκομίσουν «amtliche Bescheinigung» (επίσημο έγγραφο) που να αποδεικνύει ότι δεν όφειλαν φόρους και εισφορές κοινωνικής ασφάλισης στο κράτος μέλος εγκατάστασής τους. Ο καταγγέλλων συμβουλευθήκε τον φοροτεχνικό σύμβουλό του που δήλωσε ότι δεν ήταν σε θέση να εκδώσει «επίσημο» έγγραφο. Κατόπιν τούτου, απευθύνθηκε στη φορολογική αρχή της περιοχής του στη Γερμανία, η οποία τον ενημέρωσε ότι δεν εξέδιδε ανάλογα έγγραφα για χρήση από αυτοαπασχολούμενους όπως ο καταγγέ-

⁶¹ Βλέπε τις περαιτέρω παρατηρήσεις στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή με ημερομηνία 12 Δεκεμβρίου 2000 επί της καταγγελίας 573/2000/GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Διατίθεται στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.

γέλλων. Ωστόσο, χορήγησε στον καταγγέλλοντα ένα έγγραφο που βεβαίωνε το γεγονός αυτό. Ο καταγγέλλων κατέθεσε το έγγραφο αυτό μαζί με την προσφορά του.

Στις 29 Μαρτίου 2001, ο καταγγέλλων πληροφορήθηκε ότι η προσφορά του είχε απορριφθεί επειδή παρέλειψε να καταθέσει το απαραίτητο έγγραφο. Στις 4 Απριλίου 2001, ο καταγγέλλων προσέβαλε την απόφαση αυτή, υποστηρίζοντας ότι το γεγονός ότι δεν είχε προσκομίσει το απαιτούμενο επίσημο έγγραφο δεν οφειλόταν σε δική του παράλειψη, καθώς η φορολογική αρχή δεν ήταν σε θέση να εκδώσει το έγγραφο αυτό και καθώς δεν υπήρχε άλλη αρμόδια αρχή για την έκδοση των βεβαιώσεων αυτών. Εγγυήθηκε ότι εκπλήρωνε πάντα στο ακέραιο τις υποχρεώσεις του για καταβολή φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης. Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι είχε εργαστεί ως μεταφραστής για την Επιτροπή και για το Κέντρο Μετάφρασης της ΕΕ επί σειρά ετών. Η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση στις 30 Μαΐου 2001, υποστηρίζοντας ότι δεν είχε επιμείνει αυστηρά σε βεβαίωση της φορολογικής αρχής «αλλά υπογράμμισε ρητώς ότι και άλλα έγγραφα (π.χ. μια δήλωση του φοροτεχνικού σας) θα μπορούσαν επίσης να γίνουν δεκτά».

Στην καταγγελία που υπέβαλε στον Διαμεσολαβητή τον Ιούνιο του 2001, ο καταγγέλλων αρνήθηκε ότι είχε ενημερωθεί σχετικά. Πρόσθεσε ότι η αρμόδια υπηρεσία τον ενημέρωσε τηλεφωνικώς ότι η γερμανική μετάφραση της πρόσκλησης υποβολής προσφορών ήταν μάλλον «ατυχής» και τον ενθάρρυνε να απευθυνθεί στον Διαμεσολαβητή.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο αποκλεισμός του από τον διαγωνισμό ήταν άδικος.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη της.

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Τον Ιούλιο του 2000, η μεταφραστική υπηρεσία της Επιτροπής δημοσίευσε ένα σύνολο έντεκα προσφορών εν όψει της κατάρτισης νέων καταλόγων εξωτερικών μεταφραστών. Ο διαγωνισμός που αφορούσε τη γερμανική γλώσσα δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 29 Ιουλίου 2000 με αριθμό αναφοράς 2000/S 144-094468⁶². Τα σχετικά έγγραφα – η πρόσκληση υποβολής προσφορών, οι τεχνικές προδιαγραφές (Cahier des charges) και ένα σχέδιο σύμβασης – διατέθηκαν στο κοινό σε ηλεκτρονική μορφή μέσω του διακομιστή *Europa* της Επιτροπής. Επιπλέον, στα άτομα που περιλαμβάνονταν στη βάση δεδομένων εξωτερικών μεταφραστών που εργάζονταν για την Επιτροπή (συμπεριλαμβανομένου του καταγγέλλοντα), στάλθηκε επιστολή η οποία καλούσε τους παραλήπτες να υποβάλουν προσφορές. Οι προσφορές έπρεπε να παραληφθούν έως και τις 2 Οκτωβρίου 2000.

Στο πλαίσιο του εν λόγω διαγωνισμού υποβλήθηκαν συνολικά 117 προσφορές. Οι προσφορές αυτές αξιολογήθηκαν σε μια διαδικασία που περιλάμβανε δύο στάδια. Σε ένα πρώτο στάδιο, ελέγχθηκε η συμμόρφωσή τους με ορισμένες τυπικές απαιτήσεις. Ακολούθως, οι επιλεγείσες αιτήσεις εξετάστηκαν από μια εξεταστική επιτροπή αποτελούμενη από έμπειρους υπαλλήλους προκειμένου να διαπιστωθεί αν πληρούσαν τα κριτήρια και τους όρους που καθορίζονταν στην πρόσκληση υποβολής προσφορών και στις «Προδιαγραφές».

Το άρθρο 2 παράγραφος 1 των «Προδιαγραφών» όριζε πέντε κριτήρια που προκαλούσαν αποκλεισμό των αιτήσεων. Όσον αφορά το τέταρτο από τα πέντε αυτά κριτήρια, αρκούσε η υποβολή μιας δήλωσης από τους υποβάλλοντες προσφορά. Όσον αφορά το πέμπτο κριτήριο, οι «Προδιαγραφές» προέβλεπαν ότι οι υποψήφιοι

⁶² ΕΕ 2000 S 144.

έπρεπε να προσκομίσουν ένα «επίσημο έγγραφο» («amtliche Bescheinigung») προκειμένου να αποδείξουν ότι είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις καταβολής φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης στο κράτος μέλος διαμονής τους. Η διατύπωση «επίσημο έγγραφο» έπρεπε, επομένως, να αντιπαρατεθεί με τον όρο «δήλωση». Σήμαινε ότι μια βεβαίωση ενός αρμόδιου φορέα ήταν αρκετή για να αποδείξει ότι οι σχετικές υποχρεώσεις είχαν εκπληρωθεί. Ωστόσο, δεν ήταν σαφές ποιοι εννοούνταν ως αρμόδιοι φορείς. Δεδομένου ότι η πρόσκληση υποβολής προσφορών απευθυνόταν σε αιτούντες από 15 κράτη μέλη, ήταν αναγκαίο να επιδειχθεί ένας βαθμός ανεκτικότητας έναντι των αιτούντων στο θέμα αυτό.

Η πρόσκληση υποβολής προσφορών που είχε δημοσιευθεί στην ΕΕ και η οποία ήταν το μόνο νομικά δεσμευτικό κείμενο σε περίπτωση αντιδικίας, προσέθετε επίσης ότι οι αιτούντες έπρεπε «να προσκομίσουν στοιχεία προκειμένου να αποδείξουν ότι έχουν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις καταβολής φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης σύμφωνα με τη νομοθεσία της χώρας στην οποία είναι εγκατεστημένοι» (σημείο 14 β).

Η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι, παρόλο που είχε απευθυνθεί στην αρμόδια φορολογική αρχή, ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε αποδείξεις ότι είχε πληρώσει τους φόρους του. Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι η αίτησή του απορρίφθηκε στις 29 Μαρτίου 2001. Παράλληλα, πληροφορήθηκε ότι μπορούσε να προσβάλει την απόφαση αυτή έως τις 30 Απριλίου 2001.

Ακολούθως, ο καταγγέλλων τηλεφώνησε στην αρμόδια υπηρεσία της Επιτροπής για να ζητήσει εξηγήσεις και να εκφράσει τη δυσαρέσκειά του. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής του έδωσαν τις απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με την υποβολή αιτήματος επανεξέτασης της αίτησής του. Ακολούθως, ο καταγγέλλων υπέβαλε έγγραφη προσφυγή με ημερομηνία 4 Απριλίου 2001, η οποία απορρίφθηκε από την Επιτροπή.

Η Επιτροπή θεώρησε ότι ο καταγγέλλων είχε ερμηνεύει την έκφραση «επίσημο έγγραφο» πολύ στενά. Το έγγραφο της γερμανικής φορολογικής αρχής που υπέβαλε ο καταγγέλλων επιβεβαίωνε ότι η εν λόγω αρχή δεν μπορούσε να εκδώσει ένα «amtliche Bescheinigung». Ωστόσο αυτό δεν σήμαινε ότι δεν υπήρχε άλλη αρχή αρμόδια να παράσχει το συγκεκριμένο έγγραφο. Κατά την άποψη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων όφειλε να προσπαθήσει να εξασφαλίσει το έγγραφο από άλλη πηγή. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή επισήμανε ότι μια επισκόπηση των 57 από τις 84 προσφορές που είχαν γίνει δεκτές έδειξε ότι οι επιλεγέντες υποψήφιοι είχαν προσκομίσει βεβαίωση του φοροτεχνικού τους, βεβαίωση δικηγόρου ή «Lohnsteuerkarte» (εκκαθαριστικό σημείωμα). Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι ο καταγγέλλων άργησε να δραστηριοποιηθεί, αφού απευθύνθηκε στη φορολογική αρχή μόλις στις 2 Οκτωβρίου 2000, δηλαδή την ημέρα που έληγε η προθεσμία υποβολής αιτήσεων. Επίσης, πίστευε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε απευθυνθεί στην αρμόδια υπηρεσία που θα μπορούσε να τον εξυπηρετήσει καλύτερα. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή επισήμανε ότι η επιστολή που καλούσε τους παραλήπτες να υποβάλουν προσφορές ανέφερε ότι η αρμόδια υπηρεσία ήταν στη διάθεσή τους για την παροχή κάθε πρόσθετης πληροφορίας σχετικά με τις τεχνικές πτυχές του διαγωνισμού.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε παρατηρήσεις.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Άδικος αποκλεισμός από διαγωνισμό

1.1 Ο καταγγέλλων υπέβαλε προσφορά ανταποκρινόμενος σε πρόσκληση υποβολής προσφορών που δημοσίευσε η Επιτροπή (αριθ. 2000/S 144-094468 - Μεταφράσεις προς τη γερμανική γλώσσα). Το σημείο 2.1 των «Προδιαγραφών» ζητούσε από τους προσφέροντες να προσκομίσουν «amtliche Bescheinigung» (επίσημο έγγραφο) που να αποδεικνύει ότι δεν όφειλαν φόρους και εισφορές κοινωνικής ασφάλισης στο κράτος

μέλος τους. Ο καταγγέλλων συμβουλευθήκε τον φοροτεχνικό σύμβουλό του που δήλωσε ότι δεν ήταν σε θέση να εκδώσει «επίσημο» έγγραφο. Κατόπιν τούτου, απευθύνθηκε στη φορολογική αρχή της περιοχής του στη Γερμανία, η οποία τον ενημέρωσε ότι δεν εξέδιδε ανάλογα έγγραφα για χρήση από αυτοαπασχολούμενους όπως ο καταγγέλλων. Ωστόσο, χορήγησε στον καταγγέλλοντα ένα έγγραφο που βεβαίωνε το γεγονός αυτό. Ο καταγγέλλων κατέθεσε το έγγραφο αυτό μαζί με την προσφορά του. Η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση με την αιτιολογία ότι ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει το απαραίτητο αυτό έγγραφο. Ο καταγγέλλων υποστηρίζει ότι ο αποκλεισμός του από το διαγωνισμό ήταν εσφαλμένος.

1.2 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο καταγγέλλων είχε ερμηνεύσει την έκφραση «επίσημο έγγραφο» πολύ στενά. Θεωρεί επίσης ότι ο καταγγέλλων άργησε να δραστηριοποιηθεί, αφού απευθύνθηκε στη φορολογική αρχή μόλις στις 2 Οκτωβρίου 2000, δηλαδή την ημέρα που έληγε η προθεσμία υποβολής αιτήσεων. Επίσης, η Επιτροπή πιστεύει ότι ο καταγγέλλων δεν είχε απευθυνθεί στην αρμόδια υπηρεσία που θα μπορούσε να τον εξυπηρετήσει καλύτερα. Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνει ότι η επιστολή που καλούσε τους παραλήπτες να υποβάλουν προσφορές ανέφερε ότι η αρμόδια υπηρεσία ήταν στη διάθεσή τους για την παροχή κάθε πρόσθετης πληροφορίας σχετικά με τις τεχνικές πτυχές του διαγωνισμού.

1.3 Ο καταγγέλλων δεν σχολίασε τη γνώμη της Επιτροπής.

1.4 Πριν αναλυθεί η ουσία της υπόθεσης, πρέπει να σημειωθεί ότι ο Διαμεσολαβητής είχε ζητήσει από την Επιτροπή να υποβάλει τη γνώμη της επί της καταγγελίας εντός τριών μηνών. Πράγματι, η πολύ αναλυτική γνώμη της Επιτροπής στάλθηκε λίγο μετά τη συμπλήρωση ενός μήνα από την ημερομηνία παραλαβής της καταγγελίας. Η γνώμη συνοδευόταν από την πλήρη σειρά των σχετικών εγγράφων. Ο Διαμεσολαβητής επιθυμεί να εξάρει τη σημαντική προσπάθεια που κατέβαλε η Επιτροπή για την κατά το δυνατόν ταχύτερη διεκπεραίωση της παρούσας καταγγελίας.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι, σύμφωνα με τις «Προδιαγραφές», οι αιτούντες έπρεπε να προσκομίσουν ένα «amtliche Bescheinigung» («επίσημο έγγραφο») προκειμένου να αποδείξουν ότι είχαν εκπληρώσει τις σχετικές υποχρεώσεις. Παρόλο που το πρόσωπο ή ο φορέας που θα μπορούσε να εκδώσει ένα τέτοιο έγγραφο δεν προσδιοριζόταν, η έκφραση που χρησιμοποιήθηκε άφηνε σαφώς να εννοηθεί ότι πρόκειται για δημόσια αρχή ή για κάποιο πρόσωπο ή φορέα στον οποίο έχει παραχωρηθεί δημόσια εξουσία. Η Επιτροπή φαίνεται να θεωρεί ότι το έγγραφο της γερμανικής φορολογικής αρχής που υπέβαλε ο καταγγέλλων επιβεβαιώνει ότι η εν λόγω αρχή δεν μπορούσε να εκδώσει ένα «amtliche Bescheinigung». Ισχυρίζεται, ωστόσο, ότι αυτό δεν σήμαινε ότι δεν υπήρχε άλλη αρχή αρμόδια να παράσχει το συγκεκριμένο έγγραφο. Κατά την άποψη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων όφειλε να προσπαθήσει να εξασφαλίσει το έγγραφο από άλλη πηγή. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή αναφέρθηκε σε άλλους αιτούντες, οι οποίοι είχαν προσκομίσει βεβαίωση του φοροτεχνικού συμβούλου τους, βεβαίωση δικηγόρου ή «Lohnsteuerkarte» (εκκαθαριστικό σημείωμα). Ωστόσο, ούτε η βεβαίωση ενός φοροτεχνικού ούτε η βεβαίωση ενός δικηγόρου μπορούν να χαρακτηριστούν «amtliche Bescheinigung» με βάση την επικρατούσα σημασία της έκφρασης στη γερμανική γλώσσα. Φαίνεται, εξάλλου, ότι το «Lohnsteuerkarte» παρέχεται μόνο σε υπαλλήλους ενώ ο καταγγέλλων είναι αυτοαπασχολούμενος. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αντικρούσει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι δεν μπορούσε να προσκομίσει το «amtliche Bescheinigung», όπως φαινόταν να απαιτεί το άρθρο 2 παράγραφος 1 των «Προδιαγραφών».

1.6 Είναι αλήθεια ότι η πρόσκληση υποβολής προσφορών που είχε δημοσιευθεί στην ΕΕ, και η οποία ήταν το μόνο νομικά δεσμευτικό κείμενο σε περίπτωση αντιδικίας, δεν απαιτούσε αυτό το έγγραφο αλλά απλώς όριζε ότι οι αιτούντες έπρεπε «να προσκομίσουν στοιχεία προκειμένου να αποδείξουν ότι έχουν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις καταβολής φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης σύμφωνα με τη

νομοθεσία της χώρας στην οποία είναι εγκατεστημένοι» (σημείο 14 β), χωρίς να προσδιορίζεται το είδος των αποδείξεων που απαιτούνταν. Ωστόσο, στην από 29^{ης} Μαρτίου 2001 επιστολή της, η Επιτροπή αιτιολόγησε την απόρριψη της αίτησης του καταγγέλλοντα στην παράλειψή του να προσκομίσει το «amtliche Bescheinigung» που προβλέπεται στο άρθρο 2 παράγραφος 1 των «Προδιαγραφών». Για λόγους πληρότητας, πρέπει να προστεθεί ότι δεν υπάρχει καμία απόδειξη για τον ισχυρισμό της Επιτροπής, στην από 30^{ης} Μαΐου 2001, επιστολή της, ότι δεν είχε επιμείνει αυστηρά σε βεβαίωση της φορολογικής αρχής «αλλά υπογράμμισε ρητώς ότι και άλλα έγγραφα (π.χ. μια δήλωση του φοροτεχνικού συμβούλου σας) θα μπορούσαν επίσης να γίνουν δεκτά»⁶³.

1.7 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε κάποιο έγγραφο που να αποδεικνύει ότι είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις καταβολής φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης στο κράτος μέλος διαμονής του. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η παράλειψη αυτή οφείλεται στην παραπλανητική διατύπωση του σχετικού όρου στο άρθρο 2 παράγραφος 1 των «Προδιαγραφών». Η ίδια η Επιτροπή αναφέρει στη γνώμη της ότι έξι αιτήσεις (συμπεριλαμβανομένης της αίτησης του καταγγέλλοντα) απορρίφθηκαν λόγω μη προσκόμισης του «amtliche Bescheinigung». Είναι επομένως πολύ πιθανό να μην είναι ο καταγγέλλων ο μοναδικός υποψήφιος στον οποίο δημιούργησε προβλήματα η παραπλανητική διατύπωση του συγκεκριμένου όρου.

1.8 Οι κανόνες της χρηστής διοίκησης στις διαδικασίες των διαγωνισμών επιτάσσουν σαφή καθορισμό των όρων που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες από την εμπλεκόμενη διοικητική αρχή. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή ζήτησε από τους αιτούντες να προσκομίσουν ένα «amtliche Bescheinigung» («επίσημο έγγραφο») προκειμένου να αποδείξουν ότι είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις καταβολής φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης στο κράτος μέλος εγκατάστασής τους. Φαίνεται ότι άτομα όπως ο καταγγέλλων ήταν αδύνατο να εξασφαλίσουν το έγγραφο αυτό από δημόσια αρχή ή από κάποιο πρόσωπο ή φορέα στον οποίο έχει παραχωρηθεί δημόσια εξουσία όπως άφηνε να εννοηθεί η διατύπωση του όρου. Η Επιτροπή δεν διευκρίνισε εάν μια βεβαίωση προερχόμενη από άλλα πρόσωπα ή φορείς, π.χ. έναν φοροτεχνικό ή ένα δικηγόρο, θα θεωρούνταν επαρκής. Ο αποκλεισμός του καταγγέλλοντα λόγω παράλειψης υποβολής του συγκεκριμένου εγγράφου συνιστά, επομένως, κρούσμα κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί, συνεπώς, αναγκαία τη διατύπωση σχετικής κριτικής παρατήρησης.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι κανόνες της χρηστής διοίκησης στις διαδικασίες των διαγωνισμών επιτάσσουν σαφή καθορισμό των όρων που πρέπει να πληρούν οι αιτούντες από την εμπλεκόμενη διοικητική αρχή. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή ζήτησε από τους αιτούντες να προσκομίσουν ένα «amtliche Bescheinigung» (επίσημο έγγραφο) προκειμένου να αποδείξουν ότι είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις καταβολής φόρων και εισφορών κοινωνικής ασφάλισης στο κράτος μέλος εγκατάστασής τους. Φαίνεται ότι άτομα όπως ο καταγγέλλων ήταν αδύνατο να εξασφαλίσουν το έγγραφο αυτό από δημόσια αρχή ή από κάποιο πρόσωπο ή φορέα στον οποίο έχει παραχωρηθεί δημόσια εξουσία όπως άφηνε να εννοηθεί η διατύπωση του όρου. Η Επιτροπή δεν διευκρίνισε αν μια βεβαίωση προερχόμενη από άλλα πρόσωπα ή φορείς, π.χ. έναν φοροτεχνικό ή ένα δικηγόρο, θα θεωρούνταν επαρκής. Ο αποκλεισμός του καταγ-

⁶³ Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης τη γαλλική έκδοση της εν λόγω επιστολής που στο επίμαχο χωρίο έχει ως εξής: «Cependant, nous ne demandions pas nécessairement un document délivré par le Finanzamt; d'autres moyens de preuve étaient possibles en ce qui concerne votre situation fiscale, et notamment une déclaration de votre Steuerberater». Αν η γαλλική έκδοση ήταν το πρωτότυπο και η επιστολή που στάλθηκε στον καταγγέλλοντα η μετάφρασή του, οι προσπάθειες της Επιτροπής να καταρτίσει έναν κατάλογο ικανών εξωτερικών μεταφραστών είναι κάτι περισσότερο από κατανοητές.

γέλλοντα λόγω παράλειψης υποβολής του συγκεκριμένου εγγράφου συνιστά, επομένως, κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.4 Η Επιτροπή των Περιφερειών

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάιο του 1996 η Επιτροπή των Περιφερειών δημοσίευσε ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσης διοικητικού υπάλληλου που θα υπαγόταν στην υπηρεσία του Προέδρου της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας. Η ανακοίνωση όριζε ότι ο επιλεγείς υποψήφιος θα διοριζόταν ως επικουρικός υπάλληλος κατηγορίας Α7 και συνέχιζε: Οι υπόλοιποι υποψήφιοι που θα περάσουν με επιτυχία τις εξετάσεις επιλογής θα περιληφθούν σε εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Εφόσον προκύψουν ισοδύναμες κενές θέσεις, οι υποψήφιοι αυτοί θα ληφθούν υπόψη. Η καταγγέλλουσα ήταν μεταξύ των επιτυχόντων του διαγωνισμού, δεν επελέγη όμως για τη θέση. Μαζί με τους υπόλοιπους επιτυχόντες του διαγωνισμού, συμπεριλήφθηκε στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων που καταρτίστηκε το 1997. Στην από 9^{ης} Ιανουαρίου 1997 επιστολή της, με την οποία ενημέρωνε την καταγγέλλουσα για την απόφαση αυτή, η Επιτροπή των Περιφερειών έκανε την εξής δήλωση: “Ωστόσο, θα επικοινωνήσουμε ασφαλώς μαζί σας εφόσον προκύψει ενδεχόμενο απασχόλησης”. Η καταγγέλλουσα πληροφορήθηκε στη συνέχεια ότι δεν προβλεπόταν ημερομηνία λήξης ισχύος για τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων και ότι “η αίτησή της θα επανεξεταζόταν σε περίπτωση δημιουργίας νέας θέσης στην Ομάδα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας ή σε περίπτωση χρείας [της] υφιστάμενης θέσης”. Στην εν λόγω επιστολή, η Επιτροπή των Περιφερειών ανέφερε και επιβεβαίωνε την επιστολή της με ημερομηνία 9 Ιανουαρίου 1997.

Η καταγγέλλουσα είχε εργαστεί ως επικουρική υπάλληλος στην Επιτροπή των Περιφερειών το διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου 1997 και Οκτωβρίου 1998.

Τον Μάρτιο του 2000 η καταγγέλλουσα πληροφορήθηκε ότι η διοικητική υπάλληλος που είχε επιλεγεί, εγκατέλειψε τη θέση της. Στις 10 Απριλίου 2000, απήντησε επιστολή τόσο στον Πρόεδρο της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας όσο και στον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών εκφράζοντας το ενδιαφέρον της για τη θέση και επισημαίνοντας ότι είχε συμπεριληφθεί στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Η καταγγέλλουσα διαπίστωσε στη συνέχεια ότι η σχετική θέση είχε ήδη πληρωθεί από τον κ. Ο., το όνομα του οποίου δεν περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων.

Κατόπιν τούτου στις 19 Μαΐου 2000 η καταγγέλλουσα απευθύνθηκε στον Διαμεσολαβητή ο οποίος διαβίβασε την καταγγελία της στην Επιτροπή των Περιφερειών στις 30 Μαΐου 2000.

Με επιστολή του στις 23 Ιουνίου 2000, ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής των Περιφερειών ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι ο εφεδρικός πίνακας προσλήψεων που είχε συνταχθεί το 1997 είχε λήξει στις 20 Ιουνίου 2000 και ότι είχε δημοσιευθεί νέα ανακοίνωση πλήρωσης κενής θέσης για την πλήρωση της θέσης από τις 16 Οκτωβρίου 2000. Σύμφωνα με τη νέα ανακοίνωση πλήρωσης κενής θέσης (η οποία είχε επίσης ημερομηνία 23 Ιουνίου 2000), οι αιτήσεις έπρεπε να παραληφθούν το αργότερο στις 12 Ιουλίου 2000. Η καταγγέλλουσα υπέβαλε αίτηση στις 11 Ιουλίου 2000.

Η καταγγέλλουσα κλήθηκε για συνέντευξη στις 25 Ιουλίου 2000. Σε επιστολή με ημερομηνία 3 Αυγούστου 2000, ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής των Περιφερειών ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι δεν είχε επιλεγεί για τη θέση.

Η καταγγέλλουσα διατύπωσε τους εξής ισχυρισμούς:

**ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ
ΕΦΕΔΡΙΚΟ ΠΙΝΑΚΑ
ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΝ**

*Απόφαση επί της καταγγελίας 660/2000/GC
κατά της Επιτροπής των
Περιφερειών*

- 1) Η Επιτροπή των Περιφερειών όφειλε να ενημερώσει τους υποψηφίους των οποίων τα ονόματα περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων ότι η θέση ήταν κενή
- 2) Η Επιτροπή των Περιφερειών όφειλε να έχει επιλέξει το άτομο που θα καταλάμβανε τη θέση μεταξύ των υποψηφίων που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων
- 3) Η επιλογή της ημερομηνίας λήξης ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων είχε γίνει με αυθαίρετο τρόπο από την Επιτροπή των Περιφερειών
- 4) Η Επιτροπή των Περιφερειών όφειλε να έχει ενημερώσει σχετικά τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων πριν από τη λήξη ισχύος του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή των Περιφερειών.

Η γνώμη της Επιτροπής των Περιφερειών

Στη γνώμη της, η Επιτροπή των Περιφερειών διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η Επιτροπή των Περιφερειών δεν ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων, εφόσον η θέση δεν είχε πληρωθεί οριστικά, αλλά μόνο σε προσωρινή βάση. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή έκρινε ότι είχε δικαίωμα να επιλέξει ένα άτομο που δεν περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων.

Η επιλογή της ημερομηνίας λήξης ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων ανήκε στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης. Τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων μπορούσαν να ενημερωθούν για τη λήξη του μόνον μετά τη λήψη της απόφασης στις 20 Ιουνίου 2000.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα εξέφρασε την έκπληξή της για το γεγονός ότι η θέση φερόταν να έχει πληρωθεί σε προσωρινή μόνο βάση. Υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή των Περιφερειών είχε στη διάθεσή της αρκετό χρόνο προκειμένου να συμβουλευθεί τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων αντί να διορίσει κάποιον που δεν είχε επιτύχει στον αρχικό διαγωνισμό. Η καταγγέλλουσα επισήμανε ότι θα μπορούσε να έχει αναλάβει τη θέση την ημέρα που έμεινε κενή. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή των Περιφερειών είχε ενεργήσει αυθαίρετα όταν αποφάσισε να κλείσει τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι εφόσον, όταν έμεινε κενή η θέση στα τέλη Μαρτίου 2000, ο πίνακας εξακολουθούσε να είναι έγκυρος, η Επιτροπή όφειλε να τον είχε συμβουλευθεί και να είχε ενημερώσει τα άτομα που περιλαμβάνονταν σε αυτόν ότι είχε προκύψει κενή θέση.

Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η δεύτερη διαδικασία πρόσληψης οργανώθηκε βιαστικά μετά τις αντιρρήσεις της για το διορισμό του κ. Ο. και ήταν μάλλον πρόχειρη σε σύγκριση με την αρχική διαδικασία, δεδομένου ότι βασίστηκε σε μία και μοναδική συνέντευξη. Η συνέντευξη της καταγγέλλουσας πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουλίου 2000, τη μόνη ημέρα που είχε διατεθεί για τις συγκεκριμένες συνεντεύξεις. Ωστόσο, το απόγευμα την ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκαν συνεντεύξεις για μια άλλη θέση στην Ομάδα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας και το πρόσωπο που είχε διοριστεί τον Μάρτιο του 2000 ήταν μέλος της αρμόδιας για τον διορισμό επιτροπής.

Η καταγγέλλουσα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η δεύτερη διαδικασία πρόσληψης είχε οργανωθεί τεχνητά προκειμένου να νομιμοποιηθεί ένας διορισμός που είχε ήδη γίνει μήνες πριν.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι χρειαζόταν περαιτέρω πληροφορίες προκειμένου να χειριστεί την καταγγελία. Έτσι ζήτησε από την Επιτροπή των Περιφερειών να εξηγήσει γιατί αποφάσισε να προχωρήσει σε προσωρινή πλήρωση της συγκεκριμένης θέσης, να διευκρινίσει πώς και πότε έγινε πραγματικά ο συγκεκριμένος διορισμός, να υποβάλει αντίγραφα των σχετικών εγγράφων και να ενημερώσει το Διαμεσολαβητή ποιος διορίστηκε μετά την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσης τον Ιούνιο του 2000.

Η απάντηση της Επιτροπής των Περιφερειών

Στην απάντησή της η Επιτροπή των Περιφερειών παρέσχε τις ακόλουθες πληροφορίες:

Η εν λόγω θέση είχε πληρωθεί σε προσωρινή βάση κατόπιν επιθυμίας του Προέδρου της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας. Την εποχή εκείνη, οι ανάγκες της ομάδας είχαν αυξηθεί σημαντικά λόγω του μεγάλου διαστήματος που είχε μεσολαβήσει από την κατάρτιση του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων (1997) έως τη χηρεία της θέσης του διοικητικού υπάλληλου (2000). Η ομάδα είχε ως εκ τούτου αποφασίσει να επανεξετάσει τις διοικητικές απαιτήσεις της και να προσλάβει, στο μεταξύ, σε βραχυπρόθεσμη βάση έναν υπάλληλο που θα μπορούσε να εργαστεί άμεσα.

Η διοίκηση της Επιτροπής των Περιφερειών δεν είχε δικαίωμα σε καμία περίπτωση να παρέμβει στις επιλογές που έκανε μια πολιτική ομάδα στο πλαίσιο της διακριτικής της ευχέρειας όσον αφορά στην πρόσληψη ενός διοικητικού υπαλλήλου αποκλειστικά βάσει σύμβασης και για καθορισμένο χρονικό διάστημα.

Ο προσωρινός υπάλληλος της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχία προσλήφθηκε για την περίοδο μεταξύ 15^{ης} Μαρτίου και 15^{ης} Οκτωβρίου 2000 στη βάση μιας συνήθους σύμβασης. Παρά το εσπευσμένο της πρόσληψης, τηρήθηκε αυστηρά η προβλεπόμενη από το νόμο διαδικασία.

Το άτομο που διορίστηκε ως αποτέλεσμα της ανακοίνωσης πλήρωσης κενής θέσης που δημοσιεύτηκε στις 23 Ιουνίου 2000 ήταν ο κ. Ο.

Η Επιτροπή των Περιφερειών επισύναψε αντίγραφα των εγγράφων που ζήτησε ο Διαμεσολαβητής. Από τα έγγραφα αυτά συναγόταν ότι η αίτηση για το διορισμό του κ. Ο. για το διάστημα μεταξύ 15 Μαρτίου και 15 Οκτωβρίου 2000 υποβλήθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 2000 και εγκρίθηκε από την Επιτροπή στις 23 Φεβρουαρίου 2000, ότι η θέση προσφέρθηκε στον κ. Ο. την 1η Μαρτίου 2000 και ότι ο κ. Ο. αποδέχτηκε τη θέση στις 7 Μαρτίου 2000.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η απάντηση της Επιτροπής των Περιφερειών στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για παροχή περαιτέρω πληροφοριών διαβιβάστηκε στην καταγγέλλουσα. Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα επέμεινε στην καταγγελία της. Η καταγγέλλουσα επισημάνει ειδικότερα ότι όταν ο κ. Ο. διορίστηκε με έναρξη ισχύος την 16η Οκτωβρίου 2000, ο Πρόεδρος της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας ζήτησε η σύμβαση να είναι αορίστου χρόνου, καθώς είχε ήδη συμπληρώσει επαρκή δοκιμαστική περίοδο από τις 16 Μαρτίου 2000. Κατά την άποψη της καταγγέλλουσας, το γεγονός αυτό επιβεβαίωνε ότι ο κ. Ο. είχε διοριστεί ως έκτακτος υπάλληλος ήδη από την ημερομηνία αυτή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Παράλειψη ενημέρωσης για ύπαρξη κενής θέσης

1.1 Τον Μάιο του 1996 η Επιτροπή των Περιφερειών δημοσίευσε ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσης διοικητικού υπαλλήλου που θα υπαγόταν στην υπηρεσία του Προέδρου της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας. Η ανακοίνωση όριζε ότι ο επιλεγείς υποψήφιος θα διοριζόταν ως έκτακτος υπάλληλος κατηγορίας A7 και συνέχιζε: “Οι υπόλοιποι υποψήφιοι που θα περάσουν με επιτυχία τις εξετάσεις επιλογής θα περιληφθούν σε εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Εφόσον προκύψουν ισοδύναμες κενές θέσεις, οι συγκεκριμένοι υποψήφιοι θα ληφθούν υπόψη”. Η καταγγέλλουσα ήταν μεταξύ των επιτυχόντων του διαγωνισμού, δεν επελέγη όμως για τη θέση. Μαζί με τους υπόλοιπους επιτυχόντες του διαγωνισμού, συμπεριλήφθηκε στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων που καταρτίστηκε το 1997. Αργότερα πληροφορήθηκε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών θα επικοινωνούσε μαζί της εφόσον προέκυπτε ενδεχόμενο απασχόλησης. Πληροφορήθηκε επίσης ότι δεν προβλεπόταν ημερομηνία λήξης ισχύος για τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων και ότι η αίτησή της θα επανεξεταζόταν σε περίπτωση δημιουργίας νέας θέσης στην Ομάδα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας ή σε περίπτωση χηρείας [της] υφιστάμενης θέσης. Ωστόσο, όταν η ίδια θέση έμεινε και πάλι κενή, η Επιτροπή των Περιφερειών διόρισε, τον Μάρτιο του 2000, τον κ. Ο. ο οποίος δεν περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών παρέλειψε να την ενημερώσει για την ύπαρξη κενής θέσης.

1.2 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστήριξε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων του 1997, εφόσον η θέση πληρώθηκε σε προσωρινή μόνο βάση τον Μάρτιο του 2000.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι η Επιτροπή είχε πληροφορήσει την καταγγέλλουσα ότι η αίτησή της θα επανεξεταζόταν σε περίπτωση χηρείας της εν λόγω θέσης και ότι θα ειδοποιείτο εφόσον προέκυπτε ενδεχόμενο απασχόλησης.

1.4 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει την καταγγέλλουσα, εφόσον ο διορισμός είχε γίνει σε προσωρινή μόνο βάση. Ωστόσο, η επιστολή της Επιτροπής με ημερομηνία 9 Ιανουαρίου 1997 ανέφερε ρητώς ότι η Επιτροπή “θα επικοινωνήσει μαζί σας εφόσον προκύψει ενδεχόμενο απασχόλησης”. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το ενδεχόμενο απασχόλησης ανέκυψε με αφορμή την προσωρινή πλήρωση της θέσης. Η ενδεχόμενη επείγουσα ανάγκη πλήρωσης της θέσης δεν έπρεπε να εμποδίσει την Επιτροπή των Περιφερειών να ενημερώσει την καταγγέλλουσα, δεδομένου ότι η τελευταία διέμενε στις Βρυξέλλες και η διεύθυνσή της ήταν γνωστή στην Επιτροπή.

1.5 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παράλειψη άμεσης ενημέρωσης της καταγγέλλουσας σχετικά με τη χηρεία της θέσης του διοικητικού υπαλλήλου στην Ομάδα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας ισοδυναμούσε με αθέτηση της υπόσχεσης που είχε δώσει σχετικά η Επιτροπή των Περιφερειών στην καταγγέλλουσα. Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν ότι η διοίκηση πρέπει να τηρεί τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνει έναντι των πολιτών. Συνεπώς η παράλειψη της Επιτροπής των Περιφερειών συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί σχετική κριτική παρατήρηση.

2 Παράλειψη επιλογής από τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών όφειλε να έχει επιλέξει το άτομο που θα καταλάμβανε την κενή θέση από τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων που είχε καταρτιστεί το 1997.

2.2 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστήριξε ότι η θέση είχε πληρωθεί σε προσωρινή μόνο βάση τον Μάρτιο του 2000, ότι ο εφεδρικός πίνακας προσλήψεων είχε

λήξει τον Ιούνιο του 2000 και ότι τον Ιούλιο του 2000 έλαβε χώρα νέα διαδικασία επιλογής που είχε ως αποτέλεσμα τη μόνιμη πλήρωση της θέσης.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είχε δικαίωμα πλήρωσης μιας θέσης σε προσωρινή βάση εφόσον υπήρχαν επαρκείς λόγοι για αυτό. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή των Περιφερειών υποστήριξε ότι η θέση έπρεπε να πληρωθεί επείγοντως και ότι οι ανάγκες της συγκεκριμένης ομάδας είχαν αλλάξει σε μεγάλο βαθμό στο διάστημα των τριών και άνω ετών που είχαν μεσολαβήσει από την κατάρτιση του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή είχε κατόπιν τούτου προσκομίσει βάσιμα επιχειρήματα για την πλήρωση της κενής θέσης σε προσωρινή βάση. Καθώς η απόφαση αυτή ανήκει στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης, ο Διαμεσολαβητής δεν δικαιούται να υποκαταστήσει την εκτίμηση της διοίκησης με τη δική του.

2.4 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι ο πρώτος διορισμός δεν ήταν ένας απλός προσωρινός διορισμός και ότι η δεύτερη διαδικασία διορισμού είχε οργανωθεί τεχνητά, προκειμένου να νομιμοποιηθεί ένας διορισμός που είχε ήδη γίνει μήνες πριν. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η έρευνά του δεν έφερε στο φως επαρκή αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού αυτού. Πρέπει να σημειωθεί ότι η σύμβαση που υπογράφηκε με τον κ. Ο. τον Μάρτιο του 2000 είχε ορισμένη διάρκεια έξι μηνών, γεγονός που συμφωνούσε με τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι ο διορισμός ήταν προσωρινός.

2.5 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας.

3 Επιλογή της ημερομηνίας λήξης ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων

3.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η επιλογή της ημερομηνίας λήξης ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων που είχε καταρτιστεί το 1997 είχε γίνει αυθαίρετα.

3.2 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστήριξε ότι η απόφαση αυτή ανήκε στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η επιλογή της ημερομηνίας λήξης ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων συνιστά πράγματι απόφαση που ανήκει στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης. Η Επιτροπή των Περιφερειών θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει υπερβεί τα όρια της διακριτικής ευχέρειας στο συγκεκριμένο ζήτημα εάν μοναδικός σκοπός της ήταν, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας, να προχωρήσει σε δεύτερη διαδικασία πρόσληψης, προκειμένου να νομιμοποιήσει ένα διορισμό που είχε ήδη γίνει μήνες πριν. Ωστόσο, όπως σημειώθηκε ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η έρευνά του δεν έφερε στο φως επαρκή αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση του ισχυρισμού αυτού.

3.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στον τρίτο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας.

4 Παράλειψη ενημέρωσης πριν από τη λήξη ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων

4.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών όφειλε να ενημερώσει σχετικά τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων του 1997 πριν αποφασίσει τη λήξη ισχύος του.

4.2 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστήριξε ότι δεν μπορούσε να ενημερώσει τα άτομα αυτά παρά μόνο μετά τη λήψη της απόφασης.

4.3 Ο Διαμεσολαβητής δεν γνωρίζει τί θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει εμποδίσει την Επιτροπή των Περιφερειών να ενημερώσει τους ενδιαφερομένους πριν αποφασίσει τη λήξη ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων, θεωρεί δε ότι αυτό θα ήταν ένα δείγμα αβροφροσύνης εκ μέρους της Επιτροπής. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής δεν έχει υπόψη του κάποιο κανόνα που να υποχρεώνει την Επιτροπή να ενημερώνει

τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων πριν αποφασίσει τη λήξη ισχύος του.

5 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Η παράλειψη ενημέρωσης της καταγγέλλουσας σχετικά με τη χηρεία της θέσης του διοικητικού υπαλλήλου στην Ομάδα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας ισοδυναμούσε με αθέτηση της υπόσχεσης που είχε δώσει σχετικά η Επιτροπή των Περιφερειών στην καταγγέλλουσα. Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν ότι η διοίκηση πρέπει να τηρεί τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνει έναντι των πολιτών. Συνεπώς, η παράλειψη της Επιτροπής των Περιφερειών συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΣΕ
ΘΕΣΗ ΧΩΡΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΩΝ
ΑΤΟΜΩΝ ΠΟΥ
ΑΝΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΣΤΟΝ ΕΦΕΔΡΙΚΟ
ΠΙΝΑΚΑ
ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΝ
ΠΟΥ
ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΚΕ ΓΙΑ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΕΝΗ
ΘΕΣΗ**

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 2000, ο κ. Ι. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σχετικά με το διορισμό στην Επιτροπή των Περιφερειών ενός διοικητικού υπαλλήλου για την Ομάδα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά γεγονότα είχαν ως εξής:

Στις 10 Απριλίου 2000, η ιστοσελίδα της Επιτροπής των Περιφερειών ανέφερε το διορισμό ενός διοικητικού υπαλλήλου (προσωρινός υπάλληλος) της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας. Ωστόσο, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι ο διοικητικός υπάλληλος που διορίστηκε δεν ήταν μεταξύ των ατόμων που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων που είχε καταρτιστεί για τη θέση αυτή στις 9 Ιανουαρίου 1997 για αόριστη χρονική περίοδο. Επίσης, οι υποψήφιοι που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων δεν ενημερώθηκαν σχετικά με την κενή θέση.

Στις 14 Μαΐου 2000, ο καταγγέλλων έγραψε στον γενικό γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών, αλλά δεν έλαβε απάντηση. Στις 23 Ιουνίου 2000, ο γενικός γραμματέας, σε επιστολή που απέστειλε στον καταγγέλλοντα, η οποία δεν αναφερόταν στην από 14^{ης} Μαΐου 2000 επιστολή του καταγγέλλοντα, δεν ανέφερε ότι ο εφεδρικός πίνακας προσλήψεων για την εν λόγω θέση είχε λήξει στις 20 Ιουνίου 2000.

Στις 9 Ιουλίου 2000, ο καταγγέλλων έστειλε νέα επιστολή στην Επιτροπή των Περιφερειών ισχυριζόμενος ότι η από 23^{ης} Ιουνίου 2000 επιστολή της δεν απαντούσε στους ισχυρισμούς του περί παρατυπιών στη διαδικασία πρόσληψης. Η Επιτροπή των Περιφερειών δεν απάντησε στην επιστολή του καταγγέλλοντα.

Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων έγραψε στον Διαμεσολαβητή στις 22 Οκτωβρίου 2000 ισχυριζόμενος ότι:

1 Η Επιτροπή των Περιφερειών διόρισε τον Απρίλιο του 2000 στη θέση του διοικητικού υπαλλήλου της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας άτομο που δεν αναφερόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για τη θέση αυτή ο οποίος καταρτίστηκε τον Ιανουάριο του 1997.

2 Η Επιτροπή των Περιφερειών δεν ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα, ο οποίος περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων (με ημερομηνία λήξεως ισχύος 20 Ιουνίου 2000), για την εν λόγω κενή θέση.

Απόφαση επί της καταγγελίας 1376/2000/ΟΝ κατά της Επιτροπής των Περιφερειών

3 Η Επιτροπή των Περιφερειών δεν απάντησε στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής των Περιφερειών

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή των Περιφερειών τον Νοέμβριο του 2000. Σε ό,τι αφορά τον πρώτο ισχυρισμό, η Επιτροπή των Περιφερειών ανέφερε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για την εν λόγω κενή θέση, επειδή η θέση δεν είχε πληρωθεί οριστικά, αλλά μόνο προσωρινά, εις αναμονή οριστικής πρόσληψης. Επίσης, επειδή δεν αποτελούσε ενέργεια για την οριστική πλήρωση της θέσης, η Επιτροπή ήταν ελεύθερη να επιλέξει ένα άτομο που δεν περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων.

Σε ό,τι αφορά τον δεύτερο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρατήρησε ότι με επιστολή από 9^{ης} Ιανουαρίου 1997, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε ότι το όνομά του περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Η Επιτροπή εν συνεχεία τόνισε ότι η επιλογή της να κλείσει τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων δεν αποτελούσε αυθαίρετο μέτρο, αλλά ενέπιπτε στη διακριτική ευχέρεια της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, η οποία αναγνωρίζεται τόσο από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης όσο και από τη νομολογία. Η Επιτροπή των Περιφερειών ανέφερε επίσης ότι οι πληροφορίες σχετικά με τη λήξη ισχύος του εφεδρικού πίνακα προσλήψεων (με ημερομηνία 23 Ιουνίου 2000) μπορούσαν να δοθούν μόνο μετά τη λήψη της από 20^{ης} Ιουνίου 2000 απόφασης. Η από 23^{ης} Ιουνίου 2000 επιστολή προς τον καταγγέλλοντα ανέφερε επίσης τη δημοσίευση πλήρωσης μιας νέας κενής θέσης με ημερομηνία 23 Ιουνίου 2000, για την οποία η πρόσληψη θα πραγματοποιείτο από τις 16 Οκτωβρίου 2000 και μετά.

Σε ό,τι αφορά τον τρίτο ισχυρισμό, η Επιτροπή των Περιφερειών θεώρησε ότι η νέα διαδικασία πρόσληψης θα έδινε στον καταγγέλλοντα την ευκαιρία να ικανοποιηθεί. Επομένως, δεν θέλησε να αντιδράσει στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του καταγγέλλοντα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι το σκεπτικό της Επιτροπής σχετικά με το γεγονός ότι επρόκειτο μόνο για μια προσωρινή πρόσληψη δεν ήταν πειστικό, καθώς δεν αντι-κατοπτριζόταν στην ανακοίνωση στην ιστοσελίδα. Ως εκ τούτου, το σκεπτικό αυτό έμοιαζε να είναι μάλλον μια εκ των υστέρων επινόηση.

Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι, καθώς η αποχώρηση του προηγούμενου διοικητικού υπαλλήλου ήταν προβλεπόμενη, η κενή θέση δεν ήταν ένα μη αναμενόμενο γεγονός. Επομένως, η Επιτροπή είχε τον απαραίτητο χρόνο για να συμβουλευτεί τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων και να σεβαστεί τις εύλογες προσδοκίες των ατόμων που αναφέρονταν στον εν λόγω πίνακα. Σε ό,τι αφορά τις εύλογες προσδοκίες, ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι στην από 9^{ης} Ιανουαρίου 1997 επιστολή της, η Επιτροπή των Περιφερειών είχε αναφέρει ότι θα ερχόταν σε επαφή με τον καταγγέλλοντα «μόλις προκύψει πιθανότητα πρόσληψης». Ο καταγγέλλων επίσης αναφέρθηκε σε παρόμοιες εύλογες προσδοκίες βάσει μιας επιστολής από την Επιτροπή με ημερομηνία 17 Ιουλίου 1997, η οποία ανέφερε ότι, καθώς περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων, η αίτησή του θα επανεξεταζόταν σε περίπτωση δημιουργίας νέας θέσης ή ύπαρξης κενής θέσης.

Ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι, όταν η εν λόγω θέση έμεινε κενή τον Μάρτιο του 2000, ο εφεδρικός πίνακας προσλήψεων ίσχυε ακόμη και επομένως θα έπρεπε να τον έχουν συμβουλευτεί. Ο καταγγέλλων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ολόκληρη η ακολουθία των γεγονότων έδειξε ότι η Επιτροπή δεν ήθελε να ακολουθήσει την

κανονική διαδικασία, επειδή ήθελε να δώσει τη θέση σε κάποιον που δεν είχε συμμετάσχει στην αρχική διαδικασία επιλογής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο καταγγελλόμενος διορισμός υποψηφίου που δεν συμπεριλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών διόρισε τον Απρίλιο του 2000 στη θέση του διοικητικού υπαλλήλου της Ομάδας της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας ένα άτομο που δεν περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για τη θέση αυτή, ο οποίος καταρτίστηκε τον Ιανουάριο του 1997. Στη γνώμη της, η Επιτροπή των Περιφερειών παρατήρησε ότι η θέση δεν είχε πληρωθεί οριστικά, αλλά μόνο προσωρινά, εις αναμονή οριστικής πρόσληψης. Επειδή δεν αποτελούσε ενέργεια για την οριστική πλήρωση της θέσης, η Επιτροπή ήταν ελεύθερη να επιλέξει ένα άτομο που δεν περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είχε δικαίωμα πλήρωσης μιας θέσης σε προσωρινή βάση εφόσον υπήρχαν επαρκείς λόγοι για αυτό. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή των Περιφερειών υποστήριξε ότι η θέση έπρεπε να πληρωθεί επειγόντως και ότι, καθώς δεν αποτελούσε ενέργεια για την οριστική πλήρωση της θέσης, η Επιτροπή των Περιφερειών ήταν ελεύθερη να επιλέξει ένα άτομο που δεν περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή των Περιφερειών είχε κατόπιν τούτου επικαλεστεί βάσιμα επιχειρήματα για την πλήρωση της κενής θέσης σε προσωρινή βάση. Καθώς η απόφαση αυτή ανήκε στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης, ο Διαμεσολαβητής δεν είχε δικαίωμα να υποκαταστήσει την εκτίμηση της διοίκησης με τη δική του.

1.3 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι ολόκληρη η ακολουθία των γεγονότων έδειξε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών δεν ήθελε να ακολουθήσει την κανονική διαδικασία, επειδή πρόθεσή της ήταν να προσλάβει κάποιον που δεν είχε συμμετάσχει στην αρχική διαδικασία επιλογής. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε, ωστόσο, ότι ο καταγγέλλων δεν είχε αποδεικτικά στοιχεία που θα στήριζαν τον ισχυρισμό αυτόν. Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής των Περιφερειών όσο αφορά σε αυτή τη πτυχή της υπόθεσης.

2 Η καταγγελλόμενη παράλειψη ενημέρωσης των ατόμων που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών δεν τον ενημέρωσε σχετικά με την ύπαρξη κενής θέσης, παρόλο που περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων (με ημερομηνία λήξεως ισχύος 20 Ιουνίου 2000). Στη γνώμη της, η Επιτροπή των Περιφερειών ανέφερε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τα άτομα που περιλαμβάνονταν στον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων για την εν λόγω θέση. Η Επιτροπή εν συνεχεία τόνισε ότι η επιλογή της να κλείσει τον εφεδρικό πίνακα προσλήψεων δεν αποτελούσε αυθαίρετο μέτρο, αλλά ενέπιπτε στη διακριτική ευχέρεια της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, η οποία αναγνωρίζεται τόσο από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης όσο και από τη νομολογία.

2.2 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Κοινότητας να σέβονται τις υποσχέσεις που δίνουν στους πολίτες. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή των Περιφερειών ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα στην από 9^{ης} Ιανουαρίου 1997 επιστολή της ότι θα ερχόταν σε επαφή μαζί του μόλις προέκυπτε πιθανότητα πρόσληψης. Στην από 17^{ης} Ιουλίου 1997 επιστολή της, η Επιτροπή δήλωσε εκ νέου ότι η αίτηση του καταγγέλλοντα θα επανεξεταζόταν σε περίπτωση δημιουργίας νέας θέσης ή ύπαρξης κενής θέσης. Ως εκ τούτου, με το να μην ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για την κενή θέση, η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε

την υπόσχεση που είχε δώσει. Η ενέργεια αυτή συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει παρακάτω κριτική παρατήρηση.

3 Η καταγγελλόμενη παράλειψη απάντησης στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του καταγγέλλοντα

3.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή των Περιφερειών δεν απάντησε στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του. Η Επιτροπή των Περιφερειών, κρίνοντας ότι η νέα διαδικασία πρόσληψης θα έδινε στον καταγγέλλοντα την ευκαιρία να ικανοποιηθεί, δεν θέλησε να αντιδράσει στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του καταγγέλλοντα.

3.2 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Κοινότητας να απαντούν στις επιστολές των πολιτών. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή των Περιφερειών δεν απάντησε στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του καταγγέλλοντα. Το επιχείρημα που διατύπωσε η Επιτροπή σχετικά με την πιθανή ικανοποίηση σε μια μελλοντική διαδικασία πρόσληψης δεν δικαιολογούσε την παράλειψη απάντησης στις επιστολές του καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, η εν λόγω παράλειψη απάντησης συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει παρακάτω κριτική παρατήρηση.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο των τμημάτων 2 και 3 της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες δύο κριτικές παρατηρήσεις:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Κοινότητας να σέβονται τις υποσχέσεις που δίνουν στους πολίτες. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή των Περιφερειών ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα στην από 9^{ης} Ιανουαρίου 1997 επιστολή της ότι θα ερχόταν σε επαφή μαζί του μόλις προέκυπτε πιθανότητα πρόσληψης. Στην από 17^{ης} Ιουλίου 1997 επιστολή της, η Επιτροπή δήλωσε εκ νέου ότι η αίτηση του καταγγέλλοντα θα επανεξεταζόταν σε περίπτωση δημιουργίας νέας θέσης ή ύπαρξης κενής θέσης. Ως εκ τούτου, με το να μην ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για την κενή θέση, η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε την υπόσχεση που είχε δώσει. Η ενέργεια αυτή συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Κοινότητας να απαντούν στις επιστολές των πολιτών. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή των Περιφερειών δεν απάντησε στις από 14^{ης} Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2000 επιστολές του καταγγέλλοντα. Το επιχείρημα που διατύπωσε η Επιτροπή σχετικά με την πιθανή ικανοποίηση σε μια μελλοντική διαδικασία πρόσληψης δεν δικαιολογούσε την παράλειψη απάντησης στις επιστολές του καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, η εν λόγω παράλειψη απάντησης συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.5 Το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΕΝΗΣ ΘΕΣΗΣ/ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΑΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΙΡΕΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 705/2000/ΟΝ κατά του CEDEFOP (Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης)

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάιο του 2000, ο κ. Τ. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή εκ μέρους της κ. Μ. (στο εξής «η καταγγέλλουσα»), σχετικά με υποτιθέμενες διακρίσεις και άδικη μεταχείριση κατά τη διεξαγωγή διαδικασίας πρόσληψης. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, τα σχετικά γεγονότα είχαν ως εξής:

Η καταγγέλλουσα συμμετείχε σε διαδικασία πρόσληψης πολύγλωσσης τηλεφωνήτριας στα γραφεία του CEDEFOP στην Θεσσαλονίκη, που προκήρυξε το CEDEFOP στις αρχές του 2000. Στην προκήρυξη της θέσης στην εφημερίδα χρησιμοποιούνταν οι ελληνικοί όροι «τηλεφωνήτρια» και «υποψήφιος», που, σε ό,τι αφορά την αγγλική γλώσσα, αντιστοιχούν στους όρους “female switchboard operator” και “female candidates”. Η καταγγέλλουσα παρατήρησε ότι αυτός ο περιορισμός αντιβαίνει τόσο στην κοινοτική όσο και στην ελληνική νομοθεσία. Οι γραπτές εξετάσεις πραγματοποιήθηκαν στις 27 Μαρτίου 2000 και, παρά την αγγελία, συμμετείχε σε αυτές και ένας άνδρας.

Στα τελικά αποτελέσματα, η καταγγέλλουσα ήρθε πρώτη στις γραπτές δοκιμασίες ενώ ο άρρην υποψήφιος αναδείχθηκε πρώτος στις προφορικές. Εν τούτοις, προσελήφθη τελικώς ο άρρην υποψήφιος.

Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η αξιολόγηση των υποψηφίων εκ μέρους του CEDEFOP έγινε με αυθαίρετο και άδικο τρόπο: ο υποψήφιος που τελικώς προσελήφθη στη θέση έλαβε εξαιρετικά χαμηλή βαθμολογία στις γραπτές δοκιμασίες (2/10 στα γαλλικά και 0/10 στα αγγλικά). Η καταγγέλλουσα παρατήρησε ότι είναι απαράδεκτο να προσλαμβάνεται κάποιος ο οποίος έλαβε τόσο χαμηλή βαθμολογία στις γραπτές εξετάσεις στην αγγλική και γαλλική γλώσσα, δεδομένου ότι η γλωσσομάθεια αποτελούσε τη βασική απαίτηση για την πρόσληψη σε αυτή τη θέση.

Σε ό,τι αφορά το μέρος των εξετάσεων σχετικά με την αποτίμηση της ήδη κηθείσας επαγγελματικής πείρας των υποψηφίων, η καταγγέλλουσα έλαβε μόνον 4/20 παρά την πληθώρα συστατικών επιστολών που είχε επισυνάψει στην αίτησή της και την εμπειρία της ως επίσημης μεταφράστριας διαφόρων ιδιωτικών εταιρειών. Επιπλέον, κατά τις προφορικές εξετάσεις, οι ερωτήσεις που ετέθησαν ήσαν, κατά την κρίση της καταγγέλλουσας, άσχετες προς την θέση (όπως π.χ. ποια ταινία έχει δει προσφάτως στον κινηματογράφο).

Επιπροσθέτως, η καταγγέλλουσα επεσήμανε σωρεία απροσεξιών, όπως π.χ. η αναγραφόμενη ημερομηνία στα αποτελέσματα των εξετάσεων που της κοινοποιήθηκαν και η οποία ήταν η 14^η Μαρτίου 2000, ήτοι 13 ημέρες πριν από τη διεξαγωγή των εξετάσεων. Σύμφωνα πάντα με την καταγγέλλουσα, οι εξηγήσεις που έδωσε το CEDEFOP στις ερωτήσεις της σχετικά με τα τελικά αποτελέσματα των εξετάσεων δεν ήσαν ικανοποιητικές. Ισχυρίζεται επίσης ότι στις τηλεφωνικές επικοινωνίες που είχε με υπαλλήλους του CEDEFOP αντιμετώπισε πολύ εχθρική συμπεριφορά και ότι οι εν λόγω υπάλληλοι επέμεναν ότι θα έπρεπε να πάψει να αναμοχλεύει την υπόθεση. Στις 10 Μαΐου 2000 η καταγγέλλουσα απέστειλε εξώδική δήλωση προς το CEDEFOP αλλά δεν έλαβε ποτέ απάντηση.

Η καταγγέλλουσα ανέφερε, τέλος, ότι σε επικοινωνία που είχε με την κεντρική υπηρεσία του CEDEFOP στις Βρυξέλλες της διημήνυσαν ότι, εξαιτίας της συμπεριφοράς της, είχε συμπεριληφθεί σε ανεπίσημη μαύρη λίστα με όλους όσους είχαν προσφύγει κατά των κοινοτικών οργάνων, με αποτέλεσμα να μην μπορέσει να προσληφθεί σε κανένα θεσμικό όργανο της ΕΕ στο μέλλον.

Κατά συνέπεια, η καταγγέλλουσα απευθύνθηκε γραπτώς στον Διαμεσολαβητή, στις 25 Μαΐου 2000, και διατύπωσε τις κάτωθι αιτιάσεις:

1 Στην αγγελία χρησιμοποιήθηκαν οι όροι «τηλεφωνήτρια» και «υποψήφιος» που, σε ό,τι αφορά την αγγλική γλώσσα, αντιστοιχούν στους όρους “female switchboard operator” και “female candidates”. Τούτο αντιβαίνει τόσο στην κοινοτική όσο και

στην ελληνική νομοθεσία, βάσει της οποίας απαγορεύεται οιαδήποτε διάκριση λόγω φύλου.

2 Η αξιολόγηση των υποψηφίων εκ μέρους του CEDEFOP έγινε με αυθαίρετο και άδικο τρόπο: ο υποψήφιος που τελικώς επελέγη για τη θέση έλαβε εξαιρετικά χαμηλή βαθμολογία στις γραπτές δοκιμασίες (2/10 στα γαλλικά και 0/10 στα αγγλικά), ενώ η καταγγέλλουσα πρώτευσε. Σε ό,τι αφορά την αποτίμηση της προηγούμενης επαγγελματικής πείρας των υποψηφίων, η καταγγέλλουσα έλαβε μόνον 4/20 παρό την πληθώρα συστατικών επιστολών που είχε επισυνάψει στην αίτησή της και την εμπειρία της ως επίσημης μεταφράστριας διαφόρων ιδιωτικών εταιρειών.

3 Κατά τις προφορικές εξετάσεις, οι ερωτήσεις που ετέθησαν ήσαν, κατά την κρίση της καταγγέλλουσας, άσχετες προς την θέση.

4 Το CEDEFOP δεν έδωσε ικανοποιητικές απαντήσεις στις ερωτήσεις της καταγγέλλουσας σχετικά με τα τελικά αποτελέσματα των εξετάσεων και δεν απάντησε ποτέ στην εξώδικη δήλωση που η ίδια απέστειλε στις 10 Μαΐου 2000.

5 Η κοινοποίηση των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού έφερε ως ημερομηνία 14 Μαρτίου 2000, ήτοι 13 ημέρες πριν από την πραγματική διεξαγωγή των εξετάσεων.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του CEDEFOP

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο CEDEFOP τον Ιούνιο του 2000. Στη γνώμη του, το CEDEFOP επιβεβαίωσε ότι, πράγματι, η αγγελία πλήρωσης κενής θέσης που δημοσιεύτηκε στις τοπικές εφημερίδες αναφερόταν σε θέση τηλεφωνήτριας, αλλά εξήγησε ότι αυτό επρόκειτο για λάθος της γραμματείας. Παρατήρησε ωστόσο ότι ήταν σαφώς εύκολο να διαπράξει κανείς παρόμοιο λάθος διότι στα ελληνικά, για τη συγκεκριμένη αυτή λέξη, μόνον η αλλαγή της κατάληξης υποδεικνύει το φύλο του προσώπου αναφοράς (τηλεφωνητής/τηλεφωνήτρια). Το CEDEFOP εξήγησε επίσης ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, προ της προκηρύξεως, το Κέντρο απασχολούσε δύο τηλεφωνήτριες, το λάθος οφειλόταν σε παραδρομή και δεν συνιστούσε επ' ουδενί προϊόν εσκεμμένης ενέργειας. Δεδομένου μάλιστα ότι αυτή η περιγραφή παραβίαζε τόσο το κοινοτικό όσο και το ελληνικό δίκαιο, το CEDEFOP ήταν υποχρεωμένο να δεχθεί και άρρενες υποψηφίους στον διαγωνισμό.

Το CEDEFOP ανέφερε ότι από τους 41 υποψηφίους, 12 έγιναν δεκτοί στις γραπτές εξετάσεις που περιελάμβαναν υπαγόρευση κειμένου στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα (ανώτατη βαθμολογία 10 βαθμοί ανά γλώσσα = 30 βαθμοί) ενώ η προφορική εξέταση εβαθμολογείτο με 125 βαθμούς, με δυνατότητα πρόσθετης βαθμολόγησης για ομιλούμενες γλώσσες πέραν της ελληνικής, της αγγλικής και της γαλλικής. Οι εξετάσεις αφορούσαν τις γλωσσικές ικανότητες των υποψηφίων, τις γνώσεις χειρισμού Η/Υ και την ευκολία συνεννόησης στις ομιλούμενες γλώσσες. Εξάλλου, κατά την προφορική εξέταση, η βαρύτητα δόθηκε στις πρακτικές απαιτήσεις μιας θέσης τηλεφωνητή/τηλεφωνήτριας που θα πρέπει 1) να είναι σε θέση να επικοινωνεί αποτελεσματικά σε όσο το δυνατόν περισσότερες γλώσσες, και οπωσδήποτε στα ελληνικά, αγγλικά και γαλλικά, 2) να εκφράζεται με ήρεμο και διπλωματικό τρόπο κατά τις τηλεφωνικές συνομιλίες και 3) να διαθέτει επαγγελματική εμπειρία σχετική με τη θέση.

Σύμφωνα με το CEDEFOP, στην προφορική εξέταση όλοι οι υποψήφιοι κλήθηκαν, εκτός από το να απαντήσουν σε 5 στερεότυπες ερωτήσεις, να μιλήσουν για τα ενδιαφέροντά τους (κινηματογράφο, λογοτεχνία, αθλητισμός) σε γλώσσες άλλες πέραν της μητρικής τους. Το CEDEFOP υπογράμμισε ότι η θέση του τηλεφωνητή/τηλεφωνήτριας σε έναν πολυπολιτισμικό οργανισμό προϋποθέτει την ικανότητα κατανόησης και επικοινωνίας με ευκολία σε όσο το δυνατόν περισσότερες γλώσσες καθώς επίσης και έναν διπλωματικό και ευγενικό τρόπο αντιμετώπισης των κλήσεων.

Σύμφωνα με τις εξετάσεις, οι βαθμολογίες του επιτυχόντος και της καταγγέλλουσας ήταν 132/155 και 82,5/155 αντιστοίχως. Το CEDEFOP ανέφερε επίσης ότι υπήρχαν δύο ακόμη υποψήφιοι (με βαθμολογίες 120/155 και 115,5/155) που θεωρούνταν επιλαχούσες του διαγωνισμού και θα λαμβάνονταν υπόψη σε περίπτωση κενής θέσης στο μέλλον. Μία εξ αυτών είχε συμμετάσχει σε προηγούμενο διαγωνισμό και είχε υποβάλει καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Εν τούτοις, το Κέντρο δεν υιοθέτησε εχθρική ή εκδικητική στάση απέναντί της αλλά, αντιθέτως, την καταχώρησε ως τρίτη επιλαχούσα για μια θέση τηλεφωνήτριας. Το γεγονός αυτό αναφέρθηκε από το CEDEFOP ως απάντηση στις αιτιάσεις της καταγγέλλουσας για μη φιλική και αλαζονική συμπεριφορά έναντι των υποψηφίων.

Το CEDEFOP παρατήρησε ότι η εμπειρία σε διάφορους κοινοτικούς οργανισμούς έχει καταδείξει ότι πολλά άτομα μπορούν να επικοινωνήσουν προφορικά με πολύ αποτελεσματικό τρόπο, και δη σε πολλές γλώσσες, χωρίς να χειρίζονται απαραίτητως το ίδιο καλά τις γλώσσες που ομιλούν στον γραπτό λόγο. Ως προς τη μηδενική βαθμολογία του επιτυχόντος στις γραπτές εξετάσεις, το CEDEFOP δήλωσε ότι κατά τη βαθμολόγηση των εν λόγω εξετάσεων μηδενιζόταν οποιαδήποτε ανορθογραφία, ανεξαρτήτως της βαρύτητας του ορθογραφικού λάθους. Το CEDEFOP δεν αποδέχθηκε ότι οι υψηλοί βαθμοί σε μια προφορική εξέταση είναι αδικαιολόγητοι λόγω των χαμηλών βαθμών σε μια γραπτή εξέταση, ειδικά λόγω του πεδίου των εν λόγω προφορικών εξετάσεων.

Το CEDEFOP παρατήρησε ότι η συγκεκριμένη θέση προϋπέθετε κυρίως προφορικές ικανότητες σε όσο το δυνατόν περισσότερες γλώσσες, σε συνδυασμό με ευχάριστη και ήρεμη συμπεριφορά. Σε αυτή την περίπτωση, η συνέντευξη με τον επιτυχόντα υπήρξε πολύ πιο ικανοποιητική από ό,τι με την καταγγέλλουσα. Η συνέντευξη με την τελευταία οδήγησε τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής στο ομόφωνο συμπέρασμα ότι α) γνωρίζει καλά την αγγλική και γαλλική, πέραν της μητρικής της, β) όλη η προηγούμενη επαγγελματική της εμπειρία περιοριζόταν σε ιδιωτικές εταιρείες αποκλειστικά ως μεταφράστρια, γ) ο έντονος και κατηγορηματικός της τρόπος θα μπορούσε κάλλιστα να αποτελέσει μειονέκτημα για την εν λόγω θέση και δ) ότι κύριος στόχος της – όπως και η ίδια παραδέχθηκε κατά τη διάρκεια της συνέντευξης – ήταν να γίνει μεταφράστρια στο Κέντρο, γεγονός που δημιούργησε αμφιβολίες για τα κίνητρα της καταγγέλλουσας όσον αφορά τη συγκεκριμένη θέση. Η συνέντευξη με τον επιτυχόντα κατέδειξε ότι α) ούτος ομιλεί πολύ καλά τη γαλλική, την αγγλική και την ιταλική, πέραν της μητρικής του, β) ομιλεί καλώς ισπανικά και επαρκώς γερμανικά, γ) έχει εργασθεί σε κοινοτικά θεσμικά όργανα από το 1991 έως το 1995, όπου απέκτησε εμπειρία στην αντιμετώπιση καταστάσεων ανάλογων με εκείνες που απαιτούσε η θέση και δ) χαρακτηρίζεται από διακριτικότητα και διπλωματική συμπεριφορά, κατάλληλη για τη συγκεκριμένη θέση.

Σε ό,τι αφορά την ημερομηνία του εγγράφου με το οποίο κοινοποιήθηκαν τα αποτελέσματα στην καταγγέλλουσα, το CEDEFOP δήλωσε ότι οφειλόταν σε προβλήματα ηλεκτρονικού υπολογιστή. Στις 14 Μαρτίου 2000 η Διοίκηση διαβίβασε στην εξεταστική επιτροπή τα κενά περιεχομένου πρότυπα έγγραφα προκειμένου να συμπληρωθούν με τις βαθμολογίες των υποψηφίων. Μετά τη συμπλήρωσή τους με τις τελικές βαθμολογίες, τα εν λόγω έγγραφα επεστράφησαν στη Διοίκηση με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο αλλά ο Η/Υ δεν διέγραψε την ημερομηνία στο διορθωμένο έγγραφο.

Το CEDEFOP ανέφερε, τέλος, ότι τόσο ο Προϊστάμενος Διοίκησης του Κέντρου όσο και ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής δέχθηκαν την καταγγέλλουσα με την προσήκουσα ευγένεια και κατανόηση και της εξήγησαν τους λόγους της μη επιτυχίας της με ήρεμο τρόπο. Το CEDEFOP αναφέρθηκε στα «σημείωματα για τον φάκελο» που επιβεβαίωνε την αλληλουχία των γεγονότων. Το γεγονός απλώς και μόνον ότι η καταγγέλλουσα, υπό αυτές τις συνθήκες, έλαβε από τη Διοίκηση έγγραφα που αφορούσαν στα πλήρη αποτελέσματα του διαγωνισμού (και όχι μόνον τη δική της βαθμολογία) αποδείκνυε ότι πρόθεση του CEDEFOP δεν ήταν να αποκρύψει οτιδήποτε αλλά να εξηγήσει με ειλικρινή και ανοιχτό τρόπο οτιδήποτε θα μπορούσε να

αφήσει αμφιβολίες στους μη επιτυχόντες υποψηφίους. Το CEDEFOP απέρριψε τον ισχυρισμό ότι η καταγγέλλουσα είχε περιληφθεί σε μαύρη λίστα.

Το CEDEFOP αναφέρθηκε επίσης σε παρεμβάσεις, πριν από τις εξετάσεις, δύο ελληνικών υπουργείων καθώς και του ιδιαίτερου γραφείου της Επιτρόπου κ. Διαμαντοπούλου με σκοπό να επισύρουν την προσοχή της Διοίκησης στην αίτηση της καταγγέλλουσας. Παρόμοιες παρεμβάσεις έλαβαν επίσης χώρα και μετά την ολοκλήρωση του διαγωνισμού και την κοινοποίηση των αποτελεσμάτων.

Το CEDEFOP εξέφρασε τη λύπη του για τις παραλείψεις που οδήγησαν σε ανακριβή περιγραφή της θέσης στην αγγελία στον τύπο και στο λάθος στην ημερομηνία της κοινοποίησης των αποτελεσμάτων.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η καταγγέλλουσα επέμεινε στην καταγγελία της. Παρατήρησε ότι το λάθος στην προκήρυξη της θέσης θα μπορούσε εύκολα να είχε διορθωθεί με την δημοσίευση νέας αγγελίας και ότι, σε κάθε περίπτωση, ένας οργανισμός σαν το CEDEFOP δεν πρέπει να υποπίπτει σε τέτοια λάθη. Η καταγγέλλουσα παρατήρησε το ίδιο σε σχέση με τη λανθασμένη ημερομηνία του εγγράφου κοινοποίησης των αποτελεσμάτων που το CEDEFOP χαρακτήρισε επίσης ως λάθος.

Η καταγγέλλουσα παρατήρησε επίσης ότι, εάν οι γραπτές εξετάσεις δεν θεωρούνταν τόσο σημαντικές όσο οι προφορικές από το CEDEFOP, τότε δεν θα έπρεπε να διοργανωθούν. Η καταγγέλλουσα επεσήμανε ότι ο μοναδικός υποψήφιος που απέτυχε στις γραπτές εξετάσεις επελέγη τελικώς για τη θέση.

Η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι το CEDEFOP είναι ευρωπαϊκό όργανο και θα έπρεπε να είναι αντικειμενικό και να τηρεί το νόμο. Συνεπώς, δεν πρέπει να προβάλει ως επιχείρημα αμεροληψίας και ορθής συμπεριφοράς το γεγονός ότι μεταχειρίστηκε ισότιμα άτομο που είχε υποβάλει στο παρελθόν καταγγελία στον Διαμεσολαβητή.

Η καταγγέλλουσα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν ικανοποιημένη ή πεπεισμένη από τις εξηγήσεις του CEDEFOP.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 11 Ιουλίου 2001, το γραφείο του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσε τηλεφωνικά με την καταγγέλλουσα ζητώντας αντίγραφο της ανακοίνωσης του διαγωνισμού. Η τελευταία απάντησε ότι το μόνο σχετικό κείμενο που έχει στη διάθεσή της ήταν η μικρή αγγελία της εφημερίδας. Την ίδια ημέρα, το γραφείο του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσε επίσης με τον κ. John Young, πρόεδρο της εξεταστικής επιτροπής του εν λόγω διαγωνισμού διατυπώνοντας το ίδιο αίτημα. Η ανακοίνωση που διέθετε το CEDEFOP ήταν πράγματι η αγγελία της εφημερίδας.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η καταγγελλόμενη διάκριση στην προκήρυξη της θέσης

1.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι στην προκήρυξη της θέσης οι όροι “τηλεφωνήτρια” και “υποψήφιος” χρησιμοποιήθηκαν ως αντίστοιχοι όροι για τους αγγλικούς όρους “female switchboard operator” και “female candidates”. Τούτο αντέβαινε τις διατάξεις τόσο του κοινοτικού όσο και του ελληνικού δικαίου που απαγορεύει οιαδήποτε διάκριση βάσει του φύλου.

1.2 Το CEDEFOP επιβεβαίωσε ότι η προκήρυξη της θέσης στις τοπικές εφημερίδες αναφερόταν πράγματι σε τηλεφωνήτρια, αλλά εξήγησε ότι τούτο οφειλόταν σε λάθος της γραμματείας του. Παρατήρησε, ωστόσο, ότι είναι σαφώς εύκολο να διαπράξει κανείς παρόμοιο λάθος διότι στα ελληνικά, για τη συγκεκριμένη αυτή λέξη, μόνον

η αλλαγή της κατάληξης υποδεικνύει το φύλο του προσώπου αναφοράς (τηλεφωνητής/τηλεφωνήτρια). Το CEDEFOP εξήγησε επίσης ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, προ της προκήρυξης, το Κέντρο απασχολούσε δύο τηλεφωνήτριες, το λάθος οφείλεται σε παραδρομή και δεν συνιστά επ' ουδενί προϊόν εσκεμμένης ενέργειας. Ωστόσο, το CEDEFOP εξέφρασε τη λύπη του διότι το εν λόγω λάθος οδήγησε σε ανακριβή περιγραφή της θέσης όπως δημοσιεύθηκε στον Τύπο.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι το άρθρο 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπει ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι επιλέγονται αδιακρίτως φυλής, θρησκείας ή φύλου. Κατά συνέπεια, οι ανακοινώσεις των διαδικασιών πρόσληψης που διοργανώνουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οι κοινοτικοί οργανισμοί δεν πρέπει να περιλαμβάνουν αναφορά στο φύλο.

1.4 Στην παρούσα περίπτωση, στην προκήρυξη της θέσης γίνεται αναφορά σε μία “female switchboard operator” (τηλεφωνήτρια) και σε “female candidates” (υποψήφιες). Προκύπτει, λοιπόν, ότι το CEDEFOP παραβίασε την αρχή της μη διάκρισης. Ακόμη και αν στη γνώμη του εξέφρασε τη λύπη του για αυτό το λάθος, φάνηκε ότι το CEDEFOP δεν διόρθωσε το λάθος δημοσιεύοντας νέα αγγελία. Παρά το γεγονός ότι αυτός που τελικώς προσελήφθη ήταν άνδρας, η προκήρυξη της θέσης που δημοσιεύτηκε άφηνε να εννοηθεί ότι μόνον γυναίκες νομιμοποιούνταν να υποβάλουν αίτηση για αυτή τη θέση. Αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει παρακάτω κριτική παρατήρηση.

2 Η καταγγελλόμενη αυθαίρετη και άδικη αξιολόγηση των υποψηφίων

2.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η αξιολόγηση των υποψηφίων εκ μέρους του CEDEFOP υπήρξε αυθαίρετη και άδικη: ο υποψήφιος που τελικώς προσελήφθη στη θέση έλαβε εξαιρετικά χαμηλή βαθμολογία στις γραπτές δοκιμασίες (2/10 στα γαλλικά και 0/10 στα αγγλικά), ενώ η καταγγέλλουσα κατέλαβε την πρώτη θέση στις γραπτές εξετάσεις. Σε ό,τι αφορά την αποτίμηση της προηγούμενης επαγγελματικής πείρας των υποψηφίων, η καταγγέλλουσα έλαβε μόνον 4/20 παρά την πληθώρα συστατικών επιστολών που είχε στο φάκελο της και την εμπειρία της ως επίσημης μεταφράστρας διαφόρων ιδιωτικών εταιρειών.

2.2 Το CEDEFOP παρατήρησε ότι οι γραπτές εξετάσεις βαθμολογήθηκαν με άριστα το 30, οι δε προφορικές με άριστα το 125. Δήλωσε επίσης ότι η βαρύτητα δόθηκε στο προφορικό σκέλος των εξετάσεων λόγω των πρακτικών απαιτήσεων μιας θέσης τηλεφωνητή/τηλεφωνήτριας. Σε ό,τι αφορά τις γραπτές εξετάσεις, το CEDEFOP παρατήρησε ότι για τη δοκιμασία της υπαγόρευσης προβλεπόταν μηδενική βαθμολογία για οποιαδήποτε ανορθογραφία, ανεξαρτήτως της βαρύτητας του ορθογραφικού λάθους. Το CEDEFOP εξήγησε επίσης τους λόγους για τους οποίους η εξεταστική επιτροπή οδηγήθηκε στο συμπέρασμα ότι ο επιτυχών ήταν καλύτερος από την καταγγέλλουσα σε ό,τι αφορά τη γλώσσα, τη δέουσα επαγγελματική πείρα, τα κίνητρα και την καταλληλότητα για τη θέση.

2.3 Από το έγγραφο της τελικής βαθμολογίας των υποψηφίων, ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι από τη πιθανή συνολική βαθμολογία των 155 βαθμών, 30 βαθμοί αφορούσαν τις δοκιμασίες υπαγόρευσης στα ελληνικά, γαλλικά και αγγλικά αντιστοίχως (10 για κάθε γλώσσα) και 125 βαθμοί αφορούσαν την προφορική δοκιμασία με 20, 40, 20 και 45 βαθμούς αντίστοιχα για τις 5 στερεότυπες ερωτήσεις, τη γενική εικόνα, την επαγγελματική εμπειρία και τις τρεις υποχρωτικές γλώσσες, με δυνατότητα επιπλέον βαθμών για τις πρόσθετες γλώσσες (5 για καθεμία). Φάνηκε, ως εκ τούτου, ότι οι προφορικές δοκιμασίες υπήρξαν κατά πολύ σημαντικότερες για την αξιολόγηση των υποψηφίων. Πράγματι αντιστοιχούσαν στο 80% περίπου της αξιολόγησης, ενώ οι γραπτές εξετάσεις αντιστοιχούσαν μόνο σε ένα 20% περίπου της αξιολόγησης.

2.4 Η καταγγέλλουσα έλαβε 18/30 στη δοκιμασία της υπαγόρευσης και 64,5/125 στην προφορική δοκιμασία, ενώ ο επιτυχών έλαβε 9/30 στην υπαγόρευση και 123/125 στην προφορική δοκιμασία. Παρόλο που η καταγγέλλουσα είχε λάβει τον καλύτερο

βαθμό στις γραπτές εξετάσεις, φάνηκε ότι 6 από τους 10 υποψηφίους, μεταξύ των οποίων και αυτός που επελέγη τελικώς, έλαβαν καλύτερη βαθμολογία τόσο στις προφορικές εξετάσεις όσο και στην τελική αξιολόγηση.

2.5 Κατά συνέπεια, δεν φάνηκε δικαιολογημένος ο ισχυρισμός της καταγγέλλουσας ότι η αξιολόγηση της εξεταστικής επιτροπής ήταν αυθαίρετη και άδικη. Επομένως, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης σε ό,τι αφορά τη συγκεκριμένη αυτή πτυχή της υπόθεσης.

3 Ο ισχυρισμός περί άσχετων ερωτήσεων στις προφορικές εξετάσεις

3.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι στις προφορικές εξετάσεις αξιολογήθηκε βάσει ερωτήσεων άσχετων προς τη θέση και όχι βάσει των προβλεπόμενων από τους όρους του διαγωνισμού ερωτήσεων. Ως παράδειγμα ανέφερε ερώτηση σχετικά με το ποιο κινηματογραφικό έργο παρακολούθησε τελευταία. Το CEDEFOP παρατήρησε ότι, κατά τις προφορικές εξετάσεις, όλοι οι υποψήφιοι εκλήθησαν, πέραν του να απαντήσουν σε 5 στερεότυπες ερωτήσεις, να μιλήσουν για τα ενδιαφέροντά τους (κινηματογράφος, λογοτεχνία, αθλητισμός) σε άλλες γλώσσες εκτός της μητρικής τους.

3.2 Από τα έγγραφα του φακέλου που αφορούσαν τις προφορικές εξετάσεις, προκύπτει ότι όλοι οι υποψήφιοι εκλήθησαν κατ' αρχάς να απαντήσουν σε 5 στερεότυπες ερωτήσεις, εκ των οποίων η μία αφορούσε το λόγο για τον οποίο υπέβαλαν αίτηση για αυτή τη θέση, μία αφορούσε τις ονομασίες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και τρεις ερωτήσεις αφορούσαν μια υποθετική κατάσταση τηλεφωνικής κλήσης στο Κέντρο (20 βαθμοί). Στη συνέχεια, οι υποψήφιοι ερωτήθηκαν για την επαγγελματική τους πείρα (20 βαθμοί). Τέλος, οι υποψήφιοι αξιολογήθηκαν για την γενική τους εικόνα (40 βαθμοί) βάσει ερωτήσεων για τη γενική τους κουλτούρα και ενδιαφέροντα. Προκύπτει, κατά συνέπεια, ότι η εξεταστική επιτροπή είχε δικαίωμα να υποβάλει ερωτήσεις για τα ενδιαφέροντα της καταγγέλλουσας, όπως π.χ. ο κινηματογράφος. Δεν διαπιστώθηκε, επομένως, κρούσμα κακής διοίκησης σε ό,τι αφορά τη συγκεκριμένη αυτή πτυχή της υπόθεσης.

4 Ο ισχυρισμός περί ανεπαρκών απαντήσεων

4.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι το CEDEFOP δεν απάντησε κατά τρόπο ικανοποιητικό στις ερωτήσεις της για τα τελικά αποτελέσματα του διαγωνισμού, ενώ δεν απάντησε ποτέ στην εξώδικη δήλωσή της της 10^{ης} Μαΐου 2000. Το CEDEFOP εξήγησε στη γνώμη του τους λόγους για τους οποίους χορηγήθηκε η αντίστοιχη βαθμολογία στην καταγγέλλουσα και στον επιτυχόντα, σε ό,τι αφορά την μη απάντηση στην εξώδικη δήλωση, το CEDEFOP δεν προέβη σε κανένα σχόλιο.

4.2 Βάσει των αρχών της χρηστής διοίκησης απαιτείται από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και τους λοιπούς οργανισμούς να απαντούν στις επιστολές των πολιτών⁶⁴. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το CEDEFOP δεν απάντησε στην επιστολή της καταγγέλλουσας με ημερομηνία 10 Μαΐου 2000. Τούτο συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει παρακάτω κριτική παρατήρηση.

5 Η λανθασμένη ημερομηνία στην κοινοποίηση των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού

5.1 Η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε ότι η κοινοποίηση των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού έφερε ως ημερομηνία 14 Μαρτίου 2000, ήτοι 13 ημέρες πριν από την διοργάνωση των εξετάσεων. Στη γνώμη του, το CEDEFOP εξέφρασε τη λύπη του για αυτό το λάθος, που οφειλόταν σε πρόβλημα του Η/Υ και αντίστοιχων προτύπων εγγράφων κενών περιεχομένου. Η καταγγέλλουσα παρατήρησε ότι ένα κοινοτικό όργανο της εμβέλειας του CEDEFOP δεν θα έπρεπε να διαπράττει παρόμοια λάθη.

⁶⁴

Βλ. άρθρο 13 του Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς του CEDEFOP της 15ης Δεκεμβρίου 1999.

5.2 Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι το CEDEFOP εξέφρασε τη λύπη του για αυτό το λάθος και κατά συνέπεια δεν φαίνεται να απαιτούνται περαιτέρω έρευνες για αυτήν την πτυχή της υπόθεσης.

6 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στα σημεία 1 και 4 της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες κριτικές παρατηρήσεις:

Το άρθρο 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπει ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι επιλέγονται αδιακρίτως φυλής, θρησκείας ή φύλου. Κατά συνέπεια, οι ανακοινώσεις των διαδικασιών πρόσληψης που διοργανώνουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οι λοιποί κοινοτικοί οργανισμοί δεν πρέπει να περιλαμβάνουν αναφορά στο φύλο.

Στην παρούσα περίπτωση, στην ανακοίνωση της θέσης γίνεται αναφορά σε μία “female switchboard operator” (τηλεφωνήτρια) και σε “female candidates” (υποψήφιοι). Φαίνεται λοιπόν ότι το CEDEFOP παραβίασε την αρχή της μη διάκρισης. Ακόμη και αν στη γνώμη του εκφράζει τη λύπη του για αυτό το λάθος, φαίνεται ότι το CEDEFOP δεν διόρθωσε το λάθος δημοσιεύοντας νέα αγγελία. Παρά το γεγονός ότι αυτός που τελικώς προσελήφθη είναι άνδρας, η προκήρυξη της θέσης άφηνε να εννοηθεί ότι μόνον γυναίκες νομιμοποιούνταν να υποβάλουν αίτηση για αυτή τη θέση. Αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης

Βάσει των αρχών της χρηστής διοίκησης, απαιτείται από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και τους λοιπούς οργανισμούς να απαντούν στις επιστολές των πολιτών. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το CEDEFOP δεν απάντησε στην επιστολή της καταγγέλλουσας με ημερομηνία 10 Μαΐου 2000. Ως εκ τούτου, τούτο συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος και ότι η Επιτροπή έχει παράσχει εγγράφως εξηγήσεις σχετικά με τη θέση της, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.6 Ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός για την Ασφάλεια και την Υγεία στον Χώρο Εργασίας

ΣΥΝΕΚΤΙΜΗΣΗ ΗΛΙΚΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΟΠΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1056/2000/JMA κατά του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για την Ασφάλεια και την Υγεία στον Χώρο Εργασίας

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων προσελήφθη ως τοπικός υπάλληλος από τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό για την Ασφάλεια και την Υγεία στον Χώρο Εργασίας τον Ιούνιο του 1998. Το άρθρο 3 της σύμβασης όριζε ότι εφαρμόζονταν οι διατάξεις του κανονισμού της Επιτροπής, ο οποίος ρυθμίζει τους όρους απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων της στην Ισπανία [Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης Τοπικών Υπαλλήλων]. Οι κανόνες αυτοί προβλέπουν στο άρθρο 4.Π.α ότι η ηλικία των τοπικών υπαλλήλων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την αρχική κατάταξή τους. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο Οργανισμός είχε παραβλέψει το κριτήριο αυτό όταν όριζε τον αρχικό βαθμό και το κλιμακίο του.

Τον Δεκέμβριο του 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε, από κοινού με άλλους τοπικούς υπαλλήλους, σημείωμα στον Διευθυντή του Οργανισμού, ζητώντας την εφαρμογή του άρθρου 4.Π.α του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων για την κατάταξη των τοπικών υπαλλήλων του και, συνεπώς, την αναθεώρηση των αποφάσεων που είχαν ήδη ληφθεί σχετικά. Στην απάντηση που έστειλε τον Μάρτιο του 2000, ο Διευθυντής του Οργανισμού εξήγησε ότι η ηλικία δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη για την αρχική κατάταξη καθώς αυτό αντίκειται στην ισπανική έννομη τάξη.

Ο καταγγέλλων ζήτησε κατόπιν να συναντηθεί με τον Διευθυντή Πόρων του Οργανισμού. Καθώς ο Οργανισμός αρνήθηκε να διαφοροποιήσει τη θέση του, ο καταγγέλλων υπέβαλε εσωτερική διοικητική προσφυγή σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων. Στις 17 Απριλίου 2000, ο Διευθυντής του Οργανισμού απέρριψε εγγράφως το αίτημα του καταγγέλλοντα αναφέροντας επίσης κάποιες σκέψεις σχετικά με τα μέσα προσφυγής που έχουν στη διάθεσή τους οι τοπικοί υπάλληλοι. Ανέφερε ακόμη ότι ο Διευθυντής Πόρων του Οργανισμού επιχείρησε να αποτρέψει τον καταγγέλλοντα από το να προχωρήσει σε υποβολή καταγγελίας στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή, καθώς θεωρούσε τη ενέργεια αυτή τελείως άστοχη για τη συγκεκριμένη περίπτωση.

Συνοπτικά, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η κατάταξή του από τον Οργανισμό ως τοπικού υπαλλήλου δεν ήταν σύμφωνη με τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων, και συγκεκριμένα με το άρθρο 4.Π.α, βάσει του οποίου η ηλικία του υπαλλήλου έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη κατά τον προσδιορισμό του αρχικού βαθμού και κλιμακίου.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για την Υγεία και την Ασφάλεια στην Εργασία

Η γνώμη αναφέρθηκε αρχικά στην πολιτική προσλήψεων του Οργανισμού σε σχέση με τους τοπικούς υπαλλήλους, καθώς και στους ισχύοντες κανονισμούς. Εξήγησε ότι ο Οργανισμός υποχρεώθηκε να απασχολήσει τοπικούς υπαλλήλους καθώς ο προϋπολογισμός του δεν προέβλεπε παρά ένα μικρό αριθμό θέσεων κατηγορίας C που δεν επαρκούσαν για τις ανάγκες του Οργανισμού. Ο Οργανισμός υποστήριξε ότι, κατά τον καθορισμό των όρων απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων του, στόχος του ήταν να προσφέρει ελκυστικούς όρους. Για τον σκοπό αυτό, αποφάσισε να εφαρμόσει τους όρους απασχόλησης που ίσχυαν για τους τοπικούς υπαλλήλους της ΕΕ που υπηρετούσαν στην Ισπανία, όπως ορίζονται στον κανονισμό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τους τοπικούς υπαλλήλους που απασχολούνται στα γραφεία της στην Ισπανία. Οι κανόνες αυτοί βασιζόνταν στον τίτλο IV (άρθρα 79-81) του καθεστώτος που εφαρμόζεται σε σχέση με τους λοιπούς υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που αφήνει στη διακριτική ευχέρεια του κάθε οργάνου τον καθορισμό των όρων απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων της, σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες και την πρακτική στον τόπο εργασίας των τοπικών υπαλλήλων.

Όσον αφορά στις αποφάσεις της υπεύθυνης για τους διορισμούς αρχής του Οργανισμού σχετικά με την κατάταξη των τοπικών υπαλλήλων, η γνώμη εξήγησε ότι δεν θεώρησε σκόπιμο να λάβει υπόψη την ηλικία, καθώς μια τέτοια ενέργεια θα ερχόταν σε αντίθεση με το ισπανικό νομικό σύστημα. Ο οργανισμός επισήμανε ότι ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων υπάγεται στην ισπανική νομοθεσία και συγκεκριμένα στον ισπανικό καταστατικό νόμο περί εργασίας, που έχει αναγάγει την αρχή της ίσης μεταχείρισης σε βασικό αξίωμά της. Έτσι, η εφαρμογή διαφορετικών κριτηρίων κατάταξης βάσει της ηλικίας θα συνιστούσε διάκριση και, όπως έχει επανειλημμένα διακηρυχθεί από τα ισπανικά δικαστήρια, θα αντίκειτο στο ισπανικό δίκαιο. Η γνώμη του Οργανισμού υπενθύμιζε ότι ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων της Επιτροπής βρίσκεται αυτή τη στιγμή υπό αναθεώρηση.

Ο Οργανισμός εξήγησε επίσης τη θέση του όσον αφορά στις προσφυγές του καταγγέλλοντα και, ειδικότερα, στην καταγγελία του προς τον Διαμεσολαβητή. Επισήμανε ότι ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία χωρίς να τηρήσει τη διαδικασία προσφυγής που αναφέρεται στα άρθρα 29 και 31 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων. Βάσει της διαδικασίας αυτής, όφειλε να έχει υποβάλει καταγγελία στο Διευθυντή του Οργανισμού μέσω του άμεσου προϊστάμενου του και εντός τριών μηνών από την απόφαση κατάταξης. Παρόλο που η προθεσμία για τη χρήση αυτής της εσωτερικής διαδικασίας είχε παρέλθει, ο Διευθυντής αποφάσισε να απαντήσει στην προσφυγή του καταγγέλλοντα και να του εξηγήσει την άποψη του Οργανισμού όσον αφορά στην πολιτική πρόσληψης του τοπικού προσωπικού. Στην απάντησή του ανέφερε επίσης ότι η νόμιμη διαδικασία που θα έπρεπε να ακολουθηθεί, εφόσον ο καταγγέλλων αποφάσιζε να προβεί σε περαιτέρω ενέργειες, ήταν να υποβάλει προσφυγή ενώπιον του αρμόδιου ισπανικού δικαστηρίου, όπως ορίζεται στο άρθρο 31 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων.

Ο Διευθυντής του Οργανισμού υπογράμμισε στη γνώμη του ότι είχε προσπαθήσει να αντιμετωπίσει το θέμα με εποικοδομητικό τρόπο, ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα για τις ενδεδειγμένες νομικές ενέργειες, δηλαδή την προσφυγή στο αρμόδιο ισπανικό εργατικό δικαστήριο, για την επίλυση της διαφοράς. Κατά την άποψή του, «[...] για τον Οργανισμό δεν υπήρξε κρούσμα κακής διοίκησης που να υπόκειται στην αρμοδιότητά σας [του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή]».

Η γνώμη έκλεινε παραθέτοντας κάποια στοιχεία για το ιστορικό της σχέσης μεταξύ του καταγγέλλοντα και του Οργανισμού στη διάρκεια της απασχόλησής του. Συμπεριέλαβε επίσης υπόμνημα με λεπτομερή νομική ανάλυση της σχετικής ισπανικής εργατικής νομοθεσίας σχετικά με τις διακρίσεις λόγω ηλικίας.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για την ερευνά του και εξέφρασε τη διαφωνία του με το περιεχόμενο της γνώμης του Οργανισμού.

Κατά πρώτον, θεώρησε παράτυπο το γεγονός ότι ο οργανισμός απασχολούσε τοπικούς υπαλλήλους για καθήκοντα που δεν ήταν κατάλληλα για το συγκεκριμένο είδος προσωπικού. Επισήμανε επίσης ότι η προσωρινή φύση των συμβάσεων για τους τοπικούς υπαλλήλους τους καθιστούσαν απρόθυμους να αντιταχθούν στο εργοδότη τους σε περίπτωση αντιδικίας.

Όσον αφορά στη συνεκτίμηση της ηλικίας για την αρχική του κατάταξη, ο καταγγέλλων εξήγησε ότι ο Οργανισμός επέλεξε να υιοθετήσει τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων της Επιτροπής, που μάλιστα επισυναπτόταν σε όλες τις συμβάσεις των τοπικών υπαλλήλων. Ενώ μπορούσε, δηλαδή, να συντάξει δικό του κανονισμό ή να τροποποιήσει αυτόν της Επιτροπής, αποφάσισε να μην το κάνει. Με τις ενέργειές του ο Οργανισμός είχε, κατά την άποψη του καταγγέλλοντα, παραβεί μονομερώς τις συμβατικές υποχρεώσεις του. Πρόσθεσε, τέλος, ότι η Επιτροπή συνεχίζει να εφαρμόζει τον κανονισμό της.

Ο καταγγέλλων αντέκρουσε επίσης τους ισχυρισμούς του Οργανισμού σχετικά με την εργασιακή του απόδοση. Θεώρησε ότι η αρνητική αξιολόγηση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του αποσκοπούσε στο να διασκεδάσει το πραγματικό πρόβλημα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το παραδεκτό της υπόθεσης

1.1 Στη γνώμη του, ο Οργανισμός ανέφερε ότι, παρόλο που ο καταγγέλλων δεν είχε τηρήσει την προθεσμία κατάθεσης προσφυγής βάσει της διαδικασίας προσφυγής που οριζόταν στα άρθρα 29 και 31 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων, απάντησε στην καταγγελία του. Στο πλαίσιο της απάντησής του, συμβούλευσε τον καταγγέλλοντα να προσφύγει ενώπιον του ισπανικού εργατικού δικαστηρίου. Ενημέρωσε επίσης τον καταγγέλλοντα ότι, κατά την άποψή του, η υποβολή καταγγελίας στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή θα συνιστούσε τελείως άστοχη ενέργεια.

1.2 Σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 8 του καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, δεν μπορεί να υποβληθεί στο Διαμεσολαβητή καταγγελία σχετικά με τις εργασιακές σχέσεις μεταξύ θεσμικών οργάνων και οργανισμών της Κοινότητας και των υπαλλήλων ή του λοιπού προσωπικού τους παρά μόνο εάν έχουν εξαντληθεί, από τον ενδιαφερόμενο, όλες οι εσωτερικές δυνατότητες αίτησης ή διοικητικής προσφυγής. Ο καταγγέλλων έπρεπε επομένως να κάνει χρήση της διαδικασίας προσφυγής που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων πριν προβεί σε υποβολή καταγγελίας προς τον Διαμεσολαβητή. Παρότι ο Οργανισμός υποστηρίζει ότι ο καταγγέλλων δεν τηρήσε την προθεσμία που οριζόταν στη διαδικασία προσφυγής, απάντησε στην καταγγελία του. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η καταγγελία πληροί τα κριτήρια παραδεκτού σύμφωνα με τα όσα ορίζονται στο άρθρο 2 παράγραφος 8 του καθεστώτος του Διαμεσολαβητή.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί εύλογη τη συμβουλή του Οργανισμού προς τον καταγγέλλοντα να προσφύγει ενώπιον του ισπανικού εργατικού δικαστηρίου εφόσον είχε εξαντλήσει την εσωτερική διαδικασία προσφυγής. Ωστόσο, εκφράζει τη λύπη του για το γεγονός ότι ο Οργανισμός φαίνεται να επιχειρήσει να αποτρέψει τον καταγγέλλοντα από την άσκηση του δικαιώματός του να υποβάλει καταγγελία στο Διαμεσολαβητή και για το ότι περιέγραψε ως «τελείως άστοχη» τη χρήση του δικαιώματος αυτού.

2 Μη τήρηση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η κατάταξή του από τον Οργανισμό ως τοπικού υπαλλήλου δεν ήταν σύμφωνη με το άρθρο 4.Π.α του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων. Το εν λόγω άρθρο ορίζει ότι η ηλικία του υπαλλήλου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά τον προσδιορισμό του αρχικού βαθμού και κλιμακίου.

2.2 Ο Οργανισμός υποστηρίζει ότι οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων είναι υποκείμενες στο ισπανικό δίκαιο, το οποίο θεωρεί παράνομη τη χρήση της ηλικίας ως κριτηρίου για την κατάταξη.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι ο Οργανισμός έχει υιοθετήσει τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων της Επιτροπής ο οποίος διέπει τις συνθήκες απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων της στην Ισπανία. Ο κανονισμός, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 4.Π.α επισυναπτόταν στη σύμβαση του καταγγέλλοντα.

2.4 Οι αρχές της χρηστής διοίκησης ορίζουν ότι ο Οργανισμός πρέπει να λειτουργεί με νόμιμο και συνεπή τρόπο. Πριν από τη σύναψη της σύμβασης με τον καταγγέλλοντα, ο Οργανισμός έπρεπε να έχει διασφαλίσει ότι η εν λόγω σύμβαση είναι σύμφωνη με το ισπανικό εργατικό δίκαιο. Συνάπτοντας σύμβαση με τον καταγγέλλοντα και στη συνέχεια αρνούμενος να εφαρμόσει το πλεονέκτημα που προσέφερε στον τελευταίο μία από τις διατάξεις της, ο Οργανισμός είχε επιδείξει ασυνέπεια.

Συνεπώς, το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης και ο Διαμεσολαβητής θεωρεί αναγκαία τη διατύπωση σχετικής κριτικής παρατήρησης.

2.5 Το ερώτημα αν ο καταγγέλλων μπορούσε να εφαρμόσει το άρθρο 4. Π.α του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τοπικών υπαλλήλων μπορούσε να απαντηθεί αποτελεσματικά μόνο από τα αρμόδια δικαστήρια, που θα είχαν τη δυνατότητα να σταθμίσουν τα επιχειρήματα των αντιδίκων σχετικά με την ερμηνεία και την εφαρμογή του ισπανικού δικαίου.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης ορίζουν ότι ο Οργανισμός πρέπει να λειτουργεί με νόμιμο και συνεπή τρόπο. Πριν από τη σύναψη της σύμβασης με τον καταγγέλλοντα, ο Οργανισμός έπρεπε να έχει διασφαλίσει ότι η εν λόγω σύμβαση είναι σύμφωνη με το ισπανικό εργατικό δίκαιο. Συνάπτοντας σύμβαση με τον καταγγέλλοντα και στη συνέχεια αρνούμενος να εφαρμόσει το πλεονέκτημα που προσέφερε στον τελευταίο μία από τις διατάξεις της, ο Οργανισμός είχε επιδείξει ασυνέπεια.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημείωση: ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα σε τρεις άλλες υποθέσεις (457/99/IP, 610/99/IP και 1000/99/IP)

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 7 Ιανουαρίου 2000 η κ. L. υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με θέμα τη συμμετοχή της στον γενικό διαγωνισμό EUR/C/135 που οργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Ένας από τους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας αφορούσε την άρνηση της εξεταστικής επιτροπής να της επιτρέψει την πρόσβαση σε αντίγραφο των διορθωμένων γραπτών της.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Στις 27 Ιουλίου 2000, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁶⁵ και ύστερα από έρευνα επί της καταγγελίας στο πλαίσιο της οποίας κρίθηκε ότι η άρνηση του Κοινοβουλίου να παράσχει στην καταγγέλλουσα αντίγραφο των γραπτών της συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στο Κοινοβούλιο:

Το Κοινοβούλιο οφείλει να χορηγήσει στην καταγγέλλουσα πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά της.

Η λεπτομερής γνώμη του Κοινοβουλίου

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε το Κοινοβούλιο ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6, του Καθεστώτος, οφείλε να υποβάλει λεπτομερή γνώμη έως την 31η Οκτωβρίου 2000 και ότι η λεπτομερής γνώμη θα μπορούσε να περιλαμβάνει αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και περιγραφή του τρόπου εφαρμογής της.

⁶⁵ Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113/15

3.5 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΔΕΚΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

3.5.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

**ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ
ΠΑΡΕΧΕΙ ΣΤΟΥΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ
ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΑ
ΔΙΟΡΘΩΜΕΝΑ
ΓΡΑΠΤΑ ΤΟΥΣ**

Απόφαση επί της καταγγελίας 25/2000/IP κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Στις 27 Νοεμβρίου 2000 το Κοινοβούλιο διαβίβασε τη λεπτομερή γνώμη του στο Διαμεσολαβητή. Εξήγησε ότι αποδεχόταν την αρχή της παροχής στους υποψηφίους πρόσβασης σε αντίγραφο του διορθωμένου γραπτού τους και ότι είχε την πρόθεση να την υλοποιήσει με τις ακόλουθες ενέργειες:

Για όλους τους διαγωνισμούς που δημοσιεύονται από την 1η Ιανουαρίου 2001 οι υποψήφιοι θα λαμβάνουν αντίγραφο των απαντήσεών τους στις δοκιμασίες πολλών απαντήσεων, κατόπιν υποβολής έγγραφου αιτήματος.

Για όλους τους διαγωνισμούς που δημοσιεύονται από την 1η Ιουλίου 2001 οι υποψήφιοι που αποτυγχάνουν στις γραπτές δοκιμασίες, θα λαμβάνουν αντίγραφο του φύλλου διόρθωσης του γραπτού τους από την εξεταστική επιτροπή, κατόπιν αιτήματος.

Αξιολόγηση των πρακτικών συνεπειών των νέων κανόνων θα διενεργηθεί στο τέλος του 2001 και, εφόσον χρειαστεί, θα εξεταστεί το ενδεχόμενο ενός τρίτου σταδίου.

Η λεπτομερής γνώμη του Κοινοβουλίου διαβιβάστηκε στην καταγγέλλουσα στις 28 Νοεμβρίου 2000. Ο Διαμεσολαβητής δεν έλαβε παρατηρήσεις από την καταγγέλλουσα.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από εξέταση της λεπτομερούς γνώμης του Κοινοβουλίου ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ήταν αναγκαίο να υπενθυμίσει το βασικό μέρος του σχεδίου απόφασης στο Κοινοβούλιο⁶⁶. Κατόπιν τούτου απηύθυνε νέα επιστολή στο Κοινοβούλιο στις 8 Φεβρουαρίου 2001. Αφενός χαιρέτιζε την απόφαση του θεσμικού οργάνου να αποδεχθεί την αρχή της παροχής στους υποψηφίους πρόσβασης σε αντίγραφο του διορθωμένου γραπτού τους. Ωστόσο επισήμαινε αφετέρου ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε ασχοληθεί με τη συγκεκριμένη σύσταση του Διαμεσολαβητή για χορήγηση στην καταγγέλλουσα αντιγράφου των διορθωμένων γραπτών της.

Καθώς το Κοινοβούλιο δεν προέβη στις αναγκαίες ενέργειες, και δεδομένου ότι ο Διαμεσολαβητής θεωρούσε ότι το θεσμικό όργανο θα μπορούσε να συμμορφωθεί με τη σύσταση, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το Κοινοβούλιο να διευθετήσει το ζήτημα κάνοντας δεκτό το αίτημα της καταγγέλλουσας.

Ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε στην επιστολή του ότι στις 27 Ιουλίου 2000 η Νομική Υπηρεσία του Κοινοβουλίου εξέδωσε νομική γνώμη σε σχέση με ορισμένα θέματα που αφορούν τις διαδικασίες των γενικών διαγωνισμών στα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Τόνισε ότι, καθώς οι ρυθμίσεις σχετικά με τις διαδικασίες διαγωνισμού που ακολουθούνται από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα δεν προβλέπουν κατάλληλους κανόνες για την πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά, δεν είναι κατ' αρχήν δυνατό να μην παρέχεται σε υποψήφιο που υποβάλλει σχετικό αίτημα δικαίωμα πρόσβασης στα διορθωμένα γραπτά του/της.

Εξ άλλου ο Διαμεσολαβητής επικαλέσθηκε την έκθεση του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Herbert Bösch, η οποία εγκρίθηκε στις 12 Οκτωβρίου 2000 από την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η οποία προσυπέγραφε την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μετά την εξέταση ίδια πρωτοβουλία για τη μυστικότητα που χαρακτηρίζει τις διαδικασίες προσλήψεων της Επιτροπής.

Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε τέλος ότι στις 17 Νοεμβρίου 2000 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε το ψήφισμα επί της ειδικής έκθεσης του Διαμεσολαβητή της 18^{ης} Οκτωβρίου 2000, στο οποίο διατυπωνόταν η σύσταση: “στους μελλοντικούς διαγωνισμούς προσλήψεων και το αργότερο από την 1 Ιουλίου 2000 και εξής, η Επιτροπή οφείλει να παρέχει στους υποψηφίους πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά τους, άμα τη αιτήσει τους”. Στο ψήφισμά του το Κοινοβούλιο εισηγήθηκε την παροχή

⁶⁶

“Το Κοινοβούλιο οφείλει να παρέχει στον καταγγέλλοντα πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά του”

πρόσβασης στα διορθωμένα γραπτά των διαγωνιζομένων και κάλεσε όλα τα θεσμικά όργανα και οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Με βάση τα ανωτέρω πορίσματα ο Διαμεσολαβητής κάλεσε το Κοινοβούλιο να ασχοληθεί με το ανωτέρω σχέδιο σύστασης.

Στις 5 Απριλίου 2001 ο Διαμεσολαβητής έλαβε την απάντηση του Κοινοβουλίου στην επιστολή του της 8^{ης} Φεβρουαρίου 2001. Το Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι η εξεταστική επιτροπή του εν λόγω διαγωνισμού είχε ολοκληρώσει τις εργασίες της στις 21 Οκτωβρίου 1999 και ότι η μόνη διαθέσιμη γνώμη ήταν εκείνη που διατυπωνόταν στο τελικό της σημείωμα. Ωστόσο το Κοινοβούλιο πληροφορούσε το Διαμεσολαβητή ότι αποδεχόταν το σχέδιο σύστασης και ότι είχε δώσει εντολή στις υπηρεσίες διαγωνισμών να διαβιβάσουν αντίγραφο των πρωτότυπων γραπτών της στην καταγγέλλουσα.

Το Κοινοβούλιο ενημέρωσε επίσης το Διαμεσολαβητή ότι οι υπηρεσίες διαγωνισμών ήταν πρόθυμες να διαβιβάσουν αντίγραφο των διορθωμένων γραπτών σε οποιονδήποτε διαγωνιζόμενο κατόπιν αιτήματός του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Στις 27 Ιουλίου 2000 ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο:

Το Κοινοβούλιο οφείλει να παράσχει στην καταγγέλλουσα πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά της.

Στις 5 Απριλίου 2001 ο Διαμεσολαβητής έλαβε απάντηση από το Κοινοβούλιο στην επιστολή του της 8^{ης} Φεβρουαρίου 2001. Το Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι η εξεταστική επιτροπή του εν λόγω διαγωνισμού είχε ολοκληρώσει τις εργασίες της στις 21 Οκτωβρίου 1999 και ότι η μόνη διαθέσιμη γνώμη ήταν εκείνη που διατυπωνόταν στο τελικό της σημείωμα. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι αποδεχόταν το σχέδιο σύστασης και ότι είχε δώσει εντολή στις υπηρεσίες διαγωνισμών να διαβιβάσουν στην καταγγέλλουσα αντίγραφο των πρωτότυπων γραπτών της.

Το Κοινοβούλιο ενημέρωσε επίσης το Διαμεσολαβητή ότι οι υπηρεσίες διαγωνισμών ήταν πρόθυμες να διαβιβάσουν αντίγραφο των διορθωμένων γραπτών σε οποιονδήποτε διαγωνιζόμενο κατόπιν αιτήματός του.

Τα μέτρα που περιγράφηκαν από το Κοινοβούλιο κρίθηκαν ικανοποιητικά και ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.5.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Απόφαση επί της καταγγελίας 916/2000/GG κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγελία υποβλήθηκε από την Statewatch, μια ιδιωτική οργάνωση, τον Ιούλιο του 2000.

Ιστορικό

Ο καταγγέλλων είχε ζητήσει από το Συμβούλιο να του επιτραπεί η πρόσβαση (μεταξύ άλλων) στις ημερήσιες διατάξεις της «ομάδας ανωτάτου επιπέδου» και της «ειδικής ομάδας ΕΕ-ΗΠΑ» ήδη από το 1997. Το Συμβούλιο αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση, υποστηρίζοντας ότι τα εν λόγω έγγραφα είχαν καταρτιστεί από κοινού από την Προεδρία του Συμβουλίου, την Επιτροπή και τις αρχές των ΗΠΑ και, επομένως, δεν είχαν καταρτιστεί με την αποκλειστική ευθύνη του Συμβουλίου. Ως εκ τούτου, κατά την άποψη του Συμβουλίου, ετύγχανε εφαρμογής η παράγραφος 2 του άρθρου 2 της απόφασης αριθ. 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα⁶⁷.

Η διατύπωση της διάταξης έχει ως εξής:

«Όταν ο συντάκτης του ζητούμενου εγγράφου είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο, κράτος μέλος ή άλλο θεσμικό ή μη θεσμικό όργανο ή οποιοσδήποτε άλλος εθνικός ή διεθνής οργανισμός, η αίτηση δεν πρέπει να απευθύνεται στο Συμβούλιο, αλλά απευθείας στο συντάκτη του εγγράφου.»

Ο καταγγέλλων τότε απευθύνθηκε στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή (καταγγελία 1056/25.11.96/Statewatch/UK/IJH). Στη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή, το Συμβούλιο δήλωσε ρητώς ότι δεν θεωρεί την Προεδρία «άλλο θεσμικό όργανο» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2 της απόφασης 93/731. Στην από 30ής Ιουνίου 1998⁶⁸ απόφασή του, ο Διαμεσολαβητής εξέφρασε την άποψη ότι ούτε η διατύπωση της διάταξης αυτής ούτε η νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων στήριζαν τη γνώμη του Συμβουλίου ότι έγγραφα τα οποία συντάσσει από κοινού με τρίτους ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 2 του άρθρου 2. Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η θέση του Συμβουλίου έμοιαζε να βασίζεται σε κακή εφαρμογή της απόφασης 93/731 και διατύπωσε κριτική παρατήρηση στην οποία προσκαλούσε το Συμβούλιο να αναθεωρήσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και να επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, εκτός αν τυγχάνει εφαρμογής μία ή περισσότερες από τις εξαιρέσεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731.

Η παρούσα καταγγελία

Ο καταγγέλλων επικοινωνήσε γραπτώς με το Συμβούλιο για να ανανεώσει το αίτημά του για πρόσβαση στις 9 Ιουλίου 1998. Το Συμβούλιο απάντησε στις 29 Ιουλίου 1998, επισημαίνοντας ότι, λόγω του χρόνου που παρήλθε, θεώρησε την επιστολή αυτή νέα αίτηση. Σε ό,τι αφορά την ουσία, επέμεινε στην άποψή του ότι τυγχάνει εφαρμογής η παράγραφος 2 του άρθρου 2. Ο καταγγέλλων έστειλε επιβεβαιωτική αίτηση στις 27 Αυγούστου 1998. Στην από 28^{ης} Σεπτεμβρίου 1998 απόφασή του επί της αίτησης αυτής, το Συμβούλιο επεσήμανε ότι για τις σχετικές συνεδριάσεις είχαν καταρτιστεί προσωρινές ημερήσιες διατάξεις από τα συμμετέχοντα μέρη, οι οποίες παρέμειναν προσωρινές έως ότου συμφωνήθηκαν. Σύμφωνα με το Συμβούλιο, οι ημερήσιες διατάξεις δεν θεωρήθηκαν ποτέ από το Συμβούλιο ως τέτοιες και, επομένως, δεν καταχωρήθηκαν ούτε αρχειοθετήθηκαν συστηματικά στα αρχεία του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα έγγραφα αυτά δεν συγκαταλέγονταν στα έγγραφα «που έχει στην κατοχή του το Συμβούλιο» υπό την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731, αλλά σε εκείνα που

⁶⁷ ΕΕ 1993 L 340, σ. 43, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 96/705/ΕΚ του Συμβουλίου, ΕΚΑΧ, ΕΚΑΕ της 6ης Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1996 L 325, σ. 19).

⁶⁸ Ετήσια έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 1998, σ. 172.

είχαν στην κατοχή τους οι υπάλληλοι της Γενικής Γραμματείας και, επομένως, δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της απόφασης 93/731.

Ο καταγγέλλων εν συνεχεία απευθύνθηκε εκ νέου στον Διαμεσολαβητή, διατυπώνοντας τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- 1) Προβάλλοντας εξ ολοκλήρου νέα αιτιολόγηση για την άρνηση της πρόσβασης στα σχετικά έγγραφα, το Συμβούλιο δεν τήρησε την από 30ής Ιουνίου 1998 απόφαση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.
- 2) Το Συμβούλιο διέπραξε σφάλμα όταν ισχυρίστηκε ότι η Γενική Γραμματεία δεν αποτελούσε μέρος του Συμβουλίου.
- 3) Μην καταχωρίζοντας και μην αρχειοθετώντας συστηματικά τα σχετικά έγγραφα, το Συμβούλιο παραβίασε το καθήκον του να τηρεί αρχεία.
- 4) Το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για σχολιασμό.

Η γνώμη του Συμβουλίου

Στη γνώμη του, το Συμβούλιο διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

- 1) Το Συμβούλιο τήρησε την από 30ής Ιουνίου 1998 απόφαση του Διαμεσολαβητή

Όπως είχε παρατηρήσει και ο ίδιος ο Διαμεσολαβητής, η μόνη αρχή που είναι αρμόδια να λαμβάνει τελικές αποφάσεις σχετικά με την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου είναι το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Βέβαια, οι απόψεις του Διαμεσολαβητή θα μπορούσαν να αποτελούν χρήσιμη καθοδήγηση στο θέμα αυτό για το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο, το οποίο, υπό το πρίσμα των απόψεων του Διαμεσολαβητή, θα επανεξέταζε κανονικά τη θέση του. Στην παρούσα υπόθεση, το Συμβούλιο επανεξέτασε την αρχική απόφασή του. Ενώ άφησε ανοιχτή τη θέση του ως προς το πρόβλημα των εγγράφων τα οποία συνέταξε το Συμβούλιο από κοινού με τρίτους, κατέληξε στο συμπέρασμα, ύστερα από προσηκτική εξέταση, ότι η άρνηση πρόσβασης στα εν λόγω έγγραφα θα έπρεπε να συνεχίσει να ισχύει, αν και για διαφορετικούς λόγους από εκείνους που είχε αναφέρει στην πρώτη απόφασή του. Η νέα αυτή απόφαση θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο μιας νέας καταγγελίας προς τον Διαμεσολαβητή.

- 2) Η Γενική Γραμματεία δεν αποτελούσε «μέρος του Συμβουλίου»

Το ζήτημα αυτό εξεταζόταν την εποχή εκείνη από το Πρωτοδικείο (στην υπόθεση T-205/00, *Spa Renco* κατά Συμβουλίου). Καθώς αυτές οι διαδικασίες εκκρεμούσαν, το Συμβούλιο θα απείχε, επομένως, από τον περαιτέρω σχολιασμό του ζητήματος αυτού στο πλαίσιο αυτό.

- 3) Η υποχρέωση καταχώρησης εγγράφων και το καθήκον τήρησης αρχείων

Για τους λόγους που αναφέρονταν με περισσότερες λεπτομέρειες στην απάντησή του σχετικά με την καταγγελία 917/2000/GG που υποβλήθηκε από τον ίδιο καταγγέλλοντα, το Συμβούλιο δεν θεωρούσε ότι ήταν αναγκαίο ή αρμόζον να τηρεί ολοκληρωμένο, κεντρικό αρχείο και να καταχωρεί κάθε έγγραφο που είχε στην κατοχή του ένας εκ των υπαλλήλων του.

- 4) Το Συμβούλιο αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του

Η επάρκεια της αιτιολόγησης της απόφασης ήταν ένα ζήτημα που επηρέαζε τη νομιμότητα της απόφασης αυτής, η αναθεώρηση της οποίας δεν ενέπιπτε στο πεδίο των αρμοδιοτήτων του Διαμεσολαβητή.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε τα ακόλουθα περαιτέρω σχόλια:

Η άποψη του Συμβουλίου ότι ήταν ελεύθερο να αρνηθεί την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα βάσει νέων λόγων και ότι μια καταγγελία θα μπορούσε να υποβληθεί τότε κατά της νέας αυτής απόφασης ενείχε τον κίνδυνο δημιουργίας ενός φαύλου κύκλου που θα μπορούσε να συνεχίζεται επ' αόριστον και θα μπορούσε να υπονομεύσει τον ρόλο του Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων δεν είχε γνώση της υπόθεσης T-205/00. Ήταν πιθανό το Συμβούλιο απλώς να χρησιμοποιούσε στην παρούσα υπόθεση, Σε κάθε περίπτωση, ήταν αδιανόητο να αποφασίσει το Δικαστήριο ότι η γενική γραμματεία δεν αποτελούσε μέρος του Συμβουλίου. Αυτό το επιχείρημα του Συμβουλίου θα μπορούσε, επομένως, να θεωρηθεί μόνο απόπειρα καθυστέρησης λήψης μιας απόφασης.

Σχετικά με το καθήκον παροχής αιτιολόγησης, το ζήτημα που τίθεται είναι εάν υπάρχει κρούσμα κακής διοίκησης για το οποίο είναι αρμόδιος ο Διαμεσολαβητής. Σε κάθε περίπτωση, τα θεσμικά όργανα έπρεπε απαραιτήτως να παρέχουν επαρκή αιτιολόγηση ώστε να επιτρέπεται ο δικαστικός έλεγχος. Το Συμβούλιο είχε επανειλημμένως παραλείψει να το πράξει στην παρούσα υπόθεση.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με απόφαση που λήφθηκε την 1^η Μαρτίου 2001, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στο Συμβούλιο, σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 3 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή⁶⁹. Η βάση του σχεδίου σύστασης ήταν η ακόλουθη:

1 Παράλειψη τήρησης της από 30ής Ιουνίου 1998 απόφασης του Διαμεσολαβητή

1.1 Ο καταγγέλλων ζήτησε από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να του επιτραπεί η πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα (κυρίως ημερήσιες διατάξεις της «ομάδας ανωτάτου επιπέδου» και της «ειδικής ομάδας ΕΕ-ΗΠΑ») δυνάμει της απόφασης 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα⁷⁰. Το Συμβούλιο αρχικά υποστήριξε ότι τα σχετικά έγγραφα δεν είχαν καταρτιστεί με αποκλειστική ευθύνη του Συμβουλίου και ότι επομένως τυγχάνει εφαρμογής η παράγραφος 2 του άρθρου 2 της απόφασης 93/731 του Συμβουλίου σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα. Ο καταγγέλλων απευθύνθηκε τότε στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή (καταγγελία 1056/25.11.96/ Statewatch/ UK/IJH). Στην από 30ής Ιουνίου 1998 απόφασή του, ο Διαμεσολαβητής υποστήριξε ότι ούτε η διατύπωση της παραγράφου 2 του άρθρου 2 της απόφασης 93/731 ούτε η νομολογία των δικαστηρίων της Κοινότητας υποστήριζαν τη θέση του Συμβουλίου ότι τα έγγραφα τα οποία συντάσσει το Συμβούλιο από κοινού με τρίτους ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 2 του άρθρου 2. Όταν ο καταγγέλλων εν συνεχεία επαναδιατύπωσε την αίτησή του για πρόσβαση, το Συμβούλιο τον ενημέρωσε ότι τα αιτούμενα έγγραφα δεν είχαν θεωρηθεί ποτέ από το Συμβούλιο ως τέτοια, αλλά μόνο από τους υπαλλήλους της γενικής γραμματείας που παρακολουθούσαν το ζήτημα, οι οποίοι τηρούσαν αντίγραφα για τους σκοπούς της εργασίας τους. Επί τη βάση αυτή, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι τα έγγραφα αυτά δεν συγκαταλέγονταν στα έγγραφα «που έχει στην κατοχή του το Συμβούλιο» με την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731, αλλά σε εκείνα που είχαν στην κατοχή τους οι υπάλληλοι της γενικής γραμματείας και, επομένως, δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της απόφασης 93/731. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι, προβάλλοντας εξ ολοκλήρου νέα αιτιολόγηση για την άρνηση της πρόσβασης στα

⁶⁹ Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

⁷⁰ ΕΕ 1993 L 340, σ. 43, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 96/705/ΕΚ του Συμβουλίου, ΕΚΑΧ, ΕΚΑΕ της 6ης Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1996 L 325, σ. 19).

σχετικά έγγραφα, το Συμβούλιο δεν είχε τηρήσει την από 30ής Ιουνίου 1998 απόφαση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

1.2 Το Συμβούλιο επεσήμανε ότι, ενώ οι απόψεις του Διαμεσολαβητή θα μπορούσαν να παράσχουν χρήσιμη καθοδήγηση, η μόνη αρμόδια αρχή να λαμβάνει τελικές αποφάσεις σχετικά με την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου ήταν το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ακόμη ότι είχε πράγματι επανεξετάσει τη θέση του υπό το πρίσμα της από 30ής Ιουνίου 1998 απόφασης του Διαμεσολαβητή και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η άρνηση πρόσβασης στα εν λόγω έγγραφα θα έπρεπε να συνεχίσει να ισχύει, αν και για διαφορετικούς λόγους από εκείνους που είχε αναφέρει στην πρώτη απόφασή του.

1.3 Στην από 30ής Ιουνίου 1998 απόφασή του επί της καταγγελίας 1056/25.11.96/Statewatch/UK/IJH, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε μια κριτική παρατήρηση στην οποία καλούσε το Συμβούλιο να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και να επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, εκτός εάν ετύγχανε εφαρμογής μία ή περισσότερες από τις εξαιρέσεις που περιλαμβάνονταν στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι το Συμβούλιο είχε πράγματι αναθεωρήσει τη θέση του στην από 28^η Σεπτεμβρίου 1998 απόφασή του. Παρόλο που από το Συμβούλιο δεν είχε γίνει επίκληση της παραγράφου 2 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731 απαντώντας στην πρώτη αίτηση του καταγγέλλοντα για πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, ο Διαμεσολαβητής υποστήριξε ότι η από 30ής Ιουνίου 1998 απόφασή του δεν εμπόδιζε το Συμβούλιο να βασιστεί εν συνεχεία στη διάταξη αυτή εάν κατέληγε στο συμπέρασμα, έχοντας επανεξετάσει τη θέση του υπό το πρίσμα των σχολίων του Διαμεσολαβητή, ότι τυγχάνει εφαρμογής. Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε την ανησυχία του καταγγέλλοντα ότι αυτό θα οδηγούσε σε ένα φαύλο κύκλο που θα μπορούσε να συνεχίζεται επ' αόριστον. Κατά την άποψή του, οι αρχές της χρηστής διοίκησης εμπόδιζαν μια διοίκηση να αντικαθιστά αυθαίρετα την αιτιολόγηση των αποφάσεών της με νέα αιτιολόγηση. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε, ωστόσο, ότι δεν υπήρχαν στοιχεία για να αποδειχτεί ότι κάτι τέτοιο ίσχυε στην παρούσα υπόθεση.

1.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Η γενική γραμματεία ως μέρος του Συμβουλίου

2.1 Το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι τα αιτούμενα έγγραφα δεν είχαν ποτέ θεωρηθεί από το Συμβούλιο ως τέτοια, αλλά μόνο από τους υπαλλήλους της Γενικής Γραμματείας που παρακολουθούσαν το ζήτημα, οι οποίοι τηρούσαν αντίγραφα για τους σκοπούς της εργασίας τους. Επί τη βάση αυτή, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι τα έγγραφα αυτά δεν συγκαταλέγονταν στα έγγραφα «που έχει στην κατοχή του το Συμβούλιο» με την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι αυτό ήταν λάθος.

2.2 Το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι το ζήτημα του εάν η Γενική Γραμματεία αποτελούσε «διαφορετικό» θεσμικό όργανο από το Συμβούλιο εξετάζοταν την εποχή εκείνη από το Πρωτοδικείο (στην υπόθεση T-205/00, Spa Renco κατά Συμβουλίου). Καθώς αυτές οι διαδικασίες εκκρεμούσαν, το Συμβούλιο θα απείχε, επομένως, από τον περαιτέρω σχολιασμό του ισχυρισμού αυτού στο πλαίσιο αυτό.

2.3 Η παράγραφος 3 του άρθρου 1 του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή⁷¹ προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παρεμβαίνει σε διαδικασία εκκρεμούσα ενώπιον δικαστικής αρχής. Αυτό σημαίνει ότι δεν επιτρέπεται ο Διαμεσολαβητής να εξετάζει ή να συνεχίζει την εξέταση καταγγελίας, τα *πραγματικά περιστατικά* της οποίας εξετάζονται ήδη από δικαστική αρχή⁷². Ο Διαμεσολαβητής

⁷¹ Απόφαση 94/262 της 9ης Μαρτίου 1994 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

⁷² Πρβλ. παράγραφο 7 άρθρου 2 του Κανονισμού του Διαμεσολαβητή, η οποία αναφέρει τα εξής: «Εάν ο διαμεσολαβητής, λόγω εκκρεμούσας ή περατωθείσας δικαστικής διαδικασίας ως προς τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά, οφείλει να κηρύξει την καταγγελία απαράδεκτη ή να θέσει τέλος στην εξέτασή της, τα αποτελέσματα των ερευνών τις οποίες ενδεχομένως διεξήγαγε προηγουμένως τίθενται στο αρχείο.»

επεσήμανε, ωστόσο, ότι η υπόθεση που αναφέρθηκε από το Συμβούλιο αφορούσε μια διαφορετική δέσμη γεγονότων, όπως φαίνεται από τη σύνοψη της υπόθεσης T-205/00 που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα⁷³. Ήταν πιθανό το Συμβούλιο να χρησιμοποιούσε σε εκείνη την υπόθεση το ίδιο επιχείρημα που είχε διατυπώσει στην παρούσα υπόθεση, ήτοι ότι θα έπρεπε να γίνεται διάκριση μεταξύ του Συμβουλίου και της Γενικής Γραμματείας του για τους σκοπούς της εφαρμογής της απόφασης 93/731. Ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε ωστόσο αναγκαίο ή αρμόζον να αναστείλει την εξέταση του ζητήματος αυτού, εφόσον εκκρεμούσαν οι διαδικασίες ενώπιον του Δικαστηρίου.

2.4 Η παράγραφος 1 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731 προβλέπει: «Το κοινό έχει πρόσβαση στα έγγραφα του Συμβουλίου σύμφωνα με τους όρους που προβλέπει η απόφαση.» Σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 1, ως έγγραφο του Συμβουλίου νοείται «κάθε γραπτό κείμενο με στοιχεία που έχει στην κατοχή του το Συμβούλιο, ανεξάρτητα από τον χρησιμοποιούμενο υλικό φορέα, στον οποίο έχει καταχωρηθεί, με την επιφύλαξη του άρθρου 2, παράγραφος 2.»

2.5 Η απόφαση 93/731 έπρεπε να αντιμετωπιστεί στο πλαίσιο του Κώδικα Συμπεριφοράς σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής⁷⁴ που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο και την Επιτροπή στις 6 Δεκεμβρίου 1993 στον οποίο αναφέρονταν τα εδάφια της απόφασης 93/731. Αυτός ο Κώδικας Συμπεριφοράς προβλέπει, μεταξύ άλλων: «Το κοινό θα έχει την ευρύτερη δυνατή πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής και του Συμβουλίου.» Επί τη βάση αυτή, το Πρωτοδικείο κατέληξε στο ακόλουθο συμπέρασμα: «Η απόφαση 93/731 έχει σκοπό να ερμηνεύει την αρχή της πληρέστερης δυνατής προσβάσεως των πολιτών στην πληροφόρηση, προκειμένου να ενισχύει τον δημοκρατικό χαρακτήρα των θεσμικών οργάνων καθώς και την εμπιστοσύνη του κοινού στη διοίκηση»⁷⁵.

2.6 Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι ο σκοπός αυτός δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν γινόταν αποδεκτό ότι τα έγγραφα τα οποία είχε συντάξει το Συμβούλιο (ή τα οποία είχε συντάξει από κοινού με άλλους) δεν θα έπρεπε να καλύπτονται από την απόφαση 93/731 απλώς και μόνο επειδή δεν ήταν στην κατοχή του ίδιου του Συμβουλίου αλλά της Γενικής Γραμματείας του. Σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 207 της Συνθήκης ΕΚ, το Συμβούλιο επικουρείται από Γενική Γραμματεία. Ο Διαμεσολαβητής ωστόσο δεν γνώριζε καμία διάταξη της Συνθήκης ή της κοινοτικής νομοθεσίας που να υποδηλώνει ότι η Γενική Γραμματεία θα έπρεπε να θεωρείται θεσμικό όργανο ή οργανισμός ξεχωριστός από το Συμβούλιο. Η ίδια η απόφαση 93/731 προσέδιδε σημαντικό ρόλο στη Γενική Γραμματεία σε ό,τι αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα υποδεικνύοντας στους αιτούντες να γράφουν στις «αρμόδιες υπηρεσίες της Γενικής Γραμματείας» και αναθέτοντας στην τελευταία την αντιμετώπιση των αιτήσεων αυτών κατά πρώτο λόγο (πρβλ. άρθρο 7 της απόφασης 93/731). Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, δεν υπήρχε επομένως τίποτε που θα επέτρεπε τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου θα έπρεπε να θεωρείται «άλλο θεσμικό όργανο» με την έννοια της παραγράφου 2 του άρθρου 2 της απόφασης 93/731. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, θεώρησε ότι τα έγγραφα που είχε στην κατοχή της η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ήταν έγγραφα «που είχε στην κατοχή του το Συμβούλιο» για τα οποία τύγχανε εφαρμογής η απόφαση 93/731. Έπρεπε να υπενθυμιστεί, ωστόσο, ότι η ανώτατη αρχή για την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου είναι το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁷³ ΕΕ 2000 C 285, σ. 19.

⁷⁴ ΕΕ 1993 L 340, σ. 41.

⁷⁵ Υπόθεση T-174/95, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου [1998] ECR II-2289, παράγραφος 66.

3 Συστηματική παράλειψη καταχώρησης και αρχειοθέτησης των σχετικών εγγράφων

3.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι παραλείποντας συστηματικά να καταχωρίζει και να αρχειοθετεί τα σχετικά έγγραφα, το Συμβούλιο είχε παραβιάσει το καθήκον του να τηρεί αρχεία.

3.2 Το Συμβούλιο απάντησε ότι για τους λόγους που αναφέρονταν με περισσότερες λεπτομέρειες στην απάντησή του σχετικά με την καταγγελία 917/2000/GG που υποβλήθηκε από τον ίδιο καταγγέλλοντα, δεν θεωρούσε ότι είναι αναγκαίο ή αρμόζον να τηρεί ολοκληρωμένο, κεντρικό αρχείο και να καταχωρίζει κάθε έγγραφο που είχε στην κατοχή του ένας εκ των υπαλλήλων του.

3.3 Το σχετικό ζήτημα είχε επίσης εγερθεί στην καταγγελία 917/2000/GG. Τόσο το Συμβούλιο όσο και ο καταγγέλλων είχαν διατυπώσει λεπτομερή σχόλια για το ζήτημα αυτό σε αυτή την καταγγελία και ο Διαμεσολαβητής θα εξέταζε τα επιχειρήματα αυτά όταν θα ασχολούταν με την καταγγελία 917/2000/GG. Ο Διαμεσολαβητής, ως εκ τούτου, θεώρησε ότι δεν υπήρχε ανάγκη περαιτέρω εξέτασης του ζητήματος αυτού στο πλαίσιο της παρούσας έρευνας.

4 Παράλειψη αιτιολόγησης

4.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι το Συμβούλιο δεν είχε αιτιολογήσει επαρκώς την απόφασή του, δεδομένου του τρόπου με τον οποίο είχε αλλάξει την αιτιολόγηση της άρνησης της πρόσβασης στα αιτούμενα έγγραφα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και ότι το σκεπτικό ήταν απαράδεκτα ασαφές και συγκεχυμένο.

4.2 Το Συμβούλιο θεώρησε ότι η επάρκεια της αιτιολόγησης μιας απόφαση είναι ζήτημα που επηρεάζει τη νομιμότητα της απόφασης αυτής, ο έλεγχος της οποίας δεν ενέπιπτε στο πεδίο των αρμοδιοτήτων του Διαμεσολαβητή.

4.3 Το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ αναθέτει στον Διαμεσολαβητή το έργο της εξέτασης πιθανών κρουσμάτων κακής διοίκησης. Ο όρος «κακή διοίκηση» δεν ορίζεται στην Συνθήκη ΕΚ ή στο Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Είναι χρήσιμο να υπενθυμιστεί ότι στην Ετήσια Έκθεση για το 1997⁷⁶, ο Διαμεσολαβητής είχε αναφέρει ότι θεωρούσε κατάλληλη την ακόλουθη ερμηνεία του όρου «κακή διοίκηση»: «Κρούσμα κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με τον κανόνα ή την αρχή που το δεσμεύει.» Ο Διαμεσολαβητής προσέθεσε⁷⁷ ότι, κατά τη εξέταση του εάν ένα θεσμικό όργανο ή οργανισμός έχει ενεργήσει σύμφωνα με τους κανόνες και τις αρχές που είναι δεσμευτικές ως προς αυτό, «το πρώτο και σημαντικότερο καθήκον του πρέπει να είναι να καθορίσει κατά πόσον αυτό το όργανο ενήργησε νόμιμα». Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ένα ψήφισμα στις 16 Ιουλίου 1998 το οποίο χαιρέτιζε τον ορισμό της κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής, επομένως, θεώρησε ότι η εντολή του τού επέτρεπε να εξετάζει καταγγελίες στις οποίες γινόταν ισχυρισμός περί παράλειψης παροχής επαρκούς αιτιολόγησης εκ μέρους ενός θεσμικού οργάνου για την απόφασή του.

4.4 Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε, ωστόσο, ότι η αιτιολόγηση που δόθηκε από το Συμβούλιο στην από 28^η Σεπτεμβρίου 1998 απόφασή του ήταν επαρκής καθώς το Συμβούλιο είχε καταστήσει σαφές ότι η άρνησή του να επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα βασιζόταν στην παράγραφο 2 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731. Το ζήτημα του εάν το Συμβούλιο είχε πράξει σωστά όταν άλλαζε τους λόγους στους οποίους στήριζε την άρνησή του κατά τη διάρκεια της διαδικασίας είχε ήδη εξεταστεί (βλέπε σημείο 1.3 ανωτέρω).

4.5 Βάσει των ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου σε ό,τι αφορά τον τέταρτο ισχυρισμό.

⁷⁶ Στη σελίδα 23.

⁷⁷ Στη σελίδα 24.

5 Συμπέρασμα

Ο Διαμεσολαβητής επομένως θεώρησε ότι η προσέγγιση του Συμβουλίου στην παρούσα υπόθεση συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης καθώς είχε στηρίξει την άρνησή του να επιτρέψει στον καταγγέλλοντα την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα στην παράγραφο 2 του άρθρου 1 της απόφασης 93/731.

Ο Διαμεσολαβητής επομένως διατύπωσε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στο Συμβούλιο, σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 3 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα έπρεπε να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και να επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, εκτός αν τυγχάνει εφαρμογής μία ή περισσότερες από τις εξαιρέσεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731.

Η ΛΕΠΤΟΜΕΡΗΣ ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε το Συμβούλιο ότι, σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 3 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, θα έπρεπε να διαβιβάσει τη λεπτομερή γνώμη του έως τις 30 Ιουνίου 2001 και ότι η λεπτομερής γνώμη θα μπορούσε να αποτελείται από αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και περιγραφή του τρόπου με τον οποίο είχε εφαρμοστεί.

Στην λεπτομερή του γνώμη, το Συμβούλιο διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

«Το Συμβούλιο λαμβάνει υπόψη την απόφαση του Διαμεσολαβητή σχετικά με τον πρώτο, τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο της καταγγελίας (...).

Σε ό,τι αφορά την απόφαση του Διαμεσολαβητή και το σχέδιο σύστασης επί του δεύτερου λόγου της καταγγελίας, που αφορά το ζήτημα του εάν θεωρούνται έγγραφα του Συμβουλίου τα έγγραφα που έχουν στην κατοχή τους υπάλληλοι της Γενικής Γραμματείας, τα οποία δεν έχουν διανεμηθεί στα μέλη του Συμβουλίου ή τους αντιπροσώπους τους σε ένα από τα προπαρασκευαστικά της όργανα

υπό την έννοια της απόφασης 93/731/EK, το Συμβούλιο αποφασίζει να επιτρέψει την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, καθώς φάνηκε ότι το περιεχόμενό τους δεν καλύπτεται από τις εξαιρέσεις που αναφέρονται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731/EK.»

Η λεπτομερής άποψη του Συμβουλίου διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι είχε λάβει τα εν λόγω έγγραφα. Κατά την άποψή του, ωστόσο, εναπόκειται στον Διαμεσολαβητή να αποφασίσει εάν το Συμβούλιο είχε συμμορφωθεί προς τη σύστασή του, δεδομένου ότι το τελευταίο δεν είχε απαντήσει απευθείας στον τρίτο ισχυρισμό. Σε ό,τι αφορά τον δεύτερο ισχυρισμό, ο καταγγέλλων υπέθεσε ότι, αφού το Συμβούλιο είχε εφαρμόσει την απόφαση 93/731, θα μπορούσε να συναχθεί ότι το Συμβούλιο είχε αποδεχθεί τη σύσταση παρόλο που το Συμβούλιο δεν το διατύπωσε ρητώς.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Την 1^η Μαρτίου 2001, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στο Συμβούλιο, σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 3 του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή:

Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα έπρεπε να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και να επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, εκτός εάν τυγχάνει εφαρμογής μία ή περισσότερες από τις εξαιρέσεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731.

2 Στις 28 Μαΐου 2001, το Συμβούλιο ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι είχε αποφασίσει να επιτρέψει την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα εφόσον είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το περιεχόμενό τους δεν καλυπτόταν από καμία από τις εξαιρέσεις που αναφέρονταν στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731/EΚ. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι το Συμβούλιο είχε επομένως αποδεχτεί το σχέδιο σύστασής του. Τα μέτρα που περιγράφονται από το Συμβούλιο στην από 28^η Μαΐου 2001 επιστολή του φάνηκαν ικανοποιητικά και ικανοποίησαν τον καταγγέλλοντα⁷⁸. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.5.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ ΓΙΑ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 367/98/(VK)GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγελία υποβλήθηκε τον Απρίλιο του 1998 από δύο τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Βιέννη (Αυστρία). Η αντιπροσωπεία αυτή διαδέχθηκε την αντιπροσωπεία που διατηρούσε η Επιτροπή στην Αυστρία πριν από την ένταξη της χώρας αυτής στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες την 1η Ιανουαρίου 1995. Οι καταγγέλλοντες ισχυρίστηκαν ότι η Επιτροπή είχε παραλείψει να θέσει σε εφαρμογή προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας της στην Αυστρία.

Το άρθρο 14 των κανόνων-πλαισίου που διέπουν τους όρους απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που εργάζονται σε τρίτες χώρες (στο εξής οι «κανόνες-πλαίσιο»), οι οποίοι δημοσιεύτηκαν στις 22 Ιουνίου 1990 ορίζει τα εξής:

Η Επιτροπή είναι υπεύθυνη για τις εισφορές κοινωνικής ασφάλισης που καταβάλλονται από τον εργοδότη σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις στη χώρα όπου ο τοπικός υπάλληλος εκτελεί τα καθήκοντά του.

Η Επιτροπή εφαρμόζει προγράμματα συμπληρωματικής ή ανεξάρτητης σύνταξης ή ασφάλισης ασθένειας, ατυχήματος ή αναπηρίας στις περιπτώσεις που δεν υπάρχει ανάλογο τοπικό πρόγραμμα ή που το τοπικό πρόγραμμα κρίνεται ακατάλληλο.

Το ύψος των εισφορών που καταβάλλονται από την Επιτροπή και τον τοπικό υπάλληλο για την κάλυψη του κόστους των συμπληρωματικών ή ανεξάρτητων προγραμμάτων καθορίζεται από την αρμόδια αρχή για τη σύναψη συμβάσεων πρόσληψης.

Στις 26 Απριλίου 1994 η Επιτροπή ενέκρινε τους κανόνες που διέπουν τους ειδικούς όρους απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων που εργάζονται στην Αυστρία (στο εξής οι «ειδικοί όροι») οι οποίοι τέθηκαν σε ισχύ την 1η Μαΐου 1994.

Το άρθρο 25, παράγραφος 1, των ειδικών όρων ορίζει ότι, με την επιφύλαξη του ισχύοντος στην Αυστρία ασφαλιστικού συστήματος, οι τοπικοί υπάλληλοι που δεν είναι σε θέση να εργαστούν λόγω ασθένειας ή ατυχήματος συνεχίζουν να δικαιούνται αμοιβής για διάστημα 6, 8, 10 ή 12 εβδομάδων ανάλογα με το χρόνο προϋπηρεσίας τους. Από την 7η, 9η, 11η και 13η εβδομάδα ανικανότητας αντίστοιχα, ο τοπικός υπάλληλος δικαιούται εισόδημα που ανέρχεται σε 50% της αμοιβής του/της για πρόσθετο διάστημα 4 εβδομάδων. Από την περίοδο παρέμβασης του ισχύοντος ασφαλιστικού συστήματος και έως την 180η ημέρα, ο τοπικός υπάλληλος εισπράττει επιδόματα κοινωνικής ασφάλισης, τα οποία τον/την καθιστούν δικαιούχο εισοδήματος ίσου με το 100% του τελευταίου βασικού μηνιαίου μισθού του/της προ της ανικανότητας. Σύμφωνα με το άρθρο 25, οι όροι της αποζημίωσης για απώλεια αποδοχών λόγω διαστημάτων ανικανότητας, που προβλέπονται στο ισχύον ασφαλιστικό σύστημα, καθορίζονται σε συνεργασία με την ασφαλιστική εταιρεία στην οποία είναι εγγεγραμμένος ο τοπικός υπάλληλος.

⁷⁸

Όπως αναφέρεται ανωτέρω, ο τρίτος ισχυρισμός του καταγγέλλοντα θα εξεταζόταν στην απόφαση του Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας 917/2000/GG που υποβλήθηκε από τον ίδιο καταγγέλλοντα.

Το άρθρο 27 των ειδικών όρων προβλέπει ότι σε περίπτωση μόνιμης και ολικής ανικανότητας λόγω ασθένειας ή ατυχήματος στην εργασία, ή σε περίπτωση θανάτου, οι τοπικοί υπάλληλοι δικαιούνται επιδόματα, σύμφωνα με την ασφαλιστική σύμβαση που συνάπτεται για το σκοπό αυτό από την Επιτροπή.

Σύμφωνα με το άρθρο 28 των ειδικών όρων, οι τοπικοί υπάλληλοι λαμβάνουν σύνταξη, σύμφωνα με την ασφαλιστική σύμβαση που συνάπτεται για το σκοπό αυτό από την Επιτροπή.

Οι εισφορές στα ασφαλιστικά αυτά προγράμματα καθορίζονται στο άρθρο 30 των ειδικών όρων. Σύμφωνα με το άρθρο 30, παράγραφος 2, η εισφορά των τοπικών υπαλλήλων ανέρχεται στο ένα τρίτο του κόστους της ασφάλισης που αναφέρεται στο άρθρο 25. Το άρθρο 30, παράγραφος 3, ορίζει ότι όσον αφορά τους κινδύνους που αναφέρονται στα άρθρα 27 και 28 των ειδικών όρων, η συνταξιοδοτική εισφορά και η εισφορά ανικανότητας-θανάτου ανέρχεται σε 60% για την Επιτροπή και σε 40% για τον τοπικό υπάλληλο.

Το άρθρο 38 των ειδικών όρων ορίζει ότι οι διατάξεις των άρθρων 25, 27 και 28 τίθενται σε ισχύ την ημερομηνία έναρξης ισχύος των ασφαλιστικών συμβάσεων που αναφέρονται στα εν λόγω άρθρα.

Σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες, τα γεγονότα που ακολούθησαν μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Στις 5 Μαΐου 1994 οι τοπικοί υπάλληλοι υπέβαλαν στη διοίκηση αναλυτικές προσφορές από τρεις ασφαλιστικές εταιρείες. Τον Δεκέμβριο του 1994 η αρμόδια μονάδα στη Γενική Διεύθυνση Ι.Α.⁷⁹ της Επιτροπής ζήτησε από την αντιπροσωπεία της Επιτροπής να διαβίβασει δηλώσεις των τοπικών υπαλλήλων που είχαν δικαίωμα κάλυψης, με τις οποίες οι τελευταίοι συμφωνούσαν να καλύπτονται από την ασφάλεια «ασθένειας-ατυχήματος-ανικανότητας προς εργασία» της ασφαλιστικής εταιρείας Van Breda. Λίγο αργότερα, οι τοπικοί υπάλληλοι υπέγραψαν τα σχετικά έντυπα για την διασφάλιση των εισοδημάτων σε περίπτωση ανικανότητας προς εργασία και τα παρέδωσαν στον αναπληρωτή βοηθό διοίκησης της αντιπροσωπείας στη Βιέννη. Ο τελευταίος διαβίβασε τα έντυπα αυτά στη ΓΔ Ι.Α την 1η Ιουνίου 1995.

Σε σημείωμα με ημερομηνία 4 Ιουλίου 1995 προς τον αναπληρωτή βοηθό διοίκησης, η ΓΔ Ι.Α ανέφερε ότι οι τοπικοί υπάλληλοι που εργάζονταν στη Βιέννη δεν καλύπτονταν από την ασφαλιστική κάλυψη που προσέφερε η Van Breda. Η αντιπροσωπεία κλήθηκε να υποβάλει, σε συνεργασία με τη ΓΔ Χ⁸⁰, νέες προτάσεις στη ΓΔ Ι.Α και ΓΔ ΙΧ (η αρμόδια για τη διοίκηση και το προσωπικό Γενική Διεύθυνση).

Με αφορμή συνάντηση με το σύνολο των τοπικών υπαλλήλων που εργάζονταν στη Βιέννη στις αρχές Μαρτίου 1996 και παρουσία του αναπληρωτή βοηθού διοίκησης της αντιπροσωπείας ο κ. Walker, προϊστάμενος προσωπικού της ΓΔ Χ, κάλεσε τους τοπικούς υπαλλήλους να υποβάλουν νέες προτάσεις. Οι προτάσεις αυτές έπρεπε να λαμβάνουν υπόψη δύο εναλλακτικές λύσεις, με αναδρομική ισχύ από την 1η Μαΐου 1994 και από την 1η Ιανουαρίου 1996 αντίστοιχα. Σε σημείωμά του προς τον αναπληρωτή βοηθό διοίκησης της αντιπροσωπείας στις 26 Μαρτίου 1996 ο κ. Walker εξέφρασε την άποψη ότι η ΓΔ Ι.Α δεν είχε ασχοληθεί περαιτέρω με το ζήτημα των συμπληρωματικών ασφαλιστικών συμβάσεων, καθώς η ευθύνη για τους τοπικούς υπαλλήλους είχε μεταβιβαστεί στη ΓΔ ΙΧ και τη ΓΔ Χ. Ο κ. Walker ζήτησε από τον αποδέκτη του σημειώματος να δώσει προτεραιότητα στο συγκεκριμένο θέμα.

Τον Αύγουστο του 1996 οι τοπικοί υπάλληλοι στη Βιέννη υπέβαλαν στην αντιπροσωπεία τρεις ενημερωμένες προτάσεις, οι οποίες λάμβαναν υπόψη τις δύο ανωτέρω εναλλακτικές λύσεις. Τον Δεκέμβριο του 1996 οι τοπικοί υπάλληλοι παρουσίασαν

⁷⁹ Η Γενική Διεύθυνση που (μαζί με τη ΓΔ Ι.Β) ήταν αρμόδια για τις εξωτερικές σχέσεις.

⁸⁰ Η Γενική Διεύθυνση που ήταν αρμόδια για την πληροφόρηση, την επικοινωνία, τον πολιτισμό και τα οπτικοακουστικά μέσα.

μία σύγκριση των υπηρεσιών που προσέφεραν οι τρεις ασφαλιστικές εταιρείες και εξέφρασαν την προτίμησή τους για δύο από τις προσφορές αυτές. Ζήτησαν δε εκ νέου την ταχεία εφαρμογή των συμπληρωματικών ασφαλιστικών συμβάσεων. Περαιτέρω αίτημα προς την κατεύθυνση αυτή διατυπώθηκε σε σημείωμα των τοπικών υπαλλήλων το οποίο υποβλήθηκε στην αντιπροσωπεία στις 21 Απριλίου 1997.

Σε σημείωμα με ημερομηνία 21 Απριλίου 1997 ο κ. Käfer, προϊστάμενος διοίκησης στην αντιπροσωπεία, ζήτησε από τους τοπικούς υπαλλήλους να του υποδείξουν έως τις 28 Απριλίου 1997 μία μόνο ασφαλιστική εταιρεία ώστε να αρχίσουν διαπραγματεύσεις. Στις 24 Απριλίου 1997 οι τοπικοί υπάλληλοι απηύθυναν επιστολή στον κ. Käfer ζητώντας να ξεκινήσουν διαπραγματεύσεις στη βάση των προσφορών που υποβλήθηκαν από τις δύο εταιρείες. Οι τοπικοί υπάλληλοι έκριναν ότι δεν ήταν σε θέση να αποφασίσουν ποια προσφορά έπρεπε να επιλεγεί και θεωρούσαν ότι η απόφαση αυτή έπρεπε να ληφθεί από τους εμπειρογνώμονες της Επιτροπής στον τομέα αυτό. Ο κ. Käfer γνωστοποίησε στον κ. Walker τις επωνυμίες των δύο εταιρειών σε σημείωμα της 13^{ης} Μαΐου 1997. Στην απάντησή του με ημερομηνία 16 Μαΐου 1997 ο κ. Walker τόνισε ότι η απόφαση σχετικά με την εταιρεία που θα επιλεγόταν έπρεπε να ληφθεί από την αντιπροσωπεία, προκειμένου να μπορέσει να συνεχιστεί η διαδικασία.

Σε σημείωμά τους με ημερομηνία 22 Οκτωβρίου 1997 προς τον κ. Käfer οι τοπικοί υπάλληλοι δήλωσαν ότι η ασφαλιστική εταιρεία με την οποία έπρεπε να ξεκινήσουν διαπραγματεύσεις ήταν η BVP και ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής έπρεπε να δώσουν προτεραιότητα στο συγκεκριμένο θέμα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή για σχολιασμό.

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Μετά την ένταξη της Αυστρίας στην ΕΕ την 1η Ιανουαρίου 1995, η αντιπροσωπεία της Επιτροπής απόκτησε νέο καθεστώς, γεγονός που είχε ως συνέπεια διάφορες αλλαγές στους ισχύοντες κανόνες. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή προχωρούσε σε αναθεώρηση των ειδικών όρων απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων που εργάζονταν στην Αυστρία. Οι εκπρόσωποι των εργαζομένων και η διοίκηση προσπαθούσαν να καταλήξουν σε συμφωνία σχετικά με όλα αυτά τα προβλήματα στο πλαίσιο μιας μικτής ομάδας μελέτης. Έως την ολοκλήρωση της αναθεώρησης, εξακολουθούσαν να ισχύουν προσωρινά οι ειδικοί όροι που αφορούσαν το καθεστώς των τοπικών υπαλλήλων σε τρίτη χώρα.

Από το άρθρο 14 των κανόνων-πλαισίου συναγόταν ότι η εφαρμογή προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης εξαρτιόταν από την ανεπάρκεια της κάλυψης του τοπικού συστήματος. Σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, η Επιτροπή δεν μπορούσε συνεπώς να θεωρείται υπεύθυνη για τη μη εφαρμογή των άρθρων 25, 27 και 28 των ειδικών όρων.

Έπρεπε επίσης να ληφθεί υπόψη το περιθώριο ερμηνείας που διέθετε η Επιτροπή στο συγκεκριμένο ζήτημα. Καθώς η θέσπιση προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης συνδεόταν με την αρνητική αξιολόγηση του τοπικού συστήματος, η Επιτροπή έπρεπε να ενεργήσει με σύνεση, ιδίως στην περίπτωση μιας χώρας που είχε γίνει κράτος μέλος. Η θέσπιση προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης για περιορισμένο αριθμό υπαλλήλων (στην παρούσα περίπτωση τους τοπικούς υπαλλήλους) θα μπορούσε να αποτελέσει αιτία σύγκρουσης μεταξύ των δικαιούχων και του υπόλοιπου προσωπικού και επομένως έπρεπε να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στους σχετικούς χειρισμούς.

Η Επιτροπή έπρεπε να διασφαλίσει μια μετάβαση συνεπή με το καθεστώς που ίσχυε σε όλα τα υπόλοιπα κράτη μέλη. Για το λόγο αυτό και με στόχο να παράσχει στο προσωπικό της ένα υψηλό επίπεδο κοινωνικής προστασίας, η Επιτροπή εκδήλωσε την επιθυμία να θεσπίσει προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης με την ευρύτερη δυνατή εμβέλεια, υπό την προϋπόθεση ότι θα διαφυλασσόταν η ομοιογένεια του συστήματος. Η πρόθεση αυτή επιβεβαιωνόταν από τις ενέργειες της Επιτροπής ήδη από το 1994. Παρά ταύτα, δεν είχε ακόμη επιτευχθεί συναίνεση όσον αφορά στους τεχνικούς και οικονομικούς όρους, βάσει των οποίων θα λειτουργούσαν αυτά τα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης.

Η Επιτροπή θα μεριμνούσε ώστε οι τοπικοί υπάλληλοι στη Βιέννη να επωφεληθούν από προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης αμέσως μετά την έγκριση των νέων κανόνων. Το ζήτημα της ημερομηνίας έναρξης ισχύος και των οικονομικών συνεπειών των κανόνων αυτών ήταν μεταξύ των θεμάτων που απασχολούσαν την ανωτέρω ομάδα μελέτης.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Στις παρατηρήσεις τους, οι καταγγέλλοντες επέμειναν στην καταγγελία τους και διατύπωσαν τα ακόλουθα συμπληρωματικά σχόλια:

Οι ειδικοί όροι τέθηκαν σε ισχύ την εποχή που ήταν πλέον σαφές τόσο για την Επιτροπή όσο και για τους τοπικούς υπαλλήλους στη Βιέννη ότι η Αυστρία θα γινόταν σύντομα μέλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η ένταξη της Αυστρίας δεν επηρέασε το γεγονός ότι η κοινωνική προστασία που παρείχε το ισχύον σύστημα ήταν ανεπαρκής. Όσον αφορά στους τοπικούς υπαλλήλους των αντιπροσωπειών της Φινλανδίας και της Σουηδίας, λίγο πριν από την ένταξη των χωρών αυτών συμφωνήθηκε η καταβολή συμπληρωματικών παροχών κοινωνικής ασφάλισης. Οι παροχές αυτές ίσχυαν για τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας στη Στοκχόλμη από την 1η Ιανουαρίου 1997. Στην περίπτωση της αντιπροσωπείας στο Ελσίνκι, ο μόνος λόγος για τον οποίο δεν είχαν ακόμη συναφθεί αντίστοιχες ασφαλιστικές συμβάσεις ήταν ότι οι εκεί τοπικοί υπάλληλοι θεωρούσαν ότι δεν ήταν σε θέση να καταβάλουν την οικονομική εισφορά, η οποία οριζόταν στους ειδικούς όρους που τους αφορούσαν. Ήταν, επομένως, προφανές ότι υπήρχε μεταχείριση των τοπικών υπαλλήλων της Επιτροπής που εργάζονταν στη Βιέννη κατά τρόπον που αποτελεί διάκριση εις βάρος τους.

Η χορήγηση συμπληρωματικών παροχών στους τοπικούς υπαλλήλους δεν θα δημιουργούσε προβλήματα με τους υπόλοιπους υπαλλήλους της Επιτροπής στη Βιέννη. Οι τελευταίοι ήταν δημόσιοι υπάλληλοι που απολάμβαναν ένα επίπεδο κοινωνικής προστασίας πολύ υψηλότερο από το αντίστοιχο των τοπικών υπαλλήλων. Προκαλούσε έκπληξη το γεγονός ότι η Επιτροπή προέβλεπε μόλις τώρα το συγκεκριμένο και άλλα επιχειρήματα.

Η καθυστέρηση δεν οφειλόταν σε τεχνικά προβλήματα, αλλά στην αδυναμία των υπηρεσιών της Επιτροπής να εξασφαλίσουν τους αναγκαίους πόρους από τον προϋπολογισμό. Δεν ήταν σωστό να γίνεται συζήτηση για νέους κανόνες όταν οι παλαιοί δεν εφαρμόζονταν όπως θα έπρεπε.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Η ανάλυση των αμφισβητούμενων θεμάτων από το Διαμεσολαβητή

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση της Επιτροπής στους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα.

Η δυνατότητα για φιλικό διακανονισμό

Στις 31 Μαρτίου 1999 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε, κατόπιν τούτου, πρόταση για φιλικό διακανονισμό στην Επιτροπή. Στην επιστολή του ο Διαμεσολαβητής καλούσε την Επιτροπή να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε οι συμπληρωματικές ασφαλιστικές συμβάσεις να ισχύσουν αναδρομικά.

Στην απάντησή της με ημερομηνία 1η Ιουνίου 1999 η Επιτροπή επισήμανε ότι τα σχετικά ζητήματα είχαν συζητηθεί εκτενώς με τους τοπικούς υπαλλήλους στις 16 και 17 Μαρτίου 1999. Με την ευκαιρία αυτή, ελήφθη επίσημη απόφαση για την καθιέρωση συμπληρωματικής ασφάλισης για προσωρινή ανικανότητα προς εργασία, όπως ορίζεται στο άρθρο 25 των ειδικών όρων. Όσον αφορά τα άλλα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης, συνεχίζονταν οι συζητήσεις σχετικά με το ζήτημα της αναδρομικής ισχύος, βάσει των συγκεκριμένων προσφορών που είχαν υποβληθεί από τις ασφαλιστικές εταιρείες. Στη συνάντηση του Μαρτίου, η διοίκηση πρότεινε την ολοκλήρωση του θέματος αυτού το αργότερο έως τον Ιούλιο του 1999.

Στις παρατηρήσεις τους σε σχέση με την επιστολή, οι καταγγέλλοντες ενημέρωσαν το Διαμεσολαβητή ότι στις 4 Σεπτεμβρίου 1999 η αντιπροσωπεία στη Βιέννη απήντησε σημείωμα στους τοπικούς υπαλλήλους της στο οποίο εξηγούσε ότι δεν είχε ακόμη συναφθεί συμπληρωματική ασφαλιστική σύμβαση για πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία. Σύμφωνα με το σημείωμα αυτό, ζητήθηκε από επτά ασφαλιστικές εταιρείες να υποβάλουν προτάσεις. Έξι από τις προτάσεις αυτές κρίθηκαν ακατάλληλες, επειδή δεν κάλυπταν τις παροχές που ορίζονται στο άρθρο 25 των ειδικών όρων. Η έβδομη προσφορά κάλυπτε μεν τις παροχές αυτές, αλλά δεν εγκρίθηκε από την αντιπροσωπεία, καθώς θα είχε ως αποτέλεσμα παροχές υψηλότερες από το βασικό μηνιαίο μισθό. Σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες, δεν είχε σημειωθεί καμία πρόοδος όσον αφορά τα υπόλοιπα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Με βάση τα ανωτέρω ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι χρειαζόταν περαιτέρω πληροφορίες προκειμένου να χειριστεί την καταγγελία. Έτσι ζήτησε από την Επιτροπή (1) να διευκρινίσει εάν συμφωνούσε ή όχι ότι το άρθρο 14 των κανόνων-πλαisiού, είτε αφ' εαυτού είτε σε συνδυασμό με τα άρθρα 25, 27 και 28 των ειδικών όρων, την υποχρέωνε να παράσχει συμπληρωματική ασφάλιση για τους τοπικούς υπαλλήλους της στην Αυστρία, (2) να ενημερώσει το Διαμεσολαβητή για την πρόοδο που είχε σημειωθεί όσον αφορά στην υλοποίηση της απόφασης του Μαρτίου 1999, η οποία αφορούσε τη σύναψη σύμβασης συμπληρωματικής ασφάλισης για ανικανότητα προς εργασία, όπως προβλέπεται στο άρθρο 25 των ειδικών όρων, (3) να παράσχει πληροφορίες σχετικά με την πορεία των συζητήσεων για τις συμπληρωματικές παροχές που αφορούσαν τη συνταξιοδότηση, την ανικανότητα και το θάνατο μετά την από 1^η Ιουνίου 1999 επιστολή της Επιτροπής και (4) να υποβάλει ένα σαφές χρονοδιάγραμμα των επόμενων ενεργειών της επί του θέματος.

Η απάντηση της Επιτροπής

Στην απάντησή της η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Το άρθρο 14 των κανόνων-πλαisiού, ακόμη και όταν εξετάζεται υπό το πρίσμα των άρθρων 25, 27 και 28 των ειδικών όρων, δεν συνεπαγόταν αυτοδικαίως κάποια υποχρέωση, δεδομένου ότι η εφαρμογή προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης εξαρτιόταν από την ανεπάρκεια της κάλυψης που παρείχε το τοπικό πρόγραμμα. Η Επιτροπή επανέλαβε την πρόθεσή της να θεσπίσει προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους με την ευρύτερη δυνατή εμβέλεια, υπό την προϋπόθεση ότι θα διαφυλασσόταν ως ένα βαθμό η ομοιογένεια του συστήματος. Όσον αφορά τους τοπικούς υπαλλήλους στη Βιέννη, η Επιτροπή είχε ήδη αποφα-

οίσει ότι έπρεπε να μπορούν να επωφεληθούν από τα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης.

Όσον αφορά τη συμπληρωματική ασφάλιση για πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία, καμία από τις ασφαλιστικές εταιρείες που δραστηριοποιούνταν στην αγορά της Αυστρίας δεν ήταν σε θέση να προσφέρει παροχές σύμφωνες με τους κανόνες του άρθρου 25 των ειδικών όρων. Ωστόσο χάρις στις επανειλημμένες προσπάθειες της διοίκησης η εταιρεία Merkur μπόρεσε τελικά να υποβάλει κατάλληλη προσφορά, η οποία διαβιβάστηκε στην αντιπροσωπεία στη Βιέννη στις 8 Μαρτίου 2000 για να λάβει την προκαταρκτική έγκριση των τοπικών υπαλλήλων. Στις 5 Απριλίου 2000 οι δέκα από τους έντεκα τοπικούς υπαλλήλους είχαν συναινέσει στην πρόταση αυτή, με την επιφύλαξη της απάντησης στα ερωτήματα που είχε θέσει ο κ. Leicht στο σημείωμά του με ημερομηνία 26 Απριλίου 2000. Η εταιρεία Merkur απάντησε σε όλα τα ερωτήματα στις 16 Μαΐου 2000 και οι απαντήσεις διαβιβάστηκαν την ίδια ημέρα στους τοπικούς υπαλλήλους. Ωστόσο παρά τις επανειλημμένες υπενθυμίσεις οι τοπικοί υπάλληλοι δεν είχαν ακόμη εκφράσει τη συμφωνία τους με την προσφορά της εταιρείας Merkur.

Στο πλαίσιο νέας αποστολής των αρμόδιων υπηρεσιών στη Βιέννη στις 16 και 17 Μαΐου 2000 οι τοπικοί υπάλληλοι εξέφρασαν την επιθυμία τους για τη διεξαγωγή μιας νέας μελέτης αγοράς, προκειμένου να προσδιοριστούν οι ασφαλιστικές εταιρείες που θα μπορούσαν να παράσχουν συμπληρωματικές ασφαλίσεις ανικανότητας, θανάτου και συνταξιοδότησης, σύμφωνα με όσα ορίζονται στους ειδικούς όρους. Η πρόταση αυτή έγινε δεκτή. Η μελέτη αγοράς θα διεξαγόταν από τη διοίκηση. Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι είχε ζητηθεί επανειλημμένα από τους τοπικούς υπαλλήλους να υποδείξουν τις προτιμήσεις τους με βάση έναν κατάλογο πέντε εταιρειών. Αποφασίστηκε επίσης να διατεθεί, με την επιφύλαξη της διαθεσιμότητας δημοσιονομικών πόρων, το ποσό των 1 500 Ευρώ για τις συμβουλές ενός εμπειρογνώμονα σε ασφαλιστικά θέματα, όπως είχε ζητηθεί από τους τοπικούς υπαλλήλους στη Βιέννη. Με βάση τα αποτελέσματα της μελέτης αγοράς επρόκειτο να υποβληθεί σύντομα στους τοπικούς υπαλλήλους τελική πρόταση. Ωστόσο η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να ορίσει ακριβείς ημερομηνίες για τις προσεχείς ενέργειές της, καθώς ορισμένα στοιχεία, όπως οι απαντήσεις των ασφαλιστικών εταιρειών, διέφευγαν του ελέγχου της.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Στις παρατηρήσεις τους οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι, όσον αφορά τη συμπληρωματική ασφάλιση για πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία, η Επιτροπή με σημείωμά της στις 8 Ιουνίου 2000 είχε ζητήσει από την αντιπροσωπεία της στη Βιέννη να επιβεβαιώσει ότι οι τοπικοί υπάλληλοι ενέκριναν τη συμπληρωματική ασφάλιση που πρόσφερε η εταιρεία Merkur. Η αντιπροσωπεία στη Βιέννη διαβίβασε το σημείωμα στους τοπικούς υπαλλήλους στις 15 Ιουνίου 2000. Σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες οι τοπικοί υπάλληλοι επιβεβαίωσαν κατόπιν τούτου με σημείωμα στις 15 Ιουνίου 2000 ότι συμφωνούσαν με την εν λόγω προσφορά. Ένας από τους υπαλλήλους συμφώνησε υπό όρους, ενώ ένας άλλος δήλωσε ότι προτιμούσε να αντιπαρέλθει την ασφάλεια αυτή.

Όσον αφορά τις συμπληρωματικές ασφαλίσεις ανικανότητας, θανάτου και συνταξιοδότησης, οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι ήδη από τον Μάιο του 1994 οι τοπικοί υπάλληλοι είχαν υποβάλει τρεις αναλυτικές προσφορές ασφαλιστικών εταιρειών και ότι στο σημείωμά τους της 22ας Οκτωβρίου 1997 είχαν ήδη υποδείξει το όνομα της ασφαλιστικής εταιρείας που προτιμούσαν.

Οι καταγγέλλοντες τόνισαν ότι πρώτιστο συμφέρον τους ήταν η ταχύτερη δυνατή εφαρμογή των προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης και η αναδρομική έναρξη ισχύος τους.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με βάση τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αδυναμία της Επιτροπής να θέσει σε εφαρμογή προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας της στην Αυστρία (πριν από και μετά την ένταξη) σύμφωνα με τους ειδικούς όρους, συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Καθώς δεν ήταν δυνατή η επίτευξη φιλικού διακανονισμού, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6, του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή οφείλει να καταβάλει κάθε προσπάθεια για να διασφαλίσει το ταχύτερο δυνατό και με αναδρομική ισχύ την εφαρμογή προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της στην Αυστρία, σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τους ειδικούς όρους απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων που εργάζονται στην Αυστρία, οι οποίοι εγκρίθηκαν από την Επιτροπή στις 26 Απριλίου 1994.

Στη λεπτομερή γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρθηκε σε απόφαση που εξέδωσε το 2000. Σύμφωνα με την εν λόγω απόφαση, επρόκειτο να συναφθεί ασφαλιστική σύμβαση με την εταιρεία Merkur, σύμφωνα με το άρθρο 25 των ειδικών όρων. Τα δύο τρίτα των εισφορών θα καταβάλλονταν από την Επιτροπή και το υπόλοιπο ένα τρίτο από τους τοπικούς υπαλλήλους. Στη λεπτομερή γνώμη της η Επιτροπή ανέφερε ότι η σύμβαση αυτή είχε ήδη συναφθεί και ότι λόγω της φύσης του καλυπτόμενου κινδύνου δεν υπήρχε ανάγκη πρόβλεψης αναδρομικής ισχύος.

Αναφορικά με τη συμπληρωματική ασφάλιση ανικανότητας, θανάτου και συνταξιοδότησης, η Επιτροπή εξήγησε ότι είχαν υποβληθεί προσφορές από τοπικές ασφαλιστικές εταιρείες. Οι προσφορές αυτές επρόκειτο τώρα να εξεταστούν από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα με δαπάνη της Επιτροπής. Με βάση την εξέταση αυτή θα επιλεγόταν η καταλληλότερη προσφορά και θα υποβαλλόταν προς έγκριση στους τοπικούς υπαλλήλους ένα σχέδιο σύμβασης για καθεμία από τις ασφαλιστικές συμβάσεις. Σύμφωνα με το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή οι ασφαλιστικές συμβάσεις θα είχαν αναδρομική ισχύ. Η δαπάνη που απαιτούσε η αναδρομική έναρξη ισχύος των ασφαλίσεων από την 1η Ιανουαρίου 1995 θα επιμεριζόταν μεταξύ της Επιτροπής (60%) και των τοπικών υπαλλήλων (40%), σύμφωνα με το άρθρο 30, παράγραφος 3, των ειδικών όρων. Οι πρακτικές λεπτομέρειες του τρόπου καταβολής της δαπάνης αυτής θα ρυθμιζόνταν σε συνεργασία με τους τοπικούς υπαλλήλους και την επιλεγείσα ασφαλιστική εταιρεία κατά την οριστικοποίηση των συμβολαίων.

Στις παρατηρήσεις τους οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι εξ όσων γνώριζαν, και αντίθετα με τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, δεν είχε ακόμη συναφθεί συμπληρωματική ασφαλιστική σύμβαση για πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία. Εξέφρασαν παρά ταύτα την ελπίδα τους για την ταχύτερη δυνατή έναρξη ισχύος της ασφάλισης αυτής.

Αναφορικά με τη συμπληρωματική ασφάλιση για ανικανότητα, θάνατο και συνταξιοδότηση οι τοπικοί υπάλληλοι είχαν συμφωνήσει για την εταιρεία που επρόκειτο να επιλεγεί τον Φεβρουάριο του 2001. Ωστόσο κανένα από τα ερωτήματα που είχαν υποβληθεί εγγράφως από τους καταγγέλλοντες στη διοίκηση της αντιπροσωπείας στη Βιέννη αναφορικά με το ζήτημα αυτό δεν είχε απαντηθεί μέχρι τότε. Οι καταγγέλλοντες δεν μπορούσαν συνεπώς να διατυπώσουν περαιτέρω σχόλια σχετικά με την τρέχουσα κατάσταση των πραγμάτων. Πίστευαν, πάντως, ότι τα ασφαλιστικά προγράμματα δεν επρόκειτο να τεθούν σε ισχύ πριν περάσουν αρκετές εβδομάδες ή ακόμη και μήνες. Ζήτησαν έτσι από το Διαμεσολαβητή να ασκήσει πίεση στην Επιτροπή για την ταχύτερη δυνατή εφαρμογή των προγραμμάτων αυτών.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αδυναμία εφαρμογής προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης

1.1 Οι καταγγέλλοντες, δύο τοπικοί υπάλληλοι της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Βιέννη, ισχυρίστηκαν ότι η Επιτροπή παρέλειψε να θέσει σε εφαρμογή προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας της στην Αυστρία (πριν από και μετά την ένταξη). Επικαλέστηκαν τους κανόνες που διέπουν τους ειδικούς όρους απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων που εργάζονται στην Αυστρία (στο εξής οι «ειδικοί όροι»), οι οποίοι εκδόθηκαν από την Επιτροπή στις 26 Απριλίου 1994. Σύμφωνα με τους ειδικούς αυτούς κανόνες έπρεπε να εφαρμοστούν προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης σε σχέση με την πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία (άρθρο 25), την αναπηρία και το θάνατο (άρθρο 27), καθώς και τη συνταξιοδότηση (άρθρο 28). Σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες κανένα από αυτά τα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης δεν είχε ακόμη τεθεί σε εφαρμογή.

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η ένταξη της Αυστρίας στην ΕΕ είχε ως συνέπεια διάφορες αλλαγές όσον αφορά στους εφαρμοστέους κανόνες. Σύμφωνα με την Επιτροπή βρισκόταν ακόμη υπό εξέλιξη η διαδικασία αναθεώρησης των ειδικών όρων απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων που εργάζονται στην Αυστρία. Αναφέρθηκε επίσης στους κανόνες-πλαίσιο που διέπουν τους όρους απασχόλησης των τοπικών υπαλλήλων της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που εργάζονται σε τρίτες χώρες (στο εξής οι «κανόνες-πλαίσιο»), με βάση τους οποίους καταρτίστηκαν οι ειδικοί όροι. Το άρθρο 14 των κανόνων-πλαισίου ορίζει ότι η Επιτροπή εφαρμόζει προγράμματα συμπληρωματικής ή ανεξάρτητης σύνταξης ή ασφάλισης ασθένειας, ατυχήματος ή αναπηρίας στις περιπτώσεις που δεν υπάρχει ανάλογο τοπικό καθεστώς ή που το τοπικό καθεστώς κρίνεται ακατάλληλο. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν μπορούσε συνεπώς να θεωρείται υπεύθυνη για τη μη εφαρμογή των άρθρων 25, 27 και 28 των ειδικών όρων. Επισήμανε ότι, καθώς η θέσπιση προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης συνδεόταν με αρνητική αξιολόγηση του εθνικού συστήματος, έπρεπε να προχωρήσει με σύνεση, ιδιαίτερα στην περίπτωση μιας χώρας που είχε γίνει στο μεταξύ κράτος μέλος. Ωστόσο η Επιτροπή εξέφρασε την πρόθεσή της να θεσπίσει προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης με την ευρύτερη δυνατή εμβέλεια, υπό την προϋπόθεση ότι θα διαφυλασσόταν η ομοιογένεια του συστήματος. Δυστυχώς δεν είχε ακόμη επιτευχθεί συναίνεση όσον αφορά στους τεχνικούς και οικονομικούς όρους με τους οποίους θα μπορούσαν να λειτουργήσουν αυτά τα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης. Τέλος η Επιτροπή επισήμανε το περιθώριο ερμηνείας που διέθετε στο συγκεκριμένο ζήτημα και υποστήριξε ότι η θέσπιση προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης για ορισμένους υπαλλήλους θα μπορούσε να αποτελέσει αιτία σύγκρουσης μεταξύ των δικαιούχων και του υπόλοιπου προσωπικού.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή συμφωνούσε ότι οι ειδικοί όροι συνέχιζαν να ισχύουν για τους τοπικούς υπαλλήλους στη Βιέννη μέχρι την αντικατάστασή τους από νέους κανόνες. Επομένως αυτοί ήταν οι κανόνες που αποτελούσαν το αντικείμενο της παρούσας έρευνας. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η δήλωση της Επιτροπής στη γνώμη της, σύμφωνα με την οποία θα μεριμνούσε ώστε οι τοπικοί υπάλληλοι στη Βιέννη να επωφεληθούν από προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης αμέσως μετά την έγκριση νέων κανόνων ήταν εκτός του πεδίου έρευνας της παρούσας καταγγελίας.

1.4 Η Επιτροπή ορθώς επισήμανε ότι σύμφωνα με το άρθρο 14 των κανόνων-πλαισίου τα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης έπρεπε να εφαρμόζονται στις περιπτώσεις που δεν υπήρχε ανάλογο τοπικό καθεστώς ή που το τοπικό καθεστώς κρίνόταν ακατάλληλο. Ο Διαμεσολαβητής συμφώνησε επίσης με την άποψη της Επιτροπής ότι η τελευταία διέθετε περιθώριο ερμηνείας στο συγκεκριμένο ζήτημα και ότι έπρεπε να προχωρήσει με σύνεση, ιδιαίτερα στην περίπτωση μιας χώρας που στο μεταξύ εντάχθηκε στην ΕΕ. Ωστόσο ο Διαμεσολαβητής εξέφρασε την άποψη ότι

τα επιχειρήματα αυτά δεν φαινόταν να σχετίζονται με το συγκεκριμένο πλαίσιο. Στους ειδικούς όρους που ενέκρινε το 1994 η Επιτροπή συμφωνούσε ότι οι τοπικοί υπάλληλοι της στην Αυστρία δικαιούνταν τα προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης που προβλέπονταν στα άρθρα 25, 27 και 28 των κανόνων αυτών. Συνεπώς φαίνεται ότι η Επιτροπή έκανε χρήση της διακριτικής ευχέρειας που διέθετε στον τομέα αυτό, δυνάμει του άρθρου 14 των κανόνων-πλασίου, υπό την έννοια ότι έκρινε πως ήταν αναγκαία η εφαρμογή προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης. Είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς τον λόγο ύπαρξης των διατάξεων αυτών, εάν η Επιτροπή θεωρούσε ότι το ισχύον σύστημα της Αυστρίας ήταν επαρκές για την παροχή ενός επιπέδου κοινωνικής προστασίας κατάλληλου για τους τοπικούς υπαλλήλους της. Η εξέταση του άρθρου 25 των ειδικών όρων ενίσχυσε το συμπέρασμα αυτό. Η εν λόγω διάταξη διευκρίνιζε τις λεπτομέρειες των παροχών που η Επιτροπή σκόπευε να προσφέρει στους τοπικούς υπαλλήλους της σε περίπτωση πρόσκαιρης ανικανότητας προς εργασία χωρίς να αφήνει σημαντικό περιθώριο για άσκηση διακριτικής ευχέρειας εκ μέρους της Επιτροπής. Παρεμπιπτόντως, από την απάντησή της στο αίτημα του Διαμεσολαβητή φαινόταν να προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν αρνιόταν πλέον ότι ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει τα εν λόγω προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης.

1.5 Μολονότι η Επιτροπή δεν βασίστηκε άμεσα στο άρθρο 38 των ειδικών όρων, σύμφωνα με το οποίο οι διατάξεις των άρθρων 25, 27 και 28 τίθενται σε ισχύ την ημερομηνία έναρξης ισχύος των ασφαλιστικών συμβάσεων που αναφέρονται στα εν λόγω άρθρα, ο Διαμεσολαβητής έκρινε σκόπιμο να επισημάνει ότι το άρθρο αυτό δεν ήταν δυνατό να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή ήταν ελεύθερη να αποφασίσει κατά πόσο και πότε θα έθετε σε εφαρμογή τα σχετικά προγράμματα ασφάλισης. Μια τέτοια ερμηνεία ουσιαστικά θα ακύρωνε την αποτελεσματικότητα των άρθρων 25, 27 και 28. Έπρεπε επομένως να θεωρηθεί ότι η διάταξη αυτή σκοπό είχε να εξασφαλίσει στην Επιτροπή επάρκεια χρόνου για την εφαρμογή των εν λόγω προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε για ποίον λόγο η θέσπιση προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους θα μπορούσε να αποτελέσει αιτία σύγκρουσης με τους άλλους υπαλλήλους. Το επιχείρημα των καταγγελλόντων ότι οι τελευταίοι ήταν δημόσιοι υπάλληλοι που απολάμβαναν ένα επίπεδο κοινωνικής προστασίας πολύ υψηλότερο από το αντίστοιχο των τοπικών υπαλλήλων ήταν εύλογο και δεν αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή.

1.7 Εξ άλλου σύμφωνα με το Διαμεσολαβητή το γεγονός ότι η παράλειψη της Επιτροπής να εφαρμόσει προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους υπαλλήλους της στην Αυστρία δεν οφειλόταν στην ένταξη της χώρας αυτής στην ΕΕ και στις αλλαγές που αυτό απαιτούσε, φαινόταν να επιβεβαιώνεται από την προσέγγιση που ακολούθησε η Επιτροπή σε σχέση με τους τοπικούς υπαλλήλους της στη Σουηδία. Οι καταγγέλλοντες εξήγησαν, χωρίς να αμφισβητηθούν από την Επιτροπή, ότι λίγο πριν από την ένταξη της Σουηδίας στην ΕΕ συμφωνήθηκε η καταβολή συμπληρωματικών παροχών κοινωνικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας στη Στοκχόλμη με έναρξη ισχύος από την 1η Ιανουαρίου 1997.

1.8 Υπό το πρίσμα των γεγονότων αυτών ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ειδικοί όροι που είχαν τεθεί σε ισχύ την 1η Μαΐου 1994 υποχρέωναν την Επιτροπή να εφαρμόσει, εντός ευλόγου διαστήματος, προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της στην Αυστρία. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ένα διάστημα άνω των έξι ετών υπερέβαινε κατά πολύ αυτό που θα μπορούσε να θεωρηθεί εύλογο, εκτός εάν υπήρχαν ειδικές συνθήκες ικανές να δικαιολογήσουν μια τέτοια καθυστέρηση.

1.9 Στη γνώμη της η Επιτροπή φάνηκε να αναφέρεται σε τεχνικές και οικονομικές δυσκολίες. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε, ωστόσο, ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η υπερβολική αυτή καθυστέρηση οφειλόταν σε τέτοιου είδους δυσκολίες. Το μόνο συγκεκριμένο παράδειγμα που παρέθεσε η Επιτροπή αφορούσε ένα σημείωμα που

συντάχθηκε από τις υπηρεσίες της στα μέσα περίπου του 1999, σύμφωνα με το οποίο οι προσφορές των έξι από τις επτά ασφαλιστικές εταιρείες είχαν απορριφθεί καθώς δεν πληρούσαν τις διατάξεις των ειδικών όρων. Έπρεπε, ωστόσο, να επισημανθεί ότι το παράδειγμα αυτό αφορούσε ένα μόνον από τα σχετικά προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης, συγκεκριμένα εκείνο που αναφερόταν στο άρθρο 25 των ειδικών όρων. Δεδομένου ότι οι εν λόγω προσφορές είχαν υποβληθεί μόλις το 1999, ο Διαμεσολαβητής έκρινε επίσης ότι η ακαταλληλότητα των προσφορών αυτών δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την καθυστέρηση που είχε ήδη σημειωθεί πριν από το 1999.

1.10 Η Επιτροπή φάνηκε επίσης να υπαινίσσεται ότι η καθυστέρηση στη θέσπιση των προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης οφειλόταν, τουλάχιστον ως ένα βαθμό, στην έλλειψη συνεργασίας εκ μέρους των τοπικών υπαλλήλων στην Αυστρία. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε ουσιαστικά αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωση ενός τέτοιου συμπεράσματος. Απεναντίας, επισημάνει ότι οι τοπικοί υπάλληλοι όχι μόνο είχαν επικοινωνήσει επανειλημμένα με την Επιτροπή ζητώντας της να αντιμετωπίσει το ζήτημα κατά προτεραιότητα, αλλά είχαν διατυπώσει και εποικοδομητικές, φαινομενικά, προτάσεις, συγκεκριμένα τον Μάιο του 1994 (όταν υποβλήθηκαν συγκεκριμένες προσφορές ασφαλιστικών εταιρειών) και τον Οκτώβριο του 1997 (όταν οι τοπικοί υπάλληλοι ενημέρωσαν τη διοίκηση σχετικά με την ασφαλιστική εταιρεία που προτιμούσαν).

1.11 Ως εκ τούτου το συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι η Επιτροπή είχε παραλείψει να εφαρμόσει προγράμματα συμπληρωματικής ασφάλισης για τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας της στην Αυστρία, σύμφωνα με τους ειδικούς όρους, και ότι αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Συμπέρασμα

2.1 Με βάση την έρευνά του ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης με το οποίο υποδείκνυε στην Επιτροπή να καταβάλει κάθε προσπάθεια, προκειμένου να διασφαλίσει την εφαρμογή προγραμμάτων συμπληρωματικής ασφάλισης με αναδρομική ισχύ. Στη λεπτομερή γνώμη της η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε αποφασίσει να συνάψει σύμβαση συμπληρωματικής ασφάλισης για πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία με την εταιρεία Merkur και ότι ακολούθως η σύμβαση αυτή είχε συναφθεί. Η Επιτροπή ενημέρωσε επίσης το Διαμεσολαβητή ότι επρόκειτο να εφαρμοστούν συμπληρωματικές ασφαλιστικές συμβάσεις αναπηρίας, θανάτου και σύνταξης, και μάλιστα με αναδρομική ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 1995.

2.2 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή έκανε δεκτό το σχέδιο σύστασης και ότι τα μέτρα που είχαν ληφθεί ή επρόκειτο να ληφθούν από την Επιτροπή φαινόταν ικανοποιητικά. Μολονότι οι ασφάλειες αναπηρίας, θανάτου και σύνταξης (και ενδεχομένως επίσης η συμπληρωματική ασφάλιση για πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασία) δεν φαίνονταν να έχουν τεθεί σε εφαρμογή στα τέλη Μαρτίου 2001, όταν οι καταγγέλλοντες υπέβαλαν παρατηρήσεις επί της λεπτομερούς γνώμης της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής δεν έχει λόγο να αμφισβητεί ότι αυτό πρόκειται να γίνει στο εγγύς μέλλον. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής έκρινε σκόπιμο να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Τόνισε, ωστόσο, ότι οι καταγγέλλοντες μπορούσαν να επανέλθουν στις καταγγελίες τους, εάν, αντίθετα με την πεποίθηση του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή δεν έθετε σε εφαρμογή τα περί των οποίων ο λόγος προγράμματα ασφάλισης στο άμεσο μέλλον.

2.3 Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ
ΠΑΡΑΣΧΕΙ ΠΛΗΡΗ
ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΔΥΟ
ΜΕΛΕΤΕΣ ΠΟΥ
ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΝ ΜΕ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΒΑΣΕΙ**

*Απόφαση επί των
καταγγελιών
271/2000/(ΙΗ)ΙΜΑ και
277/2000/(ΙΗ)ΙΜΑ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

ΟΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να του παράσχει αντίγραφα δύο ξεχωριστών εκθέσεων που είχαν συνταχθεί από ανεξάρτητο σύμβουλο κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής σχετικά με τη συμμόρφωση του Ηνωμένου Βασιλείου και του Γιβραλτάρ με δύο κοινοτικές οδηγίες για τα απόβλητα (οδηγία 75/442/ΕΟΚ) και τα επικίνδυνα απόβλητα (οδηγία 91/689/ΕΟΚ), καθώς και με την οδηγία για τους φυσικούς οικοτόπους (92/43/ΕΟΚ).

Όσον αφορά την έκθεση με θέμα τη συμμόρφωση του Ηνωμένου Βασιλείου και του Γιβραλτάρ με τις οδηγίες για τα απόβλητα και τα επικίνδυνα απόβλητα, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στις υπηρεσίες της Επιτροπής ζητώντας αντίγραφο του εγγράφου τον Αύγουστο του 1998. Σε απάντησή τους τον Ιανουάριο του 1999 οι υπηρεσίες της Επιτροπής συμφώνησαν να δημοσιοποιήσουν επιλεγμένα μόνο μέρη του εγγράφου με το σκεπτικό ότι ορισμένες από τις πληροφορίες που περιείχονταν στην έκθεση ενέπιπταν στην εξαίρεση που αφορούσε την προστασία του δημόσιου συμφέροντος (επιθεωρήσεις και έρευνες), η οποία προβλεπόταν στον κώδικα συμπεριφοράς σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (απόφαση 94/90/ΕΚ). Στο έγγραφο που διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα τα στοιχεία που υποτίθεται ότι ενέπιπταν στην εξαίρεση είχαν διαγραφεί από την αρχική έκθεση. Ο καταγγέλλων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση τον Φεβρουάριο του 1999. Τον Μάρτιο του 1999 η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής κύρωσε την απόφαση που είχε ληφθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες (ΓΔ Περιβάλλοντος) με το σκεπτικό ότι οι εξαιρέθεισες πληροφορίες αποτελούσαν μέρος των προκαταρκτικών ερευνών της Επιτροπής όσον αφορά στη συμμόρφωση ενός κράτους μέλους με το κοινοτικό δίκαιο και ότι θα μπορούσαν, συνεπώς, να οδηγήσουν σε διαδικασίες επί παραβάσει.

Τον Ιανουάριο του 1999 ο καταγγέλλων υπέβαλε δεύτερο αίτημα στις υπηρεσίες της Επιτροπής για παροχή πρόσβασης στην έκθεση σχετικά με τη συμμόρφωση του Ηνωμένου Βασιλείου και του Γιβραλτάρ με την οδηγία περί φυσικών οικοτόπων. Η απάντηση της ΓΔ Περιβάλλοντος τον Μάρτιο του 1999 έκανε δεκτό το αίτημα, αλλά μόνον εν μέρει. Ορισμένες παράγραφοι του κειμένου που δημοσιοποιήθηκε είχαν διαγραφεί με το σκεπτικό ότι οι εν λόγω πληροφορίες ενέπιπταν στην εξαίρεση που αφορούσε την προστασία του δημόσιου συμφέροντος (επιθεωρήσεις και έρευνες) της απόφασης 94/90/ΕΚ. Τον Μάιο του 1999 ο κ. Trojan επικύρωσε την απόφαση που είχε ληφθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες (ΓΔ Περιβάλλοντος).

Κατόπιν τούτου στις καταγγελίες του προς το Διαμεσολαβητή ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής για μερική απόρριψη των αιτημάτων πρόσβασης στα δύο έγγραφα ήταν παράνομη.

Ο καταγγέλλων προέβαλε τα ακόλουθα επιχειρήματα:

(i) Η εξαίρεση που απτόταν του δημόσιου συμφέροντος δεν έπρεπε να ισχύει για το έγγραφο ενός ανεξάρτητου και αντικειμενικού τρίτου μέρους. Οι ανεξάρτητες εκθέσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής και, επομένως, οι εξαιρέσεις που προβλέπονταν σχετικά στην απόφαση 94/90/ΕΚ δεν έπρεπε να ισχύουν για το συγκεκριμένο τύπο εγγράφων. Για να μπορεί να ελέγχει την Επιτροπή στον ρόλο της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης, το κοινό πρέπει να έχει πρόσβαση στις ανεξάρτητες συμβουλές που έχει στα χέρια της η Επιτροπή.

(ii) Τα αιτούμενα έγγραφα δεν αφορούσαν μια συγκεκριμένη «έρευνα», αλλά συνιστούσαν στην καλύτερη περίπτωση προανάκρουσμα πιθανής έρευνας. Επομένως, οι εκθέσεις δεν είχαν συνταχθεί αποκλειστικά εν όψει μιας συγκεκριμένης έρευνας, ούτε ήταν εσωτερικά έγγραφα που αφορούσαν τη διερεύνηση μιας υπόθεσης ενώπιον δικαστηρίου. Προς επίρρωση της θέσης αυτής ο καταγγέλλων επικαλέσθηκε την απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-92/98 (*Interporc Im- und Export GmbH κατά Επιτροπής* Συλλογή 1991 σ. II-3521, αιτιολογική σκέψη 40), στην οποία το Πρωτοδικείο περιόρισε την έννοια των εγγράφων που σχετίζονται με την εξαίρεση λόγω δικαστικών διαδικασιών στα έγγραφα εκείνα που συντάσσονται από την

Επιτροπή αποκλειστικά και μόνο εν όψει συγκεκριμένης δικαστικής διαδικασίας. Κατ' αναλογία ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι για να καλύπτεται μια έκθεση από την εξαίρεση λόγω έρευνας πρέπει να έχει συνταχθεί από την Επιτροπή αποκλειστικά και μόνο εν όψει συγκεκριμένης έρευνας.

(iii) Λόγω της φύσης των εγγράφων η Επιτροπή μπορούσε να επιδιώξει άρνηση της πρόσβασης σε μέρη των εγγράφων αυτών μόνο με επίκληση της εξαίρεσης που βασίζεται στην ανάγκη προστασίας του απορρήτου των διαδικασιών του θεσμικού οργάνου. Σε μια τέτοια περίπτωση η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να σταθμίσει σωστά το συμφέρον πριν πάρει θέση επί του αιτήματος του καταγγέλλοντα.

(iv) Η Επιτροπή δεν έδωσε επαρκείς εξηγήσεις καθώς δεν ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ούτε για ποίον λόγο το διαγραφέν υλικό συνδεόταν με ενδεχόμενη κίνηση διαδικασίας επί παραβάσει ούτε για το θέμα με το οποίο σχετιζόταν το διαγραφέν υλικό.

(v) Η Επιτροπή ενήργησε κατά παράβαση της σύμβασης του Aarhus για τα περιβαλλοντικά δικαιώματα των πολιτών, η οποία υπογράφηκε από το θεσμικό όργανο τον Ιούνιο του 1998. Το άρθρο 4 (γ) της σύμβασης περιέχει μια στενά οριζόμενη εξαίρεση σχετικά με τις έρευνες που διεξάγονται από δημόσιες αρχές.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Οι γνώμες της Επιτροπής

Στις γνώμες της η Επιτροπή παρέθεσε αρχικά το ιστορικό των δύο υποθέσεων.

Η Επιτροπή αιτιολόγησε τις αποφάσεις της να παράσχει μερική μόνο πρόσβαση στις δύο αιτούμενες εκθέσεις ως εξής:

(i) Εφαρμογή εξαιρέσεων σε έγγραφο που συντάχθηκε από ανεξάρτητο και αντικειμενικό τρίτο μέρος: η Επιτροπή θεώρησε ότι τα αιτούμενα έγγραφα είχαν ανατεθεί και πληρωθεί από την ίδια και ως τέτοια έπρεπε να θεωρούνται έγγραφα που συντάχθηκαν από την Επιτροπή. Εάν η Επιτροπή θεωρούσε ότι τα έγγραφα ήταν έγγραφα τρίτου, θα είχε αρνηθεί την πρόσβαση σε αυτά σύμφωνα με τις διατάξεις της απόφασης 94/90/EK.

(ii) Οι εκθέσεις δεν αφορούσαν συγκεκριμένες «έρευνες»: η Επιτροπή επέμεινε στο γεγονός ότι οι εκθέσεις αφορούσαν συγκεκριμένες έρευνες, και ειδικότερα την ορθή εφαρμογή των οδηγιών για τα απόβλητα και τα επικίνδυνα απόβλητα, καθώς και της οδηγίας για τους φυσικούς οικοτόπους από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου και του Γιβραλτάρ. Μετά την ολοκλήρωση των εγγράφων αυτών, και σε μεγάλο βαθμό ως αποτέλεσμα τους, οι υπηρεσίες της Επιτροπής δρομολόγησαν τρεις έρευνες ιδία πρωτοβουλία, οι οποίες θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην κίνηση διαδικασιών επί παραβάσει.

Όσον αφορά τα συγκεκριμένα στοιχεία που διαγράφηκαν από τις εκθέσεις, η Επιτροπή τόνισε ότι αφορούσαν στη συμμόρφωση ενός κράτους μέλους με το κοινοτικό δίκαιο. Επισήμανε ότι είχαν δρομολογηθεί τρεις υποθέσεις ιδία πρωτοβουλία (B-1998/2391, B-1998/2392 και B-1999/2119), προκειμένου να εκτιμηθεί περαιτέρω η εφαρμογή των οδηγιών για τα απόβλητα και τα επικίνδυνα απόβλητα, καθώς και η οδηγία για τους φυσικούς οικοτόπους στο Ηνωμένο Βασίλειο και στο Γιβραλτάρ. Οι εκθέσεις αποτελούσαν μέρος των ερευνών που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην κίνηση διαδικασιών επί παραβάσει δυνάμει του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΚ.

Το θεσμικό όργανο επικαλέστηκε τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων προς επίρρωση της θέσης του. Αναφέρθηκε στην υπόθεση T-105/95 (WWF UK κατά Επιτροπής), στην οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το απόρρητο που τα κράτη μέλη δικαιούνται να προσδοκούν από την Επιτροπή σε ανάλογες περιπτώσεις δικαιολογεί, εν όψει της προστασίας του δημόσιου συμφέροντος, την άρνηση πρόσβασης σε

έγγραφα σχετικά με έρευνες που μπορεί να οδηγήσουν στην κίνηση διαδικασίας επί παραβάσει. Η Επιτροπή αναφέρθηκε επίσης στην υπόθεση T-309/97 (*Bavarian Lager Co. κατά Επιτροπής*), στην οποία το δικαστήριο έκρινε ότι η δημοσιοποίηση των εγγράφων που σχετίζονται με το στάδιο της έρευνας, στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων μεταξύ της Επιτροπής και του εμπλεκόμενου κράτους μέλους, θα μπορούσε να αποβεί εις βάρος της ορθής διεξαγωγής της διαδικασίας επί παραβάσει. Ως εκ τούτου, προκειμένου να διαφυλάξει αυτόν τον στόχο, η Επιτροπή κρίνει ότι πρέπει να αρνείται την πρόσβαση σε προπαρασκευαστικά έγγραφα που σχετίζονται με το στάδιο έρευνας της διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 226 της Συνθήκης.

(iii) Ανάγκη στάθμισης του συμφέροντος: οι αποφάσεις που έλαβε η Επιτροπή για άρνηση πλήρους πρόσβασης στα έγγραφα που είχαν ζητηθεί βασίζονταν αποκλειστικά στην εξαίρεση που συνδέεται με την προστασία του δημόσιου συμφέροντος. Η Επιτροπή επισήμανε ότι δεν έγινε επίκληση της εξαίρεσης που αφορά την προστασία των διαδικασιών του οργάνου προκειμένου να αιτιολογηθεί η άρνηση πρόσβασης στα εν λόγω έγγραφα.

(iv) Έλλειψη επαρκούς αιτιολόγησης: κατά την άποψη της Επιτροπής, η παροχή πιο αναλυτικών λεπτομερειών σχετικά με τα διαγραφέντα μέρη του κάθε εγγράφου θα απαιτούσε αποκάλυψη του περιεχομένου τους, γεγονός που θα ισοδυναμούσε με ακύρωση των αποφάσεών της.

(v) Παράβαση του άρθρου 4 της σύμβασης του Aarhus: η Επιτροπή τόνισε ότι η άρνησή της να παράσχει πλήρη πρόσβαση στις εκθέσεις είχε ληφθεί στο πλαίσιο της απόφασης 94/90/EK. Εξήγησε ότι η υπογραφή της σύμβασης του Aarhus από την Επιτροπή τον Ιούνιο του 1998 συνοδευόταν από μια δήλωση, με την οποία τα κοινοτικά θεσμικά όργανα συμφωνούσαν να εφαρμόζουν τη σύμβαση στο πλαίσιο των υφιστάμενων και μελλοντικών κανόνων τους σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα. Εξάλλου, η Επιτροπή επισήμανε ότι η σύμβαση δεν παραχωρεί απόλυτο δικαίωμα πρόσβασης στις πληροφορίες περιβαλλοντικού περιεχομένου, και προβλέπει λόγους δημόσιου και ιδιωτικού συμφέροντος στο πλαίσιο των οποίων μπορούν να απορριφθούν αιτήματα για πρόσβαση σε πληροφορίες περιβαλλοντικού περιεχομένου. Επισήμανε τέλος ότι η σύμβαση δεν είχε ακόμη κυρωθεί.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στους ισχυρισμούς που είχε διατυπώσει στις αρχικές καταγγελίες.

Κατά την άποψή του η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρεί ότι η μελέτη αποτελούσε μέρος έρευνας, όταν επρόκειτο, στην καλύτερη περίπτωση, για ενημέρωση. Ο καταγγέλλων επισήμανε την αδυναμία της Επιτροπής να παραθέσει τις ημερομηνίες της έρευνας ή να αποδείξει ότι η μελέτη αποτελούσε τη βάση της έρευνας αυτής. Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η έρευνα μπορούσε μόνο να ήταν επακόλουθο των πορισμάτων της μελέτης. Χαρακτηρίζοντας «έρευνα» όλα όσα είχαν λάβει χώρα κατά την εκπλήρωση του ρόλου του ως φύλακα της Συνθήκης, ακόμη και όταν δεν υπήρχε αλληλογραφία ή διαπραγμάτευση μεταξύ Επιτροπής/κράτους μέλους, το θεσμικό όργανο προσπάθησε να παρεμποδίσει τον έλεγχο των ενεργειών του από το κοινό.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Προκειμένου να ελεγχθεί το περιεχόμενο των εκθέσεων, δύο υπάλληλοι της Γραμματείας του Διαμεσολαβητή επιθεώρησαν τα σχετικά έγγραφα στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής τον Ιούνιο του 2000.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

1 Φύση των εκθέσεων που συντάχθηκαν από τρίτο μέρος

1.1 Ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να του παράσχει αντίγραφα δύο ξεχωριστών εκθέσεων που είχαν συνταχθεί από ανεξάρτητο σύμβουλο κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής. Αντικείμενο των εκθέσεων αυτών ήταν η συμμόρφωση του Ηνωμένου Βασιλείου και του Γιβραλτάρ με δύο κοινοτικές οδηγίες για τα απόβλητα (οδηγία 75/442/ΕΟΚ⁸¹, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ⁸²) και τα επικίνδυνα απόβλητα (οδηγία 91/689/ΕΟΚ⁸³), καθώς και με την οδηγία για τους φυσικούς οικοτόπους (92/43/ΕΟΚ⁸⁴).

Καθώς τα αιτούμενα έγγραφα είχαν συνταχθεί από τρίτο μέρος, ο καταγγέλλων αμφισβήτησε την εφαρμογή της απόφασης 94/90/ΕΚ από την Επιτροπή. Έκρινε ότι οι ανεξάρτητες εκθέσεις δεν μπορούσαν να χαρακτηριστούν εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής και, επομένως, οι εξαιρέσεις που προβλέπονται σχετικά στην απόφαση 94/90/ΕΚ δεν έπρεπε να ισχύουν για το συγκεκριμένο τύπο εγγράφων.

1.2 Η Επιτροπή τόνισε ότι τα αιτούμενα έγγραφα είχαν ανατεθεί και πληρωθεί από την ίδια και ως τέτοια έπρεπε να θεωρούνται έγγραφα που συντάχθηκαν από την Επιτροπή. Εξ άλλου πρόσθεσε ότι, εάν θεωρούσε ότι τα έγγραφα ήταν έγγραφα τρίτου, θα είχε αρνηθεί την πρόσβαση σε αυτά σύμφωνα με τις διατάξεις της απόφασης 94/90/ΕΚ.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής υπογράμμισε ότι η Επιτροπή είχε τη βασική ευθύνη για τη σύνταξη, χρήση και αξιολόγηση των αιτούμενων εγγράφων. Ήταν αυτή που επέλεξε το σύμβουλο και ανέθεσε τις εκθέσεις. Οι υπηρεσίες της ήταν οι αποκλειστικοί παραλήπτες του τελικού έργου. Φαίνεται επίσης ότι η εταιρεία συμβούλων που συνέταξε τα έγγραφα δεν μπορούσε να προχωρήσει σε δημοσιοποίησή τους χωρίς προηγούμενη συγκατάθεση της Επιτροπής.

Λόγω της φύσης των εγγράφων και του ρόλου της Επιτροπής, ήταν εύλογο να θεωρούνται οι συγκεκριμένες εκθέσεις έγγραφα της Επιτροπής και να υπάγονται στις διατάξεις της απόφασης 94/90/ΕΚ⁸⁵.

1.4 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

2 Άρνηση παροχής πρόσβασης για λόγους προστασίας του δημόσιου συμφέροντος

2.1 Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε την εφαρμογή από την Επιτροπή της εξαίρεσης που αφορούσε την προστασία του δημόσιου συμφέροντος (επιθεωρήσεις και έρευνες) ως αιτιολόγηση της άρνησης δημοσιοποίησης μέρους των εκθέσεων. Κατά την άποψή του, τα αιτούμενα έγγραφα δεν αφορούσαν μια συγκεκριμένη «έρευνα», αλλά συνιστούσαν στην καλύτερη περίπτωση προανάκρουσμα πιθανής έρευνας.

2.2 Η Επιτροπή είχε την άποψη ότι τα διαγραφέντα μέρη των εκθέσεων αφορούσαν τη συμμόρφωση ενός κράτους μέλους με το κοινοτικό δίκαιο, όπως αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι η Επιτροπή δρομολόγησε τρεις έρευνες ιδία πρωτοβουλία κατά του Ηνωμένου Βασιλείου με βάση τα πορίσματα των εκθέσεων αυτών. Η Επιτροπή τόνισε ότι οι εκθέσεις αποτελούσαν μέρος έρευνας που θα μπορούσε να οδηγήσει στην κίνηση διαδικασιών επί παραβάσει.

⁸¹ ΕΕ L 194, 25.07.1975, σ. 39.

⁸² ΕΕ L 78, 26.03.1991, σ.32.

⁸³ ΕΕ L 377, 31.12.1991, σ. 20.

⁸⁴ ΕΕ L 206, 22.07.1992, σ. 7.

⁸⁵ Ο Διαμεσολαβητής είχε διατυπώσει ανάλογη θέση, με βάση το ρόλο που διαδραματίζει η Επιτροπή στη σύνταξη ενός εγγράφου στην απόφασή του επί της καταγγελίας 1045/21.11.96/BH/IRL/JMA κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή για το 1998, σ. 156.

2.3 Προκειμένου να εκτιμηθεί το πεδίο εφαρμογής της εξαίρεσης που βασίζεται στην προστασία του δημόσιου συμφέροντος, κρίθηκε αναγκαίο να προσδιοριστεί το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα όπως διασφαλίζεται με την απόφαση 94/90/EK, καθώς και η φύση των ενδεχόμενων εξαιρέσεων στην εφαρμογή του.

Σκοπός της απόφασης 94/90/EK σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής είναι να υλοποιήσει την αρχή της όσο το δυνατόν ευρύτερης πρόσβασης των πολιτών στις πληροφορίες, με στόχο την ενίσχυσης της δημοκρατικότητας των θεσμικών οργάνων και της εμπιστοσύνης του κοινού στη προς το διοικητικό μηχανισμό. Η απόφαση 94/90/EK αποτελεί μέτρο το οποίο απονέμει στους πολίτες νόμιμα δικαιώματα πρόσβασης στα έγγραφα της Επιτροπής, και προορίζεται να έχει εφαρμογή γενικά στα αιτήματα πρόσβασης σε έγγραφα.

2.4 Η Επιτροπή μπορεί να αρνηθεί την πρόσβαση σε κάποιο έγγραφο της μόνο στο πλαίσιο των εξαιρέσεων που ορίζονται στον Κώδικα Συμπεριφοράς που προσαρτάται στην απόφαση. Οι εξαιρέσεις αυτές συνδέονται με την προστασία του δημόσιου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια, διεθνείς σχέσεις, νομισματική σταθερότητα, δικαστικές διαδικασίες, επιθεωρήσεις και έρευνες), του προσώπου και της ιδιωτικής ζωής, του απορρήτου στον εμπορικό και βιομηχανικό τομέα, των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας και της εχεμύθειας.

Σύμφωνα με την ερμηνεία των κοινοτικών δικαστηρίων οι εξαιρέσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται αυστηρά, ώστε να μην ματαιώνεται η εφαρμογή της γενικής αρχής ότι το κοινό πρέπει να έχει την «ευρύτερη δυνατή πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής»⁸⁶.

2.5 Ερμηνεύοντας την έννοια των επιθεωρήσεων και ερευνών, τα κοινοτικά δικαστήρια έχουν επικυρώσει τη χρήση της εξαίρεσης αυτής όταν το αιτούμενο έγγραφο σχετίζεται με έρευνες που μπορεί να οδηγήσουν σε διαδικασίες επί παραβάσει⁸⁷. Στις περιπτώσεις αυτές το στάδιο της έρευνας ταυτίζεται με το διάστημα των διαπραγματεύσεων μεταξύ της Επιτροπής και του εμπλεκόμενου κράτους μέλους⁸⁸. Τέτοιου είδους επαφές λαμβάνουν χώρα αφού προηγουμένως η Επιτροπή έχει συναγάγει ότι το κράτος μέλος δεν εφαρμόζει ως οφείλει το κοινοτικό δίκαιο.

2.6 Μια ερμηνεία του πεδίου των «επιθεωρήσεων και ερευνών», όπως προτάθηκε από την Επιτροπή, θα μπορούσε να απαγορεύει τη δημοσιοποίηση των εγγράφων που έχει στην κατοχή της η Επιτροπή, τα οποία ενδεχομένως σχετίζονται με το ρόλο της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης, δυνάμει του άρθρου 211 της Συνθήκης ΕΚ⁸⁹. Με βάση τα ανωτέρω ολόκληρες κατηγορίες εγγράφων, το περιεχόμενο των οποίων αφορά τη συμμόρφωση των κρατών μελών με το κοινοτικό δίκαιο, και τα οποία, ως εκ τούτου, ενδέχεται να παρέχουν πραγματικά ή νομικά στοιχεία στην Επιτροπή

⁸⁶ Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-174/98P και C-189/98P, Βασίλειο των Κάτω Χωρών και Van der Wal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-1, αιτιολογική σκέψη 27· υπόθεση T-20/99, Denkvit Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-301· αιτιολογική σκέψη 45.

⁸⁷ Υπόθεση T-105/95, WWF UK κατά Επιτροπής Συλλογή 1997, σ. II-0313, αιτιολογική σκέψη 63.

⁸⁸ Υπόθεση T-309/97, Bavarian Lager Co. κατά Επιτροπής Συλλογή 1999, σ. II-3217, αιτιολογική σκέψη 46. Τα κοινοτικά δικαστήρια έχουν καταφύγει σε διάφορα κριτήρια προκειμένου να αξιολογήσουν αν ένα έγγραφο ενεργοποιεί την εφαρμογή κάποιας από τις εξαιρέσεις που αφορούν το δημόσιο συμφέρον. Έτσι το δικαστικό κριτήριο που εφαρμόζεται για τα έγγραφα που προορίζονται για χρήση σε δικαστικές διαδικασίες είναι ότι το έγγραφο πρέπει να έχει συνταχθεί από την Επιτροπή αποκλειστικά για τους σκοπούς της συγκεκριμένης δικαστικής διαδικασίας (βλέπε υπόθεση T-92/98, Interporc Im- und Export GmbH κατά Επιτροπής Συλλογή 1999 σ. II-3521, αιτιολογική σκέψη 40).

⁸⁹ Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι αξίζει να σημειωθεί πως η Επιτροπή έχει εφαρμόσει ένα διαφορετικό κριτήριο στην πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (έγγραφο COM (2000) 30 τελικό/2). Ο προτεινόμενος κανονισμός δεν εξομοιώνει τα έγγραφα που σχετίζονται με διαδικασίες επί παραβάσει με εκείνα που συντάσσονται στη διάρκεια επιθεωρήσεων και ερευνών, αλλά ορίζει δύο ξεχωριστές κατηγορίες στο πλαίσιο της εξαίρεσης του δημόσιου συμφέροντος, οι οποίες αφορούν αντίστοιχα τις επιθεωρήσεις και έρευνες και τις διαδικασίες επί παραβάσει.

προκειμένου να εξετάσει το ενδεχόμενο μελλοντικής κίνησης διαδικασιών επί παραβάσει, θα μπορούσαν να αποκλεισθούν από την πρόσβαση του κοινού.

Θα μπορούσε επίσης να τεθεί υπό αμφισβήτηση η πρόσβαση του κοινού σε ένα από τα πιο αποτελεσματικά μέσα παρακολούθησης της εφαρμογής της περιβαλλοντικής νομοθεσίας της ΕΚ: τις εκθέσεις της Επιτροπής και των κρατών μελών σχετικά με την εφαρμογή ορισμένων οδηγιών για το περιβάλλον⁹⁰. Η δημοσίευση και η διάδοση των εγγράφων αυτών μεταξύ των πολιτών έχει επαινεθεί ευρέως από την Επιτροπή⁹¹, μολονότι το περιεχόμενό τους αφορά την αξιολόγηση της συμμόρφωσης των κρατών μελών με το κοινοτικό δίκαιο και, ως εκ τούτου, θα μπορούσε να οδηγήσει την Επιτροπή στην κίνηση διαδικασιών επί παραβάσει.

2.7 Κατά συνέπεια ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η εξαίρεση που αφορά τις επιθεωρήσεις και εκθέσεις πρέπει να εφαρμόζεται αποκλειστικά και μόνο όταν τα αιτούμενα έγγραφα έχουν συνταχθεί στη διάρκεια έρευνας που σχετίζεται με διαδικασία επί παραβάσει.

Οι δύο εκθέσεις στην παρούσα υπόθεση είχαν ανατεθεί πριν από τη διεξαγωγή οποιασδήποτε έρευνας με μοναδικό σκοπό να διερευνηθούν οι εναλλακτικές λύσεις που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή. Εξάλλου, την εποχή που ο καταγγέλλων υπέβαλε τα αιτήματά του για πρόσβαση στις εκθέσεις, η Επιτροπή δεν φαίνεται να είχε κινήσει κάποια διαδικασία επί παραβάσει δυνάμει του άρθρου 226 της Συνθήκης, ούτε προφανώς δρομολογήσει κάποιο από τα προκαταρκτικά στάδιά της.

2.8 Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή είχε αδικαιολόγητα αρνηθεί την πρόσβαση στα έγγραφα της Επιτροπής με το σκεπτικό ότι τα εν λόγω έγγραφα σχετίζονταν με επιθεωρήσεις και έρευνες. Η ενέργεια αυτή συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2.9 Στις επιστολές του προς το Διαμεσολαβητή ο καταγγέλλων είχε επίσης διατυπώσει σειρά συμπληρωματικών επιχειρημάτων. Εφόσον ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή είχε αδικαιολόγητα αρνηθεί την πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα και ότι όφειλε να επανεξετάσει τις αποφάσεις της στην υπόθεση αυτή, δεν υπήρχε ανάγκη περαιτέρω αξιολόγησης των λόγων αυτών.

Με βάση τα ανωτέρω και σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6, του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή:

Η Επιτροπή οφείλει να επανεξετάσει τις αιτήσεις του καταγγέλλοντα με ημερομηνίες 16 Φεβρουαρίου και 17 Μαΐου 1999 και να παράσχει πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, με την επιφύλαξη της ισχύος των εξαιρέσεων που περιέχονται στην απόφαση 94/90/ΕΚ.

Η Επιτροπή και ο καταγγέλλων ενημερώθηκαν για το ανωτέρω σχέδιο σύστασης. Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή ζητήθηκε από την Επιτροπή να αποστείλει λεπτομερή σχετική γνώμη πριν από τις 30 Ιουνίου 2001. Η λεπτομερής γνώμη μπορούσε να περιλαμβάνει αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και περιγραφή του τρόπου εφαρμογής της.

Η λεπτομερής γνώμη της Επιτροπής

Τον Μάιο του 2001 η Επιτροπή απέστειλε τη λεπτομερή γνώμη της στο Διαμεσολαβητή. Εξήγησε ότι αποδεχόταν το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή. Κατόπιν τούτου το θεσμικό όργανο απηύθυνε επιστολή στον καταγγέλλοντα, εσωκλείοντας πλήρες αντίγραφο των εκθέσεων που είχε ζητήσει.

⁹⁰ Βλέπε οδηγία του Συμβουλίου 91/692/ΕΟΚ της 23ης Οκτωβρίου 1991 για την τυποποίηση και τον εξορθολογισμό των εκθέσεων που αφορούν την εφαρμογή ορισμένων οδηγιών για το περιβάλλον, ΕΕ L 377, 31.12.1991, σ.48.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα επί της λεπτομερούς γνώμης της Επιτροπής

Με στόχο να διασφαλίσει ότι το αίτημα του καταγγέλλοντα ικανοποιήθηκε πλήρως από την Επιτροπή, η Γραμματεία του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσε με τον καταγγέλλοντα. Ο τελευταίος επιβεβαίωσε ότι η Επιτροπή του είχε διαβιβάσει ακέραιες τις εκθέσεις που είχε ζητήσει. Ο καταγγέλλων εξέφρασε επίσης την ικανοποίησή του για την αποτελεσματικότητα του Διαμεσολαβητή στην παρούσα υπόθεση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στις 12 Μαρτίου 2001 ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή:

Η Επιτροπή οφείλει να επανεξετάσει τις αιτήσεις του καταγγέλλοντα με ημερομηνίες 16 Φεβρουαρίου και 17 Μαΐου 1999 και να παράσχει πρόσβαση στα αιτούμενα έγγραφα, με την επιφύλαξη της ισχύος των εξαιρέσεων που περιέχονται στην απόφαση 94/90/EK.

2 Στις 21 Μαΐου 2001 η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή για την αποδοχή του σχεδίου σύστασης και για τα μέτρα που έλαβε για την εφαρμογή της. Τα μέτρα που περιέγραψε η Επιτροπή φαινόταν ικανοποιητικά και ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.6 ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΕΡΑΤΩΘΕΙΣΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΥΠΟΒΟΛΗ ΕΙΔΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ – ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΕΚΔΙΔΕΙ ΨΗΦΙΣΜΑ ΠΡΟΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Απόφαση επί της καταγγελίας 713/98/(ΙΙΗ)/GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Τον Ιούλιο 1998 ένας Βρετανός πολίτης υπέβαλε καταγγελία κατά της Επιτροπής με αντικείμενο την άρνηση του συγκεκριμένου οργάνου να του παράσχει ορισμένες πληροφορίες σε σχέση με την καταγγελία P/93/4490/UK που είχε υποβάλει στην Επιτροπή.

Στις 23 Νοεμβρίου 2000 και ύστερα από εις βάθος έρευνα της καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 7 του καθεστώτος του Διαμεσολαβητή. Αντίγραφο της ειδικής έκθεσης διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στην εν λόγω ειδική έκθεση, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να κοινοποιήσει στον καταγγέλλοντα τα ονόματα των αντιπροσώπων της *Confédération des brasseurs du marché commun* που είχαν παρευστεί σε συνάντηση που οργάνωσε η Επιτροπή στις 11 Οκτωβρίου 1996 και των εταιρειών και προσώπων στις 14 κατηγορίες που περιλαμβάνονταν στο αρχικό αίτημα του καταγγέλλοντα για πρόσβαση στα έγγραφα που είχαν υποβληθεί στην Επιτροπή στο πλαίσιο του φακέλου P/93/4490/UK.

Στις 27 Νοεμβρίου 2001 η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενέκρινε έκθεση (αριθ. αναφ. A5-0423/2001) με την οποία προσυπέγραψε την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή και υπέβαλε σχετικό σχέδιο ψηφίσματος. Η έκθεση συντάχθηκε από τον Jean Lambert, BEK.

Στις 11 Δεκεμβρίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπερψήφισε το ψήφισμα σχετικά με την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή. Στο ψήφισμά του το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διατύπωσε την άποψη ότι η Επιτροπή πρέπει να παράσχει στον καταγγέλλοντα τις πληροφορίες που είχε ζητήσει. Το ΕΚ συνέστησε επίσης τη λήψη πρόσθετων μέτρων, λόγω χάρη τη σύνταξη κώδικα δεοντολογίας για την καθιέρωση προτύπων με στόχο την πρόληψη φαινομένων καταχρηστικής προστασίας δεδομένων.

Καθώς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει πλέον ολοκληρώσει την εξέταση της ειδικής έκθεσής του και προσυπογράφει τα συμπεράσματά του, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.7 ΕΡΕΥΝΕΣ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟ- ΒΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΗ- ΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟ- ΛΑΒΗΤΗ

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Απόφαση επί της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ΟΙ/5/99/(ΙΙΗ)/GG σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Η θέση της Επιτροπής

Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η καθυστέρηση πληρωμής των πιστωτών της αποτελεί μόνιμο πρόβλημα. Τον Μάιο του 1991 η Επιτροπή όρισε γενική προθεσμία 60 ημερών από την παραλαβή τιμολογίου για καταβολή των πληρωμών. Η προθεσμία αυτή προβλέπει 40 ημέρες για την επικύρωση και την έκδοση εντολής για την πληρωμή από τον διατάκτη και 20 ημέρες για την έγκριση του δημοσιονομικού ελέγχου και για την επαλήθευση και εκτέλεση της πληρωμής από το λογιστήριο⁹².

Τον Ιούνιο του 1995 η Επιτροπή έθεσε ως στόχο να εξοφλεί το 95% των πληρωμών εντός 60 ημερών και όρισε ότι κατ' αρχήν το διάστημα αυτό δεν θα υπερβαίνει ποτέ τις 90 ημέρες. Εξ άλλου οι διατάκτες έλαβαν εντολή να ενημερώνουν τους δικαιούχους των πληρωμών εντός 25 ημερών, εφόσον υπήρχε κίνδυνος υπέρβασης του ορίου των 60 ημερών για οποιονδήποτε λόγο⁹³.

Η Επιτροπή επέστρεψε στο θέμα της καθυστέρησης πληρωμών σε ανακοίνωση με ημερομηνία 27 Μαρτίου 1996⁹⁴. Ωστόσο, σε μεταγενέστερη ανακοίνωση της 10^{ης} Ιουνίου 1997 παραδέχτηκε ότι η κατάσταση δεν είχε παρουσιάσει βελτίωση. Ανακοίνωσε επίσης ότι από την 1η Οκτωβρίου 1997 η Επιτροπή θα κατέβαλε τόκο στις περιπτώσεις υπέρβασης της προθεσμίας των 60 ημερών. Το όριο των 60 ημερών αναστέλλεται, εάν η Επιτροπή κρίνει ότι ο πιστωτής δεν έχει προσκομίσει τα αναγκαία δικαιολογητικά ή ότι χρειάζεται περαιτέρω έλεγχο. Εξ άλλου τόκος καταβάλλεται αποκλειστικά σε περίπτωση συμβατικής σχέσης στο πλαίσιο της οποίας ο ανάδοχος παρέχει μια σαφώς καθοριζόμενη υπηρεσία⁹⁵.

Καταγγελίες προς το Διαμεσολαβητή

Από την έναρξη ήδη της λειτουργίας του ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έλαβε καταγγελίες για καθυστέρηση πληρωμής από την Επιτροπή. Οι καταγγελίες αφορούσαν όχι μόνον αμοιβές και δαπάνες αλλά και άλλες πληρωμές στο πλαίσιο συμβάσεων, καθώς και μη επιστρεπτές ενισχύσεις και επιδοτήσεις. Ο αριθμός των καταγγελιών, καθώς και άλλες υποθέσεις που τέθηκαν υπόψη του Διαμεσολαβητή από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, συνέτειναν στην κοινή αντίληψη ότι η καθυστέρηση πληρωμών από την Επιτροπή παρέμενε σημαντικό πρόβλημα.

Οι επιπτώσεις της καθυστέρησης πληρωμών

Η αιτιολογική σκέψη 7 της οδηγίας 2000/35/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29^{ης} Ιουνίου 2000 για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές⁹⁶ περιγράφουν τις αρνητικές συνέπειες της καθυστέρησης πληρωμών ως εξής:

«Οι επιχειρήσεις, και κυρίως οι μικρές και μεσαίες, επωμίζονται μεγάλα διοικητικά και οικονομικά βάρη εξαιτίας των υπερβολικά μεγάλων προθεσμιών πληρωμής και των καθυστερήσεων πληρωμών. Επιπλέον, τα προβλήματα αυτά αποτελούν βασική αιτία της αφερεγγυότητας που απειλεί την επιβίωση των επιχειρήσεων και οδηγούν στην απώλεια μεγάλου αριθμού θέσεων απασχόλησης».

Οι ανωτέρω προβληματισμοί ισχύουν και για την Επιτροπή. Επιπρόσθετα οι καθυστερήσεις πληρωμών εκ μέρους της Επιτροπής πλήττουν το κύρος της και γενικότερα βλάπτουν τις σχέσεις μεταξύ των πολιτών και των θεσμικών οργάνων και

⁹² SEC(91) 1172.

⁹³ SEC (95) 1122.

⁹⁴ SEC (96) 564.

⁹⁵ SEC (97) 1205.

⁹⁶ EE L 200, 08.08.2000 σ. 35.

οργανισμών της Ένωσης. Όλα αυτά δεν ισχύουν μόνο για τις εμπορικές συναλλαγές, αλλά και για την καταβολή μη επιστρεπτέων ενισχύσεων και επιδοτήσεων⁹⁷.

Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι από τον Οκτώβριο του 1997 η Επιτροπή ήταν έτοιμη να καταβάλει τόκο στους πιστωτές σε περίπτωση υπέρβασης του ορίου των 60 ημερών, με την επιφύλαξη ορισμένων προϋποθέσεων. Το μέτρο αυτό είχε ασφαλώς ως αποτέλεσμα την άμβλυνση των επιπτώσεων από τις καθυστερημένες πληρωμές για πολλούς αναδόχους. Ωστόσο κάποιες μικρότερες επιχειρήσεις μπορεί να μην είναι σε θέση να υπερβούν τα προβλήματα ρευστότητας που προκαλεί η καθυστέρηση πληρωμών, ενώ ορισμένες άλλες μπορεί να είναι σε θέση να το κάνουν μόνο προσφεύγοντας σε δανεισμό με επιτόκιο μεγαλύτερο από αυτό που καταβάλλει η Επιτροπή. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η καταβολή του τόκου μεταθέτει το οικονομικό βάρος για την καθυστερημένη πληρωμή από τους αναδόχους στον κοινωνικό προϋπολογισμό και, κατά συνέπεια, στους φορολογούμενους. Ως εκ τούτου ήταν προφανές ότι η καταβολή τόκου δεν παρείχε κάποιο κίνητρο στις υπηρεσίες της Επιτροπής για έγκαιρη καταβολή των πληρωμών.

Γενικώς φαινόταν ότι, μολονότι ο τόκος μπορεί να μειώσει - αλλά όχι και εξαλείψει - τις δυσμενείς συνέπειες των καθυστερημένων πληρωμών, δεν συμβάλλει καθόλου στον προσδιορισμό ή στην αντιμετώπιση της υποκείμενης αιτίας ή αιτιών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Τον Δεκέμβριο του 1999 ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε κατόπιν τούτου να προβεί στην έναρξη έρευνας ίδια πρωτοβουλία με αντικείμενο το πρόβλημα της καθυστέρησης πληρωμών από την Επιτροπή.

Ζήτησε από την Επιτροπή να τον ενημερώσει για τις ενέργειες στις οποίες προέβη με στόχο τον προσδιορισμό και την αντιμετώπιση των αιτιών καθυστέρησης στην καταβολή των πληρωμών στους αναδόχους και στους δικαιούχους μη επιστρεπτέων ενισχύσεων και επιδοτήσεων. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης ότι θα ήταν χρήσιμο να υποβάλει η Επιτροπή μια ανάλυση των διαιωνιζόμενων αιτιών του προβλήματος της καθυστέρησης πληρωμών, σε συνδυασμό με ανάλυση των τρόπων με τους οποίους θα μπορούσε ενδεχομένως να αντιμετωπιστεί. Τέλος ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να τον ενημερώσει για τις διαδικασίες προσφυγής που διαθέτουν οι ανάδοχοι σε περίπτωση αντιδικίας με την Επιτροπή σχετικά με την επάρκεια της απόδοσης του αναδόχου ή με τα δικαιολογητικά που προσκόμισε ο ανάδοχος. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να δηλώσει αν θεωρούσε ότι οι διαδικασίες προσφυγής είναι αρκετά ταχείες και αποτελεσματικές και αν θα μπορούσαν να μελετηθούν κάποιες βελτιώσεις.

Παρατηρήσεις ενδιαφερομένων

Ως απάντηση στην πρόσκλησή του για υποβολή παρατηρήσεων σχετικά με την απόφασή του να αρχίσει έρευνα ίδια πρωτοβουλία, ο Διαμεσολαβητής έλαβε σημαντικό αριθμό παρατηρήσεων από ενδιαφερομένους. Η πρωτοβουλία που ανέλαβε ο Διαμεσολαβητής χαιρετίστηκε από όλους και πολλοί από τους ενδιαφερομένους παρέθεσαν παραδείγματα περιπτώσεων στις οποίες η καθυστέρηση πληρωμής είχε προκαλέσει προβλήματα. Ορισμένοι επισήμαναν ότι θεωρούσαν ότι η ύπαρξη νομικά δεσμευτικών κανόνων ήταν απαραίτητη για την εξάλειψη του προβλήματος.

Η προσωρινή γνώμη της Επιτροπής

Στην προσωρινή γνώμη της η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε αναθέσει τη διεξαγωγή εξωτερικής μελέτης και ότι η Grant Thornton, εταιρεία ορκωτών λογιστών, είχε υποβάλει έκθεση τον Σεπτέμβριο του 1998.

⁹⁷

Βλέπε ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με βλάβη που προκάλεσε η Επιτροπή λόγω καθυστέρησης πληρωμής, 1998 ΕΕ C 341/379.

Η μελέτη διατίθεται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Οι κύριες συστάσεις που διατυπώθηκαν από τους συμβούλους μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

- τα αιτήματα πληρωμής πρέπει να παραλαμβάνονται και να καταχωρίζονται σε κεντρικό επίπεδο στις οικονομικές μονάδες·
- οι κατάλογοι των σημείων προς έλεγχο για την εκτέλεση πληρωμών πρέπει να αναθεωρηθούν και η χρήση τους να επεκταθεί στις επιχειρησιακές και οικονομικές μονάδες όλων των Γενικών Διευθύνσεων (ΓΔ)·
- σε κάθε Γενική Διεύθυνση η ευθύνη για την επίτευξη των στόχων που αφορούν τις πληρωμές πρέπει να ανατίθεται σε ανώτερο υπάλληλο·
- πρέπει να καταρτισθεί ένα τυποποιημένο έντυπο που θα περιλαμβάνει όλα τα έγγραφα που πρέπει να υποβάλλονται με κάθε αίτημα πληρωμής, το οποίο θα καθιερωθεί σε όλες τις υπηρεσίες της Επιτροπής και θα περιλαμβάνεται σε συμβάσεις και συμφωνίες·
- πρέπει να αναπτυχθεί ανεξάρτητη εφαρμογή ηλεκτρονικών υπολογιστών, η οποία θα χρησιμοποιείται για την παρακολούθηση της προόδου των αιτημάτων πληρωμής από την παραλαβή έως την εξόφλησή τους από την τράπεζα·
- μεσοπρόθεσμα ο σημερινός στόχος για την καταβολή των πληρωμών πρέπει να μειωθεί από 60 σε 45 ημέρες.

Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι τον Νοέμβριο του 1999 συστήθηκε ομάδα *ad hoc* στους κόλπους της Επιτροπής με την ακόλουθη εντολή:

Με βάση τις συστάσεις που διατύπωσε η Grant Thornton στη μελέτη της σχετικά με τις καθυστερήσεις πληρωμών εκ μέρους της Επιτροπής, στόχοι της ομάδας πρέπει να είναι:

- να καταρτισθεί τυπολογία των πληρωμών της Επιτροπής προκειμένου να προσδιοριστούν κατηγορίες συναλλαγών στις οποίες πρέπει να εφαρμοσθεί ο λεγόμενος «κανόνας των 60 ημερών»·
- να καθορισθούν στη διεκπεραίωση των φακέλων πληρωμής οι διαφορετικές αρμοδιότητες των επιχειρησιακών και οικονομικών διοικητικών μονάδων στις γενικές διευθύνσεις – διατάκτες και να προταθούν, εφόσον χρειάζεται, τροποποιήσεις στο συμβασιακό πλαίσιο προκειμένου να αντικατοπτρίζεται σαφώς ο χωρισμός αυτός των αρμοδιοτήτων·
- να καθορισθεί για όλες τις κατηγορίες πληρωμών για τις οποίες επιβάλλεται ο έλεγχος της προθεσμίας μια αδιαμφισβήτητη ημερομηνία από την οποία αρχίζει να ισχύει η προθεσμία·
- να προταθεί κάθε μέτρο διοικητικής ή/και ηλεκτρονικής οργάνωσης που μπορεί να συντομεύσει τις εν λόγω προθεσμίες και να διευκολύνει την παρακολούθησή·
- να εκπονηθεί ανακοίνωση προς την Επιτροπή η οποία να περιλαμβάνει τα συμπεράσματα των εργασιών της ομάδας και τις συστάσεις προς τις υπηρεσίες.

Η Επιτροπή εξέφρασε την άποψη ότι τα πορίσματα της ομάδας σε συνδυασμό με τις συστάσεις της μελέτης Grant Thornton έπρεπε να αποτελέσουν το έναυσμα για εσωτερική αναδιοργάνωση με βάση ένα ενιαίο σύνολο κατευθυντήριων γραμμών. Ένα από τα μέτρα θα ήταν ο διορισμός σε κάθε Γενική Διεύθυνση ενός «υπαλλήλου αρμόδιου για τις καθυστερήσεις πληρωμών» ο οποίος θα υπέβαλε τακτικές αναφορές στο Γενικό Διευθυντή για την κατάσταση σε σχέση με τις καθυστερήσεις πληρωμών. Το πρόσωπο αυτό θα ήταν επίσης αρμόδιο για την κατά πρώτον αντιμετώπιση των καταγγελιών για υπερβολικές καθυστερήσεις πληρωμής.

Η οριστική γνώμη της Επιτροπής

Στην οριστική γνώμη της η Επιτροπή αναφέρθηκε στην ανακοίνωση «Κατευθύνσεις σχετικά με τις προθεσμίες πληρωμής της Επιτροπής», η οποία εγκρίθηκε από την Επιτροπή σε συνεδρίαση της 19^{ης} Ιουλίου 2000. Το έγγραφο αυτό διατίθεται επίσης στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή.

Η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια σχετικά με το ζήτημα της καθυστέρησης πληρωμών:

1 Μέτρα που έλαβε η Επιτροπή για τον προσδιορισμό και την αντιμετώπιση των αιτίων καθυστέρησης στην καταβολή των πληρωμών στους αναδόχους και στους δικαιούχους μη επιστρεπτέων εγγυήσεων και επιδοτήσεων

Η Επιτροπή είχε ασχοληθεί επανειλημμένα με το πρόβλημα των προθεσμιών πληρωμής.

Τον Μάιο του 1991 καθιέρωσε η ίδια τον κανόνα ότι οι πληρωμές έπρεπε να γίνονται εντός 60 ημερών από την παραλαβή τιμολογίου (ή ισοδύναμου αιτήματος πληρωμής).

Το 1995 έθεσε ως στόχο να εκτελείται το 95% των πληρωμών εντός 60 ημερών και, κατ' αρχήν, το διάστημα διεκπεραίωσης να μην υπερβαίνει τις 90 ημέρες. Η Επιτροπή έδωσε επίσης εντολή στις υπηρεσίες - διατάκτες να ενημερώνουν τους δικαιούχους των πληρωμών εντός 25 ημερών όταν υπήρχε πιθανότητα να ξεπεραστεί για οποιονδήποτε λόγο το όριο των 60 ημερών. Ζητήθηκε τέλος από τους Γενικούς Διευθυντές να ελέγχουν τις προθεσμίες πληρωμής της υπηρεσίας τους σε μηνιαία βάση ώστε να διασφαλίζουν την επίτευξη των στοχοθετημένων προθεσμιών.

Τον Ιούνιο του 1997 η Επιτροπή αποφάσισε να τροποποιήσει το κείμενο των συμβάσεων της και να περιλάβει μια διάταξη με την οποία καθιερωνόταν η απαίτηση καταβολής των πληρωμών εντός 60 ημερών, προβλέποντας τη δυνατότητα καταβολής τόκου, κατόπιν αιτήματος του πιστωτή, στις περιπτώσεις υπέρβασης της προθεσμίας πληρωμής, με εξαίρεση τις περιπτώσεις αναστολής της προθεσμίας από την Επιτροπή.

Τον Απρίλιο του 2000 η Επιτροπή συμπεριέλαβε στο σχέδιο δράσεων της Λευκής Βίβλου για τη μεταρρύθμιση τη δήλωση ότι «είναι πολιτική της Επιτροπής να διεκπεραιώνονται εντός 60 ημερών όλα τα έγκυρα τιμολόγια. Για διάφορους λόγους, η προθεσμία αυτή τηρείται μόνον στο 60% των τρεχουσών πληρωμών. Στόχος της μεταρρύθμισης στο σημείο αυτό είναι το ποσοστό να ανέλθει στο 95% μέχρι το 2002».

Τέλος τον Ιούλιο του 2000 η Επιτροπή συμπεριέλαβε στην πρότασή της για ανασύνταξη του δημοσιονομικού κανονισμού (άρθρο 77) την αρχή της τήρησης των προθεσμιών για τις πληρωμές και της καταβολής τόκου για τις καθυστερήσεις πληρωμών. Οι λεπτομέρειες θα προσδιοριστούν στους κανόνες εφαρμογής.

Πραγματοποιήθηκαν δύο μελέτες με στόχο τον προσδιορισμό και την αντιμετώπιση των αιτίων καθυστέρησης στην καταβολή των πληρωμών, η πρώτη από την εταιρεία Grant Thornton και η δεύτερη από ομάδα *ad hoc* στους κόλπους της Επιτροπής.

2 Ανάλυση των διαιωνιζόμενων αιτίων του προβλήματος της καθυστέρησης πληρωμών σε συνδυασμό με ανάλυση των τρόπων με τους οποίους θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί

Η διεκπεραίωση ενός αιτήματος πληρωμής προέβλεπε συχνά μια διαδικασία επιστροφής δαπανών, η οποία απαιτεί διεξοδική εξέταση και μεγάλο αριθμό δικαιολογητικών εγγράφων. Προτάθηκε πλέον η απλοποίηση των οικονομικών διατάξεων στις συμβάσεις και η μείωση των δικαιολογητικών εγγράφων με τον καθορισμό σταθερών ποσών για ορισμένες κατηγορίες δαπανών, όπως είναι τα έξοδα ταξιδιού.

Πολλές πληρωμές εξαρτιόνταν από την έγκριση μιας τεχνικής έκθεσης ή μιας κατάστασης δαπανών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη διατύπωση παραπόνων για καθυστερήσεις πληρωμής, καθώς οι συμβάσεις δεν διευκρίνιζαν επαρκώς ποία ήταν η ημερομηνία έναρξης της προθεσμίας των 60 ημερών και ποιές είναι οι υποχρεώσεις των δύο συμβαλλομένων για παροχή πληροφοριών.

Διατυπώθηκαν οι εξής προτάσεις:

- να ενσωματωθούν στις συμβάσεις χωριστές έννοιες για την «προθεσμία έγκρισης της έκθεσης» και για την «προθεσμία πληρωμής» (του τιμολογίου) και να διευκρινίζεται στις συμβάσεις ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής πρέπει να αντιδρούν με ταχύτητα όταν η τεχνική έκθεση δεν είναι ικανοποιητική ή το αίτημα πληρωμής μη επιλέξιμο· έχουν ορισθεί προθεσμίες για την έγκριση των διαφόρων τύπων εκθέσεων, μετά την παρέλευση των οποίων τα αιτήματα πληρωμής καθίστανται εισπρακτέα, εκτός εάν το διάστημα που απαιτείται για την έγκριση έχει ανασταλεί από την Επιτροπή με επίσημο μήνυμα προς τον ανάδοχο·
- να διασφαλισθεί ότι τα τεχνικά παραρτήματα των συμβάσεων, στα οποία ορίζονται τα παραδοτέα από την πλευρά του εργολάβου στην Επιτροπή σε κάθε στάδιο του έργου, συντάσσονται με ακρίβεια και μπορούν να ελεγχθούν και από τους δύο συμβαλλομένους·
- να παρατίθενται στις συμβάσεις τα στοιχεία που πρέπει να περιέχονται στα αιτήματα πληρωμής.

Ο εξοπλισμός και οι διαδικασίες ηλεκτρονικών υπολογιστών της Επιτροπής χρειάζονται αναβάθμιση. Η Επιτροπή όρισε προθεσμίες για την εγκατάσταση μέσω των

- θα επιτρέπουν στις υπηρεσίες να παρακολουθούν αυστηρότερα τις προθεσμίες πληρωμής
- θα παρέχουν στις υπηρεσίες ένα κοινό σύστημα για την καταγραφή και την παρακολούθηση των τιμολογίων.

Η Επιτροπή έδωσε επίσης εντολή στις υπηρεσίες της να απλοποιήσουν τους κανόνες για την επιστροφή των δαπανών για συναντήσεις εμπειρογνομόνων και να βελτιώσουν τα διαθέσιμα μέσα που βοηθούν τις υπηρεσίες – διατάκτες στη διαχείριση ολόκληρου του κύκλου των επιστροφών. Στόχος ήταν η περαιτέρω αποκέντρωση προς τις επιχειρησιακές ΓΔ.

Η ΓΔ Προϋπολογισμού επρόκειτο να λάβει μέτρα για ταχύτερη έναρξη κάθε οικονομικού έτους και μείωση του απαιτούμενου χρόνου για τη μεταφορά των ανειλημμένων υποχρεώσεων από το προηγούμενο οικονομικό έτος.

Όλα τα ανωτέρω μέτρα ήταν διοικητικής φύσης. Το μόνο μέτρο που απαιτούσε τη νομοθετική παρέμβαση της Κοινότητας ήταν η πρόταση ανασύνταξης του δημοσιονομικού κανονισμού για τον καθορισμό των προθεσμιών πληρωμής και των δικαιωμάτων των πιστωτών σε είσπραξη τόκου στην περίπτωση καθυστερημένης πληρωμής.

3 Διαδικασίες προσφυγής που έχουν στη διάθεσή τους οι ανάδοχοι σε περίπτωση αντιδικίας με την Επιτροπή

Σε περίπτωση διαφωνίας σχετικά με την ποιότητα των υπηρεσιών των αναδόχων οι τελευταίοι μπορούν σε πρώτη φάση να επικοινωνήσουν με τους υπεύθυνους διαχείρισης και κατόπιν να υποβάλουν τις απαιτήσεις τους στον Γενικό Διευθυντή. Οι ανάδοχοι είχαν επίσης τη δυνατότητα να ενημερώσουν τον αρμόδιο Επίτροπο ή ακόμη και τον Πρόεδρο της Επιτροπής. Οι διάφορες αυτές δυνατότητες παρείχαν στους αναδόχους τη δυνατότητα να επιτυγχάνουν εξέταση των απαιτήσεών τους στα ανώτατα επίπεδα της Επιτροπής. Τέλος είχαν τη δυνατότητα να προσφύγουν

ενώπιον των δικαστηρίων που αναφέρονται στις συμβάσεις ως αρμόδια για την επίλυση τυχόν διαφορών.

Τελικές παρατηρήσεις ενδιαφερομένων

Ο Διαμεσολαβητής έλαβε τρεις παρατηρήσεις από ενδιαφερομένους. Δύο εξ αυτών χαιρέτιζαν τις πρωτοβουλίες που είχαν αναληφθεί από την Επιτροπή. Ωστόσο ο ένας χαρακτήριζε χρονοβόρα την προτεινόμενη διαδικασία προσφυγής και ζήτησε από την Επιτροπή να εξετάσει το ενδεχόμενο θέσπισης διαδικασιών υποβολής καταγγελιών και επίλυσης διαφορών. Ο ίδιος πρότεινε ακόμη τη σύσταση μιας μικτής ομάδας εργασίας με εκπροσώπους της Επιτροπής και συμβούλους για να συζητηθούν ενδεχόμενα μέτρα απλοποίησης των διαδικασιών. Τέλος διατυπώθηκε η άποψη ότι η απλοποίηση των διαδικασιών έκδοσης τιμολογίων και ιδίως όσων σχετίζονταν με επιστρεφόμενες δαπάνες - λόγου χάρη με την υιοθέτηση κατ' αποκοπή ποσών - θα είχε ως αποτέλεσμα την ελάφρυνση του διοικητικού φορτίου για τη διεκπεραίωση των τιμολογίων τόσο για την Επιτροπή όσο και για τον ανάδοχο. Ο τρίτος από τους υποβάλλοντες παρατηρήσεις εξέφρασε την επιφύλαξη του όσον αφορά στις ενέργειες της Επιτροπής, υποστηρίζοντας ότι δεν είχε λάβει καμία ενημέρωση σε περιπτώσεις καθυστέρησης ή αναστολής οφειλόμενων πληρωμών.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το πρόβλημα της καθυστέρησης πληρωμών από την Επιτροπή

1.1 Ο Διαμεσολαβητής δρομολόγησε έρευνα ιδία πρωτοβουλία σχετικά με την καθυστέρηση πληρωμών από την Επιτροπή. Η πρωτοβουλία αυτή ήταν αποτέλεσμα του αυξανόμενου αριθμού σχετικών καταγγελιών και της ανησυχίας για τις ζημιογόνες επιπτώσεις της καθυστέρησης πληρωμών, κυρίως για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Τα στοιχεία αυτά οδήγησαν τον Διαμεσολαβητή στο συμπέρασμα ότι ήταν σκόπιμη και αναγκαία η εμβριθής έρευνα του ζητήματος αυτού. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, ήταν σαφές ότι υφίστατο κρούσμα κακής διοίκησης όταν μια διοίκηση δεν κατάφερε κατά κανόνα να εκτελεί εγκαίρως τις πληρωμές της. Την άποψη αυτή υποστήριζε σημαντικός αριθμός ενδιαφερομένων που υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής θεωρούσε επιθυμητή την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή του κοινού στην έρευνα. Ως εκ τούτου οργανώσεις εκπροσώπησης ενημερώθηκαν για την έναρξή της. Επίσης, όλα τα βασικά έγγραφα που ανταλλάχθηκαν ανάμεσα στον Διαμεσολαβητή και την Επιτροπή στη διάρκεια της διαδικασίας αυτής δημοσιοποιήθηκαν στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή και οι ενδιαφερόμενοι κλήθηκαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις στους στο Διαμεσολαβητή.

1.3 Η Επιτροπή υπέβαλε λεπτομερή γνώμη και δικαιολογητικά έγγραφα στα οποία αναγνώριζε το πρόβλημα και περιέγραφε τα μέτρα που είχαν ήδη ληφθεί ή επρόκειτο να ληφθούν για την επίλυσή του.

1.4 Το σημαντικότερο από τα μέτρα αυτά φαινόταν να συνίσταται στην απλοποίηση, διευκρίνιση και γενική βελτίωση των διαδικασιών της Επιτροπής, με στόχο τη διασφάλιση της ταχύτερης δυνατής καταβολής των πληρωμών.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι τα μέτρα που προτεινόταν ή είχαν ήδη ληφθεί από την Επιτροπή ήταν πιθανό, εφόσον εφαρμόζονταν σωστά, να σηματοδοτήσουν ουσιαστική πρόοδο για την καταπολέμηση του προβλήματος της καθυστέρησης των πληρωμών από την Επιτροπή. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η έρευνα την οποία ανέλαβε ιδία πρωτοβουλία απέφερε ικανοποιητικά αποτελέσματα.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής παραδέχτηκε ότι οι απόψεις που εκφράστηκαν από έναν εκ των τριών ενδιαφερομένων που διατύπωσαν σχόλια σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής ήταν αρκετά πιο επικριτικές. Ωστόσο ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι κανείς άλλος δεν είχε διατυπώσει ανάλογες απόψεις. Οι επικριτικές απόψεις του

συγκεκριμένου ενδιαφερομένου φαινόταν εξ άλλου να σχετίζονται με μια συγκεκριμένη υπόθεση (η οποία εξετάζοταν από το Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο χωριστής έρευνας). Ωστόσο, όπως αναφέρθηκε εξ αρχής από το Διαμεσολαβητή, η παρούσα έρευνα επρόκειτο να επικεντρωθεί στο γενικό πρόβλημα της καθυστέρησης πληρωμών χωρίς να υπεισέλθει σε μεμονωμένες υποθέσεις. Ο Διαμεσολαβητής προσδοκούσε επίσης ότι η Επιτροπή θα λάμβανε υπόψη τα σχόλια των ενδιαφερομένων σχετικά με την οριστική γνώμη της για να βελτιώσει, όπου ήταν αναγκαίο, τα μέτρα που είχαν ήδη ληφθεί ή επρόκειτο να ληφθούν. Τέλος έπρεπε να ληφθεί υπόψη ότι οι μεταρρυθμίσεις της Επιτροπής χρειάζονταν αναπόφευκτα κάποιο χρόνο προκειμένου να αποδώσουν καρπούς. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι νομιμοποιούνταν να περατώσει την παρούσα έρευνα ιδία πρωτοβουλία, δεδομένου ότι τα μέτρα που είχαν ληφθεί ή επρόκειτο να ληφθούν από την Επιτροπή ήταν προς τη ορθή κατεύθυνση και φαίνονταν ικανά να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της καθυστέρησης πληρωμών. Εάν παρό ταύτα αποδεικνυόταν στο μέλλον ότι παρό τα μέτρα αυτά η καθυστέρηση πληρωμών από την Επιτροπή συνέχιζε να δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, ο Διαμεσολαβητής θα εξέταζε το ενδεχόμενο επανάληψης της έρευνάς του.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας φαίνεται ότι η Επιτροπή έλαβε μέτρα για την αντιμετώπιση του προβλήματος της καθυστέρησης πληρωμών τα οποία φαίνονται ικανοποιητικά. Συνεπώς από τις έρευνες του Διαμεσολαβητή δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με την παρούσα πρωτοβουλία. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΗΝ ΙΣΠΡΑ

Απόφαση για περάτωση της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ΟΙ/3/2001/SM

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής εξουσιοδοτείται να διεξάγει έρευνες ιδία πρωτοβουλία για πιθανές περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών.

Το Κοινό Κέντρο Ερευνών (ΚΚΕ) είναι μια γενική διεύθυνση της Επιτροπής. Δεδωλωμένη αποστολή του είναι να παρέχει επιστημονική και τεχνική υποστήριξη προσαρμοσμένη στις ανάγκες του πελάτη για τον σχεδιασμό, την ανάπτυξη, την υλοποίηση και την παρακολούθηση των πολιτικών της ΕΕ: συνοπτικά, να στηρίζει επιστημονικά τη χάραξη πολιτικής.

Οι επιστημονικές δραστηριότητες του ΚΚΕ κατανέμονται σε τρεις πυλώνες: (i) τρόφιμα, χημικά προϊόντα και υγεία, (ii) περιβάλλον και αειφορία, (iii) πυρηνική ασφάλεια και προστασία. Τα ανωτέρω υποστηρίζονται από τρεις οριζόντιες συμπληρωματικές αρμοδιότητες: επιστημονική και τεχνολογική πρόβλεψη· υλικά αναφορές και μετρήσεις· δημόσια ασφάλεια και καταπολέμηση της απάτης. Το ΚΚΕ απασχολεί 2100 άτομα, μεταξύ των οποίων 1500 επιστήμονες. Το επιστημονικό έργο διενεργείται σε επτά ινστιτούτα, που εδρεύουν σε πέντε σημεία της Ευρώπης.⁹⁸

Η Διεύθυνση Πόρων του ΚΚΕ εδρεύει στην Ίσπρα της Ιταλίας. Έργο της είναι να διασφαλίζει ότι τα ινστιτούτα έχουν στη διάθεσή τους την υλικοτεχνική υποδομή που είναι αναγκαία για την εκτέλεση των καθηκόντων τους. Στόχος της διεύθυνσης είναι η διασφάλιση της χρηστής και αποτελεσματικής διαχείρισης των πόρων που

⁹⁸

Geel, Βέλγιο (Ινστιτούτο Μετρήσεων και Υλικών Αναφορές)· Ίσπρα, Ιταλία (Ινστιτούτο για την Προστασία και Ασφάλεια του Πολίτη, Ινστιτούτο για το Περιβάλλον και την Αειφορία και Ινστιτούτο για την Υγεία και την Προστασία του Καταναλωτή)· Καρλσρούη, Γερμανία (Ινστιτούτο Υπερουράνιων Στοιχείων)· Petten, Κάτω Χώρες (Ινστιτούτο Ενέργειας)· και Σεβίλλη, Ισπανία (Ινστιτούτο Τεχνολογικών Προβλέψεων).

διατίθενται στο ΚΚΕ και η συνεπής και συνεκτική εφαρμογή των διαδικασιών που είναι απαραίτητες για την επίτευξη των στόχων του ΚΚΕ.⁹⁹

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έχει χειριστεί σειρά καταγγελιών κατά του ΚΚΕ στην Ίσπρα και οι έρευνες αυτές οδήγησαν στη διατύπωση έξι κριτικών παρατηρήσεων¹⁰⁰. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να χρησιμοποιήσει την εξουσία του για διεξαγωγή έρευνας ιδία πρωτοβουλία προκειμένου να διαπιστωθεί εάν υπάρχει γενικότερο πρόβλημα και, εφόσον υπάρχει, να προωθήσει μια αποτελεσματική λύση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Με επιστολή του στις 25 Ιουνίου 2001, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την Επιτροπή για τη διεξαγωγή έρευνας ιδία πρωτοβουλία. Ζήτησε από την Επιτροπή να εξετάσει αν υπάρχει ανάγκη για πιο αποτελεσματική συμβουλή και καθοδήγηση του προσωπικού ή για αλλαγές στο διοικητικό πλαίσιο προκειμένου να αποφευχθούν φαινόμενα κακής διοίκησης στο μέλλον.

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή για τα μέτρα που είχαν ληφθεί με στόχο τη βελτίωση της διοίκησης στη Διεύθυνση Πόρων του ΚΚΕ στην Ίσπρα. Σύμφωνα με τη γνώμη, οι έξι περατωθείσες υποθέσεις που οδήγησαν στη διατύπωση επικρίσεων μελετήθηκαν επισταμένα από το ΚΚΕ το οποίο προέβη στη λήψη δύο διορθωτικών μέτρων: (i) τροποποιήθηκε η διάταξη που αφορά τη συμβατική αναθεώρηση στην τυποποιημένη σύμβαση του ΚΚΕ και (ii) δόθηκαν οδηγίες ώστε να αποφεύγονται οι καταχρηστικές καθυστερήσεις στην απάντηση των αιτήσεων υποβολής προσφοράς των υποψηφίων.

Όσον αφορά στις καθυστερήσεις απάντησης, το ΚΚΕ έχει εγκαταστήσει ένα εσωτερικό σύστημα μηχανοργάνωσης (Adonis), το οποίο παρακολουθεί τις προθεσμίες απάντησης στην αλληλογραφία. Επιπλέον, έχουν δοθεί οδηγίες στο προσωπικό να ακολουθεί αυστηρά τον κώδικα δεοντολογίας που έχει εγκριθεί από την Επιτροπή, ενώ πρόκειται να οργανωθούν εσωτερικά σεμινάρια για την προώθηση της πρωτοβουλίας αυτής. Η αποστολή του νεοδιορισμένου Γενικού Διευθυντή, κ. Mc Sweeney, είναι να προσαρμόσει τις δραστηριότητες του ΚΚΕ στις ανάγκες των χρηστών του. Σε αυτό το πλαίσιο και εν όψει της μεταρρύθμισης του αντιπροέδρου κ. Kinnock, το ΚΚΕ σχεδιάζει να βελτιώσει τις διοικητικές διαδικασίες με την εφαρμογή του κώδικα δεοντολογίας της Επιτροπής και του «Χάρτη για τους διατάκτες και τα νέα δημοσιονομικά κυκλώματα» (Charte des ordonnateurs et des nouveaux circuits financiers). Το 1998 εισήγαγε το σύστημα ποιότητας «διοίκηση ολικής ποιότητας» (ΔΟΠ) το οποίο και εφαρμόζεται έκτοτε. Οργανώνονται εσωτερικά σεμινάρια για το προσωπικό με στόχο τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας του ΚΚΕ στην πράξη. Εξάλλου, το ΚΚΕ εξετάζει την καθιέρωση μιας αποκεντρωμένης διαδικασίας υποβολής καταγγελιών, η οποία θα τεθεί σε εφαρμογή το φθινόπωρο του 2001 και προβλέπει τα εξής: τήρηση υποχρεωτικού μητρώου· ενημέρωση του αρμόδιου διευθυντή για το εκάστοτε θέμα· τήρηση αυστηρών προθεσμιών για την απάντηση· και, τέλος, αναθεώρηση ανά τακτά διαστήματα της λειτουργίας της διαδικασίας.

Επίσκεψη υπαλλήλων των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή στην Ίσπρα

Στις 27 Σεπτεμβρίου 2001, δύο μέλη των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή, ο κ. Ian HARDEN και η κ. Ida PALUMBO επισκέφθηκαν τις εγκαταστάσεις του ΚΚΕ στην Ίσπρα της Ιταλίας, ύστερα από πρόσκληση του Γενικού Διευθυντή του ΚΚΕ, κ. Barry Mc SWEENEY, προς τον Διαμεσολαβητή. Στη διάρκεια της επίσκεψής τους

⁹⁹ Βλέπε ιστοσελίδα του ΚΚΕ στη διεύθυνση: <http://www.jrc.cec.eu.int/index.asp>.

¹⁰⁰ Υπόθεση 1479/99/(OV)MM· υποθέσεις 878/96/IT/it/PD και 905/96/AGS/it/PD (κοινή έρευνα)· υπόθεση 1057/97/PD· υπόθεση 855/97/PD· υπόθεση 307/2000/IP· και υπόθεση 922/2000/IP.

ενημερώθηκαν για τις πρόσφατες και τις υπό εξέλιξη διοικητικές αλλαγές στο ΚΚΕ από διάφορους υπευθύνους, συμπεριλαμβανομένου του κ. Mc SWEENEY, του αναπληρωτή Γενικού Διευθυντή του ΚΚΕ, κ. Hugh RICHARDSON και του επικεφαλής της μονάδας εσωτερικού ελέγχου, κ. F. DEZEURE. Παρακολούθησαν επίσης μια συνεδρίαση της διοίκησης στη διάρκεια της οποίας οι επικεφαλής των μονάδων του ΚΚΕ ήλθαν για πρώτη φορά σε επαφή με την εσωτερική διαδικασία υποβολής καταγγελιών και το ηλεκτρονικό σύστημα διαχείρισης εγγράφων και αλληλογραφίας (Adonis).

Καθώς οι πληροφορίες που συλλέχθηκαν στη διάρκεια της επίσκεψης κρίθηκαν χρήσιμες για την έρευνα ίδια πρωτοβουλία, η έκθεση αποστολής και ένας αριθμός εσωτερικών εγγράφων του ΚΚΕ, συμπεριλαμβανομένης της προσωρινής έκθεσης του Γενικού Διευθυντή με ημερομηνία 30 Ιουνίου 2001, προστέθηκαν στον φάκελο.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που διέθεσε το ΚΚΕ στον Διαμεσολαβητή, η μονάδα εσωτερικού ελέγχου του ΚΚΕ διενήργησε έλεγχο των δημοσιονομικών κυκλωμάτων με στόχο να προσδιοριστούν τρόποι βελτίωσης της διαδικασίας διαχείρισης των πληρωμών στο ΚΚΕ. Έως το τέλος Οκτωβρίου 2001, το ΚΚΕ πρόκειται να θέσει σε εφαρμογή ένα αποκεντρωμένο σύστημα δημοσιονομικού ελέγχου, το οποίο περιλαμβάνει μια δομή υπο-αντιπροσωπειών, με στόχο την αύξηση της υπευθυνότητας της διοίκησης. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο ρόλος της Διεύθυνσης Πόρων στην Ίσπρα επανεστιάζεται στην υποστήριξη, και κυρίως στην καθιέρωση σαφών έγγραφων διαδικασιών και στην παρακολούθηση της ορθής υλοποίησής τους. Το ΚΚΕ θα διενεργήσει έλεγχο του χρηματοδοτικού συστήματος και της υλοποίησής του αμέσως μετά την 1^η Οκτωβρίου 2001. Επίσης, θα επανεξετάσει τα χρηματοδοτικά κυκλώματα ύστερα από εξαμηνιαία λειτουργία. Οι χρηματοδοτικές διαδικασίες θα περιληφθούν μετά την επανεξέτάσή τους στο εγχειρίδιο διαχείρισης του ΚΚΕ.¹⁰¹

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ενημέρωση σχετικά με τις διοικητικές αλλαγές στο ΚΚΕ

1.1 Έχοντας εξετάσει έξι υποθέσεις στις οποίες διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης από την πλευρά του Κοινού Κέντρου Ερευνών (ΚΚΕ) της Επιτροπής, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε τη διεξαγωγή έρευνας ίδια πρωτοβουλία στο πλαίσιο της οποίας ζήτησε από την Επιτροπή να εξετάσει εάν υπήρχε ανάγκη για πιο αποτελεσματική συμβουλή και καθοδήγηση του προσωπικού ή για αλλαγές στο διοικητικό πλαίσιο με στόχο την αποφυγή φαινομένων κακής διοίκησης στο μέλλον.

1.2. Στη γνώμη της, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή για τις δύο διορθωτικές δράσεις που είχαν αναληφθεί ως απάντηση στις επικρίσεις του: (i) τροποποιήθηκε μια διάταξη που αφορά στη συμβατική αναθεώρηση στην τυποποιημένη σύμβαση του ΚΚΕ και (ii) δόθηκαν οδηγίες για την αποφυγή των καταχρηστικών καθυστερήσεων στην απάντηση των αιτήσεων υποβολής προσφορών των υποψηφίων.

1.3 Επίσης, σύμφωνα με τη γνώμη της Επιτροπής καθώς και σύμφωνα με πληροφορίες που διέθεσε το ΚΚΕ στον Διαμεσολαβητή, το ΚΚΕ έχει εγκαταστήσει ένα εσωτερικό ηλεκτρονικό σύστημα (Adonis) το οποίο παρακολουθεί τις προθεσμίες απάντησης στην αλληλογραφία. Επιπλέον, έχουν δοθεί οδηγίες στο προσωπικό να ακολουθεί αυστηρά τον κώδικα δεοντολογίας που έχει εγκριθεί από την Επιτροπή. Τέλος, το ΚΚΕ εξετάζει την καθιέρωση μιας αποκεντρωμένης διαδικασίας υποβολής καταγγελιών, η οποία θα τεθεί σε εφαρμογή το φθινόπωρο του 2001.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η διαδικασία υποβολής καταγγελιών και το σύστημα Adonis παρουσιάστηκαν στους επικεφαλής των μονάδων του ΚΚΕ σε συνεδρίαση της διοίκησης του ΚΚΕ η οποία πραγματοποιήθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 2001.

¹⁰¹ Προσωρινή έκθεση του Γενικού Διευθυντή του ΚΚΕ, 30.6.2001, σ. 8.

1.5 Το ΚΚΕ ενημέρωσε επίσης τον Διαμεσολαβητή για το έργο της μονάδας εσωτερικού ελέγχου και για την πρόθεσή της να θέσει σε εφαρμογή ένα αποκεντρωμένο σύστημα δημοσιονομικού ελέγχου, προάγοντας έτσι τη χειραφέτηση της διοίκησης. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο ρόλος της Διεύθυνσης Πόρων στην Ίσπρα επανεστιάζεται στην υποστήριξη, και κυρίως στην καθιέρωση σαφών γραπτών διαδικασιών και στην παρακολούθηση της ορθής υλοποίησής τους.

2 Η αξιολόγηση του Διαμεσολαβητή σχετικά με τις διοικητικές αλλαγές στο ΚΚΕ

2.1 Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή και η διοίκηση του ΚΚΕ και σημειώνει ότι η διαδικασία καταγγελιών του ΚΚΕ αναμένεται να τεθεί σε εφαρμογή το φθινόπωρο του 2001. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει επίσης ότι το σύστημα Adonis περιλαμβάνει αρχεία απόδοσης αλληλογραφίας και ένα αυτόματο σύστημα ειδοποίησης για τις προθεσμίες που πλησιάζουν στη λήξη τους ή έχουν ήδη λήξει και λαμβάνει υπόψη τις προθεσμίες που ορίζονται στον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς της Επιτροπής.¹⁰²

2.2 Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει επίσης το γεγονός ότι η διοίκηση του ΚΚΕ θεωρεί την εισαγωγή της διαδικασίας υποβολής καταγγελιών και του συστήματος Adonis ουσιαστική συμβολή στην αλλαγή της νοοτροπίας διοικητικής διαχείρισης του ΚΚΕ. Θεωρεί επίσης ότι η εισαγωγή ενός αποκεντρωμένου συστήματος δημοσιονομικού ελέγχου, μέσα από την ενίσχυση της υπευθυνότητας της διοίκησης, μπορεί να προάγει και να εδραιώσει τις αλλαγές στην νοοτροπία διοίκησης του ΚΚΕ, γεγονός που θα μπορούσε να αποτρέψει την εκδήλωση φαινομένων κακής διοίκησης στο μέλλον.

2.3 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι η Επιτροπή και το ΚΚΕ ανταποκρίθηκαν με θετικό και εποικοδομητικό τρόπο στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία και ότι τα μέτρα που έλαβαν μπορούν να συμβάλουν στην πρόληψη φαινομένων κακής διοίκησης στο μέλλον.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την ανταπόκριση της Επιτροπής στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της. Κατά συνέπεια, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

¹⁰² Πρβλ. ΕΕ L308/32 της 8.12.2000 και http://www.europa.eu.int/comm/secretariat_general/code/index_en.htm.

3.8 ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΛΟΓΩ ΦΥΛΟΥ ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΠΑΣΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

*Ειδική έκθεση του
Ευρωπαϊκού Διαμεσολα-
βητή προς το Ευρωπαϊ-
κό Κοινοβούλιο μετά
την υποβολή σχεδίου
συστάσεως στην Ευρω-
παϊκή Επιτροπή στο
πλαίσιο της καταγγελίας
242/2000/GG*

Η καταγγέλλουσα, δημόσια υπάλληλος στο Ηνωμένο Βασίλειο, είδε μια ανακοίνωση για πλήρωση κενών θέσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που αφορούσε σε θέσεις αποσπασμένων εθνικών εμπειρογνομόνων που επρόκειτο να εργαστούν στη Γενική Διεύθυνση VII της Επιτροπής (Μεταφορές). Καθώς είχε εργαστεί κατά το παρελθόν στον τομέα των μεταφορών, η καταγγέλλουσα υπέβαλε αίτηση. Ο εργοδότης της συμφώνησε να στηρίξει την αίτησή της και να της καταβάλει μισθό για τη διάρκεια της απόσπασής της.

Η καταγγέλλουσα έχει ένα γιο που εκείνη την εποχή ήταν 11 μηνών. Για τον λόγο αυτό προτιμούσε να εργαστεί με καθεστώς μερικής απασχόλησης. Ωστόσο, το άρθρο 2 παράγραφος 1 των κανόνων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που εφαρμόζονται στους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή ορίζει ότι οι εθνικοί εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή απασχολούνται «με καθεστώς πλήρους απασχόλησης για όλο το διάστημα της απόσπασής τους». Ως αποτέλεσμα, η καταγγέλλουσα υποχρεώθηκε να αποσύρει την αίτησή της.

Η καταγγέλλουσα έκρινε ότι ο κανόνας κατά της μερικής απασχόλησης συνιστούσε διάκριση λόγω φύλου, καθώς ήταν πιο πιθανό να επηρεάσει περισσότερες γυναίκες από ό,τι άνδρες, καθώς οι γυναίκες αναλαμβάνουν γενικά μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης ανατροφής των παιδιών σε σχέση με τους άνδρες.

Ο Διαμεσολαβητής διενήργησε εις βάθος έρευνα σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σχετικό μέτρο εισήγαγε πράγματι διάκριση.

Κατόπιν τούτου, στις 31 Ιανουαρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση για φιλικό διακανονισμό στην Επιτροπή. Στην επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής εισηγείτο στην Επιτροπή να καταργήσει τη διάταξη που απαγόρευε στους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή να απασχολούνται με καθεστώς μερικής απασχόλησης. Στην απάντησή της, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι εξέταζε την κατάργηση της διάταξης που απαγόρευε στους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή να απασχολούνται με καθεστώς μερικής απασχόλησης, στο πλαίσιο της γενικής μεταρρυθμιστικής διαδικασίας της.

Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι η Επιτροπή εξέταζε την κατάργηση της διάταξης που απαγόρευε στους εθνικούς εμπειρογνώμονες που εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή να απασχολούνται με καθεστώς μερικής απασχόλησης, χωρίς όμως να δώσει κάποια συγκεκριμένη ημερομηνία. Αυτό σημαίνει ότι η Επιτροπή σκόπευε να συνεχίσει να εφαρμόζει τη σχετική διάταξη χωρίς να εξηγεί γιατί η αλλαγή που πρότεινε ο Διαμεσολαβητής δεν μπορούσε να εφαρμοστεί αμέσως. Ο Διαμεσολαβητής δεν ικανοποιήθηκε από την εξέλιξη αυτή. Έτσι, στις 10 Μαΐου 2001, απηύθυνε σχέδιο συστάσεως στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, ζητώντας από την Επιτροπή να καταργήσει τη σχετική διάταξη το πολύ έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2001.

Επειδή η Επιτροπή δεν φάνηκε να συμμορφώνεται με το σχέδιο συστάσεως, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να υποβάλει το θέμα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Στην ειδική έκθεσή του με ημερομηνία 15 Νοεμβρίου 2001, διατύπωσε την ακόλουθη σύσταση:

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρέπει να καταργήσει τη διάταξη της που απαγορεύει στους εμπειρογνώμονες των κρατών μελών οι οποίοι εργάζονται με απόσπαση στην Επιτροπή να απασχολούνται με καθεστώς μερικής απασχόλησης το ταχύτερο δυνατό.

**ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ
ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ – ΓΙΑ
ΜΙΑ ΕΙΣΕΤΙ ΦΟΡΑ**

*Ειδική έκθεση του
Ευρωπαϊού Διαμεσολα-
βητή προς το Ευρωπαϊ-
κό Κοινοβούλιο μετά
την υποβολή σχεδίου
συστάσεως στο Συμ-
βούλιο της Ευρωπαϊκής
Ένωσης στο πλαίσιο της
καταγγελίας
917/2000/GG*

Ο καταγγέλλων, ένας ιδιωτικός οργανισμός (Statewatch), υποστήριξε ότι το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (1) δεν του επέτρεψε την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα που είχαν προσκομιστεί σε μια σειρά συνεδριάσεων του Συμβουλίου τον Σεπτέμβριο του 1998 και τον Ιανουάριο του 1999 και (2) δεν τήρησε κατάλογο όλων των εγγράφων που προσκομίστηκαν στις εν λόγω συναντήσεις.

Ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε την άποψη ότι η αρχή της διαφάνειας επιτάσσει τη χορήγηση πρόσβασης σε όλα τα έγγραφα που τίθενται υπόψη του Συμβουλίου, με την επιφύλαξη κάποιας από τις εξαιρέσεις που ορίζονται στην απόφαση 93/731. Όμως, η πρόσβαση αυτή είναι δυνατή μόνον εφόσον οι πολίτες γνωρίζουν ή μπορούν να βρουν ποια έγγραφα έχουν τεθεί υπόψη του Συμβουλίου. Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι οι αρχές της χρηστής διοίκησης επιτάσσουν την τήρηση από το Συμβούλιο καταλόγου όλων αυτών των εγγράφων. Επισήμανε επίσης ότι υπήρχαν στοιχεία ότι, κατά τη διεκπεραίωση του αιτήματος πρόσβασης του καταγγέλλοντα, το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη όλα τα σχετικά έγγραφα.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο συστάσεως με το οποίο ζητούσε από το Συμβούλιο (1) να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και (2) να συντάξει κατάλογο όλων των εγγράφων που προσκομίζονται στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου και να καταστήσει τον εν λόγω κατάλογο ή μητρώο διαθέσιμο στους πολίτες.

Στην αναλυτική γνώμη του, το Συμβούλιο ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι αποδεχόταν τα δύο σχέδια συστάσεως.

Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, στην πράξη, το Συμβούλιο δεν είχε ακόμη συμμορφωθεί πλήρως με το πρώτο σχέδιο συστάσεως, βάσει του οποίου όφειλε να επιτρέψει στον καταγγέλλοντα την πρόσβαση στα έγγραφα που είχε ζητήσει. Αποφάσισε έτσι να υποβάλει το θέμα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Ο Διαμεσολαβητής χαιρέτισε το γεγονός ότι το Συμβούλιο έκανε δεκτό το δεύτερο σχέδιο συστάσεως αλλά επισήμανε ότι οι σκέψεις που περιλαμβάνονταν στη γνώμη του Συμβουλίου δημιουργούσαν ερωτηματικά ως προς το αν το σχέδιο συστάσεως θα εφαρμοζόταν στην πράξη. Ωστόσο, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 30^{ης} Μαΐου 2001 για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής¹⁰³ υποχρεώνει πλέον τα τρία όργανα να διαθέτουν στο κοινό ένα μητρώο εγγράφων. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, ο κανονισμός αυτός μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι πρέπει να χορηγείται πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που έχουν προσκομιστεί στο Συμβούλιο προς εξέταση ή διεκπεραίωσή τους. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε επομένως ότι δεν ήταν αναγκαίο ούτε ενδεδειγμένο εκ μέρους του να διερευνήσει περαιτέρω τη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας.

Στις 30 Νοεμβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διατυπώνοντας την ακόλουθη σύσταση προς το Συμβούλιο:

Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να επανεξετάσει την αίτηση του καταγγέλλοντα και να του χορηγήσει πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που έχει ζητήσει, με την επιφύλαξη κάποιας από τις εξαιρέσεις που ορίζονται στο άρθρο 4 της απόφασης 93/731.

¹⁰³ ΕΕ 2001 L 145, σ. 43.

4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

4.1 ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

Στις 17 Ιανουαρίου ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τους κκ. Enrico BOARETTO και Heinz.Hermann ELTING, από την Γραμματεία της Επιτροπής Αναφορών. Η συνάντηση περιστράφηκε γύρω από διάφορες πλευρές της συνεργασίας μεταξύ του Διαμεσολαβητή και της Επιτροπής Αναφορών.

Στις 12 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε τον Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή στην Επιτροπή Νομικών Θεμάτων και Εσωτερικής Αγοράς. Ο κ. Roy PERRY, εισηγητής σχετικά με το ίδιο θέμα για την Επιτροπή Αναφορών παρέστη επίσης στη συνάντηση. Αναφερόμενος στην Ειδική Έκθεσή του προς το Κοινοβούλιο τον Απρίλιο του 2000, ο κ. SÖDERMAN εξήγησε τους λόγους για τους οποίους επιβάλλεται η υιοθέτηση ενός ενιαίου Κώδικα από το σύνολο των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών. Ο κ. Jean-Maurice DEHOUSSE, συντάκτης της Επιτροπής για την Ειδική Έκθεση, η κ. Ana PALACIO, Πρόεδρος της Επιτροπής και αρκετά ακόμη μέλη της Επιτροπής πραγματοποίησαν παρεμβάσεις στην εκτενή συζήτηση που ακολούθησε την παρουσίαση.

Στις 10 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN υπέβαλε την Ετήσια Έκθεσή του για το 2000 στην Επιτροπή Αναφορών.

Στις 5 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN πραγματοποίησε μία συνάντηση σχετικά με τον προϋπολογισμό του Διαμεσολαβητή για το 2002 με τη BEK Kathalijne Maria BUITENWEG, εισηγήτρια για τον προϋπολογισμό του 2002. Ο κ. João SANT'ANNA, Επικεφαλής του Τμήματος Διοίκησης και Οικονομικών, παρέστη επίσης στη συνάντηση.

Ο βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κ. Herbert Bösch και ο κ. Söderman συζητούν την έκθεση του διαμεσολαβητή για το έτος 2000.

Στις 9 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN παρέστη σε μία συνεδρίαση της Επιτροπής Αναφορών στις Βρυξέλλες, της οποίας προήδρευε ο κ. Nino GEMELLI, και κατά την οποία συζητήθηκε το σχέδιο έκθεσης της Επιτροπής σχετικά με την Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 2000. Ο κ. SÖDERMAN αντάλλαξε απόψεις με μέλη της Επιτροπής, καθώς και με τον εισηγητή της έκθεσης της Επιτροπής, κ. Herbert BÖSCH, και απάντησε σε ερωτήσεις.

Στις 4 Σεπτεμβρίου, ο Διαμεσολαβητής προσκάλεσε τους συντονιστές της Επιτροπής Αναφορών σε δείπνο επ' ευκαιρία της παρουσίασης της Ετήσιας Έκθεσής του για το 2000. Ο κ. Enrico BOARETTO, προϊστάμενος της Γραμματείας της Επιτροπής Αναφορών, ο κ. Jean-Claude EECKHOUT, διευθυντής της Γενικής Γραμματείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και οι κκ. Ian HARDEN και João SANT'ANNA από την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή παρέστησαν επίσης στο δείπνο.

Στις 2 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Julian PRIESTLEY, Γενικό Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Μεταξύ άλλων θεμάτων, συζητήσαν σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και το Καθεστώς του μελλοντικού Επόπτη Προστασίας Δεδομένων.

Στις 4 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN παρακάθισε σε γεύμα εργασίας με το BEK Michael CASHMAN, μέλος της Επιτροπής Ελευθεριών και Δικαιωμάτων των Πολιτών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων. Ο κ. Ian HARDEN παρέστη επίσης στη συνάντηση, κατά την οποία συζητήθηκαν θέματα σχετικά με την ενίσχυση της διαφάνειας, την πρόσβαση σε έγγραφα και τα δικαιώματα των ευρωπαίων πολιτών.

Στις 24 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN αντάλλαξε απόψεις με τον κ. Gregorio GARZÓN CLARIANA, νομικό σύμβουλο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

4.2 Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Στις 9 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε στις Βρυξέλλες με τον κ. Michel PETITE, γενικό διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής και τον κ. Allan ROSAS, αναπληρωτή γενικό διευθυντή. Ο κ. SÖDERMAN συνοδευόταν από τον κ. HARDEN. Οι κκ. SÖDERMAN και PETITE συζήτησαν σχετικά με τους πιθανούς τρόπους διασφάλισης μίας αποτελεσματικότερης εποπτείας της εφαρμογής της κοινοτικής νομοθεσίας στα κράτη μέλη, προκειμένου τα δικαιώματα των πολιτών βάσει της κοινοτικής νομοθεσίας να γίνουν πραγματικότητα.

Στις 27 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με το γενικό γραμματέα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κ. David O'SULLIVAN. Ο κ. SÖDERMAN ευχαρίστησε τον κ. O'SULLIVAN για τη συνεργασία της Επιτροπής και τόνισε ότι ανάλογες συνεργασίες είναι απαραίτητες προκειμένου ο Διαμεσολαβητής να είναι σε θέση να διεκπεραιώνει τις καταγγελίες των πολιτών με αποτελεσματικό και άμεσο τρόπο. Μεταξύ των θεμάτων που τέθηκαν από το Διαμεσολαβητή και συζητήθηκαν με το γενικό γραμματέα ήταν η έρευνα ίδια πρωτοβουλία σχετικά με την εφαρμογή ορίων ηλικίας στη διαδικασία προσλήψεων, ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και ο Κώδικας Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς, η ελευθερία έκφρασης των υπαλλήλων, το δικαίωμα των πολιτών στη νομική προστασία σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία και το σχέδιο Καθεστώτος του Ευρωπαίου Επόπτη Προστασίας Δεδομένων.

Στις 27 Σεπτεμβρίου, ο κ. Ian HARDEN και η κ. Ida PALUMBO επισκέφθηκαν το Κοινό Κέντρο Ερευνών (ΚΚΕρ) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ispra της Ιταλίας και συναντήθηκαν με αρμόδιους αξιωματούχους, μεταξύ των οποίων ο κ. Barry McSWEENEY, γενικός διευθυντής του ΚΚΕρ, ο κ. Hugh RICHARDSON, αναπληρωτής γενικός διευθυντής και ο προϊστάμενος της υπηρεσίας εσωτερικού ελέγχου κ. F. DEZEURE. Επίσης παρακολούθησαν μία διοικητική συνεδρίαση, κατά την οποία ο κ. McSWEENEY υπέβαλε σχέδια για διαχειριστικές αλλαγές στο ΚΚΕρ, όπως η εισαγωγή ενός εσωτερικού συστήματος υποβολής καταγγελιών και ένα μηχανογραφημένο σύστημα για τη διαχείριση εγγράφων και αλληλογραφίας (ADONIS). Ο κ. HARDEN πραγματοποίησε μία παρουσίαση σχετικά με το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και ανέλυσε τις βασικές αρχές της αποτελεσματικής διαχείρισης καταγγελιών. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής τους στο Κοινό Κέντρο Ερευνών, ο κ. HARDEN και η κ. PALUMBO ενημερώθηκαν επίσης από το επιστημονικό προσωπικό των τριών Ινστιτούτων που βρίσκονται στην Ispra (Ινστιτούτο για την προστασία και την ασφάλεια των πολιτών, Ινστιτούτο για το περιβάλλον και τη διαρκή ανάπτυξη και Ινστιτούτο για την υγεία και την προστασία των καταναλωτών) σχετικά με πέντε υπό εξέλιξη προγράμματα.

Στις 24 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN παρευρέθηκε σε δείπνο εργασίας με τον κ. Jérôme VIGNON από τη Γενική Γραμματεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, προσωρινά αρμόδιο για τις σχέσεις με την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή κατόπιν συνταξιοδότησης του τέως διευθυντή, κ. Jean-Claude EECKHOUT.

Στις 13 Δεκεμβρίου, ο κ. Ian HARDEN και ο κ. João SANT'ANNA συναντήθηκαν με τους κκ. Andrea PIERUCCI και Philippe GODTS από τη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής. Θέμα της συζήτησής τους ήταν οι διαδικασίες που αφορούν τις απαντήσεις της Επιτροπής στις ερωτήσεις του Διαμεσολαβητή.

5 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ

5.1 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ

Στις 10 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. HARDEN και τον κ. VERHEECKE επισκέφθηκε το γραφείο των βέλγων ομοσπονδιακών διαμεσολαβητών στις Βρυξέλλες και συναντήθηκε με το φλαμανδόφωνο διαμεσολαβητή κ. WUYTS, τον οποίο επικουρούσε η κ. Myriam FAGNOUL. Οι κ.κ. SÖDERMAN και WUYTS συζήτησαν σχετικά με το σεμινάριο για εθνικούς και περιφερειακούς διαμεσολαβητές το οποίο είχε προβλεφθεί για το Σεπτέμβριο του 2001 και ανταλλάξαν απόψεις και πληροφορίες σχετικά με θέματα συνεργασίας μεταξύ των διαμεσολαβητών στην Ευρώπη.

Στις 20 και 21 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες ένα σεμινάριο για εθνικούς και περιφερειακούς Διαμεσολαβητές της ΕΕ υπό τον τίτλο «Οι Διαμεσολαβητές κατά των διακρίσεων». Το σεμινάριο οργανώθηκε από κοινού από τον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή και τους βέλγους ομοσπονδιακούς και περιφερειακούς διαμεσολαβητές (βλέπε ενότητα 6.1).

5.2 ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΠΑΦΗΣ

Στόχος του δικτύου επαφής που δημιουργήθηκε το 1996 είναι η προώθηση της ελεύθερης ροής πληροφοριών σχετικά με την κοινοτική νομοθεσία και η εφαρμογή της καθώς και το να καταστήσει δυνατή τη διαβίβαση των καταγγελιών στο όργανο που είναι πιο αρμόδιο για το χειρισμό τους.

Χάρη σε σεμινάρια, ενημερωτικά δελτία και καθημερινή επαφή, το δίκτυο επαφής έχει σταθερά εξελιχθεί σε ένα αποτελεσματικό μέσο συνεργασίας για τους εθνικούς διαμεσολαβητές και το προσωπικό τους σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα μέλη του δικτύου ανταλλάσσουν τις εμπειρίες τους και τη βέλτιστη πρακτική προκειμένου να παρέχουν καλύτερες υπηρεσίες στους πολίτες. Ειδικότερα, έχουν συζητηθεί θέματα που άπτονται της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου σε επίπεδο κρατών μελών.

Περί τα τέλη του 2000, δημιουργήθηκε η διαδικτυακή εκδοχή του δικτύου επαφής, με την ονομασία EUOMB-National, προκειμένου να διευκολυνθεί περαιτέρω η επικοινωνία μεταξύ των μελών του δικτύου επαφής. Το EUOMB-National αποτελείται από μία ιστοσελίδα και ένα διαδικτυακό φόρουμ όπου μπορούν να λάβουν χώρα αμφίδρομες συζητήσεις και ανταλλαγές εγγράφων.

Τον Νοέμβριο του 2001, δημιουργήθηκε ένα νέο τμήμα του φόρουμ με τον τίτλο ‘Τα Καθημερινά Νέα του Διαμεσολαβητή’. Η εν λόγω εικονική εφημερίδα συνάντησε πολύ μεγάλη επιτυχία μεταξύ των μελών του δικτύου και κατέστησε δυνατή την ενημέρωση σχετικά με τις δραστηριότητες των διαμεσολαβητών και συναφών οργάνων εντός και εκτός της ΕΕ. Σήμερα περισσότερα από τα μισά μέλη του δικτύου επαφής συμβουλευόνται τα Καθημερινά Νέα σε τακτική βάση και ενημερώνονται σχετικά με τους τρόπους με τους οποίους άλλα όργανα έχουν χειριστεί θέματα, τα οποία ενδεχομένως να χειρίζονται και τα ίδια.

5.3 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ

Calvià, Βαλεαρίδες Νήσοι

Στο πλαίσιο μίας επίσκεψης στις Βαλεαρίδες Νήσους (βλέπε 6.2), ο κ. SÖDERMAN προσκλήθηκε να επισκεφθεί την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή Πολιτών, κ. Antonio PALLICER, στην πόλη της Calvià, που βρίσκεται νοτιοδυτικά της Mallorca, στην Ισπανία. Ο κ. SÖDERMAN είχε μία ενδιαφέρουσα ανταλλαγή απόψεων με τον τοπικό διαμεσολαβητή.

5.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΣΤΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΠΡΟΣ ΕΝΤΑΞΗ ΚΡΑΤΗ

Συνάντηση μεταξύ της αντιπροσωπείας του ρουμάνου Διαμεσολαβητή και του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή

Στις 18 Ιανουαρίου, ο κ. Micea MOLDOVAN και η κ. Lucia NEGOITA από την υπηρεσία του ρουμάνου Διαμεσολαβητή επισκέφθηκαν τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο. Στη συνάντηση παρευρέθηκαν ο κ. Jacob SÖDERMAN, ο κ. João SANT'ANNA και η κ. Ida PALUMBO. Η κ. Astrid THORS, BEK και πρόεδρος της Αντιπροσωπείας της Μεικτής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής ΕΕ-Ρουμανίας, συμμετείχε στο τελευταίο μέρος της συνάντησης.

Κύριο θέμα της συζήτησης κατά τη συνάντηση ήταν το πρόγραμμα του σεμιναρίου των Διαμεσολαβητών από τις υποψήφιες προς ένταξη χώρες, το οποίο επρόκειτο να οργανώσει η υπηρεσία του ρουμάνου Διαμεσολαβητή σε συνεργασία με τη σουηδική προεδρία, στις 23-24 Απριλίου 2001.

Συνάντηση με αντιπροσωπεία από την υπηρεσία του Ρουμάνου διαμεσολαβητή και τη βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Astrid Thors στις 18 Ιανουαρίου.

Συνάντηση μεταξύ της αντιπροσωπείας του πολωνού Διαμεσολαβητή και του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή

Στις 15 Μαρτίου, ο κ. Rafael PELC και η κ. Joanna PISARCZYK από την υπηρεσία του πολωνού Διαμεσολαβητή, επισκέφθηκαν τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο. Ο κ. Filip JASINSKI, από το γραφείο της Επιτροπής Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης, ήταν επίσης μέλος της αντιπροσωπείας. Στη συνάντηση παρευρέθηκαν ο κ. SÖDERMAN, ο κ. SANT'ANNA, ο κ. Peter BONNOR και η κ. Ida PALUMBO.

Σεμινάριο «Οι Διαμεσολαβητές και το Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στις 23 και 24 Απριλίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN και η κ. Ida PALUMBO παρακολούθησαν το σεμινάριο «Οι Διαμεσολαβητές και το Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης» το οποίο πραγματοποιήθηκε στο Βουκουρέστι, στη Ρουμανία. Η εκδήλωση, ένα σεμινάριο σε συνέχεια εκείνου που είχε πραγματοποιηθεί στη Σλοβενία το 1999 για τους εθνικούς διαμεσολαβητές των υποψήφιων προς ένταξη χωρών, διοργανώθηκε από την υπηρεσία του ρουμάνου Διαμεσολαβητή σε συνεργασία με τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή και τη σουηδική προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι συμμετέχοντες ήταν διαμεσολαβητές, εκπρόσωποι των υπηρεσιών διαμεσολαβητών ή αξιωματούχοι πρεσβειών από την Κύπρο, την Τσεχική Δημοκρατία, την Εσθονία, τη Μάλτα, την Πολωνία, τη Σλοβενία, τη Βουλγαρία, την Ουγγαρία και τη Ρουμανία.

Στις 23 Απριλίου, στο Διεθνές Συνεδριακό Κέντρο, στο κτίριο του Κοινοβουλίου, πραγματοποιήθηκε η τελετή έναρξης του σεμιναρίου της οποίας προήδρευε ο ρουμάνος Διαμεσολαβητής κ. Paul MITROI. Ο κ. MITROI καλωσόρισε όλους τους συμμετέχοντες. Παρόντες ήταν επίσης ο κ. Valer DORNEANU, πρόεδρος του Κοινοβουλίου, η Εξοχότης κ. Nils REVELIUS, πρεσβευτής της Σουηδίας στη Ρουμανία, η κ. Astrid THORS, μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και πρόεδρος της Αντιπροσωπείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη Ρουμανία, η κ. Kristina RENNERSTEDT, γενική γραμματέας του σουηδικού υπουργείου Δικαιοσύνης, η κ. Kerstin ANDRÉ, διαμεσολαβητής του σουηδικού κοινοβουλίου, και ο κ. André LYS, επικεφαλής της αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Ρουμανία.

Συμπόσιο "Οι διαμεσολαβητές και το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης", Βουκουρέστι, 23 και 24 Απριλίου. Ο κ. Söderman, ο Ρουμάνος διαμεσολαβητής κ. Paul Mitroi, η σύμβουλος στην υπηρεσία του Ρουμάνου διαμεσολαβητή κ. Lucia Negoita και ο διαμεσολαβητής της Μάλτας κ. Joseph Sammut.

Η κ. RENNERSTEDT ήταν ομιλήτρια στην πρώτη συνεδρίαση εργασίας. Η παρέμβασή της εστιάστηκε στην «Εξέλιξη της Δικαιοσύνης και των Εσωτερικών Υποθέσεων στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης», και ακολουθήθηκε από μία ανοικτή συζήτηση. Αργότερα το απόγευμα, η κ. THORS μίλησε σχετικά με το «Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Στις 24 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία με θέμα «Τι σημαίνει Χρηστή Διοίκηση; Ο Κώδικας Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή». Επίσης ανέλυσε το ρόλο και τις αρμοδιότητές του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

Αργότερα το ίδιο πρωί, ο πρόεδρος της Ρουμανίας, κ. Ion ILIESCU, δεξιώθηκε τους συμμετέχοντες στο προεδρικό μέγαρο.

Η τελευταία συνεδρίαση εργασίας εστιάστηκε στο θέμα «Οι Διαμεσολαβητές στις υποψήφιες προς ένταξη χώρες και τα ειδικά μέσα που διαθέτουν για να διασφαλίζουν την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και η κ. ANDRÉ παρουσίασε εισήγηση επί του θέματος.

6 ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

6.1 ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Απονομή του βραβείου Alexis de Tocqueville 2001 στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή

Το βραβείο Alexis de Tocqueville 2001 απονεμήθηκε στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, Jacob SÖDERMAN.

Το βραβείο, που φέρει το όνομα του κόμη Alexis de Tocqueville (1805-1859), απονέμεται κάθε δύο χρόνια από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης (EIPA) σε ένα ή περισσότερα άτομα, το έργο και η αφοσίωση των οποίων έχουν συμβάλει αποφασιστικά στη βελτίωση της δημόσιας διοίκησης στην Ευρώπη. Μεταξύ των βραβευθέντων σε προηγούμενα έτη συγκαταλέγονται ο ιταλός καθηγητής Sabino Cassese και ο ισπανός καθηγητής Eduardo García de Enterría, δύο διαπρεπείς ακαδημαϊκοί στο δημόσιο και διοικητικό δίκαιο, οι οποίοι τιμήθηκαν με το βραβείο το 1997 και το 1999, αντιστοίχως.

Η απόφαση για την απονομή του όγδοου βραβείου Alexis de Tocqueville στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή ελήφθη από το Επιστημονικό και το Διοικητικό Συμβούλιο του EIPA. Στην απόφαση μνημονεύονται μεταξύ άλλων τα εξής: “η ακούραστη προσπάθειά του να βελτιώσει την πρόσβαση των ευρωπαίων πολιτών σε διοικητικά έγγραφα και να αυξήσει τη διαφάνεια όσον αφορά στη λειτουργία των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ως Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής από το 1995, έχει συντελέσει στην ενίσχυση του σεβασμού που επιδεικνύει η ευρωπαϊκή δημόσια διοίκηση στα δικαιώματα των πολιτών. Έχει συμβάλει στην αύξηση των γνώσεων σχετικά με τη διοίκηση της ΕΕ. Επιπλέον, οι εκθέσεις του αποτελούν μείζονα συνεισφορά στις ευρωπαϊκές διοικητικές επιστήμες”.

Η τελετή απονομής του βραβείου πραγματοποιήθηκε στο κτίριο της Επαρχιακής Κυβέρνησης στο Μάαστριχτ στις 21 Νοεμβρίου 2001.

Ο κ. Jan VOSKAMP, γενικός γραμματέας του Διοικητικού Συμβουλίου του EIPA και τελετάρχης καλωσόρισε το ακροατήριο και παραχώρησε το λόγο στον Επίτροπο της Βασίλισσας για την Επαρχία του Limburg, βαρόνο Berend-Jan VAN VOORST TOT VOORST, ο οποίος εκφώνησε την εναρκτήρια ομιλία. Ο καθηγητής Gérard DRUESNE, γενικός διευθυντής του EIPA, έπλεξε το εγκώμιο του βραβευθέντος και ο κ. Henning CHRISTOPHERSEN, πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του EIPA απένευσε το βραβείο στον κ. SÖDERMAN.

Στην ευχαριστήρια ομιλία του, ο κ. SÖDERMAN συνεχάρη το EIPA για την 20η επέτειο από τη δημιουργία του καθώς και για το έργο του στην προώθηση των χρηστών διοικητικών αξιών. Κλείνοντας, ο κ. SÖDERMAN μνημόνευσε την ανάλυση του de Tocqueville σχετικά με την αρχή της ισότητας, την οποία έλαβε υπόψη του για να εκφράσει την ουσία της ευρωπαϊκής ιθαγένειας:

“Η σταδιακή εξέλιξη της αρχής της ισότητας αποτελεί, συνεπώς, θεόσταλτο γεγονός. Διαθέτει όλα τα κύρια χαρακτηριστικά ενός ανάλογου γεγονότος: είναι καθολικό, είναι διαρκές, παρακάμπτει σταθερά κάθε ανθρώπινη παρέμβαση, και όλα τα γεγονότα καθώς και όλοι οι άνθρωποι συμβάλλουν στην πρόοδό του”.

Η ΕΚΔΗΛΩΣΗ EV50 ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ EUROPEAN VOICE

Στις 4 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παρευρέθηκε στην απονομή των βραβείων “Ευρωπαίοι της Χρονιάς” στις Βρυξέλλες. Ο Διαμεσολαβητής ήταν υποψήφιος στην κατηγορία «Υπεύθυνος Εκστρατείας της Χρονιάς» για τον αγώνα του υπέρ των πολιτών απέναντι στα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Μεταξύ των υποψήφιων Ευρωπαίων της Χρονιάς συγκαταλέγονταν επίσης ο πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου Tony Blair και ο Επίτροπος Εξωτερικών Σχέσεων Chris Patten. Υπεύθυνη για τη διοργάνωση της εκδήλωσης ήταν η εφημερίδα European Voice και την τελετή απονομής ακολούθησε επίσημο δείπνο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ALEXIS DE TOCQUEVILLE 2001 ΣΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΙΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

(Φωτογραφίες: Henny Snijder, EIPA)

Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Δημόσιας Διοίκησης κ. Henning Christophersen απονέμει το βραβείο Alexis de Tocqueville στον κ. Söderman.

Ο Γενικός Διευθυντής του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Δημόσιας Διοίκησης κ. Gérard Druesne, ο κ. Söderman και ο ειδικός σύμβουλος του Προέδρου της Επιτροπής κ. Jean-Claude Eeckhout κατά τη δεξίωση μετά την τελετή απονομής του βραβείου Alexis de Tocqueville.

Η ΗΜΕΡΙΔΑ ΑΝΟΙΚΤΩΝ ΘΥΡΩΝ ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

Στο πλαίσιο της «Ημέρας της Ευρώπης», η υπηρεσία του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή συμμετείχε στην ετήσια Ημερίδα Ανοικτών Θυρών που οργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η εν λόγω εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 5 Μαΐου και στο Στρασβούργο στις 8 και 9 Μαΐου. Ένας μεγάλος αριθμός ατόμων επισκέφθηκε το περίπτερο του Διαμεσολαβητή, συμπεριλαμβανομένης της προέδρου FONTAINE η οποία συμμετείχε στην εκδήλωση του Στρασβούργου. Υπάλληλοι από τα γραφεία του Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες και στο Στρασβούργο παρείχαν γενικές πληροφορίες σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή και διένειμαν φυλλάδια και ετήσιες εκθέσεις.

Πολίτες επισκέπτονται το περίπτερο του διαμεσολαβητή στις 8 Μαΐου, ημέρα ανοικτή για το κοινό, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ 2000

Η Ετήσια Έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή για το έτος 2000 παρουσιάστηκε στην Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 6 Σεπτεμβρίου 2001. Στη συνεδρίαση συζητήθηκαν επίσης δύο άλλες εκθέσεις, η μεν πρώτη αφορούσε την ειδική έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή σχετικά με την έγκριση από τα θεσμικά όργανα και οργανισμούς της ΕΕ ενός Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς, η δε δεύτερη αφορούσε την τροποποίηση του Άρθρου 3 του καθεστώτος του Διαμεσολαβητή. Της συνεδρίασης προήδρευε ο αντιπρόεδρος Renzo IMBENI.

Κατά την ομιλία του προς την ολομέλεια, ο κ. SÖDERMAN ευχαρίστησε τον εισηγητή, BEK Herbert BÖSCH για το έργο του και αναγνώρισε την ανάγκη για μία όσο

το δυνατόν ταχύτερη διεκπεραίωση των καταγγελιών. Αναφερόμενος στο πρόβλημα που τέθηκε στην έκθεση του κ. BÖSCH σχετικά με τη δυσκολία της Επιτροπής Αναφορών να λαμβάνει τις απαραίτητες πληροφορίες προκειμένου να χειρίζεται αποτελεσματικά τις καταγγελίες των πολιτών, ο κ. SÖDERMAN πρότεινε την ενίσχυση της συνεργασίας με την Επιτροπή Αναφορών ειδικά σε σχέση με αναφορές για παραβιάσεις της κοινοτικής νομοθεσίας από τα κράτη μέλη. Εξέφρασε επίσης την ευχή η έκθεση την οποία εκπόνησε ο BEK Roy PERRY σχετικά με την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή για τον Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς να ακολουθηθεί σύντομα από την έγκριση ενός κανονισμού. Σε ό,τι αφορά την έκθεση σχετικά με την τροποποίηση του Άρθρου 3 του Καθεστώτος, ο Διαμεσολαβητής ευχαρίστησε την εισηγήτρια κ. ALMEIDA GARRETT για το έργο της και τόνισε την ανάγκη για μεγαλύτερη διαφάνεια, προκειμένου ο Διαμεσολαβητής να κερδίσει την εμπιστοσύνη του κοινού και να προωθήσει μία σύγχρονη διοικητική παιδεία σε κοινοτικό επίπεδο.

Μιλώντας εκ μέρους της Επιτροπής Αναφορών, ο BEK Herbert BÖSCH, αρμόδιος εισηγητής για την Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή, συνεχάρη το Διαμεσολαβητή και το προσωπικό του για το έργο που επιτέλεσαν κατά τη διάρκεια του έτους 2000. Άλλοι ομιλητές, όπως οι BEK Roy PERRY, Luciana SBARBATI, Rainer WIELAND, Proinsias DE ROSSA, Andrew DUFF, Heidi HAUTALA, Laura GONZÁLEZ ÁLVAREZ, Eurig WYN σχολίασαν το έργο και τα επιτεύγματα του Διαμεσολαβητή. Η κ. Loyola de PALACIO, αρμόδιο μέλος της Επιτροπής, εξέφρασε τις απόψεις της Επιτροπής σχετικά με τα ζητήματα που τέθηκαν.

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΕ

Σε συνέχεια των συναντήσεων σε εθνικό επίπεδο στο Στρασβούργο (1996) και στο Παρίσι (1999) και σε περιφερειακό επίπεδο στη Βαρκελώνη (1997) και στη Φλωρεντία (1999), ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής καθώς και οι εθνικοί και περιφερειακοί διαμεσολαβητές και τα συναφή όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης συγκεντρώθηκαν στις Βρυξέλλες στις 20 και 21 Σεπτεμβρίου 2001 στο πλαίσιο ενός σεμιναρίου υπό τον τίτλο «Οι Διαμεσολαβητές κατά των διακρίσεων». Το σεμινάριο διοργάνωσε η βελγική προεδρία της ΕΕ από κοινού με τους βέλγους περιφερειακούς και ομοσπονδιακούς διαμεσολαβητές και τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Εναρκτήρια συνεδρίαση του συμποσίου για τους διαμεσολαβητές των κρατών μελών και των περιφερειών στις 20 Σεπτεμβρίου. Ο Πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων του Βελγίου κ. Herman De Croo, η αντιπρόεδρος της Επιτροπής κ. Loyola de Palacio και ο Βέλγος ομοσπονδιακός διαμεσολαβητής και περιφερειακός αντιπρόεδρος για την Ευρώπη του Διεθνούς Ιδρύματος Διαμεσολαβητών (IOI) κ. Herman Wuyts (Φωτογραφία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή).

Στη συνάντηση έλαβαν μέρος 100 σχεδόν συμμετέχοντες, συμπεριλαμβανομένων των εθνικών και περιφερειακών διαμεσολαβητών ή προεδρευόντων των επιτροπών αναφορών από το σύνολο των κρατών μελών.

Οι εναρκτήριοι λόγοι του σεμιναρίου εκφωνήθηκαν από τον κ. Herman DE CROO, πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων του Βελγίου, την κ. Loyola DE PALACIO, αντιπρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τον κ. Herman WUYTS, βέλγο ομοσπονδιακό διαμεσολαβητή και περιφερειακό αντιπρόεδρο του Διεθνούς Ινστιτούτου Διαμεσολαβητού (IOI).

Κατά την πρωινή συνεδρίαση της 20^{ης} Σεπτεμβρίου, ο κ. António CAVACO SERVINHO, προϊστάμενος του γραφείου του Επιτρόπου Vitorino εκφώνησε ομιλία σχετικά με το *Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων* και ο γάλλος διαμεσολαβητής κ. Bernard STASI μίλησε σχετικά με την *αρχή της μη διακριτικής μεταχείρισης*. Το απόγευμα, ο κ. Adam TYSON, διοικητικός υπάλληλος της Υπηρεσίας Καταπολέμησης των Διακρίσεων, Θεμελιωδών Κοινωνικών Δικαιωμάτων και Κοινωνίας των Πολιτών στο πλαίσιο της ΓΔ Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής μίλησε σχετικά με τις *Κοινοτικές οδηγίες κατά των διακρίσεων*.

Στις 21 Σεπτεμβρίου, οι εθνικοί και περιφερειακοί διαμεσολαβητές παρακολούθησαν ξεχωριστές συνεδριάσεις. Μεταξύ των ομιλητών στη συνεδρίαση για τους εθνικούς διαμεσολαβητές ήταν ο πορτογάλος διαμεσολαβητής κ. Henrique NASCIMENTO RODRIGUES (*Ο Διαμεσολαβητής και οι Φυλακές*), ο αυστριακός διαμεσολαβητής κ. Ewald STADLER (*Ο Διαμεσολαβητής και τα Δικαιώματα των Αλλοδαπών*), ο ολλανδός διαμεσολαβητής κ. Roel FERNHOUT, και ο γενικός γραμματέας της ιταλικής Αρχής Προστασίας Δεδομένων κ. Giovanni BUTTARELLI (*Διαφάνεια και προστασία δεδομένων*).

Διαλέξεις στη συνεδρίαση για τους περιφερειακούς διαμεσολαβητές έδωσαν ο κ. Ian HARDEN, προϊστάμενος του νομικού τμήματος στην υπηρεσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή (*Σχέση μεταξύ ευρωπαϊκής και περιφερειακής νομοθεσίας*), ο κ. Anton CAÑELLAS, διαμεσολαβητής της Καταλονίας και πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Διαμεσολαβητή (EOI) (*Τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, η Καταπολέμηση των διακρίσεων και ο Διαμεσολαβητής*) και ο κ. Ullrich GALLE, περιφερειακός διαμεσολαβητής του γερμανικού ομόσπονδου κράτους Rheinland-Pfalz (*Τα Κοινωνικά και Οικονομικά Δικαιώματα και ο Διαμεσολαβητής*).

Συμμετέχοντες στο συμπόσιο για τους διαμεσολαβητές των κρατών μελών και των περιφερειών (Φωτογραφία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή).

Όλοι οι συμμετέχοντες συγκεντρώθηκαν για τη συνεδρίαση λήξης όπου ο έλληνας Συνήγορος του Πολίτη κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΡΟΣ παρουσίασε τις δραστηριότητες των εθνικών διαμεσολαβητών, ενώ ο κ. GALLE μίλησε για τις δραστηριότητες των περι-

φερειακών διαμεσολαβητών. Ο κ. Pierre-Yves MONETTE, βέλγος ομοσπονδιακός διαμεσολαβητής παρουσίασε το τελικό ψήφισμα του σεμιναρίου που εγκρίθηκε από τους διαμεσολαβητές. Οι εργασίες του σεμιναρίου περατώθηκαν με ομιλία του κ. Jacob SÖDERMAN.

6.2 ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Στις 9 Ιανουαρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη με θέμα «*πώς επιτυγχάνεται η διαφάνεια στη διοίκηση της ΕΕ*» σε φιλανδούς αξιωματούχους στον τομέα της ενημέρωσης όλων των υπουργείων. Η συνάντηση, η οποία πραγματοποιήθηκε στο χώρο υποδοχής του φινλανδικού Συμβουλίου Επικρατείας στο Ελσίνκι, οργανώθηκε από την κ. Sanna KANGASHARJU, υπεύθυνη ενημέρωσης της ΕΕ στο γραφείο του πρωθυπουργού. Στους συμμετέχοντες δόθηκαν πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και διανεμήθηκαν έντυπα σχετικά με το έργο του.

Στις 12 Ιανουαρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη με θέμα τη Διαφάνεια στη Διοίκηση της ΕΕ στο πλαίσιο του 33ου Ετήσιου Συνεδρίου της Εθνικής Ένωσης Δικηγόρων της Φινλανδίας. Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε στο Aulanko, κοντά στην πόλη Hämeenlinna, στη Φινλανδία, και την έναρξη των εργασιών κήρυξε ο πρόεδρος της Ένωσης κ. Thomas LINDHOLM. Οι πρόεδροι των Ανώτατων Δικαστηρίων, ο υπουργός Δικαιοσύνης και ο κοινοβουλευτικός διαμεσολαβητής συγκαταλέγονταν μεταξύ των προσκεκλημένων. Το ακροατήριο, το οποίο απαρτιζόταν από αρκετές εκατοντάδες νομικούς και ειδικούς του νομικού επαγγέλματος, παρακολούθησε μεταξύ άλλων τις εισηγήσεις του προέδρου του CCBE (Συμβούλιο των Δικηγορικών Συλλόγων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας) κ. Rupert WOLF, και του BEK Matti WUORI.

Στις 3 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη με θέμα Διαφάνεια και ΕΕ στη συνάντηση του Διεθνούς Ινστιτούτου Τύπου. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο Sanomat, στο Ελσίνκι. Συντονιστής ήταν ο κ. Janne VIRKKUNEN, αρχισυντάκτης της ημερήσιας εφημερίδας Helsingin Sanomat. Μεταξύ των ομιλητών συγκαταλέγονταν οι κκ. Per-Erik LÖNNFORS και Jon BING. Οι συμμετέχοντες εκπροσωπούσαν σχεδόν 40 παραδοσιακά μέσα μαζικής ενημέρωσης από τη Δανία, τη Φινλανδία, την Ισλανδία, τη Νορβηγία και τη Σουηδία. Ο διευθυντής του Διεθνούς Ινστιτούτου Τύπου, κ. Johann P. FRITZ, ήταν επίσης παρών στην εκδήλωση.

ΒΕΛΓΙΟ

Βρυξέλλες

Συνέδριο «*De Ombud - la Médiation publique*»

Στις 15 Ιανουαρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE παρακολούθησε το συνέδριο «*De Ombud - la Médiation publique*» (Περί Διαμεσολάβησης) το οποίο οργάνωσαν από κοινού η φλαμανδική Ένωση Δημόσιων Επιστημών και Δημόσιας Διοίκησης, η γαλλόφωνη Ένωση Δημόσιας Διοίκησης και Επιστημών Δημόσιας Διοίκησης και το βελγικό Ινστιτούτο Διοικητικών Επιστημών. Το συνέδριο επικεντρώθηκε σε διάφορες πρακτικές πλευρές της λειτουργίας των εθνικών, περιφερειακών, τοπικών και τομεακών Διαμεσολαβητών.

Την επίσημη έναρξη του συνεδρίου κήρυξε ο κ. Herman DECROO, πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων. Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν ο κ. Herman WUYTS και ο κ. Pierre-Yves MONETTE από το Κολέγιο Ομοσπονδιακών Διαμεσολαβητών, ο κ. Bernard HUBEAU, φλαμανδός διαμεσολαβητής και ο κ. Frédéric BOVESSE, διαμεσολαβητής της περιφέρειας της Βαλλωνίας. Ακόμη, ο Διαμεσολαβητής Τηλεπι-

κοινωνιών, ο Διαμεσολαβητής Ταχυδρομείου, ο Διαμεσολαβητής Συντάξεων, ο Διαμεσολαβητής Σιδηροδρόμων καθώς και αρκετοί δημοτικοί Διαμεσολαβητές. Στο συνέδριο μετείχαν επίσης οι κ.κ. V. DECROLY και L. GOUTRY, αντιστοίχως πρόεδρος και αντιπρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών, αρκετά μέλη του Κοινοβουλίου και διάφοροι καθηγητές πανεπιστημίου.

Την εναρκτήρια ομιλία του συνεδρίου εκφώνησε ο καθηγητής Geert BOUCKAERT από το πανεπιστήμιο του Leuven. Ο καθηγητής Rudolf MAES από το ίδιο πανεπιστήμιο μίλησε σχετικά με τα πρακτικά προβλήματα που ανέκυψαν από το θεσμό του Διαμεσολαβητή στο Βέλγιο. Μετά τις παρουσιάσεις ακολούθησε συζήτηση μεταξύ των διαφόρων διαμεσολαβητών. Το απόγευμα, ο κ. Olivier VERHEECKE μίλησε σχετικά με το έργο και τις εμπειρίες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, εστιάζοντας ιδιαίτερα στις έρευνες ιδία πρωτοβουλία, στον Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς και στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Ο καθηγητής William LAMBRECHTS από το πανεπιστήμιο της Antwerp παρουσίασε τα τελικά συμπεράσματα του συνεδρίου.

Συνέδριο «Ξανά μαζί, Ευρώπη»

Την 1 Μαρτίου, η κ. BROMS συμμετείχε σε ένα συνέδριο για τη διεύρυνση, με τίτλο “Ξανά μαζί, Ευρώπη”. Το συνέδριο διοργανώθηκε από την Ένωση ΜΜΕ -Ένωση Οικονομικών και Ανεξάρτητων Επιχειρήσεων- του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος. Μεταξύ των ομιλητών συγκαταλέγονταν ο πρωθυπουργός της Σλοβακικής Δημοκρατίας, κ. Mikuláš DZURINDA, ο πρόεδρος του λιθουανικού Κοινοβουλίου, κ. Vytautas LANDSBERGIS και ο BEK, τέως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κ. Jacques SANTER.

Δημόσια ακρόαση «Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση: προς μία καλύτερη χρήση της Επικουρικότητας και της Αναλογικότητας»

Στις 16 Μαρτίου, ο κ. Olivier VERHEECKE παρακολούθησε τη δημόσια ακρόαση που διοργάνωσε η Επιτροπή με θέμα «Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση: προς μία καλύτερη χρήση της Επικουρικότητας και της Αναλογικότητας». Στην ακρόαση, η οποία πραγματοποιήθηκε στο κτίριο Charlemagne της Ευρωπαϊκής Επιτροπής παρευρέθηκαν περίπου 400 συμμετέχοντες και πραγματοποιήθηκαν 3 στρογγυλές τράπεζες: 1) Οι ρόλοι των πολιτικών φορέων σε διαφορετικά επίπεδα, 2) Ρύθμιση της άσκησης των ρόλων και 3) Προώθηση καλύτερης αλληλεπίδρασης μεταξύ των πολιτικών φορέων σε διαφορετικά κυβερνητικά επίπεδα. Στην ακρόαση, ο κ. Olivier VERHEECKE διένειμε ένα έγγραφο με την άποψη του Διαμεσολαβητή όσον αφορά τη θέση των πολιτών στη διαδικασία του άρθρου 226 ΕΚ. Ο κ. Jérôme VIGNON, κύριος σύμβουλος του προέδρου Prodi σχετικά με την Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση, πληροφόρησε τον κ. VERHEECKE ότι η Επιτροπή επρόκειτο να λάβει υπόψη της το εν λόγω ζήτημα στο πλαίσιο της Λευκής της Βίβλου, αργότερα το ίδιο έτος.

Μεταξύ των ομιλητών ήταν ο κ. Frans ANDRIESEN, πρώην επίτροπος και αντιπρόεδρος της Επιτροπής, ο κ. BOCKLET, υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Βαυαρίας, η καθηγήτρια κ. Καλυψώ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ από το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, ο κ. Jeremy SMITH, διευθυντής του Διεθνούς Γραφείου Τοπικής Κυβέρνησης, ο κ. Andrew DUFF, BEK, η καθηγήτρια κ. Gráinne DE BÚRCA από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο στη Φλωρεντία, ο κ. Anntti PELTOMÄKI, φιλανδός υφυπουργός παρά τω πρωθυπουργώ, ο κ. Jack McCONNELL, υπουργός Παιδείας, Ευρώπης και Εξωτερικών Υποθέσεων της Σκωτίας, ο κ. Jean-Louis QUERMONNE από το Ινστιτούτο Πολιτικών Μελετών της Grenoble, ο κ. Detlev SAMLAND, υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων του ομόσπονδου κράτους Nordrhein Westfalen, ο καθηγητής Renaud DEHOUSSE του Ινστιτούτου Πολιτικών Μελετών του Παρισιού, ο κ. DELEBECQUE, αντιπρόεδρος Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της πόλης της Lille. Στις στρογγυλές τράπεζες προήδρευαν αντιστοίχως ο κ. Jérôme VIGNON, ο κ. Philippe DE SCHOUTHEETE, σύμβουλος του επιτρόπου Barnier και πρώην μόνιμος αντιπρόσωπος του Βελγίου στην ΕΕ και ο κ. Jean-Louis DEWOST, γενικός διευθυντής της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής.

10^ο Συνέδριο της Ύπηρεσίας Δράσης των Πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ECAS)

Ο κ. Jacob SÖDERMAN ήταν ο βασικός ομιλητής του 10ου συνεδρίου από την ίδρυση της ECAS που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες, στις 21 Μαρτίου 2001. Εκφώνησε ομιλία με θέμα «Ο αγώνας για τη διαφάνεια στην Ευρωπαϊκή Ένωση». Έλαβαν μέρος ΜΚΟ, εκπρόσωποι τοπικών αρχών, δικηγορικά γραφεία και ειδικοί επί των μέσων ενημέρωσης. Το συνέδριο εστιάστηκε σε τρία επίμαχα ζητήματα όσον αφορά την Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση: διαβούλευση, επικοινωνία και καταγγελίες πολιτών.

Την έναρξη κήρυξε ο κ. Jérôme VIGNON, κύριος σύμβουλος σχετικά με τη Λευκή Βίβλο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση, και ακολούθησε η ώρα των ερωτήσεων με την κ. Mary BANOTTI, τον κ. Michael CASHMAN και την κ. Heidi HAUTALA, μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Μέλη της ομάδας ήταν, μεταξύ άλλων, ο κ. Andrew CROOK, διευθυντικό στέλεχος της ECAS, ο κ. Martin KRÖGER, γενική γραμματεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η κ. Anne-Marie SIGMUND, Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, ο κ. Richard UPSON, σύμβουλος της ECAS, η κ. Agnès HUBERT, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ο κ. Tony VENABLES και ο κ. Bernardus SMULDERS από το γραφείο του προέδρου Prodi. Τα συμπεράσματα παρουσίασε ο καθηγητής Deirdre CURTIN από το πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης.

Εργαστήριο “Ευρωπαϊκή ιθαγένεια: πέρα από σύνορα και ταυτότητες”

Στις 24 Απριλίου, ο κ. Ian HARDEN συμμετείχε σε ένα εργαστήριο με τίτλο “Ευρωπαϊκή ιθαγένεια: πέρα από σύνορα και ταυτότητες”, το οποίο διοργάνωσε η Γενική Διεύθυνση Έρευνας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις Βρυξέλλες στο πλαίσιο του προγράμματος εργασιών της Επιτροπής σχετικά με τη διακυβέρνηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κ. HARDEN ανέλυσε το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στην προώθηση και την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών της Ένωσης. Μεταξύ άλλων, συμμετείχαν ο καθηγητής P. SCHMITTER από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο, ο κ. Haitze SIEMERS από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ΓΔ Εμπορίου και η κ. Susannah VERNEY από την υπηρεσία του έλληνα Συνηγόρου του Πολίτη.

Ετήσιο Συνέδριο του Ευρωπαϊκού Γραφείου Περιβάλλοντος

Στις 27 και 28 Σεπτεμβρίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN από τη γραμματεία του Διαμεσολαβητή έλαβε μέρος στο Ετήσιο Συνέδριο του Ευρωπαϊκού Γραφείου Περιβάλλοντος (EBB). Το EBB αποτελεί τη μεγαλύτερη ένωση περιβαλλοντικών ΜΚΟ στην Ευρώπη. Επ’ ευκαιρία της δημοσίευσης της Λευκής Βίβλου της Επιτροπής, το συνέδριο εστιάστηκε στο θέμα της διακυβέρνησης.

Η συνεδρίαση στην οποία παρενέβη ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN επικεντρώθηκε στη βελτίωση της διακυβέρνησης με στόχο τις αποτελεσματικές περιβαλλοντικές πολιτικές. Μίλησε σχετικά με το ρόλο του Διαμεσολαβητή στην παρακολούθηση των χειρισμών από μέρους της Επιτροπής των καταγγελιών για περιβαλλοντικά θέματα, με σκοπό τη βελτίωση της ορθής διοίκησης και της διαφάνειας. Οι διαφορετικές παρεμβάσεις πραγματοποιούνταν την ανάγκη βελτίωσης της παρακολούθησης από την Επιτροπή των περιβαλλοντικών οδηγιών της ΕΚ καθώς και το αν άλλα όργανα σε εθνικό επίπεδο ή επίπεδο ΕΕ θα μπορούσαν να συνδράμουν στο εν λόγω έργο. Η συζήτηση της ομάδας εστιάστηκε στους τρόπους με τους οποίους μπορεί να ανατεθεί στους πολίτες ένας ουσιαστικότερος ρόλος στην εν λόγω διαδικασία.

Ευρώπη 2004: Η μεγάλη συζήτηση: Καθορισμός της Ατζέντας και Παρουσίαση των Επιλογών

Στις 15 και 16 Οκτωβρίου, ο κ. José MARTÍNEZ ARAGÓN από τη γραμματεία του Διαμεσολαβητή, παρακολούθησε το ετήσιο συνέδριο των καθηγητών του δικτύου Jean Monnet το οποίο διοργάνωσε η ΓΔ Εκπαίδευσης και Πολιτισμού της Επιτροπής. Η συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες εστιάστηκε στη μεταρρύθμιση των Συνθηκών το 2004, και σε ορισμένα συναφή ζητήματα. Η ανάγκη για ένα γραπτό σύνταγμα της ΕΕ, η θεσμική διάρθρωση και η κατανομή εξουσιών, το καταστατικό του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και η Λευκή Βίβλος της Επιτροπής για τη Διακυβέρνηση ήταν τα θέματα που τέθηκαν προς συζήτηση.

Η επίτροπος Viviane REDING και ο BEK José María GIL-ROBLES κήρυξαν την έναρξη του συνεδρίου, ενώ βασικός ομιλητής ήταν ο κ. Jacques DELORS, πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Έλαβαν, επίσης, μέρος ο κ. Giorgio NAPOLITANO, BEK, ο γενικός εισαγγελέας TIZZANO και ο κ. Michel PETITE, προϊστάμενος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής.

Ετήσιο Συνέδριο για το Προηγμένο Κοινοτικό Δίκαιο περί Ανταγωνισμού

Στις 15 και 16 Νοεμβρίου, η κ. Sigyn MONKE παρευρέθηκε στο όγδοο ετήσιο συνέδριο για το Κοινοτικό Δίκαιο περί Ανταγωνισμού που διοργάνωσε η IBC Global Conferences στις Βρυξέλλες. Μια ομάδα από αναγνωρισμένους εμπειρογνώμονες ενημέρωσε τους συμμετέχοντες σχετικά με τις μείζονες εξελίξεις στο κοινοτικό δίκαιο περί ανταγωνισμού για το διάστημα των δώδεκα τελευταίων μηνών.

ECAS : Συζήτηση σχετικά με το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

Στις 29 Νοεμβρίου, ο κ. Ian HARDEN συμμετείχε σε μία συζήτηση σχετικά με το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οποία οργάνωσε η Υπηρεσία Δράσης των Πολιτών της ΕΕ (ECAS). Ο κ. HARDEN ανέλυσε τις πρωτοβουλίες του Διαμεσολαβητή για την προώθηση του σεβασμού στα δικαιώματα που περιέχονται στο Χάρτη. Ομιλητές ήταν, επίσης, ο κ. Andrew DUFF, BEK και ο κ. Alain BRUN της Διεύθυνσης Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων της Επιτροπής.

ΓΑΛΛΙΑ

Nainville-Les-Roches

Στις 7 και 8 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. Olivier VERHEECKE, συμμετείχε στο σεμινάριο «Το μέλλον της Ευρώπης: Η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιμέτωπη με τις διοικητικές και θεσμικές της προκλήσεις και οι πολίτες» που οργάνωσε η Διεύθυνση έρευνας και συνεχούς κατάρτισης της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης της Γαλλίας (ENA). Το σεμινάριο έλαβε χώρα στο «Εθνικό Ινστιτούτο Μελετών για την Ασφάλεια των Πολιτών» στο Nainville-Les-Roches και οργανώθηκε για τους διοικητικούς υπαλλήλους του εξωτερικού κύκλου και τους διεθνείς φοιτητές του «Κύκλου Προώθησης και Επαναπροσανατολισμού των Δημοσίων Υπαλλήλων (CPRF 2000-2001)». Οι συμμετέχοντες, προερχόμενοι από διάφορες ηπείρους, είχαν σταλεί από τις διοικήσεις και τα υπουργεία των αντίστοιχων χωρών τους.

Ο κ. SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη με θέμα «Θεμελιώδη Δικαιώματα και Δημόσια Διοίκηση στην Ευρώπη του αύριο». Οι ομιλητές, μεταξύ άλλων, ήταν ο κ. Claude CHENE, κύριος σύμβουλος του αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αρμόδιος της ειδικής επιτροπής για τις διοικητικές μεταρρυθμίσεις, η κ. Simone VEIL, πρώην υπουργός και πρώην πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο κ. Yves-Thibault DE SILGUY, πρώην επίτροπος και ο κ. Luigi CARBONE, μέλος του ιταλικού Συμβουλίου της Επικρατείας.

Στρασβούργο

Στις 28 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο ένα σεμινάριο κατάρτισης για τους υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Κατά την πρωινή συνεδρίαση, οι κκ. Piet VERLEYSSEN και Ives REMACLE της ΓΔ Προσωπικού και Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής παρουσίασαν το Σύστημα Υγειονομικής Ασφάλισης της Κοινότητας.

Το απόγευμα, προσωπικό από το διοικητικό και το νομικό τμήμα συμμετείχε σε ξεχωριστές συνεδριάσεις.

Ο κ. Carl Otto LENZ, πρώην γενικός εισαγγελέας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων μίλησε σχετικά με το ρόλο και την αποστολή του γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο και ο κ. Alfonso MATTERA, αναπληρωτής γενικός διευθυντής της ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς της Επιτροπής, έδωσε στο προσωπικό του νομικού τμήματος μία διάλεξη με θέμα τις διαδικασίες επί παραβάσει.

Ο κ. François-Xavier CAMENEN, κύριος διοικητικός υπάλληλος στη ΓΔ Έρευνας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έδωσε μία διάλεξη στο προσωπικό του διοικητικού τμήματος σχετικά με τις εξελίξεις στη διαδικασία ενοποίησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η κ. Gerda POSTELMANS της γενικής γραμματείας της Επιτροπής περιέγραψε τη διοικητική διαδικασία της Επιτροπής όσον αφορά το χειρισμό των καταγγελιών που διαβιβάζει ο Διαμεσολαβητής.

Σεμινάρια για τους βοηθούς BEK

Στις 3 Ιουλίου, ο Διαμεσολαβητής δέχθηκε και ενημέρωσε τους βρετανούς και ιρλανδούς βοηθούς BEK στο γραφείο του στο Στρασβούργο. Περισσότεροι από σαράντα βοηθοί παρευρέθηκαν στην εκδήλωση, όπου ο κ. SÖDERMAN σκιαγράφησε το έργο της υπηρεσίας και το σύνδεσμο μεταξύ του δικού του ρόλου, του έργου των βοηθών BEK και των πολιτών. Επίσης, ο κ. PERRY, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών, παρουσίασε εν συντομία τη διαφορά μεταξύ του έργου του Διαμεσολαβητή και του έργου της Επιτροπής Αναφορών. Τα παρόντα μέλη του προσωπικού συνομίλησαν με τους βοηθούς, αναλύοντας το έργο του Διαμεσολαβητή, απαντώντας σε ερωτήσεις και συζητώντας διάφορες περιπτώσεις. Στους βοηθούς δόθηκε υλικό για να διανεμηθεί περαιτέρω στις Βρυξέλλες και στις τοπικές εκλογικές τους περιφέρειες.

Στις 13 Νοεμβρίου, ο Διαμεσολαβητής οργάνωσε ένα σεμινάριο για γερμανούς και αυστριακούς βοηθούς BEK στο Στρασβούργο. Σκοπός του σεμιναρίου ήταν να ενημερώσει τους βοηθούς σχετικά με τις διάφορες διαθέσιμες διαδικασίες για το χειρισμό καταγγελιών από ευρωπαίους πολίτες. Η εκδήλωση ξεκίνησε με μία παρουσίαση με τη βοήθεια πολυμέσων από τον κ. Ben HAGARD, υπεύθυνο επικοινωνίας μέσω Διαδικτύου για τον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή, κατά την οποία τονίστηκαν οι σύνδεσμοι μεταξύ του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των εθνικών διαμεσολαβητών και συναφών υπηρεσιών στη Γερμανία και την Αυστρία. Ακολούθησε μία παρουσίαση από τον κ. Herbert BÖSCH σχετικά με το ρόλο της Επιτροπής Αναφορών του ΕΚ. Ο κ. João SANT'ANNA παρουσίασε το έργο του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Ο κ. Ewald ZIMMERMANN υπογράμμισε το ρόλο της Επιτροπής Αναφορών του Γερμανικού Κοινοβουλίου, ενώ το έργο των αυστριακών διαμεσολαβητών παρουσίασε ο κ. Michael MAUERER. Περισσότεροι από είκοσι βοηθοί παρακολούθησαν το σεμινάριο, ενώ ακολούθησε μπουφές. Ο μπουφές αποτέλεσε ευκαιρία για ανεπίσημες συζητήσεις μεταξύ βοηθών, ομιλητών και εκπροσώπων από την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή. Στους βοηθούς δόθηκε υλικό για να διανεμηθεί περαιτέρω στις Βρυξέλλες και στις τοπικές εκλογικές τους περιφέρειες. Ένα έντυπο δελτίο παραγγελίας για την αποστολή τεκμηρίωσης απεστάλη στους βοηθούς που δεν κατόρθωσαν να παρακολουθήσουν το σεμινάριο.

Στις 14 Νοεμβρίου, ο Διαμεσολαβητής οργάνωσε ένα ανάλογο σεμινάριο για γάλλους, ιταλούς, βέλγους και λουξεμβουργιανούς βοηθούς BEK στο Στρασβούργο. Ο κ. Ian HARDEN παρουσίασε το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Ο πρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κ. Vitaliano GEMELLI, παρουσίασε το έργο της Επιτροπής. Ο κ. Philippe BARDIAUX ανέλυσε το ρόλο του γάλλου διαμεσολαβητή, ενώ το έργο του βέλγου ομοσπονδιακού διαμεσολαβητή παρουσίασε ο κ. Philippe VAN DE CASTEELE. Τέλος, η κ. Isabelle BARRA υπογράμμισε το ρόλο της Επιτροπής Αναφορών στο Λουξεμβούργο. Ο κ. Jacques SANTER, BEK και τέως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ήταν επίσης παρών στο σεμινάριο. Κατά τη διάρκεια του μπουφέ, οι βοηθοί είχαν την ευκαιρία να θέσουν ερωτήσεις και να συζητήσουν εκτενέστερα με τους ομιλητές και τους εκπροσώπους της υπηρεσίας του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Συμπόσιο για του βοηθούς βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου από τη Γαλλία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και την Ιταλία στις 14 Νοεμβρίου.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Βιέννη

Το πρωί της 16^{ης} Μαρτίου, ο Διαμεσολαβητής μετέβη σε επίσημη επίσκεψη στο Γραφείο Ενημέρωσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Βιέννη. Ο κ. SÖDERMAN έγινε δεκτός από την κ. Monika STRASSER, αναπληρώτρια προϊσταμένη του γραφείου, με την οποία αντάλλαξαν πληροφορίες.

Το απόγευμα της 16^{ης} Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με το διευθυντή της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Βιέννη, κ. Wolfgang STREITENBERGER.

Στις 17 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN παρακολούθησε το 20ο συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης Φοιτητών Νομικής (ELSA). Το γενικό θέμα του συνεδρίου ήταν «Οράματα της Ευρώπης», και το συνέδριο παρακολούθησαν περισσότεροι από 600 δικηγόροι. Η παρέμβαση του κ. SÖDERMAN έφερε τον τίτλο «Προώθηση του Κράτους Δικαίου για τους Ευρωπαίους Πολίτες». Άλλοι βασικοί συμμετέχοντες ήταν ο κ. David IBOLYA, υπουργός Δικαιοσύνης της Ουγγαρίας(ο καθηγητής Gorazd TRPIN, από το Τμήμα Δημόσιου Διοικητικού Δικαίου του πανεπιστημίου της Ljubljana, Σλοβενία(η κ. Christine MOSER, αναπληρώτρια προϊσταμένη του τμήματος Γενικών και Θεσμικών Υποθέσεων του αυστριακού υπουργείου Εξωτερικών(ο κ. Jonathan FENBY, συντάκτης του *BusinessEurope.com* και ο κ. Michael SULLIVAN, πρόεδρος της ELSA. Στους συμμετέχοντες διανεμήθηκαν πακέτα ενημέ-

ρωσης σε διάφορες γλώσσες με γενικές πληροφορίες σχετικά με το ιστορικό του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ

Eindhoven

Στις 6 Απριλίου, ο κ. Olivier VERHEECKE συμμετείχε στην «Ευρωπαϊκή Εβδομάδα Eindhoven – Ενότητα στη διαφορετικότητα», ένα διεθνές συνέδριο το οποίο οργάνωσαν οι φοιτητές του Τεχνικού Πανεπιστημίου του Eindhoven από τις 2 έως τις 6 Απριλίου 2001. Το συνέδριο παρακολούθησαν 450 φοιτητές από την Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη καθώς και από τα κράτη μέλη της ΕΕ.

Στη συζήτηση της 6^{ης} Απριλίου υπό τον τίτλο «Η επιρροή των εμπλεκόμενων φορέων της Ευρωπαϊκής Ένωσης» προήδρευε ο κ. Henk BEEREBOOM, διευθυντής της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Χάγη. Ο κ. Olivier VERHEECKE μίλησε σχετικά με τα καθήκοντα και τις εμπειρίες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Επίσης, ομιλητές ήταν η Εξοχότης κ. B.R. BOT, μόνιμος αντιπρόσωπος των Κάτω Χωρών στην ΕΕ, η BEK Lousewies van der LAAN, η κ. Marijke KORTEWEG, κύρια διοικητική υπάλληλος στον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Αξιολόγησης Φαρμακευτικών Προϊόντων (EMEA), ο κ. Patrizio FIORILLI, υπεύθυνος τύπου στην Επιτροπή Περιφερειών και ο κ. Bart SCHELFHOUT, της εταιρείας Philips.

Μάαστριχτ

Συνέδριο του EIPA για τη Διαφάνεια

Στις 8 Οκτωβρίου, ο προϊστάμενος του νομικού τμήματος, κ. Ian HARDEN, εκφώνησε ομιλία με θέμα «Ο Διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης: Προσπάθειες για την Ενίσχυση της Διαφάνειας» στο συνέδριο «Διαφάνεια στην Ατζέντα: η Ατζέντα της Διαφάνειας», που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης (EIPA) στο Μάαστριχτ, στις 8-9 Οκτωβρίου.

Η κ. Rosita AGNEW, υπεύθυνη τύπου για τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, έλαβε επίσης μέρος στο συνέδριο.

Η κ. Veerle DECKMYN, προϊσταμένη των Υπηρεσιών Ενημέρωσης, Τεκμηρίωσης και Δημοσιεύσεων στο EIPA, κήρυξε την επίσημη έναρξη του συνεδρίου. Ομιλητές ήταν επίσης ο κ. Steve PEERS από τη Νομική Σχολή του πανεπιστημίου του Essex, ο κ. Dennis ABBOTT, αρχισυντάκτης της εφημερίδας European Voice, η κ. Caroline NAÔME, εισηγήτρια σε γραφείο δικαστή στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ο κ. Mark MAES, κύριος διοικητικός υπάλληλος στη γενική γραμματεία της Επιτροπής (Υπηρεσία: 'Διαφάνεια, Πρόσβαση σε Έγγραφα, Σχέσεις με την Κοινωνία των Πολιτών').

Συνέδριο σχετικά με την Ενημέρωση στην Ευρώπη

Στις 19 και 20 Νοεμβρίου, η κ. Rosita AGNEW, υπεύθυνη τύπου για τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, συμμετείχε σε ένα συνέδριο υπό τον τίτλο «Ολοταχώς μπροστά για την ευρωπαϊκή ενημέρωση». Το συνέδριο οργάνωσαν από κοινού το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης και η Ευρωπαϊκή Ένωση Ενημέρωσης και πραγματοποιήθηκε στο Μάαστριχτ.

Η κ. Veerle DECKMYN, προϊσταμένη των Υπηρεσιών Ενημέρωσης, Τεκμηρίωσης και Δημοσιεύσεων στο EIPA, κήρυξε την έναρξη του συνεδρίου. Μεταξύ των ομιλητών συγκαταλέγονταν ο κ. Ian THOMSON, διευθυντής στο Ευρωπαϊκό Κέντρο Τεκμηρίωσης, πανεπιστήμιο Cardiff (HB) (ο αρχισυντάκτης του KnowEurope (η πρόεδρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση Ενημέρωσης, κ. Lea VATANEN από την Υπηρεσία 'Διαφάνεια, Πρόσβαση σε Έγγραφα, Σχέσεις με την Κοινωνία των Πολιτών', γενική

γραμματεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ο κ. Tony VENABLES, διευθυντής στην ECAS, Βρυξέλλες και ο κ. Philippe LEBAUBE, Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (OPOCE).

ΣΟΥΗΔΙΑ

Lund

Στις 5 και 6 Απριλίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN και η κ. Maria ENGLESON συμμετείχαν στο συνέδριο «Πρόσβαση σε επίσημα έγγραφα και αρχεία» που διοργανώθηκε από τα Εθνικά Αρχεία Σουηδίας και πραγματοποιήθηκε στο πανεπιστήμιο του Lund. Ο κ. SÖDERMAN ήταν ο βασικός ομιλητής του συνεδρίου. Η πρώτη ημέρα του συνεδρίου επικεντρώθηκε στη δημοκρατική πλευρά της δημόσιας πρόσβασης σε έγγραφα και η δεύτερη ημέρα στην πολιτιστική και ερευνητική πλευρά. Το συνέδριο παρακολούθησαν 200 περίπου συμμετέχοντες από 23 ευρωπαϊκές χώρες.

Η Σουηδή Υπουργός Πολιτισμού κ. Marita Ulvskog και ο κ. Söderman σε συνέδριο στο Lund στις 5 Απριλίου.

Στην τελετή έναρξης, στις 5 Απριλίου, μίλησαν ο κ. Erik NORBERG, γενικός διευθυντής των Εθνικών Αρχείων Σουηδίας, η κ. Marita ULVSKOG, σουηδή υπουργός Πολιτισμού και ο κ. Bernard SMITH, προϊστάμενος υπηρεσίας στη Γενική Διεύθυνση «Κοινωνία της πληροφορίας» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Στην ολομέλεια της 5^{ης} Απριλίου, της οποίας προήδρευε ο κ. Erik NORBERG, ο κ. Jacob SÖDERMAN έκανε μία βασική παρέμβαση σχετικά με την πρόσβαση σε έγγραφα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ακολούθησε παρέμβαση από το σουηδό υφυπουργό Δικαιοσύνης κ. Hans-Eric HOLMQVIST, ο οποίος ευχαρίστησε ιδιαίτερα τον κ. SÖDERMAN, επειδή προώθησε τη σουηδο-φινλανδική παράδοση διαφάνειας στο σημαντικό του έργο.

Στις 5 Απριλίου, πραγματοποιήθηκαν τρεις παράλληλες συνεδριάσεις. Πρώτον, «Εξέλιξη της Δημόσιας Διοίκησης στην εποχή των ΤΠΕ», της οποίας προήδρευσε ο κ. Peter ANDERSEN, Εθνικά Αρχεία Σκωτίας. Ομιλητής ήταν ο κ. Knut REXED, γενικός διευθυντής της Σουηδικής Υπηρεσίας για τη Διοικητική Ανάπτυξη. Δεύτερον, «Η σημασία των Αρχειακών Δραστηριοτήτων για τη Δημοκρατία», της οποίας προήδρευε ο κ. Claes GRÄNSTRÖM, Εθνικά Αρχεία Σουηδίας. Ομιλητής ήταν ο κ. Peter SEIPEL, καθηγητής νομικής στο πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης. Τέλος, «Διαχείριση Αρχείων, η σημασία της στη Διαφάνεια και την Απόδοση Ευθυνών στη Δημόσια

Διοίκηση», της οποίας προήδρευε ο κ. Lorenz MIKOLETZKY, Εθνικά Αρχεία Αυστρίας. Ομιλητής ήταν ο κ. Philippe BARBAT, Εθνικά Αρχεία Γαλλίας.

Στις 6 Απριλίου, πραγματοποιήθηκε μία συνεδρίαση ολομέλειας, της οποίας προήδρευε η κ. Daria NALECZ, Εθνικά Αρχεία Πολωνίας. Βασικοί ομιλητές ήταν ο κ. Richard J. EVANS, καθηγητής ιστορίας στο πανεπιστήμιο του Cambridge και ο κ. Hartmut WEBER, γενικός διευθυντής του γερμανικού ομοσπονδιακού αρχείου (Bundesarchiv).

Την ίδια ημέρα, πραγματοποιήθηκαν τρεις παράλληλες συνεδριάσεις. Πρώτον, «Παρουσίαση των Προγραμμάτων για τα Αρχεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης», της οποίας προήδρευε ο κ. Josef ZWICKER, αρχεία του Κράτους (Staatsarchiv) στη Βασιλεία, Ελβετία. Ομιλητές ήταν η κ. Inge SCHOUPS, Αρχεία της πόλης Antwerpen, Βέλγιο και ο κ. Göran KRISTIANSSON, Εθνικά Αρχεία Σουηδίας. Δεύτερον, «Τρόποι Χειρισμού των Προβλημάτων Καταχώρισης και Περιγραφής των Αρχείων», της οποίας προήδρευε ο κ. Raimo POHJOLA, Εθνικά Αρχεία Φινλανδίας. Ομιλητές ήταν ο κ. Alan BORTHWICK, Δίκτυο Αρχείων Σκωτίας και ο κ. Per-Gunnar OTTOSSON, Εθνικά Αρχεία Σουηδίας. Τέλος, «Αρχειακή Συνεργασία με Βιβλιοθήκες και Μουσεία για Συνδυασμένες Λύσεις σε Κοινά Προβλήματα», της οποίας προήδρευε ο κ. Björn LINDH, Επιτροπή Εθνικής Κληρονομιάς. Ομιλητές ήταν ο κ. John HERSTAD, Εθνικά Αρχεία Νορβηγίας, ο κ. Justin FROST, RE:SOURCE Λονδίνο και η κ. Patricia MANSON, Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Τα συμπεράσματα του συνεδρίου παρουσίασε η κ. Trudy HUSKAMP PETERSON, Υπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, Γενεύη.

Στα πλαίσια της επίσκεψής του στο Lund, ο κ. Jacob SÖDERMAN έδωσε επίσης διαλέξεις σε φοιτητές του Raoul Wallenberg Institute του πανεπιστημίου του Lund που παρακολουθούν μεταπτυχιακό πρόγραμμα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, στις 6 Απριλίου. Ο κ. SÖDERMAN μίλησε σχετικά με το έργο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στις 6 Δεκεμβρίου, η κ. Maria ENGLESON, έδωσε μία διάλεξη με θέμα «Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επί τω έργω», στο Raoul Wallenberg Institute, πανεπιστήμιο του Lund, Σουηδία. Η διάλεξη εντασσόταν σε ένα πρόγραμμα με τίτλο «Ο Ρόλος των Εθνικών Ανεξάρτητων Θεσμικών Οργάνων στην Προστασία και την Προώθηση των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων», ένα περιφερειακό πρόγραμμα κατάρτισης για συμμετέχοντες από την Ανατολική Ευρώπη, τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία.

Malmö

Στις 5 Απριλίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN εκφώνησε μία ομιλία στην ένωση εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων «Statstjänstemannaförbundet», η οποία είχε οργανώσει ειδικές εκπαιδευτικές ημερίδες για τη διαφάνεια. Μετά την ομιλία του, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη τύπου.

Göteborg

Στις 8 Μαΐου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής περιέγραψε τις αρμοδιότητες και τις δραστηριότητές του στη Δημόσια Βιβλιοθήκη του Angered, στο Göteborg.

Στις 9 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε για το ρόλο του στην κύρια δημόσια βιβλιοθήκη στο κέντρο του Göteborg. Επίσης, οι πολίτες είχαν την ευκαιρία να του απευθύνουν ερωτήσεις κατ' ιδίαν σχετικά με τις δυνατότητες προσφυγής στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή. Το απόγευμα της 9^{ης} Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία στο Folkuniversitetet με θέμα «Ευρωπαϊκή Ένωση, φίλος ή εχθρός;». Το γεγονός καλύφθηκε ικανοποιητικά από τον περιφερειακό τύπο και το ραδιόφωνο.

Συνέδριο για το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, Στοκχόλμη

Στις 12 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε εισήγηση με θέμα «Ο πολίτης, το κράτος δικαίου και η διαφάνεια» στο Συνέδριο για το Ευρωπαϊκό Δίκαιο που πραγματοποιήθηκε στη Στοκχόλμη από τις 10 έως τις 12 Ιουνίου. Το συνέδριο διοργανώθηκε από το VJS, το σουηδικό Ινστιτούτο Επιμόρφωσης Δικηγόρων, για λογαριασμό του σουηδικού Κοινοβουλίου και της σουηδικής κυβέρνησης. Ομιλητές ήταν επίσης ο σουηδός υπουργός Δικαιοσύνης, κ. Thomas BODSTRÖM (ο πρόεδρος του σουηδικού Κοινοβουλίου, κ. Birgitta DAHL (ο πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κ. Gil Carlos RODRÍGUEZ IGLESIAS (ο πρόεδρος του Πρωτοδικείου, κ. Bo VESTERDORF (ο πρώην πρόεδρος του Δικαστηρίου, κ. Ole DUE και η πρώην επίτροπος, κ. Anita GRADIN. Ο κ. SÖDERMAN συνοδευόταν στο συνέδριο από τους κ.κ. HARDEN και SANT'ANNA.

ΕΛΛΑΔΑ

Εργαστήριο με θέμα «Ο αέολος του Διαμεσολαβητή στην προστασία του Περιβάλλοντος» (Αθήνα, 18-19 Μαΐου 2001)

Στις 18-19 Μαΐου, ο έλληνας Συνήγορος του Πολίτη σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, φιλοξένησε ένα εργαστήριο στην Αθήνα με εκπροσώπους από τις υπηρεσίες των διαμεσολαβητών στην ΕΕ, συμπεριλαμβανομένων των εκπροσώπων από έξι υποψήφιες προς ένταξη χώρες καθώς και από τον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή. Ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετείχε στη συνάντηση εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή. Το εργαστήριο εστιάστηκε στην ανταλλαγή εμπειριών όσον αφορά το χειρισμό περιβαλλοντικών καταγγελιών και στα πιθανά μέσα για τη βελτίωση των χειρισμών.

Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου, ο εκπρόσωπος της Επιτροπής πρότεινε τη δημιουργία ενός δικτύου με στόχο την ανταλλαγή πληροφοριών και καταγγελιών σε περιβαλλοντικά θέματα, με τη συμμετοχή της Επιτροπής, του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και των εθνικών διαμεσολαβητών ή συναφών οργάνων. Συμφωνήθηκε να γίνει περαιτέρω επεξεργασία της πρότασης προκειμένου να προσδιοριστεί καλύτερα το εύρος εφαρμογής της και να γίνουν οι απαραίτητες προετοιμασίες για τη μελλοντική ανάπτυξη του δικτύου.

Συνέδριο IIAS

Η κ. Benita BROMS παρουσίασε εργασία με τίτλο “Κώδικας Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς για τους Κοινοτικούς Υπαλλήλους στις Σχέσεις τους με το Κοινό: ένας προληπτικός μηχανισμός” στο εικοστό πέμπτο Συνέδριο του International Institute of Administrative Sciences (IIAS) με θέμα “Διακυβέρνηση και Δημόσια Διοίκηση στον Εικοστό Πρώτο Αιώνα: Νέες Τάσεις και Νέες Τεχνικές”, που έλαβε χώρα στην Αθήνα από 9 έως 13 Ιουλίου 2001. Την έναρξη του Συνεδρίου κήρυξε επίσημα ο κ. Κωνσταντίνος ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Palma de Mallorca

Στις 28 Μαΐου, ο κ. Jacob SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη με θέμα «Το Θεμελιώδες Δικαίωμα στη Χρηστή Διοίκηση», συμβάλλοντας στη δημιουργία ενός περιφερειακού διαμεσολαβητή στις Βαλεαρίδες Νήσους. Η διάλεξη δόθηκε στην κύρια αίθουσα του Περιφερειακού Κοινοβουλίου των Βαλεαρίδων Νήσων, και τον ομιλητή παρουσίασε ο κ. Maximilià MORALES, πρόεδρος του Περιφερειακού Κοινοβουλίου. Τη διάλεξη παρακολούθησαν έμπειροι δικαστές, υπάλληλοι και μέλη του περιφερειακού κοινοβουλίου και της κυβέρνησης, αλλά και πανεπιστημιακοί φοιτητές και πολίτες. Στους

συμμετέχοντες διανεμήθηκαν ενημερωτικά έντυπα σχετικά με τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Ο Πρόεδρος του Περιφερειακού Κοινοβουλίου των Βαλεαρίδων Νήσων κ. Maximilià Morales προλογίζει τη διάλεξη του κ. Söderman στις 28 Μαΐου.

Μαδρίτη

Συνέδριο για τον ισπανό Διαμεσολαβητή: παρελθόν, παρόν και μέλλον

Για τον εορτασμό της εικοστής επετείου από τη θεσμοθέτηση του ισπανού Διαμεσολαβητή, ο ισπανός Διαμεσολαβητής και το Ισπανικό Κέντρο Συνταγματικών και Πολιτικών Μελετών οργάνωσαν από κοινού ένα συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη στις 8 και 9 Οκτωβρίου 2001. Ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε στην πρώτη στρογγυλή τράπεζα, η οποία ασχολήθηκε με το ρόλο του διαμεσολαβητή ως θεματοφύλακα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Στην ομάδα συμμετείχαν επίσης οι κκ. Antón CAÑELLAS, περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Καταλονίας, και Fernández MIRANDA, πρώην ισπανός Διαμεσολαβητής. Στην ομιλία του, ο κ. SÖDERMAN περιέγραψε την εντολή του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τόνισε την κυρίαρχη θέση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο έργο του.

Στο πλαίσιο της αποστολής του, ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε επίσης την υπηρεσία του ισπανού διαμεσολαβητή, όπου έγινε δεκτός από το Διαμεσολαβητή κ. MÚGICA, τον πρώτο και το δεύτερο αναπληρωτή διαμεσολαβητή, την κ. Cava de LLANO και τον κ. Aguilar BELDA, καθώς και το γενικό γραμματέα του οργάνου, τον κ. AZNAR. Επίσης, επισκέφθηκε τις αντιπροσωπείες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής στην Ισπανία.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Magdeburg - Βερολίνο

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής, Jacob SÖDERMAN, επισκέφθηκε τη Γερμανία από τις 17 έως τις 20 Ιουνίου 2001. Συνοδευόταν από τον κ. Gerhard GRILL, κύριο νομικό υπάλληλο της υπηρεσίας του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Στις 17 και 18 Ιουνίου, ο Διαμεσολαβητής παρακολούθησε τη διετή συνάντηση των προέδρων και αντιπροέδρων των Επιτροπών Αναφορών στη Γερμανία, η οποία πραγματοποιήθηκε στο Magdeburg.

Συνάντηση των προέδρων και αναπληρωτών προέδρων των Επιτροπών Αναφορών της Γερμανίας που διεξήχθη στο Μαγδεμβούργο στις 17 και 18 Ιουνίου. Πρώτη σειρά (εξ αριστερών προς τα δεξιά) ο κ. Heinz-Hermann Elting (Υπάλληλος της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου), ο βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κ. Nino Gemelli (Πρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου), ο κ. Gerhard Grill (υπηρεσία του διαμεσολαβητή) και ο κ. Söderman.

Στις 19 Ιουνίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παρακολούθησε τη συνεδρίαση της Επιτροπής Αναφορών του Κοινοβουλίου (*Abgeordnetenhaus*) στο Βερολίνο και περιέγραψε εν συντομία στα μέλη της επιτροπής το έργο και την εντολή του. Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, ο Διαμεσολαβητής εκφώνησε ομιλία με θέμα «*Η Διαφάνεια ως θεμελιώδης αρχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης*» και στη συνέχεια απάντησε σε σειρά ερωτήσεων στο πανεπιστήμιο Humboldt στο Βερολίνο. Ο Διαμεσολαβητής ήταν προσκεκλημένος του καθηγητή Δρ. Ingolf PERNICE, διευθύνοντα συμβούλου του Walter-Hallstein-Institute για το ευρωπαϊκό συνταγματικό δίκαιο.

Το πρωινό της 20^{ης} Ιουνίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παρακολούθησε την τακτική συνεδρίαση της Επιτροπής Αναφορών του γερμανικού Κοινοβουλίου και ενημέρωσε τα μέλη της επιτροπής σχετικά με το έργο του, υπογραμμίζοντας τη σημασία της συνεργασίας μεταξύ των διαφορετικών διαμεσολαβητών και των Επιτροπών Αναφορών.

Αργότερα το ίδιο πρωί, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής συνάντησε τον Δρ. SEITERS, έναν από τους αντιπροέδρους του γερμανικού Κοινοβουλίου.

Νωρίς το απόγευμα, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη τύπου στο γραφείο Ενημέρωσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Βερολίνο. Δημοσιογράφοι από έξι εφημερίδες ή πρακτορεία τύπου έδωσαν το παρόν.

Η εκδήλωση λήξης της επίσκεψης του Διαμεσολαβητή στη Γερμανία περιελάμβανε ένα φόρουμ συζητήσεων με πολίτες. Μαζί με το Διαμεσολαβητή, η κ. Margot KESSLER, BEK και μέλος της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και η κ. Claudia KELLER, σύμβουλος πολιτών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Γερμανία, μίλησαν σε ένα ακροατήριο που αριθμούσε πάνω από 70 άτομα.

Trier – Ευρωπαϊκή Ακαδημία Δικαίου

Στις 12 και 13 Ιουλίου, η κ. Ida PALUMBO παρακολούθησε ένα σεμινάριο με θέμα «Το δικαίωμα των πολιτών για πρόσβαση σε έγγραφα στην ΕΕ», το οποίο οργάνωσε η Ευρωπαϊκή Ακαδημία Δικαίου (ERA). Στο σεμινάριο συμμετείχαν εκπρόσωποι από θεσμικά όργανα της ΕΕ, από το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, από πανεπιστήμια καθώς και από τα υπουργεία Δικαιοσύνης, Παιδείας και Εξωτερικών διαφόρων κρατών μελών.

Ανοικτή συζήτηση με πολίτες στο Βερολίνο στις 20 Ιουνίου (Φωτογραφία: Doriane Gaertner).

Επιμέρους θέματα του σεμιναρίου ήταν: Ο Νέος Κώδικας Πρόσβασης: Θεσμικές απόψεις(Ο πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ένας Νέος Κώδικας Πρόσβασης: Η άποψη από την πλευρά της Κοινωνίας των Πολιτών (Επιλεγμένες Εθνικές Προοπτικές και Πρόσβαση σε Έγγραφα ως Νομική Αρχή.

Ο κ. Wolfgang HEUSEL πρόεδρος της ERA κήρυξε την επίσημη έναρξη του σεμιναρίου. Ομιλητές ήταν, μεταξύ άλλων ο κ. MAES (Ευρωπαϊκή Επιτροπή), ο κ. Jiménez FRAILE (Συμβούλιο της ΕΕ), η BEK Astrid THORS και η BEK Heidi HAUTALA, ο κ. Pedro CABRAL (Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων), ο κ. BUNYAN (μη κυβερνητική οργάνωση Statewatch).

Φόρουμ Ευρωπαίων Νομικών στη Νυρεμβέργη

Ο κ. Gerhard GRILL παρακολούθησε το 1ο φόρουμ ευρωπαίων νομικών στη Νυρεμβέργη από τις 13 έως τις 15 Σεπτεμβρίου 2001.

Ο καθηγητής και διοργανωτής Hans-Jürgen RABE κήρυξε την έναρξη του συνεδρίου. Μίλησαν επίσης η καθηγήτρια Δρ. Herta DÄUBLER-GMELIN, ομοσπονδιακή υπουργός Δικαιοσύνης της Γερμανίας, η κ. Marylise LEBRANCHU, υπουργός Δικαιοσύνης της Γαλλίας, ο Δρ. Edmund STOIBER, πρωθυπουργός της Βαυαρίας, ο κ. Ludwig SCHOLZ, Δήμαρχος της Νυρεμβέργης, ο καθηγητής Δρ. Gil Carlos RODRÍGUEZ IGLESIAS, πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου και ο κ. António VITORINO, μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Τρία διαφορετικά θέματα συζητήθηκαν στο συνέδριο: 1) Ο πολίτης στην Ένωση(2) Η συλλογική δραστηριότητα στην Κοινότητα και 3) Η δικαστική συνεργασία στην Ένωση.

Στη συνεδρίαση που ασχολήθηκε με το πρώτο θέμα προήδρευε ο καθηγητής Δρ. Σπύρος ΣΗΜΙΤΗΣ από το πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης. Ο καθηγητής Δρ. Stefan RODOTÁ (Ρώμη), ένα από τα μέλη του συνεδρίου, μίλησε σχετικά με το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Στη συνέχεια η καθηγήτρια Δρ. Grainne DE BURCA (Φλωρεντία) μίλησε για την περαιτέρω εξέλιξη της ιθαγένειας στην ΕΕ. Ο κ. GRILL έκανε παρέμβαση κατά τη συζήτηση, προκειμένου να περιγράψει εν συντομία το ρόλο και την εντολή του Διαμεσολαβητή. Ο καθηγητής Δρ. Antoine LYON-CAEN (Παρίσι), γενικός εισηγητής, συνόψισε τα αποτελέσματα της συζήτησης.

Potsdam

Στις 8 και 9 Οκτωβρίου, οι κκ. Gerhard GRILL και Alessandro DEL BON, συμμετείχαν σε ένα συμπόσιο με θέμα «Ελευθερία Ενημέρωσης και Προστασία Δεδομένων στη διευρυμένη Ευρωπαϊκή Ένωση». Το συνέδριο οργάνωσε στο Potsdam ο κ. Alexander DIX, αρμόδιος επίτροπος για την προστασία δεδομένων και την πρόσβαση στις πληροφορίες του κράτους του Βρανδεμβούργου (Γερμανία). Ο κ. GRILL περιέγραψε το ρόλο του Διαμεσολαβητή σε μία ομιλία με τίτλο: «Πρόσβαση σε έγγραφα σε επίπεδο ΕΕ – η Προοπτική του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή».

Saarbrücken

Στις 19 Οκτωβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN, συνοδευόμενος από την κ. Maria ENGLESON, επισκέφθηκε το Ευρωπαϊκό Κέντρο Ενημέρωσης στο Saarbrücken, Γερμανία, όπου μίλησε σε μία ομάδα φοιτητών σχετικά με τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

Αργότερα την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN ήταν ο κύριος ομιλητής του συνεδρίου «Διαφάνεια και Εγγύτητα Πολιτών στην Ευρώπη – Τρόποι προς επίτευξη αυτού του Στόχου» που διοργανώθηκε από τη FIME (Διεθνή Ομοσπονδία Σπιτιών της Ευρώπης) στην *Europäische Akademie Otzenhausen*, Γερμανία. Ο πρόεδρος της FIME, ο κ. Arno KRAUSE προήδρευε της συνεδρίασης.

*ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ**Πανεπιστήμιο του Birmingham*

Ο κ. Gerhard GRILL από το γραφείο του Διαμεσολαβητή παρακολούθησε ένα σεμινάριο με θέμα «*Νομιμότητα και Απόδοση Ευθυνών στην Ευρωπαϊκή Ένωση μετά τη Νίκαια*» που οργάνωσε το Ινστιτούτο Ευρωπαϊκού Δικαίου στο πανεπιστήμιο του Birmingham και πραγματοποιήθηκε στις 5 και 6 Ιουλίου 2001.

Ομιλητές στο συνέδριο ήταν, μεταξύ άλλων, ο κ. Philippe ROLAND από την προεδρία του Βελγίου στο Λονδίνο (ο οποίος έθεσε τις προτεραιότητες της βελγικής προεδρίας της ΕΕ), ο καθηγητής Alan DASHWOOD από το πανεπιστήμιο του Cambridge (ο οποίος πραγματεύτηκε το θέμα 'Λήψη αποφάσεων στην ΕΕ μετά τη Νίκαια: το νομικό πλαίσιο'), ο καθηγητής Jörg MONAR από το πανεπιστήμιο του Leicester (ο οποίος μίλησε σχετικά με τη 'Λήψη αποφάσεων στο χώρο της ελευθερίας, της ασφάλειας και της δικαιοσύνης'), ο καθηγητής Anthony ARNULL από το πανεπιστήμιο του Birmingham (ο οποίος μίλησε σχετικά με το κράτος δικαίου στην ΕΕ) και η καθηγήτρια Evelyn ELLIS από το πανεπιστήμιο του Birmingham (η οποία μίλησε για τις νέες οδηγίες κατά των διακρίσεων). Σε μία από τις συνεδριάσεις προήδρευε ο γενικός εισαγγελέας Francis JACOBS από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

University College, Λονδίνο

Στις 11 Οκτωβρίου, ο κ. Ian HARDEN, προϊστάμενος του νομικού τμήματος, έδωσε μία δημόσια διάλεξη στο University College, στο Λονδίνο, με θέμα «Ποιο είναι το μέλλον της συγκεντρωτικής επιβολής της κοινοτικής νομοθεσίας;». Αντικείμενο της διάλεξης ήταν οι προσπάθειες του Διαμεσολαβητή να προωθήσει τη διαφάνεια στη διαδικασία του άρθρου 226, μέσω της οποίας η Επιτροπή ασκεί το ρόλο της ως θεματοφύλακας της Συνθήκης όσον αφορά τα κράτη μέλη. Της διάλεξης προήδρευε ο λόρδος HOFFMANN, έγκριτος νομικός, το περιεχόμενό της δε πρόκειται να δημοσιευθεί στη σειρά Σύγχρονα Νομικά Προβλήματα, την οποία επιμελείται ο καθηγητής Michael FREEMAN.

ΚΥΠΡΟΣ

Από τις 12 έως τις 16 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συμμετείχε στο διεθνές σεμινάριο σχετικά με το θεσμό του Διαμεσολαβητή στη Λευκωσία της Κύπρου. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής εκφώνησε ομιλία με θέμα «Προοπτικές και Προκλήσεις για τον 21ο αιώνα». Μεταξύ των ομιλητών ήταν επίσης ο κ. Michael BUCKLEY, κοινοβουλευτικός επίτροπος Διοίκησης του Ηνωμένου Βασιλείου, ο οποίος μίλησε σχετικά με την «Αποτελεσματικότητα του Διαμεσολαβητή στην Εποπτεία της Διοικητικής Συμπεριφοράς των Δημόσιων Οργανισμών» (ο κ. Νικηφόρος ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΡΟΣ, ο έλληνας Συνήγορος του Πολίτη, που πραγματοποιήθηκε το θέμα «Δημοκρατία, Απόδοση Ευθυνών και ο Θεσμός του Διαμεσολαβητή» (ο κ. Pierre-Yves MONETTE, βέλγος ομοσπονδιακός διαμεσολαβητής, ο οποίος παρουσίασε εισήγηση με θέμα «Το πέρασμα από τις εκατέρωθεν στις μη εκατέρωθεν προσεγγίσεις – μία σύγχρονη προσέγγιση στο θεσμό του Διαμεσολαβητή». Ο κ. Lauri LEHTIMAJA, φιλανδός κοινοβουλευτικός διαμεσολαβητής, μίλησε με θέμα «Ο ενεργός, προληπτικός και εκπαιδευτικός ρόλος του Διαμεσολαβητή» (η κ. Kerstin ANDRÉ, σουηδή κοινοβουλευτική διαμεσολαβητής, παρουσίασε εισήγηση με θέμα «Ο ρόλος του Διαμεσολαβητή στην Εξισορρόπηση της Κυβερνητικής Εξουσίας και η Απόδοση Ευθυνών του». Διαμεσολαβητές και εμπειρογνώμονες από 15 κράτη μέλη της ΕΕ, υποψήφια προς ένταξη και άλλα ευρωπαϊκά κράτη παρακολούθησαν το σεμινάριο που οργάνωσε η κ. Ελιάννα ΝΙΚΟΛΑΟΥ, επίτροπος Διοίκησης της Κύπρου. Αρκετές κοινωνικές δραστηριότητες φιλοξενήθηκαν από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Κύπρου, τους υπουργούς Δικαιοσύνης και Εξωτερικών και το Δήμαρχο της Πάφου. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής συνοδευόταν από τον κ. Αλέξανδρο ΚΑΜΑΝΗ.

ΑΝΔΟΡΡΑ

Δεύτερο Καταστατικό Συνέδριο της Ένωσης Γαλλόφωνων Διαμεσολαβητών

Από τις 14 έως τις 18 Οκτωβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. Olivier VERHEECKE, παρακολούθησε το «Δεύτερο Καταστατικό Συνέδριο της Ένωσης Γαλλόφωνων Διαμεσολαβητών» (2ème Congrès Statutaire de l'Association des Ombudsmans et Médiateurs de la Francophonie, "AOMF") στην Andorra La Vella (Ανδόρρα). Το συνέδριο έφερε τον τίτλο "Protection des Droits de l'Homme et proximité avec le citoyen : les prérogatives de l'Ombudsman et du Médiateur". (Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και Εγγύτητα με τον πολίτη: οι προτεραιότητες του Διαμεσολαβητή)

Η επίσημη έναρξη του συνεδρίου έγινε το πρωί της 16^{ης} Οκτωβρίου παρουσία των αρχών της Ανδόρρας. Την προηγούμενη ημέρα, ο κ. Bernard STASI, γάλλος Διαμεσολαβητής, και η κ. Maria Grazia VACCHINA, Διαμεσολαβητής της Περιφέρειας Val d'Aosta, εκλέχθηκαν αντιστοίχως πρόεδρος και γενικός γραμματέας της Ένωσης.

Στις 17 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη σχετικά με το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις πιο πρόσφατες εξελίξεις όσον αφορά την έγκριση του Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς από τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας. Στις 15 Οκτωβρίου, ο κ. VERHEECKE παρακολούθησε το σεμινάριο κατάρτισης για τους συνεργάτες των Διαμεσολαβητών.

Η αντιπροσωπεία του συνεδρίου, που απαρτιζόταν από 70 συμμετέχοντες από 26 χώρες, έγινε δεκτή από το γάλλο πρεσβευτή στην Ανδόρρα, κ. Dominique LASSUS, την Εξοχήτητα τον Συμπρίγκιπα, Σεβασμιότατο Joan MARTÍ ALANÍS, από τον αρχηγό της κυβέρνησης, κ. Marc FORNÉ MOLNÉ και τον πρόεδρο του Κοινοβουλίου, κ. Francesc ARENY CASAL.

Η γενική συνέλευση της AOMF έλαβε αποφάσεις για 6 νέα μέλη, ήτοι τους Διαμεσολαβητές από τη Δημοκρατία του Κονγκό, την Καταλονία, τη Μολδαβία, το Δήμο του Παρισιού, την Τσεχική Δημοκρατία και το καντόνι του Vaud (Ελβετία).

ΕΛΒΕΤΙΑ

Στις 7 Νοεμβρίου, ο κ. Ian HARDEN έκανε μία παρουσίαση με θέμα «Ευρωπαϊκή ιθαγένεια, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής και το δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα» στο συνέδριο σχετικά με την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση: ιστορία και προοπτικές, που οργάνωσε το ελβετικό Ινστιτούτο Συγκριτικού Δικαίου και το Ίδρυμα Jean Monnet για την Ευρώπη στη Λοζάνη, Ελβετία. Επίσης, ομιλητές ήταν ο καθηγητής J. F. AUBERT (Neuchâtel), ο καθηγητής R. BIEBER (Λοζάνη), ο καθηγητής V. CONSTANTINESCO (Στρασβούργο), ο καθηγητής Th. COTTIER (Βέρνη), ο κ. P. DANKERT, πρώην πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο καθηγητής R. L. HOWSE (Michigan, ΗΠΑ), ο κ. E. LANDABURU, γενικός διευθυντής της ΓΔ Διεύθυνσης της Επιτροπής, ο κ. Ph. LÉGER, γενικός εισαγγελέας του Δικαστηρίου, ο καθηγητής J. NERGELIUS (Lund), ο BEK J. POOS, ο καθηγητής G. REICHEL (Βιέννη) και ο καθηγητής H. RIEBEN (πρόεδρος του Ιδρύματος Jean Monnet για την Ευρώπη). Οι εργασίες του συνεδρίου περατώθηκαν με ομιλία του κ. J. DELORS, πρώην προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

ΙΤΑΛΙΑ

Το πρωί της 23^{ης} Νοεμβρίου, υποστηρίχθηκε μία διατριβή με θέμα τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του πανεπιστημίου LUISS στη Ρώμη. Η εξεταστική επιτροπή απαρτιζόταν από τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, κ. Jacob SÖDERMAN(τους καθηγητές Angela DEL VECCHIO, πρόεδρο(Paolo DE CATERINI(Alfonso MATTERA(Ugo VILLANI(Jean CARLO(Antimo VERDE, Alfonso MASUCCI, Ermanno BOCCHINI και Roberto VIRZI. Η κ. Serena CINQUEGRANA υποστήριξε τη διατριβή της με τίτλο «Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής ως Θεματοφύλακας των Δικαιωμάτων των Πολιτών και Κατά της Κακής Διοίκησης από τα Θεσμικά Όργανα και τους Οργανισμούς της Κοινότητας». Εισηγητής ήταν ο καθηγητής Alfonso MATTERA και συνεισηγητής ο καθηγητής Alfonso MASUCCI.

Το απόγευμα της 23^{ης} Νοεμβρίου, το Ερευνητικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης «Vittorio Bachelet» και το Παρατηρητήριο Διεθνών και Κοινοτικών Θεσμικών Οργάνων, του πανεπιστημίου LUISS οργάνωσαν από κοινού μία στρογγυλή τράπεζα με θέμα «*Η Προστασία των Πολιτών και των Οικονομικών Φορέων Ενώπιον των Θεσμικών Οργάνων της Κοινότητας*». Η ομάδα απαρτιζόταν από τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή κ. Jacob SÖDERMAN, τον κ. Alberto DE ROBERTO, πρόεδρο του Συμβουλίου Επικρατείας, τον κ. Vitaliano GEMELLI, πρόεδρο της Επιτροπής Αναφορών του ΕΚ, τον κ. Alfonso MATTERA, αναπληρωτή γενικό διευθυντή της ΓΔ Εσωτερικής Αγοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, καθώς και τους καθηγητές Gregorio ARENA, πανεπιστήμιο Trento, Sabino CASSESE, πανεπιστήμιο La Sapienza(Mario CHITI και Enzo CHELI, πανεπιστήμιο Φλωρεντίας και Marcelo CLARICH, πανεπιστήμιο LUISS. Φάκελοι με πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητες και το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή διανεμήθηκαν στους συμμετέχοντες αμοτέρων των εκδηλώσεων.

6.3 ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Στις 16 Ιανουαρίου, μία αντιπροσωπεία του Βορείου Συμβουλίου με επικεφαλής τον κ. Jesper T. SCHWARZ, κύριο σύμβουλο, και την κ. Jonna SANDOE, γραμματέα, επισκέφθηκαν τον κ. SÖDERMAN. Θέμα της συζήτησης, μεταξύ άλλων, ήταν η συνάντηση ανάμεσα στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Βόρειο Συμβούλιο, η οποία προγραμματίστηκε να λάβει χώρα στο Στρασβούργο το Μάρτιο.

Στις 17 Ιανουαρίου, ο κ. José MARTÍNEZ ARAGÓN έδωσε διάλεξη σε μία ομάδα φοιτητών από το *Ινστιτούτο Ανώτατων Ευρωπαϊκών Σπουδών (Institut des Hautes Etudes Européennes)* του πανεπιστημίου Robert Schuman, στο Στρασβούργο.

Στις 26 Ιανουαρίου, η κ. Maria ENGLESON παρακολούθησε μία διάλεξη που έδωσε ο κ. Richard WHISH, καθηγητής στο King's College στο Λονδίνο, με θέμα: «ΕΚ-Δίκαιο περί Ανταγωνισμού: Οι τελευταίες τάσεις και εξελίξεις». Η συνάντηση οργάνωθηκε από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο του πανεπιστημίου της Ζυρίχης, Ελβετία.

Στις 7 Φεβρουαρίου, στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής εβδομάδας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο José MARTÍNEZ ARAGÓN έδωσε μία διάλεξη σχετικά με το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία πολυπληθή ομάδα διεθνών φοιτητών από το Ινστιτούτο Πολιτικών Μελετών (*Institut d'Etudes Politiques*) του πανεπιστημίου Robert Schuman, στο Στρασβούργο. Πολλοί εξ αυτών συμμετείχαν στο κοινοτικό πρόγραμμα Erasmus.

Στις 14 Φεβρουαρίου, ο κ. Thierry CORNILLET, BEK και ο κ. Claude BRULANT, από την Επιτροπή Ελευθεριών και Δικαιωμάτων των Πολιτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, συναντήθηκαν με τον κ. SÖDERMAN και την κ. Maria ENGLESON στα γραφεία του Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο. Συζήτησαν το θέμα των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο κοινοτικό δίκαιο, και ειδικότερα το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που προκηρύχθηκε στη Νίκαια, την πρόταση για ένα Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς καθώς και υποθέσεις που χειρίσθηκε ο Διαμεσολαβητής, συμπεριλαμβανομένων των ισχυρισμών περί παράβασης των θεμελιωδών δικαιωμάτων.

Στις 15 Φεβρουαρίου, ο κ. Timo MÄKELA, προϊστάμενος του γραφείου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο Ελσίνκι επισκέφθηκε το Διαμεσολαβητή.

Επίσης στις 15 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία με θέμα το ρόλο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα φοιτητών από το πανεπιστήμιο Δημοσιογραφίας της Δανίας. Συνοδευόταν από τον κ. Peter BONNOR που μίλησε επίσης στην ομάδα σχετικά με το ρόλο του Διαμεσολαβητή όσον αφορά την ευρύτητα και τη διαφάνεια στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Μετά τις ομιλίες, ο κ. SÖDERMAN απάντησε σε αρκετές ενδιαφέρουσες ερωτήσεις.

Στις 15 Φεβρουαρίου, ο κ. João SANT'ANNA συμμετείχε σε ένα σεμινάριο με θέμα «η σημασία της διαμεσολάβησης» που οργάνωσε για μεταπτυχιακούς φοιτητές «DESS» (πτυχίο ειδικευμένων ανώτατων σπουδών) το πανεπιστήμιο Marc Bloch του Στρασβούργου. Η συνάντηση έλαβε χώρα στο πανεπιστήμιο του Στρασβούργου. Πέραν του κ. SANT'ANNA ο οποίος εκπροσώπησε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, μίλησαν επίσης ο κ. Gérard LINDBACHER, ο κ. Mohammed CHEHHAR, η κ. Reine DANGEVILLE, ο κ. Jean-louis KIEHL, η κ. Marie-Reine MULLER και η κ. Nadine REITER, εκπρόσωποι του γάλλου Διαμεσολαβητή.

Στις 26 Φεβρουαρίου, η κ. BROMS έδωσε μία διάλεξη σχετικά με το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα νομικών ερευνητών από το τμήμα Έρευνας της Νομικής Σχολής του Turku, στη Φινλανδία (*Turun Oikeustieteen tutkijakoulu*).

Στις 8 Μαρτίου, η κ. BROMS έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στη βελτίωση της διαφάνειας στους κόλπους της Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε μία ομάδα μελών της φινλανδικής Ένωσης Δικηγορικών Συλλόγων.

Στις 15 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία στο Στρασβούργο προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή του Βορείου Συμβουλίου που απαρτίζεται από μέλη των Κοινοβουλίων της Δανίας, της Φινλανδίας, της Ισλανδίας, της Νορβηγίας και της Σουηδίας. Ο κ. SÖDERMAN ανέλυσε το ρόλο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τόνισε ορισμένα ζητήματα όσον αφορά τη διαφάνεια, την ευρύτητα και την πρόσβαση σε έγγραφα. Μετά την ομιλία ακολούθησαν ερωτήσεις από τα μέλη του Βορείου Συμβουλίου.

Στις 15 Μαρτίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 30 φοιτητών από το Ινστιτούτο Ξένων Γλωσσών (*Fremdspracheninstitut*) του *Landeshauptstadt* Μονάχου με

επικεφαλής τον κ. Klaus GLOCKZIN και την κ. Odile SCHINNER. Την εν λόγω επίσκεψη οργάνωσε η Βαυαρική Καγκελαρία (*Bayerische Staatskanzlei*) στο Μόναχο.

Στις 15 Μαρτίου, ο κ. Olivier VERHEECKE εδέχθη την κ. Φωτεινή ΑΒΑΡΚΙΩΤΗ, φοιτήτρια στο College of Europe της Bruges, που συντάσσει μία μεταπτυχιακή εργασία με θέμα τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

Στις 20 Μαρτίου, ο κ. Olivier VERHEECKE εδέχθη και ανέλυσε τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στην κ. Kelly BROUGH, βοηθό καθηγητή από το American Marshall Memorial και διευθύντρια του προγράμματος Rocky Mountain leadership στο πανεπιστήμιο του Κολοράντο.

Στις 21 Μαρτίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε μία επταμελή ομάδα δικαστών από το *Amtsgericht Bingen* με επικεφαλής τον κ. Dieter KERNCHEN, διευθυντή του *Amtsgericht* (περιφερειακό διοικητικό δικαστήριο).

Στις 22 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε στο Στρασβούργο με μία ομάδα σκανδιναβών δημοσιογράφων με επικεφαλής τον κ. Geo STENIUS της φινλανδικής ραδιοτηλεόρασης YLE. Η επίσκεψη διοργανώθηκε στο πλαίσιο ενός σεμιναρίου από το *Nordisk Journalistcenter* στο Århus, Δανία. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του και απάντησε σε ερωτήσεις που του έθεσαν οι δημοσιογράφοι.

Στις 28 Μαρτίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 20 μαθητών από το *Holbein-Gymnasium* στο Augsburg με επικεφαλής τη Δρ. Eva-Maria HEINLE. Την επίσκεψη οργάνωσε η Βαυαρική Καγκελαρία στο Μόναχο.

Στις 4 Απριλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 35 φοιτητών και ενηλίκων από το *Politischer Jugendring Dresden* με επικεφαλής τον κ. Michael HEIDRICH.

Στις 26 Απριλίου, η κ. Helle DEGN, επίτροπος του Συμβουλίου των κρατών της Βαλτικής Θάλασσας επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN. Αντάλλαξαν απόψεις σχετικά με τον αντίστοιχο ρόλο τους και συζήτησαν τις πιθανότητες περαιτέρω συνεργασίας.

Ο κ. Söderman ομιλεί σε επισκέπτες από την περιφέρεια Östergötland στις 15 Μαΐου.

Στις 26 Απριλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 60 ατόμων από περίπου 12 ευρω-

παϊκές χώρες στο πλαίσιο ενός σεμιναρίου που οργάνωσε η International Kolping Society. Τον σεμιναρίου προήδρευε ο κ. Anton SALESNY, αρμόδιος Ευρωπαϊκών Υποθέσεων στην *International Kolping Society*.

Στις 15 Μαΐου, ο Διαμεσολαβητής έδωσε μία διάλεξη με θέμα το έργο του σε μία ομάδα σουηδών επισκεπτών από την περιφέρεια Östergötland.

Στις 15 Ιουνίου, μία αντιπροσωπεία πεπειραμένων δικηγόρων από τη φινλανδική κεντρική συνομοσπονδία εργατών επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN. Η αντιπροσωπεία, επικεφαλής της οποίας ήταν ο κ. Heikki SIPILÄINEN, απαρτιζόταν από νομικούς που εκπροσωπούσαν αρκετές επαγγελματικές ενώσεις.

Στις 21 Ιουνίου, ο κ. Alessandro DEL BON έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 43 εκπαιδευόμενων γερμανών δασκάλων σχολείου που συμμετείχαν σε ένα σεμινάριο που είχε διοργανώσει η «Europäische Akademie Bayern». Επικεφαλής της ομάδας ήταν ο κ. Rolf KIMBERGER.

Στις 2 Ιουλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 45 φοιτητών από το πανεπιστήμιο του Regensburg στη Γερμανία. Η ομάδα είχε προσκληθεί μετά από αίτημα της Βαυαρικής Καγκελαρίας.

Στις 5 Ιουλίου, ο κ. Peter BONNOR έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε δύο γερμανικές ομάδες. Η μία ομάδα απαρτιζόταν από 29 φοιτητές από το πανεπιστήμιο Erlangen-Nürnberg, και συνοδευόταν από τον κ. FISCHER της Βαυαρικής Καγκελαρίας στο Μόναχο. Η άλλη ομάδα απαρτιζόταν από 40 εκπαιδευόμενους δασκάλους σχολείου, και συνοδευόταν από την κ. Alke BÜTTNER της Europäischen Akademie Bayern.

Στις 6 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με την αντιπρόεδρο του Κοινοβουλίου των Άνδεων, κ. Jhannett MADRIZ στο Στρασβούργο. Θέμα της συνάντησης ήταν οι διάφορες όψεις του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή: δραστηριότητες, εντολή, καθεστώς και άλλα θέματα που ενδιέφεραν τις δύο πλευρές. Η κ. MADRIZ ταξίδεψε από το Καράκας σε μία αποστολή, η οποία θα έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός Διαμεσολαβητή σε επίπεδο κοινότητας των Άνδεων. Συνοδευόταν από το βοηθό της, κ. José GÓMEZ.

Στις 19 Σεπτεμβρίου, η κ. Maria MADRID εκφώνησε μία ομιλία σχετικά με το ρόλο και τις αρμοδιότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 19 αξιωματούχων που συμμετείχαν σε ένα σεμινάριο που είχε οργάνώσει η *Bundesakademie für öffentliche Verwaltung im Bundesministerium des Innern*, στη (Brühl, Γερμανία).

Στις 21 Σεπτεμβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα τριάντα περίπου φοιτητών από την Bosphorus-Gesellschaft στη Βόννη με επικεφαλής την κ. Sachka STEFANOVA, διευθύντρια προγράμματος.

Στις 27 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε μία διάλεξη στους σουηδούς προϊσταμένους υπηρεσιών και συμβούλους στο πλαίσιο των θεσμικών οργάνων της ΕΕ στις Βρυξέλλες. Η κ. Anja EK οργάνωσε την εκδήλωση, στην οποία σημειώθηκε μεγάλη προσέλευση, ενώ στους συμμετέχοντες διανεμήθηκαν ενημερωτικά έγγραφα σχετικά με τις δραστηριότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

Στις 11 Οκτωβρίου, η κ. Maria MADRID εκφώνησε μία ομιλία σχετικά με το ρόλο και τις δραστηριότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα 29 φοιτητών κοινωνικής και δημόσιας υγείας του πανεπιστημίου του Magdeburg, Γερμανία.

Στις 12 Οκτωβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN, η κ. Maria ENGLESON και η κ. Sigyn MONKE συναντήθηκαν στο Στρασβούργο με τον κ. Martin BRANDORF, τον κ. Roger J. KARLSSON και τον κ. Erik NORLANDER από την υπηρεσία έρευνας του

σουηδικού Κοινοβουλίου. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο του και τις τελευταίες εξελίξεις και απάντησε σε ερωτήσεις των συμμετεχόντων από το σουηδικό Κοινοβούλιο.

Στις 19 Οκτωβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα είκοσι περίπου δημοσίων υπαλλήλων από τη Γερμανία. Την επίσκεψη οργάνωσε η *Bundesakademie für öffentliche Verwaltung* στη *Brühl*.

Στις 23 Οκτωβρίου, ο κ. Tony VENABLES, πρόεδρος της ECAS (Υπηρεσία Δράσης των Πολιτών της ΕΕ) επισκέφθηκε το Διαμεσολαβητή. Θέματα που συζητήθηκαν, μεταξύ άλλων, ήταν η παροχή ίσων υπηρεσιών στους πολίτες, οι ομάδες άσκησης πίεσης των πολιτών, και η χρηματοδότηση για ενισχυμένη πρόσβαση των πολιτών στα δικαιώματά τους. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο και ασχολήθηκε επίσης με τη συμμετοχή του κ. SÖDERMAN στο Φόρουμ και τη Συζήτηση Ευρωπαίων Πολιτών της ECAS, στις Βρυξέλλες, στις 29 Νοεμβρίου 2001.

Στις 21 Νοεμβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε μία διάλεξη σχετικά το ρόλο και το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε μία ομάδα τριάντα περίπου υψηλόβαθμων υπαλλήλων από τη Γαλλία.

Στις 27 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE έδωσε μία διάλεξη με θέμα τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τις πρόσφατες εξελίξεις όσον αφορά τον Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς στην αντιπροσωπεία της Περιφέρειας του Τιρόλου στις Βρυξέλλες.

Στις 4 Δεκεμβρίου, ο κ. Giovanni BUTTARELLI, γενικός γραμματέας της ιταλικής Αρχής Προστασίας Δεδομένων επισκέφθηκε τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Συζητήσαν θέματα κοινού ενδιαφέροντος.

6.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Στις 23 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Eva NYBERG του φινλανδικού *'lands Radio*.

Στις 12 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN και αρκετά άλλα μέλη του προσωπικού του παραχώρησαν συνέντευξη στην κ. Anne PASTOR στο πλαίσιο ενός ραδιοφωνικού προγράμματος με τον τίτλο *Les Bâtisseurs de l'Europe* το οποίο μεταδόθηκε από το France Inter στις 24 Μαρτίου.

Στις 13 Φεβρουαρίου, η κ. Kristina HELENIUS πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για τη φινλανδική ραδιοτηλεόραση YLE - TV1.

Στις 13 Μαρτίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη στη γερμανική τηλεόραση ARD σχετικά με την έρευνα ίδια πρωτοβουλία για την ελευθερία έκφρασης των υπαλλήλων της ΕΕ. Αποσπάσματα της συνέντευξης προβλήθηκαν στο βραδινό δελτίο ειδήσεων της ίδιας ημέρας.

Στις 16 Μαρτίου, στο πλαίσιο μίας επίσημης επίσκεψης στη Βιέννη, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Margaretha KOPEINING από την αυστριακή ημερήσια εφημερίδα *Kurier*.

Στις 17 Μαρτίου, η κ. Inger ARENANDER και ο κ. Tomas RAMBERG μετέβησαν στη Βιέννη προκειμένου να πάρουν συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για λογαριασμό της ραδιοφωνικής εκπομπής *Ekots lördagsintervju* του *Sveriges Radio*.

Στις 23 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Metka CELIGOJ, παραγωγό του σλοβενικού προγράμματος του *BBC World Service*.

Στις 26 Μαρτίου, η κ. Aija-Leena LUUKKANEN πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για το περιοδικό *Socius*, που εκδίδει το υπουργείο Υγείας και Κοινωνικών Υποθέσεων της Φινλανδίας.

Στις 30 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε τηλεφωνική συνέντευξη στον κ. Lars STRÖMAN, συντάκτη του περιοδικού Europa-Posten, για το τεύχος Απριλίου της εν λόγω έκδοσης της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Σουηδία, η οποία ήταν αφιερωμένη στη διαφάνεια.

Στις 2 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Marja JOHANSSON για τη σουηδική εφημερίδα *Nya Ludvika Tidning*.

Στις 3 Απριλίου, ο κ. Joonas ROMPPANEN πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για τη φινλανδική εφημερίδα *Keski-Uusimaa*.

Στις 4 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Javier PASTORIZA για την ισπανική εφημερίδα *Faro de Vigo*.

Στις 5 Απριλίου, στο πλαίσιο της επίσκεψής του στη Σουηδία, ο κ. Jacob SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Matilda HANSSON για τη σουηδική ημερήσια εφημερίδα *Sydsvenskan* και στον κ. Niklas LINDSTEDT για την εφημερίδα της σουηδικής ένωσης εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων *SKTF-tidningen*.

Στις 10 Απριλίου, με την ευκαιρία της υποβολής της Ετήσιας Έκθεσης 2000 του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, πραγματοποιήθηκε ενημέρωση τύπου στις Βρυξέλλες, με στόχο την παρουσίαση της Ετήσιας Έκθεσης σε φιλανδούς δημοσιογράφους. Την ενημέρωση παρακολούθησαν η Anna KARISMO και ένας άλλος δημοσιογράφος της εφημερίδας *Helsingin Sanomat*, καθώς και οι Katja BOXBERG της *Kauppaletti*, Risto JUSSILA της STT, και Marit INGVE-BACIA της *Hufvudstadsbladet*.

Μετά την ενημέρωση τύπου, παρατέθηκε γεύμα για τους δημοσιογράφους, κατά το οποίο ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε την Ετήσια Έκθεσή του για το 2000 στους ακόλουθους δημοσιογράφους: Olivier JÉHIN, *Agence Europe*, Brian BEARY, *European Report*, Denis MCGOWAN και Ben JONES, *Commission en Direct*, María GARCÍA BUSTELO, *Aquí Europa*, Paul HOFHEINZ, *The Wall Street Journal Europe*, Cornelia BOLESCH, *Süddeutsche Zeitung*, Erik RYDBERG, *Le Matin*, Marisandra OZOLINS, *Tageblatt*, Rolf FREDRIKSSON, *Sveriges Television* και David HOWARTH, *The Daily Telegraph*.

Στις 26 Απριλίου, ο κ. Ian HARDEN μίλησε σε μία ομάδα σουηδών δημοσιογράφων από το *Pressinstitutet* της Στοκχόλμης, οι οποίοι επισκέφθηκαν τις Βρυξέλλες με επικεφαλής την κ. Ulla KINDENBERG. Ανέλυσε το έργο του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή όσον αφορά το χειρισμό των καταγγελιών των πολιτών για κακή διοίκηση στις δραστηριότητες των θεσμικών οργάνων και οργανισμών της Κοινότητας.

Στις 27 Μαΐου, στο πλαίσιο της επίσκεψής του στην Palma de Mallorca, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην εφημερίδα *Ultima Hora*, μία από τις μεγαλύτερες εφημερίδες των Βαλεαρίδων Νήσων.

Στις 28 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη τύπου στην Αίθουσα Τύπου του Κοινοβουλίου των Βαλεαρίδων. Η επίσκεψη του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή καλύφθηκε εκτεταμένα από τον τύπο.

Στις 26 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Véronique LEBLANC για τη βελγική ημερήσια εφημερίδα *La Libre Belgique*.

Στις 4 Σεπτεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε τηλεφωνική συνέντευξη στον John SHELLEY της *European Voice*, εκφράζοντας τις επιφυλάξεις του σχετικά με τη Λευκή Βίβλο της Επιτροπής για την Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση και υπογραμμίζοντας μία σειρά τομέων, όπου τα δικαιώματα των πολιτών στην ΕΕ επιδέχονται βελτιώσεις.

Στις 5 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην περιφερειακή τηλεόραση της νοτιοδυτικής Γερμανίας σχετικά με την Ετήσια Έκθεση 2000. Ο κ.

SÖDERMAN περιέγραψε την πρόοδο που επιτελέστηκε το 2000 στη διεκπεραίωση των καταγγελιών και στη βελτίωση της λειτουργίας των θεσμικών οργάνων. Ο Διαμεσολαβητής παραχώρησε επίσης συνέντευξη για το ίδιο θέμα στην κ. Åsa NYLUND για τη σουηδόφωνη τηλεόραση TV1, στη Φινλανδία.

Επίσης στις 5 Σεπτεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε γεύμα σε δημοσιογράφους, προκειμένου να τονίσει τη σημασία του Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς. Ο κ. Roy PERRY (HB, ΕΛΚ), εισηγητής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τον Κώδικα, περιέγραψε λεπτομερώς το περιεχόμενο του Κώδικα, ενώ ο κ. Jean-Maurice DEHOUSSE (Βέλγιο, ΕΣΚ) ανέλυσε την άποψη της Επιτροπής Νομικών Υποθέσεων του ΕΚ. Οι δημοσιογράφοι που παρακάθισαν στο δείπνο ήταν οι Olivier JÉHIN (Agence Europe), Véronique LEBLANC (La Libre Belgique), Klaas BROEKHUIZEN (Het Financieele Dagblad), Pauliina PULKKINEN (Helsingin Sanomat), Elisabetta JUCCA (Reuters) και Denis ROUSSEAU (Agence France Presse).

Στις 6 Σεπτεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Elke MEEÛS από το βελγικό πρακτορείο τύπου Belga, αναλύοντας το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τη φύση των καταγγελιών που χειρίζεται.

Στις 20 Σεπτεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη στον κ. TALKE της γερμανικής εφημερίδας *Bocholter Borkener Volksblatt*. Η συνέντευξη εστιάστηκε στο ρόλο του Διαμεσολαβητή, ιδιαίτερα στον τομέα των διακρίσεων.

Κατά τη λήξη του σεμιναρίου με τίτλο «Οι Διαμεσολαβητές κατά των Διακρίσεων» που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 20 και 21 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη τύπου μαζί με τους βέλγους κοινοβουλευτικούς διαμεσολαβητές. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής ανέλυσε το σκοπό του σεμιναρίου και παρουσίασε τα συμπεράσματά του. Στη συνέχεια δέχθηκε ερωτήσεις δημοσιογράφων σχετικά με το ρόλο του στην καταπολέμηση των διακρίσεων.

Στις 21 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Eva BLÄSSAR, αρχισυντάκτρια του Eurolang. Η συνέντευξη εστιάστηκε στο ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, και ειδικότερα στο έργο του όσον αφορά το ζήτημα των διακρίσεων και της προστασίας των μειονοτικών γλωσσών στην ΕΕ.

Στις 26 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Geo STENIUS για το σουηδόφωνο πρόγραμμα OBS, TV1, στη Φινλανδία.

Στις 13 Νοεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Willy SILBERSTEIN για τη σουηδική τηλεόραση.

Στις 14 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στο φιλανδόφωνο κανάλι της σουηδικής τηλεόρασης. Κατά τη διάρκεια της συνέντευξης, η οποία πραγματοποιήθηκε στο τηλεοπτικό στούντιο του ΕΚ στο Στρασβούργο, εθίγησαν θέματα που αφορούσαν τις δραστηριότητες του Διαμεσολαβητή και τη γενική εικόνα των ευρωπαϊκών μειονοτήτων στους κόλπους της Ένωσης. Τη συνέντευξη πήρε ο κ. Veli RAASAKKA.

Στα τέλη Νοεμβρίου 2001, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη για την έκδοση του μηνός Δεκεμβρίου του περιοδικού της ισπανικής Ομοσπονδίας Επαρχιακών και Τοπικών Αρχών. Μεταξύ των κύριων θεμάτων που καλύφθηκαν ήταν ο ρόλος του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, το έργο του για τη διαφάνεια και ο πρόσφατα εγκεκριμένος Ευρωπαϊκός Κώδικας Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς.

6.5 ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κατά το έτος 2001 σημειώθηκαν οι σημαντικότερες μέχρι σήμερα εξελίξεις στην παρουσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Διαδίκτυο. Προστέθηκαν αρκετά νέα τμήματα στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή, ενώ τα υφιστάμενα τμήματα βελτιώθηκαν και διευρύνθηκαν.

Ηλεκτρονικό δελτίο καταγγελίας

Η μοναδική ίσως πιο σημαντική εξέλιξη ήταν η προσθήκη μίας ηλεκτρονικά υποβαλλόμενης εκδοχής του δελτίου καταγγελίας στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή. Το δελτίο προστέθηκε τον Απρίλιο του 2001, σε δώδεκα γλώσσες. Έκτοτε, ένας διαρκώς αυξανόμενος αριθμός καταγγελιών υποβάλλεται κατ' αυτόν τον τρόπο. Το βασικό πλεονέκτημα της ηλεκτρονικής μορφής σε σύγκριση με τις καταγγελίες που υποβάλλονται μέσω ταχυδρομείου ή ως συνήθη ηλεκτρονικά μηνύματα, είναι ότι μπορεί να υποβληθεί μόνο εφόσον έχει συμπληρωθεί σωστά. Εάν υποχρεωτικά πεδία του δελτίου μείνουν κενά, τότε ο υπολογιστής δεν αποδέχεται το δελτίο, αλλά συμβουλεύει το χρήστη σχετικά με το ποια τμήματα πρέπει ακόμη να συμπληρωθούν. Αυτό σημαίνει ότι εάν μία καταγγελία υποβληθεί κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Διαμεσολαβητής θα διαθέτει πιθανώς όλα τα απαραίτητα στοιχεία για το χειρισμό της.

Δεδομένου ότι η χρήση του Διαδικτύου σε όλη την Ευρώπη επεκτείνεται με αμείωτη ένταση, δεν είναι περίεργο ότι ο αριθμός των πολιτών που έρχονται σε επαφή με το Διαμεσολαβητή μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αυξήθηκε ξανά το 2001. Οι καταγγελίες που υποβάλλονται μέσω Διαδικτύου υπερβαίνουν σήμερα το ένα τρίτο των συνολικών καταγγελιών που λαμβάνει ο Διαμεσολαβητής. Το μέγεθος αυτό παραβάλλεται με κάτι λιγότερο του ενός τετάρτου για το 2000 και ελάχιστα περισσότερο του ενός έκτου για το 1999. Η εν λόγω αύξηση οφείλεται εν μέρει στην προσθήκη του ηλεκτρονικά υποβαλλόμενου δελτίου καταγγελίας στην ιστοσελίδα, ο αριθμός όμως των καταγγελιών μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αυξήθηκε επίσης.

Η πλέον εντυπωσιακή ανάπτυξη, ωστόσο, σημειώθηκε στον αριθμό των αιτήσεων για παροχή πληροφοριών που ελήφθησαν μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου το 2001. Συνολικά, περισσότερες από 2335 ανάλογες αιτήσεις στάλθηκαν στον κύριο λογαριασμό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή το 2001, σε σύγκριση με 1260 το 2000.

Νέα τμήματα στην ιστοσελίδα

Σημαντικά νέα τμήματα προστέθηκαν στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή το 2001. Ένα μηνιαίο τμήμα στατιστικών στοιχείων που παρέχει λεπτομέρειες σχετικά με τους τύπους καταγγελιών και τις ενέργειες που απορρέουν από τις καταγγελίες προστέθηκε τον Οκτώβριο. Δημιουργήθηκε επίσης ένα τμήμα βιβλιογραφίας που παραθέτει διατριβές, βιβλία και άρθρα σχετικά με τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Προστέθηκαν σύνδεσμοι με τον Περιφερειακό Διαμεσολαβητή και παρεμφερείς υπηρεσίες στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με τους Εθνικούς Διαμεσολαβητές και συναφή όργανα στις υποψήφιες προς ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση χώρες και με την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ένα πρόγραμμα εκδηλώσεων που ανανεώνεται τακτικά παρέχει πληροφορίες σχετικά με τις επερχόμενες εκδηλώσεις στις οποίες θα συμμετάσχει η υπηρεσία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Γενικές πληροφορίες σχετικά με το ρόλο του Διαμεσολαβητή περιλαμβάνονται σε ένα νέο τμήμα με τον τίτλο 'εν συντομία'. Τέλος, προτεραιότητα δόθηκε σε δύο βασικές εκδόσεις του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή το 2001 – την Ετήσια Έκθεση του 2000 και τον Ευρωπαϊκό Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς.

Τον Οκτώβριο του 2001, δρομολογήθηκε μία εκστρατεία μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε ένδεκα γλώσσες, με στόχο να ενημερωθούν οι πολίτες για το δικαίωμά τους να προσφεύγουν στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Πάνω από 2000 ηλεκτρονικά μηνύματα απεστάλησαν από το γραφείο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε ενδιαφερόμενους παραλήπτες, με το αίτημα να τα προωθήσουν εκείνοι με τη σειρά τους σε πιθανούς ενδιαφερόμενους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Διαμεσολαβητής ευελπιστεί ότι το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο θα προσεγγίσει ένα ευρύ φάσμα ατόμων που παρακολουθούν τις υποθέσεις της ΕΕ και που ενδεχομένως έχουν να υποβάλλουν καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

Προκειμένου να διασφαλιστεί ότι η ιστοσελίδα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή παραμένει στην πρώτη γραμμή των ιστοσελίδων της ΕΕ, η υπηρεσία του Ευρωπαϊού

Διαμεσολαβητή συμμετείχε κατά τη διάρκεια του 2001 στο έργο της Διοργανικής Επιτροπής Σύνταξης για το Διαδίκτυο.

Α ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΑΠΟ 1.1.2001 ΕΩΣ 31.12.2001

1 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΘΗΚΑΝ ΤΟ 2001

1.1 ΣΥΝΟΛΟ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΤΟ 2001

2179

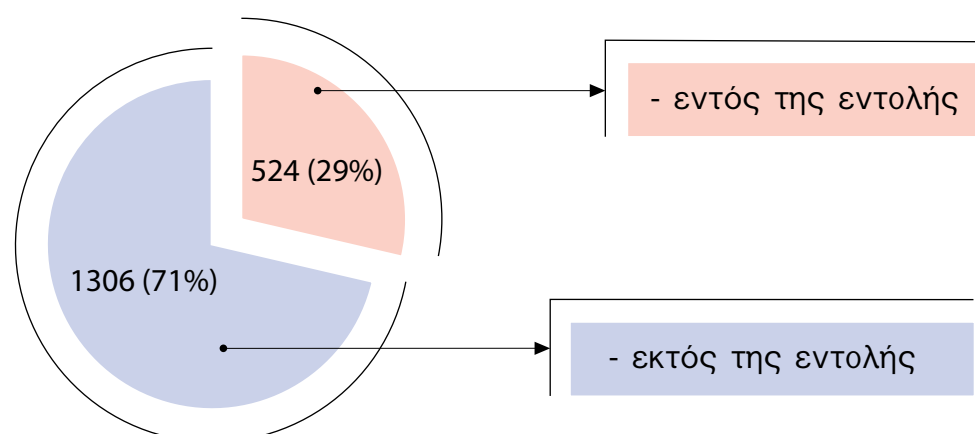
	- καταγγελίες και έρευνες μη περατωθείσες έως την 31.12.00	301 ¹
	- καταγγελίες που ελήφθησαν το 2001	1874
	- έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή	4

1.2 ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ Ή ΜΗ

92%

1.3 ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

1.3.1 Ως προς την εντολή του Διαμεσολαβητή

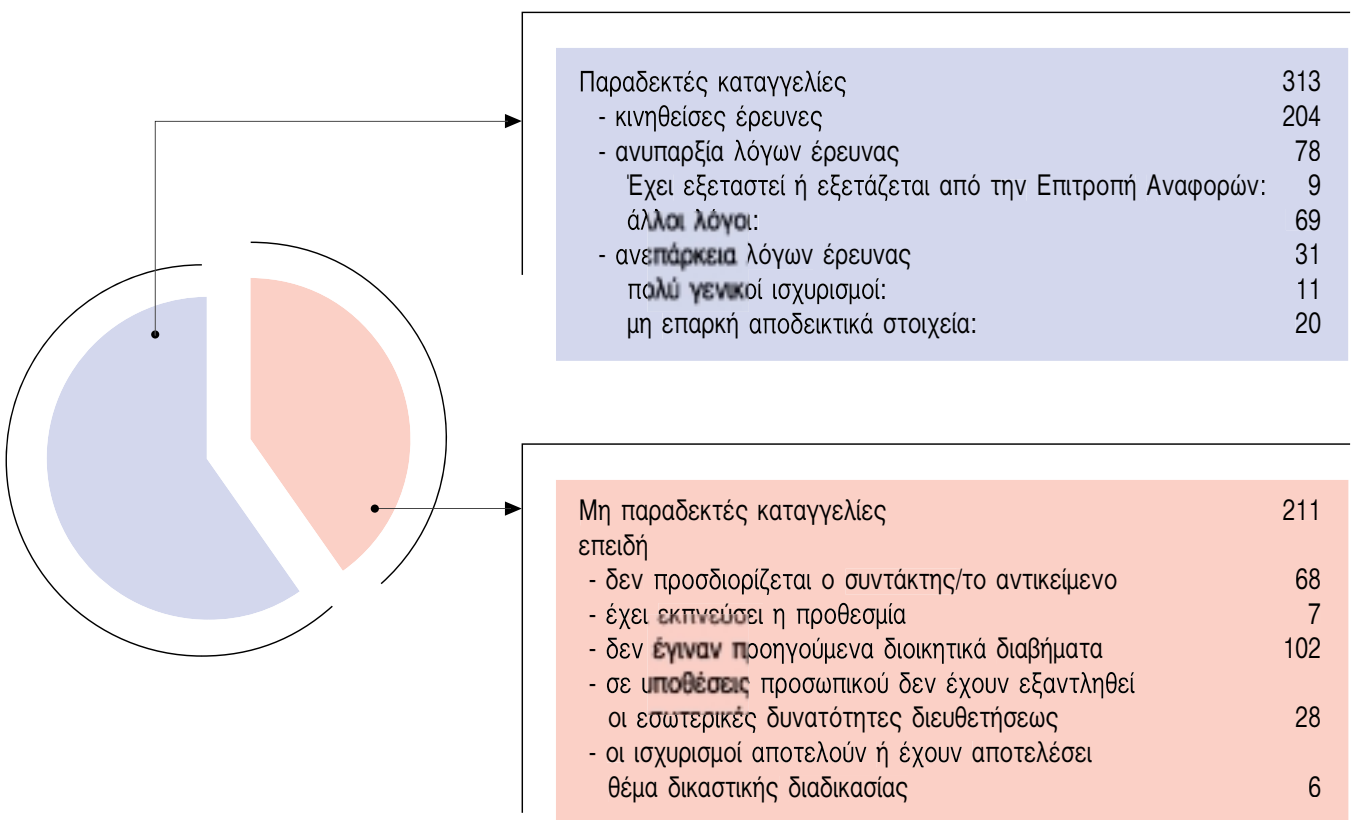

¹ Εκ των οποίων τρεις έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή και 177 παραδεκτές καταγγελίες.

1.3.2 Λόγοι για τους οποίους δεν εμπίπτουν στην εντολή

- μη νομιμοποιούμενος καταγγέλλων	22
- όχι κατά κοινοτικού θεσμικού οργάνου ή οργανισμού	1227
- δεν αφορά περίπτωση κακής διοίκησης	55
- δικαιοδοτικός ρόλος του Δικαστηρίου και Πρωτοδικείου των ΕΚ	2

1.3.3 Ανάλυση των καταγγελιών που εμπίπτουν στην εντολή

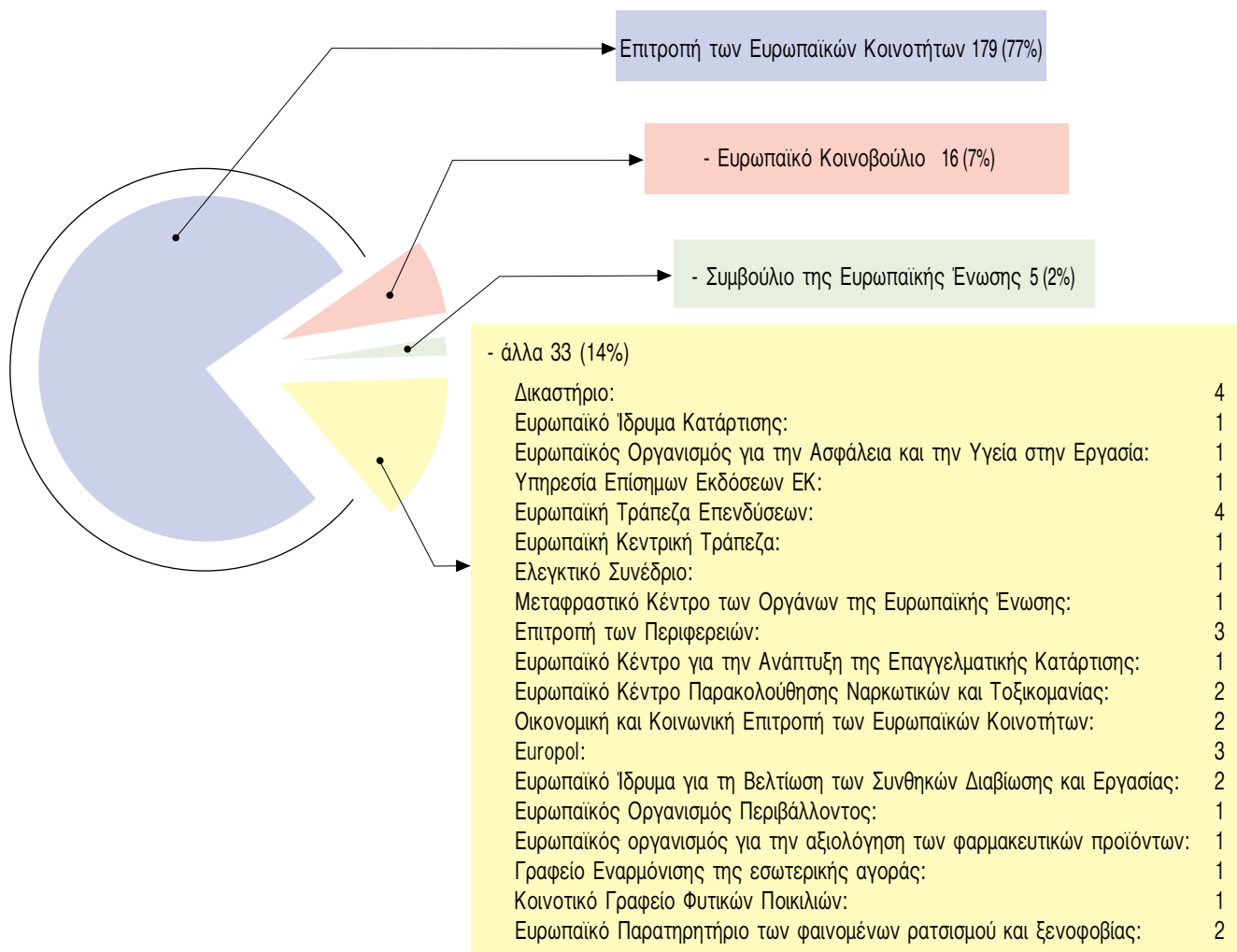

2 ΚΙΝΗΘΕΙΣΣ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟ 2001

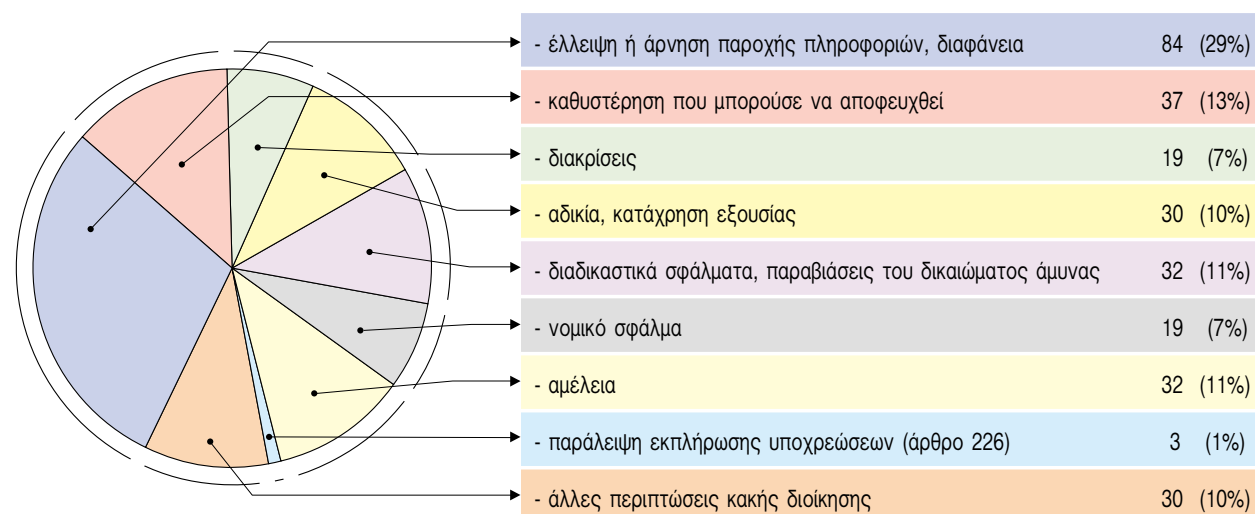
208

(204 παραδεκτές καταγγελίες και 4 εξετάσεις ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή)

2.1 ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ²

2.2 ΕΙΔΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

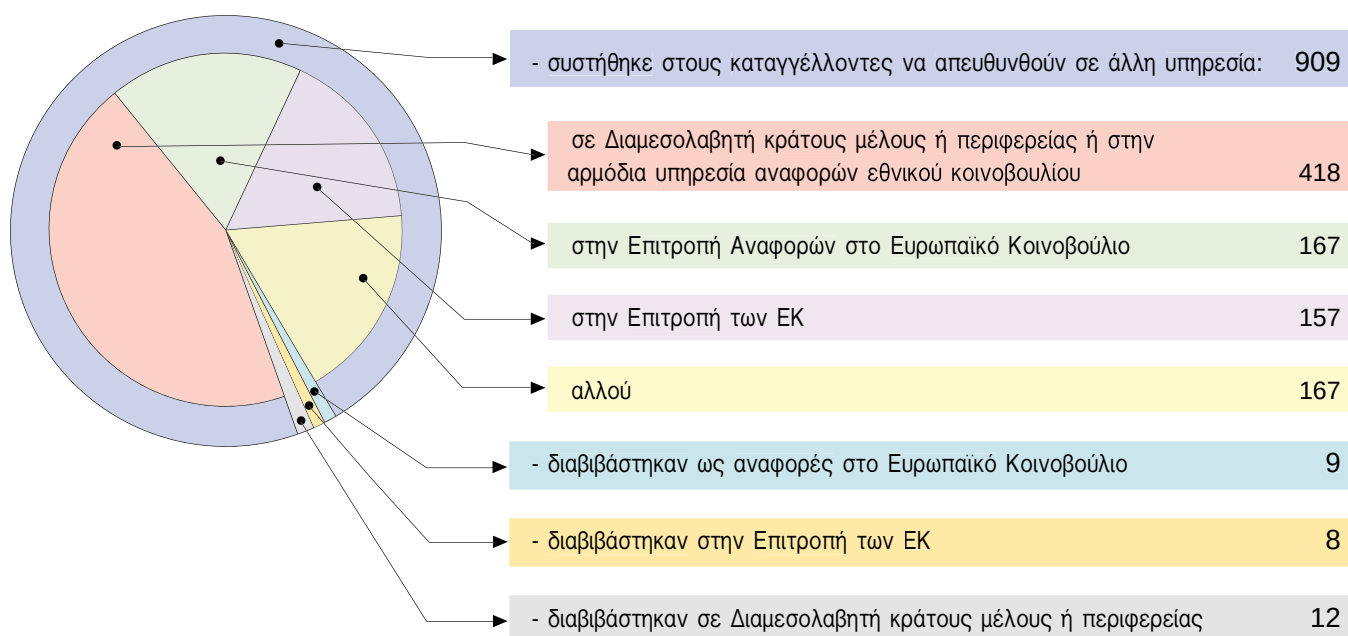

3 ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ Η΄ ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟ ΕΡΕΥΝΑΣ

1879

3.1 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΚΤΟΣ ΕΝΤΟΛΗΣ

1306

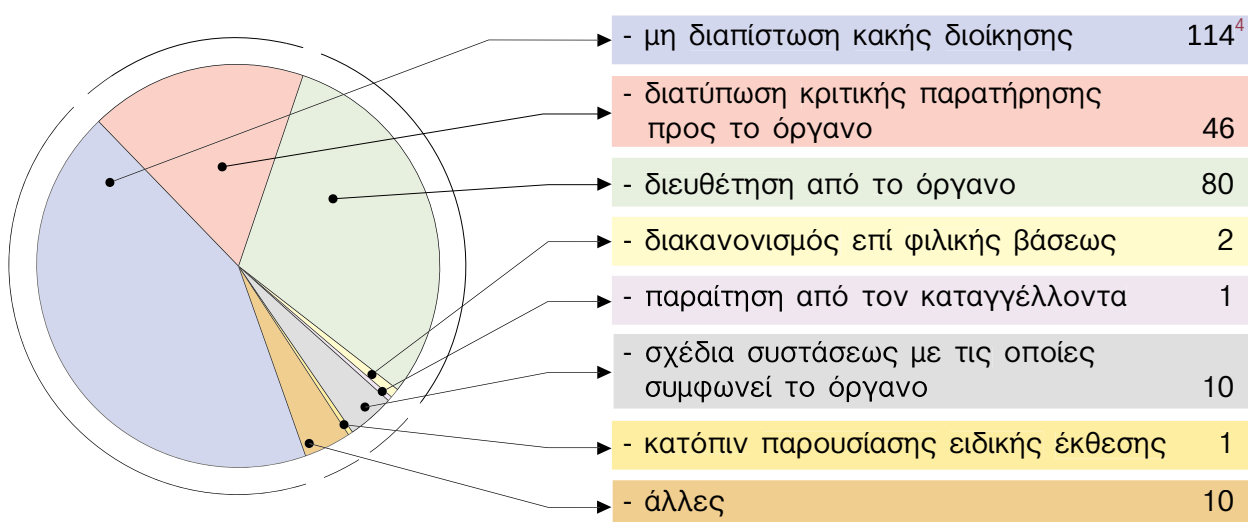
3.2 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΑΛΛΑ ΜΗ ΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ

211

3.3 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΑΛΛ΄ ΑΝΕΥ ΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΕΡΕΥΝΑΣ

109

3.4 ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΑΝ ΜΕ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

253³

3

Εκ των οποίων τρεις έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή.

4

Εκ των οποίων τρεις έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή.

4 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟ 2001 ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

- εξετάσεις όπου διαπιστώθηκε κακή διοίκηση και διατυπώθηκε σχέδιο συστάσεως	13
- παρουσίαση ειδικής εκθέσεως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	2

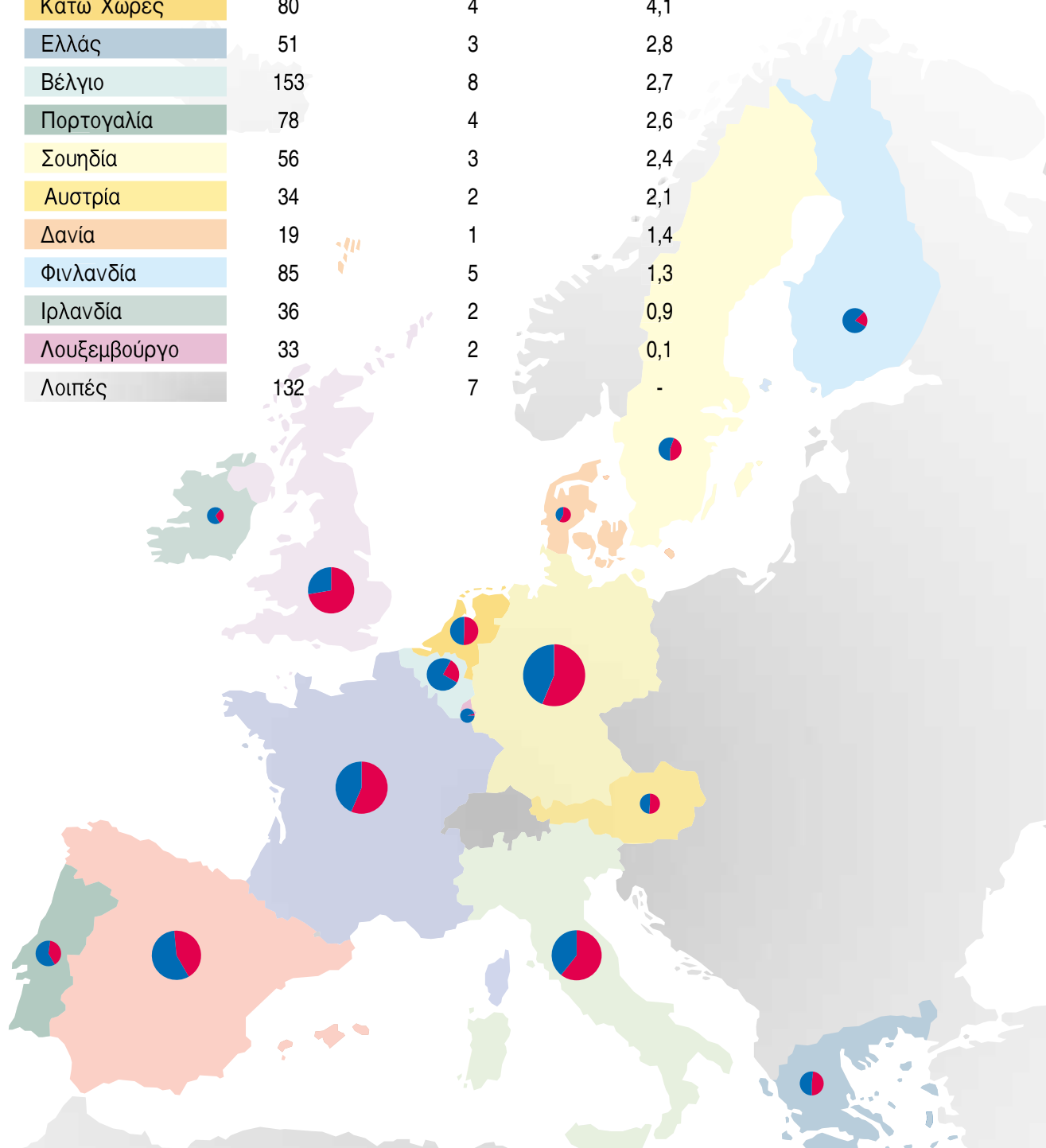
5 ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΘΗΚΑΝ ΤΟ 2001

5.1 ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

- εστάλησαν απευθείας στον Διαμεσολαβητή	1863
από: μεμονωμένους πολίτες	1694
εταιρείες	86
συλλόγους	83
- διαβιβάστηκαν από βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου	4
- διαβιβάστηκαν από Διαμεσολαβητή κράτους μέλους ή περιφέρειας	5
- αναφορές που μεταβιβάστηκαν στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή	2

5.2 ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Χώρα	Αριθμός καταγγελιών	 % των καταγγελιών	 % πληθυσμού της ΕΕ
Γερμανία	323	17	21,9
Ηνωμένο Βασίλειο	112	6	15,7
Γαλλία	234	12	15,6
Ιταλία	189	10	15,4
Ισπανία	259	14	10,6
Κάτω Χώρες	80	4	4,1
Ελλάς	51	3	2,8
Βέλγιο	153	8	2,7
Πορτογαλία	78	4	2,6
Σουηδία	56	3	2,4
Αυστρία	34	2	2,1
Δανία	19	1	1,4
Φινλανδία	85	5	1,3
Ιρλανδία	36	2	0,9
Λουξεμβούργο	33	2	0,1
Λοιπές	132	7	-

Β Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙ- ΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗ- ΤΗ

Ανεξάρτητος προϋπολογισμός

Οι καταστατικοί κανόνες για τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή προέβλεπαν αρχικώς τον προϋπολογισμό του Διαμεσολαβητή ως παράρτημα στο τμήμα I (Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Δεκέμβριο του 1999, το Συμβούλιο συμφώνησε με πρόταση να υπάρχει ανεξάρτητος προϋπολογισμός για τον Διαμεσολαβητή, προέβη δε στην απαραίτητη αλλαγή του δημοσιονομικού κανονισμού με ισχύ από 1^η Ιανουαρίου 2000⁵. Ο προϋπολογισμός του Διαμεσολαβητή αποτελεί πλέον ανεξάρτητο τμήμα (Τμήμα VIII) του προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μετά την ως άνω αλλαγή του δημοσιονομικού κανονισμού ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής κίνησε τη διαδικασία απάλειψης των άρθρων 12 και 16 του Καθεστώτος του τα οποία είχαν περιπέσει σε αχρηστία. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε με έκθεση τις απαιτούμενες αλλαγές που θα τεθούν σε ισχύ ύστερα και από τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου.

Δομή του προϋπολογισμού

Ο προϋπολογισμός του Διαμεσολαβητή διαιρείται σε τρεις τίτλους. Οι μισθοί, τα επιδόματα και οι λοιπές επιβαρύνσεις που αφορούν την απασχόληση περιλαμβάνονται στον τίτλο 1 του προϋπολογισμού. Ο τίτλος αυτός περιλαμβάνει και τις δαπάνες αποστολών τις οποίες πραγματοποιούν ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του. Ο τίτλος 2 του προϋπολογισμού καλύπτει τα κτίρια, τον εξοπλισμό και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας. Ο τίτλος 3 περιλαμβάνει ένα μόνο κεφάλαιο από το οποίο πληρώνονται συνδρομές σε διεθνείς οργανώσεις Διαμεσολαβητών.

Συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Προς αποφυγή περιττής αλληλεπικάλυψης διοικητικών και τεχνικών εργασιών, πολλές από τις υπηρεσίες που χρειάζεται ο Διαμεσολαβητής προσφέρονται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή μέσω αυτού. Στους τομείς δραστηριοτήτων για τους οποίους ο Διαμεσολαβητής βασίζεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στην συνδρομή από πλευράς υπηρεσιών του Κοινοβουλίου ανήκουν:

- τα θέματα προσωπικού, συμπεριλαμβανομένων των συμβάσεων, της μισθοδοσίας, των επιδομάτων και των καταβολών κοινωνικών ασφαλίσεων
- ο δημοσιονομικός έλεγχος και η λογιστική
- η προετοιμασία και η εκτέλεση του τίτλου 1 του προϋπολογισμού
- η μετάφραση, η διερμηνεία και η εκτύπωση
- η ασφάλεια
- η επεξεργασία στοιχείων, οι τηλεπικοινωνίες και η διαχείριση της αλληλογραφίας.

Η συνεργασία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου συνέβαλε σε σημαντική εξοικονόμηση αποδοτικότητας για τον προϋπολογισμό της Κοινότητας. Η συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συνέβαλε πράγματι στο να μην αυξηθεί ουσιαστικά το διοικητικό προσωπικό του Διαμεσολαβητή. Οι υπηρεσίες που παρέχονται από το Κοινοβούλιο και πληρώνονται από τον Διαμεσολαβητή εκτιμάται ότι ισοδυναμούν με 5,5 πρόσθετες θέσεις στο οργανόγραμμα του Διαμεσολαβητή.

⁵

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2673/1999 του Συμβουλίου της 13ης Δεκεμβρίου 1999 ΕΕ L 326/1.

Όποτε οι υπηρεσίες που παρέχονται στον Διαμεσολαβητή απαιτούν πρόσθετες άμεσες δαπάνες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γίνεται χρέωση, η δε πληρωμή διενεργείται μέσω λογαριασμού-συνδέσμου. Το ενοίκιο γραφείων και οι υπηρεσίες μετάφρασης αποτελούν τα μεγαλύτερα ποσά δαπανών που διευθετούνται κατ' αυτόν τον τρόπο.

Ο προϋπολογισμός 2001 περιείχε ποσό κατ' αποκοπήν για να καλύψει το κόστος το οποίο συνεπάγεται για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο η παροχή υπηρεσιών που συνίστανται σε ώρα προσωπικού, όπως είναι η διαχείριση των συμβάσεων προσωπικού, των μισθών και των επιδομάτων καθώς και ποικίλες υπηρεσίες υπολογιστή.

Η συνεργασία Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή άρχισε να υφίσταται δυνάμει Συμφωνίας Πλαισίου με ημερομηνία 22 Σεπτεμβρίου 1995, η οποία συμπληρώθηκε από Συμφωνία για Διοικητική Συνεργασία και Συμφωνία Συνεργασίας στον Τομέα του Προϋπολογισμού και τον Οικονομικό Τομέα που υπεγράφησαν στις 12 Οκτωβρίου 1995. Οι εν λόγω συμφωνίες έληξαν στο τέλος της θητείας του Κοινοβουλίου που είχε εκλεγεί το 1994.

Τον Ιούλιο 1999 ο Διαμεσολαβητής και ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέγραψαν συμφωνία παρατάσεως των αρχικών συμφωνιών συνεργασίας έως το τέλος 1999.

Τον Δεκέμβριο 1999 ο Διαμεσολαβητής και ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέγραψαν συμφωνία ανανεώσεως των συμφωνιών συνεργασίας με τροποποιήσεις για το έτος 2000 και με πρόβλεψη αυτομάτου ανανεώσεως εν συνεχεία.

Προϋπολογισμός 2001

Το 1999, μετά από πρόσκληση της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής παρουσίασε πρόγραμμα δράσεως προς αναδιάρθρωση της υπηρεσίας, με διαχωρισμό του νομικού έργου από το διοικητικό έργο χάρις στη δημιουργία χωριστών τμημάτων. Ο προϋπολογισμός 2000 αποδέσμευσε τις πιστώσεις που απαιτούνται για την πρόσληψη ενός νέου υπαλλήλου Α3, στοιχείο που κατέστησε δυνατή την εφαρμογή αυτής της νέας δομής. Στο οργανόγραμμα του Διαμεσολαβητή για το 2001 εμφανίζονται συνολικά 26 θέσεις υπαλλήλων.

Το 2001, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έγκρισης του προϋπολογισμού 2002, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την αρμόδια επί του προϋπολογισμού αρχή να επανεξετάσει την απόφαση που είχε λάβει το 1999 σχετικά με το πρόγραμμα δράσεως για τη μετατροπή θέσεων εκτάκτων υπαλλήλων σε θέσεις μόνιμων υπαλλήλων. Τον Δεκέμβριο 2001, όταν εγκρίθηκε ο προϋπολογισμός 2002, η αρμόδια επί του προϋπολογισμού αρχή έκανε δεκτή την άποψη του Διαμεσολαβητή ότι όλες οι θέσεις Α στο Νομικό Τμήμα πρέπει να είναι έκτακτες με εξαίρεση δύο ανώτερες θέσεις Α4 που θα είναι μόνιμες. Αντιθέτως, οι θέσεις στο Τμήμα Διοικήσεως και Οικονομικών θα είναι γενικά μόνιμες.

Το συνολικό ποσό των πιστώσεων που διατέθηκαν στον προϋπολογισμό 2001 του Διαμεσολαβητή ανήρχετο σε 3.902.316 ευρώ. Ο τίτλος 1 (Δαπάνες που σχετίζονται με τα άτομα που εργάζονται στο θεσμικό όργανο) ανήρχετο σε 3.111.390 ευρώ. Ο τίτλος 2 (κτίρια, εξοπλισμός και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας) ανήρχετο σε 787.926 ευρώ. Ο τίτλος 3 (δαπάνες από την εκτέλεση ειδικών αποστολών εκ μέρους του οργάνου) ανήρχετο σε 3.000 ευρώ.

Ο κάτωθι πίνακας εμφανίζει τις δαπάνες 2001 υπό μορφή αναληφθεισών πιστώσεων.

Τίτλος 1	€	2.965.799,50
Τίτλος 2	€	647.340,12
Τίτλος 3	€	1.336,53
Σύνολο	€	3.614.476,15

Τα έσοδα συνίστανται κυρίως σε κρατήσεις από την αμοιβή του Διαμεσολαβητή και των υπαλλήλων του. Από πληρωμές τα συνολικά έσοδα το 2001 ανήλθαν σε 362.475,25 ευρώ.

Προϋπολογισμός 2002

Ο προϋπολογισμός 2002, που ετοιμάστηκε το 2001, προβλέπει δύναμη προσωπικού 27 ατόμων, ήτοι αύξηση κατά ένα άτομο εν συγκρίσει προς το 2001.

Οι συνολικές πιστώσεις για το 2002 ανέρχονται σε 3.912.326 ευρώ. Ο τίτλος 1 (Δαπάνες που σχετίζονται με τα άτομα που εργάζονται στο θεσμικό όργανο) ανέρχεται σε 3.197.181 ευρώ. Ο τίτλος 2 (κτίρια, εξοπλισμός και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας) ανέρχεται σε 712.145 ευρώ. Ο τίτλος 3 (δαπάνες από την εκτέλεση ειδικών αποστολών εκ μέρους του οργάνου) ανέρχεται σε 3.000 ευρώ.

Ο προϋπολογισμός 2002 προβλέπει συνολικά έσοδα 406.153 ευρώ.

Γ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Jacob SÖDERMAN

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΕ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

ΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Ian HARDEN

Προϊστάμενος του Νομικού Τμήματος
Μετατέθηκε στις Βρυξέλλες από 01.12.2001
Τηλ. +33 3 88 38 49

José MARTINEZ ARAGON

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +33 3 88 17 2401

Gerhard GRILL

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +33 3 88 17 2423

Ida PALUMBO

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2385

Alessandro DEL BON

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2382

Maria ENGLESON

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2402

Peter BONNOR

Νομικός Υπάλληλος
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 30.09.2001)
(Εκτακτος Υπάλληλος από 01.10.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 2399

Sigyn MONKE

Νομικός Υπάλληλος
(Εκτακτος Υπάλληλος από 05.06.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 2429

Laurent BUI-DINH

Νομικός Υπάλληλος
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 31.07.2001)

Murielle RICHARDSON

Βοηθός του Προϊσταμένου του Νομικού Τμήματος
Τηλ. +33 3 88 17 2388

Hans CRAEN

Ασκούμενος (έως 30.06.2001)

Mette Lind THOMSEN

Ασκούμενη (έως 08.03.2001)

Marjorie FUCHS

Ασκούμενη (από 15.02.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 4078

Berni FERRER JEFFREY

Ασκούμενος (από 03.09.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 2542

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

João SANT'ANNA

Προϊστάμενος του Τμήματος Διοικήσεως και
Οικονομικών
Τηλ. +33 3 88 17 5346

Ben HAGARD

Υπεύθυνος Επικοινωνίας μέσω Internet
Τηλ. +33 3 88 17 2424

Rosita AGNEW

Υπεύθυνη Τύπου
(Έκτακτος Υπάλληλος από 07.06.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 2408

Xavier DENOËL

Διοικητικός Υπάλληλος
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 28.02.2001)

Nathalie CHRISTMANN

Βοηθός Διοικήσεως
Τηλ. +33 3 88 17 2394

Αλέξανδρος KAMANΗΣ

Υπάλληλος Οικονομικών
Τηλ. +33 3 88 17 2403

Marie-Claire JORGE

Υπάλληλος Επεξεργασίας Στοιχείων
(Έκτακτος Υπάλληλος έως 31.05.2001)

Juan Manuel MALLEA

Βοηθός του Διαμεσολαβητή
Τηλ. +33 3 88 17 2301

Isabelle FOUCAUD-BOUR

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2540

ISABELLE LECESTRE

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2393

Félicia VOLTZENLOGEL

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2422

Isgouhi KRIKORIAN

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2391

Evelyne BOUTTEFROY

Γραμματέας
(Επικουρικός Υπάλληλος από 15.02.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 2413

Rachel DOELL

Γραμματέας
(Επικουρικός Υπάλληλος από 17.03.2001)
Τηλ. +33 3 88 17 2398

Séverine BEYER

Γραμματέας
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 31.10.2001)

Julie MERCIER

Γραμματέας
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 31.12.2001)

Charles MEBS

Κλητήρας
Τηλ. +33 3 88 17 7093

Ο διαμεσολαβητής και το προσωπικό του με έδρα το Στρασβούργο

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ**Benita BROMS**

Προϊστάμενος του Γραφείου Βρυξελλών
Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +32 2 284 2543

Olivier VERHEECKE

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +32 2 284 2003

Vicky KLOPPENBURG

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +32 2 284 2542

Ευανθία ΜΠΕΝΕΚΟΥ

Νομικός Υπάλληλος
(Επικουρικός Υπάλληλος έως 31.03.2001)

Maria MADRID

Βοηθός
Τηλ. +32 2 284 3901

Anna RUSCITTI

Γραμματέας
Τηλ. +32 2 284 6393

Ursula GARDERET

Γραμματέας (έως 30.04.2001)

Αλέξανδρος ΤΣΑΔΗΡΑΣ

Ασκούμενος (από 03.09.2001)
Τηλ. +32 2 284 3897

Το προσωπικό του διαμεσολαβητή με έδρα τις Βρυξέλλες

Δ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

1 ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1998

0367/98/GG	.221
0713/98/GG	.237
0960/98/PB	.119
0995/98/OV	.128
1338/98/ME	.66

1999

0471/99/ME	.74
0511/99/GG	.132
0579/99/JMA	.29
0664/99/BB	.60
0860/99/MM	.103
0863/99/ME	.96
1033/99/JMA	.141
1267/99/ME	.146
1275/99/IJH	.35
1278/99/ME	.151
1298/99/BB	.41
1364/99/OV	.77
1393/99/BB	.46
1554/99/ME	.49
OI/5/99/GG	.238

2000

0025/2000/IP	.211
0081/2000/ADB	.80
0206/2000/MM	.117
0227/2000/ME	.49
0242/2000/GG	.248

0271/2000/JMA	.231
0277/2000/JMA	.231
0327/2000/PB	.32
0374/2000/ADB	.157
0423/2000/JMA	.82
0469/2000/ME	.84
0493/2000/ME	.159
0562/2000/PB	.85
0634/2000/JMA	.53
0660/2000/GG	.192
0705/2000/OV	.201
0729/2000/OV	.164
0780/2000/GG	.106
0821/2000/GG	.168
0833/2000/BB	.88
0916/2000/GG	.214
0917/2000/GG	.249
1043/2000/GG	.171
1056/2000/JMA	.208
1139/2000/JMA	.90
1194/2000/JMA	.178
1250/2000/IJH	.110
1376/2000/OV	.197
1591/2000/GG	.92

2001

0396/2001/ME	.183
0457/2001/OV	.93
0866/2001/GG	.187
OI/3/2001/SM	.244

2 ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

Γεωργία (ΚΓΠ)

1298/99/BB	.41
0713/98/GG	.237
1194/2000/JMA	.178

Συμβάσεις

0960/98/PB	.119
0995/98/OV	.128
0471/99/ME	.74
0511/99/GG	.132
1364/99/OV	.77
ΟΙ/5/99/GG	.238
0081/2000/ADB	.80
0562/2000/PB	.85
0634/2000/JMA	.53
0780/2000/GG	.106
0821/2000/GG	.168
0833/2000/BB	.88
1043/2000/GG	.171
1591/2000/GG	.92
0457/2001/OV	.93
0866/2001/GG	.187

Συνεργασία για την ανάπτυξη

0374/2000/ADB	.157
0396/2001/ME	.183

Εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση και νεολαία

0664/99/BB	.60
------------	-----

Περιβάλλον

1338/98/ME	.66
0271/2000/JMA	.231
0277/2000/JMA	.231
0374/2000/ADB	.157
0493/2000/ME	.159

Ελεύθερη διακίνηση αγαθών

1554/99/ME	.49
0227/2000/ME	.49

Βιομηχανική πολιτική

0860/99/MM	.103
------------	------

Εσωτερικοί κανονισμοί θεσμικού οργάνου

ΟΙ/3/2001/SM	.244
--------------	------

Θεσμικά όργανα

1250/2000/IJH	.110
---------------	------

Ποικίλα

1278/99/ME	.151
------------	------

Πρόσβαση του κοινού

0713/98/GG	.237
0271/2000/JMA	.231
0277/2000/JMA	.231
0327/2000/PB	.32
0374/2000/ADB	.157
0916/2000/GG	.214
0917/2000/GG	.249

Δημόσια υγεία

0423/2000/JMA	.82
---------------	-----

Έρευνα και τεχνολογία

1393/99/BB	.46
------------	-----

Προσωπικό

- Πρόσληψη

0579/99/JMA	.29
1033/99/JMA	.141
0025/2000/IP	.211
0206/2000/MM	.117
0242/2000/GG	.248
0660/2000/GG	.192
0705/2000/OV	.201
0729/2000/OV	.164
1056/2000/JMA	.208
1376/2000/OV	.197

- Άλλα ερωτήματα

0367/98/GG	.221
0863/99/ME	.96
1275/99/IJH	.35
0469/2000/ME	.84
1139/2000/JMA	.90

Φορολογικές διατάξεις

1267/99/ME	.146
------------	------

Μεταφορές

0995/98/OV	.128
------------	------

3 ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Κατάχρηση εξουσίας

0960/98/PB	.119
------------	------

Καθυστερήση που μπορούσε να αποφευχθεί

0367/98/GG	.221
0995/98/OV	.128
0471/99/ME	.74
0664/99/BB	.60
1267/99/ME	.146
1364/99/OV	.77
OI/5/99/GG	.238
0423/2000/JMA	.82
0469/2000/ME	.84
0562/2000/PB	.85
0729/2000/OV	.164
0780/2000/GG	.106
1591/2000/GG	.92
0457/2001/OV	.93

Παραβίαση του Δικαιώματος Άμυνας

0995/98/OV	.128
1250/2000/IJH	.110

Διακρίσεις

0579/99/JMA	.29
0664/99/BB	.60
0863/99/ME	.96
1393/99/BB	.46
0206/2000/MM	.117
0242/2000/GG	.248
0705/2000/OV	.201
1043/2000/GG	.171
1056/2000/JMA	.208

Σφάλμα στη διαδικασία του άρθρου 226

0995/98/OV	.128
1554/99/ME	.49
0227/2000/ME	.49
0493/2000/ME	.159

Έλλειψη ή άρνηση παροχής πληροφοριών

0713/98/GG	.237
0995/98/GG	.128
0471/99/ME	.74
0664/99/BB	.60
1278/99/ME	.151
0206/2000/MM	.117
0271/2000/JMA	.231

0277/2000/JMA	.231
0327/2000/PB	.32
0374/2000/ADB	.157
0821/2000/GG	.168
1376/2000/OV	.197
0396/2001/ME	.183

Νομικό σφάλμα

1298/99/BB	.41
1393/99/BB	.46
0271/2000/JMA	.231
0277/2000/JMA	.231
0327/2000/PB	.32
0866/2001/GG	.187

Αμέλεια

0995/98/OV	.128
1033/99/JMA	.141
0634/2000/JMA	.53
0729/2000/OV	.164
1139/2000/JMA	.90
0396/2001/ME	.183
OI/3/2001/SM	.244

Διαδικαστικά σφάλματα

0960/98/PB	.119
0025/2000/IP	.211
0374/2000/ADB	.157
0833/2000/BB	.88
1194/2000/JMA	.178
0396/2001/ME	.183
OI/3/2001/SM	.244

Αιτιολόγηση

0995/98/OV	.128
0664/99/BB	.60
0327/2000/PB	.32
0729/2000/OV	.164
0833/2000/BB	.88

Έλλειψη διαφάνειας

0995/98/OV	.128
0025/2000/IP	.211
0327/2000/PB	.32
0916/2000/GG	.214
0917/2000/GG	.249
1043/2000/GG	.171
1376/2000/OV	.197

Άδικη μεταχείριση

0511/99/GG	132
0860/99/MM	103
1275/99/IJH	35
1393/99/BB	46
0081/2000/ADB	80
0660/2000/GG	192
0705/2000/OV	201

Άλλες περιπτώσεις κακής διοίκησης

1338/98/ME	66
0860/99/MM	103
0374/2000/ADB	157

ΠΩΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

- Ταχυδρομικώς

The European Ombudsman
1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

- Τηλεφωνικώς
+33 3 88 17 2313

- Μέσω fax
+33 3 88 17 9062

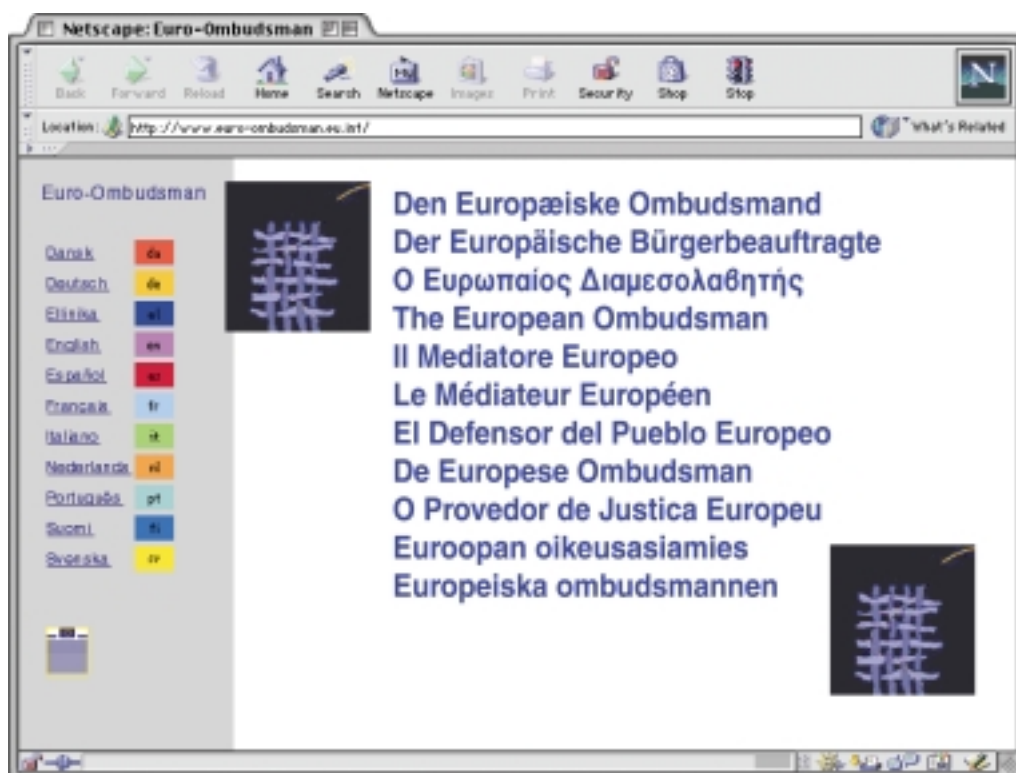
- Μέσω e-mail
euro-ombudsman@europarl.eu.int

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ

- Τηλεφωνικώς
+32 2 284 2180

- Μέσω fax
+32 2 284 4914

- Μέσω Internet
<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

Τιμή στο Λουξεμβούργο, χωρίς ΦΠΑ: 10 EUR

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
L-2985 LUXEMBOURG

ISBN 92-95010-18-3

9 789295 010185 >